

Thủy Chử Đại Thần

Contents

Thủy Chử Đại Thần	2
1. Chương 1: Tác Giả, Tổ Cha Các Người Gạt Người Nha	3
2. Chương 2: Giấc Mơ Của ‘tiểu Thấu Minh’	4
3. Chương 3: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.	7
4. Chương 4: Ta... Thật May Mắn?	10
5. Chương 5: Diễm Thi	12
6. Chương 6: Đường Đại Đệ Nhất Bản Ấn Phẩm	15
7. Chương 7: Đường Đại Bầm Tím, Là Bị Bóp Đó.	19
8. Chương 8: Tiểu Thấu Minh Áp Lực Rất Lớn.	22
9. Chương 9: Chuyện Cũ Không Thể Không Nói Của Sắc Đại Và Hàn Đại.	25
10. Chương 10: Hư Danh Cùng Thịnh Danh	27
11. Chương 11: Đường Đại, Người Mập Lên Rồi! >_	30
12. Chương 12: Vui Quá Hóa Buồn, Bị Bắt Rồi...	34
13. Chương 13: Bọn Họ Khiến Ta Cấn Chủ Tử Của Mình.	37
14. Chương 14: Sáu Ngày Đêm Luân Hâm Nữ Tù.	39
15. Chương 15: Ăn Cháo Cầm Hơi Nuôi Gia Đình.	43
16. Chương 16: Công Ty Quảng Cáo Đường Đại.	46
17. Chương 17: Bọn Họ Viện Của Đường Đại.	48
18. Chương 18: Đường Đại Bị Cười!	51
19. Chương 19: Tội Phạm Quan Trọng Nhất.	54
20. Chương 20: Xem Bản Vương Chặt Trúc Lấy Đường Đi.	58
21. Chương 21: Xuyên Qua Lịch Sử Thất Bại Nhất.	60
22. Chương 22: Nói Nửa Đêm Người Ném Xuống Đất.	63
23. Chương 23: Mỹ Nhân Kế Thất Bại Nhất Trong Lịch Sử.	65
24. Chương 24: Hà Hình.	68
25. Chương 25: Lê Nào Là Thụ Vương?	70
26. Chương 26: Đại Hội Bảng Kim Cương Phú Hào.	72
27. Chương 27: Cừ Thật, Người Muốn Song Phi A?!	75
28. Chương 28: Nữ Săn Tử Nan Biện Kỳ Phụ	78
29. Chương 29: Nữ Nhân Như Mã, Lương Câu Tính Liệt.	81
30. Chương 30: Vĩnh Viễn Sa Vào Dục Vọng Ái Ân?	83
31. Chương 31: Ai Da, Người Cứ Dẫn Theo Ta Đi Thôi...	86
32. Chương 32: Nô.	89
33. Chương 33: Tiểu Thuyết Xuyên Qua Này Cũng Quá Ngươi Lạnh	92
34. Chương 34: Quan Viên Đại Huynh Vương Triều Thi Đấu Pk Nhân Khí	95
35. Chương 35: Con Đường Đạo Văn.	99
36. Chương 36: Bảng Hữu A Bằng Hữu.	101
37. Chương 37: Lịch Sử Thi Đấu Chính Văn Bi Thảm.	104
38. Chương 38: Đại Tử, Gả Cho Ta Đi?	107
39. Chương 39: Thu Săn.	110
40. Chương 40: Thu Săn Trung	113

41. Chương 41: Thu Săn Hạ	115
42. Chương 42: Sắc Đại, Ta Có Xem Qua Sách Của Người.	118
43. Chương 43: Nếu Như Chàng Không Phải Là Người Đàn Ông Duy Nhất Của Ta.	121
44. Chương 44: Bình Thê.	124
45. Chương 45: Dưới Một Người, Trên Vạn Người.	127
46. Chương 46: Gầm Thủ Cung Kia Trắng Như Tuyết A	130
47. Chương 47: Ta Cảm Thấy Rất Hải Lòng, Thực Sự	133
48. Chương 48: Như Vậy Là Tốt Nhất.	136
49. Chương 49: Nút Chết.	140
50. Chương 50: Hồng Nhan Bạch Cốt.	144
51. Chương 51: Giám Quốc.	148
52. Chương 52: Đường Quả Nhi.	153
53. Chương 53: Thanh Quân Trắc, Sát Quốc Tặc.	158
54. Chương 54: Tồi Này Vô Tuyệt Vô Tình	162
55. Chương 55: Phong Trào.	166
56. Chương 56: Alsace.	170
57. Chương 57: Không Được Tức Là Vô Duyên.	173
58. Chương 58: Phản Rồi, Lăn Lại Đây!	177
59. Chương 59: Sẽ Có Thiên Lôi Đến Thay Ta Đánh Người!	181
60. Chương 60: Chương 60.	184
61. Chương 61: Vài Câu Chuyện Của Các Tay Viết Ngôn Tình...	187
62. Chương 62	190
63. Chương 63: Thật Sự Là Có Thương Tích Phong Hóa...	192
64. Chương 64: Ta Muốn Lấy Chồng.	195
65. Chương 65: Bồ Lưu Tiên.	199
66. Chương 66: Đem Hai Người Này Bắt Lại.	202
67. Chương 67: Chẳng Qua Chỉ Là Hạng Người Lừa Đời Lấy Tiếng.	205
68. Chương 68: Chính Là Con Ngựa Chuyên Môn Dùng Để Phối Giống	208
69. Chương 69: Trường Bạch Sơn Trong Mộng.	210
70. Chương 70: Phản Kháng.	213
71. Chương 71: Người Tiếp Tục Kể Đi.	217
72. Chương 72: Chỉ Là Hoàng Lương Nhất Mộng Mà Thôi.	222
73. Chương 73: Lại Hoan Tăn Hôm Nay, Không Hỏi Quả Ngày Mai.	224
74. Chương 74: Tất Cả Những Phản Bội Cùng Thương Tổn Nếu Không Yêu Cũng Không Tính Là Ngược.	227
75. Chương 75: Nếu Như Thế Này Cũng Không Tính Là Yêu...	231

Thủy Chử Đại Thân

Giới thiệu

Dự vương hiển nhiên rất thỏa mãn sự thức thời của nàng, hần tiếp tục không vội vàng nói: “Người h

1. Chương 1: Tác Giả, Tổ Cha Các Người Gạt Người Nha

Đường Đại đang bò, phía sau để lại một đường vết máu thật dài. Tuy rằng thân là động vật có vú, so với loài bò sát không biết có giỏi hơn hay không, thế nhưng nàng rõ ràng không thiên về bò sát. Cho nên nàng bò rất chậm đi.

Chung quanh dân chúng đối với nàng chỉ trở, nhưng không ai tiến lên cứu trợ. Đường Đại bi phẫn, thảo nào Lỗ Tấn tiên sinh muốn viết về một cái bánh bao dẫn đến huyết án, những người này xác thực chết lặng, lãnh huyết, vô tri a!

Dân chúng Giáp: “Chính là nàng a? Lại có thể ở trong hội thi thơ của Vương gia đem bài thơ < tương= ”” tiến= ”” tửu= ””>> của Lý Bạch giả mạo của mình!”

Dân chúng Ất: “Lá gan này thật không nhỏ a, đạo văn đáng xấu hổ a, nguyên văn rập khuôn đáng chết a!”

Dân chúng Bính: “To gan lớn mật a, muốn sao chép cũng tìm một người không nổi danh sao chép a! Lý Bạch mà người cũng dám đạo văn, chịu hai mươi gậy thật là pháp luật khai ân a!!!”

Dân chúng Đinh: “Hơn nữa muốn lừa gạt ai cũng đừng đi lừa gạt Dụ Vương gia a, may là hôm nay tiệc mừng thọ nên không treo cổ a, ngại sinh mệnh dài quá sao!”

Dân chúng vậy xung quanh: “Đúng vậy đúng vậy...”

Bò sát Đường Đại đầy bụng oan ức, lệ rơi đầy mặt: “Ta làm sao biết lần xuyên không này không đúng chỗ như thế a!!!”

“Người cũng là xuyên không tới?” Thanh âm già nua trên đỉnh đầu vang lên, Đường Đại theo tiếng nói mà nhìn, liền thấy một lão bà bà tóc trắng, mặc áo vải thô, tay cầm cây chổi, đang nỗ lực quét tước đường phố.

Đường Đại bừng mông linh quang chợt lóe —— ta đây là gặp gỡ nhiệm vụ ẩn ?!

Quả nhiên ông trời giao nhiệm vụ cho người nào trước tiên phải thử thách người đó, tâm trí đau khổ, cơ bắp lao lực, cơ thể đói khát! Nàng bừng mông: “Đúng vậy đúng vậy, ta là xuyên không tới, bà đây xưng hô như thế nào a?”

“Ta a! Ta là Hà Hạo Phương.”

Đường Đại lập tức vượt mông ngựa: “Không ngờ tên của bà cũng rất hiện đại a!”

Thật bất ngờ, đối phương mở trừng hai mắt: “Hiện đại cái đấy, lão nương chính là từ hiện đại xuyên tới!”

“Gi!” Đường Đại rớt cằm.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, bà lão quét rác trên đường một phen nước mắt chua xót: “Nhớ năm xưa, ta cũng là sinh viên hàng đầu của đại học XX a, xuyên qua một chuyến thiên cổ ôm hận aaaa!!!” Bà tiếp tục quét rác, nếp nhăn rậm rạp trên khuôn mặt già nua, nước mắt ngang dọc: “Ba của ta là lãnh đạo cục XX, mẹ ta là phó giáo sư đại học XX, cậu của ta là trưởng khoa phòng XX, chú của ta là ...”

“Aaaaaaa, bà bà, ta biết bà xuất thân cao quý, lai lịch bất phàm, bà có thể trước đem mấy tờ giới thiệu gia phổ cho qua đi, nói trọng điểm, nói trọng điểm trước.”

“Ta từ nhỏ là thiên chi kiều nữ, nam sinh theo đuổi ta có thể xếp hàng từ Bắc Kinh tới tận Thanh Đảo.”

“Gi!?” Đường Đại nhìn bộ mặt khe rãnh mạc trần lan kia “Bà bà, khoắc lác quá da trâu cũng thủng a!”

Bà ấy lau mắt, rốt cục tiến nhập vấn đề chính: “Ta trước đi vào con đường cung đấu, tiến cung làm một cung nữ, thế nhưng... Thế nhưng... mấy cổ nhân này, thực sự đặc biệt rất âm hiểm giả dối, ta ở trong cung ngày thứ ba bị vu cáo ba ngày không tắm, bị thủ lĩnh thái giám đuổi ra khỏi hoàng cung, nhưng mà trong cung lại không có nhà tắm, ta làm sao biết tắm ở nơi nào a, huhu ——“

“Ặc?”

“Ta vì vậy nên đi vào con đường gia đấu, đến một tòa nhà lớn làm tiểu thiếp, thế nhưng ta lại không...một... không giỏi thêu hoa, hai không biết nấu ăn, lại thêm vợ lớn hung mãnh, huhu ——“

“ ... ”

Rất bất đắc dĩ, ta vì vậy bán thân vào thanh lâu, muốn bắt đầu tất cả JQ tại nơi này, làm một hoa khôi gì đó cũng không tệ đi. Nào ngờ người nơi này thích học đòi văn vẻ, cầm kì thi họa, ngâm thơ đối câu, ta đối với những thứ ấy, có thể nói mọi cái đều không hiểu, kết quả chỉ làm một thô sử nha đầu, đừng nói hồng bài, ngay cả thẻ tên cũng không có a! Sau cùng bởi vì không lưu ý dấu chấm câu trong cổ văn, bị người gian trá lừa gạt, ký khế ước bán thân bốn mươi năm a!”

“ ... ”

“Cho nên đến hôm nay, hoa tàn ít bướm, người ta toàn gọi là bà già rồi, tú bà chê ta ảnh hưởng đến quang cảnh của thanh lâu, đuổi ta ra ngoài. Ngay cả phần công việc quét dọn đường phố này cũng là tiêu hết tiền tài tích góp cả đời ta mới mua được a ! hu hu hu ——“

“... ” Đường Đại ngay cả đau đớn trên mông đều không cảm giác thấy: “Không, không có khả năng. Đây không phải là người xuyên qua, bà đây tuyệt đối không phải là người xuyên qua...”

Nàng ra sức mãnh liệt bò về phía trước, đột nhiên trên đường cái một nữ tử tóc tai bù xù chạy tới, phía sau còn có hai nam nhân dáng dấp gia đình truy đuổi, sau cùng là một phụ nữ trang phục phu nhân đuổi đến, tay cầm một chổi lông gà, đem nữ tử đầu tóc rối bù kia đã bị gia đình ẩn trụ cho ăn một trận đòn: “Người tiểu tiện chân, ta cho người chạy, cho người chạy !!!”

‘Tiểu tiện chân’ bắn thối kia bị trói chặt, còn lớn tiếng la: “Thả ta trở về, ta là sinh viên cao học Phục Đán, ta không muốn xuyên qua, ta không muốn xuyên qua, thả ta trở về a ——“

*Tiểu tiện chân: chân ở đây là “làm gái” á.

Âm thanh thê lương, người nghe lo lắng.

Người trước mặt bỏ sát Đường Đại nhe nanh múa vuốt bị kéo lùi đi, gió thu hiu quạnh, đường phố vẫn như xưa, chỉ để lại một chiếc giày thêu đang quay tròn loạn chuyển.

Đường Đại hóa đá tại chỗ.

> > > cùng một đồng tác giả tiểu thuyết xuyên không, các người lừa bịp nha....

2. Chương 2: Giác Mơ Của ‘tiểu Thấu Minh’

Đường Đại xin ăn ý định ban đầu là vì điều trị cái mộng, chỉ là sự vật mới lạ luôn luôn làm cho người ta xem trọng, ngày đó nàng ở đầu đường Trường An bị người trên phố tầng tầng lớp lớp vây quanh chặt như nêm cối. Mấy đại lão gia cùng nghị luận sôi nổi: “Quái đản a, người nói đây là thói đời gì, ta từng gặp qua bán thân cứu mẹ, gặp qua bán thân chôn cha, thật đúng là mãi cho tới bây giờ chưa thấy qua bán thân trị mộng a....”

Vì vậy trong ngày hôm ấy Đường Đại bị vây xem, hết một ngày đêm như con khỉ, tuy rằng không có ai thật sự mua nàng, mấy đại gia lắm nhảm xong cũng tập hợp được một chút tiền lẻ. Từ đó về sau Đường Đại liền có nghề nghiệp chính thức —— xin ăn.

Đường Đại xin ăn mười chín ngày, bị kẻ trộm trộm hết chín lần, bị lưu manh đường phố đùa giỡn hai mươi chín lần, bị nha dịch quản lý nội thành đuổi đánh ba mươi chín lần, nhưng mà Đường Đại vẫn sống sót.

Nàng lúc trước vừa uống sữa bò dạ dày liền bị tiêu chảy, hôm nay có thể tiêu hóa bốn năm cái bánh bao thiu, thân thể nàng ướt đầm mồ hôi, da thịt nổi rôm sảy, bây giờ đã mười chín ngày chưa tắm ngay cả mụn trứng cá cũng mọc lên, nàng lúc xưa vừa thấy người lạ đã mắc cỡ đỏ mặt, bây giờ có thể ôm bắt đùi người đi đường không trả tiền là không cho đi!

> _

Vì vậy trước kia ông chủ nhà của tác giả bản văn này có nói với người viết, thầy giáo là một nghề nghiệp rất rèn luyện con người, người viết cho rằng nhất định là ông ta chưa từng thiếu cơm. Kỳ thực, trên đời này nghề nghiệp rèn luyện con người ta nhất không phải là nhân viên tiêu thụ, không phải là giáo viên mà là —— làm ăn mày!

Bởi vì nếu người không có đồ ăn, không được ăn người sẽ chết đói !

>_

Xin ăn đến ngày thứ hai mươi, đồng chí Đường Đại phát hiện hàng ngày định mức doanh nghiệp cũng bắt đầu tăng lên, từ ngày đầu tiên đến ngày thứ hai từ một cái bánh bao thiu mỗi ngày, đến ngày thứ hai mươi nằng đã có thể bán đi một nửa để lấy tiền.

Người cũng không nên xem thường việc bán đồ lấy tiền này, khi đó giá này đây đã bằng tiền tiêu vặt hàng tháng của một đại nha hoàn, bởi vậy nhìn ra, xin ăn, thật là một nghề nghiệp tiền đồ vô lượng.

Chỉ là tính đặc tính kỹ thuật của nó tương đối mạnh mẽ, đầu tiên da mặt của người phải đủ dày, nhẫn nại được mọi ngôn ngữ của khách hàng, thứ hai thân thể người phải đủ tốt, phải chịu đựng được mọi quyền cước của khách hàng đang phần nộ!

Nắm giữ được hai bí quyết cơ bản này, người nhất định phải huấn luyện ánh mắt, người liếc mắt xem qua là biết người nào thiện lương, người nào yếu đuối có thể lừa gạt, người nào thủ đoạn độc ác, chọc không được! Dù sao nếu chỉ vì một đồng tiền mà nằm trên giường nghỉ ngơi ba tháng, loại đãi ngộ này đối với ăn mày mà nói, thời gian là tiền bạc, thời gian là bánh bao, thời gian là sinh mạng, dĩ nhiên là hưởng thụ không được.

Đương nhiên Đường Đại nắm giữ bí quyết ‘nhân sắc’ đặc biệt nhanh, một ngày đêm đã đụng phải bốn tên hung ác ngoan độc, nằng liền nhớ kỹ!

Sau cùng đó là nghệ thuật trình diễn, phải biết rằng biểu diễn cũng là một môn tuyệt kỹ mà cao thủ xin ăn phải nắm giữ, nếu không người làm sao tranh thủ được đồng cảm, lừa được bạc trong túi khách hàng a?!

Cái này độ nắm bắt tương đối khó khăn, dù sao biểu cảm, giọng điệu, ánh mắt đều phải thích hợp, không phải người kể về gia đình nào đó có XX nhân khẩu đói chết, nếu trên mặt có chút biểu tình hả hê, không phải là tự mình tìm người cho ăn đòn sao.

Đương nhiên, cả đời thật vất vả mới xuyên qua một lần, đồng chí Đường Đại cũng không dự định ăn xin cả đời...Được rồi, nếu như cả đời phải xin ăn, thì chí ít cũng phát triển thành một người kiêm nhiều chức đi...

Nói đến Đường Đại cái người này, chúng ta phải tóm tắt trọng điểm tình tiết thành tài thôi.

Đường Đại, nữ, hiện tại hai mươi mốt tuổi, người Tứ Xuyên, nghề nghiệp nha, giáo viên mầm non, vẫn đang thực tập. Yêu thích: sáng tác, chơi game, GV (gay video), mỹ nam. Ồ, được rồi, còn là một tay viết nghiệp dư.

Lúc mới vào mạng văn học Tấn Giang thì từng lập chí nguyện to lớn, thề lấy hết danh tiếng, lật đổ Yêu Chu, tay đập Phạn Tập, chân đạp Thục Khách.

- Yêu Chu, Phạn Tập, Thục Khách: là các tác giả ngôn tình trên mạng Tấn Giang lần lượt ứng với phong cách viết văn đam mỹ, thanh tân khả ái, huyền huyền.

Thế nhưng khi tác phẩm đầu tiên của nằng viết đến ba mươi hai vạn chữ chỉ thu được hai cái ment, nhìn nhà người ta viết hai vạn chữ đã thu được bảy nghìn favorite, đứa nhỏ này bắt đầu vò đầu bứt tai, cảm nhận được như thế nào là trời cao đất rộng.

Khúm núm tìm biên tập hỏi thăm, trả lời rằng: Đề tài ít được quan tâm.

Lúc đó đề tài cổ đại đang hot, vì vậy đứa nhỏ này rút kinh nghiệm xương máu, khai hồ viết cung đấu, sau xuyên không cực hot, bèn quảng cái hồ cổ đại qua một bên, tiến công Thanh xuyên, viết được phân nửa, ngôn tình hiện đại chuyển biến hot lên, đứa nhỏ này lại vớt vớt, đổi đề tài viết đô thị minh tinh giải trí trùng sinh. Trọng sinh văn viết đến phân nửa, đồng nhân HP cực hot, bèn quay sang vòng vương, văn lại tới phân nửa, vòng vương hạ nhiệt, phản Quỳnh Dao lên ngôi.

Đến đây mới hiểu rõ, mấy thứ đề tài này — kỳ thật chính là người là gió ta là cát, chẳng qua là đuổi theo phía sau, rất nhiều người chạy theo xu hướng cuối cùng đều bị bỏ rơi...

Khi viết văn giáo viên có dặn sau cùng phải có phần tổng kết, nếu như chúng ta làm tổng kết về Đường Đại cái người này, thì đây là một người rất bình thường là một tay viết ‘tiểu thâu minh’.

- Tiểu thâu minh : thâu minh là trong suốt, không biết dùng từ nào mới thích hợp nên mình để nguyên từ Hán Việt. Nhưng theo mình hiểu thì là nhân vật tép riu, nghĩ vậy thôi không dám chém bừa.

Có chút ít tài văn chương, có chút ít kiêu ngạo, có chút ít tự ti, không sao chép, không thủ đoạn, không ôm đồm, chỉ là vui đầu yên lặng đối mới. Sẽ bởi vì tăng thêm một cái ments mà cao hứng bưng bưng, sẽ bởi vì một cái tin tức từ biên tập mà kích động không ngớt, lại bởi vì một bình luận của độc giả mà hoa chân múa tay vui sướng.

Thật vất vả mới đựng phải đại thần bản thân ngưỡng mộ, còn phải sợ bị người xem là tị hiềm khi ôm bắp đùi, không dám trả lời nửa câu.

Người viết truyện này cho rằng đây là một tay viết đáng tôn kính, hiểu ra thế gian này bất luận là văn học mạng, không muốn người biết nhà văn có bao nhiêu nhiệt tình yêu thương với văn chương của mình, cho nên bọn họ mới có khả năng chịu được tịch mịch.

Không có danh, không có lợi, chỉ dựa vào tình yêu cùng tận tâm đối với văn tự. Sử sách sắc sỡ nhiều màu sắc, có thể kể ra vô số văn hào hạng nhất, nhưng những đại gia văn đàn này bên dưới vui lấp bao nhiêu ‘tiểu thâu minh’, lại vĩnh viễn vô pháp tính toán.

Đường Đại chính là một ‘tiểu thâu minh’ như thế, trước đây khi ở trên Tấn Giang, ngay cả tiểu thuyết của mình lạnh đến nỗi có thể làm căn cứ nuôi trồng chim cánh cụt, nằng vẫn như cũ đề cử tác phẩm đến rất nhiều người. Những người này có thể làm nằng nóng hơn, có lẽ làm nằng lạnh hơn, nhưng những văn tự này nằng vĩnh viễn yêu thích thật lòng, không phân cao thấp.

Cho nên đi đến thời đại này, khi vấn đề ảm no giải quyết xong, nằng ngựa móng vuốt, liền suy tính thận trọng theo nghiệp cũ.

Ở hiện đại, viết văn không khó, ta có máy vi tính a, có netbook a, xếp chữ nhanh biết bao a. Nhưng thời đại này tuy là người xuyên không lại nhiều, khoa học kỹ thuật lại tiên tiến, cũng không đến nỗi có thể sử dụng được máy vi tính, chính xác ra, thời đại này con chưa có điện lực. Ấc, đương nhiên, đạo sấm sét thiểm điện đánh chết Vương Nhị mặt đỏ dưới cây đại thụ ngoài ngoại ô thì không tính a!

>_

Đường Đại mấy ngày nay một bên xin ăn một bên suy tính vấn đề này, ở đây dùng đều là bút lông, đối với loại móng vuốt vô dụng quen gõ bàn phím mà nói, độ khó xác thực rất cao, Đường Đại vô số lần ở góc đường khóc ướt nước mắt — sớm biết như vậy lúc tiểu học sẽ không cười nhạo người của lớp thư pháp ngu ngốc a!!!!

=.=

Lỗ Tấn tiên sinh nói có một người kêu là AQ hẳn có một loại nghị lực đáng ọi người học tập, Đường Đại liền tính toán thâm nhập học theo — bút lông giấy trắng tính là gì, chung quy so với dùng dao nhỏ khắc lên mai rùa có mạnh mẽ hơn không!! >_

Nàng buổi chiều ngày ngày hôm đó kết thúc công việc tan tầm thì đến cửa hàng mua văn phòng tứ bảo, chủ cửa hàng phổng phồng lần đầu tiên thấy xin ăn mà mua mấy thứ này, còn tâm địa tốt khuyên nàng: “Xin ăn cũng tốt rồi, xin ăn cho tốt đi, mua bút mực cái gì a, đối với nghề nghiệp của mình phải tràn ngập nhiệt thành chứ, chưa chi đã muốn đổi nghề, một chút đạo đức nghề nghiệp của ăn mày cũng không có.”

Đường đại: ... =_|||||

Trên phố xung quanh ban ngày thiếu an tĩnh, chờ đến buổi tối đủ an tĩnh lại không có ánh sáng. Tuy rằng Đường Đại có nghĩ tới tác bích thâu quang vân vân, nhưng trước sau không dám hạ thủ — thật sự đục tường nhà người ta... Nàng bởi thường không nổi đâu? Tác bích thâu quang: đục tường trộm ánh sáng – thành ngữ hình dung người học tập cực khổ để thành tài baike.baidu /view/31877.htm

Vì vậy nàng hỏi qua vô số người qua đường Ất, Giáp, Bính, Đinh, rốt cục hỏi thăm được một chỗ —— Lan Nhược Tự. (cái này là ngôi chùa ma trong phim Thiện nữ u hồn nè.)

Đường Đại vừa tới trong chùa thì cảm thấy nơi đây ban đêm nguyệt hắc phong cao hoặc mưa sa gió giật nhất định là một địa phương tốt tụ tập gian tình —— bởi vì nó là một gian miếu đổ nát, hơn nữa tòa miếu đổ nát này xác thực rất tồi.

Nhưng Đường Đại vẫn như cũ rất thỏa mãn, có lẽ nguyên do là chỗ này cách thành khá xa, ở đây không có tên ăn mày nào vào ở, nếu như tinh tế quét dọn một chút, coi như là một nơi thanh tịnh.

Đường Đại dùng hết một ngày không đi xin ăn, dành ra thời gian đem ngôi miếu đổ nát từ trong ra ngoài lau dọn một phen, ngay cả bức tượng Phật loang lổ cũng đem lau sạch sẽ.

Ngoại trừ đồ dùng hàng ngày, nàng không xếp đặt đồ vật gì, thứ nhất – tiền nhàn rỗi không nhiều lắm, thứ hai – tiền tài không thể để lộ, nơi này là chỗ hẻo lánh, nếu có một kẻ xấu đến, nàng đoán chừng bản thân mình cũng giữ không được.

Hơn nữa, nửa tháng sống kiếp xin ăn, Đường Đại nghĩ bản thân mình đối với cuộc sống yêu cầu càng ngày càng thấp...

Vì vậy sau một ngày thu dọn sắp xếp, trong chùa quét dọn ngăn nắp, tất cả đồ vật linh tinh hai bên trái phải trong sân, không có giường, góc tường trước đây có một tấm ván gỗ khi xưa có người đi đường dùng qua dính rơm rạ, Đường Đại ôm rơm rạ đến sân ngoài phơi nắng hấp thu ánh mặt trời, phơi hết một ngày cũng coi như mềm mại.

Nàng gác lên sàng gỗ làm chăn, buổi tối cuộn tròn trong cái chăn bằng rơm khô ấy, coi như là điều thú vị nhất trong cuộc sống.

3. Chương 3: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.

Đường Đại dần dần dùng quen đèn dầu, nhưng nàng như trước vẫn không tập quen được bút lông, đem một tay viết ngày có thể trải qua ba ngàn từ thành cả đêm chỉ có thể viết năm, sáu trăm chữ, nàng bắt đầu bức thiết tưởng niệm cái netbook giá trị gần 1900 tệ của mình, nếu không được... Bút bi cũng được a...

Nhưng nàng hiển nhiên trước mặt tượng Phật cũng không phải là loại cầu được ước thấy, mà nàng cũng không phải nữ chủ huyền không có bàn tay vàng cầm theo hộp bách bảo, cho nên sau khi nàng ngửa mặt lên trời gào thét xong, vẫn là tiếp tục vùi đầu cùng đồng chí bút lông trong tay vật lộn!

Chờ viết đến canh ba gà gáy, nàng rốt cục hiểu được cổ ngôn văn chương vì sao coi trọng tinh tế văn tắt đi, đặc biệt sau khi dùng bút lông này viết hơn mười vạn chữ, nghị lực này thật không phải ai cũng có a...

>_

Đường Đại xin ăn muộn nửa năm, quyển sách thứ nhất của nàng xem như hoàn thành, cái đó và tiểu thuyết internet trước đây của nàng không giống nhau, thật ra sách này... Ặc, được rồi, chỉ xem như là bản thảo.

Đường Đại lại suy tính trước sau, ừ, tác phẩm có, chung quy còn phải có độc giả chứ?

Viết chính mình xem, dù sao chuyện này cũng không đúng a!

Tới nơi này nửa năm, nàng đối với thể đạo dân phong cũng có chút ít hiểu biết, nơi này vẫn như cũ là chế độ quân chủ, trước kia cũng có đầy cổ vận, chỉ là sau này người xuyên không càng ngày càng nhiều, mà mấy tên xuyên tới đều rất không tự giác, cậy vào bản thân từng trải qua nhiều năm so với nhân sĩ chính quốc, ‘*’chẳng ra cái gì lại làm cho đất nước này dần dần thoát ly khỏi lịch sử ban đầu thành một thời đại không có trong lịch sử.

• ‘*’ : Ở đây còn một đoạn này nữa mà mình không hiểu gì hết nên tạm lược bỏ.

Mà quân chủ rõ ràng không thích những việc này: “Không học văn, không nghề nghiệp, đầu óc kiêu ngạo khôn vặt, khoe khoang nửa vời kiến thức lịch sử, lấy trộm tâm huyết cổ nhân chắp vá lung tung, cả ngày suy nghĩ trèo cao ăn không ngồi rồi, mọi chuyện đầu cơ trục lợi, gặp thấy nam nhân (nữ nhân) đang đi đường

mà bất động” (nguyên văn trên cáo thị) chính là người xuyên qua, cho nên ở thời đại này, người xuyên không nằm ở tầng thấp nhất của kim tự tháp phong kiến thống trị, so với nhân dân lao động địa vị còn thấp hơn.

Đồng thời Huỳnh Vương triều có lập nên một cái mệnh lệnh rõ ràng:

Hoàng thân không được cùng xuyên không giả kết hôn, quan viên trong triều, thân lương đại tộc vị trí chính thể không được là xuyên không giả, xuyên không giả sinh con xem như thứ xuất, không được sở hữu tài sản, kể tục tước vị quyền lực!

Nam xuyên không giả không có tư cách dự thi, không được vào triều làm quan, thể thiếp không được vượt quá hai người, phạm là gia sản (hoặc bất động sản) tổng giá trị không được vượt quá một trăm lượng, vượt quá sung công quốc khố, để ngừa phản động.

Nếu phát hiện xuyên không giả có dị năng, không phân biệt là huyền huyền xuyên, đô thị tu chân xuyên, huyền nghi khủng bố xuyên, hết thấy tử hình ngay tại chỗ, để tránh khỏi tai họa cho thế giới.

Ngoài ra xuyên không giả có sở trường đặc biệt, để tránh mê hoặc trọng thần trong triều, anh hùng giang hồ, khiến cho loạn thế phân tranh hết thấy hủy bỏ sở trường đặc biệt đó. Người bề ngoài xinh đẹp khuynh thành thì hủy dung, người có giọng hát khuynh quốc thì làm cho câm họng, người vũ động kinh thành thì cưa chân, người có nụ cười mê hoặc chúng sinh thì cắt mắt, người ánh mắt có thể phóng điện thì chột mù mắt. Người đến đây “lưu đầu bất lưu kỹ, lưu kỹ bất lưu đầu” dù thế nào cũng nên chọn cái thứ nhất.

- Kỹ : kỹ năng, bản lĩnh.

Linh hồn xuyên không bất luận thân thể thân phận gì, một khi phát hiện tước làm thứ dân, tương đồng với xuyên không giả.

Trên đây.

Hoàng lệnh.

Cáo thị này dán trên mỗi một bảng thông cáo hoàng gia, mỗi tháng lại đổi cái mới, tháng tháng trôi qua cũng không tổn hại.

Đây là nguyên nhân Đường Đại đồng chí ngoan ngoãn xin ăn.

Vì vậy có đôi khi hạnh phúc hay bất hạnh cũng là tính tương đối, giống như cùng trên Tấn Giang có người khóc khi một ngày chỉ được hơn mười người follows, lại có người mừng rỡ như điên khi bài văn của mình nhận được một cái ment hoang dại.

Hoàn cảnh bất đồng, cảm thụ cũng khác biệt hẳn.

Ở thời đại này, có thức ăn để bỏ bụng, có bút để biểu đạt suy nghĩ, cuối cùng cũng là chuyện tốt. Về phần thức ăn là Mãn Hán toàn tịch hay là cơm rau dưa, bút là bút lông hay bút bi, cũng sẽ không quan trọng.

Đường Đại mang theo đoạn cuối chạy hết nửa tháng, cổ nhân này tuy rằng trí tuệ cũng coi như phát triển, nhưng tin tức cũng không linh hoạt bằng thời hiện đại. Đường Đại đi bộ đến thị trấn phụ cận hỏi thăm một hồi, cuối cùng cũng làm cho nàng nghĩ ra một biện pháp.

Cổ nhân ở đây không có internet, không có Baidu, cho nên bọn họ muốn truyền lại tin tức cũng không dễ dàng? Cho nên thời đại này cũng lập nên một cái trạm tin tức, nó là —— Công Khai Đình.

Công Khai Đình tuy rằng tên nghe giống như một cái đình, như nó tuyệt đối không phải là một cái đình. Đây là trạm tin tức mà giang hồ, triều đình, dân chúng ngầm thừa nhận. Người có thể ở bên trong tìm được hết thấy tài liệu bất quá, thực đơn, nhật ký vân vân...

Nhưng xin mời nhất định phải đọc kỹ quy định của Công Khai Đình —— trong đình tất cả tin tức đều do nhân sĩ nhiệt tâm cung cấp, tất cả quan điểm, tác phẩm, lập trường tác giả, bản đình không phụ trách kiểm nghiệm thật giả. Nếu có người chiếu theo văn tự thi hành, tự gánh lấy hậu quả.

()

Công Khai Đình thiết lập trạm tại mỗi thành thị, tuy chỉ là phân trạm, nhưng kỳ thật lại dân gian tự hành thiết lập, thông nhau tiện lợi, kinh phí hoạt động do triều đình cùng hương thân bản địa đưa vào, dân chúng xuất ra phân nửa, phân trạm này cùng đình chính không liên quan.

Hơn nữa nguyên nhân mọi người đến Công Khai Đình, hàng ngày dòng người đặc biệt nhiều, vì là hết thấy tư liệu bên trong sắp xếp theo loại, người phát hành căn cứ vào nội dung tuyên bố lựa chọn tuyên bố ra ngoài.

Người quản lý có quyền lợi đem nội dung tuyên bố lệch lạc bỏ đi.

Mà cho dù mỗi một thành trấn đều có Công Khai Đình, lượng tin tức này cũng rất lớn. Để làm ọi người tìm kiếm thuận lợi không bị hư hao, bên trong đình thiết lập rất nhiều bảng thông cáo bằng gỗ, trên mỗi bảng thông cáo lại dán chồng lên các tờ bố cáo (các tờ giấy dính liền với phía trên bảng, thuận tiện lật xem), hai bên trái phải để nghiên mực cùng bút, cung cấp cho người tuyên bố tin tức sử dụng.

Vì tiết kiệm tài nguyên, đình quy có điều lệ như sau: không được ‘quán thủy’, không được ‘bản liêu’! Phàm là tuyên bố vô nghĩa, người làm lãng phí tài nguyên, kéo ra ngoài giết chết! >__

Lệnh vừa đưa ra, quán thủy giả, bản liêu giả toàn bộ tận tuyệt.

• : quán thủy. : bản liêu. theo mình đọc hiểu thì là dùng để chỉ mấy người chuyên spam trên diễn đàn, không biết có phải hay không??? Edit có một mình ênh, tự sinh tự diệt vậy.

Mà bất luận ở thời đại nào, tin tức vĩnh viễn đều chia làm hai loại có giá trị cùng vô giá trị. Cho nên trong đình thuận tiện làm cho dân chúng xem, cho phép dân chúng di chuyển bản thông cáo trong đình, nếu cho rằng tin tức có giá trị có thể phía sau bảng thông cáo in lại dấu tay, cũng đem tin tức trên bảng thông cáo chuyển ra phía trước, thuận tiện cho quần chúng xem.

Cái quy định này, xưng là ... Đính bản.

Mỗi ngày phía sau bảng lưu dấu ấn số lượng đứng trong hai mươi thứ hạng đầu người tuyên bố tin tức có thể đến Công Khai Đình lãnh thưởng, tiền thưởng không đồng đều căn cứ vào thứ tự bài danh. Ba thứ hạng bài danh đầu tin tức có hiệu lực kéo dài ba ngày, có thể tham dự bài danh ngày tiếp theo.

Vượt quá mười ngày tin tức sẽ có người đến bóc bỏ, sau khi thu dọn sắp xếp lưu trữ niêm phong, cung ứng tra cứu. Kỳ hạn qua một năm, tin tức không đặc thù tình huống giống nhau thống nhất tiêu hủy. Tuy nhiên phương thức tiêu hủy này không phải là tìm một chỗ đốt cháy mà là... Bán phế liệu.

()

Đường Đại rất hài lòng, ở nơi này mỗi ngày xem lướt qua lượng lớn như vậy, sách của mình đưa ra hẳn là không thiếu độc giả. Hơn nữa chung quanh nhiều người như vậy cũng tốt cho công việc thường ngày.

Cho nên nàng liền quyết định buổi tối mỗi ngày viết sách, ban ngày đến Công Khai Đình dán, xong xuôi lại ăn xin ở xung quanh, coi như là nhiệm vụ chính, đảm nhiệm hai công việc này cũng không tệ đi.

()

Đường Đại dán một quyển sách tại Công Khai Đình là > , ghi chép vừa mới dán lên ba vạn chữ, bị quản lý Công Khai Đình bắt được! Tội danh là: spam văn tự thông báo không có ý nghĩa.

Hình pháp của Công Khai Đình, tuyệt đối cứng rắn, cho nên rất nhanh liền có quan sai đến đây bắt Đường Đại chuẩn bị kéo ra ngoài xử chết! Đường Đại rơi lệ, ôm đầu nha dịch kêu la oan uổng, giấy dán rõ ràng là truyện ký, loại tiểu thuyết dã sử, tuy rằng chữ viết có hơi xấu, nhưng là không đến mức vẽ ra không có ý nghĩa a!

Sau khi trải qua ba trận thẩm tra tường tận, phát hiện người này sắp chữ lệch lạc. Mọi người là dựng thẳng bài văn tự, xem từ phải sang trái, còn nàng thì sắp chữ hàng ngang, xem từ trái sang phải. Mấy viên quản lý Công Khai Đình thảo luận một phen, niệm tình vi phạm lần đầu, lại là một tên ăn mày, giết chết còn phải trợ cấp tiền nhậm xác đó, giờ nắm tay lên, đem nàng thả đi.

Đường Đại như được tái sinh lần nữa, đem mấy viên quản lý Ất Giáp Bính Đình gộp cả CCAV cảm tạ một lần. Về đến nhà, càng rút kinh nghiệm xương máu hối hận sâu sắc bản thân không quan sát rõ ràng. Tiếp

lại nhìn chồng bản thảo xếp dày dày kia, nàng càng thêm thống khổ, nước mắt tuôn như suối —— mẹ ơi, một đồng giấy này một lần nữa sắp chữ phải sắp tới khi nào a...

4. Chương 4: Ta... Thật May Mắn?

Đường Đại không có cách nào một lần nữa sắp chữ lại bộ tiểu thuyết này, người xếp chữ, hoặc sao chép đạo văn chỉ một sai sót nhỏ, ví dụ như “dù cho” “cho dù” cũng sẽ thay đổi hoàn toàn ý nghĩa đoạn văn phía sau.

Cho nên Đường Đại cùng người viết bài này như nhau cực thống hận tu sửa văn, đặc biệt là nếu thật phải sửa lại bài văn không bằng một lần nữa viết lại !

Nhưng lần này trước khi viết nàng cẩn thận nhiều hơn, hay là... Trước nên nhìn xem thời đại này, người khác viết những cái gì đi ?

Đường Đại vẫn như cũ tại lân cận Công Khai Đình xin ăn, chờ khi hết lượt cao điểm, nàng liền đi vào Công Khai Đình đi dạo quanh các bảng thông báo, chọn ra mấy bản được lưu nhiều dấu ấn ở phía sau, nhìn xem lúc này đại đa số mọi người thích xem tác phẩm nào.

Khi đó bởi vì người xuyên qua địa vị rất thấp, đại bộ phận người hành văn đều là theo thể cổ ngôn, nhưng cổ ngôn thường thường nhiều từ lạ, tối nghĩa khó hiểu, tại một thời đại chưa thi hành giáo dục phổ cập, nhân sĩ uyên bác dù sao vẫn là số ít. Cho nên trên những bảng thông cáo này rất nhiều tin tức văn vẻ hào hứng, tinh diệu tuyệt luân, nhưng nhân khí cũng không cao lắm.

Thật ra đạo lý từ cổ chí kim đều nhất trí, một bộ tác phẩm giá trị, trước sau quyết định do sự hiểu biết của đọc giả, học thức phong phú, tài trí hơn người dù là kẻ khờ khạo khâm phục, nhưng nếu như nhất định phải ép buộc bày ra toàn bộ sở học trên tác phẩm, mặc dù lộ ra học thức của người viết nhưng khó tránh khỏi tổn hại sự chặt chẽ lưu loát của tác phẩm, tạo thành trở ngại ột bộ phận đọc giả.

Đường Đại có thói quen làm bút ký, cổ ngôn nàng có thể đọc hiểu một nửa, đơn giản rõ ràng còn có thể miễn cưỡng nuốt trôi, chỉ cần hơi tối nghĩa một chút thì không hiểu gì luôn.

Có câu ‘thư đáo dụng thì phương hận thiếu’*, Đường Đại cũng nỗ lực bù lại một chút, nhưng bắt đầu dĩ khi đó không có bản tiếng Phổ thông, lại càng không tồn tại bài dịch nghĩa, trên mỗi quyển sách đều là “Chế, nham ấp dã, quắc thúc tử yên. Tha ấp duy mệnh.” Đường Đại thấy cái tên kia đầu nổ lớn như cái đầu, lắc đầu than thở viết: “Phi tử bất lực cũng, thực phát năng tai.” Vừa ý bỏ qua.

• baike.baidu /view/299191.htm#2: vào đây xem thêm nha. Còn mấy cái trong “” thiệt mình bó tay bó chân. Thịnh lượng thứ.

=.=

Sắc trời hừng sáng, Đường Đại đã đi tới Công Khai Đình, lúc đó Công Khai Đình chưa mở cửa, nhưng không ít tác giả phát ra tin tức trọng yếu đã bắt đầu dán tin tức của mình lên.

Đường Đại bên ngoài vòng vo một trận, đột nhiên nàng nhìn thấy một gia đình hiếu khách, trong lòng vui vẻ, là lúc nên mở hàng rồi! (...Tha thứ cho đứa nhỏ này, phản ứng nghề nghiệp a...)

“Công tử... Thương cảm cho tiểu nhân, cho tiểu nhân hai cái bánh bao a...” Nàng nhào tới ôm lấy bắp đùi của nam tử, xin ăn bao lâu, rất tâm đắc. Vật liệu may mặc vào tay, tức có thể cảm thấy tinh chất thương thừa, hoa văn trên mặt là phong cách Đại Huỳnh vương triều cực quý một thời, gấm Tô Châu. Ôm qua vô số bắp đùi, Đường Đại bị phần tính toán mình cần ăn xin bao nhiêu năm mới mua được cái y phục này, kết quả tính xong làm nàng tuyệt vọng.

.... Đây là xã hội phong kiến vạn ác a !!!!

“Đi nhanh đi nhanh, mất mùa rồi, không thấy ai đây sao?” Đường Đại (tự biên) “Cảnh ngộ nghèo khổ” chưa ra khỏi miệng, đã bị một cước đạp lại lần lộn, thế nhưng rõ ràng chủ tử không lên tiếng, hạ nhân cũng không bạo dạn dùng sức, một cước này cũng không nặng lắm.

Đường Đại xin ăn cũng đã nhiều ngày, đã lĩnh ngộ đạo lý nhõng nhẽo cứng rắn quần lầy, cho nên nàng lại nhào tới, vừa nói vừa khóc, tức khắc lệ rơi đầy mặt: “Công tử, vừa nhìn ngài là lòng dạ Bồ Tát, ngài thương

cảm thương cảm tiểu nhân đi. Tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, từ hôm qua trong nhà đã hết lương thực rồi.... Huuuuuuu”

Nàng biểu diễn có thể nói là tình chân ý thiết, mà chủ nhân này rõ ràng bất vi sở động, hần đứng một lát, dùng quạt xếp nâng cằm của nàng: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đường Đại ngửa đầu, vẻ mặt thuần khiết: “Tiểu nhân năm nay hai mươi mốt.”

Công tử mỉm cười: “Vậy mẹ ngươi ở nhà không phải là sáu mươi tuổi mới sinh ngươi? Thật đúng là trai già mới ngậm ngọc!”

“...” Đường Đại lau mồ hôi, mẹ ơi, nói dối cũng là một kỹ thuật sống a...

Đang dây dưa viên quản lý Công Khai Đình xách đèn lồng đi qua, ánh sáng dần, Đường Đại ngửa đầu thấy rõ chủ nhân của bắp đùi nàng ôm, bỗng nhiên muốn đánh rắm/ đau đớn cả đùi.

“Không biết Dụ vương gia giá lâm, không tiếp đón từ xa, Vương gia thứ tội.” Mấy viên quản lý đang muốn hành lễ, Dụ vương xua tay ngừng lại: “Bản Vương chỉ đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện xem tin tức dân gian, chút nghỉ thức ăn giao đều miễn, các người đi đi.”

Mấy viên quản lý nhìn nhau vài lần, lại nhìn Đường Đại đang ngơ ngác dần người ôm bắp đùi nào đó, cổ co rụt lại, vèo vèo đi xa.

Đèn lồng đi xa, mặt đất lại mờ mịt.

Đường Đại động tác chậm chạp buông bắp đùi người nào đó ra, đang muốn chậm rãi chuồn khỏi phạm vi công kích của đối phương, đối phương trên cao nhìn xuống lên tiếng: “Bản vương làm sao mà nghe giọng của người quen thuộc như thế a?”

°(° °) °

Đường Đại kinh hãi, lập tức ho khan, hận không thể ho lung luôn cổ họng: “Vương gia nhất định nhận sai người, ngài quý nhân quý thể, thể nào lại nhận biết một tên ăn mày đây, a hahahaha...”

Sau đó một phen ho điên cuồng, ho xong tiếng nói ồm ồm như vệt xác thực sẽ không giống !!

Chạy khỏi hang hổ, Công Khai Đình người ngoài dần dần tụ tập, Công Khai Đình mở ra, mọi người tiến vào có thứ tự, Đường Đại vươn vai, trấn an một chút cái mông đít bị kinh sợ, lại bắt đầu một ngày kiếm sống bốn ba.

Lại trở lại Lan Nhược Tự, Đường đại đã xác định một quyển sách đề tài —— huyền huyền!

Nàng trong đêm khuya thanh tĩnh dưới đèn múa bút viết nhanh, vẫn như cũ dùng văn thể bạch thoại, tên sách là “Nữ Bạt” chuyện xưa viết về một người con gái bị người sát hại hóa thành quái vật gây hạn hán hành hung quê nhà, sau cùng yêu thương một đạo sĩ còn bị hấn hàng phục.

Văn ở Công Khai Đình dán lên ba chương, lượng xem thăm đậm, cả một ngày phía sau bản cũng không có dấu vân tay nào.

Đường đại ngã cũng không nản lòng, nàng quen lạnh, hơn nữa dán như vậy, sớm muộn gì sẽ có người xem đi...

Một bản thông cáo hiệu lực chỉ có mười ngày, đối với “Đăng nhiều kỳ” Đường Đại mà nói rất cảm tức, mỗi thiếp dán lên, đều cần lưu lại bản thảo, để tránh ngày thứ hai các đọc giả quên nội dung phía trước.

Mà thương cảm tiện nàng xin ăn gấp đôi đúng là bàn tay ngọc... =.=

Văn vẫn rất lạnh, lúc bản thông cáo phía sau xuất hiện một dấu vân tay, Đường Đại vui vẻ muốn khóc, nàng thậm chí canh giữ tại bản thông cáo một ngày một đêm, đợi người đọc đi ra tặng cho hần đồng bản thảo. Bản cổ đèn sáng, chỉ thiếu điều treo cổ tự tử. Nàng xin thề lúc nàng còn đi học cũng không có chăm chỉ như vậy.

Chỉ thấy té ngã cũng không cảm thấy khổ cực, hay là đây là yêu thích.

Văn chương của Đường Đại trong một ngày nọ nóng lên, có một chàng vạng ngày nọ, khi kết thúc công việc nàng đến Công Khai Đình nghiệm thu thành quả sau đó nàng tìm nửa ngày cũng không tìm được bản thông cáo của mình.

Vững tin tìm kiếm lần nữa không có, nàng lại đếm ngược lần thứ hai, nhưng cũng không có.

Nàng cứ như vậy đếm ngược từ trên xuống dưới hết cả các bảng nhưng cũng không thấy được bóng dáng cái bản thông cáo của mình! Đường Đại kinh hãi —— đây là... Bị quản lý viên trừ ra ngoài?

Không có khả năng a, ta thời gian lâu nay, cũng không nhận được thông báo phạm quy a!

Nàng nghiêng đầu bước thong thả lên phía trước, sau đó tại bản thông cáo hàng thứ sáu từ trên xuống, trước mắt làm nàng ngây dại.

Không sai, đây xác thực là bản thông cáo của nàng, mặt trên tích trữ một chồng bản thảo, đánh số là : Huỳnh 1986666666. Đường Đại sờ một loạt các dấu tay rậm rạp phía sau bản thông cáo, nàng choáng váng.

Mẹ ơi... Ta không phải đang mơ giấc mơ của tác giả chứ?

Thế nhưng vắng vẻ lâu như vậy, làm sao có khả năng trong một ngày lại hot lên?” Đường Đại nhìn chương thứ nhất nữ chính bị diệt môn, hàng trăm suy nghĩ không thể nào lý giải.

Bởi vì bản thông cáo xếp vào hai mươi thứ hạng đầu, nàng từ Công Khai Đình lĩnh ra tám mươi đồng tiền thưởng, đây là phần tiền công lần đầu tiên nhận được kể từ khi nàng tới nơi này xin ăn, Đường Đại hết sức vui mừng nhưng khó tránh khỏi tâm trạng thấp thỏm.

Nàng mang theo bản thảo trở lại Lan Nhược Tự, đem chương mới nhất tỉ mỉ thẩm tra lại một phen, cũng không thấy gì khác biệt. Chương đầu tiên này nữ chính bị diệt môn, nữ chính nghiêng rằng nghiêng lợi đối với kẻ thù nói: “Dù cho ta hóa thành Lệ quý, cũng nhất định lấy răng cắn người một ngụm lại một ngụm!”

Sau đó đưa em trai nhỏ tuổi của nữ chính đẩy nữ chính ra, nói : “Tỷ tỷ, ta đến thay người giáo!!”

Không có gì đặc biệt a!

Đêm đó nàng giảng đèn đến nửa đêm, sau đó đột nhiên nàng bắn lên ! Cổ văn sắp chữ là dựng thẳng bài, từ phải sang trái, lần này nàng nhớ kỹ, nhưng tay nàng đem chữ ‘giáo’ kia mở ra. Vì vậy câu nói kia biến thành —— “Tỷ tỷ, ta lại thay người khẩu, giao.”

...

Bởi vậy có thể thấy được, chữ Hán xác thực là một sự tồn tại kỳ diệu.

Đường Đại đắm đầu xuống đất.

- :giáo – cắn : gồm hai chữ khẩu và chữ giao gộp lại , nếu viết riêng ra khẩu , giao thì có nghĩa là oral sex .

5. Chương 5: Diễm Thi

Chuyện này kích động đồng chí Đường Đại của chúng ta thật sâu, từ cổ chí kim, vạn vật đều có quang vinh suy yếu, mà chân chính hưng thịnh lâu dài không suy yếu, là cái gì?

Tính dục!

Cổ đại diễm thư, hậu thế hoàng đế. Không bao giờ suy giảm.

Đường Đại đột nhiên nhớ tới thật lâu trước đây, biên tập của nàng đã từng nói qua: “Viết văn, trước hết phải nghĩ đọc giả của bạn muốn xem cái gì.”

Kỳ thật trên thế giới này từng địa phương đều có đường tắt, bao gồm cả thành công.

Có người viết cả đời chỉ là một ‘tiểu thẩu minh’, có người có thể một lần là nổi tiếng nhảy lên làm đại thần.

Nếu như đường tắt này hiện ngay trước mặt người, chỉ là không vẽ vang gì cho lắm... Người có đi hay không?

Đường Đại tư tưởng đấu tranh một đoạn thời gian dài, sau đó nàng tàn bạo nắm bút lông, các người không phải muốn xem H sao, lại Tấn Giang lão tử đùa giỡn không qua được Yêu Chu, Thiên Lại, ở đây lại không đùa bốn được đám người các người vẫn còn hàng ngày chi, hồ, giả, dã cổ ngữ ư?

>_

Nàng vui đầu, bắt đầu sửa chữa toàn bộ cốt truyện lúc trước đặt ra.

Vì vậy câu chuyện này biến thành... Nữ chính bị diệt cả nhà, sau đó bị hung thủ trước X sau giết, nữ chính bỏ xác nơi hoang dã, do dung mạo tuyệt mỹ, bị người qua đường X. Lúc này nữ chính âm hồn không tiêu tan, thi thể không thối rữa, trở thành nữ quỷ, thường xuyên dùng sắc đẹp dụ dỗ người qua đường, cùng nhau XXOO, xong việc lại hút máu ăn thịt.

Sau gặp gỡ một đạo sĩ, nữ chính dùng mọi cách dụ dỗ không được, lại bị hàng phục theo lệ cũ.

>_

Ngày thứ hai, chương thứ nhất lấy tên > là tiểu thuyết dài kỳ chính thức thay tên thành —— >.

Đồng nhất > phía sau bản thông báo số dấu vân tay bùng nổ, trong vòng hai giờ sau khi phát hành chương mới, một loạt vượt lên đến trong ba thứ hạng đầu, cũng duy trì tình trạng tăng trưởng liên tục.

Viên quản lý Công Khai Đình rất nhanh chú ý tới tờ thông cáo này, vừa nhìn tới, mặt đỏ tím đập, máu mũi giàn giụa.

Tiếng tăm của > , tại Công Khai Đình nhanh chóng truyền ra, có vài quản lý viên khác đến đây vây xem, rất nhanh đánh vào bảng ‘tin tức hỏa nhiệt’ của Công Khai Đình.

Đương nhiên đây cũng không phải do bọn họ thuần khiết, cổ đại đích thực cũng có diễm văn, lại không ít. Chỉ là khi đó đa số nhân dân toàn quốc rất hàm súc, 1vs1 cũng chỉ để trong lòng chứ không có gan phô ra, viết văn chung quy chỉ là khoe khoang làm dáng, gái không đứng chỗ ngựa mà thôi. Mà Đường Đại người vốn có mười phần ‘thẳng thắn thành khẩn’ lại thêm đã ‘duyet qua vô số GV (gay video)lúc này dùng mấy chi tiết cầu đảm cùng tiểu bạch văn mô tả ra, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhịp nhàng ăn khớp, mỗi người xem đều mặt đỏ tới mang tai, đều muốn xem thêm vài lần, nhưng đứng lại lâu lại thấy mắc cỡ.

Có vài người đến bình luận về tác giả bài văn, ý kiến biểu đạt đều giống nhau —— có thể viết ra đại tác phẩm này, người này sao mà hèn mọn a!

=_||||

Đường Đại ở lân cận Công Khai Đình, một bên quan tâm tác phẩm mới của mình, một bên để ý tin tức bên trong, một bên xin ăn, có thể nói là nhất cử tam đắc. Chỉ là về sau, đồng nghiệp thấy làm ăn náo nhiệt, đặc biệt tức giận. Từ từ có nhiều tên ăn mày khác cũng lại Công Khai Đình xin ăn, cứ như vậy, ở đây dần dần ngư long hỗn tạp, các tên móc túi cũng phát hiện đó là một nơi thật tốt để lần mò, còn có ‘thậm giả’ —— phi mã đảng!

Những người này thông thường một tay cưỡi ngựa, thừa dịp con ngựa cao to mà đến, nhắm vào dây chuối của ai đó, bao vây, chạy như bay nghiêng người chụp tới, người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã giục ngựa trốn xa.

Người đi đường nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lực bắt tòng tâm.

Rốt cục có một ngày, ngay cả Đường Đại là một tên ăn mày cũng bị Phi mã đảng đoạt mất cái chén bể!!

Vì vậy trị an của Công Khai Đình, là một phần khiến cho triều đình đau đầu. Chủ quản hình bộ , hộ bộ, kiêm giám đốc quản lý bảo vệ đô thị an ninh trật tự thành Trường An – Dự vương gia cùng thủ hạ triệu tập hai cuộc đại hội đại biểu nhân dân, quyết định tại Công Khai Đình thiết lập thiết lập đội bảo vệ trật tự đô thị gọi là Thành quân. Mỗi người trên đeo lên ống tay áo bên phải một phù hiệu đỏ, giữ gìn trị an Công Khai Đình.

Lúc đầu Thành quân không đủ lực, nguyên nhân là Phi mã đảng, móc túi, ăn mày hung mãnh, bọn họ sợ hãi thể lực hắc ám, không thể buông sức chiến đấu. Dự vương gia giận dữ, ban lệnh: trong thời gian đảm

nhệm Thành quân, hễ là bắt được móc túi , Phi mã đẳng, tên ăn mày nào, trước tiên có thể lục soát người, thu hoạch tiền bạc đồ vật nhét vào hầu bao của chính mình! ____ ”

Lệnh này vừa ban ra, sức chiến đấu của Thành quân tiến nhập trạng thái ma quỷ. Năm mươi dặm phụ cận Công Khai Đình, móc túi , ăn mày, Phi mã đẳng thậm chí lái buôn cùng kinh hãi đảm chiến.

Chung quanh Công Khai Đình tám mươi dặm, Thành quân tàn sát bừa bãi hoành hoành. Phàm là kẻ cắp hư hư thực thực xuất hiện mọi người cùng chen nhau mà lên, đoạt cứ đoạt, cướp cứ cướp, hành động lưu loát, thân thủ nhanh nhẹn, thái độ tích cực, thực khiến người xem khen ngợi.

Liên tiếp ba ngày có chín tên Phi mã đẳng bị Thành quân đoạt ngựa, trong đó có một tên Phi mã đẳng y phục còn mới, cho nên khi hắn bị giải tới nha môn thân thể sạch trơn. =.=

Có mười chín tên móc túi bị bắt xử theo pháp luật. Trong đó mười chín người đưa tới nha môn thì chỉ còn nội y, toàn thân trên dưới không còn xu nào, tình trạng nghèo túng thê thảm, đến ăn mày cũng thốn thức thảng không được.

Được nửa tháng, Công Khai Đình móc túi, đẳng Phi mã tẫn tuyệt. Tinh tế nghiên cứu nguyên nhân, chỉ có thể nói: Thành quân mạnh mẽ hơn kẻ cướp.

>_

Không còn dấu vết cường đạo, Thành quân mất đồ lên. Vì vậy lái buôn , ăn mày, người đi đường sâu sắc bị hại, hễ là bị bắt, giống nhau lấy hết, lột sạch, cướp sạch, dân chúng kêu khổ không thôi.

Cũng may Đường Đại lần này thông minh, nàng tự chế phù hiệu đỏ trên tay áo, bình thường dấu trong ngực, gặp phải Thành quân thì lấy ra đưa cho đối phương lắc lắc: “Huynh đệ, ta là Thành quân chìm!”

Nàng một thân rồi bù, quần áo tả tơi, không phân rõ nam nữ. Đối phương liền vỗ vỗ vai nàng, xem như chuyện lạ rồi đi.

Vì vậy khi Công Khai Đình gà bay chó sủa, Đường Đại vẫn còn có chút giây phút an ninh.

> ở Công Khai Đình liên tiếp ba tháng, mỗi ngày sau bản thông cáo con số dấu vân tay vẫn nằm trong số hai mươi thứ hạng đầu. Đường Đại mỗi ngày có thể từ Công Khai Đình thu được sáu mươi đến một trăm năm mươi đồng tiền thưởng.

Con số tiền thưởng này ngay lúc đó mà nói cũng không tính là ít, thế nhưng Đường Đại vẫn như cũ nghĩ không đủ, không phải nói đến tiền. Bởi vì có công việc xin ăn sống qua ngày, hơn nữa tại Lan Nhược Tự cũng không cần trả tiền thuê nhà, thời cổ lại không tiêu hao tiền điện tiền nước, vì vậy Đường Đại thật sự không cần tiền. Vậy thì đó là thiếu cái gì a?

Đường Đại trái phải suy tính thật lâu —— không có bình luận a!

Thói quen của tác giả viết tiểu thuyết internet, bình luận chính là sinh mạng của nàng, không có đọc giả ủng hộ, nàng cảm thấy tịch mịch như tuyết biết bao. Cho nên Đường Đại suy nghĩ nửa ngày, nàng quyết định bỏ vốn tại phía sau bản thông cáo dán thêm một tờ giấy, cổ vũ các độc giả viết bình luận.

Vì vậy ngày nào đó, Đường Đại thu được lời bình luận đầu tiên từ khi nàng xuyên qua đến giờ: Đại ca, huynh rốt cục từng có bao nhiêu phụ nữ? Tiểu đệ ngưỡng mộ, ước ao thay!

...Được rồi, tuy rằng chỉ là một cái bình luận ngắn, thế nhưng Đường Đại vẫn rất hưng phấn, kỳ thật dựng nên tiểu thuyết nhiều kỳ không phải do một mình tác giả hoàn thành, nó là do vô số gạch ngói của độc giả, ngày ngày đốt thúc hâm nóng, sau cùng chậm rãi ra lò. Là kết quả mà tác giả , độc giả cùng nhau nỗ lực.

Có rất nhiều người không hiểu, vì sao có người truy đuổi xem nhiều kỳ như vậy, chờ xong xuôi hết một quyển bản thảo xem một mạch có hay hơn không?

Kỳ thực truy văn là một bầu không khí, tiểu thuyết dài kỳ, sẽ làm tác giả đọc giả có cơ sở chờ mong. Sau đó mỗi ngày sáng sớm người đang không muốn rời khỏi giường, phải có lý do bên trong đốt thúc người, ngoại trừ đi làm muộn bị trừ tiền lương, đến trường muộn là nhân tố rất tàn bạo rất bị thương, ngoài ra sẽ là một ít sở thích của người, không biết tiểu thuyết XX ngày hôm nay có gì mới không, nữ chính có bị XXOO không? Ô, ta phải đi xem!

>_

Cái loại lạc thú cùng chính chủ phối hợp trải qua toàn bộ quá trình này, ban đầu thông suốt, tiếp theo trở mình đến kết cục, sau đó bối mớ ra điểm hợp ý, một ngày mười đến hai mươi vạn chữ, người mệt, mắt mệt, tâm mệt, đầu óc mệt, sau cùng hoàn chỉnh nuốt trôi là hưởng thụ của các đọc giả.

Đường Đại vẫn như cũ ở trong đám người xin ăn, cho đến lúc này lý tưởng của nàng có chút bốc lên, nàng xin ăn xong bình thường sẽ ngồi một bên suy tư: Ta xuyên không về đây để làm gì ta?

Thời gian trước nàng vẫn nghĩ mục tiêu khi xuyên qua, nam chính là kiến công lập nghiệp, tìm một đồng mỹ nhân về làm ngựa đực. Nữ chính là khuynh đảo chúng sinh, khiến ột thời cuộc cục diện chính trị rung chuyển. Nếu không được, cũng có thể kiếm một nông trường, phát huy một chút sở trường đặc biệt hiện đại làm ruộng nuôi trồng. Sau đó theo thường lệ bắt một người hoặc là một đồng mỹ nam, cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Thế nhưng tính đến hiện nay, nàng đi qua đã nhiều tháng, vẫn như cũ không thể thấy bóng dáng mỹ nam nào có thể phát sinh tình cảm gút mắt.

Nàng tự cho rằng các tác giả trên Tấn Giang nếu lấy nàng làm nguyên mẫu viết một tiểu thuyết xuyên không, khẳng định sẽ phải lạnh chết, rất nhanh!!

Buổi chiều các Thành quân rất ôn hòa đứng gần quầy hàng của các tiểu thương lân cận, còn rất thân thiết giúp đỡ một bà cụ băng qua đường cái, tất cả mọi người mặt không biểu tình, nhưng trong lòng tất cả đều hiểu rõ —— cấp trên lại muốn đến kiểm tra rồi.

=.=

Thế nhưng bọn họ đợi đến đứng bóng cũng không gặp qua quan to quý nhân gì, chỉ có Đường Đại trong đám người nhìn thấy Dự vương gia, mặc một thân áo bào viên lĩnh màu đỏ, trong tay cầm một quạt xếp, phía dưới còn đeo theo một khối lam điền ngọc hình kỳ lân rất giống nhà giàu mới nổi, trên ngón tay ban chỉ bằng ngọc lục bảo chói mắt, có lẽ là bảo dưỡng tốt, nhìn không ra cụ thể tuổi tác, theo Đường Đại hình dung, là tinh thần diện mạo tốt. =.=

Khi mạo nhận sử dụng > bị đánh, thật sự là đả kích quá mạnh. Đường Đại thấy hấn, phản ứng đầu tiên là đau cái mông! Thế nhưng nàng lại nghĩ bản thân thấy hấn tần suất kỳ thực rất nhiều, theo lý mà nói, những hoàng thân quốc thích này, thường ngày tay nắm trọng quyền, cho dù ra ngoài cũng là ngồi kiệu, tiền hô hậu ủng, chúng tinh cũng nguyệt, hấn là rất khó nhìn thấy. Thế nhưng dựa theo tần suất nhìn thấy này... Chẳng lẽ hấn là nam chính trong bản văn này?

Nàng càng nghĩ, đây cũng là nam nhân duy nhất từ khi nàng xuyên qua đến giờ lên sân khấu, gần đạt đến tiêu chuẩn làm nam chính đi.

Chen chúc trong đám người ăn mày, rồi bù, quần áo tả tơi nhìn cảm y nam tử xa xa đằng kia, im lặng YY dâng lên...

Đương nhiên đây cuối cùng chỉ là ý dâm của một người ăn mày mà thôi. Tựa như có người nghe xong Châu Kiệt Luân biểu diễn lại có thể nghĩ mình cùng Châu Kiệt Luân rất có duyên phận, cũng như vậy việc này trực tiếp cho qua.

Sự thực thì buổi chiều cùng ngày, Dự vương gia xem xong các loại tin tức tại Công Khai Đình thì rời đi, Đường Đại vẫn ở trong đám người xin ăn như trước.

Đường Đại nghĩ cuộc sống này thật tàn khốc!

6. Chương 6: Đường Đại Đệ Nhất Bản Ấn Phẩm

Lan Nhược Tự hoang phế đã lâu, cây cát đằng cổ đại chịu không nổi khí lạnh mùa thu, hiện ra tình thế rơi rụng. Đường Đại bình thường nửa đêm bò ra viết tiểu thuyết, ngọn đèn suốt đêm không tắt. Liền có người đi đường ngang qua nghĩ Lan Nhược Tự này nhất định là có chuyện ma quái, nếu không phải sao hàng đêm đều có ngọn đèn dầu chứ?

Có người gan lớn không tin quỷ thần, ẩn nấp muốn tra tìm chân tướng, nửa đêm thấy trong tự quả nhiên có ngọn đèn dầu, trong dầu đã yếu đi ba phần. Lại ghé vào khe hở nhìn xung quanh, nhưng thấy trong phòng có một người con gái, tóc dài cúi xuống án viết văn, trong miệng còn rên rĩ không dứt điệu hát quái dị. Người đến lúc này bị dọa hồn phi phách tán, lão đảo thối lui.

Đến ban ngày trở lại trong chùa tìm, không có một bóng người. (Đường Đại đi xin ăn.)

Trong chùa không có đồ dùng gia đình, không có vết tích nào, chỉ có một án sách cũ, bị ma sát sạch sẽ, mặt trên có giấy và bút mực xếp đặt chỉnh tề.

Một vạn người cũng không nghĩ đến người ở đây là một tên ăn mày, người căn bản không cần tự mình nấu cơm. Hắn suốt ngày sợ hãi, sợ bị quỷ thần giáng tội, sau cùng thân thể bị tiêu chảy, bệnh không dậy nổi.

Tin đồn chuyện ma quái ở Lan Nhược Tự, dần dần truyền ra.

Nơi đây càng yên lặng.

Đường Đại nghĩ như vậy rất tốt, hoàn cảnh an tĩnh là ưa thích của tay viết.

Nơi này không có MP3, nàng không nghe được nhạc đang lưu hành, càng không mời nổi người đến hát, nên chỉ có thể tự mình lầm bầm, sau đó viết đến nửa đường hoa chân múa tay vui sướng, coi như là niềm vui của riêng mình.

Mà Dụ vương gia cũng không tin quỷ thần, từ tần suất hắn đến thăm Công Khai Đình không khó nhìn ra, cái người này thích bắt quái. Kỳ thực con người khi còn sống bất luận phú quý hay bần cùng, đều rất là buồn chán, hắn là người ngỗ ngược trong tám vị hoàng tử, cũng là người hiện nay có quan hệ tốt nhất với Vương Thượng.

Nguyên nhân do hắn, Dụ vương rất tùy tính, tùy tính đến vương vị cũng giữ không được. Cho nên mặc dù tiên đế vẫn coi trọng hắn, Vương Thượng hiện nay đối với em trai của mình vẫn chân thành —— bởi vì hắn đối Vương Thượng hoàn toàn không có uy hiếp cùng ý đồ gì.

Dụ vương hiện tại đang ghé vào góc tường, tên thị vệ ‘hài bạt tử’ bắt di bắt dịch của hắn rõ ràng không hiểu rõ ý đồ của chủ nhân mình, nhưng hắn không nói lời nào, hắn luôn luôn làm nhiều lời ít.

Bên trong chùa đèn dầu yếu ớt, xuyên thấu qua song cửa sổ nhìn vào, cổ án thanh đăng, một người con gái xóa tóc dài, chuyên chú chấm mực viết nhanh, gió đêm lên qua cửa sổ, vung lên tay áo, tay áo màu hồng thêm vài phần phiêu dật.

Đây... thực sự không xem là nhất kiến chung tình, người như Thẩm Dụ, quan to như vậy, có cái dạng phong tình nào mà chưa gặp qua?

Thế nhưng sau đó rất nhiều năm, hắn vẫn nhớ rõ tình cảnh này.

Đương nhiên khi đó hắn cũng không biết cô gái này đang viết cái gì...=.=

Hai người chậm rãi rời khỏi chùa, Dụ vương gia phát tay: “Chuyện ngày hôm nay, không nên nhắc tới với bất kỳ kẻ nào.” Hắn không đợi người phía sau trả lời, đó là thị vệ sát mình của hắn, tính cách gì đó hắn rất rõ ràng: “Đi thăm dò tra xét xem nàng là ai.”

Thị vệ ‘hài bạt tử’ mặt không biểu tình: “Chủ nhân, Thợ vương phủ đã có bốn mươi một vị phu nhân, còn có mười vị danh kỹ.”

Dụ vương gia cảm thấy rất đau đầu: “Ta có nói muốn kết hôn với nàng sao? Lúc nào ngươi trở nên dài dòng bất quái như vậy?”

Vì vậy thị vệ mặt không biểu tình ly khai.

- Hài bạt tử: Tác giả có dùng từ này để miêu tả khuôn mặt của người thị vệ mà mình không hiểu rõ lắm nên giữ nguyên. Cái từ đó đây : baike.baidu.com/view/1451614.htm .

Ngày nào đó > đã gần đến kết cục, Đường Đại nghĩ khai thác câu chuyện mới, khi kết thúc cần lưu lại tên tác giả, nàng dùng bút lông trên tay nhẹ nhàng phác thảo lại bút danh mình đã từng dùng tại Tấn Giang: Đại Sắc Yên Thanh.

Tại Tấn Giang rất nhiều đọc giả thích xưng hô tác giả là đại đại, sau đó liền ở trong bút danh tác giả chọn ra một chữ dễ nghe, phía sau thêm một chữ đại, ví dụ như Yêu Chu, bình thường có người gọi nàng là Yêu Đại, Thiên Lại Chỉ Diên, bình thường có người kêu nàng là Chỉ Đại.

Đường Đại nghĩ cũng hay oa, nàng nghĩ bút danh của mình có thể xưng là Yên đại, Thanh đại, nghe thật hay a. Nhưng khi ngày thứ hai nàng xin ăn thì, nàng khóc, bọn họ đều gọi nàng là —— Sắc đại.

...

Ngày thứ hai, Đường Đại mặc vào trang phục ăn mày nàng vất vả làm ra, lau mặt, cảm thấy chưa đủ đen, không đủ bẩn, lại lau thêm bùn đất dưới chân tường, cảm thấy mỹ mãn đi ra cửa.

Đây không phải nàng giả vờ cao thâm gì, thật sự là nghề nghiệp ăn xin cần, người nếu ăn mặc sạch sẽ ra cửa, ai bố thí người a. Thứ hai, bản thân nàng là con gái, nếu rất sạch sẽ, sẽ bị lưu manh khốn nạn đùa giỡn, làm sao bây giờ?

Cho nên một thân trang bị này là rất cần thiết.

Đường Đại vẫn như cũ sớm đi tới Công Khai Đình, trước đem đại kết cục của > dán lên, lại tại phía sau bản thảo đại kết cục dán lên chương mới của tân văn.

Sách mới gọi là >, chiêu bài H đương nhiên không ít, thế nhưng càng thêm đáng chú ý là đề tài. Đây là một thiên tiểu thuyết xuyên không, loại ảo tưởng đến tương lai.

Cổ nhân viết qua rất nhiều huyền huyền, quỷ quái, bao gồm cả ngôn tình, nhưng chưa từng có người viết qua bộ dáng của thế giới sau này.

Chúng ta sau này, sẽ là bộ dạng gì?

Cho nên... Đây đối với mọi người ngay lúc đó là một thiên truyện khoa học viễn tưởng.

> là nói về một cô gái xuyên qua đến thế giới của nhiều năm sau đó.

Có một ngày, xã hội này có thể không còn nam tôn nữ ti, có một ngày xã hội này phụ nữ có thể cùng đàn ông giống nhau, tự mình có nghề nghiệp, tình yêu cùng tự do.

Có một ngày thế giới này đạt được hòa bình, giữa các quốc gia không hề có chiến tranh.

Quyển sách này được nữ giới ra sức truy đuổi tán tụng, tình tiết vẫn như cũ dạng tình cảm nồng nàn ướt át cay đắng của Đại Sắc Yên Thanh. Giữa những hàng chữ mang theo sự hài hước của Đại Sắc Yên Thanh, nhẹ châm biếm, cùng một ít thói quen ý dâm của tác giả internet.

Thời đại có thể tạo nên anh hùng, thời đại cũng có thể tạo nên văn hào.

Lỗ Tấn tiên sinh, nếu như sinh ra ở thế kỷ hai mươi mốt, cũng cảm giận mà liều chết chống đỡ. Mà Mao Thuần tiên sinh của > nếu như đăng tải tại Tấn Giang, Hồng Tụ, Khởi Điểm (là các mạng văn học của Trung Quốc), phỏng chừng cũng không có khả năng vượt hơn sách giáo khoa sơ trung và < tác="” văn="” đại="” toàn="”>> của học sinh tiểu học.

> nếu đăng nhiều kỳ tại khu online VIP, một ngày thu nhập cũng không đến mười đô la đâu.

Đường Đại mỗi khi văn chương ít được quan tâm sẽ ngẫm lại những điều này, sau đó nàng có thể đương nhiên cho rằng: Không phải bản thân không được, bất quá chỉ là “Thì bất lợi hề, trùy bất thế” mà thôi.(UHCC: đại khái là thời cơ không thuận lợi không phát lên được á.)

Mà nay đột nhiên xuyên qua tới Đại Huỳnh vương triều này, bỗng nhiên có những người này, nàng viết ra cũng có một phần tự tin.

> viết đến nửa đường, Công Khai Đình bắt đầu có rất nhiều thân ảnh tiểu thư khuê các, đại gia phu nhân, các nàng mang theo sự rụt rè của phụ nữ thời đại này, không tiện đứng lâu tại bản thông cáo của Đường Đại, thế nhưng các nàng mỗi ngày đều đi lại, mỗi lần lại đều xốc nón vải sa ra, tại phía sau bản thông cáo ẩn hạ dấu tay.

Lời bình luận nhần lại càng ngày càng nhiều, từ một ít chữ viết của nam nhân bĩ ổi chậm rãi bổ sung thêm nét bút của cô nương thanh tú.

Đại Sắc Yên Thanh, tại Công Khai Đình một thời cực hot.

Lúc đó nói đến, mọi nữ tử khuê các đều biết.

Các độc giả đối với giới tính bản tôn phỏng đoán, làm dấy lên tranh luận khiêu khích. Thậm chí có người trời còn chưa sáng đã ỉn núp tại lân cận Công Khai Đình, nỗ lực nhìn lên vẻ mặt chân thật.

Nhưng bắt đầu dĩ không có cách nào sáng sớm người tuyên bố tin tức thật sự nhiều lắm, phân không rõ ai là ai. Lại thêm Đường Đại luôn luôn bắn thủ, ngay cả viên quản lý phát tiền thưởng cũng khó nhận biết, còn nữa, xem như là hần nhận ra, Công Khai Đình cũng có quy định rõ ràng không thể tiết lộ tư liệu cá nhân người lĩnh thưởng a.

Vì vậy giới tính của Sắc Đại vẫn làm chúng độc giả tranh luận không ngớt, vô số người tại phía sau bản thông cáo bình luận hỏi, Đường Đại nghĩ thói quen lẫn lộn trên internet, bản thân nên bảo trì một chút cảm giác thần bí mới làm cho người khác mơ mộng.

Sự thực chứng minh, bất luận loại thể đạo thể nào, luôn luôn không ai có thể biết trước tiên cơ. Cho nên cùng ngày khi > đăng đến chương thứ hai mươi một thì có người tìm được nàng.

Đường Đại biết người đến này lai lịch nhất định phi phạm, hần có thể ở mấy nghìn người tụ tập tại Công Khai Đình tìm được một tên ăn mày hoàn toàn không chớp mắt, hơn nữa hần còn biết tên ăn mày này là Đại Sắc Yên Thanh mọi người đều biết.

“Đại Sắc Yên Thanh, ta là phó chủ biên của Vạn Tượng thư cục Ngụy Thanh Sơn.” Người đến đi thẳng vào vấn đề, dường như đã cùng với văn nhân trải qua nhiều cuộc giao tế: “Tác phẩm tốt hần là phải cho người trong thiên hạ cùng thưởng thức, chí hướng của người hần là sẽ không tại một cái Công Khai Đình tại Trường An này, Ta nghĩ người cũng mong muốn tác phẩm tâm huyết của người có thể lưu danh muôn đời không chỉ là một xấp bản thảo như thế này.”

Hần mở miệng thì đem văn học thăng cấp thành tín ngưỡng cao độ hần đem những tâm tư thâm sâu của văn nhân lôi ra, những người này nội tâm đều có vài phần ngạo khí, người mở miệng nhắc tới tiền, bọn họ sẽ nghĩ là bị sỉ nhục. Thế nhưng hần rõ ràng đã nhìn lầm rồi, Đường Đại ngay từ đầu đã nghĩ tới tiền trợ cấp VIP trên mạng Tấn Giang, Đường Đại nghe hần thao thao bất tuyệt một trận về tầm quan trọng của văn học, thụ sủng nhược kinh một hồi dè dặt hỏi: “Vạn Tượng thư cục nhuận bút tính như thế nào a?”

Phó chủ biên Ngụy ngã ầm xuống đất.

Một lúc lâu, hần một lần nữa đứng lên: “Bởi vì người là nhân vật mới trong giới văn học, lúc này mới là quyển sách thứ nhất, thêm là Vạn Tượng thư cục trước đây chưa từng xuất bản loại này... Khụ khụ, loại sách này thể văn bạch thoại. Thêm hồng bút là quyển sách này đã dán ra phần cuối rồi, rất nhiều người đều xem qua.... Cho nên như vậy đi > ta trước đưa hai vạn đồng tiền bán đứt. Về sau mặc kệ lời hay dở, ta mạo hiểm cũng không quá lớn. Bán ra nhiều hay ít bản, cũng không có quan hệ gì tới người

Đường đại đứng dậy: “Thành giao!”

Hần cũng sớm có chuẩn bị, lập tức gọi người chuyển văn phòng tứ bảo, hai người tại chỗ viết hợp đồng làm chứng cứ, sau đó Đường Đại quay về Lan Nhược Tự cầm bản thảo >, hai người tiền trao cháo múc xong.

Khi tiền Phó chủ biên Ngụy đi về hần cũng để lại đường sống: “Viết cho tốt, nếu như bản này thị trường phản ứng tốt, ta có thể ký thêm với Đại Sắc Yên Thanh người. Vạn Tượng thư cục thật là rất có tên tuổi, từng xuất bản rất nhiều tác phẩm, hần là người đều biết, ví dụ như Sử Ký , hoặc như Xuân Thu , hoặc như Tả Truyện , còn có lão Khổng Luận Ngữ ...”

Đường Đại rơi lệ đầy mặt —— xuyên qua cái thời đại hỗn loạn lộn xộn gì thế này.

Bởi vì là người mới thời gian > được đưa ra thị trường so với mấy lão tác giả bị kéo dài lâu hơn, mãi cho đến tháng tư mới được xuất ra.

Đời này Đường Đại cũng thật không ngờ, quyển sách đầu tiên của nàng vậy mà lại dựa vào thuật in ấn ở thời cổ đại mà mua được. Bản sách dày dầy đó ngoại trừ mặt ngoài có ấn lên “Đại Sắc Yên Thanh – viết”, tiền lời và cái gì gì đó cùng nàng kỳ thật cùng nàng không có nửa điểm quan hệ, thế nhưng nàng vẫn hưng phấn nhảy nhót.

Quyển sách ấn bản đầu tiên của nàng, Đường Đại mua một mạch ba quyển, cầm lại Lan Nhược Tự cẩn thận từng li từng tí cất giấu.

Sách ban đầu xuất bản ra, mấy người biên tập Vạn Tượng thư cục đều bất an, dù sao loại sách này, cũng không có nội hàm gì, không giống như thơ của Lý Bạch, Bạch Cư Dị lời văn như thể cần nhiều lần đọc, ôn cái cũ để biết cái mới, nó chỉ là đồ ăn nhanh, ăn xong rồi chùi mép, tự nhiên lái xuất bản loại sách này, thực sự sẽ không lỗ vốn sao...

Người không sai sự thực chứng minh > > > điển tịch các loại vân vân... mấy quyển sách đó ở trên kệ đã lâu, vẫn còn có rất nhiều người cam tâm tình nguyện ôm theo một bộ điểm thư ý dâm về nhà.

Dù sao sách gói đầu giường, > mấy thứ này thật không thích hợp.

Mà bởi vì tiểu thuyết nhiều kỳ, có kỳ xem bị sót, có kỳ xem xong lại quên, tự nhiên cần phải ôn lại một lần. Cho nên > năm trăm ấn bản đầu tiên, rất nhanh bán hết.

Các người bán sách đều gửi đến đơn đặt hàng, không ngoại lệ > là đơn hàng đầu bảng.

Phó chủ biên Ngụy lập tức sai người tái bản >, lần này một mạch in một ngàn quyển, một tháng sau lại bán hết.

Các người thăm dò ý kiến của Vạn Tượng thư cục ra ngoài nghe ngóng, mua sách ngoài các nam giới, còn có nhiều khuê các tiểu thư, phu nhân các đại gia truy hỏi < đào=“” sắc=“” duyên=“” miên=“” tam=“” thiên=“” niên=“”>> Ngụy phó chủ biên lập tức bội phục mình nhìn xa trông rộng, hẩn quyết định hôm sau lập tức đi tìm Đường Đại, ký hợp đồng.

7. Chương 7: Đường Đại Bầm Tím, Là Bị Bóp Đổ.

Đường Đại dán xong > chương thứ sáu mươi mốt, bản văn ấy tại Công Khai Đình đã không ai có thể vượt qua, các viên quản lý hàng ngày theo thói quen đã xếp nó vào vị trí đầu tiên của bảng thông cáo để dễ nhìn thấy.

Đường Đại nhận được bình luận tiêu cực đầu tiên, trong một buổi chiều. Người này chữ viết tám phần bảo thủ, chín phần chính nghĩa, giọng điệu phê phán >, hẩn đầu tiên chỉ ra văn phong của Đào sắc, đứng mũi chịu sào trong đó chính là phần H, trực tiếp phê bình tác giả là người ít học, không học vấn không nghề nghiệp chỉ có thể viết loại dâm từ bẩn thỉu làm hỏng mắt người đọc! Thứ hai là lỗi chính tả, mọi người biết quen thói viết văn trên mạng, dù cho là đã được hiệu chỉnh nhiều lần, lỗi chính tả vĩnh viễn cũng là khó tránh khỏi. Thứ ba là một ít ca từ bằng trắc tự viết ra, văn âm cuối hoàn toàn không hợp, điều khiển nhạc cụ, BUG âm luật, một phần võ thuật trong sách, huyết vị hoàn toàn vô nghĩa. Vừa nhìn là biết tác giả không đủ trải đời, bịa đặt không có căn cứ.

Điểm ấy Đường Đại nghĩ cũng rất có lý, dù sao nàng chỉ là một ‘tiểu thẩu minh’ ở thế kỷ hai mươi mốt, nói nàng văn tự bản lĩnh sâu đậm, thực sự làm cho người ta hoài nghi. Kỳ thực nghiên cứu đến cùng, nàng chỉ là vừa mới hai mươi tuổi, ngoại trừ đầu óc suy nghĩ tư tưởng kỳ diệu, trong bụng đâu thể cùng mấy vị học phú ngũ xa nhân sĩ uyên bác đánh đồng?

Thứ tư là tam quan bất chính, tuyên dương tự do yêu đương, tuyên dương một vợ một chồng, làm trái cổ huấn vân vân... (quan này là quan điểm nhé.)

Đường Đại rất chăm chú đọc lời phê bình dài ngoằng này, nàng nghĩ nếu nói trên mạng Tấn Giang, khẳng định là nó sẽ được đánh dấu tiêu cực. Thế nhưng chỉ ít đối phương có đọc qua một lượt văn của nàng, hơn nữa rất nhiều mặt đều nói rất có đạo lý. Về phần tam quan thì... Người thời đại này không thể tiếp thu cũng là bình thường.

Cho nên ngày hôm sau Đường Đại rất chăm chú trả lời lời phê bình này ở chương mới. Một là điểm thứ nhất H, nổi khổ quen thói của đồng thời hiện đại, Đường Đại cho rằng, tình dục cùng ăn uống, ngủ nghỉ như nhau là một phần của hành vi nhân loại, bản thân nó không hề dơ bẩn, chính xác là cần phải khơi thông giáo dục, không phải cho rằng đây là điều nhục nhã, đề cập đến là hổ thẹn.

- Cua đồng: ý là hài hòa (do cách đọc giống nhau), nhưng theo nghĩa châm biếm. Cái này mượn bên truyện Không cần thận, họa lớn rồi chương 32 bên nhà bạn Mèo: <https://zhengbaoyu.wordpress/>

Mỗi người đều là kết quả sau khi nhân loại giao hợp, đây là chuyện thật không thể lãng tránh, như vậy chúng ta lấy lý do gì để che lấp sự thật này?

Quan điểm thứ hai cùng thứ ba, nàng gởi tới lời cảm ơn nghiêm túc đối với người bình luận, cẩn thận bày tỏ lòng kính phục, cẩn thận sửa chữa những lỗi chính tả còn sót trong bài văn, hứa hẹn sau đó sẽ chú ý hơn.

Về phần quan điểm thứ tư tam quan bất chính, nàng vẫn không thừa nhận. Ở phía sau lời phê bình chú giải thế giới sẽ tiến bộ, nhân loại sẽ tiến bộ, hiện tại đạo lý này xem ra có vẻ hoang đường cùng buồn cười, nhưng ở thế giới sau này người đời lại tiếp thu, tán thành.

Lời phúc đáp vừa ra, rất nhiều quần chúng chỉ trở tại Công Khai Đình, mà rốt cục một thế lực trốn ở một nơi bí mật gần đó triệt để trôi lên mặt nước. Bản thông cáo của Đường Đại bắt đầu xuất hiện hàng trăm lời bình luận tiêu cực.

Mà làm cho Đường Đại không biết nên khóc hay cười chính là, nếu như nói người bình luận ban đầu coi như có đọc một lượt toàn bộ bài văn, lời nói ra cũng có chủ đích, còn những lời phê bình xuất hiện phía sau có rất nhiều điểm buồn cười.

[tầng 2] Công Khai Đình làm sao thế này, lại cho cái loại này lên đầu bảng ‘tin tức hỏa nhiệt’ !!

[tầng 4] Nhìn trong vài ngày, phát hiện xem cái loại này thực sự là lãng phí thời gian. Hối hận ! Văn đáng bỏ đi!

[tầng 9] Hoàn toàn không biết viết cái gì, chẳng ra làm sao! Văn đáng vứt đi !

[tầng 20] Cái này cũng gọi là tiểu thuyết! Hoàn toàn là sỉ nhục văn thể !

[tầng 25] Nữ chính xuyên qua cả ngày đi làm, còn đâu thời gian làm nữ công gia chánh, giúp chồng dạy con? !

...

Dường như có gì đó đặc biệt thâm sâu uyển chuyển thực sự muốn tới đối phó với tiểu quái vật, vô số các học sĩ thờ phụng đạo Khổng Mạnh liên hợp lại, > trong một đêm bị rất nhiều học quán treo trên đầu tường, yêu cầu triều đình thủ tiêu. Kể cả > mà Đường Đại xuất bản trước đó, bị vô số tài văn nhân dùng ngòi bút làm vũ khí chỉ trích, yêu cầu liệt vào Huynh triều sách cấm.

Đại Sắc Yên Thanh, trong nhất thời bị yêu ma tà quái người người chém giết.

Đường Đại không phản ứng lại, đây là làm sao vậy?

Ngụy phó chủ biên không dám đến ký tiếp hợp đồng với Đường Đại, bởi vì triều đình không có mệnh lệnh rõ ràng, các thương nhân bán sách vẫn như trước tiêu thụ >, Công Khai Đình cũng làm theo tự do phát triển >. Mà mỗi ngày như nhau, có rất nhiều người đem bản thông cáo đẩy lên phía trước, sau đó cố định ở vị trí đầu bảng.

Đường Đại ban đầu trả lời mấy bình luận đầu, rõ ràng rất khách sáo, nhưng ngày hôm sau bị các học quán, hiệu sách đăng lại, sau đó câu chữ bị mở ra, bẻ cong, cắt câu lấy nghĩa.

Một câu nói phân ra mười loại ý tứ, từ đó vô số câu chữ rõ ràng thuần túy, lại biến Đại Sắc Yên Thanh thành một người nhân phẩm hạng bét.

Sau này... Đại Sắc Yên Thanh không bao giờ phản hồi lại lời bình luận nữa.

Vì vậy vô số văn nhân lại quay sang bình luận về nàng, Đường Đại hết thấy không xem đến. Nàng như trước mỗi ngày viết bản thảo, đúng hạn phát hành.

Các văn nhân đã không còn tư cách gì bóp méo, liên hướng về phía triều đình dâng thư, yêu cầu loại trừ những tác phẩm “Dâm, uế, hạ, tác” hoang đường này.

Quan viên địa phương áp lực bức bách, một đường xin chỉ thị, vì vậy trên bàn của Dụ vương gia hình bộ tích trữ một đồng lời kêu gọi của các văn nhân “Cứ như vậy mãi, quốc tương bất quốc”. (quốc gia không thể duy trì)

Đại Sắc Yên Thanh, bắt đầu thường xuyên xuất hiện bên tai của các quan to quý nhân ở Trường An.

Thọ vương phủ, Dụ vương gia đang xem một đồng “La hét”. Thị thiếp Mộc Uyển Từ được hấn rất sủng ái gõ cửa tiến đến: “Vương gia, thiếp thân nấu chè, mời ngài nếm thử.”

Trên mặt hấn mang theo nụ cười, cho tiểu mỹ nhân dựa vào trong lòng, chè bị đặt ở bên bàn: “Uyển Từ, người nghe qua Đại Sắc Yên Thanh chưa?”

Mộc Uyển Từ là một hồng bài trong Câu Lan viện mà hấn câu về, thi từ ca phú mọi thứ tinh thông, từng nổi tiếng khắp Trường An.

“Thiếp có xem qua sách của ngài.”

“A? Nói nghe qua một chút.”

“Hi hi, nhìn chán Liễu Thất thơ, Lý gia thơ, giờ xem loại văn bạch thoại này cũng thú vị. Thật muốn biết tác giả kia cả ngày trong đầu suy nghĩ cái gì.”

“Không cảm thấy rất can đảm sao?”

“Có chứ, trong sách ngài còn dám nói, có một ngày nam nữ có thể tự do yêu đương, gặp phải người mình thích mới lập gia đình. Mà có một ngày nếu mình đối với vị hôn phu không hài lòng, có thể bỏ hấn cưới người khác. Một người đàn ông chỉ có thể cưới một người phụ nữ làm vợ.” Nàng ngửa mặt: “Vương gia, người nói tương lai, thế giới này thật sự có một ngày như thế sao?”

Dụ vương bắt đầu ăn chè: “Ta có nghe vài người xuyên không nói qua việc này, có người nói trong thế giới tương lai, những điều này là luật pháp, thật sự tồn tại.”

Mộc Uyển Từ thần sắc lộ ra vài phần hứng khởi: “Chúng ta thật đợi không được, nhưng xem sách của ngài thỉnh thoảng ngắm lại cũng không tệ.”

Dụ vương gia phát tay, mấy cái “La hét” trên bàn rơi xuống đất, sau đó hất cằm, ý gọi hạ nhân hầu hạ trong thư phòng: “Nhận lấy đem đi đốt.”

Hạ nhân liền vội vã thu dọn “La hét” trên mặt đất, vội vã đóng cửa đi ra ngoài.

Buổi tối Dụ vương gia lần thứ hai đến Lan Nhược Tư.

Ban đêm không trăng không sao, ngoài Lan Nhược Tư cây cỏ khô héo. Gió thổi que khe cửa sổ, trong màn đêm yên lặng lưu lại âm thanh sần sật. Cái người kia vẫn như trước, ghé vào trên bàn dài, trong miệng rên rỉ không biết ca khúc gì.

Dụ vương ho nhẹ một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Đêm, ngôi chùa hoang vu, ngọn đèn lẻ loi.

Tiếng gió thổi qua lỗ tai, như tiếng cây cỏ thì thầm. Đột nhiên kết một tiếng, cửa gỗ cũ nát bị đẩy ra.

Đường Đại bị dọa hồn phi tán đả, nàng cao giọng oa oa sợ hãi một hồi. Dụ vương gia rất muốn cười: “Một mình ở đây, bản Vương nghĩ người lá gan rất lớn.”

Đường Đại nhìn rõ xác thực người đến là con người mới yên lòng, nàng vỗ ngực, đối với người này, tuy rằng thụ sủng nhược kinh, nhưng đến với ý đồ gì nàng hiện tại đoán không ra. Mà ngôi chùa hoang dã này, cũng không phải là nơi tiếp khách. Trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Cũng may Dụ vương gia không ngại, hấn đem người nào đó đuổi đi, ngồi xuống trên bàn dài. Hấn cũng không che đậy gì, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Đường Đại, các học sĩ liên tiếp dâng thư, nói sách của

người tổn hại phong tục giáo hóa, yêu cầu bản vương lòng bắt người xử theo pháp luật. Mà theo Huỳnh triều luật pháp, người làm trái với luân lý, là phải đốt cháy thị chúng.”

“Gi!!” Đường Đại choáng váng: “Đốt cháy thị chúng?!”

Dụ vương nghiêm túc gật đầu.

Đường Đại rơi lệ: “Không đến mức vậy chứ Vương gia, không phải chỉ là mấy lời bình luận thôi sao, trên Tấn Giang trách mắng hung mãnh như thế nào, cũng chưa nói đem khóa văn biển hành nghề của tác giả, chết cháy a! Ta, ta còn chưa luyện qua Pháp Luân Công a...”

Dụ vương gia rủ mắt, thưởng thức trên bàn, hồi lâu không nói.

Sau đó Đường Đại linh quang chợt lóe, nàng hiểu được: “Dụ vương gia, ngài định cứu ta có đúng hay không? Nếu như thật sự muốn đốt chết ta... Đoán chừng trực tiếp phái binh tới bắt ta chứ? Đây ngài tự mình lại nha...”

Dụ vương gia mỉm cười, đặt lại bút, quạt xếp vỗ trong tay: “Bản vương nơi này có một con đường sống, người có đi hay không?”

Đường đại mừng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ta đi, ta đi ta đi!”

Dụ vương gia như trước rủ mí mắt, nói không nhanh không chậm, nhưng chữ chữ rõ ràng: “Bản vương muốn làm một giao dịch với người, thành công, bản vương tất bảo vệ người. Không thành... Người có thể thử xem từ giờ đến trước khi bình minh chạy khỏi Huỳnh vương triều.”

Đường Đại trong mắt mừng rỡ, đây là cái thời đại xem mạng người như cỏ rác, không tồn tại định luật nữ chính quý như vàng.

Dụ vương hiển nhiên rất thỏa mãn sự thức thời của nàng, hần tiếp tục không vội vàng nói: “Người hầu bản vương ngủ một đêm, bản vương bảo vệ người lần này, thế nào?”

...

Đường Đại sắc, một lát sau nàng ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, xin hỏi ở đây cách biên giới Huỳnh vương triều có xa lắm không?”

Dụ vương rảnh tay mở ra quạt xếp, lại khép lại rất nhanh: “Cũng không xa, đi đường tắt gần nhất...Khoảng chừng hơn hai mươi vạn dặm đi.”

Đường Đại lệ tuôn.

8. Chương 8: Tiểu Thấu Minh Áp Lực Rất Lớn.

Các vị độc giả xem đến đây, đại đa số sẽ nghĩ tác giả tiểu thuyết này đến lúc phải mở bàn tay vàng ra rồi.
>_

Bởi vì Đường Đại cũng cho rằng như thế, lúc đó đầu óc nàng đánh một trận kết luận: Cái này...Câu chuyện này quả nhiên là nhạt nhẽo muốn chết, tác giả cũng muốn bắt chước ta làm hỏng mắt người xem một chút sao??

Nhưng trên thực tế, tác giả truyện này rất vô tội, sự thật nhiều lần chứng minh Nhất Độ Quân Hoa sẽ không vì làm hỏng mắt người đọc mà viết H.

Cho nên đoạn H này tuyệt đối không vì văn chương bị lạnh nhạt hay làm hỏng mắt người đọc mà viết. (Mọi người: ...=.=)

Lạc đề vài chữ, trở lại chuyện chính.

Chương trước nói đến núi hoang, chùa cũ, có gió không trăng.

Dụ vương gia đại giá quang lâm, uy hiếp Đường Đại cùng ngủ một đêm. Đường Đại cũng không có khó chịu lâu, kỳ thực cái Vương gia này tuy rằng không biết cụ thể bao nhiêu tuổi, nhưng hấn tướng mạo, khí chất đều không tệ. Cho nên Đường Đại nghĩ cùng hấn ngủ một lần, cũng không tính là lỗ vốn.

Cho nên có đôi khi chơi cùng bị chơi, bất quá cũng chỉ là một tư tưởng.

Nhưng mà núi hoang dã miếu này, chỉ có một đồng rơm rạ, ngay cả giường cũng không có...

Đường Đại mặc phải khó khăn, nhưng trong mắt Dụ vương gia rõ ràng không là vấn đề. Hấn cởi áo choàng trên người, trải lên đồng rơm rạ, sau đó hất cằm nhìn Đường Đại: “Lại đây.”

Đường Đại đang nghĩ rất không vệ sinh, đương nhiên đây không phải nài cho rằng bản thân mình rất bẩn, nài chỉ lo lắng Dụ vương gia không sạch sẽ. Dù sao nài mỗi ngày kết thúc công việc đều đứng giờ đến nhà tắm mà tắm. (Dụ vương gia =.)

Lo lắng thì lo lắng, Đường Đại cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nài trái lại ngã nằm vào trên áo choàng, đầu tay sờ đến lớp lông tơ trên áo, lực chú ý lập tức bị chuyển đi: “Vương gia, áo choàng này rất quý sao? Lông gì vậy?”

Dụ vương gia cúi đầu xuống bắt đầu bóc quần áo trên người nài, cũng may nài ở bên ngoài mặc dù quần áo lam lũ, ở nhà cũng còn biết mặc áo ngủ tính chất tốt hơn một chút. Dù sao công việc là công việc, không ai quy định tên ăn mày khi đi ngủ cũng phải mặc đồ như tên ăn mày.

Dụ vương gia không ngừng tay, nhưng vẫn trả lời vấn đề của nài: “Là da chồn tía, bản vương hai năm trước săn bản cùng Hoàng thượng tự tay bắt được.”

Hấn hôn đến cái cổ người nào đó, Đường Đại thấy hơi ngứa, tuy rằng nài cũng là lần đầu tiên, hơn nữa cũng không quen thuộc gì với vị Vương gia này, nhưng trong lòng không có bao nhiêu hoảng sợ run rẩy, thứ nhất vị Vương gia này thân phận cùng kiểu cách rất thích hợp làm nam chính truyện xuyên không, nếu không được chí ít cũng sẽ là một nam phụ si tình, thứ hai nài hiện tại cũng không có nhiều lựa chọn, không thể phản kháng chỉ bằng hưởng thụ, còn nữa vị Vương gia này thật sự là mùi vị không tệ, đến gần còn có thể ngửi được mùi hương thoang thoang, còn mình thì đang sống trong một cái chuồng heo. Nài nghĩ việc này nói thế nào cũng là mình buôn bán có lời, nếu như nói có bao nhiêu khó chịu... Thực sự là có phần làm ra vẻ.

Khi đó đã bắt đầu mùa đông, núi hơi lạnh, khi người nào đó vừa mới lột sạch Đường Đại, đã nhanh chóng dán thân thể nóng như lửa của hấn lên.

Hấn cũng không nói nhiều, trực tiếp chạy vội vào nội dung chính, Đường Đại cảm thấy rất đau, nhưng nài muốn đem phát biểu kháng nghị của mình nói ra: “Vương gia... Ngài chỉ cần dùng ba chỗ, sẽ không cần lột ta nhiều như vậy nha. Ngài không biết ta rất lạnh, lạnh a...”

Dụ vương cười hơi trong sáng: “Câu nói mới mẻ này lần đầu tiên trong đời bản vương nghe được khi đang làm chuyện phòng the.”

Dứt lời, đúng là dùng áo choàng bao lấy nài chỉ chừa ba phần cần dùng ra ngoài, sau đó ra sức xung phong. Đường Đại vẫn không lên tiếng, Dụ vương gia trên đường đánh tới, nhin không được cúi người xem nài: “Đau không đau?”

Nài cắn răng: “Vương gia ngài tiếp tục, không cần quan ta.”

Hấn cười: “Đau cứ kêu ra đi.”

Hấn không nói Đường Đại còn không tức giận, vừa nói nài giận: “Ta có kêu hay không thì ta cũng vẫn đau a!”

“A, ha ha.” Dụ vương tấn công được, toàn thân thư thái: “Có đạo lý!”

Hấn gật đầu, sau đó cúi đầu, tiếp tục cường công.

Vì vậy đêm trên núi hoang, chùa cổ, ngoại trừ tiếng gió thổi, chỉ còn lại tiếng ken két của tấm ván gỗ.

Đường Đại cắn răng cuộn tròn nửa người trên tấm áo lông chồn, nàng nghĩ tấm ván gỗ cũ nát này thật sự cần phải thay đổi.

Sau nửa canh giờ, Dụ vương gia sửa lại một thân cảm bào, hắt cảm quạt xếp, lại khôi phục hình tượng tao nhã của hần, Đường Đại cũng túm y phục trùm vào, sau đó chuyển áo choàng lại cho hần, hần tiếp nhận lại choàng ở trên người.

Đường Đại cũng rất yên tâm, nàng gặp qua nhiều vị lãnh đạo xấu xa, hần nếu như tư lợi bội ước, người cũng không có cách nào gây khó dễ cho hần. Cùng với bị XO lại bị bắt đi thiêu cháy, còn không bằng trực tiếp kéo đi thiêu chết cho rồi! >_

Cho nên nàng rất cẩn thận: “Việc ấy... Vương gia, ta sẽ không sao chứ?”

Dụ vương gia thất lại cổ áo choàng: “Ừ, không có việc gì nữa.” Sau đó thần sắc hần có chút kỳ quái: “Nhìn không ra ấy nhỉ, viết chuyện đó nhiều như vậy, bản vương nghĩ người kinh nghiệm lâm địch hần là rất phong phú mới đúng, nhưng nguyên lai là một tay non. Người như thế một chút cũng không khổ sở sao?”

“A?” Đường đại không giải thích được: “Ta khổ sở cái gì?”

Dụ vương chinh lý lại tay áo: “Trình tiết của người đã không còn, không nên khổ sở một chút?”

“Ặc...” Đường Đại xấu hổ: “Khổ sở cũng có một chút, nhưng ngẫm lại so với trình tiết còn mà người không còn thì hơi dư thừa chẳng?”

Dụ Vương gia vui vẻ: “Có đạo lý.”

Hần chân trước bước ra cửa chùa, lại xoay người trở về: “Bản vương suy nghĩ một chút, người tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên, hần là nên cho người ít tiền lì xì.”

Đường đại , may mà hần lại mở miệng nói: “Đáng tiếc bên mình bản vương không mang theo bạc, như vậy đi, cái chuỗi cây quạt này đưa người, sau này nếu như người có chuyện gì, có thể đến Thọ vương phủ cầu ta. Người không cần cảm thấy thiệt thòi, bản vương từ trước đến nay rất rõ ràng. Chỉ là kim ngân tài bảo người có, bản vương cũng không hiếm lạ gì, cho nên, phạm là người cầu ta một lần, ta ngủ với người một lần. Rất công bình chứ?”

Đường đại đại : “Vương gia ngài không thiếu kim ngân tài bảo, chẳng lẽ còn thiếu phụ nữ sao?”

Dụ vương ưu nhã xoay người, đi nhanh rời khỏi, lưu lại một câu: “Bản vương phụ nữ rất nhiều, nhưng không có ai là ăn mày, ha ha, đàn ông mà lúc nào cũng có tâm sẵn bắt cái đẹp, mới không bị già đi.”

...

Đường Đại ngồi trên đồng rơm rạ, nghĩ việc này tính ra vẫn đủ sở hụi. Mỗi lần cầu hần một lần, lại chơi hần một lần. Ừ, nàng cảm thấy rất đáng giá.

Hơn nữa hần coi như là tương đối lương thiện, cái xã hội phong kiến này, hần chơi xong hết không hỗ trợ người có biện pháp nào? Cũng chỉ có thể tự nhận mình không may, ai kêu cha hần là Lý Cương đi.

• Lý Cương: [zhengbaoyu.wordpress /2012/08/20/kct-hlr-chuong-12-nha-chung-toi-day/](http://zhengbaoyu.wordpress.com/2012/08/20/kct-hlr-chuong-12-nha-chung-toi-day/) . Haiz mình lười chú thích lắm, mọi người muốn biết thì vào đây xem nhé.

Mà chuyện của Đường Đại, thật đúng là như thế lặng yên không một tiếng động bình định rơi xuống phía dưới. Triều đình không tăng thêm can thiệp, làm cho trận chiến trường dùng ngòi bút làm vũ khí này cuối cùng chỉ có thể dừng lại dưới bài văn của Đường Đại, để lại lời bình luận.

Đường Đại thấy rất phiền, đem mấy lời bình luận dưới văn thủ tiêu, thế nhưng nàng luyện tiếc. Dù sao phía dưới vẫn cũng có rất nhiều người ủng hộ nàng.

Kỳ thực tác giả có đôi khi rất kỳ quái, dù là trong một ngày có một nghìn cái bình luận tích cực, nhưng chỉ cần xuất hiện một cái bình luận tiêu cực, ngôn từ nói hơi quá khích, là sẽ phá hỏng tâm tình tốt đẹp của tác giả cả ngày.

Cũng may Đường Đại đã tìm được vũ khí đối phó tốt nhất rồi —— trầm mặc.

Phàm là bình luận sau bản thông cáo có khả năng khiến cho tranh chấp, giống nhau, không thềm trả lời.

Ngụy phó chủ biên của Vạn Tượng thư cục mất thấy sóng gió qua đi, văn nhân mà, âm ỉ thế nào cũng không làm được đại sự gì, nhiều lắm cũng chỉ là ngưỡng cổ kêu gào một trận. Xưa nay thấy nhiều lắm, ngay cả triều đình cũng hiểu rõ —— mặc cho bọn họ la hét một trận sẽ không có việc gì.

Vì vậy Ngụy Thanh Sơn một lần nữa tìm đến Đường Đại, yêu cầu ký ước lại >, lần này không có thao thao bất tuyệt, hẳn đầu tiên chủ động báo ra giá cả: “Nhuận bút một quyển năm đồng tiền, bán ra một quyển người có năm đồng. Đầu tiên in ra một nghìn năm trăm quyển, in thêm tính thêm.”

Đường đại vui vẻ đáp ứng, > cứ như vậy ký cho Vạn Tượng thư cục, Đường Đại coi như là có ông chủ.

Sau đó nàng mới biết được, Trường An thư cục không ít, nhưng chân chính có hậu đãi, nội tình đủ mạnh, không thể nghi ngờ tất là Vạn Tượng thư cục.

Vạn Tượng thư cục đối với tay viết cũng có yêu cầu nghiêm ngặt, bọn họ chân chính ký hợp đồng tác phẩm rất nhiều, nhưng tác giả ký kết đều là người rất có học vấn, có lẽ là người trong văn đàn rất có uy tín. Vì vậy lần này ký với Đường Đại có phần chịu tranh luận, trong thư cục ý kiến của các tác giả khác thật không ít.

Nhất là nhóm người đại văn hào Khổng tử, Trang tử, Mạnh tử, Lão tử, Hàn phi tử, tính tình người biết, tiếng tăm người tự nhiên cũng biết, ở đây bị bộ dạng Đại Thần một bang trấn áp, Đường Đại thấy ‘tiểu thẩu minh’ áp lực rất lớn a.

9. Chương 9: Chuyện Cũ Không Thể Không Nói Của Sắc Đại Và Hàn Đại.

Văn học ngôn tình quật khởi, làm đông đảo các văn hào bất ngờ > trường kỳ chiếm đầu bảng Công Khai Đình, làm cho chúng nhân sĩ uyên bác thấy thật mất mặt. Dù sao loại truyện này, không có nội hàm gì, ý thâm thông thiên, có cái gì để mà xem đâu?

Bọn họ không rõ.

Thế nhưng thị trường là thị trường, từ cổ chí kim lượng tiêu thụ nói lên tất cả. Cho nên Ngụy Thanh Sơn tổ chức cuộc họp đầu tiên của đại hội công nhân viên của Vạn Tượng thư cục >, buổi tọa đàm tình cảm mãnh liệt cùng nước miếng tung bay cổ vũ các đại gia muốn nắm bắt thị trường, ổn định độc giả. Phải trở thành mẹ ruột của độc giả, bọn họ muốn xem cái gì, chúng ta viết cái đó.

Thâm nhập trình bày sáng tác như đi sâu vào dòng nước, không tiến tức lùi, tác phẩm không thể đuổi kịp bước tiến của độc giả, sẽ không phải là tác phẩm tốt. Không thể nắm khẩu vị của độc giả, không phải là một tác giả giỏi. Mặc kệ là mèo trắng hay mèo đen, mèo nào bắt được chuột chính là con mèo tốt.

Dưới đài N các tác giả, ngoại trừ Khổng, Mạnh, Trang, Hàn... những đại gia này, cũng không thiếu những tiểu phần hồng rất có tài hoa, hoặc là ‘tiểu thẩu minh’. Tất cả mọi người nghe được nhiệt huyết sôi trào, thứ danh tiếng này, nếu thật có thể tới tay, ai mà không muốn a?

Cái này Đường Đại có thể lý giải, giống như tại Tấn Giang, Hồng Tụ, Tiêu Tương, vô số tay viết mỗi ngày la lối Quỳnh Dao cầu huyết, thế nhưng nếu viết một thiên cầu huyết, thiên lôi kịch tính có thể có thanh danh như mặt trời ban trưa giống Quỳnh Dao, người viết hay không viết?

Danh lợi đến từ sự quý mến của chúng sinh, thế nhân cho tới bây giờ đều nói muốn xem nhẹ, nhưng trên thực tế, chẳng bao giờ xem nhẹ.

Cho nên rất nhiều tác giả của Vạn Tượng thư cục bắt đầu nghiên cứu văn phong của Đại Sắc Yên Thanh, Ngụy Thanh Sơn thông qua chủ biên bày mưu đặt kế, ra một kỳ tin tức ngôn tình, người chịu trách nhiệm chính là Trang tử, tên được đặt phi thường lãng mạn —— uyên ương hồ điệp mộng.

=.=

Sách vừa ra tới, hiệu quả cũng rất bình thường, nghiên cứu nguyên nhân —— quảng cáo tuyên truyền không được tới nơi tới chốn a.

Người nghĩ xem a, khi đó không có internet, thỉnh thoảng trên đường phố dán một thông báo nhỏ, phát một truyền đơn gì đó, Thành quản thì hung mãnh. Người ra những tin tức này, ai biết được a!

Mà Đường Đại lại không như thế, Đường Đại mỗi ngày đều giữ đầu bảng tại Công Khai Đình, Công Khai Đình dòng người rất nhiều, nàng ghi chú một câu chuyện gì đó tại bài văn, tự nhiên sẽ có rất nhiều người biết.

Cho nên Ngụy phó chủ biên suy nghĩ thật lâu, ra chiêu mới.

Ngày hôm sau, Công Khai Đình xuất hiện hơn mười thiên tiểu thuyết, đều không ngoại lệ lấy H làm điểm thu hút, phụ tá là những mỹ nữ soái ca .

Thế nhưng Công Khai Đình tin tức mệnh mông, rất nhanh bản thông cáo của người sẽ chìm vào nước sâu, lạnh thành một khối băng. Làm thế nào ngẩng đầu đây?

Thật là một vấn đề.

Sự thực chứng minh, gừng càng già càng cay. Cái này Ngụy phó chủ biên có biện pháp, nhưng hắn không thể nói thẳng, chỉ nhỏ giọt: “ Sách của Đại Sắc Yên Thanh không phải vẫn xếp hàng đầu sao, làm cho nàng để cử các người đi.”

Các tác giả hiểu ra.

Ngày kế, Đường Đại ứng thuận yêu cầu của Ngụy phó chủ biên, đến Vạn Tượng thư cục tham gia tiệc trà của các tay viết, thuận tiện cùng các tay viết giao lưu một chút về sáng tác tâm đắc.

Khi Đường Đại nhận được lời mời thì rất hưng phấn, nàng trước đây ở Tấn Giang, cũng có tổ chức qua hội gặp mặt tác giả, nhưng nàng là ‘tiểu thẩu minh’ nên không có phần đến.

Vì vậy về ăn mặc, trang phục các loại, mất hết một trận suy nghĩ.

Cho đến ngày hôm sau, khi nàng đến Vạn Tượng thư cục vẫn ăm ỉ rất nhiều , rong qua lẫn lộn. Đầu tiên nàng không biết nên ngồi vị trí nào, cổ nhân rất nhiều quy củ, nàng là hậu sinh, theo lý thấy những đại gia nho giáo này cần phải hành lễ. Thế nhưng ông trời làm chứng, nàng đâu biết rằng lễ nghi là thế nào a.

Hơn nữa sự khác biệt hàng ngàn năm, bọn họ trong miệng đầy > > >, hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Nhưng cũng may nàng hôm nay là khách mới, mọi người cũng không có làm khó nàng. Nàng chỉ đứng ở phòng khách một chút, đã có nhiều người nhiệt tình lôi nàng ngồi xuống, xung quanh rất nhiều người cùng nàng chào hỏi, rất là nhiệt tình.

Đường Đại rất cảm kích, nàng đi tới thời đại này đã thật lâu, mỗi ngày ngoại trừ xin ăn hay sáng tác. Đùng nói bạn bè, ngay cả quen biết cũng không có mấy người.

Đây là đau thương của tay viết, người đem nàng xuyên không đến một nơi không có internet, cũng không cải biến được thuộc tính trạch nữ của nàng!

>_

Cho nên khi xung quanh mọi người nhìn nàng mỉm cười, Đường Đại trong lòng liền có vài phần ảm áp, thái độ tự nhiên cũng phá lệ chân thành.

Nội dung tiệc trà kỳ thật rất đơn giản, cũng là các chuyên gia tự do giao lưu về sáng tác tâm đắc, chuyên gia nói đều là một ít chuyện thông thường, như là hay đọc gì, luyện viết văn thể nào, hay quan sát cái gì, thường đi những đâu. Đến phiên Đường Đại tất cả mọi người yên tĩnh, Đường Đại thụ sủng nhược kinh, vội vàng quíu đít đứng lên: “Ặc... Kỳ thật sáng tác của ta không dám xưng là tâm đắc gì, hay nghĩ đến cái gì thú vị. Có khả năng bởi vì ta xuyên không tới, còn mang theo hương vị của tiểu thuyết hiện đại, mọi người cảm thấy mới lạ thôi.”

Ngụy phó chủ biên cười hòa giải: “Ngày hôm nay mọi người tham dự văn phong đều xấp xỉ, cùng là cộng sự trong Vạn Tượng thư cục xem như là có duyên, Đường Đại nếu là xuyên qua tới, đối với Huỳnh vương triều không quá quen thuộc, mọi người ngày thường rảnh rỗi hãy nói chuyện cùng nàng. Những gì biết được hãy

nói cho nàng một chút.” Hấn đứng dậy, nhìn về phía Đường Đại rồi mới nói: “ Đường Đại a, sách của bọn họ người rảnh rỗi thì xem một chút, giao lưu cho chút ý kiến gì gì đó, coi như là cùng nhau tiến bộ nha.”

Đường Đại liền cùng những người này nán nã ở thư cục hết một ngày, nàng trong thời gian ngắn đâu có khả năng tĩnh tâm xem bọn họ viết cái gì, nhưng nàng nhớ kỹ bút danh của vài người trong đó —— Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu.

Nhớ kỹ mấy người này, một cái là bởi vì họ nhiệt tình, cái kia là bởi vì văn phong của bọn họ đều là bạch thoại. Mấy người khác toàn chi, hồ, giả, dã, nàng xem không hiểu. >_

Cho nên ngày hôm sau, trên bản thông cáo của Đại Sắc Yên Thanh, hết lòng đề cử ba quyển sách, chậm rãi, Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu liền bắt đầu trôi nổi trên mặt nước, được các độc giả biết đến.

Vạn Tượng thư cục sau cùng có ba người khai thủy thượng lộ, Ngụy Thanh Sơn lập tức ra lệnh Trang Tử bắt đầu tiến hành kỳ tiếp theo của tin tức ngôn tình, tên đã đổi thành Tân uyên ương hồ điệp mộng. =.=

Trước khi đưa ra thị trường vẫn như cũ để cho Đường Đại, Hàn Phong bọn họ bốn người đều quảng cáo trên bản thông cáo, Đường Đại vừa nhìn đến bìa sách thì cảm thấy có chỗ không đúng, mặt trên có nhóm chữ lớn: “Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, Đại Sắc Yên Thanh (# % · *) biên soạn.”

Đường đại rất mê hoặc: “Ngụy chủ biên, sai rồi, ta không có tham dự biên soạn sách này a...”

Ngụy Thanh Sơn vẻ mặt thản nhiên: “A, đúng vậy, người không có tham dự biên soạn a.”

Đường Đại chỉ vào nhóm chữ, Ngụy Thanh Sơn vẫn thản nhiên: “A, cái này sao.” Hấn tìm một cái kính lúp, phóng ra trước mắt Đường Đại, Đường Đại rốt cục thấy rõ hàng chữ nhỏ như hạt gạo —— Đại Sắc Yên Thanh (không có tham dự biên soạn).

% · *%

Nói về văn học ngôn tình trong Công Khai Đình, ba người kia theo Đường Đại quật khởi, trong ba người Đường Đại thích nhất Hàn Phong. Đương nhiên không phải bởi vì hấn là đàn ông, cũng không phải bởi vì vẻ ngoài của hấn rất tuấn tú. Chủ yếu là vì ngòi bút của hấn sắc bén, người biết, phụ nữ viết ngôn tình, văn phong phần lớn không đủ cứng rắn, nhu tình có thừa, mà đàn ông viết ngôn tình, đa số thiếu tinh tế, dù sao cũng rất khó để giới nữ yêu thích.

Thế nhưng dưới ngòi bút của hấn, nhân vật có thể cương nhu dung hòa.

Hấn tư cách cùng sự từng trải thật ra so với Hàm Châu cùng Thụy Từ đều thấp, tại Vạn Tượng thư cục, từng một lần bởi vì văn phong vô cùng đơn giản rõ ràng dễ hiểu mà bị mọi người xem khinh. Cũng là mãi đến khi Đường Đại xuất hiện, Ngụy Thanh Sơn ý thức được thị trường văn bạch thoại, hấn mới có thể tham dự tiệc trà lần này, quen biết Đường Đại.

Đường đại vẫn rất xem trọng hấn, cũng theo dõi tiểu thuyết của hấn, thường thường thúc giục, đôn đốc, hấn cũng thường cùng Đường Đại giao lưu. Khi hấn viết truyện mới >, trong chương mới > của Đường Đại tiến hành tuyên truyền gần hai trang giấy.

> một lần là nổi tiếng, Hàn Phong ở trong Vạn Tượng thư cục, bắt đầu có địa vị. Cho nên độc giả biết đều nói hấn là bạn tốt của Sắc Đại, còn có vô số độc giả thích bát quái nghị luận về quan hệ cùng tương lai của hai người.

Đường Đại bình thường trên đường xin ăn, nghe thấy mấy cái bát quái này, đề tài câu chuyện đủ để biên soạn thành một bộ < chuyện=“” cũ=“” không=“” thế=“” không=“” nói=“” của=“” sắc=“” đại=“” cùng=“” hàn=“” đại=“”>> nàng thỉnh thoảng khi cùng Hàn Phong uống trà cũng sẽ kể cho hấn nghe, hai người cùng nhau ôm bụng cười.

10. Chương 10: Hư Danh Cùng Thịnh Danh

Thu nhập của Đường Đại từ từ tăng cao, nàng đã không cần dùng nghề nghiệp xin ăn để sống qua ngày, thế nhưng nàng không có việc gì thì như trước xin ăn tại Công Khai Đình, lúc này không có google, baidu,

nciku, sohu, nguồn tin gốc tin tức cực kỳ khó khăn xin ăn chỉ ít còn nghe được nhiều chuyện nhân văn thú vị.

Đương nhiên cái chỗ ngồi này, mọi người nghị luận nhiều nhất vẫn là Sắc Đại, nàng có một thân phận khác, không hề bị cản trở mà nghe người khác bình luận về tác phẩm của nàng, trong đó có khen ngợi có chê trách, Đường Đại thấy lấy một loại thân phận khác nghe những bình luận này cũng là một loại lạc thú. Nàng quen ngày ngày mất thấy tai nghe, những bình luận đặc biệt có đạo lý đều nhớ kỹ, sau trở về Lan Nhược Tự tình tế đều gọt.

Nếu người có một chút tỉ mỉ cẩn thận có lẽ sẽ phát hiện, tiểu thuyết của Đường Đại phạm qua sai lầm một lần, sẽ không phạm phải lần thứ hai.

Hàm Châu, Thụy Từ bình thường cũng đến Lan Nhược Tự tìm Đường Đại, cũng không ngại ở đây hoang dã đơn sơ, thỉnh thoảng khí trời nắng ấm, bốn người kết bạn cùng đi chơi, quan hệ cá nhân rất chặt chẽ.

Mỗi người khi ai viết ra văn, thừa dịp mọi người gặp nhau thì lấy ra tư vấn góp ý, sau đó mỗi người lại phát biểu ý kiến của mình, cuối cùng thảo luận sửa xong so với thảo thảo tốt hơn rất nhiều.

Đường Đại bình thường cùng các nàng kể chuyện ở thế kỷ hai mươi mốt, nói về mạng văn học Tấn Giang, tiểu thuyết trên mạng, kể về Khởi Điểm, cũng nói về Hồng Tụ. Nàng sẽ rất chế nhạo nói về Vương gia, ái phi, thiếu gia lãnh khốc, tiểu nha đầu các loại đề tài này, bọn họ bình thường cũng nói cho nàng vài chuyện thú vị về Huỳnh vương triều, chẳng hạn như Vương thượng sau khi lập bộ luật về người xuyên không, hẳn lại yêu thương một cô nương là người xuyên qua.(Tấn Giang, Hồng Tụ, Khởi Điểm là những mạng văn học của TQ)

Đường Đại với những dã sử này cảm thấy tương đối hứng thú: “Hay a, đánh vỡ truyền thống, oa...Các người biết không chính sử có một Thanh triều, bên trong có một luật lệ là Mãn Hán không được thông hôn. Thế nhưng sau này rất nhiều tiểu thuyết đều lấy việc này làm chủ đề viết văn, nam chính vì để cưới nữ chính, đánh cược sinh mạng, đập vỡ quy củ này.”

Hàn Phong mỉm cười nhìn nàng: “Sau lại Vương Thượng hủy đi dung mạo của cô nương này, giáng nàng làm thứ dân.”

Nụ cười Đường Đại cứng lại: “Ngược luyến tình thâm sao?”

Thụy Từ liền cười nàng: “Người xem tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá! Hẳn dù sao cũng là Vương Thượng của Huỳnh vương triều, quy củ là do hắn ấn lên mới có hiệu lực. Miệng vàng lời ngọc, làm sao lại yêu thương thế... Lại làm sao có khả năng giảm lên cường thường đây.”

“Vây... Cái cô nương kia thì sao?”

“Đã chết, hình như là người của hình bộ khi hủy dung ra tay quá nặng đi, cũng có người nói là Vương Thượng phái người giết chết. Sau đó Vương Thượng có vài ngày không lâm triều.” Thụy Từ trên mặt thu lại ý cười: “Ta nghĩ, hẳn thật sự yêu nàng a, một cô nương nhà người ta, ngược mắt không quen, lại bị hủy đi dung mạo, sống không bằng chết, còn không bằng...”

Mấy người cũng không có nói nữa, đây là hiện thực. Khi xem tiểu thuyết chúng ta đều cho rằng năng lượng tình yêu chiến thắng tất cả, nhưng trên thực tế... Tình yêu không chiến thắng được mọi thứ.

Đường Đại đột nhiên thông hiểu, vì sao trên sách giáo khoa ngữ văn hiện đại, có viết rất nhiều cổ ngôn về mặt trái đô thị, biểu lộ nguyện vọng tốt đẹp của nhân dân bản khổ dưới chế độ phong kiến thống trị.

Một lúc lâu, nàng mới lật bàn: “Đây đặc biệt là cảm thú một đàn!!!”

Thụy Từ nhanh ngăn lại nàng: “Xuyt, người không muốn sống nữa sao!!!”

Đường Đại phản nộ: “Trước đây như thế nào, còn không cho người ta nói! Xuyên qua cũng không phải là ý nguyện của bọn lão tử, dựa vào cái gì đối với bọn lão tử như vậy a!!! Dựa vào giang sơn của hắn, một cái luật lệ, hẳn có thể giết người phụ nữ của hắn, người đó có làm gì sai đâu?”

“Xuyt, đừng nói nữa, đừng nói nữa!!!”

“Bà nó, quả nhiên là đàn ông của xã hội phong kiến, đặc biệt không phân phải trái!!!”

Thụy Từ nhanh đi ra ngoài cửa gỗ cũ nát của Lan Nhược Tự đóng cửa, Hàm Châu cũng nóng nảy: “Được rồi đừng nói nữa, luật lệ Đại Huỳnh, nghị luận phía sau người thống trị, phải lắng nghe xử tử, thiên đạo vạn đánh, để rắn đe!!!”

Đường Đại còn đang tức giận: “Mẹ nó thiên đạo vạn đánh thì thiên đạo... Ặc? Thực sự sẽ thiên đạo vạn đánh?”

Hàn Phong cùng Hàm Châu đồng thời gật đầu.

Đường Đại lại lật bàn: “Ồ hôm nay... Phong kiến thống trị đặc biệt vạn ác nha... Thiên đạo vạn đánh lão tử cũng không sợ!!” Nàng quay đầu lại nhìn Thụy Từ: “Bên ngoài không có ai đứng không?”

Ba người ngả ả xuống đất.

Loạt tin tức Tân uyên ương hồ điệp mộng của Vạn Tượng thư cục quả nhiên một đường bán chạy, Ngụy Thanh Sơn phó chủ biên cả ngày ngâm nga điệu hát dân gian, uống chút rượu, mặt mày hồng hào. Nhưng sau lại làm hấn giật mình là lượng tiêu thụ của >, nó vừa ra thị trường, lập tức ngăn chặn < tân=“” uyên=“” ương=“” hồ=“” điệp=“” mộng=“”>> mạnh mẽ lủi vào đứng đầu bảng ‘nhiệt tiêu thư tịch’ của Vạn Tượng thư cục.

Đối với việc này, Ngụy Thanh Sơn vừa vui vừa buồn. Vui là, nhiệm vụ cấp trên quy định hàng năm đã sớm hoàn thành, thể cân bằng của thư cục đã bị ụy hiệp.

Kỳ thực tán dương một tay viết, cùng nuôi dưỡng một cái cây tốt ra tiền không khác biệt lắm, cây giống lớn lên tốt, nhìn khả quan, tự nhiên là chuyện tốt. Người có thể mãnh liệt ôm nó kiếm tiền, thế nhưng một ngày cái cây này vô cùng tươi tốt, nó sẽ che đi những cây giống khác, thời gian lâu dài, những cây giống thiếu ánh nắng mưa móc sẽ càng ngày càng ử rũ, toàn bộ vườn ươm sẽ mất đi sự cân đối.

Ngụy Thanh Sơn quản lý Vạn Tượng thư cục thời gian không ngắn, cách dùng người hấn quá rõ ràng, cho nên hấn nỗ lực hỗ trợ Hàn Phong không ngừng tiến hành các loại thi đấu, khéo léo yêu cầu bài viết né qua đề tài huyền huyền của Đường Đại. Vì vậy trong cuộc thi Hàn Phong trở hết tài năng, trong mười thứ hạng đầu giành được ý tưởng sáng tác tốt nhất, rất được độc giả hoan nghênh, khen ngợi tác giả nhân khí tối cao. Hai người trong lúc đó, cũng không tổn hại tới Đường Đại, tạo nên một tay viết ngôn tình mới.

Mà đồng dạng, Thụy Từ, Hàm Châu, Bắc Vực Hồ Lang, mấy tay viết trải qua hơn mười trận thi đấu, nhân khí tăng lên, lại thêm Đường Đại, được nhân gian khen ngợi là Vạn Tượng Ngũ Tôn. Văn học ngôn tình của Vạn Tượng thư cục bên ngoài bắt đầu thành công rực rỡ, cục diện trăm hoa đua nở.

Từ xưa đến nay, quần chúng vĩnh viễn đều là quần thể dễ bị dẫn dắt nhất, có lẽ ban đầu danh khí là hư không, nhưng hư danh một khi hưng thịnh, sau cùng sẽ trở thành thịnh danh. Cho nên rất nhanh, Hàn Phong bắt đầu nổi danh cùng Đại Sắc Yên Thanh. Văn học ngôn tình của Vạn Tượng thư cục, bắt đầu do hai người song phân thiên hạ.

Đương nhiên, chỉ dựa vào vài người cũng là không đủ.

Cho nên Ngụy Thanh Sơn thường thường sẽ đề cử một ít mầm non của có khả năng phát triển trong thư cục, để cho bọn họ tiếp xúc nhiều hơn với Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu, Bắc Vực Hồ Lang Đường Đại, cũng làm ấy người dưới bài văn đề cử nhiều hơn một chút về nhân vật mới.

Cấp trên mở miệng, năm người đương nhiên vui lòng đề cử, bọn họ vẫn như cũ thường xuyên tụ tập, thỉnh thoảng kết bạn đi chơi, cùng nhau sửa văn, cùng nhau thảo luận sáng tác tâm đắc. Bắc Vực Hồ Lang tuy rằng tung ra rất nhanh, tác phẩm đầu tiên tại Công Khai Đình thu được khen ngợi rộng khắp thêm nhân khí cao tuyệt gia nhập vào một trong Vạn Tượng Ngũ Tôn, cái người này, phương diện đối nhân xử thế đều rất được, đối với mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, cho nên thêm hấn vào, Vạn Tượng Ngũ Tôn vẫn như trước hòa thuận vui vẻ.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, ngày này, quản lý viên của Công Khai Đình nhận được tin báo của quần chúng, có người nhận bạc của một tác giả nào đó, cả ngày không ngừng vì tác giả này dính bản, khiến cho bản thông cáo vượt trước Đại Sắc Yên Thanh. Mà dấu tay phía sau bản thông cáo, cũng là tác giả trên dùng tiền mời người đến ản.

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên.

Khi đó Đường Đại cùng Hàn Phong đang uống trà, Hàn Phong dạy nàng chơi cờ, nhận được tin tức Thụy Từ truyền tới, hai người đều sửng sốt, tác giả bị báo lên kia, rõ ràng là Bắc Vực Hồ Lang.

11. Chương 11: Đường Đại, Người Mập Lên Rồi! >__

Đường Đại buông quân cờ trong tay, cùng Hàn Phong bốn mắt nhìn nhau, quả nhiên rất nhanh, đã có người của Vạn tượng thư cục mời bọn họ trở về.

Hàn Phong đi đầu từng bước, Đường Đại không có kiêu riêng, liền cùng Thụy Từ chung xe đi về.

“Người nói sao hần có thể như vậy a...” Thụy Từ rất là ảo não. “Làm sao mà lại là người...giở trò bịp bợm!”

Trái lại Đường Đại có vẻ bình tĩnh, trên Tấn Giang xét bình luận xét thu thập, Khởi Điểm xét vé tháng, phiếu PK, nàng đã thấy quen không trách: “Người cũng xem qua tiểu thuyết của hần, hần kỳ thực viết không tệ, đúng không?”

Cái này Thụy Từ cũng tán thành: “Ừ, hần hành văn cùng Hàn Phong không sai biệt lắm, thế nhưng nhân phẩm có phần...”

Đường Đại mỉm cười: “Người nói lúc này Ngụy phó chủ biên mời chúng ta trở lại làm gì?”

“Không phải muốn mượn cơ hội dạy dỗ chúng ta sao?” Thụy Từ suy nghĩ một trận, nàng cùng Đường Đại tuổi tác xấp xỉ, hai người rất là hợp: “Không biết xử lý việc này như thế nào...”

Đường Đại ngẫm nghĩ ngọn tóc: “Ta phỏng chừng hần muốn chúng ta bảo vệ Hồ Lang, Dù sao sau này không gian phát triển của Hồ Lang rất lớn, hơn nữa hần làm ra chuyện như vậy, tuy rằng chỉ vì cái trước mắt, nhưng bởi vậy mà hủy đi một người lương thiện tài năng, xác thực thập phần đáng tiếc.”

“Thế nhưng không dễ dàng đâu... Hình pháp của Công Khai Đình, có tiếng là thiết huyết. Chuyện này nếu như dựa theo xét nhân khí lừa gạt tiền thưởng mà nói, Hồ Lang cũng bị đánh gãy hai tay. Sau này cũng không có khả năng viết nữa.”

Lời cô ấy nói vừa rơi xuống Đường Đại lại nở nụ cười: “Người cho là trong trận thi đấu có mấy người sạch sẽ? Chẳng qua là không ai bắt được mà thôi. Tại niên đại của chúng ta, xét duyệt tồn tại rộng khắp, xét thành công thì thành Đại thần, xét không thành... Ô, cùng lắm đổi một cái áo giáp lại là một trang hảo hán. Trong lòng Ngụy Thanh Sơn tự nhiên là hiểu rõ, chỉ là có chút chuyện, đối với đôi bên đều có lợi, hần liền không có làm rõ mà thôi. Ha ha, bất quá ta phải bội phục luật pháp của Đại Huỳnh vương triều, nếu như hiện đại xét ra chuyện lý quái sẽ bị chặt tay vừa nói, môi trường trên Tấn Giang, trong sạch cỡ nào a!

Thụy Từ không thể lý giải: “Thế nhưng xét lên tác phẩm, không chột dạ sao?”

Đường Đại cười, nàng không muốn lại quẩn quýt vào trọng tâm câu chuyện này: “Ý nghĩ không giống nhau, có người muốn ổn định vững chắc, có người muốn một bước tới trời. Thế nhưng từ ‘tiểu thần minh’ bắt đầu tốt hơn so với ‘lâu đài trên không’ nha, bởi vì đã từng lạnh qua, mới có thể chịu đựng tịch mịch, chịu đựng tịch mịch kiên trì giữ vững tài năng đến sau cùng. Được rồi, đoán chừng khi chúng ta trở lại, Ngụy phó chủ biên đã chuẩn bị tốt ở Công Khai Đình.”

Vài người đi vào Vạn Tượng thư cục, quả nhiên Ngụy phó chủ biên đã chờ ở tiền sảnh, hội nghị lần này động tĩnh rất nhỏ, có Đường Đại, Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu bốn người tham gia, Ngụy Thanh Sơn nói rất rõ ràng: “Hồ Lang cái người này, lần nay xác thực là làm sai, cho chút giáo huấn coi như là hạ lòng hủ dạ. A, ai cũng giống hần vậy, chúng ta đây còn tổ chức thi đấu cái gì a? Mỗi người thi đấu lại ném tiền ra như vậy? Cho nên ta tuyệt không một chút nào đồng tình với hần!”

Về mặt Ngụy phó chủ biên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ta dự định hai ngày nữa triệu tập đại hội tay viết, cần phải đem loại oai phong tà khí này ngăn chặn một cách sạch sẽ! Được rồi, Hồ Lang hiện tại bị

nhốt tại quản lý Công Khai Đình, ặc... Ta nghe nói mấy người các người quan hệ với hần không tệ, ai... Hài tử này cũng thực sự là, một mai xử lý xuống, phải chặt tay a.”

Hần vừa nói vừa quan sát thần sắc vài người trước mặt: “Đường Đại, người nói một chút về cách nhìn của người đi.”

Đường Đại nhíu mày, lão già người thật là hay, người khẳng định là đã cùng Bắc Vực Hồ Lang nói bốc nói phét muốn cứu vớt hần khỏi nước sôi lửa bỏng, sau đó lại làm cho hần máu chảy đầu rơi để chi. Mẹ nó, người lấy tình cảm riêng toàn bộ chiếm hết, a, đến đây lại muốn chúng ta chủ động mở miệng đi cứu? Thuận nước giong thuyền cũng không cần người khác khổ cực đền đáp sao!!!!

Còn lấy lão tử làm Tiểu Bạch ra khai đao? Nàng vẻ mặt thuần khiết: “A? Ta nói, ta nghĩ rất đáng thương a.” Sau đó trực tiếp cầm miệng không nói nhiều.

Ngụy Thanh Sơn đợi một trận, rốt cục điểm danh: “Hàn Phong, người thấy sao?”

Hàn Phong cũng rất thông minh: “Tuổi còn trẻ như thế, thật đáng tiếc.”

Sau đó lại ngậm miệng không nói chuyện.

Ngụy Thanh Sơn hắc tuyến: “Thụy Từ, người nói đi?”

Thụy Từ lại tiểu bạch rồi: “Ta thấy chúng ta vẫn là có thể tận lực cứu hần đi, kỳ thật tiểu thuyết của hần viết rất tốt.”

Ngụy Thanh Sơn vui vẻ, nhanh tiếp câu chuyện: “A hahahahaha, hiếm khi các người đều chung tư tưởng! Quả nhiên là lòng dạ quân tử a! Các người đều có ý như vậy, ta đây sẽ chỉ cho các người biện pháp cứu hần, thành toàn cho tình bạn hữu nghị của các người. A hahahaha.”

Đường Đại: ... = =

Hàn Phong: ... = =

Ngày kế, Công Khai Đình, Sắc Đại, Hàn Đại cùng Bắc Vực Hồ Lang “Xét bản phi pháp, muốn lừa gạt tiền thưởng Công Khai Đình” làm phân tích, Thụy Từ, Hàm Châu cùng mấy tay viết có danh tiếng của Vạn Tượng thư cục đều phối hợp, cho ra kết luận là —— Hồ Lang không có xét bản, sở dĩ nhiều lần Đính bản, dấu tay đọc giả ẩn, có thể là vì đọc giả vô cùng thương hần, nhưng không hiểu tí mĩ quy củ ở Công Khai Đình. Mà quản lý viên ở Công Khai Đình lần này cư nhiên không có làm khó dễ, cứ như vậy thả ra Bắc Vực Hồ Lang.

Đọc giả đối với việc này vẫn còn có tranh luận, có người nói Lang Đại không xét bản, không phải vậy sao lại thả ra? Hiểu lầm mà thôi. Có người nói Hồ Lang rõ ràng có xét, chỉ là phía sau có người thay hần đi lại mà thôi.

Song phương tranh luận không ngớt, từng một lần tại Công Khai Đình từ mồm mép biến thành quyền cước, tiêu điểm vấn đề tranh luận từ Lang Đại xét hey không xét bản, thành tiểu phá văn Hồ Lang viết ra có đáng để xem hay không, lại đến cả nhà Hồ Lang rất có tiền, làm sao có khả năng viết ra tiểu thuyết coi được? Sau cùng vẫn là tranh luận ông nội của Hồ Lang mở cửa hàng vàng bạc hay là mở tiền trang.

Ặc, đương nhiên những cái này không làm nên lý do, lý do chân chính là bên tán thành Lang Đại nhân phẩm tốt, không có khả năng xét phân, ngược lại các người nói Lang Đại nhân phẩm tốt như vậy, năm ngoái tại sao lại đến chỗ Hoa Đà cắt trĩ!.

Sau đó bên bên tán thành khai hỏa: “Nói bậy! Lang Đại rõ ràng phải đến chỗ Hoa Đà trị đau đầu, làm sao lại thành cắt trĩ... Đám người các người đổi trắng thay đen, đổ kị Lang Đại nhà ta viết văn hay, ăn nói bừa bãi...”

Vì vậy một trận chiến nước miếng vì công kích nhân thân bay lên thành quyền cước tương hướng. Mọi người vây xem không rõ chân tướng, cũng bị ngộ thương, người bị thương lại thêm vào hỗn chiến —— sau vô lâm nhân sĩ nhìn thấy dân số tham dự lôi đài nhiều, diện tích sát hại rộng lớn, thật là hiếm thấy, đều nghĩ lắm là đang tranh cử vô lâm minh chủ. Vì vậy các nhân sĩ môn phái vô lâm đi ngang qua lại gia nhập vào hỗn chiến.

Mắt thấy tình thế mở rộng, tới cuối cùng quản lý viên Công Khai Đình cái khó ló cái khôn, điều nhiều Thành Quân dùng vũ lực trấn áp, Công Khai Đình miễn gặp một kiếp nạn.

Đường Đại mắt thấy toàn bộ quá trình sự kiện, nàng chỉ là còn có một điểm nghi vấn. Vì vậy hôm nay, mọi người cùng Bắc Vực Hồ Lang mở tiệc an ủi, nàng cuối cùng nhịn không được hỏi ra điểm đáng ngờ nhất của toàn bộ sự kiện ——

“Ta nói Hồ Lang a, người rốt cục đi đến chỗ Hoa Đà là trị đau đầu, hay là cắt trĩ hả?”

Hồ Lang phun trà.

Đường Đại có một đoạn thời gian rất dài không gặp qua Dự vương gia, lâu quá nàng đã nhanh quên mất cái người này. Mãi đến một ngày...

- U Hồn Cốc Chủ: dzô, ngược chút cho đời bớt đẹp, súc vật sắp lên sàng aaaa, mọi người chuẩn bị tinh thần aaaa, mình edit cái chap này thiệt là bức xúc aaa, lảm nhảm chút aaaa.

Nhân sự kiện Bắc Vực Hồ Lang thương vong rất lớn, kinh động đến người chấp chính của Đại Huỳnh vương triều, Vương Thượng rất nghiêm túc: “Chuyện này cho thấy các văn nhân hiện nay tố chất thực sự thấp! Tự thân đều thô鄙 như vậy, làm thế nào có thể dẫn dắt độc giả đây? Tố chất nho sĩ của Đại Huỳnh vương triều, cần phổ biến đề cao a. Thấm Dự, trầm cho người phụ trách việc này, lấy một ngày gần đây tiến hành một lần đại khảo hạch với các nho sinh của toàn bộ thư cục, đem một bộ phận đục nước béo cò, thật giả lẫn lộn loại bỏ ra khỏi giới văn hóa.”

Đường Đại bị thương: “Nhưng là ta thực sự đọc không hiểu > > > > a... GOD, cứu, cứu ta đi...”

Buổi tối Hàn Phong liền chủ động ở lại Lan Nhược Tự phụ đạo người nào đó học cổ văn, khi ai đó đang cầm Luận Ngữ một vạn hai nghìn bảy trăm chữ thì nàng nghĩ tự mình hãy còn đường sống, thế nhưng khi nàng xem đến ba trăm bài Thi Kinh, hơn hai vạn chữ >, một vạn chữ >...

Đường Đại tuyệt vọng: “Ta có lẽ chờ bị đá ra khỏi giới văn hóa đi, ôi ô ô ô.”

Hàn Phong mỉm cười tao nhã như trước: “Nỗ lực một chút đi, đến lúc nước đến chân mới nhảy dù sao cũng khá hơn ngồi chờ chết a.”

Vì vậy Đường Đại bắt đầu ba ngày treo cổ lên xà nhà, bắt đầu cuộc sống địa ngục. Hàn Phong vẫn cùng nàng, ngay cả ăn uống cũng chỉ dùng một khắc thời gian.

Qua ba ngày, ấn đường Đường Đại biến thành màu đen, hai mắt vô thần, khi chờ đến lúc đi vào trường thi, nàng ngay cả đứng cũng ngủ được.

Bởi vì Vạn Tượng Ngũ Tôn trong giới văn hóa cũng là có chút danh tiếng, vì vậy trường thi bọn họ giám thị rất nghiêm ngặt.

Trước lúc nửa giờ là đi vào trường thi, Đường Đại sợ ngất người —— cái quan chủ khảo kia, rõ ràng là “Cầu hấn một lần, thì chơi hấn một lần” Dự vương gia!

Đường Đại nghĩ cuộc đời một mảnh u ám của mình lần nữa thấy được hy vọng. Đây là tuyệt xử phùng sinh (giống chết đi sống lại), liễu ám hoa minh cũng không thể thay thế biểu tình mừng rỡ như điên của nàng lúc này.

- Liễu ám hoa minh : baike.baidu /view/81480.htm miêu tả cảnh đẹp mùa xuân, cũng dùng để nói về trong trắc trở gặp được cơ hội chuyển đổi.

Bởi vì canh phòng nghiêm ngặt đề phòng lộ bài thi, lần này đề thi trên tay từng thí sinh đều không giống nhau, Đường Đại không ngủ nữa, nhiều lần hướng vào Thọ vương đang mặc lễ bào trên trường thi, vút mị nhãn cho Dự vương gia đang ngồi nghiêm chỉnh. Đường nhiên Dự vương gia vẫn rất kỳ quái nàng vì sao lại hướng về mình trợn trắng mắt lên như thế...

Một lúc lâu, Dự vương gia rốt cục phản ứng, hần ho nhẹ một tiếng: “Kỷ luật trường thi, thí sinh không được châu đầu ghé tai, không được rời khỏi chỗ ngồi đi lại, không được nhìn đồng ngó tây. Tuần tra giám sát phát hiện tình huống dị thường, tức thời tước nã, thí sinh có thể dò xét lẫn nhau cử báo. Nếu có người

cần đi ra ngoài...” Hấn có ý vô tình liếc liếc Đường Đại: “Có thể đi ngoài, nhưng phải do thị vệ dẫn đường vào nhà xí.”

Giám thị tuần tra bắt đầu phát bài thi, Đường Đại vừa nhìn trang cổ văn dày đặc đó, thi từ câu đối, nàng đã muốn hôn mê bất tỉnh. Vì vậy lập tức giờ tay: “Đi ngoài.”

Có thị vệ dẫn nàng đi ngoài, mới ra trường thi, Dự vương gia sau đó theo đi ra: “Ban chỉ của bản Vương vừa rơi ra, hai người các ngươi nhanh thay bản Vương tìm xem.

Hai thị vệ khó xử nhìn Đường Đại, Dự vương gia tăng thêm ngữ khí từ trên cao nhìn xuống: “Hỗn trưởng, bản Vương nói các ngươi không nghe thấy sao? Ban chỉ đó là do Hoàng thượng ban cho, nhanh đi!”

Thị vệ nào dám phật ý hấn, lập tức lộn nhào đi tìm. Hấn ở phía trước kéo Đường Đại đến một chỗ rẽ của lầu gác: “Chuyện gì? Nói đi?”

Đường Đại thụ sủng nhược kinh : “Vương gia, ngài cứ nhiên còn nhớ rõ ta?”

Dự Vương gia lại thay đổi quạt xếp trong tay: “Thời gian không nhiều, nếu ngươi chỉ cùng bản Vương ôn chuyện, tiếp tục trở lại đáp đề thi đi.”

Đường Đại sốt ruột, nàng quýnh lên, đi thẳng vào vấn đề, có chuyện nói chuyện, có rắc thì thả: “Ôi ôi, Vương gia ta ngủ... A không không không, ta thỉnh cầu ngài ngủ với ta, ta thỉnh cầu ngài ngủ với ta một lần, hu hu hu , không nên kiểm tra ta ngâm thi tác đối...”

Dự vương gia ưu nhã nhắc trường bào, càng thêm ưu nhã nói: “Vậy đến đây đi.”

Động tác thành thạo, thái độ đương nhiên, dĩ nhiên chuyện bức gian dân nữ là chuyện hấn thường làm.

Đường Đại lông mao đứng lên: “Đây... Vương gia, ở chỗ này sẽ bị người ta thấy, hơn nữa cuộc thi thời gian rất ngắn, sẽ không kịp, không bằng lần sau...”

“Bản Vương tổng thể không cho thiếu nợ.”

Đường Đại , trong óc đem lợi hại liên quan dạo hết một vòng, Đường Đại của chúng ta rốt cục không đếm xỉa —— Mẹ nó, đến thì đến, ai sợ ai a!

Nàng tiến lên định cởi dây lưng của mình, nhưng Dự vương gia lần này khẩu vị thay đổi: “Không cần, lần này bản Vương chịu ủy khuất một chút, dùng trên mặt ngươi, vậy há mồm ra đi.”

Đường Đại cười khổ: “A ngài là người hu tôn hàng quý, ủy khuất quá.”

- Hu tôn hàng quý : người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp

Dự Vương gia ngược lại rất độ lượng: “Không có việc gì, bản Vương luôn không có tính toán chi li.”

Vì vậy Đường Đại bắt đầu thổi tiêu cho Dự vương gia, cái này nàng thật ra trước đây có học qua trong rất nhiều tiểu thuyết H, có người nói cái này gọi là khẩu kỹ, đầu lưỡi nên chuyển động thế nào, nàng có yên lặng diễn tập qua. Dự vương gia rõ ràng đối với ‘khẩu kỹ’ của nàng tương đối thỏa mãn: “Uhm uh, nghĩ không ra người thổi tiêu thật rất hay a, so với phía dưới há mồm ra tốt hơn nhiều lắm.”

Đường Đại lần đầu tiên thấy thổi tiêu cũng có lợi —— hấn nói cái gì khỏi cần xen vào. (không có nhục nhã nhất, chỉ có nhục nhã hơn.)

Dự vương gia hiển nhiên không vừa lòng người nào đó vẫn bình tĩnh, không có sự thỏa mãn của cảm giác bức gian dân nữ. Tay hấn sờ sờ đầu Đường Đại, sau lại sờ sờ lưng Đường Đại: “Ồ, Đường Đại, ngươi mập lên a.”

· ! % · ! ·

Lần này hấn thành công thấy trong mắt Đường Đại khuất nhục bi phần, nàng bỏ quên tiêu lộ ra khoảng không trên mặt, miệng tranh luận: “Nói vậy, ta rõ ràng mỗi tuần năm ngày ra ngoài xin ăn, làm thế nào có khả năng mập lên? Làm sao có khả năng được? Hu hu, thực sự béo, ta phải giảm béo, ngày mai bắt đầu sáng sớm chỉ ăn một cái bánh bao, buổi tối chỉ uống một chén canh suông, hu hu hu ...”

Dự vương: ... = =

Rất hiển nhiên Dụ vương không có tâm tình nghe thực đơn của nàng, hần đề đầu nàng tiếp tục bài nhạc tuyệt vời, nhưng hai thị vệ đã bị âm thanh kinh động, chạy vội về đây: “Ai ở nơi nào?”

Hét lớn một tiếng quấy rối Vương gia phẩm tiêu, sau đó Đường Đại chỉ cảm thấy có dịch bắn trực tiếp phun vào trong miệng. Dụ vương cấp tốc nhét một bài thi vào trong vạt áo nàng, thuận thế đẩy nàng ra, vội vàng kéo quần lên, không kịp thắt dây lưng, hần đúng lúc dựa sát vào tường, lấy tường giữ quần, canh phòng nghiêm ngặt bị tuột. >_

Đường Đại bị hần đẩy, quỳ trên mặt đất, hai thị vệ chạy tới gần, liền thấy vẻ mặt ửng đỏ, Đường Đại trong miệng hư hư thực thực ngậm vật gì đó, cùng vẻ mặt giận dữ, đứng dựa vào tường là Dụ vương gia.

“Một người trong trường thi lạc đường, muốn chết sao? Hai người các người ngăn ra đó làm gì, còn không mang nàng trở về trường thi.”

“Việc này...” Thị vệ tự nhiên không dám làm hần tức giận, hai người kéo Đường Đại, quay về trường thi, Đường Đại còn có chút xấu xa, quay đầu lại nhìn quần Dụ vương gia —— làm sao không tuột đi... Nàng có chút suy nghĩ mất mát...

>_

12. Chương 12: Vui Quá Hóa Buồn, Bị Bắt Rồi...

Đường Đại đi vào trường thi, đợi thị vệ rời khỏi, thừa dịp giám thị tuần tra dò xét phía sau thì nhanh chóng lấy đề thi trong vạt áo thay đổi với đề thi nguyên bản trên bàn, đề thi này cũng hỏi về tri thức thiên văn, Đường Đại lệ tuôn: “Mẹ ơi, thiên văn ta cũng không a...”

Nàng đem ánh mắt hấp hối nhìn về vị trí chủ quản, Dụ vương gia cũng không biết đi nơi nào. Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu chỗ ngồi cách nàng rất xa, phía trước nàng là Khổng Tử, bên trái là Mạnh Hạo Nhiên, bên phải là Tuân Tử, phía sau là Đồng Trọng Thư, có thể nói bốn bề thọ địch, không cửa cầu cứu.

Đường Đại cam chịu nhìn đề thi, sau đó nàng thiếu chút nữa dụi mù mắt chó —— bài thi có ba câu hỏi vấn đáp, nội dung như sau:

Đề thứ nhất: Bầu trời có mấy thái dương? (30 điểm)

Đề thứ hai: Bầu trời có mấy mặt trăng? (30 điểm)

Đề thứ ba: Bầu trời có mấy ngôi sao? (40 điểm)

Quy củ bản kiểm tra: Sáu mươi điểm đạt tiêu chuẩn, miễn cho xử phạt.

>_

Đường Đại bình tĩnh đại ngộ, thảo nào tên kia thấy rằng tiêu hao bao lâu cũng còn kịp làm bài. Nàng cảm thấy mỹ mãn vui đầu, ở đề thứ nhất viết “Một”, đề thứ hai cũng viết “Một”, đề thứ ba đúng đắn viết “Không biết.”

Như vậy rất nhanh nộp bài thi.

Đi ngang qua thì đụng với ánh mắt hơi kinh ngạc của Hàn Phong, nàng còn rất đặc ý vút ột cái mị nhãn.

()

Khi xuất môn nàng gặp phải thị vệ vẻ mặt ‘hài bạt tử’ của Vương gia, nàng ý tốt nở một nụ cười, đối phương không thềm hừ lạnh, gặp thoáng qua, Đường Đại bị coi thường một cách hoa lệ.

Nàng ở ngoài trường thi chờ bọn Hàn Phong, một người dựa ở sư tử đá ngoài trường thi dĩ nhiên đang ngủ, cũng không biết qua bao lâu, Thụy Từ, Hàn Phong mới nộp bài thi đi ra, vài người tại trà quán đầu phố so sánh đáp án, Đường Đại với lý do đề thi không giống nhau, không đáng xen mồm. >_

Rốt cục một lát Hàn Phong hỏi: “Đường Đại, đề thi của ngươi là cái gì?”

Đường Đại ngăn người: “A, là phương diện thiên văn, thượng vàng hạ cám thôi.”

Hàn Phong uống một ngụm trà: “Khó không?”

Đường Đại rất an tâm: “Không khó lắm, khẳng định đạt tiêu chuẩn.”

“Người vận khí thì tốt rồi, đề thi của ta khó muốn chết, làm cái gì mà...” Hàm Châu oán giận nói, Thụy Từ thật ra không nóng không lạnh, nàng vốn là thư hương thế gia, thi văn này không là vấn đề, ngược lại với vài người cùng nhau an ủi Hàm Châu một trận.

Tất cả đều hết sức thuận lợi, lúc công bố kết quả khảo hạch, tỉ suất đạt tiêu chuẩn đến 90%. Vạn Tượng thư cục không chịu ảnh hưởng gì < đào=“” sắc=“” duyên=“” miên=“” tam=“” thiên=“” niên=“”>> đăng liên tiếp tại Công Khai Đình, cũng bước vào vĩ thanh, Đường Đại dự định viết ra tân văn.

Đề tài nàng suy xét thật lâu, kỳ thật trước đây khi còn ở mạng văn học Tấn Giang, nàng không lo lắng những vấn đề này, dù sao bị lạnh nhạt đã quen, viết cái gì cũng không khác nhau, cho nên khai hồ mới cũng tùy tâm sở dục.

Mà xuyên đến Đại Huynh vương triều, nhân khí đột nhiên tăng vọt, nàng thấy trọng trách trên vai rất nặng, đối với tân văn này vân vân, áp lực thật lớn. Đối với một tay viết mà nói, nàng không sợ người nói nàng lớn lên xấu xí, không sợ người nói nàng nhân phẩm ra sao, nhưng nàng sợ đọc giả nghị luận tác phẩm của nàng đáng hổ thẹn.

Đặc biệt là sợ tác phẩm mới không bằng tác phẩm cũ, mỗi lần kiểm tra cuối kỳ, học kỳ mới tới, giáo viên đều nói thành tích lần trước đã thuộc về quá khứ. Tay viết cũng như thế này, tình cảm với bài văn nhiều kỳ sâu vô cùng, một ngày văn hoàn, thị phi ưu khuyết, giống như là trong nghị luận của người khác, bản thân thật ra không thể nào không quan tâm.

Nghiên cứu tâm lý của các nhà văn, từ cổ chí kim, ai cũng như thế.

Vì vậy Đường Đại cũng như thế, đối với thiên tân văn này, áp lực của nàng so với > lớn hơn nhiều.

Nhưng mà đề tài tân văn Đường Đại còn chưa nghĩ ra, Vạn Tượng thư cục đã xảy ra chuyện.

Đường Đại người liên can bị bí mật bắt tóm, người rõ ràng là người của nha môn, động tác phi thường cấp tốc, thậm chí ngay cả di chuyển cũng là bị buộc chặt sau kiểu đề phòng che đậy tai mắt mọi người, trình độ bảo mật có thể so với Cục bảo mật trong thời kỳ dân quốc. Đường Đại còn chưa kịp hoảng sợ tại họa từ trên trời giáng xuống này, đã bị đưa vào một tòa đại lao.

Nàng mặc dù đến Đại Huynh vương triều đã gần hai năm, nhưng đối với địa lý của Đại Huynh vương triều vẫn không quen thuộc, nên là chúng ta cũng không hy vọng xa vời nàng có thể nhận ra người bắt nàng là thần thánh phương nào.

Gian phòng Đường Đại bị giam giữ, cùng với chỗ nàng đã thấy trên hý kịch cổ trang không khác biệt lắm, nhà tù một mặt là tường, ba mặt là song gỗ làm thành, tia sáng âm u, trên mặt đất chỉ có một đồng rơm rạ dựa vào tường, còn có một cái thùng gỗ dùng để đi ngoài, trong không gian nhỏ hẹp tản ra mùi khó chịu.

Người bắt nàng cái gì cũng chưa nói, nàng tư nhiên cũng không dám hỏi, hôm nay bị quăng vào nhà lao thâm sâu này, Đường Đại khó tránh khỏi không hiểu ra làm sao.

Bên cạnh nàng cũng có tù nhân bị nhốt, nhưng đại thể bản thủ, trên người vết bản loang lổ, phân không rõ là vết máu hay là vật dơ, nếu không phải thỉnh thoảng cử động một chút, thậm chí không có cảm giác các nàng còn sống. Kể cả Đường Đại bị quăng vào cũng không có nhiều người liếc mắt qua, các nàng đã mất đi lòng hiếu kỳ. Đây rõ ràng là nữ lao, nhưng dường như quản lý không thỏa đáng, cùng vườn bách thú như nhau tràn ngập một loại tử khí.

Đường Đại đột nhiên nghĩ đến văn tự ngục ở Thanh triều, thế nhưng nàng trước nhớ sau nghĩ, cảm thấy mình viết không ra đại nghịch bất đạo gì gì đó a...

Trong tù tia sáng vẫn không đổi, Đường Đại mất đi cảm giác thời gian, vào cũng không biết được bao lâu, có lính canh ngục đáng dấp thủ vệ nhiều lần tuần tra. Đường Đại lúc này thật mong có người đến, nhưng lại sợ có người lại. Nếu như người tới là cứu tinh, đương nhiên là tốt, nếu tới là tai tinh... Ồ...

Thỉnh thoảng, có người đem cơm tối tới, kỳ thật cũng không phải cái được nhắc đến trong rất nhiều ghi chép một chén cơm phân nửa là cát, chỉ là gạo này chất lượng rất kém, hơn nữa quá trình nấu, khẳng định rất không chú ý vệ sinh...

Cái này không phải là điều Đường Đại rất lưu ý, nàng ở thế kỷ hai mươi mốt tuy rằng cơm áo không lo, nhưng tới Đại Huân vương triều cũng là xin ăn mà ra, đau khổ đùa giỡn qua một đoạn thời gian. Cho nên nàng bưng chén, đảo một cái ăn sạch sẽ.

Ăn cơm xong, liền có cai ngục mở cửa ngục của Đường Đại, kéo một nữ tử đi ra, đang muốn mang đi, thì ngục tốt nhỏ giọng nói: “Cái kia so với cái này đẹp hơn.”

Cai ngục mở cửa tức giận: “Mẹ, chỉ là chim thôi, gấp cái gì, cái này xong tới cái kia vẫn còn kịp.”

Hai người cười hắc hắc đem người dẫn ra ngoài, Đường Đại khi đó còn rất thuần khiết: “Lúc này còn thăm tra phạm nhân? Mẹ nó quan viên của Đại Huân vương triều không có tan tằm sao?”

Nàng tựa ở cạnh tường, vốn là lẩm bẩm, nhưng bị ‘hàng xóm’ sát vách nghe được, nàng ấy cười rất kỳ quái: “Bọn họ làm việc này cực kỳ ra sức, chẳng phân biệt là tan tằm hay là còn giờ làm.”

Đường Đại quay đầu liền thấy một nữ nhân, đối phương nhắc tới giờ tan tằm, nàng thấy đặc biệt thân thiết, liền lại gần: “Người cũng là người xuyên qua?”

Nữ nhân đầu tóc tán loạn, quần áo từ lâu nhìn không ra màu sắc: “Xuyên qua? Ha ha. Đúng vậy, ta cũng xuyên qua tới.”

Đường Đại liền có chút hưng phấn tha hương gặp bạn cố tri: “Ta là Đường Đại, người Tứ Xuyên, năm 2011 xuyên tới. Người thì sao?”

Nữ nhân kia hơi thương hại nhìn nàng: “Ta là Hà Hinh. Thân phận không cần phải biết.”

Đường Đại cũng có chút cảm khái, cái kia là chủ nghĩa xã hội, nhắc đến đã cách mấy thế hệ, vì vậy nàng thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Bọn họ đi làm gì vậy?”

Nữ nhân... A, Hà Hinh, thần sắc cực kỳ quái dị quay về nàng: “Người sớm muộn sẽ biết, người vừa tới, còn mới mẻ, bề ngoài cũng không xấu, rất nhanh sẽ đến phiên của người.”

Đường Đại đột nhiên tỉnh ra: “Bọn họ...bọn họ...”

Hà Hinh dường như thoáng nở nụ cười, nhưng trong mắt có nhiều ít bi phần. Một việc, mới gặp thì người không thể tiếp thu, nhưng nếu như cho người mỗi ngày đều thấy, a, cũng thành thói quen, chết lặng thôi.

Nhưng Đường Đại không có chết lặng: “Thế nhưng ta nhớ kỹ trong luật lệ của Đại Huân vương triều, gian dân nữ tù là phạm pháp a!”

Hà Hinh lần này là hết sức rõ ràng nở nụ cười thoáng: “Đúng vậy... gian dân nữ tù là phạm pháp a...” Nàng lẩm bẩm nói, ngữ khí gần như than thở. Thanh âm tựa hồ làm nặng thêm tử khí ở nơi này, Đường Đại lúc này hậu tri hậu giác bắt đầu sợ.

Trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ chủ nghĩa xã hội ra làm sao, nàng bình thường cũng đập bàn khi nghe tin tức tiêu cực của xã hội, chửi tham quan, chửi thế lực đen tối, hận chính phủ bất lực, thế nhưng xã hội, chung quy vẫn là đang phát triển không phải sao?

Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt gặp phải loại sự tình này, ít nhất còn có nhân quyền, có internet, có truyền thông, có trung ương, chí ít còn có rất nhiều người có năng lực cho bọn họ dựa vào lên án công khai chính nghĩa.

Thế nhưng chỗ này có cái gì a?

Một góc trời này, nếu giết chết người, ai biết a...

13. Chương 13: Bọn Họ Khiến Ta Cắn Chủ Tử Của Mình.

Đường Đại bị thắm vẫn là lúc đêm khuya, khi đó nàng tự nhiên còn chưa ngủ, lúc bị đưa ra nàng còn lớn giọng khóc thảm: “Ta có AIDS, ô, sai rồi, là hoa liễu, ta có bệnh hoa liễu, các người hãy tránh xa ta, cẩn thận truyền nhiễm!!!”

Các ngục tốt: =_ =|||

Nàng bị vớt trên mặt đất, ngẩng đầu thì phát hiện đây rõ ràng không phải là công đường, trên ghế có hai người ngồi, nhìn quần áo trang phục là tựa như quý tộc, hai người một mặc quan phục, một mặc thường phục. Đường Đại bồn chồn, hình pháp của Đại Huỳnh vương triều này có cái gì nàng không rõ lắm, nhưng phim truyền hình nàng xem không ít.

Tử Vi trong Hoàn Châu cách cách còn bị ghim kim mà, ghế hùm, tạt nước ớt... Nếu như thật sự dùng vào trên người các người... Đường Đại nghĩ nàng cũng như thế, chịu không nổi!

Cho nên nàng rất chăm chú nghe người đứng đầu nói chuyện.

Hai vị quý tộc trên ghế cũng không gấp, uống một hồi trà, rốt cục quý tộc A chậm rãi mở miệng, thanh âm một bộ hách dịch: “Đường Đại, người cũng biết người phạm tội gì à?”

Đường Đại quỳ trên mặt đất, trả lời rất dè dặt: “Đường Đại không biết, thỉnh cầu đại nhân minh rõ.”

Người ngồi trên đó cũng không vội, Đường Đại tự cho rằng người này nhất định là tính tình chậm chạp, thập phần nén khí: “Đường Đại, bản Vương có mấy vấn đề hỏi người, người suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, bằng không...” Hắn âm trầm cười, so với nói ra mấy lời dọa dẫm đều rất khủng bố.

Chúng ta đều nói, Đường Đại vì tiền không màng cốt khí, từ việc nàng vì mạng sống ủy thân cho Dụ vương gia là nhìn ra được. Cho nên nàng lúc này liền dập đầu như già tởm: “Vâng vâng vâng, Đường Đại nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.” (câu này là biết thì nói cho hết không dấu giếm)

Quý tộc A nhìn quý tộc B, quý tộc B lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Công Khai Đình, chuyện xét bản của Bắc Vực Hồ Lang, là ai sai các người đổi trắng thay đen? Là ai làm cho Công Khai Đình bí mật thả người?”

Lời nói vừa vào lỗ tai, Đường Đại trong lòng một trận nhảy loạn —— chuyện của Bắc Vực Hồ Lang, vậy mà không phải đơn giản là một lần xét bản thôi sao?

Trong đầu nàng quay nhanh, nhưng không rõ ý tứ của hai người, nhưng vẫn chân thực trả lời: “Ặc, làm cho ta cùng bọn Hàn Phong thay Hồ Lang biện bạch là ý của Ngụy Thanh Sơn phó chủ biên của thư cục, thế nhưng ai bày mưu đặt kế bên Công Khai Đình ta cũng không biết, đại nhân, tiểu nhân chỉ là một tay viết truyện, các ngài những chuyện của mấy đại nhân, tiểu dân biết được không nhiều lắm.

Nàng không chế được ánh mắt biểu tình của mình, chữ chữ thành khẩn, đối phương thấy nàng hợp tác, lại ít đi vài phần âm trầm trước đó: “Người ở cuộc khảo hạch nho sĩ, bài thi đó... Đề mục là cái gì?”

Đường Đại trong lòng nhảy lên, đến đó, nàng đã hiểu rõ nguyên nhân căn bản của trận tai ương lao tù này —— không sai, khẳng định là có quan hệ với Dụ vương gia. Như vậy những người này hỏi về bài thi, là muốn thu được căn cứ chính xác người nào đó vì tình riêng mà làm việc làm rối kỉ cương?

Nàng suy nghĩ mấy vòng, đột nhiên nhớ tới chủ biên thần bí của Vạn Tượng thư cục, bọn họ lần này lấy Vạn Tượng thư cục khai đao, lại hướng về Dụ vương gia, chẳng lẽ chủ biên của Vạn Tượng thư cục... Là Dụ vương gia?

Đường Đại tâm tư càng thêm trấn tĩnh, nàng rốt cục hiểu được vì sao trước một hôm Dụ vương đến Lan Nhược Tự, ngày hôm sau Ngụy Thanh Sơn liền ký ước > với nàng. Như vậy nói cách khác, mục đích của đám người này là vì lật đổ Dụ vương gia?

Suy tư một cái, lại qua một lúc lâu, hai vị AB phía trên không nhin được: “Không muốn nói sao? Hừ...”

Hắn toan nói ra khỏi miệng mấy lời hung ác thì Đường Đại cản lại phi thường thức thời cung khai: “Bẩm nhị vị đại nhân, bài thi của tiểu nữ là bài thi trắc nghiệm tri thức thiên văn...” Nàng nuốt xuống nước bọt

— Dụ vương gia, tiểu nhân cũng không bán đứng ngài, tiểu nhân thật sự là bất đắc dĩ, ngài... Ngài bảo trọng đi: “Là dùng một vạn năm ngàn lượng bạc mua về từ chỗ Dụ vương gia.”

Đường Đại bất động thanh sắc quan sát biểu tình của hai người AB trên ghế, hai người thần sắc tuy rằng bất động, nhưng trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Lo cho tính mạng, Đường Đại thấy mình đột nhiên trở nên bình tĩnh dị thường: “Cho nên phía trên bài thi của tiểu dân có ba câu hỏi, câu thì hỏi bầu trời có bao nhiêu mặt trời, câu thì hỏi bầu trời có bao nhiêu mặt trăng, còn có một câu là bầu trời có bao nhiêu ngôi sao. Thế nhưng hai câu đầu đưa ra đã đủ sáu mươi điểm, đã đạt tiêu chuẩn.”

Hai người AB cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, hai người sau khi vui vẻ, thần sắc vẫn là nghiêm túc: “Đường Đại, người hối lộ giám khảo, có biết tội không?”

Đường Đại như trước dập đầu như già tở: “Tiểu dân biết tội, tiểu dân biết tội, nhưng Dụ vương gia xác thực là có nhận ngân lượng của tiểu dân, những câu tiểu dân nói đều là thật, mong hai vị đại nhân minh xét.”

Nàng rất hợp tác tự nhiên là miễn đi nỗi khổ da thịt cực hình, AB hai người cũng rất cẩn thận, bọn họ gặt đầu ra hiệu cho quan viên văn thư bên cạnh, viên văn thư đó mới cầm “Khẩu cung” của Đường Đại qua: “Đồng ý đi.”

Đường Đại rất sáng khoái, lập tức ký tên mình lên trên, xong xuôi còn ấn dấu tay.

Quý tộc AB nhìn trái phải một chút, thấy không có lỗi gì, phát tay ý bảo đem Đường Đại dẫn đi, nhưng lúc này Đường Đại lại có ý định: “Hai vị đại nhân!” Nàng quỳ trên mặt đất không chịu đi: “Nhị vị đại nhân có điều không biết, bây giờ tiểu dân ở trong tù, thấy ngục tốt gian dân nữ tù thành phong trào, tiểu dân tuy rằng thân ti tiện, nhưng cũng có đọc qua sách thánh hiền,” nàng rõ ràng sợ khổ cực, nhưng là nói ra cũng hào hùng: “Đến lúc đó dĩ nhiên tiểu dân lấy cái chết bảo vệ trong sạch. Nhưng tiểu dân nên nhận tội thì đã nhận tội, Dụ vương gia kia quyền cao chức trọng, e rằng sau này khi hai vị đại nhân cần tiểu dân trên công đường đối chất. Nếu như tiểu dân không chịu nổi lăng nhục, thân chết trong ngục... Nếu Dụ vương muốn chối cãi, nhị vị đại nhân đây chết không đối chứng.”

Quý tộc AB háng giọng, phàm là người như thế đều không thích bị người khác áp bức: “Hừ, người đang uy hiếp chúng ta?”

Đường Đại liên tục lắc đầu: “Không không không, tiểu nhân nếu như uy hiếp hai vị đại nhân, nhất định sẽ không nói ra những việc này.”

“A” A và B đều hứng thú: “Vậy người nên nói thế nào a?”

Đường Đại như cũ thái độ cung kính: “Nếu là uy hiếp, Đường Đại đương nhiên nói nếu tiểu nhân trong tù nhận hết lăng nhục, tiểu dân tất nhiên oán hận hai vị đại nhân, như vậy ngày khác lúc trên công đường đối chất, tiểu nhân bình tĩnh cần lại, nói hai vị đại nhân đối với tiểu dân dùng hình bức cung, tính toán vu oan Dụ vương, sợ là không có lợi cho hai vị đại nhân đây.”

“Lớn mật!” A cùng B đồng thời giận dữ. Đường Đại như trước dập đầu như già tở: “Tiểu nhân thẳng thẳng thành khẩn trả lời câu hỏi của hai vị đại nhân, có chỗ bất kính, xin hai vị đại nhân thứ tội.”

Quý tộc A, B cũng không có lòng dạ so đo, hướng chỉ lời của nàng xác thực có đạo lý, cuối cùng quý tộc A phát tay: “Người đâu, đem nàng dẫn đi, phản phó với lao đầu, trông coi cho tốt, nếu người có cái gì không hay xảy ra... Phần dưới cơ thể các người cũng khỏi dùng nữa!”

Ngục tốt cùng nơm nớp run sợ: “Vâng.”

Đường Đại trở lại buồng giam thì đêm đã khuya.

‘Hàng xóm’ của nàng vẫn cẩn tĩnh: “Người không sao chứ?” Thanh âm nàng có chút khàn khàn.

Đường Đại thấy trong lòng ấm áp, nàng không phải là thánh mẫu gì, thế nhưng được quan tâm rất ấm cúng, tại đây một thời đại đưa mắt không quen ai, liền có vẻ đặc biệt trân quý: “Ta không sao.”

Đêm khuya, nhưng hai người đều không buồn ngủ, Đường Đại dựa vào song gỗ cạnh Hà Hình: “Người vì sao bị bắt giam vào đây?”

Hà Hình cười khổ : “Ta là linh hồn xuyên qua, giấu diếm không báo. Sau đến nhà chồng ta nói cho chồng ta nghe, ai biết hẳn lại sợ liên lụy, nhà chồng liền báo quan. Sau đó... ta đã ở chỗ này.”

Đường Đại không nói gì, hai người cách song gối lưng tựa lưng ngồi.

“Người thì sao? Người sao lại ở chỗ này?” Nàng nghiêng đầu hỏi Đường Đại, Đường Đại rất thẳng thắn: “Bọn họ khiến ta cần chủ tử của mình.” Dụ vương là người đứng sau Vạn Tượng thư cục, nàng vô thức đem hẳn trở thành chủ tử của mình, ý nghĩ này rất kỳ quái.

Hà Hình cười: “Người không chịu?”

Đường Đại buông tay: “Ta cần. Không thì làm sao có khả năng hoàn hảo không tổn hao gì ở chỗ này nói chuyện phiếm với người?”

Hà Hình dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng: “Vậy chủ tử người thật là không đáng.”

Ước chừng là xem thường nhân phẩm của người nào đó, nàng không nói thêm cái gì. Đường Đại cũng không có nhiều lời, qua một trận, ngục tốt trực đêm chuẩn bị kéo Hà Hình đi ra ngoài, Đường Đại vừa mới ngủ chưa sâu, cũng bị giật mình tỉnh giấc, nàng lập tức ý thức được những người này muốn làm gì: “Ê, các người mau thả nàng!”

Nàng nhào đến song cửa tù hướng về hai người ngục tốt rống, hai người ngục tốt nhìn nhau một chút, Đường Đại nóng nảy: “Có nghe thấy không! Bằng không ta... Ta cần lưỡi tự sát!!”

“Chết tiệt, lão tử lần đầu tiên nhìn thấy phạm nhân uy hiếp cai ngục!” Ngục tốt Giáp mắng một tiếng, cầm lấy tay Hà Hình nhưng buông lỏng ra. Bọn họ hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, Hà Hình bắt đầu ho khan: “Có gì khác nhau? Nếu không phải ta, cũng sẽ là người khác.”

Quả nhiên hai người ngục tốt lại đi sang một gian tù khác, nhắc lên một nữ tù. Đường Đại lần đầu tiên thấy mình không phải là siêu nhân, cứu không được tất cả.

Nàng hồi lâu không nói, Hà Hình quay đầu nhìn nàng: “Đang nghĩ cái gì?”

Đường Đại rất chăm chú: “Ta đang nghĩ lính cai ngục ở nam tù có hay không lúc cao hứng cũng vào trong ngục xách ra một người bề ngoài xinh đẹp, sau đó vài người cùng nhau...”

Hà Hình: ... =_=||||

14. Chương 14: Sáu Ngày Đêm Luân Hãm Nữ Tù.

Đường Đại đứng ở trên bục giảng lớp học mẫu giáo, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: “Nguy rồi, nguy rồi! Ta hôm nay là phải dạy bọn nhóc kia bài hát gì đây?”

Trước mặt ba mươi đôi mắt nhỏ nhỏ nhìn nàng, nhưng nàng đã sớm quên không chuẩn bị cho tốt ca khúc thiếu nhi kia.

Đường Đại nóng ruột thức tỉnh, tỉnh lại trong tù vẫn mờ mịt như trước, giữa vách tường có ngọn đèn nhỏ, ở đây dường như không có ngày đêm, tất cả mọi người rất an tĩnh, thường thường có âm hưởng của cùm sắt, đó là một ít trọng phạm có bản lĩnh, bị tra tấn coi trọng xiềng lại để ngừa trốn tù.

Đường Đại đến bây giờ vẫn như cũ, mong muốn mình xuyên qua chỉ là một hồi ác mộng. Hoàn cảnh yên tĩnh đến nỗi nghe được tiếng nước nhỏ giọt, ý nghĩ của nàng đột nhiên trở nên hết sức rõ ràng, nàng suy nghĩ đến rất nhiều người, người thân ở thế kỷ hai mươi mốt, bạn bè, mình đi làm mỗi ngày đều đi xe buýt, bác gái bán báo hàng ngày ở trạm xe, năm đồng một tờ báo giấy đô thị... Đại Huynh vương triều cùng Dụ vương gia mới quen, bạn bè ở Vạn Tượng thư cục, đọc giả chờ chương mới của nàng hàng ngày ở Công Khai Đình.

Nàng thậm chí nghĩ tới Trang công mộng điệp, sau đó đứa nhỏ này cảm thấy khi đi ra ngoài nhất định phải tỉnh giấc một chút, rốt cục là nàng xuyên tới Đại Huynh vương triều, hay là Đại Huynh vương triều xuyên đến thế giới của nàng?

Ừ, coi như là bị xem thường cũng nhất định phải tự hỏi một chút. Đường Đại hạ quyết tâm.

Nàng trong óc hồ đản loạn thành một đoàn, không bao lâu thì nghe được cửa ngục mở ra, có người thẳng hướng nàng đi tới, xem ra là muốn thăm vấn lần thứ hai.

Lần này vẫn như cũ không phải tại công đường, chủ thẩm là hai vị quý tộc AB cũng mặc quan phục, hai người đều uy nghiêm hết sức: “Đường Đại lần trước ngươi nói, từng lấy một vạn năm ngàn lượng hối lộ Dụ vương gia, nhận được đề thi khảo hạch nho sĩ, xác định là thật sao?”

Đường Đại không chắc hai người còn có động tác võ thuật đẹp mắt gì, nàng đáp rất khẳng định: “Câu câu đều là thật!”

“Đường Đại lớn mật!” Bề trên đang ngồi võ bàn, dọa sợ Đường Đại: “Vu cáo hoàng thân trọng thần, ngươi cũng biết phải bị tội gì?”

Đường Đại ngu muội cảm thấy lúc này nhiều lời là sai, nàng đơn giản dập đầu không nói lời nào. Quả nhiên nhị vị AB mở miệng: “Y theo luật lệ Đại Huỳnh, vu cáo hoàng thân quốc thích, ứng với tru di cửu tộc.”

Đường Đại trong lòng cười thầm, nàng là một người xuyên qua sạch sẽ, Đại Huỳnh vương triều lại hung ác, có thể đến thế kỷ hai mươi một tru di cửu tộc ta sao?

Trong lòng nghĩ xong, trên mặt không dám lộ nửa phần, nàng rũ đầu không cho hai người nhìn thấy biểu tình.

Người phỉ trên khẩu khí trì hoãn: “Đương nhiên, có thể ngươi không sợ chết. Thế nhưng Thọ vương Thẩm Dụ mười chín tuổi bắt đầu chấp chưởng hình bộ, nổi danh là người giỏi tra tấn ở Đại Huỳnh, dù là người sắt dưới tay hắn cũng phải mở miệng một lần. Hoặc thật có khi đó... Hừ, chỉ sợ ngươi phải cầu xin để được chết.”

Đường Đại không lên tiếng, tốt xấu cũng là từ thế kỷ hai mươi một xuyên đến, ở Tấn Giang viết văn lâu như vậy, tài liệu lịch sử hình phạt thời cổ đại, nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì. Hơn nữa hiện tại coi như là trong lòng sợ hãi, có tác dụng đặc biệt gì sao?

“Đường Đại không hiểu, xin hai vị đại nhân nói rõ.” Nàng kiên trì ít nói hỏi nhiều.

AB hai người chậm rãi đi vào vấn đề: “Thế nhưng nếu như ngươi hiệp trợ chúng ta lật đổ Dụ vương, bản thân hẳn khó bảo toàn, ngươi cũng không có gì đáng sợ. Ngược lại, có chúng ta...” B nhìn qua A: “Có Phan thái sư ở đây, tự nhiên có thể giữ cho ngươi bình an vô sự. Chờ sự tình qua đi, chúng ta có thể cho ngươi một hộ tịch dân chúng Đại Huỳnh.”

Đường Đại trong lòng thầm mắng, nhưng nàng tốt xấu cũng làm ăn may hai năm, trên mặt cũng là vẻ tươi vui hơn hờ: “Thực sự? Hai vị đại nhân thực sự có khả năng bảo toàn đường sống cho Đường Đại? Nếu thực sự là như vậy, toàn bộ con người Đường Đại nghe theo hai vị đại nhân phân phó.”

AB hai người đều rất thỏa mãn. “Tốt.” A hướng về chấp chưởng hai bên trái phải đưa mắt ra hiệu, chấp chưởng hé ra một bản cung khai. B lạnh giọng uy hiếp: “Như vậy ngươi ở trên đây ký tên vào, nhớ kỹ, muốn sống, phải nghe theo lời Phan thái sư nói mà làm.”

Đường Đại nhìn mẫu đơn kiện đọc nhanh như gió, vừa nhìn nàng lại nổi trận lôi đình, quả nhiên mấy cổ nhân này mưu hại người cũng không có trò gì mới. Ngoại trừ mưu nghịch vẫn là mưu nghịch.

Đơn kiện dâng lên chỉ ra Dụ vương kết bè kết cánh, lấy Vạn Tượng thư cục dao động, tụ tập văn nhân, gieo rắc lời đồn khắp nơi, thật muốn tạo phản. Đường Đại trong lòng chửi má nó, tội danh này nếu định ra, sao các người có thể đặc biệt bảo hộ lão tử khỏi chết? Thật nghĩ lão tử là đồ ngốc sao a!

Thế nhưng việc đã đến nước này, dù sao ký hay không ký cũng có một người chết, nàng ngón cái dính mực đóng dấu, trên mẫu đơn kiện ấn xuống một dấu vân tay, vị trí dấu vân tay hướng lên phía trên, bị một nét chữ viết bằng bút lông che đi, chấp chưởng hùng hổ nghiêm mặt: “Đi xuống.”

Đường Đại lui xuống một góc, chấp chưởng xem qua, hướng về hai vị AB gật đầu. Lần này coi như bọn họ có chút lương tâm: “Đem người dẫn đi, dặn dò đồ ăn thức uống phải làm cho tốt.”

Đường Đại lại bị mang về trong ngục, bữa sáng của nàng quả nhiên phong phú, có cơm có thịt, còn có một miếng gà quay, dĩ nhiên còn có thêm một bình rượu nhỏ. Đường Đại thật lâu không có sa đọa như thế —

xuyên qua tới ngày hôm nay, nàng chưa hề dư giả gì.

Thế nhưng có phúc cũng không quên bạn a, nàng xé một cái đùi gà đưa cho Hà Hinh, Hà hinh nhận lấy, một lúc lâu mới mở miệng: “Không phải là bữa cơm chặt đầu chứ?”

Đường Đại rót ừng nửa ly rượu, nàng kỳ thật không quen uống rượu, trước đây tại thế kỷ hai mươi mốt đều là uống bia, tuy nhiên tới chỗ này đành phải vậy. Trong lao tù ẩm ướt, rượu có phần tốt hơn. Nàng uống vào miệng, lại rót đầy đưa cho Hà Hinh: “Nếu như là bữa cơm chặt đầu, người có duyên tiếc ta hay không?”

Hà hinh đối mặt trả lời: “Cơm chặt đầu cũng không có phong phú như thế.”

Đường Đại cả cười: “Cũng không khác biệt lắm. Mẹ nó, người ta xuyên qua thì bộ bộ kinh tâm, lão tử lần này xuyên qua lại là bộ bộ thu tâm (lo lắng, lo âu)!”

Nói xong Hà hinh cũng nở nụ cười.

Đường Đại là ở ngày thứ tư bị chính thức thẩm vấn, chỗ đứng lần này là tại công đường. Quan chủ thẩm Đường Đại không hề quen biết, nàng chỉ biết quan phục Đại Huynh vương triều màu đỏ cùng màu tím là biểu thị cho cấp quan tương đối cao, nhưng cụ thể là phẩm bậc nào, khó có thể làm rõ được.

Nàng lại không biết vụ án lần này nguyên nhân sự tình trọng đại, đây chính là quy cách chính thức của Đại Huynh vương triều ‘Tam ti hội thẩm’. Chủ thẩm gồm có Ngự sử đại phu, Đại Lý tự, vốn còn có thượng thư Hình bộ tham gia, nhưng chuyện liên quan đến Dự vương gia, hần hiện nay đã thành ‘bị cáo’ tất nhiên không thể làm chủ thẩm.

Đường Đại quỳ ngoài công đường, chờ quan chủ thẩm tuyên gọi, một lúc sau nàng nhìn thấy rất nhiều đồng nghiệp, thế nhưng lần gặp mặt này thật sự không tốt đẹp gì. Hàn Phong bị đánh một mặt đầy máu, Thụy Từ cùng Hàm Châu mười ngón tay tẩn huyết. Thẩm nhất là Ngụy Thanh Sơn, bị chính không còn hình người. Đường Đại trong lòng thất kinh, tính ra nàng rốt cục hoàn hảo vô khuyết, làm cho Thụy Từ rất ngoài dự đoán: “Bọn họ... không có dụng hình với người sao?”

Đường Đại tính trả lời, nha dịch quát một tiếng: “Không được nói chuyện.”

Hai người không dám nói gì với nhau nữa.

Sau cùng một người bị kéo dài đến quỳ bên cạnh Đường Đại, Đường Đại vừa nhìn, ô bên này còn thẩm hại hơn, đầu thành cái đầu heo, một thân đầm máu. Nàng còn rất bất quái cúi đầu nhìn thoáng qua, sau cùng nha dịch vội vàng thẳng đường hô ‘Uy vũ’, Đường Đại nhin không được thấp giọng: “Ai ya... Người là ai a bị đánh thành như vậy?”

Người nọ vừa nghe giọng nàng thì khóc: “Hu —— Đường Đại tỷ, ta là Hồ Lang —— huhu ——“

Đường Đại: “...”

Đường Đại bị kéo vào công đường sau cùng, công đường đây rất là khí thế, mặt trên có một cái biển, biển viết “Chấp pháp như sơn” bốn chữ to, Đường Đại nghĩ cách dùng từ khá hiện đại, so với gương sáng treo cao gì gì đó tốt hơn nhiều. >_

Nàng ở giữa công đường thấy được Dự vương gia, ngày hôm nay hần không có mặc lễ bào Vương gia, trường bào bạch sắc viền vàng, bên hông dây dải lụa tử ngọc, ngọc quan thúc phát, rõ ràng là ‘bị cáo’, nhưng hần lại lười biếng như trước ngồi dưới công đường, híp đôi mắt hồ ly hẹp dài. Đường như thân thể hần không phải ở công đường, mà là một bãi cỏ đầy ánh mặt trời.

Đường Đại bị nha dịch đề quỳ gối xuống, cũng không biết là có ý hay vô ý, chống lại ánh mắt hần nhìn sang, nàng nghĩ tâm trạng bình tĩnh không ít.

“Nghị phạm dưới công đường, khai báo tên họ!”

Đường mộc vô chán kinh, Đường Đại bị dọa cả người chấn động, nàng dứt khoát lấy toàn bộ trí nhớ nói: “Hồi bẩm đại nhân, tiểu dân Đường Đại, nhân sĩ xuyên không, đến Đại Huynh vương triều được hai năm, năm đầu làm hành khất, sau đó viết sách mà sống, đảm nhiệm chức vụ ở Vạn Tượng thư cục.”

Quan chủ thẩm công đường vừa nhìn đứa nhỏ này thành thật, liền đơn giản bụng dạ thẳng thắn: “Bản quan ở nơi này có đơn kiện người tự tay viết đồng ý, cáo trạng Thọ vương đương thời nhận hối lộ, tự tiết lộ đề thi, còn có... Còn có, kết bè kết cánh, tâm hoài bất quỷ, có thể có việc này không a?”

Dụ vương gia thay đổi quạt xếp sang tay kia, hẩn dường như không có việc gì thưởng thức ngắm nghía cái quạt. Đường Đại ho nhẹ: “Khụ, hồi bẩm đại nhân, tiểu dân trước đó vài ngày chẳng hiểu vì sao thì vị người ta bắt, một mực ở trong tù cho đến bây giờ. Không biết cái gì thu nhận hối lộ, kết bè kết cánh a.”

=.=

Phía dưới có người nóng nảy: “Người làm sao lại không biết?”

Ngự sử võ đường mặc: “Trên công đường không được làm ồn ào xôn xao. Đường Đại, bản ngự sử hỏi lại người một lần, đơn kiện này, phải chăng là người tự tay ký tên?”

Có người chuyển mẫu đơn kiện đến, Đường Đại liếc mắt, vẻ mặt nàng mê muội: “Ký tên cùng dấu tay... Đề là của tiểu dân không sai... nhưng mà kỳ quái... Phan thái sư cho tiểu dân ký chỉ là tờ giấy trắng, những chữ này... Là lúc nào viết vào thế?”

“Lớn mật” Công đường có người lên tiếng nữa, Đường Đại nghe thấy thanh âm đã biết đó là quý tộc B: “Người đâu, trước đem điều phụ nói lời trước sau bất nhất này xuống, đánh hai mươi gậy khiển trách!”

Đường Đại lệ tuôn —— khiển trách, hai mươi gậy, các người với cái mông của ta rốt cục là có bao nhiêu duyên phận a...

“Đại nhân —— đại nhân, tiểu dân có chứng cứ chứng minh những lời tiểu dân nói đều là thật.” Đường Đại la lên, quả nhiên Ngự sử kia tương đối hảo tâm: “A, nói ra xem.”

“Bẩm báo đại nhân, thứ nhất, trên đơn kiện viết rõ tiểu dân từng hối lộ cho Thọ vương một vạn năm nghìn lượng bạc thế nhưng đại nhân, Đường Đại mặc dù đến Đại Huỳnh vương triều đã hai năm, hai năm này xin ăn lần viết sách, tổng cộng tiền lời chỉ có trăm lượng. Dù cho Vương gia bằng lòng lấy, tiểu dân cũng không có một vạn năm nghìn lượng bạc để hối lộ a?”

Mọi người trên công đường không nói gì, Đường Đại cũng không nhìn Dụ vương gia, tự ý nói cho hết lời: “Thứ hai tiểu nhân nhớ kỹ lúc đó có người đưa cho tiểu nhân một tờ giấy trắng, kêu tiểu nhân ký tên đồng ý lên, lúc đó tiểu nhân cũng có hỏi qua sự việc là như thế nào, thế nhưng người đó nói cho tiểu dân... Nếu như lắm miệng, sẽ giống như các nữ tù khác... Ô, tiểu dân đây chỉ biết nghe theo. Thế cho nên ở phía trên có một dấu vân tay sai vị trí, người đó còn kêu tiểu nhân ấn lại lần nữa. Lão gia ngài có thể tìm xem, tiểu nhân tuyệt không có gan nói dối nửa lời!!!”

“Buồn cười, người rõ ràng ăn nói bừa bãi! Người đâu, kéo xuống đánh năm mươi đại bản!” Quý tộc B đã đứng dậy, Đường Đại thầm khóc —— lần này nguy rồi, hu hu hu, cái mông của ta...

Mà trong công đường người kế tiếp đứng lên, thanh âm hẩn rất trong sáng, rõ ràng toàn bộ đại sảnh có thể nghe: “Giản đại nhân, quan uy người thật lớn a. Đây là ngài nói có người mật cáo bản vương kết bè kết phái, ý đồ mưu nghịch?” Hẩn mở quạt giấy trong tay, trên mặt quạt là bức vẽ Đường Bá Hổ chính tay đề > , chỉ là bút họa đơn giản. =.=

“Như vậy xem ra, cũng không cần thẩm tra kỹ. Giản đại nhân, ngài trực tiếp phái người tới bắt bản Vương vào gặp Hoàng Huỳnh đi. Dù sao như thế này thẩm tra tiếp, hai mươi đại bản không nhận tội, ba mươi đại bản, ba mươi đại bản không nhận tội, bốn mươi đại bản. Đánh gậy không nhận tội thì dùng kẹp, kẹp không nhận tội còn có thể ‘thiếp gia quan’, dù sao thì nàng sớm muộn cũng nhận tội thôi.” Đầu ngón tay thon dài của hẩn chậm rãi lướt qua mặt quạt, thanh âm không nóng không lạnh, nhưng dọa quý tộc B sắc mặt đỏ như cà: “Thọ vương bớt giận, bản quan tuyệt không có ý này.”

- Thiếp gia quan: một kiểu tra tấn cổ đại không để lại vết thương baike.baidu /view/2885805.htm

Hẩn oán hận liếc mắt nhìn Đường Đại, rốt cục không cam lòng ngồi xuống.

Dụ vương hừ lạnh, : “Nếu Giản đại nhân không phải ý này, bản vương trái lại cũng mong muốn vụ án này tiếp tục thẩm tra thêm. Hừ, bản vương rốt cục muốn biết là ai dám vu cáo hãm hại bản vương !”

Quý tộc B lại biến sắc, sau cùng hắn nói: “Xem ra đây chỉ là hiểu lầm, Lý đại nhân, ta thấy có thể kết án rồi.”

Dưới công đường người nào đó trầm tĩnh nhìn nhau: “Giản đại nhân tiếp tục thẩm tra đi, bản vương có thời gian. Mới vừa nói là cần dùng hình đúng không? Dùng đi dùng đi, đại bản chưa đủ, trực tiếp dùng bào cách đi. Bào cách: dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa)

Đường Đại cả giận, may mắn là vị Giản đại nhân kia cũng không có nhã hứng thử: “Không không không, vụ án này chân tướng đã rõ ràng. Ta thấy... Lý đại nhân, chúng ta kết án đi, kết án đi.”

Cái mông Đường Đại lại được cứu trợ. >_

Sau đó đề tài quyền sách mới của nàng cũng đã có —— >. Hàn Phong đối với quyển sách này đánh giá —— nghe thấy tên, là biết một bản đại tác phẩm truyền đời sẽ sinh ra!!

>_

15. Chương 15: Ăn Cháo Cầm Hơi Nuôi Gia Đình.

Ngụy Thanh Sơn lần này bị thương không nhẹ, Dự vương cho hắn một khoảng tiền, ra lệnh điều dưỡng thật tốt. Thụy Từ, Hàn Phong, Hàm Châu, đều bị liên lụy, Dự vương cũng cho chút tiền thuốc trị thương. Hồ Lang bị thương quá nặng, nhưng hắn không có khoản bồi thường, Dự vương rất nghiêm túc: “Người xét bản, gieo gió gặt bão, không tính là tai nạn lao động.”

Đường Đại ủy khuất: “Vì sao ta không có khoản bồi thường?”

Dự vương đôi mắt hoa đào hẹp dài híp lại quan sát nàng trên dưới một phen: “Người bị thương ở đâu hả?”

Đường Đại càng ủy khuất: “VẬY CHỈ ÍT LÀM CHẬM TRỄ CÔNG VIỆC DÙ SAO VẪN NÊN CẤP MỘT CHÚT PHÍ CHỨ?”

Dự vương cong lại đánh mặt bàn: “Đúng vậy, chậm trễ công việc... Cho nên đoạn thời gian còn lại, các người đều tăng ca đi.”

Đường Đại nhận được mấy đạo ánh mắt tràn ngập oán hận từ bốn phía.

Đắc tội quý tộc AB, Lan Nhược Tự Đường Đại tự nhiên là ở không được nữa, dùng câu Dự vương gia hay nói là “Mạng chó này nguy hiểm rồi.” Cho nên Đường Đại lại theo mệnh cửt chó —— Dự vương cho nàng dọn nhà đến một biệt viện ở đường Trường An.

Ở đây mặc dù phổ xá sầm uất, nhưng dù sao chủ nhân khác biệt, lặn cặn đều rất an tĩnh, hoàn cảnh tạm thời có thể tính là thanh tịnh đẹp đẽ. Đường Đại đối với nơi này rất thỏa mãn, trong trong ngoài ngoài có ít nhất chín gian phòng, ở thời hiện đại có thể tính là biệt thự.

“Ừ... Ở đây giao thông tiện lợi, người đi Công Khai Đình cũng gần hơn một chút.” Vương gia hiếm khi quan tâm. “Hộ viện vân vân, đều là có sẵn, hơn nữa đây là chỗ của bản vương, bọn họ còn không có gan trực tiếp phá thích khách đến.”

Đường Đại cảm động lệ rơi đầy mặt: God, ta thực sự theo một chủ tử tốt.

Dự vương khẽ xếp quạt trên tay: “Người đảm nhiệm chức vụ ở Vạn Tượng thư cục, coi như là bộ hạ của bản Vương, như vậy, viện này tính người tiền thuê hàng năm năm trăm lượng đi.”

“Gi?!”

“A, tiếp theo từ ngày hôm nay bắt đầu, ở đây trong ngoài trên dưới quản gia hộ viện gì gì đó, tiền công đều do người phụ trách luôn...”

“Gi ? !!!”

“Được rồi, hòn giả sơn này và đình thủy tạ, nên chú ý bảo dưỡng, trân châu mặt ly, kim tiền lục ngọc, hồng tu chu sa mai mấy cái cây này, người cần phải chịu trách nhiệm, một sân hoa viên này nếu khi giao trả lại cho bản Vương có nửa điểm tổn thất, a, người có viết mấy quyển sách cũng không bồi thường được.”

=.=...

God, ngài đánh một đạo sấm sét chết hần đi !!

Đường Đại rất thành thật: “Vương gia... Ngài không phải tài chính thiếu hụt, nuôi không nổi hộ viện quân gia, không thể làm gì khác hơn là ném cho ta chứ?”

Dụ vương nhướng mày: “Lớn mật!”

Đường Đại lông tóc dựng đứng, nàng hiện tại đối với giai cấp thống trị âm tình bất định này bị hù dọa sợ, vội vàng quỳ xuống: “Tiểu dân lảm miêng, tiểu dân biết sai rồi!”

Dụ vương dùng quạt giấy đẩy tránh ra cây mẫu đơn xinh đẹp: “Ah, Sai chỗ nào a?”

Đường Đại dập đầu như già tởi: “Không nên hoài nghi thực lực kinh tế của Vương gia, không nên xuyên tạc ý tốt của Vương gia.”

“Ừ.” Dụ vương rốt cục buông tha cây mẫu đơn: “ Đến góc tường ngồi chồm hổm đi, đem lời mới nói niệm một nghìn lần, sấm hồi cho tốt vào.”

“A?” Đường Đại héo queo: “Vâng.”

Góc sân to như vậy, người nào đó ngồi góc tường, thành thành thật thật niệm: “ Không thể hoài nghi thực lực kinh tế của Vương gia, không thể xuyên tạc ý tốt của Vương gia, không thể hoài nghi thực lực kinh tế...”

Dụ vương gia ở bên cạnh có hứng thú nhìn một hồi: “Ừ, ngồi chồm hổm phải thật ngoan.” Hần giờ tay xoa xoa lưng người nào đó: “Lấy tay, nắm hai cái lỗ tai.”

“Ta fuck! Lão biến thái!” Đường Đại trong lòng thầm mắng. Tay Dụ vương đặt trên lưng nàng ra lực: “Không được oán thầm bản Vương!”

“ ... ”

Đường Đại ngoan ngoãn đưa tay nắm vành tai: “Không thể hoài nghi thực lực kinh tế của Vương gia, không thể xuyên tạc ý tốt của Vương gia, không thể hoài nghi thực lực kinh tế của Vương gia ...”

Dụ vương gia rất thỏa mãn: “Uhm, Đúng vậy.”

Ngoài viện có người ho nhẹ, Dụ vương gia chậm rãi bước thong thả đi ra ngoài: “Niệm cho tốt, niệm xong suy nghĩ một chút làm thế nào kiếm tiền nuôi gia đình. Ngoan.”

Đường Đại: “...”

Dụ vương gia trong viện ngắm hoa một hồi, ‘hài bạt tử’ thị vệ của hắn tiến đến: “Bên kia quả nhiên phái người đến Lan Nhược Tự, là người trong giang hồ, cũng không biết người đi thuê là ai.”

Dụ vương gia ngón tay dùng sức, bóp nát một đóa mẫu đơn hoàng sắc: “Nếu như có thể bắt được toàn bộ giết hết là xong chuyện, thật tốt...” Hắn quay đầu nhìn thị vệ: “Buổi tối phái hai ám vệ đến đây.”

‘Hài bạt tử’ không cho là đúng: “Vâng, thế nhưng... Khụ, thuộc hạ thấy nàng không trả nổi tiền thuê.”

Dụ vương nhìn qua quần gia bên người hắn, quần gia thấp đầu: “Này... Vương gia, dù sao viện này, đồ cổ lẫn lộn, mọi thứ đều đắt tiền...”

Hần xòe quạt, nhẹ nhàng phẩy phẩy: “Chiều cố nàng cho tốt, theo tình hình hiện nay, chỉ có nàng là chủ tử của các người. Thời gian cho thuê, tiền của các người đều là từ nàng mà ra.” Hắn không muốn thảo luận lại vấn đề này: “Việc ấy có người báo ở nơi nào sao?”

‘Hài bạt tử’ nhủ mày: “Không có, người này làm việc rất cẩn thận, không lưu lại đầu mối.”

Đường Đại ngày hôm sau mới có thời gian đến Công Khai Đình, may mà tòa biệt viện này rất gần. Nàng suy nghĩ bấy ngày rồi chưa có chương mới, bản thông cáo của nàng khẳng định đã bị Công Khai Đình triệt hạ đi.< điếm=“” thì=“”>> còn nợ đại kết cục. Mẹ nó, lẽ nào bản thảo lúc trước phải làm lại từ đầu sao?

Đường Đại có chút đau đầu.

Nàng ở Công Khai Đình tuần tra một vòng, quả nhiên không thấy bản thông cáo của mình, Đường Đại rất uể oải, nàng dạo qua một vòng, sắp đi về thì thấy trên bảng ‘nhiệt điểm’ < đào=“” sắc=“” duyên=“” miên=“” tam=“” thiên=“” niên=“”>> đứng đầu bảng. Nàng liếc mạng dụi mắt chó của mình, phía sau bản thông cáo trái lại rất nhiều lời nhẩn, phần lớn giục chương mới, nhưng là cũng có phần lớn đọc giả biểu thị sự quan tâm:

[tầng 1] Sắc Đại vì sao hôm nay không có chương mới? Hu huh u người ta chạy hơn mười dặm đường mới tới đây a.

[tầng 2] người cuối cùng bị kẹt văn hay sao? =.=

[tầng 3] Sắc Đại ta ngày mai trở lại, người phải có chương mới nha!

Lời nhẩn vài ngày trước cũng không nóng không lạnh, đến vài ngày nay rốt cục có người phát hiện chút gì đó:

[tầng 1] mọi người có cảm thấy không, mấy hôm nay mấy tác giả của Vạn tượng thư cục chưa hề có chương mới!

[tầng 2] Sắc Đại sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

[tầng 3] Ô... Hẳn là không thể nào. Sắc Đại người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện a, huhu

[tầng 4] Mỗi ngày dính vào, tất cả mọi người nhớ kỹ dính vào nhé, bằng không thì Công Khai Đình thu lại, Sắc Đại phải dán lại bản thảo một lần nữa. Rất phiền phức đó.

[tầng 5] theo lệ ấn dính bản.

...

Đường Đại thấy trong lòng ảm áp, nàng lần đầu tiên trực tiếp đề bút dưới lời bình của văn mình, đối với các người nhẩn lại yên tâm, chỉ là thời gian qua mình có việc riêng cần giải quyết.

< đào=“” sắc=“” duyên=“” miên=“” tam=“” thiên=“” niên=“”>> đã đưa ra thị trường hồi lâu, kết cục đã viết xong, ban đầu ý của Đường Đại là trước khi viết tác phẩm mới sẽ chưa công bố kết cục, thế nhưng ngày hôm nay thấy nhiều lời nhẩn dưới bản thông cáo, Đường Đại hạ quyết tâm, về biệt quán đem bản thảo đại kết cục dán hết lên. Buổi chiều tin tức lan truyền, có một chuyện tính không ra, rất nhiều tin tức tuyên bố mọi người không đồng ý, lúc này lưu lượng người đọc đã giảm mạnh, với lại ngày hôm sau Công Khai Đình sẽ đổi bản, lượng dính bản không đủ.

Nhưng Đường Đại cũng không lưu ý lắm, nàng là một đứa nhỏ cần cù, chương mới gián đoạn lâu như vậy, nàng cảm thấy rất áy náy.

Còn lại trong cuộc sống, Đường Đại lại sâu thẳm, một cái đại viện như thế, bên trong nuôi dưỡng năm mươi nhân khẩu, hòn giả sơn đình thủy tạ, cây cỏ trân quý, mỗi thứ đều cần tiền để quan tâm a.

Sự thực chứng minh, sa đọa, cũng phải có tư sản a!

“God, nói cho ta biết nên làm thế nào để nuôi sống mấy nhân khẩu này!!” Đường Đại ngửa mặt lên trời gào rú.

Từ nay về sau, chỗ ngồi ở biệt quán Phù vân tiểu trúc có một hiện tượng thú vị ——điểm tâm vừa xong. Bọn hạ nhân rời giường giúp chủ tử bọn hần làm cơm, cơm xong, bọn họ đứng thành một hàng, đưa chủ tử quần áo tã tời ra ngoài xin ăn.

=.=

Đường Đại ở Công Khai Đình đối với những người ăn vận phú quý cầu xin: “Van xin ngài, thương cảm thương cảm ta đi, ta trên có người già dưới có trẻ em, xin ngài thương xót thưởng iếng cơm đi...”

Lúc này nàng ôm chân người ta đặc biệt ra sức, đặc biệt chân thành!

=.=

16. Chương 16: Công Ty Quảng Cáo Đường Đại.

Đường Đại rất sốt ruột, ngay cả > nàng cũng không có tâm tình viết. Tháng này nàng mỗi ngày đều nỗ lực xin ăn, thế nhưng cả một ngày thu nhập cũng chỉ có bảy mươi đồng tiền, dựa theo tiến độ này tiếp nữa, coi như là một chết, cũng không đủ trả tiền thuê cho “Thú vương” a, chứ đừng nói là tiền công của người nhà, tiền bảo dưỡng trên một đồ cổ. (Thọ vương với Thú vương đồng âm trong tiếng Trung)

Đường Đại đã từng nghĩ tới trước cứ cầm một món đồ cổ tranh chữ gì gì đó đi ra ngoài cầm cố, qua khỏi cửa ải này rồi bàn lại sau. Nhưng loại cách làm hủy đi Đông tường bổ Tây tường này không khác gì uống độc được giải khát, nàng rất đau đầu.

Nhưng sự thực chứng minh, cơ hội kinh doanh không chỗ nào không có a.

Rất cục một ngày, Đường Đại ở Công Khai Đình xin ăn ôm nhằm bắt đền, bị người ta ột trận đau nhức bẹp dí ngồi ở góc tường nghỉ ngơi, ngoảnh lại nàng xem thấy trên vách tường ở Công Khai Đình có dán một báo chữ nhỏ —Phi ngư đường thu nhận người mới, yêu cầu: mười hai tuổi trở lên, ngũ quan đoan chính, tư duy linh hoạt. PS: nhập môn cần giao nộp tiền ký quỹ 50 lượng.

Đường Đại linh quang chợt lóe —nàng nghĩ tới trang đầu của Tấn Giang phong phú quảng cáo. >_

Nghĩ là làm, Đường Đại buổi trưa tìm được quản lý viên Công Khai Đình, nàng bình thường theo chân bọn họ lãnh tiền thưởng, vì vậy song phương vẫn quen thuộc. Đường Đại cũng không nói suy nghĩ của mình, nàng trực tiếp cùng Đình trưởng thương lượng: “Ta muốn thuê bức tường Công Khai Đình các người, tiền thuê tính sao?”

Diêm đình trưởng rất kỳ quái: “Thuê tường làm gì? Người sẽ không muốn đem tiểu thuyết dán trên tường chứ? Bảng thông cáo ở Công Khai Đình lại không thu phí.”

“Ngài đừng quản ta làm gì nha.” Đường Đại cười lấy lòng : “ Bức tường này ngài giữ lại cũng không có gì dùng, đúng không? Ta mỗi tháng ra năm lượng bạc tiền thuê, ngài nhận làm tiền trà nước. Thu nhập này cũng không có hại a.”

Thế nhưng Diêm đình trưởng vẫn còn lo lắng: “Nhưng mà đây là chỗ nhà nước a, ta không có quyền hạn cho người thuê a...”

Đường Đại cắn răng: “Ta trước thuê một năm.”

Một năm, chỉ có sáu mươi lượng bạc, Diêm đình trưởng là một tiểu quan, bổng lộc một năm tính ra cũng không cao như thế. Diêm đình trưởng có chút động lòng, nhưng hắn vẫn còn sợ gặp chuyện không may: “Việc này, ta phải báo cáo hỏi cấp trên một chút.”

Đường Đại lạ cần răng, việc này lại báo cáo lên trên thì lúc nào mới xong? Có lẽ nói được hay không được đều là hai chữ.

Nàng sờ tay vào ngực, sờ soạng một vật lại móc ra một ngón tay trước mắt Diêm đình trưởng — yên tâm, không phải là súng lục, là chỉ phiền lần trước “Thú vương” đưa cho nàng: “Nhìn ra được của ai sao?”

“Thú vương thường xuyên hạ cổ đến chơi ở Công Khai Đình, vật tùy thân của hắn, Diêm đình trưởng nhận biết được, lúc này hắn rất tức thời: “Ặc... nhận ra nhận ra, nghĩ không ra Sắc Đại lại có thể cùng Vương gia... Giao tình thâm hậu như vậy, tại hạ đây đi chuẩn bị khế ước thuê mượn, được rồi, năm lượng bạc một tháng là rất mắc, ngài là ai kia chứ. Ha ha, vậy đi, ba lượng bạc một tháng đi.”

Đường Đại mừng rỡ: “Diêm đình trưởng, ngài thật sự là người sáng khoái!”

Diêm đình trưởng đã đặt ra khế ước thuê mượn: “ Có thể không như vậy sao, sau này Sắc Đại chớ quên trước mặt Vương gia thay tiểu dân nói tốt vài câu, vô cùng cảm kích, haha.”

Đường Đại thuận lợi thuê được tường che Công Khai Đình, nàng trước đem người trong nhà đến thanh lý toàn bộ các quảng cáo nhỏ trên tường vậy ở Công Khai Đình, lại tỉ mỉ quét lên một lớp vôi. Cũng trên tường trắng bên ngoài vẽ lên mấy chữ màu đen — Quảng cáo cho thuê vị trí hoàng kim!

Chính diện dùng chữ nhỏ viết rõ quy tắc cho thuê vị trí quảng cáo:

Quảng cáo chia làm ba loại: Giang hồ, triều đình, dân chúng.

Hai mặt tường cách cửa chính Công Khai Đình gần nhất, dòng người lưu lượng thật lớn, chỉ định làm trang chủ.

Quy cách quảng cáo:

Vị trí quảng cáo chính “Quan thôi bắng” : từ chối sắc/ tình, nội dung bạo lực, do bản công ty quảng cáo phụ trách nghiệm xét rõ ràng thật giả, tuyệt đối chân thật tin cậy. Giá cả, toàn trang 400 lượng một tháng, nửa trang 250 lượng một tháng, một phần ba trang 180 lượng một tháng, một phần tư trang 150 lượng. Thuê kỳ hạn nửa năm ưu đãi 10%. Cần hình minh họa trực tiếp bàn bạc.

Vị trí quảng cáo phụ “Cường thôi bắng”: từ chối sắc/ tình, nội dung bạo lực, do bản công ty quảng cáo phụ trách nghiệm xét rõ ràng thật giả, tuyệt đối chân thật tin cậy. Nhưng không bài trừ hình thức quảng cáo khoa trương. Giá cả: toàn trang 180 lượng một tháng, nửa trang... Cần hình minh họa trực tiếp bàn bạc.

Vị trí quảng cáo đề cử thu nhỏ “Tiểu đồ thôi bắng” : do bên quảng cáo cung cấp, nội dung quảng cáo cùng quan điểm quảng cáo, không đại biểu cho lập trường công ty quảng cáo. Xin mời tự mình kiểm nghiệm thực giả. Giá cả: toàn bộ 180 lượng một tháng, nửa trang... Cần hình minh họa trực tiếp bàn bạc.

Quảng cáo chữ đỏ/ chữ đen: do bên quảng cáo cung cấp, nội dung quảng cáo cùng quan điểm quảng cáo, không đại biểu cho lập trường công ty quảng cáo. Xin mời tự mình kiểm nghiệm thực giả. Giới hạn khu vực trong vòng mười chữ, cấm hình minh họa. Cho thuê vị trí theo ngày, chữ đỏ 25 tiền, chữ màu đen 20 tiền.

Đường Đại đối với việc này trong đầu vẫn còn đang phác thảo, thế nhưng không làm khẳng định không có tiền trả tiền thuê, nhưng làm mới có tiền trả tiền thuê, dù sao thì xem như là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi.

Đường Đại ở ngoài Công Khai Đình dẫn người nhà bận rộn hết năm ngày, trước năm ngày không có người tới cửa, Đường Đại không giải thích được, vẫn là lão quần gia kiến thức rộng rãi : “Chủ tử, lão nô thấy... Đây là không có ai làm đầu điều a (làm vật thí nghiệm)... Tất cả mọi người đang rất xem chừng.”

Đường Đại vừa nghĩ, a cũng là. Nàng tuyệt bút vung lên, Vạn Tượng thư cục, lần này lại làm lợi cho nó rồi!

Vì vậy trên “Quan thôi bắng” có cái quảng cáo thứ nhất: Học phú ngũ xa (chỉ người có học vấn thâm sâu)ngài muốn lưu truyền muôn đời sao? Muốn danh lưu thiên cổ sao? Đến viết sách đi. Vạn Tượng thư cục, khởi đầu cho giấc mộng. Trên minh họa một bức tranh lớn —— Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, ngồi chờ vị đại nho (người thông thái về Nho giáo) trên khoa đường, kiệt tác truyền đời, bên cạnh một biểu ngữ khoa trương —— Vạn Tượng vĩnh cửu, nhất quyển vĩnh lưu. >_

Chim đầu đàn có rồi, quả nhiên ngày hôm sau Đường Đại nhận được đơn làm ăn chân chính thứ nhất. Thiếu Lâm Tự, Thân Thông cùng Viên Thông hai vị trưởng lão tìm được Đường Đại, yêu cầu làm quảng cáo. Đường Đại chắc lưỡi: “Nhị vị đại sư, Thiếu Lâm danh tiếng vang vọng trong ngoài võ lâm, còn cần làm quảng cáo?”

Nhị vị đại sư vẻ mặt đều u sầu: “Aiz, kỳ thực Thiếu Lâm thức ăn, các loại điều kiện đều rất tốt, cũng không biết vì sao, đệ tử nhập môn càng ngày càng ít. Ngân lượng tệ tự cũng dư dả, vậy thì làm Quan thôi bắng đi.”

Đường Đại nhìn thông báo tuyển dụng hai người mang đến, lắc đầu: “Nhị vị đại sư, tuy rằng Thiếu Lâm nói ra điều kiện rất tốt, nhưng Đường mỗ thấy được các ngươi không có tìm ra nguyên nhân chính xác làm cho nhân khẩu ít ỏi. Nhị vị đại sư chỉ cần tại hạ thêm vào một điều, bảo đảm nhân khẩu thịnh vượng.”

Thân Thông cùng Viên Thông tinh thần chấn động: “Đường thí chủ mời nói.”

Đường Đại đắc ý: “Thêm vào:Thời gian tan tâm, sinh hoạt cá nhân không hạn chế!!”

Thân Thông: “...”

Viên Thông: “...”

Có một thì sẽ có hai, cái việc làm ăn thứ hai của Đường Đại rất nhanh cũng tìm đến cửa. Người đến là Võ Đang trưởng lão, Thuận Phong đạo trưởng.

“Cái quảng cáo tuyển nhận đệ tử là một chuyện, chủ yếu là muốn tạo dựng hình tượng của Võ Đang trong cảm nhận của dân chúng,” Thuận Phong đạo trưởng rất nghiêm túc: “Ta là người tu đạo, danh lợi là hư vô, nhưng Thiếu Lâm đã làm quảng cáo, Võ Đang ta tuyệt đối không thể thiếu.”

(như này còn gọi là danh lợi hư vô? =.=)

Đường Đại rất khó xử: “Thế nhưng Thuận Phong đạo trưởng, Quan thôi bằng vị trí đã đầy.”

Thuận Phong đạo trưởng nhíu mày suy nghĩ một trận: “Vậy trước đăng Cường thôi bằng đi, thế như đợi đến khi Thiếu Lâm hết kỳ, nhất thiết phải cùng Võ Đang ước định tiếp!”

“Như vậy đi!”

Đường Đại rất nhanh suy nghĩ ra từ quảng cáo: Ngài muốn biết cấu tạo nguyên lý bát quái sao? Ngài muốn dòm ngó thiên đạo sao? Ngài muốn thay đổi số phận sao? Ngài muốn trường sinh bất lão sao? Đến đây đi, Võ Đang hoan nghênh ngài!

Minh họa chính là vài Võ Đang cao thủ, ngồi ở đám mây lành, trên lưng có một đôi cánh đang bay về phía chân trời mênh mông mù mịt... Chú thích bức vẽ: Võ Đang ban ngày phi thăng không phải là giấc mơ!

17. Chương 17: Bọn Họ Viện Của Đường Đại.

Quảng cáo của Thiếu Lâm với Võ Đang vừa ra, tiếng vang rất tốt, Thiếu Lâm chiêu mộ được rất nhiều đệ tử, Võ Đang người đến cầu đạo cũng rất nhiều. Sau đó phái Nga My không thể làm ngơ.

Hôm nay, Vận Đạt sư thái đến tìm Đường Đại, không hổ là sư thái, nàng khí độ hòa nhã phúc lành, cử chỉ đoan trang: “Đường thí chủ, bản ni lần này đến đây, chính là tìm đến Đường thí chủ làm cho Nga Mi phái một cái quảng cáo trong một tháng, người xuất gia không làm mấy chuyện tranh chấp vô vị, cho nên cái quảng cáo này không chiêu mộ đệ tử, phái Nga My danh tiếng như mặt trời ban trưa, cũng không cần phải tuyên truyền. Bản ni yêu cầu rất đơn giản —— so với Thiếu Lâm, Võ Đang đặc sắc hơn là được.”

Đường Đại, Vận Đạt sư thái đã để lại một tháng tiền thuê ‘cường thôi bằng’, nhẹ nhàng rời đi, Đường Đại gãi lỗ tai cào má. Lão quần gia cười trên nỗi đau của người khác: “Chủ tử, so với hai cái trước phải đặc sắc hơn a.”

Đường Đại trầm tư, “Kỳ thực quảng cáo này rất có tính đột phá,” nàng gõ gõ đầu người họa sĩ bên cạnh, họa sư này cũng không phải danh gia gì, chỉ chuyên vẽ chân dung cho người ta trên đường Trường An, được Đường Đại dùng hai lượng bạc thuê về: “Người vẽ một bức Phi thiên đồ cỡ lớn, một nữ tử thiên tiên múa giữa hoa cỏ trên núi Nga My, tiếp đó góc vấy bị cành hoa vén lên... Ồ, biên độ rộng hơn một chút! Tiếp đó dọc theo hai bàn chân ngọc viết vào... Thiên hạ tăng đạo xuất căn quốc, thiên hạ căn quốc xuất Nga My.”

- Căn quốc: dùng để miêu tả nữ trung hào kiệt, không thích hợp mô tả nam giới baike.baidu/view/127211.htm.

...

Quần gia vịn tường: “Chủ tử, người nói bọn họ là do Nga My sinh ra!!! Thiếu Lâm. Võ Đang sẽ giết người!!!”

Đường Đại rất thâm trầm: “Đúng vậy, vài tên sẽ đến giết ta. Thế nhưng Ôn quần gia, giết ta, tiền công của các người với mấy cái gì đó không có. Hu hu hu, ta là vì các người mà chết a!”

Ôn quần gia mắc cỡ: “Ặc... Lão nô biết trên giang hồ có một bảo tiêu nổi danh, gọi là Quách Húc. Lão nô muốn đến cho ngài? Tuy nhiên hãn chào giá hơi cao, đúng năm lượng bạc một canh giờ, bao đêm hai mươi lượng. Bao tháng gặp mặt thương lượng.”

“Ai da, như vậy một tháng không phải là một ngàn lượng sao!” Đường Đại chặc lưỡi: “So với lão tử còn ác độc hơn a! Bỏ đi, người đừng thấy số bạc này dễ có, xài còn hết nhanh hơn. Tiền thuê ở đây một năm 500 lượng, thêm sửa chữa bảo dưỡng, một năm ba ngàn lượng hơn, còn không qua được? Hơn nữa tiền công các người ở đây, thực sự rơi vào miệng ta, có bao nhiêu a!”

Ôn quân gia rất thức thời: “Vây đi, chủ tử ngài ăn cỏ vào, vắt ra là sữa a!”

Vừa mới nói xong, bị Đường Đại một cước đạp ngã: “Mẹ ông đây có chim a, người mới vắt ra sữa, cả nhà người vắt ra sữa!!” (: còn câu này nữa, mà không hiểu nên bỏ qua.

>_

Tiền tuy rằng luyến tiếc không muốn đưa ra, thế nhưng sinh mạng vẫn còn muốn bảo trụ. Cho nên Đường Đại liền dẫn người nhà vội vội vàng vàng đến Công Khai Đình treo ba biển quảng cáo lên đầu tường thị chúng ——

Nhiệt liệt chúc mừng Phù Vân tiểu trúc muốn được Tây Môn Xuy Tuyết làm hộ viện trưởng !

Nhiệt liệt chúc mừng Phù Vân tiểu trúc muốn được Diệp Cô Thành làm hộ viện phó !

Nhiệt liệt chúc mừng Phù Vân tiểu trúc muốn được Tôn Ngộ Không làm tổng hộ viện !

>_

Ôn quân gia đầu đầy mồ hôi: “Chủ tử... Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành, thì thôi đi, nói không chừng cũng có thể xuyên qua đến, thế như Tôn Ngộ Không... có phải là rất căng không ?”

Đường Đại treo biểu ngữ lên, từ trên đầu tường nhảy xuống: “Người làm sao biết Tôn Ngộ Không sẽ không thể xuyên qua đến đây a? Chiêu này là hư hư thực thực, làm cho đối thủ tìm không ra thật giả.” Nàng phải đi một thân bụi bặm. “Đi thôi.”

Buổi chiều Dụ vương gia đến Công Khai Đình, từ xa thấy ba cái biểu ngữ này, người đi đường nào đó khoe miệng co giật. Hồi lâu, hần dạn dò ‘hài bạt tử’ thị vệ: “Buổi tối lại điều hai ám vệ tới đi.”

‘Hài bạt tử’ thị vệ rất nghiêm túc: “Vâng.”

• Hài bạt tử baike.baidu /albums/1451614/1451614/1/2445343.html#2445343\$. Mọi người nghĩ nên dùng từ gì thì thích hợp? Mặt gãy hay mặt lưỡi cày??? Nghĩ không ra aaaa.

Dụ vương gia lại nhìn nhìn một loạt niêm yết giá cả vị trí quảng cáo hoàng kim, quay đầu thấp giọng căn dặn tổng quản thị vệ của hần. Về mặt của ‘hài bạt tử’ cuối cùng cũng hòa hoãn đi một ít.

Buổi tối Đường Đại đang ngủ say, đột nhiên có hai thanh kiếm gác trên cổ nàng, kiếm lạnh buốt làm người nào đó giật mình tỉnh giấc. Đường Đại cực kỳ sợ hãi: “Các người... các người là ai?”

Chủ nhân của thanh kiếm bên trái thanh âm rất lạnh: “Diệp Cô Thành!” Chủ nhân của thanh kiếm bên phải còn lạnh hơn: “Tây Môn Xuy Tuyết!”

°(° °) °

Đường Đại thất kinh : “Các người... các người thật xuyên qua tới rồi?!”

Chủ nhân của hai thanh kiếm hừ lạnh: “Đường Đại ngươi cũng dám lấy tên tuổi hai người chúng ta ra lừa gạt...”

“Đừng... đừng, hai vị đại hiệp, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ a, ta làm vậy cũng vì ngưỡng mộ hai vị a!” Đường Đại chỉ thiếu không có quỳ xuống kêu hảo hán tha mạng. Chủ nhân của hai thanh kiếm vẫn như cũ hừ lạnh: “Đã như thế, như vậy đi, hai người chúng ta cũng mới xuyên qua, còn không có chỗ trông cậy, người đang cần hộ viện đúng không?”

“A?”

Trên cổ mũi kiếm bức bách, Đường Đại gật đầu như gà mổ thóc: “Cần, cần. Nhị vị anh hùng hãy ở lại chỗ tiểu nhân đảm nhiệm chức vụ đi!”

“Hừ, hai người chúng ta trước hết ở lại chỗ người đảm nhiệm chức vụ, một người mỗi tháng 15 lượng bạc, người đảm cả gan nợ tiền lương, giết không tha!!”

Đường Đại nhìn nhìn hai người, hấp hối đấu tranh, nàng nhỏ giọng nói: “Mười lượng bạc một người.”

“Gi?!” Hai thanh kiếm tràn đầy sát khí, Đường Đại lệ tuôn: “Mười hai lượng bạc một người.”

Chủ nhân hai thanh kiếm rất thỏa mãn: “Thành giao!”

Hai người nhảy qua cửa sổ mà đi, Đường Đại đau lòng, khó có thể ngủ say.

Trên nóc nhà nổi lên tranh luận, nguyên là hai gã ám vệ bảo hộ Phù Vân tiểu trúc cực kỳ bất mãn: “Đều làm ngành nghề như nhau, dựa vào cái gì các người 12 lượng một tháng, chúng ta chỉ 10 lượng một tháng!?”

“Diệp Cô Thành” cùng “Tây Môn Xuy Tuyết” bình thản nói: “Hình đầu nhi đồng ý, nói là hỏi nàng được bao nhiêu thì bấy nhiêu.”

Hai ám vệ rất tức giận: “Hình đầu nhi nặng bên này, nhẹ bên kia! Không được, chúng ta cũng muốn đi.”

Đường Đại trở mình đang lặn qua lặn lại đi ngủ, đột nhiên nàng bị hai thanh kiếm hàn quang sáng quắc để ở trên cổ.

“Các người... các người là ai a?”

Người đến trầm mặc một trận, rốt cục tên bên trái mở miệng trước: “Ông đây là đại ca của Tây Môn Xuy Tuyết, là Tây Môn Xuy Ngưu!”

“Gi?” Đường Đại rút cằm.

Tên bên phải càng thêm hung ác: “Ông đây là đệ đệ của Diệp Cô Thành, Diệp Độc Thành!!”

Hai mũi kiếm đến gần cái cổ đáng thương của Đường Đại: “Người muốn huynh đệ của chúng ta, không muốn chúng ta là cái đạo lý gì?”

Đường Đại lệ tuôn: “Người —— giao dịch bá vương a —— cưỡng mua cưỡng bán a ——”

“Tây Môn Xuy Ngưu” cùng “Diệp Độc Thành” hắc tuyến: “Câm miệng!”

Đường Đại đưa ra một ngón tay: “Các người là hai cái hàng nhái, 10 lượng một tháng.”

Hai người khê quát: “12 lượng!”

Đường Đại ngang ngược: “Giết ta cũng không có.”

Hai người suy nghĩ một hồi, rốt cục thu kiếm: “Tốt, mỗi tháng ngày 10 lãnh tiền lương, người nào khát nợ tiền lương, tiền dâm hậu sát!”

Đường Đại: —

Bốn người trên nóc nhà tụ tập Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành rất không hài lòng: “Không thể lãnh hai phần tiền lương, về nói cho Hình đầu nhi, hủy bỏ trợ cấp công tác của các người!”

Hai cái hàng nhái giận dữ: “Ghen ghét đồ kị, người bỉ ổi, giết đi diệt khẩu.”

Bốn tên ở trên nóc nhà leng keng lạch cạch đánh một đêm, Đường Đại dưới nhà một đêm nghe kiếm thanh, không nói gì.

Mãi đến hừng đông, trên nóc nhà bốn tên giảng hòa —— điều kiện là giấu diếm không báo, đồng đều chia của.

Đường Đại trợn mắt đến hừng đông, nàng rốt cục xác định —— Tôn Ngộ Không cùng Tôn Ngộ Thực sẽ không đến chứ?

>—

Đêm đó. Thiếu Lâm với Võ Đang ẩn núp ngoài Phù Vân tiểu trúc cả đêm, Thiếu Lâm Thân Thông đại sư khai khẩu trước: “Thuận Phong lỗ mũi trâu, bất yếu là điểm mạnh của các người. Tôn Ngộ Không giao cho Võ Đang các người đi.”

Thuận Phong đạo trưởng không hài lòng: “Tôn Ngộ Không đã được phong làm Đẩu Chiến Thắng Phật, là phật gia các người. Vô lượng thọ phật, theo lý nên ấy cái đầu trọc các người đi nói chuyện mới đúng!!!”

Song phương khẩu chiến một đêm, đạt thành nhận thức chung, toại nguyện giải tán. Ước định trước nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ tìm Đường Đại lý luận.

- Lưu Đức Hoa với Trịnh Y Kiện từng đóng vai Diệp Cô Thành với Tây Môn Xuy Tuyết trong phim Quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm . Hai nhân vật này rất nổi tiếng trong truyện của Cổ Long.

18. Chương 18: Đường Đại Bị Cưới!

< sáu=“” ngày=“” đêm=“” luân=“” hãm=“” nữ=“” tù=“”> của Đường Đại, ba chương đầu rất cực nóng hổi ra lò. Nàng sau cùng đã có thời gian đi đến Vạn Tượng thư cục.

Bọn Hàn Phong đã có vài ngày không gặp, vài người tụ cùng một chỗ, tương hỗ học tập tác phẩm mới của đối phương, như cũ náo nhiệt phi phàm. Dự vương gia tiến đến chỉ thấy bốn người cắn hạt dưa trên bãi cỏ ở Vạn Tượng thư cục, ngồi xung quanh bàn đá, thuận tiện phơi nắng.

Hắn bước đi qua, vài người cùng hành lễ. Hắn đối với thuộc hạ của mình luôn luôn tương đối khoan dung, cho nên bên ngoài mặc dù đều nói là hắn nham hiểm, cao thủ tra tấn ở hình bộ, nhưng người ở Vạn Tượng thư cục, đặc biệt là mấy tay viết đặc lực, lại đều không thể nào sợ hắn.

Hắn ngồi ở giữa vài người, đem bản thảo của Đường Đại cầm nhìn. Ba chương đầu chín ngàn chữ, hắn đọc nhanh như gió, xem cực nhanh, sau khi xem xong lại trả lại cho Đường Đại. Đường Đại có chút thấp thỏm khi lần đầu đem văn cho biên tập thẩm định.

Dự vương lại chỉ là mỉm cười: “Hành văn trôi chảy, nhưng tư tưởng hẹp, làm sao nhắc tới nữ nhân luôn là cường/ dâm/ luân /gian mấy tiết mục cũ như thế.”

Đường Đại nghi ngờ: “Còn có gì khác?”

Hắn không nói, lại cầm tác phẩm mới của Hàn Phong, cũng là ba chương đầu, đọc nhanh như gió bay qua: “Không tệ, Đường Đại, người nhìn Hàn Phong học tập, khi không có việc gì thì xem nhiều sách một chút. Văn chương của người trọng tình tiết, nhưng luận tri thức, luận đại khí, không bằng Hàn Phong. Hàn Phong hành văn tốt, am hiểu đắp nặn nhân vật, thế nhưng luận nội dung kịch tính, bố cục, phương diện xem nhìn, không bằng Đường Đại. Cho nên về phương diện hấp dẫn đọc giả, còn cần cùng Đường Đại học tập.”

Hàn Phong cúi đầu nói vâng, rất là cung kính nhận bản thảo về.

Dự vương tiếp tục lật xem của Thụy Từ.

Vài người không nói lời nào, lẳng lặng chờ hắn xem bản thảo.

Một lúc lâu, hắn nhận bút trong tay Đường Đại, Thụy Từ mài mực, đem lời bình luận viết vào trang bản thảo ở tay.

Kỳ thực Đường Đại đối với người ở thời đại này vẫn không có cảm giác gì hay, người thế kỷ 21, nàng khinh thường nho sinh cổ hủ, khinh thường quan lại tự đại, càng không tin những quý tộc hậu duệ vương hầu có thiên mệnh gì gì đó này. Thế nhưng ngày nào đó, khi ánh mặt trời tháng năm ấm áp đổ đầy sân cỏ, mặt đất chảy ánh vàng, Thảm Dự đại mã kim đao, ngồi trên mặt cỏ. Trường bào nguyệt sắc bị ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng nhạt, ngón tay thon dài trơn bóng chấp bút, làn da trắng dường như bị ánh mặt trời xuyên thấu, vàng sáng màu sắc mộng lung. Sườn mặt hắn ngược nắng, giống như một tấm ảnh chụp PS (photoshop) độ khó cao, động tác kia không có chút tận tâm, nhưng từ trong bản thân xuất ra một loại quý khí ưu nhã bức người.

Đây là sự khác nhau giữa trời sinh quý tộc với lại nhà giàu mới nổi, đó là có bất chước như thế nào cũng vô pháp giống như tôn quý bác nhả.

Ánh mắt một đường xuống phía dưới, dừng ở cổ áo bạch sắc của hắn, hắn khom người đang ở trên bàn đá viết lời bình, phục sức Đại Huỳnh vương triều, rất bảo thủ, nhìn kỹ xuống nữa chỉ có thể nhìn đến hầu kết của hắn, nhưng mà như vậy lại càng cổ vũ công năng liên tưởng của đồng chí Đường Đại.

Ổ trong đầu của nàng, cái áo kia đã bị một mãnh nam, một phen xé rách... Được rồi, sự thực chứng minh, người này thực ra nghiêm chỉnh không được một phút nào. =.=

“Đường Đại, ngươi nói có đúng không? Đường Đại?!” Dụ vương không biết từ lúc nào đưa bút trở về, kêu liên tục ba tiếng, Đường Đại mới lấy lại tinh thần: “A? Vương gia ngài gọi?”

Dụ vương híp mắt: “Ngươi mãi ngăn người trông mắt nhìn bản vương để làm chi a?”

Đường Đại tự nhiên không dám nói nàng đang thị/ dâm đối phương, nàng đỡ lấy bút lông trở về, rủ đầu: “Đường Đại đột nhiên phát hiện vương gia bề ngoài thật là ôn nhuận như ngọc, tướng mạo tựa Phan An, quý khí thiên thành a!”

Dụ vương lại híp đôi mắt hồ ly, biểu tình rất nghiêm túc: “Bản Vương chán ghét hạng người nịnh nọt!”

“Gi?!” Đường Đại nhanh chóng quỳ xuống, đổi phiên bản. “Đương nhiên rồi, Vương gia bề ngoài không tệ, nhưng mà Đường Đại vẫn cảm thấy nước da màu đồng, giống như là nam nhi chinh chiến sa trường cao to uy mãnh càng có khí phách hơn.”

Dụ vương đen mặt: “Bản vương càng chán ghét hạng người ăn ngay nói thật! Phù vân tiểu trúc tiền thuê mỗi tháng tăng 10 lượng!”

Đường Đại lệ tuôn: “Không được, ta không thuê nữa.”

Dụ vương lấy quạt xếp nhẹ gõ đầu ai đó: “Không thuê ngươi chỉ có thể ngủ trên đường cái!”

Đường Đại hung tợn: “Ta đây cứ ngủ trên đường cái!”

Dụ vương rất nhanh nghĩ ra thượng sách, lại gõ nhẹ quạt xếp lên đầu ai đó: “Ngươi còn phải bồi thường cho bản Vương một vạn lượng tiền làm trái quy ước!”

Đường Đại: “...=.=! Ngươi vô lại!”

“Lớn mật!”

Người nào đó nghe quát, lập tức hai tay ôm đầu: “Ta sai rồi...”

Ầm ỉ xong, Dụ vương vừa nhắc đầu liền thấy vài ánh mắt vô cùng kinh ngạc của người khác, không hề nghi ngờ, hẳn đùa giỡn ai đó một đoạn này rơi vào trong mắt người ngoài, người nào đó quỳ trước mặt rất ngoan, hẳn trong lòng ngứa ngáy, nhưng mà trước mặt người khác, còn phải tránh hiềm nghi!

Hắn tính tình lỗ mãng, nhưng ở trước mặt thuộc hạ tuyệt đối công bằng. Ví như Vạn Tượng thư cục hẳn đối với Đường Đại, Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu bao gồm cả Ngụy Thanh Sơn, Hồ Lang đều là đối xử bình đẳng, tuyệt đối sẽ không ở trước mặt công chúng biểu hiện một tia sủng ái với bất luận kẻ nào.

Cho nên hắn ho khan một tiếng: “Đứng lên đi.”

Đường Đại quy quy củ củ đứng lên, đang là thời gian nguy nan trong nháy mắt, cho nên nàng vẫn dè dặt, trong lòng nàng giãy dụa, một năm hơn một trăm lượng đó nha: “VẬY... tiền thuê không tăng chứ?”

Dụ vương mở quạt xếp trong tay, thoải lý hữu thoải (câu nói có hàm ý khác): “Ngươi rốt cục lại cầu bản vương?”

Đường Đại sao có thể nghe không hiểu ý tứ của hắn, thế nhưng một năm 120 lượng bạc a... Nàng cắn răng: “Đường Đại ... cầu xin Vương gia.”

Dụ Vương gia rất thỏa mãn, bàn tay to vung lên đuổi Đường Đại: “Ngươi đã có thành ý như thế nhìn bản Vương, vậy không thêm nữa.”

Đường Đại cắn răng.

Tới khi Dụ vương rời khỏi, Thụy Từ bát quái trước hết: “Đường Đại, ngươi với vương gia quan hệ không tệ a.”

Đường Đại rất bình tĩnh: “Hắn đâu chỉ cùng ta quan hệ không tệ a, hắn còn cùng bạc của ta quan hệ không tệ! Thật chưa thấy qua người như vậy, hắn bên mình tốt xấu cũng nắm giữ hộ bộ, quản lý bạc toàn bộ Đại Huỳnh vương triều, hết lần này tới lần khác keo kiệt như thế keo kiệt keo kiệt!”

Nói xong Hàn Phong cùng Hàm Châu đều nở nụ cười, Hồ Lang càng bát quái: “Đại tử tử, nỗ lực a, có người nói Vương gia còn không có chính phi đâu. Nếu lúc đó tử thượng vị, vậy hắc hắc hắc, chúng ta có thể thơm lây a!”

Đường Đại dùng ánh mắt như đại đao đâm hắn: “Tên bụng dạ khó lường, người có mưu đồ xấu xa gì với ta? Người biết rõ ta là người xuyên không tới còn có thể làm Vương phi sao? Người muốn đem ta quang vào đại lao hình bộ a hay là muốn đẩy ta ra chợ bán thức ăn cho người ta ăn sạch a!”

Nàng nói xong có chút lạc quan, chung quanh đều không nói gì, đúng vậy... Nàng là một người xuyên không.

Một trận tê ngắt, Đường Đại vẫn không thể nói: “Vương phi gì đó lão tử không muốn đâu. Đại Huỳnh vương triều này không phải chỉ có mỗi gia đình của hoàng đế? Lão tử tìm một nam nhân còn tìm không ra sao? Tuy nhiên Hồ Lang, người xem người vết thương hình như không còn đau nữa a, mới có vài ngày mà ngứa da rồi sao, đã nói không được gọi ta là Đại tử.”

Nàng lại bắt tay vào cầm bút lông còn chưa khô mực, một đường chọt vào mặt Hồ Lang, Hồ Lang cả kinh, né mặt thoát ra: “Đại tử, Đường Đại tử.”

Hắn núp sau Hàm Châu, chạy vòng vòng quanh Thụy Từ, nhưng vẫn còn lấy biệt hiệu của Đường Đại ồn ào một mạch. Đường Đại giơ chân, Hàm Châu cười dùng khăn lụa chấm nước trà thay hắn lau đi vết mực trên mặt.

Năm người nổi tiếng ở Công Khai Đình, ngôn tình tân tú của Vạn Tượng thư cục tiếp tục giãy xéo sân cỏ.
>_

Đường Đại một hồi lâu quay về Phù Vân tiểu trúc, liền thấy người nào đó chờ đã thực lâu.

Nàng lúc này rất lễ phép, hận không thể biến ra cái đuôi để vẫy mừng hắn: “Vương gia ngài tới rồi? Ăn cơm xong rồi sao?”

Người nào đó buồn rầu nhìn ra gốc mai trong vườn: “Người ngày hôm nay nói xấu bản Vương!”

Ngữ khí khẳng định.

Đường Đại ngụy biện: “Ta làm sao có khả năng nói xấu Vương gia chứ, ta đối với Vương gia cung kính còn không kịp đây....”

Không ngờ ai đó rõ ràng có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực: “Người nói bản Vương keo kiệt. =.=”

Đường Đại: “...=.=!!”

“Đến góc tường sám hối.”

Đường Đại lệ rơi đầy mặt, biết vậy chẳng làm.

Vì vậy Đường Đại trong phòng, Vương gia ngồi bên cạnh bàn, uống một chút rượu, ngâm nga một khúc hát, nhìn ai đó ngồi xổm góc tường, hai tay nắm vành tai, sám hối: “Không được ở sau lưng nói xấu Vương gia, không được ở sau lưng nói xấu Vương gia, không được ở sau lưng nói xấu...”

Người nào đó chậm rãi bước tới, trước tiên sờ sờ lưng nàng, sau đó vẫn như cũ ngữ khí rất khẳng định: “Ồ, Đường Đại, người lại mập lên!”

Đường Đại đau lòng nổi giận: “Nói bậy, ta hôm qua đi mua thịt heo ở nhà Trương đồ tể trên phố có cân qua!”

“Ừ?!” Tay ai đó tăng sức trên lưng nàng, Đường Đại khóc lớn, vì vậy lời sám hối của nàng trở thành: “Không được ở sau lưng nói Vương gia nói bậy, lời Vương gia nói ra đều đúng, không được ở sau lưng nói Vương gia nói bậy, lời Vương gia nói ra đều đúng, không được ở sau lưng nói Vương gia nói bậy...”

Người nào đó phi thường tự hạ thấp địa vị ở trên lưng nàng ngồi xuống, nhẹ vỗ về lưng Đường Đại, thở dài thở ngắn: “Đường Đại, bản Vương thật sự mệt chết đi a.”

Đường Đại ngàn vạn lần không dự liệu được lưng còn có thể dùng làm tọa kỵ trong cuộc sống. Nàng có ý làm một liệt mã, đem tên xấu xa trên lưng vứt ngã cho xong việc, lại nghĩ ở trên chỉ cách mặt đất khoảng cách một thước, độ cao này... Sợ là quãng hần không chết được? Đến lúc đó chỉ có thể thắm, không biết đến lúc đó lại bắt chẹt bao nhiêu bạc của nàng?

=_=_|||

Đường Đại cứ như thế đem lời sám hối mới niệm đến một nghìn lần, Vương gia trên lưng nàng lại không có động tĩnh, Đường Đại cẩn thận nhìn chừng thì hần cứ nhiên cười Đường Đại dựa vào tường ngủ mất!!!

Giấc ngủ này, Đường Đại nằm úp sấp hết nửa canh giờ. Dụ vương gia tỉnh lại phát hiện sắc trời đã tối, tọa kỵ của hần còn rất ngoan ghé vào góc tường, hần thấy rất kinh ngạc, khả năng này với tính nết của nàng thật không hợp a: “Người vì sao không gọi bản Vương dậy?”

Đường Đại nửa quỳ rạp trên mặt đất, nàng tất nhiên không dám thừa nhận mình sợ bị hần bồi thường tiền khi phá hoại giấc ngủ của hần: “Không dám phá nhiều mộng đẹp của Vương gia.”

Dụ vương đứng dậy, toàn bộ tay chân nàng đã tê rần. Hần kéo nàng đến bên giường: “Trời tối rồi, bản Vương hôm nay sẽ không sung ái người. Lần này cho người thiếu nợ.”

Đường Đại dựa vào trên giường nhìn hần: “Vương gia nói qua không cho thiếu nợ.”

Vừa mới nói xong, “Bộp” trên đầu trúng một cây quạt: “Xem ra vừa rồi sám hối không có hiệu quả.”

Đường Đại kinh hãi, nếu ngồi chồm hổm một canh giờ nữa nàng sẽ chết: “Không không không không, có hiệu quả, có thể nợ, có thể nợ, Vương gia nói ra đều đúng.”

Dụ vương rất thỏa mãn: “Buổi chiều người cùng Hình Viễn đi xem đại lao hình bộ.” Hần sờ sờ đầu Đường Đại. “Đi tìm hiểu một chút đi, đối với tâm văn của người có lẽ có ích.”

Đường Đại rất cảm kích, làm ngựa cho người ta cười hơn tiếng đồng hồ, cái này là cảm ơn !! God, ta đặc biệt càng ngày càng có nô tính rồi? Đường Đại rất bị thương.

Toàn thân đau xót tê dại, không bị sung ái Đường Đại cảm thấy rất khá, chỉ là Dụ vương lúc đi về làm cho Đường Đại áp lực rất lớn, hần quay đầu lại rất đứng đắn nói: “Đường Đại, nhớ kỹ ngày mười trả tiền thuê.”

Đường Đại: _

19. Chương 19: Tội Phạm Quan Trọng Nhất.

Cơm tối ở nhà Đường Đại, là năm mươi nhân khẩu cùng nhau ăn. Có người cho rằng chủ tử muốn tiết kiệm phí ăn uống, cảm thấy cơm tập thể tiện lợi hơn. Cũng có người phản đối ý kiến, nghĩ cơm tập thể chất lượng kém nhiều cơm ít thịt, chủ tử nhà mình hết sức keo kiệt.

Đường Đại không giải thích, kỳ thực người thế kỷ 21, nhất là Đường Đại vốn là người xuất thân ở hộ gia đình nhỏ, không có quan niệm chủ tớ gì. Lúc trước là nàng ăn một mình, những người khác bên cạnh nhìn, sau đó Đường Đại mỗi lần đều ăn không đủ no, sau khi ăn xong thường đi đến nhà bếp trộm bánh bao.

Vài lần qua đi nàng cũng phải thừa nhận mình xác thực không phải mệnh quý nhân gì, bắt đắc dĩ phát tay, lập ra quy củ cơm tập thể này ở Phù Vân tiểu trú .

Mọi người trong nhà trước cũng kinh sợ, nhưng thứ nhất Đường Đại tự mình thể hiện, thứ hai cả nhà đều biết nàng là một ăn mày, sẽ không chú ý nghiều như vậy. Loại giai cấp hữu nghị này, cuối cùng cũng thành công lập nên.

Lúc này, khi lên đèn, 54 nhân khẩu thêm nữa 4 ám vệ, 58 nhân khẩu quây trước bàn ăn, Đường Đại mỗi khi đến lúc đó đều cảm thấy tâm tình như cái nồi đựng cơm giống nhau rất nặng nề. =.=

Thế nhưng chế độ phong kiến này ảnh hưởng sâu xa mà cường đại, mỹ thực trên bàn, các món thịt, luôn luôn được bày ở nơi gần Đường Đại nhất, cho nên Đường Đại mỗi khi đến lúc này, ngoại trừ tâm tình nặng nề ra, nàng còn rất bi thống, mỗi lần đến giờ phút đó nàng đặc biệt ghét mấy tên biết võ công —— bọn họ động tác thật sự quá nhanh đi!! Sức ăn của bọn họ thực sự là rất lớn !!!

Từ lúc thêm bốn người ám vệ, năm mươi nhân khẩu bữa cơm ăn không xong vài miếng thịt.

Lúc này, Đường Đại một tiếng ra lệnh khai tiệc, không đợi nàng với đôi đũa, vài đĩa thịt trên bàn đã bị bốn người ám vệ một người ba chén đoạt hết sạch, Đường Đại gơ đôi đũa, đôi đũa xấu hổ dừng lại —— nguyên bản chỗ kia bày ra đĩa thịt kho tàu, giờ không thừa lại cái gì so với mặt của nàng còn sạch sẽ hơn.

Tổng quản thị vệ Thọ vương phủ, tức là tên ‘hài bạt tử’ Hình Viễn luôn đi theo “Thú vương” đã từng vô cùng tự tin tuyên bố: “Người ta dẫn dắt, hành động tuyệt đối nhanh, chuẩn, ngoan!” (ngoan này là ngoan độc nhá, không phải ngoan ngoãn đâu)

Đường Đại đối với thứ này vẫn còn nghi vấn, giờ nàng bắt đầu tin vào sự thực bị thương này, là khi thấy bốn người ám vệ ăn cơm, thực sự là xuất ra dưới tay Hình Viễn.

Hình Viễn vào lúc này đến mang Đường Đại đi hình bộ đại lao, lúc đó nàng lệ rơi đầy mặt ôm mười mấy cái đĩa trơn bóng ngồi ở vị trí chủ thượng, nhìn thấy Hình Viễn, càng thêm ai oán: “Ngay cả miếng mỡ cũng không thừa lại, hài bạt tử, người của người dẫn dắt, thực sự nhanh, rất chuẩn, rất ngoan a!”

...=.=!

Hài bạt tử không nói nhiều lắm, hần suốt năm ăn mặc áo đen, Ôn quản gia nói là vì thuận lợi cho buổi tối đi ra ngoài. Nhưng Đường Đại vẫn tin tưởng vững chắc hần chỉ là vì làm ra vẻ lãnh khốc. >_

Trên bữa tiệc không có chỗ ngồi dư thừa, “Diệp Cô Thành” nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cho Hình đầu nhi của bọn họ, sự thực chứng minh, Đường Đại vẫn tốt với khách khứa, nàng rất khoan hồng độ lượng nói: “Người ngồi một chút thì có thể a, thế nhưng không giao tiền sinh hoạt phí thì không được ngồi ăn!!!”

Mọi người: =_||||

Ăn cơm xong, Đường Đại được hài bạt tử dẫn đến đại lao hình bộ, đi qua một gian nhà tù song gỗ, Đường Đại thấy không có gì đặc biệt cả...

Hài bạt tử gơ cây đuốc đi ở phía trước, không nói năng gì. Một đường đến cuối hành lang, hài bạt tử mở cửa lớn, Đường Đại nương theo tia sáng của cây đuốc, thấy trên cửa có mấy chữ lớn ——Phòng VIP tội phạm quan trọng.

=_||||

Ở đây đèn rất nhiều, ánh sáng sáng ngời. Trên mặt đất được quét dọn hết sức sạch sẽ, tất cả các hình cụ được thu dọn chỉnh tề, thậm chí không khí trong đây còn tràn ngập mùi hương thoang thoảng.

Vào cửa có một gian phòng nhỏ, bên trong bày ngang một cái máng đá thật lớn.

Đường Đại thấy không lớn như mình tưởng tượng, nàng quay đầu nhìn hài bạt tử: “Cái máng đá này bên trong chứa cái gì?” Máng đá rất lớn, đủ để chứa một người, bên trong tất cả đều là vụn gỗ, nàng trời sinh móng vuốt ti tiện, định chìa tay moi móc, bị bàn tay hài bạt tử nóng lòng một phen hất đi chân chó của nàng.

“Là một loại trùng.” Hần trầm giọng nói: “Loại trùng này thức ăn rất tạp, có thể cắn thủng da voi. Một người sống nằm vào, không đến nửa canh giờ, có thể bị chúng đục rỗng.”

Đường Đại nương theo tia sáng yếu ớt xem qua, vụn gỗ phía dưới mơ hồ bắt đầu chuyển động, tựa như ngọn sóng pháp phòng. Nàng rung mình một cái, hài bạt tử như trước phụ trách giải thích: “Bình thường nếu có phạm nhân không nghe lời, chỉ cần đem một tay hần bỏ vào, hần có thể mất mở trùng trùng nhìn những con trùng này cắn da thịt hần, tiến vào trong máu thịt hần, nếu như hần không la lối, ở hoàn cảnh xung quanh an tĩnh, có thể nghe được âm thanh sần sật, như tằm ăn lá. Sau đó bên trong máu thịt chậm rãi bị đục rỗng, thế nhưng da còn có thể giữ lại, xương cũng cần một thời gian mới có thể vỡ ra.”

Đường Đại lui về phía sau hai bước, cách cái máng đá này xa hơn. Nàng ra khỏi gian phòng nhỏ, bước nhanh về trước, thị vệ hải bạt tử đuổi kịp.

“Đây là nhục phong.” Hắn đứng trước một cái hộp, hộp hiện lên màu trắng sữa, bên ngoài có hoa văn, thập phần tinh mỹ. Bên trong có một đồng nhúc nhích là nhục phong. Đường Đại thật sự là rất không muốn hỏi, thế nhưng lòng hiếu kỳ của nàng lại rất là hèn: “Đây... không giống như là con ong.” (Phong: con ong.)

Hải bạt tử thị vệ thần sắc đỡ đỡ: “Đây không phải là ong, là nhục phong.” Hắn tìm một khối thịt heo to bằng bàn tay, cẩn thận bỏ vào trong hộp, Đường Đại nương theo ánh đèn trong tay hắn, thấy các nhục phong vây bắt khối thịt, không ngừng đùn ra xung quanh: “Chúng nó sẽ xây một cái tổ, như tổ ong không khác biệt lắm, đợi lát nữa lấy miếng thịt lại, ngươi có thể thấy thành quả lao động của chúng. Có một lần có một nữ tù thật kiên cường, người tra tấn dùng nhục phong trên người nàng, một cái áo giáp, thực sự rất giống, mỗi một lỗ nhỏ bên trong, đều có thể thấy cái đuôi của nhục phong.”

Đường Đại nhìn bên trong cái hộp, khối thịt bị mấy con trùng nhúc nhích cắn loạn, thân nổi lên da gà.

Ngoài dự liệu của hắn, Đường Đại không hề ói ra mà vẫn nâng đầu: “Lấy ra nữa đi.” Nàng cắn răng, “Chết tiệt, lão tử cái gì cũng không sợ!”

Nàng tinh tế nhìn khối thịt, lỗ nhỏ phân bố đều đều, cự ly đại khái bằng nhau, mỗi một lỗ hồng, đều có thể nhìn thấy trùng thể trắng nõn của nhục phong...

Hải bạt tử thị vệ nghiêng đầu nhìn nàng ném miếng thịt lại vào trong hộp, Đường Đại ngẩng đầu nhìn hắn: “Người thử qua những hình phạt này, có hay không nguyện rửa các người?”

Thị vệ hải bạt tử không nói.

Hai người một mạch đi qua hành lang, Đường Đại không hề đặt câu hỏi, nơi này thậm chí nhìn không thấy máu, hải bạt tử thị vệ một thân đứng bên bờ ao, hắn ngồi xổm xuống, đem đèn chiếu gần mặt nước, Đường Đại có thể nhìn thấy dưới nước có rất nhiều sinh vật nhỏ dài chậm rãi di động, cái này nàng biết: “Là mã hoàng sao? Cũng gọi là con đĩa?”

Hải bạt tử gật đầu: “Ừ, trong ao này tất cả đều là. Nếu có tù nhân kiên cường, trước thả chân, lại từng chút từng chút thả xuống, làm cho hắn cảm giác được mấy thứ này chậm rãi đụng vào da hắn, từng chút từng chút tiến vào... Ở chỗ này, người tra tấn giống nhau sẽ nói — thú nhận đi rồi sẽ cho người chết.

Chết, chính là ban ơn cho người nhận tội.

“Về phần mộc lư gì gì đó, người đều đã biết, nhưng mà cũng có rất nhiều cải tiến. Vương gia nói, trước hết cho người nhìn mấy cái này, đối với tra tấn nữ tù, không máu tanh, hiệu quả cũng tốt hơn.” Hắn dắt nàng ra ngoài, Đường Đại chỉ vào cánh cửa sắt màu đen đóng chặt: “Chỗ đó là cái gì?”

Hải bạt tử thị vệ mặt không biểu tình: “Vương gia phân phó, người chỉ cần nhìn đến đây là đủ rồi.”

Nếu như nói, bị nhốt trong phòng giam của quý tộc AB, cái loại gian dâm nữ tù thành phong trào đối với Đường Đại là một loại chấn động, thì e rằng lần đến hình đường tham quan này là một lần tẩy não.

Đêm đó, Đường Đại một đêm gặp ác mộng, nàng nghĩ đến khối thịt đó, ngăn ngở biến thành da thịt của nữ tù, tỉnh lại toàn thân đều ngứa, phảng phất như mấy con sâu nhỏ chui vào lỗ chân lông mình.

Đường Đại một lần nữa sửa chữa > của nàng, thuyết minh đến hình phạt cho giới nữ, cuối cùng không hề dừng lại ở phần dâm tự nữa.

Đây là một bộ trung thiên, sáu vạn chữ, trong câu chữ, tàn nhẫn hắc ám.

Sách vừa ra, lập tức đã bị bao vây tấn công, có người chửi Đại Sắc Yên Thanh biến thái, có người nói Đại Sắc Yên Thanh vì ngược mà ngược, cũng có người nói chẳng vì cái gì cả, mà càng nhiều người, ở Công Khai Đình như trước mỗi ngày dưới bản thông cáo của Đường Đại ấn dấu tay, ở phía dưới văn chương thảo luận hình phạt như vậy không có tính khả thi, vì thực hiện xong người bị phạt còn có thể sống hay không.

Lượng xem >, cấp tốc vượt lên trước > cùng >.

Sau hai tháng Đường Đại đổi mới, bởi vì quyển sách này, không có tạo thành một tia nhân khí tổn thất. Nó cái sau vượt cái trước, rất nhanh vượt qua bản thông cáo của Hàn Phong, vững vàng chiếm bảo tọa của Cường Thôi bảng ở Công Khai Đình.

Nhưng mà Vạn Tượng thư cục, mấy người cổ giả cơ bản là nói Đường Đại làm chuyện ô danh. Bọn họ khinh thường Đường Đại, phải nói là càng ngày càng khinh thường Đường Đại, đương nhiên việc này Đường Đại không thêm để ý, cái gọi là không thêm nói nhiều nữa câu, dù sao... Nàng cũng không thể nào vừa mắt bọn họ được. >_

Rất nhiều người suy đoán Đường Đại vì sao viết quyển sách này, là muốn ẩn dụ cái gì? Mà càng nhiều người cho rằng, nàng chỉ là khẩu vị nặng dùng quyển sách này độ sức với ánh mắt người đọc, xoay chuyển lại nhân khí của nàng hai tháng trước bị xói mòn.

Đường Đại vẫn không làm gì để giải thích, Ngụy Thanh Sơn cười đến híp mắt, trên đại hội Vạn Tượng thư cục công khai biểu dương Đường Đại, xưng là diễn viên chính của Vạn Tượng thư cục, làm ấy đại nho sĩ lớn tiếng kêu gọi một trận, đem Đường Đại bác bỏ mặt mũi bầm dập, sau phẩy tay áo bỏ đi.

Ngụy Thanh Sơn lần này rõ ràng thiên vị Đường Đại, chỉ Đường Đại cắn răng: “Ngụy phó chủ biên, người không phải muốn đánh ùi ta bầm dập, mà là muốn đánh ùi ta đầy máu a...”

Sau khi tan họp, Vạn Tượng ngũ tôn như trước ở phía sau vườn nằm trên bãi cỏ.

Thụy Từ ở trên ghế đá ngồi xuống, nàng luôn luôn đoan trang, nhưng vẫn nhịn không được trêu ghẹo Đường Đại: “Đại tử, chúc mừng nha. Xem ra bảo tọa Vạn Tượng chí tôn, không là người thì không ai khác được.”

Đường Đại ngã vào trên cỏ, nàng thấy áp lực rất lớn: “Thụy Từ, chim đầu đàn chỉ dùng để người ta bắn chết trước, biết không?”

Vài người đều cười, Hàn Phong ngã trên mặt cỏ, hai tay gối đầu, kề bên Đường Đại sóng vai nằm: “Nghĩ không ra > cư nhiên bán tốt như vậy, Đại, sách của người đúng là kim chỉ nam a. Tuy nhiên, quyển sách ấy là muốn viết cái gì vậy?”

Đường Đại cũng hai tay gối đầu, trời xanh mây trắng phản chiếu trong con ngươi của nàng trong suốt không gì sánh được: “Không biết. Ở cái thời đại chúng ta, có một bộ phim điện ảnh, ặc, người có thể hiểu là một câu chuyện xưa, gọi là 120 ngày ở Somalia, đạo diễn rất có tiếng tăm, rất nhiều người không rõ vì sao hẳn lại kể câu chuyện xưa này, bạo ngược, hắc ám, sau cùng còn bị cấm. Tất cả mọi người suy đoán rất cục hẳn muốn biểu đạt cái gì. Mọi cách nói rồi rầm, không có cái nào đúng.” Nàng quay đầu nhìn Hàn Phong, “Ta hiện tại mới thấy... Có thể hẳn chỉ là muốn kể một cái chuyện xưa như thế, chuyện xưa là chuyện xưa, không có vì sao cả.”

Hàn Phong ngắt bông hoa bồ công anh trên mặt cỏ, nhẹ nhàng thổi, hạt giống nho nhỏ trên không trung tản ra, hẳn vĩnh khước môi: “Bọn họ đều nói đây là vì ngược mà ngược.”

Đường Đại hai tay gối đầu, cười tự giễu: “Ha ha, tiểu thuyết ở thời đại chúng ta, người nói ngược, hẳn chỉ có thể nói người vì ngược mà ngược, người nói hòa, hẳn chỉ có thể nói người vì hòa mà hòa, người viết, hẳn có thể nói người vì viết mà viết, người kết thúc, hẳn chỉ có thể nói người vì kết thúc mà kết thúc. Cho nên ta vì cái gì mà ngược, không quan trọng. Không vì ngược mà ngược, vì sao mà ngược? Dù sao cũng không phải ta vì muốn thế giới hòa bình mà ngược đâu?” Nàng cũng thổi một hoa bồ công anh, đứng dậy vỗ vỗ hai tay, “Cho nên Hàn Phong, ta vẫn nghĩ vẫn vì người có duyên mà viết, đọc là người có duyên, không đọc là người vô duyên. Hữu duyên vô duyên không quan hệ vì cái gì mà ngược.”

Vài người yên tĩnh chỉ chốc lát, Hồ Lang ngắt cây bồ công anh thổi về mặt Đường Đại: “Đại tử tỷ, ta đại khái có khả năng vừa nghe ra một tia thiên cơ nha... Hẳn là người gốc không lấy được chồng, nhìn thấu hồng trần, muốn xuất gia làm ni cô a?”

Đường Đại thuận tiện lấy một quyển sách mới của Hàn Phong gõ qua: “Hồ Lang, người đi chết đi!!”

20. Chương 20: Xem Bản Vương Chặt Trúc Lấy Đường Đi.

Ngày 10, là ngày Đường Đại phát sầu, đây là ngày Dụ Vương gia thu tiền thuê, cũng là ngày người trong Phù Vân tiểu trúc lãnh tiền công.

Trên mộc trong hoa viên phải định kỳ tu sửa cắt cành, trong nhà thư họa trên bấu cũng phải định kỳ bảo hộ, Đường Đại cùng Phác trưởng phòng tài vụ tính toán đến nửa đêm, cuối cùng cũng đông kéo tây xé mà đem một tháng tiền thu chi phát ra.

Lúc giữa trưa, mọi người trong nhà đều đến lĩnh tiền công, mọi người mặt mày rạng rỡ rời đi, nhưng trấn Đường Đại vẫn không giãn ra, Ôn quân gia rất không hiểu: “Chủ tử, tiền công tháng này không phải phát xong rồi sao, ngài làm sao còn không cao hứng a?”

Đường Đại hiện ra một đôi mắt gian tà: “Ôn lão đầu, tháng này hết rồi, tháng sau thì sao? Chúng ta không thể hàng tháng đều quần bách như thế!” Nàng nhìn quyển sách trên bàn, ngôn ngữ lộ ra một vẻ hăng hái: “Ở thời đại của chúng ta, trong thời kỳ cách mạng văn hóa có câu, ta thấy nói không sai —— nhân hữu đa đại đảm, địa hữu đa đại sản!” (giống câu có gan làm giàu.)

Ôn quân gia cùng Phác trưởng phòng rất có nghĩa khí nói: “Dù sao, chỉ cần đúng giờ phát đủ tiền lương, chúng lão nô thể sống chết cùng chủ tử!”

>_

Buổi chiều, Dụ Vương gia đến thu tiền thuê, việc nhỏ này vốn là không cần hấn tự mình tới, chỉ là có một khoản nợ hấn nhất định phải tự mình lại thu. =.= (cái khoản nợ ở chap trước đó hén.)

Công Khai Đình cùng Phù Vân tiểu trúc rất gần, hấn đi xem xong bát quái, liền rất tự nhiên thông thả đi tới Phù Vân tiểu trúc. Từ khi kinh doanh quảng cáo, Đường Đại đã có hơn mười ngày chưa đi ra ngoài xin ăn —— thời gian có hạn, tinh lực có hạn. Lúc này nàng đang ghé vào trước bàn nghĩ lời quảng cáo cho Di Hồng Viện.

Đây chính là một khách hàng lớn, so với Thiếu Lâm, Võ Đang càng dững mãnh. Đối với tiền hàng tháng 400 lượng của ‘Quan Thôi băng’, Yên mama không thêm để ý, nàng tùy tiện để một khách nhân đến hồng bài trong viện phẩm trà nghe đàn, đã thu vào nghìn lượng hoàng kim a. Làm sao có thể lưu ý 400 lượng tiền quảng cáo hàng tháng?

Đường Đại bị khí thế nàng bỏ tiền ra làm cho chấn động —— nàng tùy ý lấy ra một xấp ngân phiếu, mỗi tờ đều là mệnh giá mấy ngàn lượng, lại nói rất nhẹ nhàng: “Ai da, 400 lượng a, đi ra vội vội vàng vàng, không đem theo tiền lẻ... Xảo nhi, giúp mama thanh toán đi, đi về mama mua một bộ lặc chân trên châu cho người.”

Xảo nhi kia... là nha hoàn thiếp thân của nàng. Cho đến khi đoàn người rời khỏi, Đường Đại còn nhìn theo chiếc xe ngựa hoa lệ, hấn không thể hóa thân làm phỉ.

Việc này kích thích Đường Đại hung tợn, nàng thu vào 400 lượng “tiền lẻ”, sau đó nàng ngộ ra —— trên đời này kỳ thực tiền rất nhiều, nhưng xem người có kiếm được hay không!!

Người nói xem một hồng bài trong Di Hồng Viện, một nén hương thực sự có giá một ngàn lượng hoàng kim?

Không đáng. Một nén hương phẩm trà nghe đàn, vốn là không đáng một đồng, thế nhưng nếu như thời gian một nén hương này, có thể chứng minh người rất có thân phận, rất có tiền, ước chừng lại đáng giá.

“Đang suy nghĩ cái gì?” “Thú vương” ngồi đối diện với nàng, Đường Đại rất thành thật, mau chóng dâng lên tiền thuê Phù Vân tiểu trúc. “Thú vương” đối với việc này cũng cảm thấy rất hứng thú, hấn sờ soạng bạc ở trong tay, thêm cao hứng gõ vào nghiên mực trên bàn, phát ra âm hưởng dễ nghe.

“Bẩm báo Vương gia, tiểu nhân nghĩ...” Đường Đại quỳ trước mặt hấn: “Vì sao có người có thể hưởng cảm y ngọc thực, tiểu dân chỉ có thể tiếp nhận cơm áo.”

“A?” Dụ Vương gia đối với cái này tương đối cảm thấy hứng thú: “Tới nói nghe một chút.”

“Tiểu dân không có cửa cái gì bên ngoài, rất là nghèo nàn, rất là nghèo nàn a!” Dụ vương cầm chén trà trên bàn, Đường Đại rất có năng lực rót thêm trà: “Ông trời thương xót, làm cho tiểu nhân xuyên qua gặp Vương gia như vậy, quý nhân liếc mắt vinh hạnh làm sao. Tiểu nhân lại ngu dốt, thế cho nên xuyên qua hai năm, vẫn là kẻ vô tích sự. Thật đáng buồn, thật đáng buồn a!”

“A.” Dụ vương mỉm cười: “Người dự định làm sao sử dụng tận sức mấy thứ vật vãnh này a?”

“Tiểu dân bất thành linh chịu kích thích, nghĩ được một phương pháp không tệ.” Đường Đại đắc ý muốn nói, Dụ vương không nghe: “Ngồi không không thú vị, bản Vương ngồi không được, không có tâm nghe người thao thao bất tuyệt.”

Đường Đại khó xử: “Ặc... Hay là tiểu dân mời cho vương gia mấy ca nữ?”

“Người không phải có chuyện quan trọng cần nói sao? Ca nữ, sợ rằng bất tiện.”

Đường Đại lại phạm vào khó khăn: “Thế nhưng... tiểu dân không biết ca hát đánh đàn a...”

Dụ vương rõ ràng đã nghĩ ra rồi: “Cái này dễ lắm, người không phải còn có thể thổi tiêu sao?”

Đường Đại phụt ra: “Nhưng mà Vương gia, Đường Đại thổi tiêu thì không thể nói được.”

“Vậy dùng để nói chuyện không cần há mồm ra thổi nữa.”

Đường Đại: ...=.=!

Một lát sau, trên giường, Đường Đại nửa nằm úp sấp, ôm gối đầu lút nghiêng mặt, Vương gia ở phía sau anh đứng xung phong: “Ồ, cái này không nhàm chán, người tiếp tục nói chuyện đi... Bản vương nghe.”

“Con mẹ nhà người!” Đường Đại rất muốn một phen đem cái cột giường, chăm sóc cái đầu hấn một chút. Nhưng nàng sau cùng không có làm, nguyên nhân tự nhiên là vì nàng nắm cột giường không ngừng, thứ hai là vì nàng không muốn bồi thường tiền thuốc men hoặc là đi đến bên trong hình bộ đại lao tham quan nữa.

Đường Đại cũng có khí tiết, cũng muốn như đồng chí Chu Tự Thanh lưu giữ lòng son viết xong tác phẩm. Nàng vốn có khả năng cắn lưỡi tự sát, thế nhưng nàng vừa nghĩ... Người một khi chết đi, có nhẹ tựa lông hồng, cũng có nặng tựa Thái Sơn. Con người bị sỉ nhục, có tham sống có sợ chết, cũng có thể chịu nhục

- Về đồng chí Chu Tự Thanh đây: baike.baidu.com/view/1222.htm

Đường Đại tinh tế suy tư một trận, thấy mình thế nào cũng coi như là thuộc về về sau. Vì vậy tức giận trong lòng ngực nàng quân bình trở lại, quyết định tiếp tục chịu nhục: “Bẩm báo Vương gia, tiểu dân cho rằng, từ xưa đến nay người muốn phát tài, không thể không cầu kết quan thương. A... Tiểu dân quen biết Vương gia, nhưng vẫn không cùng Vương gia cầu kết, thật sự là ngu không ai bằng!”

Phía sau “Thú vương” tiếp tục cường công eo nhỏ của nàng không hiện ra vẻ mệt nhọc, đứng mãnh dị thường: “Nói như vậy người lần này thông suốt, muốn cùng bản Vương cầu kết?!”

“Ồ, tiểu dân muốn xin Vương gia đem việc nhận thầu quảng cáo ở Đại huỳnh vương triều phân cho tiểu dân.” Đường Đại nắm chặt cột giường, để tránh khỏi xảy ra —— Thẩm kích: Thú vương cường X một cô gái, cô gái ấy không thể chịu nhục, nhảy giường té chết.

“Bản vương có chỗ tốt gì?” Thú vương công rất hăng say, đột nhiên phát hiện ra một con đường bộ, hấn thập phần hứng thú sờ tới sờ lui.

=.=

Đường Đại chưa phát hiện ra tình hình quân địch: “Tiền lời có được, tiểu dân nguyện cùng vương gia...A, chia năm năm.”

“Chia năm năm?!” Thú vương thất lĩnh cổ sức: “Ba bảy, người ba bản Vương bảy.”

Đường Đại nổi giận, ba bảy? Ta cũng thất đầu cho người nha! (Bảy – thất tác giả chơi chữ, thất trong cùng 49 ngày.)

Thế nhưng nàng không có dũng cảm tức giận: “Vậy phí tổn Vương gia ra!”

Thú vương dưới thất lưng lại dùng sức: “Chi phí là gì vậy? Bản vương không biết.”

Đường Đại lệ tuôn: “Vương gia, nhân công, sơn bãi, cái gì cũng phải có tiền!”

Thú vương lui quân, Đường Đại cho rằng người này đã bãi binh, đang muốn đứng lên, hần bắt đầu công lần thứ hai, lần này đi đường bộ mới, Đường Đại kinh hãi: “Vương gia...Oa, đau nha!!!”

Thú vương vỗ vỗ vai của nàng: “Vậy cứ định như thế đi, quan phủ bên này bản Vương có thể đối phó, lợi nhuận chia ba bảy.”

“Vậy Vương gia... Quan phủ bên kia người có thể giúp ta mang một người ra.” Cúc hoa đã khó giữ được, Đường Đại vẫn còn có di ngôn: “Lần trước, bên trong nhà lao của Giản đại nhân và Phan thái sư, có một cô gái gọi là Hà Hinh, người giúp ta tìm cách đưa nàng ra đi? Nàng ở bên trong, sợ là không dễ chịu gì.”

Thú vương đang vội vàng chặt trúc: “Ồ, bản vương thay người hỏi một chút. Nằm úp sấp đi, xem bản Vương chặt trúc lấy đường đi!”

...=.=!

(U Hồn Cốc Chủ: Edit chap này vừa cười vừa nhoi nhói trong lòng. Hãi Quân Hoa quá...)

21. Chương 21: Xuyên Qua Lịch Sử Thất Bại Nhất.

Tiến “Thú vương” đi ra thì Đường Đại mới phát hiện bên ngoài cửa một thân Hình Viễn trang phục đen đứng ngây ngốc, mặt dầy như Đường Đại, bị người ta nghe được hồi lâu, cũng khó không đỏ mặt. Mà ánh mắt Hình Viễn nhìn nàng không thay đổi — như trước tiếp tục xem thường.

Hai người đi rồi, Đường Đại liền vội tìm Ôn quân gia, lúc này cũng bất chấp mắc cỡ, nàng nói thẳng: “Ôn lão đầu, mau mời một bác sĩ... Ặc, đại phu, mau mời một đại phu về!”

Nàng chân tay khỏe mạnh mà đứng, trung khí mười phần, Ôn quân gia không giải thích được: “Chủ tử, ngài bị thương chỗ nào rồi a? Lão nô đây thỉnh đại phu ngoại khoa, hay là đại phu nội khoa a?”

Đường Đại nhìn lão quân gia trước mặt, nàng hít sâu một hơi, chữ chữ rõ ràng đối với lão quân gia nói: “Lão tử vừa bị Vương gia kia bạo cúc hoa, cho nên...phiền người đi mời đến một đại phu trị mộng, OK?”

Lời này vừa nói ra, Đường Đại thần nhiên, Ôn quân gia quần bách mà đi.

=.=

> của Đường Đại ở Công Khai Đình số vân tay hàng ngày tăng với tốc độ làm cho người ta chóng mặt, mỗi ngày gần như nửa tiếng lại có người đánh bản một lần.

Mọi người đều chúc mừng, duy Đường Đại sầu lo.

Ngụy Thanh Sơn liên tục thúc giục Đường Đại thừa dịp tình thế tốt nhanh chóng giao nộp bản thảo, để đưa sách thực tế ra thị trường. Đường Đại lựa chọn một ngày đi Công Khai Đình, cuối cùng nàng phát hiện mỗi ngày đánh bản trong vòng ba người, mà > dấu vân tay phía dưới, người trùng lặp cũng cao hơn ngày trước.

Đạo lý cực thịnh tất suy, nàng vẫn còn hiểu được một ít.

Dường như đối phương cũng nhận thấy được hướng đi của nàng, nàng còn không làm ra phản ứng gì, đã cử nhà báo thần bí xuất hiện.

Mà cái nhà báo được cử đi này rõ ràng đối với Đường Đại biết rất nhiều, hần nếu trực tiếp gửi một phong báo đến cho Dự vương, hoặc là quan viên khác, có lẽ cục diện còn có thể khổng chế. Thế nhưng hần trực tiếp dán đại tự báo, trên Quan Thôi bảng ngoài vách tường Công Khai Đình.

Đại Sắc Yên Thanh nghi ngờ có dính líu đến việc xét bản, > dấu vân tay gần 10 ngày nay, đánh bản ghi lại, mỗi chương có bốn vạn dấu vân tay, trong đó một vạn tám là bị trùng lặp. Mỗi chương có 800 lời bình luận, nhưng hơn 300 bút tích là tương đồng.

Đại tự báo vừa dán lên, mọi người ở Công Khai Đình ồ lên.

Độc giả chia làm ba loại, một bên biểu thị Sắc đại nhân khí đã cao như thế, nàng cần gì phải làm thế? Ngược lại tỏ vẻ ai biết nhân khí của nàng cao như thế có phải tự xét lên? Nhà báo được cử đến có mưu đồ có chân tướng, chứ có chống chế!! Càng nhiều người tỏ vẻ... Ta là ta đánh du kích, mặc kệ ai xét hay không xét, có văn xem là được.

=.=

Thế nhưng khi mọi người đều nghi vấn, khó khăn nhất vẫn là Công Khai Đình. Nếu như Đại Sắc Yên Thanh mỗi ngày trong số dấu tay chỉ là hơn trăm cái, bình luận chỉ có hai cái lật vạt, hoàn toàn không cần tra rõ, có lẽ sẽ không có ai để ý. Nhưng hôm nay nàng là Đại Sắc Yên Thanh ở Công Khai Đình là tay viết nhân khí cao, nếu không tra xét, Công Khai Đình khó tránh khỏi mang tiếng làm việc thiên tư. (vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp)

Đương nhiên cũng có thể tra rõ, nhưng nếu điều tra ra Đại Sắc Yên Thanh không có xét bản, về công chúng mà nói, miệng lưỡi thế gian, ai sẽ lại tin tưởng? Kết quả Công Khai Đình vẫn như cũ khó tránh khỏi tiếng làm việc tư trái pháp luật. Thế nhưng nếu như nàng thật sự xét bản, bằng nhân khí ở Công Khai Đình trở thành một trò cười không nói, chỉ riêng Dự vương gia bên kia...

Công Khai Đình từ đình trưởng đến quản lý, đều biết nàng cùng Dự vương gia tương giao không ít, thật muốn chặt tay? Vậy đến lúc đó giày của Thọ vương ai dám mang?

Cho nên Công Khai Đình chỉ có thể bỏ mặc. Diêm đình trưởng không cho phép quản lý lại nghị luận việc này, quyết định yên lặng chờ xem biến cố.

Nhưng cử báo đến lần này, thế tới rất mãnh liệt. Bộ dáng thay trời hành đạo, vì vô số tay viết văn văt vả cần cù nói lên ý kiến, ở Công Khai Đình triệu tập hội nghị, yêu cầu thiên tử phạm pháp xử đồng tội như thứ dân, trừng phạt nghiêm khắc người xét bản.

Đường Đại hoa cúc còn mang thương tích, cứ như vậy bị bắt đi.

Cơ bản cùng cấp với lần trước Bắc Vực Hồ Lang xét bản, bởi vì Công Khai Đình cùng hình bộ do Dự vương gia nắm giữ, cho nên để tránh nghi ngờ, nàng lần thứ hai bị giam giữ ở thiên lao Đại Lý tự.

Mà không may... Đại Lý tự khanh họ Giản (khanh: một chức quan thời xưa), vị Giản đại nhân này chính là quý tộc B lần trước cùng Phan thái sư ra lệnh cho Đường Đại làm chứng chống lại Dự vương gia.

Đường Đại lần thứ hai bị ném vào đại lao đã xa cách lâu ngày, nàng nện vào hàng rào rơi lệ: “MLGB, số mạng ta thật tốt a!” (MLGB????)

Nếu nói về Đường Đại người này rất tự giác, không đợi người Đại Lý tự đến thẩm vấn, nàng đã rút ra đai lưng vải của mình, sau đó trong gian nhà nhỏ tìm tới tìm lui. Gian sát vách lão hàng xóm Hà Hình nhìn qua: “Người làm chi a?”

Đường đại ngửa đầu nhìn xung quanh: “Ta muốn tìm một cái xà nhà để tự sát.”

Hà Hình dựa vào hàng song gỗ bên gian phòng nàng, nàng ta tóc dài lại có thể chỉnh tề, y phục cũng có đổi qua, không chật vật như vài ngày trước đó: “Trong lao tù phạm nhân thắt cổ tự sát quá nhiều, bọn họ dờn xà nhà đi rồi. Người nếu quả thật muốn chết, phía sau là tường đá, đâm chết đi.”

Đường Đại sờ sờ trên tường, tay chạm vào cứng rắn băng lạnh, quả nhiên là tường đá.

Nàng cắn răng, lui về sau vài bước, miệng lẩm bẩm —— Jehovah, Ngọc hoàng đại đế, Như Lai phật tổ, Quan thế âm bồ tát... Phù hộ ta đâm chết lại xuyên không về thế kỷ 21 nha...

Cầu khẩn xong, lại lui về sau vài bước, sau đó cắn răng một cái, chạy lấy đà về phía trước, cắm đầu đụng tường đá. Trong phòng giam chỉ nghe thấy một tiếng vang, ai đó nằm úp sấp lên tường.

Lặng im trong chốc lát, Hà Hình dè dặt với đầu ngón tay qua hàng rào chọc nàng: “Chết chưa?”

Ai đó lệ rơi đầy mặt quay đầu lại, trên trán thêm một cái bướu lớn, Hà Hình rất lạnh lùng: “Làm lại một lần, lao đi nhanh hơn nữa, thẳng cổ ra, thời điểm máu chót không nên lui trở về.”

Đường Đại ngồi dưới đất bất động, Hà Hình thúc giục.

Ai đó xoa xoa cục u bầm xanh trên đầu, Hạng Vũ tự vận bên bờ sông Ô giang thâm thẳm, lệ rơi đầy mặt nói: “Chúng ta cũng cần dừng khí...”

...=.=!

“Hoặc là...” Hà Hình kiến nghị, “Đem chủ tử người bán một lần nữa?”

Đường Đại rất bi thống: “Không được, lần này ta phải trung thành với hần, như vậy còn có một phần trăm khả năng hần tới cứu ta. Nếu như ta lại bán hần, thứ nhất là tên cầu quan kia sẽ không tin tưởng, thứ hai...” Nàng quay đầu nhìn Hà Hình, trong nhà lao âm u cười bất đắc dĩ: “Nếu như hần mặc kệ ta, ngay cả một phần trăm hy vọng này cũng không có. Xã hội phong kiến vạn ác, đáng ghét, đáng hận...” Nàng gõ đầu vào hàng rào, vừa đau vừa hít thở.

Đường Đại vẫn không chết được, nhưng rất nhanh quý tộc B sẽ đến giúp nàng.

“Đến a, đem tên tiểu nhân ăn nói bừa bãi này trói lại cho bản quan.” Hần một thân áo đỏ, ưỡn bụng như người có thai, tai to mặt lớn, ngồi không mà hưởng, quan uy mười phần.

Lần này là trực tiếp bên trong đại lao, địa bàn của Giản đại nhân Đại Lý tự, làm ọi người biết làm trái hần sẽ có kết cục như thế nào, hần sai người đem đến trong lao một cột trụ hình chữ thập, dùng xích sắt gắt gao cột Đường Đại vào bên trên.

Đường Đại cũng không giãy dụa, mẹ nó, cùng lắm là chết thôi, nàng rất muốn nghĩ thoáng —— đương nhiên, then chốt là nàng cho dù muốn không nghĩ thoáng cũng phải nghĩ thoáng.

“Đường Đại...” trước mặt quý tộc B Đường Đại bị trói thành chữ Jesus ngồi xuống, vẻ mặt đặc ý dào dạt: “Bản quan cũng có xem > của người, thế nhưng viết không được tốt lắm, là bên trong nhà tù của Dụ vương gia dùng sao? Hắc, hắc, ngày hôm nay chúng ta đến làm quen một chút nhà lao của bản quan, đợi xuống âm tảo địa phủ, đừng quên viết lại, xem bản quan bên này đặc sắc hay Dụ vương gia thủ đoạn inh.”

Đường Đại chỉ có thể thở dài: “Giản đại nhân, ngài muốn học Dung mama đâm ta một thân kim châm sao, vẫn nên trước tiên cho các ngục tốt trong lao này “luân” ta một nghìn lần đi?”

Giản đại nhân không nhanh không chậm uống trà: “Trước tiên mang đến Hạnh hoa vũ.”

Đường Đại đối với cái này cảm thấy hứng thú: “Hạnh hoa vũ sao?”

Có ngục tốt bưng một cái hộp đến, đẩy bếp lò đến, Đường Đại cảm thấy rất không tốt!

Quả nhiên bọn họ đốt bếp lò, lấy khí cụ bằng sắt hình dáng như bàn ủi, Đường Đại mới nhìn thấy rõ, thiết cụ có rất nhiều quả cầu nhỏ cũng bằng sắt, giơ lên va chạm lẫn nhau, đinh đang rung động, rất là thú vị.

Nhưng mà Đường Đại rất nhanh biết thứ này chơi không vui chút nào —— khi nàng nhìn ngục tốt đem món đồ chơi đó thiêu đỏ từ trong bếp lò lấy ra.

“Ha ha ha ha, tiểu Đường Đại... Đến, chúng ta thử xem mùi vị của Hạnh hoa vũ này so với cái Nhũ đài sen dưới ngòi bút của người như thế nào.”

Đường Đại lệ tuôn: “Giản đại nhân, ngài trước tiên nên cho ngục tốt “luân” ta một lần đi.” Hơi nóng tới gần, Đường Đại khựng hoảng: “Như vậy mới là ngược thân ngược tâm, tiểu dân chắc chắn cảm thấy khuất nhục phi thường, không mặt mũi sống trên thế gian a...”

Giản đại nhân quyết định không tin lời của nàng nữa: “Đừng tìm cách xoay chuyển nữa, tiểu Đường Đại cũng là dòng dõi thư hương thế gia, là văn nhân nha, vạn nhất người không chịu được, cần lưỡi tự sát, bản quan còn có lạc thú gì nữa?”

Đường Đại lại muốn mở miệng, Hạnh hoa vũ kia đã hạ xuống đầu vai của nàng, áo lót mỏng manh trên vai không chịu nổi loại nhiệt độ này, rất nhanh da thịt dính liền, Đường Đại chỉ nhìn đến khói xanh, sau đó là một loại âm thanh kết kết giống như cửa sắt kêu lên, đau nhức đến toàn tâm. Nàng rất muốn hai mắt đảo lộn hôn mê bất tỉnh, nhưng đặc biệt hết lần này đến lần khác bất tỉnh không được.

“Tiểu Đường Đại cái mùi vị này ra làm sao a?” Đợi Hạnh hoa vũ nhiệt độ lạnh lại, Giản đại nhân ngồi xuống tiếp tục uống trà, đem thiết khí bỏ vào bếp lò, lần thứ hai đun nóng. Đường Đại thấy thanh âm mình

run rẩy không giống bình thường: “Giản đại nhân, đừng nói Hạnh hoa vũ,... Ngài ủi lên người tiểu dân Mai hoa,... tiểu dân cũng không trở thành Bạch Ngâm Sương được...”

- Bạch Ngâm Sương: nhân vật trong tiểu thuyết Mai hoa tam lộng của Quỳnh Dao. Có dấu hoa mai in trên lưng.

Giản đại nhân có chút mất hứng: “Nghe không hiểu ngươi lắm nhảm cái gì. Xem ra tiểu Đường Đại không thích Hạnh hoa vũ, nhưng mà kẻ tiếp ngươi khẳng định thích. Chúng ta chơi đùa một chút Bằng hỏa lưỡng trọng thiên.”

Các ngực tốt đem vào một khối băng, Đường Đại đây đang tò mò trời đang nóng như vậy, bọn họ lấy đâu ra khối băng này. Chẳng lẽ tác giả lại mở ra bàn tay vàng? (Mở tác giả: ...=.=!)

Có người bắt đầu đem Jesus giả kéo xuống, đem cả một cánh tay của nàng nhét vào thùng băng, ướp lạnh. Giản đại nhân rất đặc ý: “Cái này ngươi không có viết ra a, tiểu Đường Đại, chờ đến khi đông lạnh, bản quan lại sai người nấu một nồi nước sôi, đem tay ngươi thả vào nồi nước, tức thì tuyết tan... Ha ha ha ha, cái tư vị đó nhất định tiêu hồn, ngươi nhất định phải nếm thử...”

Tay “Jesus nhái” dần dần mất đi cảm giác, nàng khi đến thời điểm nguy nan, tinh thần luôn đặc biệt thanh tỉnh, nàng tinh tế tưởng niệm lại đoạn thời gian xuyên qua này, nhớ kỹ rõ nhất chính là việc trải qua chuyện phòng the cùng Thú vương. Sau đó rất thương cảm —— chết tiệt, người ta xuyên không để kiến công lập nghiệp, khuyên đảo chúng sinh, lão tử xuyên qua một hồi, vậy mà chỉ làm người cho người ta chơi đùa SM, đây đúng là xuyên qua lịch sử thất bại nhất a...

22. Chương 22: Nói Nữa Đem Ngươi Ném Xuống Đất.

Ngươi từng rã đông qua thịt chưa?

Đường Đại từng rã đông qua, nàng bởi vì đi làm, khi về nhà thường trực tiếp lấy thịt trong tủ lạnh ra, trưng qua nước sôi, đem nước luộc khối thịt lên. Nàng ngày trước thường xuyên cắt thịt như vậy, bên ngoài đã mềm, bên trong còn hơi đông đá cứng rắn.

Hiện nay tay nàng bên trong thùng băng bắt đầu lạnh đến đau nhức, sau cùng là chết lặng. Cánh tay đối với một người có bao nhiêu quan trọng? Trước đây nàng chưa từng nghĩ tới, bởi vì nàng từ nhỏ vẫn có tay.

Đến hôm nay nàng thương cảm phải chơi tới khi nào mới xong, nàng đột nhiên ý thức được.

“Giản đại nhân.” Đường Đại như trước bị trói tay, nằm ngửa trên sàn nhà lao, từ góc độ của nàng nhìn qua, quý tộc B càng phát ra thân thể to lớn.

“Ồ, tiểu Đường Đại, ngươi còn có gì nói với bản đại nhân?” Hắn uống trà, nhìn cánh tay Đường Đại dần dần trắng bệch, hứng thú dạt dào.

“Tiểu dân chỉ là đang suy nghĩ...” Đường Đại phải nỗ lực khống chế mới có thể không phát run, lúc này khí trời thật ra rất nóng, nhưng rằng của nàng lại đánh nhau, phát sinh ra âm hưởng kỳ dị: “Dụ vương gia chắc đang tìm kiếm tiểu nhân khắp nơi.”

Giản đại nhân rất xem thường: “Việc ngươi xét bản, chứng cứ đầy đủ trong tay bản quan, Thọ vương tuy lớn, nhưng không hơn được vương pháp của Đại Huỳnh vương triều! Ngươi cho là lấy Dụ vương ra, ta sẽ sợ ngươi sao? Hiện nay, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng cứu ngươi không được!”

Đường Đại đóng mắt, cảm giác trên cánh tay làm nàng có chút tỉnh tâm, nàng nỗ lực trấn định: “Ha ha, Dụ vương không có gì đáng sợ, tiểu nhân nếu rơi xuống tay đại nhân, cũng không dự định sống sót đi ra ngoài. Tiểu dân chỉ là tiếc nuôi, tiểu dân được Vương thượng pháp ngoại khai ân, sống sót qua ngày, nhưng không có phương pháp giữ được tính mạng của em bé trong bụng. Tiểu dân thực sự thẹn với Vương thượng.”

“Hừ, ngươi...” Giản đại nhân vốn chân đang bắt chéo, đột nhiên hần sắc mặt đại biến: “Ngươi nói cái gì?!”

Đường Đại đóng mắt thở dốc, Giản đại nhân trên ghế ngồi không yên, hần gần như nhảy bật lên, nắm vạt áo Đường Đại: “Người nói cái gì? Cái đứa bé nào? Thẹn với ai?!”

Đường Đại nhìn bàn tay trong thùng băng, họ Giản tỏ ý ra hiệu, ngực tốt bắt đầu mở nắp thùng băng, đem móng vuốt vô tội của nàng từ trong thùng băng đi ra, tay Đường Đại hầu như đông tuyết, thân thể nàng mồ hôi nhễ nhại, đương nhiên, những điều này không ảnh hưởng đến tài ba hoa của nàng: “Ta có em bé của Vương thượng, đã ba tháng. Vương thượng thiên ân, chấp thuận ta sinh hạ, nhưng sau đó, phải giao cho Dụ vương gia nuôi nấng.” Nàng thần sắc tái nhợt, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng hôn mê.

Trong lòng họ Giản có chút lúng túng: “Không có khả năng... tiểu tử người lại muốn lừa gạt bản đại nhân!! Thái độ làm người của Vương thượng, từ trước đến nay thiết diện vô tư. Những phụ nữ trước kia hần đều...”

“Hần đều hủy dung. Hần nói với ta việc này rồi, chỉ là bởi vì mất đi một người, hần không muốn lại mất đi người nữa. Đường Đại cũng ngắc cời một cái, tình trạng nàng hấp hối, tận lực đem câu chữ nói chậm, kéo dài thời gian: “Tiểu dân... Không dám lừa bịp đại nhân. Cho tới nay, đại nhân có thấy được Dụ vương gia quan tâm đến sống chết của người phụ nữ nào chưa? Tiểu dân có thể vào ở Phù Vân tiểu trúc của Vương gia... Là bởi vì Vương thượng thấy trong cung tai mắt nhiều, tiểu nhân là người xuyên không, có nhiều bất tiện. Nếu không phải là Vương thượng... Tiểu dân, tiểu dân sao lại có thể sống ở biệt quán của Vương gia?”

Lời này vừa ra, quý tộc B có chút tin tưởng...ít nhất...Đường Đại thật sự ở trong biệt viện của Dụ vương. Thăng thán mà nói nếu như là phụ nữ của Dụ vương, hần vẫn không sợ, dù sao phía trên vẫn còn có thiên tử. Nhưng nếu là người phụ nữ của Vương thượng, hơn nữa trong bụng thật là có huyết mạch Vương thượng... Tất cả mọi người biết nàng bị bắt về Đại Lý tự, nếu thực sự trên tay một xác hai mạng, chỉ sợ lần này, chịu không nổi a...

Quý tộc B đột nhiên thấy rất nóng, hần móc ra cái khăn lau mồ hôi trên trán.

Đường Đại thử động động tay trái, ngón tay còn có thể động, cho dù toàn bộ cánh tay không còn cảm giác. Vết thương ở cúc hoa nàng đã không cảm thấy gì, đau nhức trên vai cũng dần dần không phân biệt được, bây giờ nàng lo nhất là tay mình liệu có phải phế bỏ.

Giản đại nhân kia chỉ số thông minh quá tệ, hần ở trong lao tù vòng vo hơn mười vòng, mới nghĩ đến biện pháp kiểm nghiệm thật giả: “Người, lập tức tìm một đại phu đến, lập tức!”

Có lính canh ngực đi ra, Đường Đại nằm trên mặt đất, Hà Hình an tĩnh quỳ bên song gỗ nhìn bên này, thời gian dường như ngưng kết lại.

Không đợi ngực tốt mời đến đại phu, có người tiến đến bẩm báo: “Giản đại nhân, Dụ vương gia mang đến khẩu dụ của Vương thượng.”

Quý tộc B lập tức hai chân mềm nhũn.

Dụ vương tiến đến thì chỉ thấy Đường Đại như lợn chết bị trói lại nằm trên mặt đất, da thịt trên vai nàng cháy sém, nhưng không đáng lo, quan trọng hơn chính là tay nàng, cánh tay đông lạnh trắng bệch như thịt chết.

Dụ vương hắt hắt cằm, phía sau hần thị vệ hải bạt tử tiến lên, ngồi chồm hổm, nắm lấy cổ tay Đường Đại, một tay thấm nước đá trong thùng, dùng sức xoa nắn.

Khi đó hai người dựa rất gần, Đường Đại nỗ lực đứng lên, nhưng nàng thể lực tiêu hao quá lớn, tay phải cùng hai chân đều bị trói qua, nàng thử qua một lần lại từ bỏ.

Đường Đại không lưu ý Dụ vương gia cùng quý tộc B kia nói cái gì, nàng bò còn không nổi, ánh mắt chỉ có thể tụ lại trên bàn tay thô ráp của hải bạt tử thị vệ đang nỗ lực xoa xoa móng vuốt của nàng. Hần không ngừng dùng nước đá làm ẩm tay nàng, ngắm qua vết thương trên vai nàng, thần sắc nhìn qua mang theo một tia thương hại.

Đường Đại nhìn ra ngoài một hồi rồi cực nàng không nhìn xuống, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Người... Khụ, các người là những cao thủ võ lâm, không phải chỉ cần truyền một ít nội lực vào, là có thể khử hần sao?”

Điểm thương hại trong mắt hải bạt tử thoáng chốc tan biến sạch sẽ. Thằng thần mà nói khi đó hẳn không muốn trừng nàng, sắc mặt nàng lúc đó, trang phục, tư thế đều rất đáng thương. Thế nhưng hắn vẫn nhìn không được trừng mắt với nàng: “Nội lực? Chuyện ma quỷ này! Ngu ngốc, câm miệng a!”

>_

Đường Đại bị Hình Viễn ôm ra ngoài Đại Lý tự, bên ngoài ánh mặt trời gay gắt, Hình Viễn một thân hắc sam, trên trán vài lọn tóc đen thấm ánh mặt trời, Đường Đại chỉ có thể nhìn nghiêng khuôn mặt hắn. Thật ra lúc đó nàng cái móng đau nhức, vai đau nhức, tay đau nhức, toàn thân đều đau nhức. Nhưng nàng thấy vẻ mặt kia rất cương nghị, rất có cá tính.

“Hình Viễn.” Ai đó hấp hối mở miệng.

“Việc gì?” Ai đó trong lòng trầm ẩn.

“Người biết không, cái tư thế này, thời đại chúng ta gọi là ôm công chúa?”

“Vì sao gọi là ôm công chúa?”

“Không biết, có thể là vì các kỵ sĩ đều ôm công chúa như thế này... Hoặc có thể loại tư thế ôm này rất hạnh phúc, chỉ có công chúa mới có thể có...”

“Ta nói... Người không đau sao? Câm miệng một lúc không được à?”

“Đừng a, ta một khi câm miệng... Câm miệng lại càng đau nhức.”

“Hình Viễn.”

“Nói.”

“Tay ta phải phế bỏ sao?”

“Ta làm sao biết, ta cũng không phải đại phu.”

“Thật ra... Ta muốn nói là, ta cần phải đi gặp đại phu, thế nhưng với tốc độ này của người... Chờ đi tới được y quán, cũng qua năm mới luôn...”

“Đằng trước đậu xe ngựa của Vương gia...=.=!”

“Hình Viễn?”

“Ừ.”

“Kỳ thực từ bên mặt nhìn qua, người cũng rất đẹp trai.”

“...”

“Hình Viễn...”

“Nói nữa đem người ném xuống đất!!”

Ai đó: “...”

Hồi lâu, không đợi ai đó mở miệng, khi thả trên xe ngựa, hải bạt tử cúi đầu, phát hiện nguyên nhân nàng không mở miệng là do nàng hôn mê rồi.

...=.=!

23. Chương 23: Mỹ Nhân Kế Thất Bại Nhất Trong Lịch Sử.

Đường Đại mong muốn bản thân mình tỉnh lại thì nằm trên chiếc giường trong căn hộ nhỏ của nàng ở thế kỷ 21, nhưng rất không may mắn, nàng tỉnh lại thì nằm trên tú giường ở Phù Vân tiểu trúc, lúc đó sắc trời đã tối, nhưng bên trong phòng tia sáng sáng sủa. Tỉ mỉ mà đếm, có tất cả năm ngọn nến, nàng cứ đối với việc này có định kiến, lập tức liền khan giọng gọi: “Ôn lão đầu —— Ôn lão đầu —— đèn cây cũng tốn tiền không nên đốt nhiều như vậy a.”

Ôn quân gia không có lên tiếng trả lời, nhưng có một người bên giường đáp lời nàng: “Người bây giờ cần quan tâm nhất không phải là cái này đâu... =.=!”

Đường Đại cật lực xoay người, lúc này mới thấy Dụ vương sờ sờ nằm bên người nàng! Ngoại sam của hắn khoác lên ghế ngay cạnh giường, hắn mặc nội sam bạch sắc tựa ở đầu giường, vạt áo rời rạc, tà áo thấp thoáng thấy được màu xanh ngọc, trong tay cầm quyển sách. Lúc này hắn quay đầu, ánh nến rơi vào đôi mắt, làm cho ánh mắt cũng lan ra một chút tình cảm ấm áp.

“Còn đau hay không?” Hắn thuận tay gác sách lại, đưa tay luôn vào chặn mỏng nắm tay trái Đường Đại, Đường Đại không biết trên tay là những thứ đồ gì, bên ngoài bọc một tầng sa mỏng, bây giờ đau nhức nóng bỏng, nhưng như thế này nàng vẫn không nhẹ lòng —— đau nhức đã nói lên nàng vẫn đang tồn tại.

“A, tốt lắm, cảm ơn Vương gia quan tâm.” Nàng giẫy dụa suy nghĩ đứng lên, nhưng Dụ vương lương tâm phát hiện, nhẹ nhàng ngăn nàng: “Được rồi, đừng ra về nữa, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

Hắn lại gần nhìn vết phỏng trên vai Đường Đại, toàn bộ vết thương nổi lên mụn nước, bị phỏng không dám băng bó chỉ có thể bôi thuốc mỡ màu trắng. Bởi vì quần áo cùng vết thương dính liền, khi xé rách lộ ra một ít da thịt, lúc này thoát nhìn có chút đáng sợ, cũng may Đường Đại không cảm thấy —— vết thương trên đầu vai, nàng nằm nhìn không thấy. >_

Gần gũi như thế bị vây xem một hồi, Dụ vương gia rốt cục thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đường Đại “Cao quý vẫn là cái đầu.” Vừa vặn khi đó Đường Đại cũng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, la trưởng buồng xuống, ánh nến lung linh, gió qua song cửa, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng côn trùng kêu vang, đó là một đêm mùa hè rất yên tĩnh.

Một lúc lâu, hắn khẽ thở dài một tiếng, cúi người hôn môi Đường Đại, Đường Đại không dám nhúc nhích, sợ hắn đụng vào vết thương. Tay “Thú vương” nhện không được bắt đầu đánh úp vào trong ngực, Đường Đại có thể cảm giác được thành ý chào hỏi của cây súng hắn, hồi lâu hắn lại thu tay: “Đói chưa? Muốn ăn cái gì?”

Đường Đại tay phải còn ôm trên lưng hắn: “Cháo.”

Dụ vương lắc đầu, “Bồi bổ một chút, khôi phục nhanh hơn. Tổ yến đường phèn?”

Đường Đại rất thẳng thắn: “Ăn không trả nổi.”

Dụ vương từ trên người nàng trở mình xuống, nằm ở bên cạnh, thở dài thật sâu: “Được rồi, bữa nay bản Vương mời khách.”

Đường Đại quay đầu nhìn hắn: “Vậy tiểu dân muốn ăn vịt nướng, còn có giò heo kho, gà quý phi, cá hoa quế...” (tên món ăn mình chém ác liệt.)

Sự thực chứng minh, tiền là trên hết. Dụ vương nắm tay phải của nàng đặt lên ngực mình, hai tay sờ soạng một hồi, ăn đủ đậu hủ. Đường Đại vắt hết óc nghĩ thực đơn bữa ăn này, tay hắn thon dài ấm áp, không giống như tay Hình Viễn thô ráp, đợi đến khi bao lấy mu bàn tay nàng, nàng cuối cùng báo xong thực đơn.

“Hình Viễn.” Dụ vương phân phó thị vệ của hắn: “Truyền tới phòng bếp, bảo đầu bếp làm nhanh mang đến đây.”

Hai người giữ nguyên tư thế nằm trên giường nói chuyện phím chờ cơm, có người hầu cách cửa phòng bấm báo, Vương thượng mời Vương gia vào cung một chuyến. Ban đêm triệu kiến, tất có việc gấp, Dụ vương cũng không dám lưu lại, sờ sờ đầu Đường Đại, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Đến khi hắn ra cửa, Đường Đại vẫn còn rất sầu lo: “Vương gia, ngài đừng quên tiền cơm hôm nay.”

Dụ vương: =_ =|||

Hình Viễn dùng cái mâm lớn bưng hơn mười món ăn đến, gian phòng của Đường Đại cũng không lớn, trước giường là bàn tròn, ngay cả bình phong cũng không có. Hắn tự ý ở trên bàn đem gà vịt vân vân để xuống.

Đường Đại đứng lên, tay trái của nàng bị gói thành xác ướp, nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ của tay phải, nàng xé một cái đùi vịt, ngồi xuống bên cạnh bàn. Khi đó trên người nàng không biết bị ai thay cho

bộ y phục màu vàng nhạt, do trên vai bị phồng, áo ngực bó bên trong lúc này lộ ra làm cho người ta thấy nhũ cầu miên man. (nhũ cầu: khe ngực.)

Hình Viễn chính trực đứng ở trước bàn, đem hề oi bức, trên áo hắn cũng không thấy mồ hôi. Hắn lẳng lẳng nhìn Đường Đại gặm đùi vịt, có người hầu tiến đến tắt bớt nến, còn đặc biệt bát quái nhìn qua chỗ Đường Đại vài lần, lại nhìn nhìn Hình đại thị vệ ngay thẳng đứng như cánh cửa, cuối cùng không dám lên tiếng, yên lặng lui ra ngoài.

Hình Viễn xé cánh gà trên tay, tư thế hắn ăn không ưu nhã bằng Dụ vương gia: “Người muốn câu dẫn ta có đúng hay không?”

Động tác Đường Đại gặm đùi vịt liền chậm lại, nhưng nàng như cũ cười ung dung, trả lời không nhanh không chậm: “Nghĩ không ra Hình đại tổng quản trực tiếp như vậy, khụ khụ, nhưng thật ra ta đang có ý này.”

Muốn ăn lại hơi vội vàng, trên người nàng hiện ra một lớp mồ hôi, nàng cũng không cầm ky, cầm khăn lụa lau chùi: “Cũng không biết Hình đại tổng quản ý kiến ra sao?”

Hình Viễn bắt đầu xé một cái cánh gà nữa, hắn đương nhiên không ngốc, đi theo Dụ vương nhiều năm như vậy, phụ nữ mặc dù hắn chưa dùng qua, nhưng thấy nhiều lắm: “Ta từ chối.”

Đường Đại thấy đùi vịt trong tay đều mất đi mùi vị: “Những lời này thực sự rất đả kích người ta a, có nguyên nhân sao?”

Hình Viễn ngẩn đầu, dĩ nhiên là ánh mắt sáng như đuốc tập trung nhìn: “Nói tư sắc, người chỉ là trung bình, không có dung mạo khuynh thành, Hình mẫu bỏ ra mười lượng bạc có thể ở Di Hồng viện mua một đêm, không đáng mạo hiểm đoạt thức ăn của chủ tử.”

Đường Đại càng bị đả kích nặng nề: “Điều kiện phần cứng, không phải thất bại do người a.”

Hình Viễn hừ lạnh, từ trên giường chọn ra một mảnh voan mỏng vứt cho Đường Đại: “Chủ tử có giao qua, sau này người là người một nhà. Như là đồng liêu, Hình mẫu muốn tặng ột câu —— người quá thông minh, luôn luôn có kết cục bi thảm.”

Đường Đại cũng lạnh mặt: “Nếu nói thông minh, vậy chính là Dụ vương gia thông minh nhất đi? Hắn kêu người dẫn ta đến hình bộ đại lao nhìn hình pháp, thật là cho tác phẩm mới của ta sao? Còn có tai ương trong tù lần này, hắn nếu sớm đi đến, ta có đến mức biến thành bộ dạng thương binh tàn tướng như thế này không? Ta không tin đường đường thiên lao Đại Lý tự, không có tai mắt của hắn! Thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác chính là muốn đợi đến khi ta chịu không được mới xuất hiện, để làm ình tăng thêm quần sáng của Chúa cứu thế!”

“Ta không biết.” Hình Viễn ném cục xương lên bàn, lại xé một miếng gà: “Người nếu có nghi ngờ, sao không trực tiếp hỏi chủ tử?”

Đường Đại vẽ mặt thổn thức: “Người quá thông minh, luôn luôn có kết cục bi thảm.”

Nàng nói lời này vẫn ngậm một cái đùi vịt, vẽ ngoài cực kỳ buồn cười. Thần sắc Hình Viễn cũng hòa hoãn đi vài phần: “Hắn đối với người, kỳ thật không tệ.”

Đường Đại ngậm đùi vịt, xé lấy một cái cánh giống như ở vườn bách thú cho khỉ ăn làm động tác đưa tới bên miệng hắn: “Hắn cho dù cho ta một đồng tào ngọt, ta cũng không quên hắn đã tát ta vài cái. Thế nhưng ta biết ta đâu không lại hắn, cho nên người yên tâm, việc người một nhà này, trong một đoạn thời gian rất dài ta vẫn có thể là người một nhà với các người. Hình tổng quản, ta muốn biết một việc.” Mặt nàng long lanh ánh nến, áo choàng sa mỏng khoác lên, người ăn mặc rất ít, nửa người duỗi ra trên bàn, Hình đại thị vệ tổng quản liền chứng kiến quang cảnh nhũ cầu thâm sâu gì gì đó, tình cảnh này có thể xem là ướt át, hắn chỉnh lại tâm trạng, chuyên tâm vào cái cánh gà: “Nói.”

“Ta rất cực muốn biết, con mẹ nó là ai hãm hại ta?” Đường Đại ngậm cái đùi vịt kia da thịt đã hết, chỉ còn xương khô, nhưng nàng rõ ràng không buông tha cho nó, nàng đem cục xương này cắn ken kệt: “Là vừa ăn cướp vừa la làng sao?”

Lần này Hình Viễn trả lời rất khẳng định: “Không phải là chủ tử?”

Ngoài phòng một trận âm thanh ầm ĩ, là bốn ám vệ ăn cơm xong, trở lại cương vị, bắt đầu đi làm. Trong phòng hai người lại không nói nữa, Hình đại tổng quản ăn xong hai cái cánh gà, lại xé hai cái cánh vịt, cuối cùng định rời đi. Thế nhưng khi đi ra hần vẫn còn có một vấn đề: “Vì sao người nói với ta những vấn đề này... nếu như lời nói hôm nay, ta tiết lộ ra ngoài, có thể người sẽ gặp họa sát thân.”

Đường Đại buông tay: “Nếu như người là cái loại người huyền thuyên nói loạn, sẽ không ngồi được bàn ăn của Đường mẫu.”

“Đầu đội nón quá lớn.” Hình đại tổng quản bỏ qua cái việc này, ngón tay phải hần chạm nhẹ Thanh phong kiếm trong tay ra khỏi vỏ được một tấc: “Thu hồi tiểu xảo của người đi, tự mình thông minh làm trò, nếu có ngày ta nhận được mệnh lệnh, thanh kiếm này khi chém xuống đầu người, không có nửa phần do dự.”

Người rời đi, Đường Đại nằm úp sấp trên bàn yên lặng rơi lệ: “God, số ghi chép lại lịch sử xuyên không thất bại, lại có thể ghi vào sự kiện sử dụng mỹ nhân kế thất bại nhất rồi.”

24. Chương 24: Hà Hình.

Hà Hình là ngày thứ hai được đưa đến Phù Vân tiểu trúc, trong thiên lao Đường Đại chỉ cảm thấy nàng ấy bề ngoài không tệ lắm, nhưng không ngờ khi nàng tắm rửa thay y phục, không chỉ không tệ, quả thực là quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa. Dường Đường Đại hình dung là xinh đẹp khiến người ta giận sôi !

Đường Đại rốt cục hiểu rõ vì sao nàng che giấu thân phận xuyên không giả để sống, nàng khoác áo tố sắc, làn váy kéo thật dài, da như ngọc ngà, má điểm hồng, tóc đen như mực, chỉ cài một cây trâm bạc, rõ ràng một thân mộc mạc, nhưng vừa đứng trước cửa Phù Vân tiểu trúc , lại giết hết trăm hoa tươi đẹp.

Đường Đại nhìn nàng từ trên xe ngựa xuống thì thầm nghĩ thiên lý bất công, đều nói chúng sinh bình đẳng, tất cả sắc đẹp phần hồng rồi cũng thành bộ xương khô, nhưng yêu thích cái đẹp, từ cổ chí kim, chẳng lẽ không phải thiên tính của con người?

“Là người đã cứu ta?” Hà Hình thật ra còn nhớ rõ Đường Đại, chỉ là trong lời nói không có bao nhiêu sự cảm kích: “Người cần ta làm cái gì?”

Đường Đại càng cảm thấy cái người này đúng khẩu vị của mình, tiến lên nắm lấy tay Hà Hình: “Vào trong phòng rồi nói sau.”

Nói là vào trong phòng, nhưng hai người không có trở về phòng, Đường Đại kéo Hà Hình dọc theo bờ hồ trong Phù Vân tiểu trúc tản bộ. Hà Hình ở trong tù ngày người qua một thời gian dài, cho dù nàng thái độ lạnh lùng, nhưng nàng vẫn tham luyện tự do. Đi bộ trên con đường đá nhỏ, đập vào mắt, trong ao, lá cây rơi vào nước, sen hồng đung đưa, hương thơm tràn ra, chốc chốc có tiếng chim hót thanh thúy, nơi này có sự tươi mát yên lặng mà thế kỷ 21 khó gặp: “Vết thương đỡ hơn chút nào chưa?” Hà Hình nhìn tay trái Đường Đại, Đường Đại đưa tay cử động: “May mắn không quá đáng ngại.”

Hai người trong tiểu đình ngồi xuống, có người hầu bưng trà, Hà Hình cởi áo khoác ngoài ra, gia nhân không có ở trước mắt Đường Đại nhảy hip-hop, khi có khách bọn họ rất làm tròn bổn phận của mình. Ngay lập tức kính cẩn lui ra ngoài.

“Hà Hình chúng ta đều là xuyên không tới đây, mục đích ta cứu người, ta nói là vì chúng ta đồng bệnh tương liên ,hoặc là nói ta đặc biệt thương yêu người đời, như vậy người cũng sẽ không tin tưởng. Cho nên ta tìm cách đưa người ra là vì ta cần chiến hữu.” Đường Đại cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Cho nên ta muốn người có thể nhìn rõ hình trạng chúng ta hiện tại. Sở dĩ lựa chọn người, ta nghĩ bất luận thế nào, thời gian chúng ta chung sống, so với khoảng thời gian người sống trong tù sẽ không hồng bét hơn.”

Hà Hình đối với một hồi thuyết pháp của người này rất thỏa mãn, xem qua nhiều lời giả dối, đột nhiên nhảy ra một người thẳng thắn, khó tránh khỏi cảm thấy như bạn bè. Sóng mắt xinh đẹp của nàng lưu chuyển: “Tiếp tục nói, ta đang nghe.”

“Luật pháp Đại Huynh vương triều, người hần là rõ ràng. Lập gia đình không phải là lỗi ra của chúng ta, chỉ bằng thân phận xuyên không giả của chúng ta, bất luận kẻ nào tùy ý hãm hại chúng ta một chút, cũng

đủ để dồn chúng ta vào chỗ chết. Người cũng biết chủ tử hiện tại của ta, là Dụ Vương gia. Hắn nắm giữ hộ bộ cùng hình bộ, nhưng hắn rất thiếu tiền. Mặc kệ là chính hắn hay là quốc khố, sở dĩ hắn hiện tại đối với ta gần gũi, ta đoán chừng là vì bạc. Hiện nay chúng ta chỉ có cây đại thụ này có thể dựa vào, nói cách khác, nếu như chúng ta muốn sống sót, đồng thời sống rất khá, cũng chỉ có thể kiếm tiền nhiều hơn.” Đường Đại phát tay, có gia nhân đem đến một quyển địa đồ da dê, xong lại cung kính thối lui.

Đường Đại trên bàn đá mở địa đồ ra: “Ta yêu cầu Dụ Vương gia sản nghiệp quảng cáo của Đại Huỳnh vương triều, thì xảy ra việc xét bản có lẽ âm mưu là do cái này, đây là bản đồ Đại Huỳnh vương triều, ta tính qua, mặt trên tổng cộng có 27 trọng trấn, dựa vào một mình ta thì không thể tính toán hết được. Cho nên chúng ta cần hợp tác.”

Hà Hình rất chăm chú xem tường tận địa đồ. : “27 chỗ trọng trấn, miếng bánh quá lớn, dựa vào chúng ta... Ân không vô đâu. Hơn nữa lúc này giao thông, người cho là có mấy bay sao? Người muốn đi từ Di Lăng đến Đồng Quan cũng phải nửa năm.” Cánh tay nhỏ của nàng chỉ vào Trường An: “Ta nghĩ chúng ta trước mắt bắt đầu từ Trường An, địa phương khác, từng năm mà làm.”

Đường Đại thở dài: “Ta chỉ sợ tính nhẫn nại của Dụ Vương có hạn, chờ không được, chúng ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dùng mười hai mươi năm phát triển lớn mạnh. Kế hoạch của ta là 27 địa phương, từng địa phương tuyển ra ba người đào tạo, lúc đào tạo xong thì phân phái đến 27 chỗ này. Lập tức đưa vào hoạt động.”

Hà Hình ngạc nhiên: “Người có bao nhiêu tiền? Quảng cáo này nói đến dường như không cần tiền, nhưng nhân công nơi chỗ người phải có chứ? Quảng cáo bày ra một Đường Đại người làm chẳng được tới đâu? Về minh họa, người một cái thành thị... ít nhất phải chuẩn bị mười người đi? Vôi vữa vật liệu, dụng cụ cần mua, nhân viên vật tư người có sao? Phòng kế toán người không thể thiếu a? Ngày mưa tới, quảng cáo sẽ phai màu, việc bảo trì người làm tốt được không? Còn người mới muốn đến, vốn không có gì tận tâm, nếu như qua hai tháng không thể phát tiền lương đúng hạn, bọn họ sẽ tiêu cực chảy lười, một khi xuất hiện biếng nhác, một cái xí nghiệp sẽ không mong chờ gì phát triển.”

Những điều này Đường Đại làm sao không biết: “Tư sản của ta hiện giờ, coi như là đem ta đi bán, có thể điều khiển một gia đình cùng một công ty đã là không tệ. Hơn nữa không thể đảm bảo đầu tư một lần sẽ thấy được hiệu quả.” Đường Đại thở dài, gây dựng sự nghiệp như thế, phiêu lưu rất lớn. Nàng cho dù dốc hết tất cả vật sở hữu có thể lèo lái một gia đình cùng một công ty chống đỡ qua được thời gian tháng đầu ảm đạm sao?

Cho nên Đường Đại suy nghĩ cái vấn đề lớn lao này, chân chính chạm vào khối đá ngầm đầu tiên là —— tiền.

Hà Hình đứng dậy, chống lên lan can sơn son trong đình ngắm hoa sen, gió nhẹ mang hương thơm thoảng qua, bay lên ống váy màu xanh nhạt của nàng, cảnh đẹp như bức tranh: “Còn muốn nghĩ biện pháp chứ.”

Đường Đại như trước mặt ủ mảy chau: “Kỳ thực ta có nghĩ tới biện pháp, ta nghĩ đưa ra thị trường, cổ phần không chế.”

Hà Hình phụt ra: “Buổi tối chúng ta lập kế hoạch, đến lúc đó người với chủ tử thương lượng trao đổi.”

Đường Đại thần sắc đông lại: “Thương lượng tự nhiên là phải cùng hắn thương lượng, chỉ là Hà Hình cái người này cũng không thể tin tưởng toàn bộ. Hắn tuy rằng so với họ Giản tốt hơn một chút, nhưng trong đầu ngoằn ngoèo quanh co. Phù Vân tiểu trúc này...” Nàng đánh mắt nhìn về cái bàn trong đình: “Từ trên xuống dưới tất cả đều là tai mắt của hắn. Được rồi, còn có bốn người ám vệ, trò chuyện gì gì đó, cần phải cẩn thận. Chỉ có chỗ này a,” Đường Đại lười biếng vươn vai: “Phạm vi nhìn trống trải, bọn họ mắc cỡ không dám lộ liễu theo sát. Còn nữa, bên người hắn vẫn còn một tâm phúc, gọi là Hình Viễn, tính tình coi như ngay thẳng, lần trước ta vốn muốn câu dẫn, để có biến động gì hắn có thể tri thông tin tức linh tinh.” Nhắc tới vấn đề này Đường Đại vô cùng đau đớn: “Kết quả hắn chê ta xấu.”

Hà Hình cười đến mức bụng ly không được, đem chén trà gác lại trên bàn: “Ha ha ha ha, không phải là ‘Kim cương toàn’, cũng đừng làm ‘từ khí hoạt’ a. Không hề gì, dù sao trước tiên ổn định thực địa, giúp hắn gom tiền là không sao. Đường Đại người nói chúng ta vì sao xuyên qua a?”

- Kim Cương Toàn: sreach baidu nó là tên một diễn viên của Trung Quốc baike.baidu /view/1395371.htm , đoạn trên không hiểu ý đồ của tác giả là cái gì nữa.

Đường Đại cười nhạo: “Ai biết được, lại không có cái công lực gì gì.”

“Vậy người có tính toán gì không hay là lý tưởng chẳng hạn?”

“Không có, ta xuyên qua tới cũng thật lâu, hàng ngày lo ăn lo mặc. (câu này chém nhẹ, tác giả viết cái gì mình không hiểu nổi). Lúc đó nghĩ dù sao cũng đã xuyên qua, mặc kim ngân vàng bạc, cơm rau dưa cũng xong. Chúng ta phải suy nghĩ thoáng chút làm cho bản thân cảm thấy tốt hơn thôi.”

Hà Hinh cười yếu ớt: “Có đạo lý, nhưng mà Đường Đại ta và người nghĩ không giống nhau.” Nàng thu lại ý cười, quay đầu nhìn Đường Đại, ngữ thanh ôn nhu dị thường: “Ta ở trong tù ngày người một năm lẻ sáu tháng mười tám ngày, từng có hơn 600 người đàn ông.” Nàng không ngại sự ngạc nhiên trong mắt Đường Đại, cười nhu tình như nước: “Mỗi một người đàn ông trước khi đến ta đều hỏi tên bọn họ, ta nhớ kỹ mỗi người bọn họ. Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ để bọn họ sống không bằng chết.”

Khi nàng nói lời này, lúm đồng tiền như cũ cười, nhưng Đường Đại thấy trên người lạnh lẽo, nàng cười đem trọng tâm câu chuyện chuyển hướng: “Nói cho cùng. Ta cũng muốn vì cánh tay của ta báo thù, nếu điều tra ra kẻ khốn nạn nào hãm hại ta, nam cắt dưa chuột, nữ bịt cúc hoa!!”

>_

25. Chương 25: Lễ Nào Là Thụ Vương?

Buổi tối Đường Đại cùng Hà Hinh đồng sàng cộng thác, đốt đuốc dạ đàm, lời kế hoạch ra phân tích tỉ mỉ một lần nữa.

Tháng này Đường Đại bị thương, mắt thấy ngày 10 sắp tới, > còn chưa có kết thúc, tiền chi tiêu tháng này lại cần phải thanh toán.

Đường Đại trở mình đi đến mục quảng cáo ngoài bờ tường Công Khai Đình, kêu Ôn tổng quản đến: “Tháng sau bắt đầu, ở mấy địa phương, bố trí Bằng kim cương phú hào. Tiền tháng đơn vị bằng giá quy định 1000 lượng, vị trí cao nhất không giới hạn, công khai cạnh tranh.”

Ôn quản gia rất sầu lo: “Chủ tử, 1000 lượng một tháng, còn không ngừng sinh trưởng... Giá cả có phải rất cao hay không? Hơn nữa, phải có quy cách gì mới không làm thất vọng cái giá bỏ ra này a.” Hắn dè dặt kiến nghị: “Hay là bắt đầu từ mức 500 lượng đi?”

Đường Đại trong lòng đã tính trước: “Không, 1000 lượng. Người đi tìm đầu đó hoành phi đẹp, thì viết một cái “Phú giáp nhất phương”, “Phú giáp thiên hạ” hay là “Phú khả địch quốc”, dù sao viết thể nào cho êm tai là được, nhớ kỹ, thành phẩm tối đa không thể vượt quá 50 lượng, nhưng cũng không thấp hơn 30 lượng. Bọn họ đều không phải thích khoe tiền sao? Bọn họ khoe tiền, chúng ta kiếm tiền, hai bên đều vui mừng thôi.”

Ôn quản gia vẫn còn nghĩ giá này hơi cao, nhưng có Hà Hinh ở đây, hắn không tiện bác bỏ ý chủ tử: “Vâng, lão nô đi làm việc này.”

“Chờ một chút...” Hà Hinh trên bàn lật xem hạng mục tính toán: “Đại tử, hoặc là tấm hoành phi này xin Vương gia đề bút đi? Lại ấn một con dấu, sau này bọn họ treo trong nhà cũng uy phong.”

Đường Đại nhếch miệng: “Vẫn còn Dụ vương gia nha, đúng là chiêu tài miêu nhà chúng ta!”

Lời nói vừa rơi xuống, một thanh âm ngoài cửa quát lớn: “Lớn mật!”

Đường Đại lệ tuôn: “Dụ vương gia...”

Ôn quản gia nhanh chóng quỳ xuống, quả nhiên không bao lâu, bên ngoài có một người tiến vào, hắn hôm nay mặc tổ sắc cẩm bào, chỉ là trang phục thương khách, nhưng mà màu sắc lạnh nhạt này cũng không làm giảm vẻ tuấn lãng quý khí của hắn: “Đường Đại người lại nói xấu bản Vương!! =.=”

Đường Đại thấy rất không may, bởi vậy có chứng minh, sau lưng nói xấu người khác, xác thực là sai.

Lần này không để cho Dụ vương mở miệng, nàng chủ động ngồi xổm góc tường, hai tay nắm vành tai, an phận sám hối: “Nói xấu Vương gia là sai nói xấu Vương gia là sai...”

Dụ vương chậm rãi bước vào phòng, Hà Hình đã đứng dậy, nàng một thân hồng phấn, tóc mây vấn cao, tóc vấn như cũ chỉ cài nghiêng một cây trâm trên châu, như một con bướm trắng hướng về phía Dụ vương dịu dàng hạ bái: “Vương gia vạn phúc.”

Dụ vương giờ quặt khễ ngăn, ngừng tư thế hạ bái của nàng: “Một chút nghi thức xã giao, miễn đi.”

Hà Hình cười yếu ớt, môi của nàng chỉ thoa chút son của Đường Đại, hộp son này Đường Đại chỉ dùng qua một lần kết quả khiến chúng gia nhân trong nhà sợ hãi. Phác trưởng phòng còn rất run run rẩy rẩy hỏi thăm: “Chủ tử, người vừa mới cắn chết con gà quên không chùi miệng sao? Ngoài miệng thế nào lại đỏ thành như vậy?”

Đường Đại giận dữ, từ đó không dùng qua nữa.

Nhưng màu son này trên môi Hà Hình, có thể vừa vận phúng phính, Đường Đại không thể không khen ngợi — chỉ là một đôi môi, có thể đem hộp son môi màu đỏ trở nên lấp lánh xinh đẹp như vậy.

“Vương gia đây là bản kế hoạch chúng ta nghĩ ra, mời ngài xem trước. Dân nữ xin cáo lui, tình hình cụ thể và tỉ mỉ...” Mắt nàng như thu thủy, nhìn Đường Đại ngồi xổm góc tường sám hối, lấy tay áo che miệng cười, như là hoa nở ngày xuân: “Chờ Đại tử xám hối xong, cho nàng nói cùng Vương gia đi.”

Có gia nhân bưng trà tiến đến, Dụ vương cũng không nóng lòng, cầm trang giấy trên bàn, vén áo lên ghé đầu, ở bên người Đường Đại ngồi xuống. Đường Đại nắm lỗ tai vừa niệm vừa len lén nhìn hắn, hắn thấy ánh mắt lăm lăm lét lét, nét mặt lộ vẻ mỉm cười.

Chờ bóng dáng Hà Hình tan biến ngoài cửa, bên ngoài là Hình đại tổng quản thị vệ đứng thẳng tắp, hắn rốt cục lộ nguyên hình, đứng dậy ngồi trên lưng Đường Đại, Đường Đại nghĩ cái sở thích này đúng là làm cho người ta không thể không nói: “Dụ vương gia, nếu ngài thấy ghế ngồi ở Phù Vân tiểu trúc không thoải mái, tiểu dân không ngại ngài mang ghế dựa chuyên dụng từ Thọ vương phủ tới, thế nhưng xin ngài không nên luôn ngồi lên lưng ta được không?”

Dụ vương quặt xếp nhẹ lay động: “Cũng không phải. Tiểu Đại tử, bản Vương trong phủ có nuôi Hàn huyết bảo mã, người biết bản Vương thích nhất cuối con nào không?”

Đường Đại còn đang tức giận, nhưng nàng không dám biểu hiện ra ngoài, cho nên nàng chỉ có thể nhân nhượng vì lợi ích toàn cục: “Con chạy nhanh nhất?”

Dụ vương lắc đầu, Đường Đại không giải thích được: “Chẳng lẽ là con chạy chậm nhất?”

Dụ vương cúi người ôm lấy nàng, môi hắn rất ấm áp, chạm vào trên vành tai Đường Đại, Đường Đại thấy ngứa ngứa dường như có một luồng điện chạy qua tê dại. Thanh âm hắn có thể nghe rõ ra ý cười: “Bản Vương thích cuối nhất, đương nhiên là con ở Phù Vân tiểu trúc.”

Đường Đại không nói gì, người đời đều biết hết thấy lúc này là dở ngon dở ngọt, có thể xem là chuyện rầm thoĩ. Nhưng mà việc này cũng không gây trở ngại cho chúng ta mê đắm một chút.

Đường Đại đắm đuối xong, hắn đi vài bước đem Đường Đại vắt ngang trên giường, nghiêng người đè lên, Đường Đại xấu hổ giận dữ: “Dụ vương gia, tiểu dân lần này không có gì cần cầu xin ngài!!”

Dụ vương tự hạ thấp địa vị giúp nàng cởi áo ra, lại nhân nhả giúp bản thân cởi áo: “A? Vậy từ nay cái cạnh tranh Bảng kim cương phú hào gì đó, bản Vương không đi giúp! =.=”

Đường Đại bị hắn đè nặng, giống như tôm cá thiếu nước dương nanh mua vuốt: “Việc kia làm sao có thể tính là cầu xin được? Chúng ta là cầu kết, ô, cầu...”

Đương lúc Thú vương chuẩn bị cùng nàng tiến hành cầu kết: “Được rồi, bản Vương cười ngựa, người nói kế hoạch của các người đi, hử?”

“Ban ngày a!” Đường Đại khóc: “Đây là phòng làm việc chính mà...”

Màn trường buông xuống, che bớt ánh sáng. Hình đại thị vệ rất tự giác thay hai người đóng cửa, hẩn cản lại gia nhân dự định tiến vào đổi trà, thẳng tắp đứng ngoài cửa canh chừng. Động tĩnh trong phòng luôn luôn truyền tới, hẩn nhếch môi, giả vờ cầm điếu, ánh mắt xẹt qua hướng bờ ao sen, giữa tiểu đình ba góc trong ao sen, có bóng dáng hồng nhạt dựa vào lan can mà đứng, phong tư yếu điệu, làm cho hoa sen trong hồ hơi bị thất sắc.

Thỉnh thoảng giai nhân trong đình cũng chuyển mắt nhìn hẩn, chỉ là cách nhau khá xa, dường như ảo giác.

Một canh giờ sau, Đường Đại rốt cục nói ra kế hoạch của nàng. Dự vương vừa cười ngựa vừa hỏi cổ phần không chế gì gì đó, có chút tán thành. Lúc này đây duy trì một thời gian quá dài, Đường Đại từ lâu một mỗi không chịu nổi, nhưng hẩn vẫn như cũ tinh lực tràn đầy, Đường Đại trái lại hiểu rõ vì sao hẩn luôn thích một bên vận động một bên nghe nàng báo cáo —— loại tình huống này, tinh thần và thể lực rất dễ dàng phân tán, tư duy không kín đáo như ngày thường, nếu muốn bịa đặt nói dối, sợ là rất khó khéo léo vẹn toàn.

Chỉ là... Không biết với thuộc hạ là đàn ông hẩn có vừa một bên cười ngựa một bên nghe báo cáo công tác hay không... Đường Đại quay đầu nhìn Hình tổng quản thị vệ, nghĩ đến tình cảnh hẩn báo cáo công tác nhiệm vụ, không biết là cười ngựa hay là bị cười đây?

Ô, Thọ vương, Thú vương, hay là Thụ vương?!

Ngắm bóng đen thẳng tắp đứng ngoài cửa, tình cảnh nghĩ ra trong đầu thật sự quá mức ướt át, ai đó lập tức vắng máu mũi.

=_=_|||

26. Chương 26: Đại Hội Bể Kim Cương Phú Hào.

Thiết lập mới Bể kim cương phú hào của Đường Đại rốt cục bắt đầu cạnh tranh giá cả, ngày ấy, các thương nhân quyền quý Trường An hoặc là khoe tiền hoặc là nhìn mặt mũi Dự vương, rồi cũng rơi vào trận chiến này.

Ôn quân gia vừa nghĩ đến giá cả quy định 1000 lượng một tháng, thì mồ hôi lại ướt áo.

Đường Đại cũng không nói gì, nàng muốn mượn cơ hội này, đem Hà Hình giới thiệu ọi người nhận biết, thuận tiện công bố kế hoạch đưa ra thị trường của nàng, từ các nhà quyền quý liên quan lấy ra chút tiền.

Hội trường lộ thiên, trực tiếp mượn bãi đất trống ngoài Công Khai Đình, Đường Đại cho các gia nhân đẩy nhanh tốc độ dựng đài, lại đi Di Hồng viện mời một hồng bài gọi là Ngô Đồng, từ gánh hát mời một đội diễn, thuận tiện mời luôn mười mấy vũ cơ ở Thọ vương phủ, chuẩn bị an bài hội diễn văn nghệ. Hà Hình với mấy thứ này không giải thích được: “Mấy cái này có cần thiết không? Hồng bài Di Hồng viện, rao giá rất là cao a?”

Đường Đại không hề để ý: “Luyện tiếc cái nhỏ thì không bắt được sói, có cái hồng bài để xem, bọn họ tất nhiên sẽ ở lại tới cùng đúng không?”

Vì vậy quá trình đại hội cạnh tranh, cứ như thế định ra.

Đường Đại cùng Hà Hình chung xe mà tới, lúc đó đầu người trong hội trường đều di chuyển, các tân khách đến hơn phân nửa. Hai người trên xe xuống tới thì cho dù là khách đang trong bữa tiệc hay Dự vương cũng bị hoảng sợ.

Lúc đó Hà Hình một thân quần dài đỏ thắm, phía trên thêu mẫu đơn tường vân bằng kim tuyến, váy dài nhẹ nhàng, tay áo dùng hồng sa tạo hình lá sen, kim tuyến ở cổ tay hơi siết lại, cánh tay trắng thon dài giữa hồng sa như ẩn như hiện, rõ ràng nhìn rất chân thật, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như sương như tuyết. Tà váy rất dài, uốn lượn che đi gót ngọc.

Bên hông dùng ngọc san hô kết thành tương tự kết đeo trên đai lưng, trân châu phía đuôi tạo thành một tua dài, gọn gàng mảnh mai, cho người ta cảm giác như nghênh phong. (ghét cái đoạn tả cảnh này quá >”< edit=“” đau=“” cả=“”>

Cách khá xa, không thấy rõ khuôn mặt nàng, thế nhưng điểm hương thất sắc, phảng phất kinh hồng.

Dụ vương buông chén, tay nắm thành quyền đặt bên môi, Hình đại thị vệ hiếm khi nhìn chăm chú trong chốc lát, tiếng người ồn ào ở Công Khai Đình, đột nhiên yên lặng đến kim rơi cũng có thể nghe được.

Khi tuyển chọn bộ quần áo này, Hà Hình còn có nghi ngờ: “Ôn tổng quản nói người vắt cổ chày ra nước (keo kiệt), nghĩ không ra người cũng không vắt cổ chày ra nước như trong truyền thuyết nha... Nhưng y phục này không tiện lợi lắm?”

Khi đó Đường Đại thay nàng kéo thẳng nếp nhăn trên váy, đắc ý nói: “Ôn lão đầu nói vậy, khi cần dùng tiền ta tuyệt không nương tay. Lúc này đây, Đường Đại cùng Hà Hình từ nay về sau thiên hạ đều biết, nhìn qua ắt không thể quên!”

Hà Hình giơ tay áo, từ từ xoay quanh trước mặt nàng: “Thế nào?”

Đường Đại nước miếng tràn lan: “Khiến cho người ta phạm tội!!”

“Vậy còn người? Người mặc cái gì? Hay là mặc bộ giống như ta được rồi.”

“Ta? Ta xin người tha ta đi, như này mặc váy, ta mặc nó xuống xe lên đài, nó quần chân ta ngã lộn nhào hơn mười lần tin hay không!!”

Ôn tổng quản đỡ Hà Hình xuống xe, phía sau một người cũng nhảy xuống, không hề nghi ngờ đó chính là Đường Đại.

Khiến người ta kinh dị chính là, quần áo của nàng không đủ trình độ hoa mỹ, nàng một thân mô phỏng nhung trang của Đại Huỳnh võ tướng, tóc dài buộc cao cao, hai dây tóc từ hai bên trái phải khuôn mặt buông xuống, không trang điểm minh châu, không tô son vẽ phấn, sạch sẽ linh hoạt.

Nhung trang Đại Huỳnh là máu xám, rất nhiều chỗ biết may kiểu dáng này, nguyên nhân không phải là chiến trường thật sự nên Đường Đại đem kiểu áo sửa lại đôi chút dùng màu đen cùng màu vàng phối hợp, không cầu thực dụng, không cầu hoa trương, nhưng cầu xinh đẹp.

Sau khi thay đổi phục sức bảo lưu sự anh tuấn của nhung trang, thất lưng cắt may vô cùng tốt. Đại lưng thuộc da cài bên sườn phải, Đường Đại ưỡn ngực hóp bụng, lại phối hợp giày bó màu đen phía dưới, bên hông treo đoản kiếm, ẩn giấu vẻ lãnh ngạo. Hơn nữa mang theo giai nhân hồng trang chậm rãi mà đến, mọi người thấy qua vẻ đẹp của Hà Hình, cho rằng thiên hạ không có ai bận hồng trang đẹp hơn được nữa, trong trường hợp đó Đường Đại ôm lấy nàng, hai người đi qua thảm lông dê bạch sắc trên mặt đất, như vua ôm hoàng hậu, cảnh sắc hài hòa chỉ tăng chứ không giảm.

Dụ vương khoe môi mỉm cười, ánh mắt mọi người một đường theo đuôi bọn họ, nàng kéo Hà Hình chậm rãi bước đến bàn, ở cạnh vị trí chủ thượng ngồi xuống.

Các thương nhân quyền quý lúc trước chờ đợi đang oán giận đột nhiên nhẩn nại lên, trong hội trường nhân sĩ tân khách vây xem, nhân số không dưới một ngàn, các Thành quân uy vũ duy trì trật tự, Đường Đại ánh mắt nhìn đến giữa sân khấu, hướng Ôn quản gia gật đầu tỏ ý bắt đầu đi.

Hà Hình ưu nhã bưng chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, đem thanh âm phóng tháp: “Đại tử, ta thấy chúng ta như hai con khỉ trong vườn bách thú.”

Đường Đại cũng vui vẻ: “Một câu thành danh thiên hạ biết không?”

Hà Hình che miệng cười: “Đủ rồi!”

Đường Đại làm chủ sự lên tiếng, vài lời khách khí đơn giản. Khách vốn do Ôn quản gia giới thiệu, Đường Đại để cho Hà Hình giới thiệu, các thương nhân quý tộc bị nàng điểm danh đến so với được nắm tay Vương Thượng càng thêm vinh hạnh. Giữa sân thượng khách ánh mắt cực kỳ hâm mộ giống như đèn pha truy đuổi chờ đợi đến lượt thăm hỏi.

Mất thấy bầu không khí không khác so với dự định, Đường Đại ý bảo cạnh tranh bắt đầu.

Tiếp theo dĩ nhiên hết sức thuận lợi, các đại gia vắt cổ chày ra nước đều hùng hổ đứng lên. Nguyên kế hoạch vốn là để cho Dụ vương gia làm đậm lót, ra một vạn lượng làm khởi điểm, không nghĩ tới căn bản không cần ra, giá cả đã lên tới năm vạn lượng một tháng.

Đường Đại nghĩ nên dừng lại ở đây, dù sao bảng PK tài phú này mỗi tháng đều thay đổi, thoáng cái rất cao, sau này khó có thể làm tốt. Mổ gà lấy trứng là chuyện không nên làm. Hà Hình nghĩ còn có thể tăng hơn được nữa, dù sao chuyện sau này không ai biết trước, con gà còn có thể đẻ trứng hay không cũng không xác định.

Vì vậy giá cả tiếp tục dâng lên, đến 21 vạn lượng, mới dừng lại. Bởi vậy có thể thấy được, mỹ nhân trước mặt, mặt mũi cũng trở nên đáng giá hơn.

Ôn quán gia nhỏ giọng: “Vây chủ tử, chúng ta chỉ thu được có 21 vạn lượng thôi sao?”

Đường Đại cũng nhỏ giọng: “Không thể không nói các người là heo a, có thể đặt chỗ trước, rèn sắt phải rèn lúc nóng, trước cho đặt chỗ trước một năm!!”

Cạnh tranh xong, Bảng kim cương phú hào một năm mười hai tháng đã kín chỗ, Đường Đại thu vào hai trăm vạn lượng.

Ngay cả dụ Vương gia keo kiệt cũng vì Vạn Tượng thư cục mua bảng vị một tháng. Đường Đại khi nhìn xem xong sổ sách thấp giọng hỏi Ôn quán gia: “Cái này...có thật hay không?”

Ôn quán gia nhìn qua tên tuổi khách hàng, xác nhận một lần, khi trở về mặt mày hớn hớn: “Chủ tử nói là thật, đặt trước thật.”

“Amen.” Đường Đại rất không bình thường: “Trước đây ta chưa từng thấy qua hân hào phóng như vậy. Hà Hình a nha, sắc đẹp đúng là mãnh lực a!”

Hà Hình ngồi bên người nàng, nhột nhạt cười, dung sắc khuynh thành: “Đừng khiêm nhường a. Lúc này ta mới thấy người xứng đáng làm chiến hữu của ta.” Đôi mắt đẹp của nàng xẹt qua trang phục trên người Đường Đại: “Đại tử, người ghen tị ta sao?”

Vốn là lòng người khó suy đoán, nàng lại hỏi thẳng thắn lưu loát. Kỳ thực thế gian phần lớn chuyện như thế này, nếu như trong lòng hai bên ít nhiều có gút mắc, có thể trực tiếp nói thẳng, miễn trừ đi nhiều ít hiểu lầm.

Dưới đài mọi người chỉ nhìn thấy giai nhân phía trên trò chuyện cười đùa không nhìn được sự sắc bén trong lời nói. Đường Đại xoay người thay nàng một lần nữa cài lại trâm cài, thanh âm ép xuống cực thấp, trên đài vội vàng lấy tiền đăng ký, thanh âm hỗn độn, khó tránh khỏi tai mắt bên ngoài: “Chỉ có người yếu mới đổ kị, ta cũng không yếu hơn người, làm sao lại phải đổ kị?” Nàng nét mặt tràn ra ý cười, không giống Hà Hình câu hồn đoạt phách, nhưng có phong thái tự tin lóa mắt: “Ta hiểu rõ ý của người Hà Hình. Nhưng chúng ta hai người chung một thuyền, ai cũng không thể xuống. Cho nên trước khi chán sống, tốt nhất là ai cũng không nên có hai lòng. Cái gì danh tiếng, thanh danh, hư vinh, so với sống sót làm sao quan trọng hơn.”

Hà Hình nghiêng người vịn vai nàng, hơi thở như hoa lan: “Đại tử, ta và người kết làm tỷ muội đi? Xưa có Lưu, Quan, Trương ba người kết nghĩa đào viên, nay cũng có người với ta hai người bắt chước làm theo. Từ nay về sau bất luận giàu nghèo hung hiểm, trước sau như một, không phản bội không rời bỏ.”

Khi đó nắng gắt như lửa, hội trường quý khách ngồi xung quanh sân khấu được dựng lên tạm thời lấy vải bố che bóng râm, Đường Đại nắm tay nàng, bỗng dưng nhớ tới bạch đầu như tân, nghiêng người lời nói chua xót: “Người nói có thật không?”

Hà Hình vẫn như cũ câu hồn đoạt phách: “Trở về chúng ta uống rượu cắt máu?”

“Được.”

Có giai nhân kinh diễm đi lên sân khấu, đó là hồng bài ở Di Hồng viện Ngô Đồng, chỉ còn là dong chi tục phấn, tiếng vỗ tay thưa thớt. Yên mama của Di Hồng viện mắt phát ánh xanh nhìn Đường Đại với Hà Hình — hai người này nếu tìm cách đưa về viện, có thể kiếm biết bao nhiêu tiền a... =.=!

27. Chương 27: Cừ Thật, Người Muốn Song Phi A?!

Đường Đại đã có hơn tháng không có chương mới >, gấp đến độ Ngụy Thanh Sơn thiếu chút nữa lấy nổi sạn xiên chết nằng. Sau lại Ngụy Thanh Sơn hối thúc bản thảo rất nhiều lần, Đường Đại chỉ có thể tránh né Vạn Tượng thư cục, ở trước sự thúc giục bản thảo bình tĩnh giả chết.

Không có biện pháp, nằng cũng muốn viết nhưng thật sự là quá bận. Tay trái của nằng từ lần trước nhìn qua thì toàn bộ cũng được rồi, kỳ thật bệnh căn không dứt, mỗi khi thời tiết thay đổi, liền đau đớn không chịu nổi. Việc này nằng biết là chuyện gì đang xảy ra —— đại khái cũng không ngoài là viêm khớp, phong thấp đau nhức các loại thôi.

Chỉ tiếc đột nhiên xuyên qua, phong thấp các loại chưa từng bị, Đại Huỳnh không có cao da chó linh tinh gì đó, xem qua mấy người đại phu đều kiến nghị chỉ có thể an dưỡng. Đường Đại đành cam chịu, nghĩ lại thấy mình buồn bán có lời, chí ít còn đủ tay chân, nếu tên họ Giản kia chặt cánh tay hoặc cái chân nào đó của nằng, vậy có thể xong đời.

Ngày hôm đó, Đường Đại cùng Hà Hình vợ và huấn luyện người mới.

Tối buổi chiều lên đèn, Dự Vương quang lâm Phù Vân tiểu trú. Hắn tuy rằng bình thường cũng đến, nhưng buổi tối tới thì không nhiều lắm. Khi đó một bàn 59 người hơn nữa còn có 7 họa sĩ Đường Đại mới mượn, tổng cộng là 65 người đang ăn cơm chiều, bàn ăn trong nhà liêu mạng hợp lại, rốt cục không đủ để dùng.

Ôn quân gia liền chia người ra ngồi thanh ba bàn lớn, ngoại trừ Đường Đại cùng Hà Hình bên ngoài chủ vị, cũng không phân tôn ti lớn nhỏ, tùy chỗ mà ngồi, náo nhiệt trên bàn cơm như vậy cũng là thú vui trên đời.

Dự Vương gia đến tất cả mọi người không có chuẩn bị, trong nhà ăn mọi người soàn soạt quỳ xuống. Hắn thật ra không ngại, đến trên vị trí Đường Đại ngồi xuống: “Tất cả đứng lên đi, tiếp tục ăn. A, Đại tử, bản vương chưa có ăn cơm chiều.” =.=

Đường Đại ngồi bên phải hắn, nhìn Hà Hình ra hiệu, Hà Hình gật đầu, liền ở bên trái hắn ngồi xuống. Mọi người mặc dù đều đứng dậy, nhưng run run rẩy rẩy nào dám ăn. Đường Đại gọi đầu bếp “Tiểu Ngô, lấy cho Vương gia chén đĩa. Được rồi, đều quay lại bàn cơm đi.”

Có câu nói của nằng, mọi người cuối cùng ngồi lại trên bàn ăn, chỉ là rất câu nệ, không người nào dám nói nửa câu.

“Ô, món đậu hủ này rất được...” Ở đây không có nhiều quy củ, ngay cả người chia thức ăn cũng không có. Dự vương tay gấp một khối đậu hủ ma bà, thấy không tệ, gấp cho Đường Đại một miếng. Đường Đại cũng không đa lễ, xuyên qua đã lâu, nằng vẫn như cũ sẽ không học theo quy củ của cổ nhân, chỉ thấp giọng nói một tiếng: “Tạ ơn Vương gia.”

Dự vương mỉm cười gấp một miếng cho Hà Hình: “Người cũng ném thử.”

Hà Hình so với nằng trang trọng hơn một ít, đứng dậy vén áo thi lễ, “Tạ ơn Vương gia ban thưởng.”

Dự vương ha ha cười, nắm tay nằng ngồi xuống. Nhà ăn ánh nến phiêu diêu, tia sáng sáng tối bất định. Nằng lén lén nhìn Đường Đại nháy mắt, Đường Đại gấp một miếng thịt, lộ vẻ bất đắc dĩ gật đầu.

Bữa cơm này ăn rất không thoải mái, dù sao tuyệt đại đa số người đều ăn không no, sau này Phác trưởng phòng hình dung, hắn nói mỗi lần gấp đĩa đều giống như đang ăn bữa tối cuối cùng. =.=

Cơm xong, tạp dịch nhà bếp vội vàng dọn dẹp, Dự vương ra lệnh một tiếng, các gia nhân đều tự tản ra, còn lại Đường Đại cùng Hà Hình hầu vị khách quý này. Dự Vương gia một tay nắm Đường Đại, một tay nắm Hà Hình, đi đến phòng Đường Đại, ra lệnh Ôn tổng quản chuẩn bị rượu, cùng hai người uống.

Gian phòng Đường Đại bày trí đơn giản, một giường, một bàn, một án, có gia nhân đi vào đổi nến. Đường Đại, Hà Hình như trước ở hai bên Dự vương ngồi xuống. Mỹ nhân hai bên, hơi có chút ý nghĩa như tề nhân chi phúc. Tề nhân chi phúc: baike.baidu /view/129.htm một nhà có một thê một thiếp là tổ hợp mỹ mãn gọi là tề nhân chi phúc.

“Đại tử, người mới các người huấn luyện thế nào rồi?” Dự vương một tay nắm Hà Hình mềm mại, một tay nhẹ ôm hoa mẫu đơn chỗ thắt lưng tơ của Đường Đại.

Đường Đại chẳng phải không biết ý hẩn không ở trong lời, thế nhưng tất cả đều biết, lại há có thể làm gì hẩn?

“Không có gì khác biệt.” Nàng vô ý nói chuyện: “Khoảng chừng trung tuần tháng sau có thể phân công xuống phía dưới.”

“Vây là tốt rồi, lại đây, cùng hầu bản Vương uống một chén.” Đường như cũng nhìn ra Đường Đại ý chí rõ rồi, hẩn tự mình đứng dậy, đem rót đầy chén nhỏ trước mặt hai người. Hà Hình bưng ly đứng dậy, Đường Đại ngồi nửa ngày bất động. Hà Hình giả vờ dìu Vương gia nhẹ nhàng kéo góc áo của nàng, nàng cuối cùng bưng ly, miễn cưỡng uống một chút.

Kế tiếp trong bữa tiệc, nàng vẫn trầm mặc, Dụ vương uống cũng không thú vị, tiệc đến giờ hơi một khắc, hẩn liền mượn việc rời khỏi Phù Vân tiểu trúc .

Trong phòng chỉ còn có Hà, Đường hai người. Hà Hình lệnh cho gia nhân dọn tàn tiệc, trên mặt nàng như trước mang theo ý cười, cùng ánh nến tôn lên gương mặt trơn bóng như ngọc: “ Ta nghĩ người sẽ mượn sự tình lần này, cùng hẩn mở lời đem lợi nhuận phân bốn sáu.”

Đường Đại như trước canh cánh trong lòng: “Ta đương nhiên muốn nói chia bốn sáu, nhưng nếu như cùng người ngủ để nói chuyện này, vậy chẳng khác gì bán mình!”

Hà Hình trước án ngồi xuống, làn váy bạch sắc tản ra, hoa mỹ tươi đẹp: “Tục ngữ có câu, không sợ tặc trâu, chỉ sợ tặc nhốt. Tránh được mùng 1 tránh được khỏi 15 sao ?” Nàng ánh mắt nhìn Đường Đại, khoe môi cười ra một tia cười, rất là tự giễu: “Hẩn cuối cùng vẫn còn cố kỵ suy nghĩ của người, lần này bất quá chỉ là cho người thời gian giảm xóc một chút, chuẩn bị tâm lý mà thôi.”

Đường Đại không nói gì, nàng làm sao mà không rõ ý tứ trong đó, hẩn hai người đều muốn, chỉ là sớm muộn thôi. Kỳ thực hẩn muốn ngạnh, ai có thể ngăn cản hẩn?

Đây là xu thế bị ai của kẻ yếu.

“Chuẩn bị tâm lý!” Đường Đại chộp nén nghiền mực trên án, nghiền mực rơi xuống đường mòn đá vụn phát ra âm hưởng rất lớn: “Hẩn cho dù có một nghìn một vạn người phụ nữ, đều chỉ là cái mông! Ta chỉ là... ta chỉ là...”

“Người chỉ là thấy, cái đó và việc thả ta ở trong tù, không có gì khác nhau.” Hà Hình đứng dậy, gơ cánh tay ấn trên vai nàng: “Nhưng mà Đại tử, như vậy đã tốt nhiều lắm, thực sự. Với ta mà nói, ngủ với hẩn hay không, đã không có gì khác nhau. Hơn nữa Đại tử, ta theo hẩn đối với chúng ta mới có lợi, hẩn là một cái cây cao, gần như là dưới một người trên vạn người. Nếu như có cây cao che chở, ngày sau không ai dám đánh động ý kiến của chúng ta.” Cả người Hà Hình phủ tại đầu vai nàng, ý cười thấm vào trong giọng nói, chỉ là thần sắc thê lương: “Tiếp theo... Ta sẽ cùng hẩn đề ra, đem lợi nhuận chia bốn sáu nha.”

Đường Đại nắm tay nàng, mặc nàng phủ trên vai. Hai người đều không nhắc lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng đồng hồ nước nhỏ giọt. Bóng đêm dần dần dày đặc, ánh trăng chiếu đầy sân.

Quả nhiên đêm ngày kế, Dụ Vương gia lần thứ hai quang lâm Phù Vân tiểu trúc .

Để tránh xấu hổ, Đường Đại cáo ốm không ra. Hà Hình một mình cùng hẩn trong vườn vòng vo, sau đó cùng hẩn vào phòng uống rượu.

Đường Đại tự nhiên là không có bệnh, nàng vẫn đứng giữa đình ba góc ở ao sen. Hoàng hôn bao phủ sen hồng trong ao, lá sen xanh dày đặc cũng chỉ còn lại cái bóng màu đen. Gió mang theo hơi ẩm thổi qua tay áo, Đường Đại đột nhiên nổi hứng làm thơ, nàng dĩ nhiên không viết ra được thơ, chỉ là đột nhiên nhớ tới câu kia, nhật mộ hương quan hà xử thị?

Nàng còn nhớ rõ trong sách giáo khoa sơ trung tranh minh họa của Thủy Mặc Yên Thanh, chỉ là khi nàng hiểu được tâm tình đó, đã cách một thế hệ.

Có tiếng bước chân vang lên ngoài đình, Đường Đại quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy một bóng đen cao gầy, là Hình Viên.

“Thế nào, người hôm nay không cần canh cửa sao?” Nàng không chút che dấu nói lời châm biếm cay nghiệt, Hình Viễn không có như nàng dự liệu nổi giận, thanh âm hắn vẫn như cũ lạnh tĩnh: “Người dám nói những điều này không trong dự tính của người sao? Người cho nàng lộng lẩy xuất hiện trước mặt người khác, thì sớm nên nghĩ đến ngày hôm nay. Hiện tại ở chỗ này lừa mình dối người, giả dạng đồng bệnh tương liên cái gì!!”

Trong lời nói của hắn rõ ràng tức giận, tay ấn ở bên hông, thử vài lần, cuối cùng không có rút ra trường kiếm. Đường Đại cũng không sợ hắn, hắn làm thị vệ lâu lắm, ngay cả ẩn nhẫn cũng thành thói quen, cho nên nàng có lá gan, cười lạnh tiếp tục chọc giận hắn: “Làm sao, không có chủ tử người phân phó, người cũng không dám cản người sao?”

Hình Viễn rút cục rút kiếm đi ra, khí lạnh gác ở trên cổ, Đường Đại có thể cảm thấy thân kiếm hàn ý đến tận xương. Nhưng một người phi thân lại, là cái hàng nhái “Diệp Độc Thành,” hắn đẩy ra trường kiếm của Hình Viễn “Đầu nhi, không được giận, không được giận a Đầu nhi.”

Vừa nói, vừa đem Đường Đại che ở phía sau: “Chủ tử kêu người kìa Đầu nhi, nhanh đi nhanh đi.”

Hình Viễn mặt lạnh thu lại kiếm, Đường Đại đứng sau lưng Diệp Độc Thành thanh âm của nàng rất thấp, nhưng bên trong vẫn mang theo ý cười: “Đúng, đều là trong dự định của ta. Thế nhưng trừ lần đó ra, ta còn có biện pháp khác sao? Người dạy ta, còn có biện pháp khác sao?”

Hình Viễn bị kiềm hãm, bước nhanh rời đi, không có quay đầu lại.

Diệp Độc Thành quay người nhìn cái cổ Đường Đại: “May là chỉ trầy da một chút...” Bọn họ bên người đều mang theo thuốc, hắn thoa một chút lên chỗ bị rách da của Đường Đại: “Chọc Đầu nhi của chúng ta làm chi a, xúc phạm loại người như chúng ta, đầu đao liếm huyết, nếu hắn lỡ tay, người thật làm vong hồn dưới kiếm, rất oan uổng.”

Đường Đại cũng không nói lời nào, đứng nhìn hắn một hồi, đột nhiên cúi đầu cắn ngón tay hắn. Diệp Độc Thành kinh hãi, nàng hạ khẩu cực ngoan độc, thiếu chút nữa cắn ngón tay hắn đứt ra làm hai. Cắn xong, Đường Đại thấy tâm tình chuyển biến tốt đẹp không ít, phun nước bọt trong miệng xuống đất, mắng một câu, “Một đám khôn nạn!!”

Mắng xong, nàng cả người khoan khoái, thản nhiên thả bộ rời khỏi.

Vừa mới bước đi thông thả đến đường mòn ngoài đình, thấy Hình Viễn bước nhanh mà đến, sát ý lúc trước của hắn đã hoàn toàn được che giấu, ngữ thanh lạnh lùng: “Chủ tử gọi người đến một chuyện.”

Ngược lại là Đường Đại do dự: “Phòng Hà Hình?”

Hình Viễn ngắn gọn: “Ừ.”

Đường Đại theo hắn một đường đến chỗ Hà Hình ở, hai người rõ ràng mây mưa đã xong, Hà Hình tóc dài nhu thuận xõa ở hai vai, trên mặt ửng hồng, tươi đẹp như hoa đào. Dự vương cũng chỉ có nội sam, thấy Đường Đại hắn hướng nàng phất tay, Đường Đại nhìn lại, bên ngoài Hình Viễn đã đóng cửa phòng.

“Đại tử, nghe nói người bị bệnh?” Hắn có khuôn có dạng sờ sờ cái trán của nàng. Bịa đặt, tất cả mọi người biết là bịa đặt, nhưng lúc không nên vạch trần, cũng phải xem như đạo lý. Cho nên Dự vương gia tin tưởng không nghi ngờ: “Xem qua đại phu chưa? Uống thuốc chưa?”

Đường Đại không chắc ý đồ hắn gọi tới là gì? Thu thập chiến trường?

Chiến trường hai người bọn họ, cần mình tới thu thập sao?

Nghi hoặc cứ nghi hoặc, nàng vẫn nồng nhiệt cười: “Tạ ơn Vương gia quan tâm, tiểu dân đã khá hơn.”

Dự vương liền kéo lấy tay nàng, tay trên lưng vỗ vỗ: “Vậy bản Vương an tâm. Bản vương đem nay muốn mượn chỗ ngủ một đêm. Người là chủ nhân nơi này, không được keo kiệt a.”

Đường Đại rút cục minh bạch ý đồ của hắn, cừ thật, người muốn song phi a?!!

Con mẹ nhà người!!!

28. Chương 28: Nữ Săn Tử Nan Biện Kỳ Phụ

Khi Đường Đại còn viết văn ở Tấn Giang cũng thường xem tiểu thuyết, nàng tự nhiên là biết ba vợ bốn nàng hầu ở cổ đại là chuyện rất bình thường. Nàng biết cổ đại đa số đều là đàn ông nuôi sống gia đình. Vì vậy toàn gia đều do hần định đoạt, cơ thiếp vân vân, đều là sủng vật.

Nàng không phải là đứa nhỏ rất thuần khiết, diễm thụ thời cổ đại cũng không ít, biết cổ nhân có thể cởi mở, thê thiếp cùng an ủi lẫn nhau, biết cổ nhân có thể vài nữ đồng sàng mà ngủ. Thế nhưng nàng ở dưới xã hội một vợ một chồng mà lớn lên, chuyện nhị nữ đồng sàng cùng hầu hạ nhất phu, biết cùng phải làm là hai chuyện khác biệt.

Dụ vương kéo tay nàng tới trước giường, hần hiềm khi tự hạ thấp địa vị thay nàng cởi những nút thắt vướng bận trên áo, động tác này rất không thành thạo: “Đãi ngộ này ngay cả trác phi của bản vương cũng không có đâu.”

Đường Đại trả lời cứng rắn không có cảm xúc: “Nói như vậy tiểu dân nên cảm thấy vinh hạnh?”

Hà Hình thay nàng bỏ đi trâm cài trên đầu, lơ đãng vỗ vỗ tay nàng, Dụ vương chặn ngang bả vai nàng, hần hơi thấp đầu, môi chạm vào bên tai nàng, nhẹ cắn cắn vành tai của nàng: “Không có gì phải để ý Đại tử.” Hần đem nàng đặt trên giường, nụ hôn ngọt ngào rơi vào gáy nàng: “Ở đây mọi người đa phần đều như vậy, thật sự, không có gì đáng phải để ý.”

Hần hôn tới bờ môi nàng, Đường Đại gắt gao cắn môi, máu từ khoe môi thoát rơi xuống, ở trên càn cổ hiện lên diễm sắc gai mắt. Dụ vương nhũm mày, rút cái gối lụa bạch lau lau khoe môi của nàng: “Đừng như vậy, tin tưởng ta, ta sẽ làm cho ngươi vui vẻ.” (vui vẻ cái eo. Edit cái chap này kích động chịu không nổi.)

Màn trướng buông xuống, tia sáng đột nhiên mù mịt. Hà Hình thay Đường Đại để ý gỡ ra mái tóc đen trên gối, trong nháy mắt nàng thấy trong đôi mắt kia có sát khí. Hà Hình trong lòng cả kinh, nàng quay đầu trong lúc Đường Đại muốn giơ tay phải lên thì ẩn đi, thuận lợi đoạt đi cây trâm cài trong tay Đường Đại, nhìn nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

Dụ vương vẫn hôn từ cổ Đường Đại xuống, Hà Hình hôn vành tai nàng bên kia, bọn họ mùi vị mây mưa trước đó vẫn chưa tán đi, giống như xạ hương ở trong màn trướng thỉnh thoảng ngưng tụ hoặc tản mạn, Đường Đại vẫn nghĩ môi Hà Hình trơn mịn, nhưng đặt trên cái lỗ tai giống như giun bò. Rốt cục khi Dụ vương chuẩn bị công thành đoạt trại, nàng xoay người ọe một tiếng ối trên mặt đất.

Dụ vương liền ngừng thể tiến công, bên gian phòng này tự nhiên là không thể ngủ được nữa, hần lấy tấm sa bọc Đường Đại lại, ôm ngang đôi vai Đường Đại, ra khỏi cửa thì phân phó Hình Viễn: “Cho người vào dọn dẹp một chút, mặt khác đem nước nóng lên đây.”

Đường Đại súc miệng xong, Dụ vương nhẹ vỗ lưng của nàng, giọng điệu thân thiết: “Tốt hơn chưa?”

Đường Đại thấy trong lòng phiền muộn, nàng muốn la lên không tốt, thế nhưng la lên như vậy thì có thể thế nào? Kinh Kha thích Tần, lòng nàng nổi lên một lần, Hà Hình ngăn trở, quyết tâm thấy chết không sờn một lần bị chọc thủng, khó mà tập hợp lại.

Nàng không thể làm gì khác hơn là cười: “Ta nói không khỏe, Vương gia liền sẽ thu binh? Tuy nhiên Vương gia, tiểu dân trời sinh hưởng thụ không nổi bách hợp, ngài nếu thật thương ta... Cho Hình Viễn vào chơi BL, ta khẳng định thần thanh khí爽, bách bệnh toàn tiêu!”

Dụ vương cười nhạo, đợi nàng súc miệng xong hần tiếp tục đại kể công phạt, chỉ phân phó Hà Hình bên cạnh: “Quên đi, ngươi nghỉ ngơi đi.”

Hà Hình liền ở trên góc giường sát tường nằm xuống ngủ, động tĩnh của hai người kia truyền vào lỗ tai nàng, nhưng không chút nào tạo thành quấy nhiễu — nàng trải qua nhiều lần. Trong tù các lính canh ngục có đôi khi thu bạc của các hương thân bên ngoài, lại chọn nữ tù xinh đẹp hiếu kính, thậm chí lấy nữ làm tiệc, những trận chiến loại này, nhiều đến mức nàng có thể bách biến bất kinh.

Nửa canh giờ sau, vân thu vũ trụ.

Dụ vương bên trái ôm Đường Đại, bên phải bế Hà Hinh, ba người đồng sàng mà ngủ. Đường Đại từ trong lòng hân giã đi ra ngoài, hân rõ ràng như đang ngủ, nhưng hết mức kìm chặt tay nàng không tha. Đường Đại giã dựa quá dữ tợn, hân uy hiếp bổ thêm lực, ban đêm rất yên tĩnh, liền có thể nghe được âm thanh khanh khách từ cổ tay nàng truyền đến. Đường Đại cắn răng không có kêu đau, nàng không dám khẳng định, nếu như vẫn giã dựa như vậy hân có thể trực tiếp bóp nát cổ tay nàng hay không.

Sau cùng chỉ có thể yên lặng quay về nằm trong lòng hân, tay hân liền giống như kim sắt, như trấn an vỗ nhẹ lưng nàng, lại như ngủ say, không có động tác gì khác.

Đường Đại vẫn không có ngủ, nàng chỉ cảm thấy lồng ngực phiền muộn. Bóng đêm quá đậm, có hoa nến nổ lên, phát sinh âm hưởng yếu ớt, nàng trợn mắt đến hừng đông.

Dụ vương thức dậy rất sớm, ở đây không ai hầu hạ, hân cũng rất nhanh sửa sang y bào, chạy lại trên mặt Đường Đại thơm một cái, lại vỗ vỗ mặt Hà Hinh, cuối cùng ra cửa.

Hà Hinh lấy ngón tay chọt chọt Đường Đại: “Không có việc gì chứ?”

Đường Đại cảm thấy trong đầu ảm đạm, trên trán gân xanh nổi lên giựt giựt, nói ra lại cậ mạnh: “Không có việc gì... Vì sao không cho ta...”

Hà Hinh che miệng nàng lại, chĩa chĩa lên trên mái phòng, Đường Đại lúc này mới nhớ tới phía trên chỉ ít còn có 4 ám vệ 8 cái lỗ tai. Nàng phần nộ mím môi. Hai người lần đầu tiên đồng sàng, vậy mà lại dưới tình huống như thế này. Hà Hinh cũng không muốn ngồi dậy, vẫn nằm nói: “Đại tử, trình tiết đối với người quan trọng sao?”

Đường Đại đối với thứ này chẳng đáng lo đến: “Ta nếu tam trình cửu liệt, cũng sẽ không bị hân hù cái liên hiến thân.”

Hà Hinh bay người qua nhìn nàng, thanh âm hạ rất thấp: “Người biết hân và Phan thái sư vì sao thề không lưỡng lập không?”

Đường Đại phát tay: “Lúc này không nên nhắc đến hân, ta cảm thấy mắc ói.”

Hà Hinh càng muốn nói cho nàng, hai người trên giường lặng lẽ nói: “Bởi vì hân còn trẻ mang binh, Phan Dũng con trai lớn Phan thái sư là tiên phong trận tiền của hân, cùng hân lần thứ nhất giao chiến với Đại Nguyệt tử vong. Phan thái sư trong lòng vẫn nghi ngờ hân hại chết con trai mình, còn dăng sớ tấu vạch tội qua hân, Đại Huỳnh vương triệu người người đều biết. Tiên đế khi đó còn tại vị, lo lắng thế lực trong triều, để trấn an cự thần, mới phải triệu hân về, lấy lại binh quyền. Nay là anh hân thượng vị, mới đem hình bộ cùng hộ bộ giao cho hân.

“Vậy thì thế nào, hân vốn cũng không có tốt lành gì.” Đường Đại càng nghĩ càng thấy vô lực, tư duy bắt đầu có chút mơ hồ, Hà Hinh chọc chọc đầu nàng: “Ngốc nha, hân nếu xuất thân võ tướng, thân thủ tất nhiên rất cao, bằng người há có thể làm được việc?”

Đường Đại trong tiếng nói liền dẫn theo vài phần mờ mịt: “Không làm được thì thế nào? Hà Hinh chúng ta cứ phải cả đời như thế này tiếp sao?” Nàng đột nhiên thấy có chút lạnh lẽo, vô ý thức co vào chăn: “Người không rõ ý tứ của hân sao Hà Hinh, hân từng bước một tước đoạt giới tuyến của chúng ta, chính là muốn chúng ta tha thứ thành thói quen. Ngày hôm qua chúng ta nghĩ cùng hầu hạ nhất phu có thể nhẫn, ngày hôm nay hân muốn chúng ta nhẫn ba người đồng hoan, ngày mai sao? Hay là ngày mai, người chúng ta hầu hạ không chỉ một mình hân. Hà Hinh ...” Nàng ngữ thanh rất thấp, ánh nến đã hết, sắc trời chưa sáng, Hà Hinh không thấy rõ biểu tình của nàng: “Hân bồi dưỡng nô tính của chúng ta, chúng ta từng bước một thoái lui, một ngày nào đó sẽ thành thói quen, lấy hân làm trời, xem việc thuận theo hân là đương nhiên. Hà Hinh, người xem qua cung đấu chưa? Chúng ta sẽ giống như đa số cơ thiếp hân sở hữu đối xử với hân như chủ, vì hân yêu mà sống, mất đi tôn nghiêm, mất đi yêu ghét, mất đi liêm sỉ...”

Nàng thanh âm càng lúc càng thấp, Hà Hinh thấy có gì đó không đúng, tay sờ lên trán nàng, nóng dọa người, nhưng như vậy nàng thật ra yên tâm —— nàng rất sợ Đường Đại không nghĩ thông uống thuốc độc tự sát.

Nàng lúc này cảm giác thực sự Đường Đại nói đúng, các nàng là chiến hữu, nếu là tư tưởng không như nhau, Đại Huỳnh này tuy lớn, chỉ sợ không thể ở. Nàng đột nhiên rất sợ Đường Đại sẽ chết như thế, nhanh nhanh khoác áo đứng dậy, gọi người đi mời đại phu.

Đường Đại thân thể thực ra không yếu, trải qua một đoạn đời xin ăn, nàng lớn lên có phần khỏe mạnh, thật sự không thể gọi là yếu đuối. Cho nên đại phu nói xong cũng rất chắc chắn: “Chúc mừng phu nhân, phu nhân đây là có thai, hơn nữa chợt cảm phong hàn, sau này phải cẩn thận, không thể để cảm lạnh. Lão phu kê hai đơn thuốc tức thuyền giảm.”

Hắn nói xong vui sướng, Hà Hình cùng Đường Đại sắc mặt như sương.

Buổi sáng hai người vốn nên tiếp tục bồi huấn người mới, Hà Hình đem phương án hoạt động phát cho bọn họ liền trở về phòng Đường Đại. Khi đó Đường Đại đang viết, >, sách này đã kéo dài lâu lắm, mà nàng sau cùng đã có thể viết ra kết cục.

Bởi vì không dự định ra ngoài, nàng chỉ lấy dây lụa buộc tóc trên người tùy ý khoác một chiếc áo gấm bạc sắc, bàn tay trắng trẻo cầm bút, sợi tóc trên trán buông xuống, cả người dạt dào phong cách cổ, dường như bức tranh sơn thủy, nhiễm hương mực nhàn nhạt.

Hà Hình có chút yêu thương: “Người hẳn là nên nghỉ ngơi...Làm sao không cẩn thận như thế.”

Đường Đại cũng rất vô tội: “Ta làm sao biết a, cuối cùng là thiếu kinh nghiệm.” Nàng cúi đầu gạt nghiêng mực, khóe miệng như cũ xóa đi ý cười, vẫn là trẻ con kiêu ngạo Đường Đại: “Cái thời đại này không có áo mưa... Thật sự rất không an toàn.”

Hà Hình ở đối diện nàng ngồi xuống: “Muốn phái người thông báo cho hẳn không?”

Đường Đại cười bắn lên: “Ê ê ê, người thật hồ đồ hay giả vờ hồ đồ a? Trong Phù Vân tiểu trúc này phát sinh chuyện, còn cần chúng ta báo cho hẳn sao?” Nàng cười đến cổ sức, hạ bút không nặng không nhẹ, mực trên trang giấy ánh lên, hơn hai năm viết hơn mười vạn chữ, chữ viết bút lông của nàng cuối cùng cũng có tiến bộ, không hề như khi mới xuyên qua, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ: “Mời đại phu đi, phải giỏi nhất tốt nhất. Ta không nên lưu lại bệnh căn gì, MD, đến lúc đó thân thể lão tử cũng không được quá khó chịu.”

“Hay là... Hẳn không có nhần tâm như vậy, đây dù sao cũng là cốt nhục hẳn, Đại tử.” Hà Hình mở miệng cũng không lo lắng, nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào khuyên Đường Đại. Thật ra nên giữ hay nên bỏ, nàng cùng Đường Đại đều hiểu đạo lý này, một người ăn no toàn gia không đói bụng, là người khi không có kẻ hở, cùng lắm chỉ là một cái mạng thối rửa, phơi thây trong quan tài mà thôi. Cho nên khi Đường Đại ở trong ngục của đám quý tộc AB bề ngoài luôn tươi cười.

Mà nếu có một người để quyền quyền thì có kẻ hở.

Dụ Vương gia sau khi thu nạp Đường Đại chuyện thứ nhất là cấp cho nàng một gia đình, chỉ cần nàng cũng những người trong nhà này sản sinh cảm tình, thế gian này liền có vật có thể quần chân nàng. Vì vậy hùng ưng không thể bay đi, vô vương vô bận.

“Ta không thể sinh con cho tên đàn ông này.” Đường Đại trước một khắc rất nghiêm túc, sau một khắc lại càng nghiêm túc: “Hẳn sẽ làm bản huyết thống cao quý thuần khiết của Đường Đại ta!!!”

Khi nàng nói lời này, nghiêm nhiên vẻ mặt cao quý lãnh diễm như Bạch Liên Hoa!

- Bạch Liên Hoa nữ anh hùng phong trào vũ trang nhân dân tự phát trong một bộ phim của Trung Quốc [baike.baidu /view/934307.htm](http://baike.baidu.com/view/934307.htm)

Hà Hình cũng nhin không được cười dùng cái chặn giấy nhẹ gõ đầu của nàng, gõ xong nàng cảm thấy quả thật như vậy: “Chỗ của ta có bài thuốc tránh thai... Đến lúc đó gọi Ôn quản gia cũng chuẩn bị cho người. Được rồi, còn có...” Mặt nàng sắc vi đỏ hồng, như mây trắng nhiễm yên hà, hồng lệ phi thường: “Còn có phương thuốc trừ cái kia cùng bổ... nhũ, người muốn không?”

Đường Đại đang múa bút thành văn, nghe vậy nàng phản ứng tới: “Thuốc trừ cái gì?”

Hà Hình mặt càng đỏ hơn: “Là cái kia a...”

Đường Đại rút cằm: “Người không thể nào, muốn trừ cái kia của hần?”

Hà Hinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Là trừ cái này của người, ngu ngốc!! Rất đơn giản, dùng vỏ cây lựu cùng hoa cúc rang khô nấu lấy nước, thấy hiệu quả nhanh, cũng không có tác dụng phụ.”

Đường Đại rốt cục hiểu được, lần này là nàng cười rất hài lòng: “Không cần, người giữ đi.”

Nhìn nàng cười đến sang sảng, Hà Hinh cũng cảm thấy tốt hơn, nàng giơ tay gõ đầu Đường Đại: “Cười nè, quên đi, ta ra ngoài mời đại phu.”

Đường Đại tiếp tục viết phần cuối nữ tù, sau cùng của câu chuyện, “Nữ sản tử nan biện kỳ phụ, vu hiểu phan nhĩ đậm chi.”

Một nét bút rất là hơi hợt.

29. Chương 29: Nữ Nhân Như Mã, Lương Câu Tính Liệt.

- Lương Câu: tên một giống ngựa. Ở đây Đường Đại được Thẩm Dự xem như ngựa Lương Câu

Đường Đại thực sự chọn đại phu giỏi nhất nổi danh nhất thành Trường An để khai đơn thuốc, trong cùng một ngày, nàng nhờ Hà Hinh đến Công Khai Đình dán đại kết cục >.

Dung sắc của Hà Hinh, đi tới đâu cũng định trước là đối tượng bị vây xem, nàng dán bản nổi lên chấn động — có người nói Sắc Đại quả thực mắt ngọc mây ngài, tươi đẹp vô song. Đường Đại uống thuốc còn nằm ở trên giường tức giận bức bình: “Ta dán bản hai năm chưa từng có ai nhận ra, người dán giúp một lần... Nhân sinh như vậy, sống có gì lưu luyến...”

“Đi chết đi...” Hà Hinh canh giữ bên giường, tay nàng gõ gõ đầu Đường Đại “Người một ngày không đổ kị ta sẽ chết sao?” Hai bên còn có hai bà đỡ đang vô thố, bà đỡ vừa nhìn là biết đây rõ ràng là phu nhân đại gia, tuy rằng chỉ là sẩy thai, hai bà cũng làm rất là tận lực.

“Đổ kị người?” Đường Đại sắc mặt tái nhợt, nhưng nàng vẻ mặt chẳng đáng: “Họ Hà kia, người lẽ nào không đổ kị tài hoa học phú của ta?”

Hà Hinh phun: “Tiểu nhân đổ kị, hai mắt đỏ hồng như mắt thỏ rồi, người mau đem tài hoa ra đưa cho ta đi chứ?”

Các nàng một mực đùa giỡn nhau, dùng dáng cười cực nhạt nhìn một sinh mệnh hóa thành một đồng máu loãng, trong lời nói cũng không khổ sở.

Buổi chiều, trời vẫn sáng sủa bắt đầu đổ mưa. Đêm hè mưa tới vừa nhanh vừa vội, nương theo đó sấm sét cuộn cuộn đến rất nhanh biến thành một trận mưa to. Cánh tay trái của Đường Đại lại bắt đầu đau nhức, Hà Hinh thay nàng dịch lại góc chăn: “Lúc này phải giữ gìn, không được để cảm lạnh, không về sau sẽ lưu lại bệnh căn.”

“Thuốc đắng dã tật, đừng trách ta nhiều lời.” Đường Đại ôm cánh tay lui lại trong chăn, nàng chảy mồ hôi, thanh âm thật ra không hề để ý: “Ta nếu sống, sẽ không gây khó dễ cho bản thân mình.”

Tới giờ Dậu mưa đã ngừng lại, Ôn quân gia cấp tốc đến báo: “Chủ tử, Dự Vương gia tới.”

Hần lời nói chưa dứt, Dự vương đã vào cửa phòng. Đường Đại ngo nguẩy muốn đứng lên, tay hần đỡ nàng, ở bên giường nàng ngồi xuống, trầm giọng nói: “Đều lui xuống đi.”

Các gia nhân đều tán đi, Hà Hinh vẫn còn hầu hạ bên cạnh, hần đảo mắt nhìn Hà Hinh: “Người cũng mệt rồi, xuống phía dưới nghỉ ngơi đi.”

Hà Hinh có chút sầu lo, há miệng muốn nói, nhưng Đường Đại dùng ánh mắt ngăn trở nàng, nàng vì vậy cúi chào, cũng lui ra ngoài.

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người. Dự vương trên người bị nước mưa dính ẩm ướt, hần cởi trường bào, cởi hài, cũng không khách khí, vén góc chăn leo lên giường. Cũng không cấm kỵ sản phụ dơ bẩn, hần vươn tay đem Đường Đại ôm vào trong ngực.

Đường Đại không liệu được hấn sẽ như thế nào, liền ngoan ngoãn nằm úp sấp trong lòng hấn. Hấn tựa đầu vào nàng, hai người trầm mặc. Có trong thoáng chốc, Đường Đại thậm chí nghĩ có phải hấn cũng cảm thấy không khỏe?

Đây là người đàn ông đáng sợ nhất ở nơi này, nếu như hấn cũng giống như quý tộc AB thân béo như lợn, tính ác như chó, vừa bắt đầu đã mạnh bạo, Đường Đại có thể không sợ, thế nhưng hấn hết lần này tới lần khác tuần mỹ vô trù, tính giảo như hồ, hấn quen thói trong thuốc độc lại pha một ít mật.

Hấn luôn cao cao tại thượng, nhưng hấn sẽ chọn một thời cơ rất thỏa đáng bày ra mặt yếu đuối một mỗi của hấn, chỉ một câu thôi có thể lôi ra mẫu tính của người phụ nữ.

Trình diễn của hấn vĩnh viễn không khoa trương, không quá lộ, người một khi không cẩn thận sẽ sa chân vào. Vì vậy người sẽ rất muốn giơ tay vuốt ve tóc hấn, vuốt lên đôi mày chau lại của hấn. Vì vậy hết thấy hành động hấn làm, người đều có thể tìm được vô vàn lý do bào chữa.

Tỷ như lần đầu tiên lấy thân báo đáp là vì yêu, tỷ như hấn ban cho Phù Vân tiểu trúc là để giữ an toàn cho người, dừng lại nửa cuộc đời phiêu bạt của người, tỷ như hấn sủng ái Hà Hình là vì cho người người giúp đỡ đắc lực, tỷ như ba người đồng sàng chỉ là vì hấn muốn cho người một người bạn, cho người không còn tịch mịch. Tỷ như đứa con này, có thể là bởi vì hấn cái gì cũng không cho nó được...

Giờ khắc này hấn chui ở mái tóc mây của Đường Đại, tay Đường Đại bị hấn ấn ngay ngực, nàng có thể cảm giác được tim hấn đang đập, thế nhưng nàng không cảm giác được tim mình đang đập. Nàng chỉ có nhìn ngoài cửa sổ, mưa to tầm tã, ngẫu nhiên có sấm sét vừa hiện, đánh không ra màn mưa dày đặc.

Lúc này Hà Hình cũng không có về phòng, nàng ở tiểu đình trong ao sen xem mưa. Mây đen bao phủ phía chân trời, trời chưa tối, nhưng ánh sáng rất u ám.

Nàng mặc váy nguyệt sắc, đình quá nhỏ, khó tránh gió mưa, cho nên nàng xòe cây dù, đứng dựa ở lan can trong đình một hồi. Nàng phát hiện cạnh lan can phía đông có gốc hoa sen nở đặc biệt xinh đẹp, cố sức vươn tay hái, nhưng luôn luôn thiếu một chút. Mưa gió càng lúc càng lớn, trên người nàng đều đã ướt đầm, trực tiếp thu cây dù, vịn thành lan can nhón chân dẫm lên tảng đá ngoài đình.

Lúc đó nàng toàn thân ẩm ướt, váy mỏng dán trên người, càng tôn thêm dáng người lả lướt, tóc đen dày như mực phủ ở trên vai, hình ảnh này rất sâu sắc, khiến cho người ta cảm thấy không thực bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Còn chưa đợi nàng vươn tay, phía sau có người kéo lui nàng, lấy động tác cực nhanh ôm nàng đến trong đình, Hà Hình quay đầu liền nhìn thấy Hình Viễn, hấn vẫn như cũ nghiêm mặt, ánh mắt tựa hồ như chưa từng liếc mắt đến nàng.

“Như vậy rất nguy hiểm.” Vốn là một câu nói rằng dạy, nhưng nói ra với nàng thêm vài phần lo lắng. Không đợi Hà Hình đáp lại, hấn nhanh nhẹn phóng qua lan can, Hà Hình thậm chí không thấy hấn rút kiếm, thì mũi kiếm hấn đã hạ xuống cành hoa sen khêu lên. Một cái đi về, sạch sẽ lưu loát.

Hấn rút cục thu kiếm vào vỏ, cầm hoa sen trong tay đưa cho Hà Hình, Hà Hình không nhìn đến hai mắt hấn, nàng cúi đầu, nửa ngày mới tiếp nhận hoa sen trên tay hấn, bầu trời ngẫu nhiên có sét, trong chớp mắt đó ánh lên dung nhan rực rỡ của nàng, mang theo nụ cười mỉm e thẹn nói một câu cảm ơn, kinh diễm khắc cốt.

Tay Hình Viễn nắm thành quyền, rất nỗ lực khống chế không chạm vào gương mặt của nàng: “Trở về đi, người đều ẩm ướt hết rồi.”

Hà Hình vì vậy che dù dọc theo con đường đá trở về phòng, nàng không có quay đầu lại, thế nhưng trong viện sum suê cây cảnh cũng theo một đạo thuật tha tạo nhả hợp thành một hồi hoa mộng.

Đường Đại ở trong lòng Dự vương nằm úp sấp thật lâu, nàng thu hồi ánh mắt, mơ hồ có thể thấy được đường nét sườn mặt hấn. Nàng thấy nhạt nhẽo lâu như vậy, xem như là kịch câm thì cũng nên mở miệng nói chuyện rồi, quả nhiên Dự Vương gia liền nắm chặt thời khắc quan trọng này: “Ta nghe rất nhiều xuyên không giả nói về chuyện ở triều đại các người, ta biết người triều đại các người tương đối bảo thủ. Nhưng mà Đại tử, nhập gia tùy tục lời này các người hấn đã nghe qua. Đã tới Đại Huynh, mặc kệ là sai lầm cũng

tốt, ngoài ý muốn cũng được, dù sao người cũng không thể trở về. Người nhất định phải thích ứng với tập tục ở Đại Huỳnh, không phải sao?”

Một phen chuyện hần êm tai nói ra, tình chân ý thiết, Đường Đại rốt cục hiểu được vì sao Vương Thượng cho hần nắm giữ hình bộ, hần có thể không chớp mắt đem một trường thiên chó má giăng thành tỉnh thể hàng ngàn, hơn nữa chữ chữ rõ ràng lý lẽ, chạm vào chân tình, khẩn thiết không gì sánh được: “Hơn nữa người từ nhỏ được truyền thụ quan niệm không giống nhau, cho nên rất khó tiếp thu, ta bức người e rằng người sẽ hận ta một thời gian dài. Thế nhưng Đại tử, nam nhân trên giường các người nếu không phải là ta, cũng tất đổi thành một người khác. Mặc kệ đổi thành ai, cho dù là vương... sẽ không tốt hơn so với ta!”

Hần nắm tay Đường Đại chặt chẽ, bức nàng ngẩng đầu nhìn hần: “Tự người nghĩ xem có phải thế không?”

Đường Đại thấy người này không làm hoàng đế thực sự đáng tiếc, nếu như Oscar cũng xuyên qua, ảnh đế chắc chắn hần có thể đoạt giải liên tục.

Văn nhân nhà sĩ cổ đại phần lớn thích chơi cờ, không chỉ tính toán đi như thế nào, càng tính toán người khác đi như thế nào. Hần nói ra mỗi một câu nói đều là sự thực, hơn nữa cũng ăn khớp với nhau xuất phát từ nội tâm, quan minh chính đại. Chỉ là thích ứng với tập tục ở đây, xem chồng là trời, lấy hần làm trời, — mặc dù hần căn bản không phải, cũng không có khả năng trở thành chồng của các nàng.

Vì vậy lễ nghi liêm sỉ cũng không là gì, chỉ là thời đại khác biệt, vì vậy tôn nghiêm so với cái màng của xử nữ cũng không dày hơn bao nhiêu.

Đường Đại chỉ có thể cười, nàng nghĩ trận xuyên không này cùng phiên ngôn luận của hần hoang đường buồn cười như nhau, thế nhưng nàng không thể vạch trần, Hình Viễn cái người này tuy là cặn bã, nhưng ít ra có một câu nói không sai — người quá thông minh, luôn luôn có kết cục bi thảm.

Không phải mỗi người quyền quý đều có thể kiểm chế tốt như vậy khi bị chọc giận, nếu làm cho hần thẹn quá thành giận, người bị tổn hại tuyệt sẽ không là hần.

Cho nên nàng chỉ có thể cúi đầu cắn răng, làm bộ trầm mê vào nỗi đau mắt con, lại làm cho lần nói chuyện này có chút đáng dấp bụng lỏng: “Dụ Vương gia, ta mệt mỏi.”

Đại Huỳnh vương triều, Dụ vương phủ có hơn năm mươi cơ thiếp, từ danh viện quan lại, cho tới thanh lâu giai lệ, muôn tía nghìn hồng, Thẩm Dụ chưa bao giờ thiếu. Hần vẫn nghĩ nữ nhân như mã, Lương Câu tính tình luôn luôn mãnh liệt, dễ dàng phục tùng, hần không có cảm giác thành tựu, mà luôn thuần không phục, hần sẽ thẹn quá thành giận. Cho nên cái phản ứng này hần khá thỏa mãn, hần cúi đầu hôn lên trán Đường Đại: “Đêm nay bản Vương cùng người ngủ. Đại tử, đã mất đi, đều là không có duyên phận, chớ cần lưu tâm.”

Đường Đại liền có thể xác định thái độ mệt mỏi của hần vừa rồi không phải là buồn bã vì đồng máu loãng này. Đúng vậy, hần có nhiều cơ thiếp như vậy, thật muốn con nối dõi, ai mà không thể được? Cho nên biệt ly như vậy, hần đã trải qua nhiều lắm? Nhiều đến nỗi có thể nhàn nhạt miêu tả chuyện này là do vô duyên.

Đàn ông đến tận đây, thế gian này còn có thứ gì có thể chiếm một vị trí nhỏ nhỏ trong lòng hần?

Sai rồi, có thể căn bản ngay cả tim hần cũng bị sâu mọt đục rỗng.

Đường Đại mặc hần ôm lấy ngủ, đông tố rớt trên mái ngói, ngoài âm thanh hỗn tạp, cũng không có gây nên mỹ cảm châu rơi bần ngọc như trong truyền thuyết.

30. Chương 30: Vĩnh Viễn Sa Vào Dục Vọng Ái Ân?

Nếu nghe theo lời đại phu, Đường Đại hần nên nghỉ ngơi, nhưng trời sinh nàng không chịu được nhàn rỗi, lại thêm ý vào thân thể cường tráng như trâu, nàng nằm một ngày một đêm liền lại khỏe như vâm.

Đường Đại buổi trưa đi đến Vạn Tượng thư cục, nàng đã có hai tháng không đến, trong cục có thêm rất nhiều gương mặt tay viết mới, Hồ Lang là người đầu tiên nhìn thấy nàng, người nào đó cả kinh như ban ngày đi dạo phố nhìn thấy Ngọc hoàng đại đế: “Đại tử tỷ!!! Oa oa oa người gần đây trốn ở đâu a !” Hần

cũng không e ngại, bỏ nhào đến nắm hai cánh tay Đường Đại lắc loạn: “Chúng ta nhớ người muốn chết, Thụy Từ mỗi ngày đều nhắc tới, nói đến nỗi lổ tai ta cũng mọc kén!”

Đường Đại đứng tại chỗ bất động: “Cho nên người chuẩn bị đem ta lắc chết, để cho sau này Thụy Từ muốn nói cũng không còn để nói đúng không?”

Hồ Lang dừng lại hành động lắc tay nàng điên cuồng, ngượng ngập: “Người ta không phải là bị kích động sao...”

Đường Đại cùng Hàn Phong, Thụy Từ, Hàm Châu, Hồ Lang năm người như cũ trong vườn uống trà, bọn họ bốn người xưa nay cao ngạo, giờ cùng một nữ tử mới đến trò chuyện thật vui, liền có một người mới đến cúi đầu hỏi, có một tay viết cũ vẽ đầu của hắn: “Đó chính là Đại Sắc Yên Thanh.”

Vì vậy trên sân cỏ, ánh mắt tụ lại càng nhiều.

“Đường Đại sách mới định viết cái gì a?” Hàn Phong giúp nàng đổi trà, từ lúc nàng tạm ngưng, Vạn Tượng thư cục vai chính tự nhiên liền thành Hàn Phong. Hơn nữa khối thị trường ngôn tình này đã bị rất nhiều thư cục theo dõi, cạnh tranh chậm rãi kịch liệt nổi lên, hiển nhiên đa dạng càng ngày càng nhiều.

Mà Đường Đại người này phải chống đỡ khối quảng cáo, chương mới tự nhiên cũng chậm, chương mới chậm cũng có chỗ tốt, giống như trẻ con sinh đủ tháng, thời cơ chín mùi, câu chữ có thể nghĩ cận kề. Đường nhiên, chương mới chậm cũng có chỗ hỏng — hao thời gian, sản lượng thấp: “Vẫn đang nghĩ đây, hận ta chỉ có hai tay. Các người thì sao?”

“Đại tử tỷ, trước xem văn mới của ta. “ Hồ Lang bắt đầu nhào tới, đem bản thảo ba chương văn đầu chuyển đến tay Đường Đại, Đường Đại không tiếp, nàng nói không nhanh không chậm: “Của người không cần xem nha, đến lúc đó người muốn vài người xét bản là được, cho dù nó thế nào...”

Hồ Lang bị bóc lên vết thương cũ, nhảy lên ba thước, thừa cơ dùng bản thảo gõ nàng: “Thúi Đường Đại tử!! Ta trước giờ chưa từng xét bản có tin hay không...”

Nàng lấy việc xưa này đùa cợt Hồ Lang, trêu đùa cũng không cấm kỵ, khẳng khái làm cho Hồ Lang dựng lông lên một lần, nhưng thật ra cả đoàn người đều bị chọc cười.

Hàn Phong so với Hồ Lang trầm ổn hơn một tí: “Lúc rảnh rồi giúp ta xem sách mới.” Hắn chuyển bản thảo qua: “Tên sách là >”

Đường Đại tương đối thích sách của Hàn Phong, hắn hành văn nghiêm cẩn, hơi có chút thi vị của ngôn tình võ hiệp thế kỷ 21, Đường Đại trở mình, bên ngoài liền có người nói nhỏ, là Dự Vương gia đi đến.

Ngày tháng 7, hắn mặc cẩm y thuần trắng, ngọc quan thúc phát, quạt xếp trong tay mơ hồ có thể thấy được nét bút thanh tú, nhưng một thân quý khí long chương phượng tư làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đường Đại không tin mấy thứ huyết mạch hoàng gia, nhưng cũng không thể thán phục khí phách phong lưu như vậy.

Chỉ là tâm tình bây giờ so với lúc trước đây bất đồng nhiều lắm.

Quy củ ở Vạn Tượng thư cục, chỗ này hắn là chủ biên, nhưng không cần tôn sùng Thọ vương, cho nên thấy cũng không được hành lễ. Quy củ lập ra bao lâu, các thành viên trong cục thăm nghĩ hắn khiêm tốn, tay viết nữ ngoài sáng trong tối thăm mến hắn, thật không phải số ít.

Mà Dự vương mọi người đều biết phong lưu, yêu thích mỹ sắc, điểm ấy hắn vẫn rất thẳng thắn, hắn ôm về nuôi dưỡng trong Thọ vương phủ hơn năm mươi cơ thiếp, nuôi tại bên ngoài không có chuẩn số. Cho nên phạm là đưa đến cửa, hắn không có cự tuyệt, nhưng... cũng không có lưu luyến.

Dọc theo đường mọi người đều xưng hô theo lễ, hắn cũng chỉ khẽ gật đầu, cuối cùng bước vào nhóm 5 người Đường Đại ở đây.

Năm người đứng lên, hắn ở ghế đá ngồi xuống, có ý vô ý ngồi bên vị trí cạnh Đường Đại tiện tay cầm lên xấp bản thảo trên bàn: “Được rồi, đều ngồi đi, câu nệ cái gì.”

Năm người ngồi xuống, hẩn giở bản thảo, cầm bút bên nghiên mực, thấy Đường Đại không phản ứng, lại lấy bút gỗ nghiên mực, vẫn là Thụy Từ phản ứng nhanh, lập tức chuẩn bị mài mực, Dụ vương mở miệng nói rất tùy ý: “Để Đại tử mài, ai bảo nàng lười biếng không viết sách mới! =.=”

Đường Đại chỉ có thể đứng dậy, thêm nước vào nghiên mực, bắt đầu mài mực.

Sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu sáng lên bãi cỏ làm tăng thêm màu xanh thẫm, trong không khí hương thơm của bùn đất cùng thực vật. Khi hẩn xem bản thảo luôn rất chăm chú, chốc chốc ở chỗ nào đó đề thêm lời bình bên cạnh, cuối cùng sẽ viết lên lối suy nghĩ, hành văn, một ít ý kiến về phương diện đọc giả chờ đợi, viết thì thoăn thoắt, chữ viết cùng người của hẩn như nhau thắm đậm một cổ phong lưu thoải mái.

Dụ vương trong trường hợp này không thích câu nệ, tẻ ngắt sẽ làm người ta cảm thấy khấn trương, cho nên bọn Hàn Phong cũng thử tìm đề tài nhằm giảm bớt bầu không khí này, trong 5 người có 4 người giả bộ dễ dàng, duy chỉ có Đường Đại ra vẻ thận trọng.

Buổi chiều khi trở về Phù Vân tiểu trúc, một đại gia đình đang chờ nàng ăn cơm. Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết hai người Đường Đại cấp cho Hà Hình, Diệp Độc Thành cùng Tây Môn Xuy Ngưu hai cái hàng nhái song song theo nàng tiến vào cửa, nàng đối với đám ám vệ này, đến bây giờ tâm vẫn kính nể —— nàng xuất môn trở về tới nhà bọn họ mới hiện ra ăn cơm, bình thường sẽ không cảm thấy qua sự tồn tại của bọn họ.

“Người chúng ta có thể phái đi ra.” Hà Hình vẫn như cũ ngồi bên cạnh nàng: “Tuy nhiên phần của Dụ Vương gia tách ra cho hẩn.”

Đường Đại gấp miếng măng khô: “Phần của hẩn trước tiên khoan tách, nói với hẩn cho ta mượn.”

Hà Hình lại nở nụ cười: “VẬY NGƯỜI ĐI NÓI, TA NÓI CÓ THỂ KHÔNG ĐƯỢC...”

Hai người đang đùa giỡn ồn ào, chính chủ đã đi vào cửa: “Thế nào là cái gì không được?” Có gia nhân tiến đến, đỡ lấy áo choàng của hẩn, dáng dấp hẩn vẫn như buổi chiều xuất hiện ở Vạn Tượng thư cục, chắc là mới từ trong cục trở về. Đường Đại đứng dậy đem vị trí chủ nhân tặng cho hẩn, Hà Hình ánh mắt rất thông minh, nàng lập tức đứng dậy đem chỗ ngồi gần với chủ vị nhường cho Đường Đại, bản thân mình thì ngồi bên tay trái Dụ Vương gia.

Đây là một nữ nhân hết sức thông minh, nàng chồn chồn cẩn thận, tuyệt không che lấp danh tiếng Đường Đại.

Dụ vương cũng dặt tay nàng: “Ai nói đều được!” Hẩn cầm đôi đũa lúc trước của Đường Đại, gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào chén Đường Đại, lại gấp một miếng bỏ vào chén Hà Hình, Đường Đại nói thầm: “Đôi đũa này tiểu dân dùng qua rồi.”

Bên môi hẩn tràn ra một tia cười, lại gấp inh một miếng rau xanh, nghiêng đầu qua tai nàng nói nhẹ: “Người bản Vương đều dùng, sao lại còn phải để ý chén đũa người dùng qua?”

...=.=!

Ban đêm vẫn như cũ ba người đồng sàng. Hẩn không chút nào tránh Đường Đại như trước cùng Hà Hình XX, trong yên la sa trường động tĩnh hai người rất lớn, thở dốc cùng rên rỉ luôn luôn lọt vào tai. Đường Đại dựa sát tường mà ngủ, nàng nỗ lực làm như không nghe thấy, giống như Hà Hình hôm trước lão tăng nhập định, nhưng nàng rõ ràng trình độ còn thiếu. Cho nên nàng dúi đầu vào trong chăn mỏng: Con mẹ nhà người, đây tính là chuyện gì a!!!

Thanh âm cách tấm chăn nhưng vẫn lọt vào tai, như giò đục xương, đuối cũng không tan. Đường Đại thấy trong lòng nóng nảy, có một bàn tay vói vào trong chăn của nàng, dọc theo gáy của nàng, trên da thịt lên xuống.

Tiếng Hà Hình than nhẹ bên tai, Đường Đại đẩy cái tay kia ra, đối phương cũng không đồng ý buông tha, chặn bị xóc lên, Đường Đại ngẩng đầu đã bị Dụ vương giữ trụ, hẩn ngày hôm nay dường như xông hương tô hợp, giữa hương thơm thanh tịnh đẹp đẽ thắm vào một tia khốn khổ, lại làm cho người ta cảm thấy thanh thuần.

Lưỡi của hắc linh mẫn khéo léo, trong lúc gấn bó chạy loạn, lướt qua như dòng điện yếu ớt tê dại, ánh mắt hắc vẫn như cũ ôn nhu tựa như ánh trăng ngoài cửa sổ, mặc dù hắc đang di động rất nhiều trên người một phụ nữ khác, nhưng vẫn như cũ có thể làm cho người có cảm giác được độc ái.

Đường Đại không phải là thánh tăng gì, nàng chỉ là một tiểu dân thành thị, cảnh sắc này tiêm nhiễm khí tức ngọt ngào thối nát, nàng có thể cảm giác thân thể của mình cũng bắt đầu nóng lên. Hắc tự nhiên cũng có thể cảm giác được, cho nên dần dần trở nên thô bạo cuồng dã, thanh âm cũng mang theo sự hỗn hển: “Đến, ôm ta!”

Hắc dẫn dắt song chưởng của Đường Đại nắm cái cổ hắc, tay gỡ đi áo trong của Đường Đại, vạt áo hắc từ lâu rời rạc, lòng ngực mở ra, mặt mày anh tuấn nhiễm sắc dục, như cổ như mị lao đến mê hoặc nhân tâm.

Đường Đại sắp sửa sa vào thì đột nhiên trong đầu kinh hãi, nàng chỉ cảm thấy đáng sợ, người nọ vừa cười vừa hôn, lưu luyến triền miên, trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện vẻ triu mến, lúm đồng tiền ma quỷ du người trụy lạc.

Nếu như... Nếu y theo hắc, tiết kiệm tầng tầng giãy dựa mưu tính này, có thể hay không chẳng phải mệt mỏi như thế này?

Đường Đại đột nhiên thấy tuyệt vọng, nàng đã chậm rãi quen với ba người đồng sàng, có thể cái gọi là song phi kia, cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Nàng từng bước từng bước một rơi vào vùng đầm lầy, vĩnh viễn sa vào ái dục, tất cả giấy dựa, chỉ là phí công.

“Đại tử.” Hắc bên tai nàng nhẹ gọi, mà trong con ngươi của nàng, rõ ràng đã hiện ra vẻ hoang mang trầm luân, thoáng chốc lại khôi phục trấn tĩnh, Dụ vương cũng không áp sát, lập tức thả nàng, lại trở về bên người Hà Hình.

Chỉ có đối với con mỗi mười phần nắm chắc, thợ săn mới có tâm tình trêu chọc.

Đường Đại thật không biết giải quyết như thế nào, God, người nói ta vì sao ở đây phòng giữ sự kiên trì buồn cười này, là vì cái gì hả? Bình đẳng? Tôn nghiêm?

Hình như rất không thực tế.

Như vậy... Tự do?

Là tự do sao?

Nàng bên này trầm tư, bên kia Dụ vương đã vui vẻ đủ rồi, thu thập chiến trường, hắc vẫn là trái ôm phải bế mà ngủ. Đường Đại bị hắc nhốt vào trong ngực, tột huyệt hương trên người hắc càng phát ra sự ấm áp, mùi vị thanh u nhập vào trong mũi, Đường Đại có ảo giác bị thiếu dưỡng khí.

Hắc vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, xa xa thanh âm của tiếng đồng hồ nước mơ hồ lọt vào tai, trong trường yên la sa, xuân ý tẫn, chỉ còn tiếng hô hấp thanh thản.

(P/s: Như một bình luận của một độc giả trên mạng Tấn Giang bình:

“Thẩm Dụ trong truyện này rất cận bã, cận bã, cận bã, thật sự là đối mới từ cận bã lên đến hạn mức cao nhất >_<”>

31. Chương 31: Ai Da, Người Cứ Dẫn Theo Ta Đi Thôi...

Nhân viên công ty quảng cáo của Đường Đại đã đến nơi, nàng sai người mang theo “Thư giới thiệu” của Dụ vương xuống phía dưới cáo mượn oai hùm, quan phủ các nơi dè dặt, sân bãi linh tinh các thứ đều rất nhanh chuẩn bị đầy đủ.

Nắm giữ việc quảng cáo có một chỗ tốt —— là nắm giữ con mắt của quần chúng. Cái này không giống như viết sách, viết sách là độc giả muốn xem cái gì thì viết cái ấy, mà quảng cáo là người muốn ọi người xem cái gì, là bọn họ phải xem cái ấy.

Bởi vì ở Trường An phát triển một đoạn thời gian, lần này phát triển xuống dưới cơ bản cũng thuận lợi. Đường Đại phân phó trước không cần nhiều, chiếm lấy Công Khai Đình của 27 thành trấn, sau đó mở mang

lưu lượng ở từng địa phương. Sử dụng giao diện giống một loại như ở Trường An, hình thức đưa vào hoạt động đại thể cũng tương đồng.

Thời cổ đại thư từ lui tới đều không thuận lợi, mà chim bồ câu gì gì đó thực sự không đáng tin. Báo cáo công tác ở các nơi đều phải trì hoãn, nhưng dựa vào Dự vương cây cổ thụ che trời này, xem như không có việc gì hệ trọng.

Đường Đại ở Công Khai Đình xem hết bát quái trở về, thì thấy Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết vẻ mặt xanh tái cùng gia nhân nghe ngóng tằm tích của Hà Hình, Đường Đại rất không hiểu: “Hà Hình không phải hẳn là nên ở cùng chỗ với các người sao?”

Hai người sắc mặt càng xanh, việc đánh mất chủ nhân, là sỉ nhục lớn nhất đối với ám vệ.

Đường Đại cũng không lo lắng, giọng nói của nàng rất nhàn nhả: “Mỗi người phạt hai tháng tiền lương!”

Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết vội vã ra cửa, tìm tung tích Hà Hình, Ôn quân gia tự nhiên cũng lo lắng: “Chủ tử, hay là chúng ta cũng phải gia nhân ra ngoài tìm xem?”

Đường Đại miễn cưỡng vỗ vỗ vai mình: “Nàng ấy cũng không mất đi đâu, gọi người đem nước nóng cho ta, ta muốn tắm.”

Ôn quân gia trong lòng mờ mịt, nhưng cũng không thể trái ý của nàng, khom người lui xuống dưới.

Hà Hình mãi cho tới lúc lên đèn mới trở về, ngồi cùng bàn ăn, Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt rất kém, hai cái hàng nhái Diệp Độc Thành cùng Tây Môn Xuy Ngưu bộ dạng như đang xem kịch vui. Hai người thật ra muốn hỏi Hà Hình đi nơi nào, nhưng làm sao cũng không hỏi ra miệng được — cho người chăn trâu, nửa đường trâu không thấy, buổi tối trâu trở về, người không biết xấu hổ mà hỏi nó đi đâu sao...

Nhưng mà buổi tối Dự vương đến dẫn theo một người con gái, hẳn nói cực kỳ chu đáo: “Đại tử, bản Vương suy ngẫm một chút, đã đáp ứng người lợi nhuận phân bốn sáu, bản vương dù sao cũng cần biết tổng số lợi nhuận rốt cục là bao nhiêu? Đây, đây là Đồng Bình về sau nàng thay mặt bản Vương tra duyệt sổ sách. Bình nhi cũng là xuyên không giả, các người hẳn là có chung đề tài nói chuyện.”

Đồng Bình này một thân váy dài hạnh sắc, tóc dài vấn cao, châu vi thúy nhiều, dưới đèn nhìn ra cũng là môi hồng răng trắng, rất có tư sắc.

Đường Đại cùng Hà Hình nhìn nhau liếc mắt, đối với việc này ngang nhiên xếp vào hành vi gian tế, hai người cũng không tiện mở miệng, nếu là hẳn phải người bí mật dò tìm, còn có thể giả vờ không biết là người của hẳn, nhưng hôm nay hẳn ra tay làm khó, hai người không thể nói thêm cái gì.

Nghĩ đến Hà Hình hôm nay lách được ám vệ làm cho trong lòng hẳn nổi lên nghi ngờ, cảm thấy cho dù là Phù Vân tiểu trúc, trước sau cũng còn nhiều chỗ tai mắt của hẳn khó nhìn đến.

Nghi ngờ cứ nghi ngờ, song phương trong đầu đều tính toán nhỏ nhất, nhưng biểu hiện ra ngoài hòa hợp êm thấm: “Bình nhi, người trước khi xuyên qua là làm cái gì?” Đường Đại giọng nói mang theo chút nhiệt tình khi tha hương gặp cố nhân.

Đồng Bình đỏ mặt xấu hổ: “Người ta còn đang học sơ trung thì xuyên đến, may là gặp phải Vương gia...”

Đường Đại : God, đây là lolita trong truyền thuyết sao?

Đồng Bình ở bên cạnh Đường Đại ngồi xuống, Dự vương không ăn cơm tối liền vội vã rời đi — việc vặt trong triều, quốc quân đại sự, hẳn cũng bề bộn nhiều việc.

Hắn vừa đi trên bàn ăn liền yên tĩnh lại, Đường Đại thích ăn cá, lần này trên bàn bày hơi xa, Hà Hình đứng dậy gấp cho nàng một miếng, suy nghĩ một chút lại gấp cho Đồng Bình một miếng, Đồng Bình không chút câu nệ, hơn nữa nàng cũng không quên sứ mệnh chính: “Đường tỷ tỷ, buổi tối ta muốn xem sổ sách các hạng mục của các người.”

Khi tàn tiệc, Đường Đại đem Đồng Bình đến thư phòng, đem sổ sách vân vân đi vào, phân phó Ôn quân gia cùng Phác trưởng phòng giúp đỡ cùng nhau đối chiếu. Hai người các nàng cùng ra cửa, dọc theo đường đá tản bộ.

“Người không hiểu kỳ ta đi nơi nào sao?” Hà Hình kéo tay Đường Đại, trong giọng nói có ý cười, Đường Đại mặc cho nàng kéo: “Cái này còn cần phải hỏi sao?” Nàng nhìn xung quanh một chút, xác định âm vệ không có khả năng nghe, mới mở miệng: “Cùng họ Hình kia đi đâu chơi?”

Hà Hình kinh hãi: “Đạch, người là Gia Cát Lượng a!”

Đường Đại cười nhẹ: “Mấy người âm vệ này đều là hẩn dẫn dắt, làm thế nào tránh được, sợ là chỉ có mình hẩn hiểu rõ. Dù vương sở dĩ đoán không được, là hẩn không có phát hiện các người có mờ ám. Một ngày hẩn phát hiện...”

Hà Hình cắt lời của nàng: “Dù cho ta mất tích một hồi, hẩn cũng không thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc đâu? Buổi tối lại phải gian tế đến.”

Đường Đại cười rất gian xảo, nàng đang nghĩ bát quái so với mấy điều này thú vị hơn: “Người và hẩn phát triển đến đâu rồi?”

Hà Hình tiện tay ngắt cành liễu chơi đùa: “Đại tử, hẩn cư nhiên là lần đầu tiên.” Bóng đêm quá dày, Đường Đại không biết khi nàng nói những lời này có đỏ mặt hay không: “Thật không thể tin được.”

Đường Đại phụt ra: “Người có cho hẩn tiền lì xì không?”

Hà Hình giơ chân, lấy cành liễu quất nàng. Hai người trên đường mồn não loạn một trận.

Nguyên nhân Dự vương thần hồn nát thần tính, Đường Đại ngày hôm sau biết được—— Đại Huỳnh đối với người xuyên không nhiều lần trấn áp, bí mật xuất hiện một tổ chức ngầm của các xuyên không giả, đầu lĩnh tụ tập nhân tài, âm thầm lung lạc hết thấy người xuyên không, thậm chí kiến tạo nhà máy quân giới, nỗ lực phá vỡ chính quyền.

Quân đội Đại Huỳnh tiêu diệt được hai người của bọn họ, lục soát ra một nhóm lớn hỏa khí, người chấp chính rất là phần nộ, hạ lệnh các nơi quét cho thật sạch vây cánh, xử lý nghiêm khắc. Nếu gặp phản kháng, lập tức giết chết.

Nhưng nếu có thể cung cấp đầu mối về xuyên không giả, tội danh trước đó được miễn, nữ có thể cho làm vợ thương gia phú quý, nam có thể ban thưởng một tòa nhà, mỹ nữ hai người.

Phần thưởng này ở thời điểm đó xem như không tệ. Nhưng thời cổ chính trị khiến người ta mệt mỏi rất nhiều, trên đường cái người người cảm thấy bất an, không ai dám thu lưu nhân sĩ xuyên không, đại bộ phận người xuyên không đều bị đuổi việc.

Hà Hình cùng Đường Đại liêu mạng đi tản bộ ngoài phố, nàng cùng Đường Đại có thói quen vừa đi vừa nói rất nhiều, địa điểm tùy thời biến hóa, lúc này lại không có QQ, không sợ bị người nghe được: “Người nói chuyện này có thể thành công không?” Hà Hình loay hoay bắt tay mở hộp son tinh xảo, lại vừa nhìn một đội binh sĩ Đại Huỳnh đi dán bố cáo.

“Khó.” Đường Đại đứng lặng nhìn bố cáo một hồi: “Lật đổ chính quyền khả năng không cao, dù sao người xuyên không tâm như tán sa, mà cư dân bản địa cổ hủ ngu trung, với việc huyết mạch hoàng thất rất xem trọng, không có khả năng tiếp thu người ngoài đến làm chủ là sự thực. Xuyên không giả... Có thể làm ra máy bay đại pháo, nhưng chỉ sợ nghịch thiên ý dân tâm.”

Hà Hình có chút động tâm: “Thế như Đại tử, nếu như bọn họ thành công, chúng ta sẽ không phải sống ở xã hội phong kiến thối nát này. Người có xem qua truyền đơn của bọn họ chưa? Bọn họ nói muốn ở Đại Huỳnh vương triều này lập ra chủ nghĩa xã hội khoa học, thậm chí Trung Hoa Trung Quốc.”

Đường Đại trầm ngâm một trận, “ Hà Hình sau khi trở về... làm một bản sổ sách giả.” Nàng rất gần Hà Hình, nói nhỏ nhỏ bên tai, Hà Hình liên tục gật đầu.

Lần lượt có người xuyên không của tổ chức ngầm bị bắt được, bị kéo ra ngoài chợ bán thức ăn trăm thứ thị chúng, Hà Hình đề nghị đi xem.

Để tránh lo lắng, Đường Đại không có đi, đứng ở đầu đường chờ Hà Hình trở về, có người đi đường đi thoáng qua, thỉnh thoảng nhét một tờ giấy được vo tròn vào tay nàng. Nàng cảm thấy hoảng sợ, người tỷ nữ cũng

đi theo xem chém đầu, nàng giả vờ nhìn vòng tay trên tay, che đi ánh mắt xung quanh hủy đi tờ giấy, quả nhiên là người mang tin tức của tổ chức ngầm.

Bọn họ có một cái tên phi thường vang dội —— Thái Bình Thiên Quốc.

Đường Đại cảm thấy như có một đạo sấm sét chém xuống đầu —— Ai da, người cứ dẫn theo ta đi thôi...

32. Chương 32: Nô.

Hà Hinh xem chặt đầu xong, cùng nha hoàn tiểu Y đi về: “Rất đầm máu! Đại tử, may mà người không đi.” Nàng ôm vai Đường Đại: “Dưới đất đầy máu, đầu trực tiếp rơi trên mặt đất...”

Đường Đại quay đầu nhìn về phía sau: “Tiểu Y, ta cùng Hà Hinh sẽ đi dạo, người cầm mấy món đồ này về trước đi.”

Tiểu Y lên tiếng, đem thành quả mua sắm của các nàng trở về Phù Vân tiểu trú.

Đường Đại cùng Hà Hinh tiếp tục đi dạo về phía trước: “Hà Hinh...” Đường Đại đem âm thanh hạ xuống cực thấp: “Bọn họ hẹn ước xuyên không giả canh ba tối nay hội nghị.”

“Ai...” Một chữ mới ra miệng, Hà Hinh đã tỉnh lại, nàng làm như đang nhìn cái chong chóng tình xảo trên sạp hàng: “Ở đâu?”

Đường Đại thổi chong chóng: “Lan Nhược Tự.”

Hà Hinh có chút khần trương, con người, lúc không có gì mong muốn, hẳn có thể không sợ bất cứ thứ gì. Nhưng nếu có một tia mong muốn, ngược lại sẽ kinh hoàng bất an: “Đi làm sao?”

Đường Đại cùng nàng sóng vai: “Ta lại lo lắng, ta nghĩ chúng ta không nên đi.”

“Ta không thể hiểu, cuộc sống này... Lẽ nào người thích?” Trường An không hổ là kinh đô của Đại Huân vương triều, dọc theo đường đi, hàng quán tiểu thương rất nhiều. Hà Hinh dùng hai quan tiền mua một món đồ chơi làm bằng đường, màu hồ phách đưa cho Đường Đại: “Người cho là người có cam lòng hay không?”

Đường Đại nắm tờ giấy vo tròn trong tay, nàng chỉ cảm thấy người rất run: “Ta ban đầu là muốn đi, thế nhưng Hà Hinh, này bất quá chỉ là một tờ giấy, chúng ta làm thế nào biết được thực sự có đúng là Thái Bình Thiên Quốc? Nhà của ta trước kia có sáu người làm quảng cáo, từ trên từ áp phích treo tường cho đến Ti-vi truyền thông, cho nên ta chưa bao giờ tin tưởng quảng cáo.”

Hà Hinh rõ ràng cũng ngây người một chút, trên đường có xe ngựa chạy qua, thỉnh thoảng có tiếng hỗn loạn của roi ngựa cùng tiếng quát của xa phu: “Người là nói có khả năng người của triều đình thử chúng ta?”

Đường Đại đem tờ giấy vò chặt: “Có lẽ không chỉ thử chúng ta, là thử hết tất cả các xuyên không giả. Hà Hinh, khả năng buổi tối ngày hôm nay, Lan Nhược Tự sẽ có một hồi tàn sát.”

Hai người đi về trước, phía trước là chợ bán thức ăn, người vừa mới bị giết ở đây, nên mấy quầy hàng thưa thớt hơn một ít, Đường Đại đi đến, ở một rổ hàng của đại phẩm bán rau xanh giở lên xem, đại phẩm thấy có khách, thập phần vui vẻ: “Cô nương xem đi, rau này rất tươi, mới hái trong vườn nhà ta ra a.”

Đường Đại chọn một bó rau to, đại phẩm hết sức vui vẻ: “Cô nương cái này tính 6 quan tiền, cái này 2 quan tiền, cái này mắc một chút 8 quan tiền. Tổng cộng 16 quan tiền.”

Đường Đại lấy một mẫu bạc vụn ra: “Đại phẩm không cần thối lại.”

“Ai nha, như vậy sao được hả.” Đại phẩm nóng nảy: “Tiền của ai cũng là cực nhọc mới kiếm ra được a.” Nàng cuống quýt lục lợi cái hộp nhỏ của mình, nơi đựng tất cả tiền bán hàng hôm nay.

Đường Đại vô ý nhìn bó rau họ, đột nhiên tay nàng khẽ lật, thanh âm kỳ quái: “Đại phẩm, dưới đáy rổ của bà sao có tờ giấy này.”

Đại thẩm vừa nghe lại thay đổi sắc mặt, vừa nhìn viên giấy trong tay Đường Đại, khi nàng gần mở ra một phen đoạt lại ném ra xa: “Cô nương cái này không nhìn được, nhìn không được, là tai họa a.” Đại thẩm về mặt khẩn trương, cũng không nguyện nhắc lại: “Sau này ngàn vạn lần đừng xem, rau hẹ này không tệ, cô nương có mua không?”

Nàng đưa đến tiền thối, Đường Đại chỉ mỉm cười: “Không cần, bà giữ đi.”

Dứt lời cùng Hà Hình mang theo bó lớn rau xanh trở về, Hà Hình chỉ cảm thấy trong lòng còn sợ hãi: “Dân chúng đều hiểu, người ở đây không thích xuyên không giả, khẳng định có người báo tin, như vậy, quan phủ khẳng định sẽ biết. Đại tử, nếu chúng ta đi...”

Đường Đại đem rau hẹ quấy quấy mặt của nàng: “Mặc dù chúng ta đi thì đã làm sao? Cũng chỉ là thêm hai cái xác chết, đổ thêm chút máu.”

Nói chuyện xong Hà Hình cũng hào khí đứng lên: “Chúng ta đây vẫn đi?”

“Đi cái mông! Người ngốc sao a.”

“Địch, không phải người nói chỉ là thêm hai cái xác chết, đổ thêm chút máu sao.”

“Ta là tùy tiện nói một chút, vậy người cũng tin?”

“... =.=!”

Một chiều này tung ra cực kỳ hung ác, phái người lấy danh nghĩa Thái Bình Thiên Quốc tụ họp mọi người mà tàn sát, đến sau cùng thật giả khó phân, trông gà hóa cuốc, ai còn dám quy phục?

Đường Đại thấy tiểu thuyết xuyên qua vỏ tận này, thực sự là coi thường trí tuệ của nhân dân cổ đại a.

>_

Chờ hai người trở về Phù Vân tiểu trúc, Đường Đại cùng Hà Hình trở về phòng của mình tắm. Sau đó Đường Đại phát hiện hương liệu của mình dùng hết, nàng liền qua chỗ Hà Hình. Cửa phòng khép hờ, còn chưa vào cửa liền nghe bên trong tiếng nước không ngừng, nàng nhẹ chân nhẹ tay đi vào, định cho Hà Hình bắt ngờ.

Lách qua bình phong tường vân trân cầm, Đường Đại nhảy mạnh ra, hù một tiếng, sau đó nàng choáng váng.

Sau bình phong là bồn tắm thép vàng khắc hoa, Hà Hình thân trên trần trụi dựa vào trong lòng một nam giới, tay ôm cả cعن cổ hần, người nam cũng trần trụi, chôn ở mái tóc ướt đầm môi hôn gáy ngọc của nàng, phần dưới đều ở trong nước, không thấy rõ tình huống. Nàng hù một tiếng này, hai người động tác đều dừng lại, trên mặt đất áo quần mất trật tự, không phân rõ là ai.

...Sáu mắt nhìn nhau, chuyện xấu hổ nhất trong cuộc sống, cùng lắm chỉ như thế này thôi.

Hình Viễn phản ứng so với hai người nhanh hơn, kiếm hần để trên bàn gỗ lê hoa cạnh bồn tắm, Đường Đại không thấy rõ động tác của hần, hần đã lấy kiếm gậy ngoại sam, sau đó lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai choàng vào.

Hần cúi đầu nhìn Hà Hình, Hà Hình nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không có việc gì. Nhưng Đường Đại giận: “Làm chi, người muốn giết người diệt khẩu a?”

“Hừ ——” hần ý bảo Đường Đại yên lặng, lấy ngón tay chỉ lên trên đầu, Đường Đại tự nhiên cái gì cũng nghe không thấy, nhưng hai người ám vệ của nàng cũng đã theo đến. Hình Viễn nghĩ cách điều động Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng không đề phòng Đường Đại qua đây.

Vừa rồi hần thật sự là quá sơ suất, hoan ái khiến người ta cảm giác trì độn, đương nhiên không phát hiện Đường Đại tiến vào.

Đường Đại cũng không có ý ngây ngốc lâu,, nàng tự nhiên là có nhìn qua đàn ông XX, bất quá là áp-phích ở thế kỷ 21, AV, hay là Dụ vương của Đại Huân vương triều, nhưng lúc này đối mặt với thân thể cường tráng nửa lộ ra ngoài của Hình Viễn, nàng mới xác thực thực chiến so với kinh nghiệm không đủ oa: “Ặc...

Ta vào lấy chút hương liệu, là cái này, cái này đi...” Nàng mang theo một nụ cười gian, cầm hộp hương liệu trên bàn hoa lê, vừa đi còn không quên lành: “Tiếp tục, tiếp tục a...”

Buổi chiều Dự vương gia đến, Đồng Bình nhi tự nhiên đã duyệt một ít khoản mục, hai người ở thư phòng nói chuyện một trận, nội dung, dĩ nhiên Đường Đại sẽ không được biết rồi.

Bọn họ bàn chuyện, tất cả mọi người không dám ăn. Vì vậy thời gian cơm tối chậm lại. Đợi đến khi hai người đi ra, Dự vương như trước ngồi, Đồng Bình nhi rất tự nhiên an vị bên tay phải Dự vương, Hà Hinh nhìn Đường Đại một chút, cũng không nói nhiều, liền nhường Đường Đại ngồi bên tay trái Dự vương, Đường Đại lắc đầu— tuy rằng lòng có khó chịu, nhưng nàng càng mừng rỡ khi cách xa một chút.

Vì vậy liền ngồi bên cạnh Đồng Bình nhi, Đồng Bình có lẽ thường xuyên tự mình phục vụ Dự vương gia, nàng rất tỉ mỉ chia thức ăn, cá cũng thật cẩn thận mà gỡ xương mới bỏ vào chén Dự vương.

Trong bữa ăn có con cua, nàng rửa tay bằng nước hoa cúc bên cạnh xong, lột cua, dùng cái muỗng bạc tỉ mỉ gỡ thịt chấm tương mới bỏ vào trong chén Dự vương.

Cô nàng một miếng cũng không ném, một loạt động tác làm lưu loát tự nhiên, nếu là hiện đại, Đường Đại có thể thấy hai người họ ân ái, thế nhưng lúc này ở trên bàn, nàng chỉ thấy bi ai.

Từ đầu tới cuối Dự vương thần sắc tự nhiên, cảnh tình này như hắc nuôi dưỡng một con chó, con chó đó giúp hắc cất dẹp là chuyện tự nhiên.

Đồng Bình cũng coi là đương nhiên, đó là một người xuyên không bị thuần hóa, trên người nàng đã không thấy sự văn minh nhân loại ở thế kỷ 21, nàng không có bản thân, chỉ là mù quáng như thế này đuổi theo hắc, vì hắc buồn vui, coi như là buồn vui của mình, coi hắc nặng hơn cả sinh mệnh, có thể vì hắc làm bất cứ chuyện gì.

“Vương gia, ta múc canh cho ngài.” Nàng trước mặt hắc vẫn nhu tình như nước, mười tám tuổi, đã hiện ra thái độ quyến rũ của người phụ nữ thành thục.

Dự vương gạt đầu, quay đầu thì đụng phải ánh mắt Đường Đại, thấy nàng không chớp mắt bất di bất dịch nhìn Đồng Bình, hắc đột nhiên tỉnh người: “Bình nhi, ngươi làm sao lại chiếm vị trí của chủ nhân, một chút quy củ cũng không hiểu.”

Đồng Bình nghe vậy cứng đờ, tuy không có tình nguyện, nhưng không dám trái ý hắc: “Bình nhi sai rồi, Đường Đại tỷ tỷ, qua bên này ngồi đi.”

Đường Đại gấp rau: “Chỉ là một cái ghế, chủ tọa chủ vị cũng là chủ, nô cho dù ngồi vào chủ vị, cũng không qua được nô.” Nàng nói có ý, đối với Đồng Bình nhi xuyên không này có chút trào phúng. Đồng Bình quay đầu nhìn nàng, trong ánh mắt càng thêm một tia oán hận, ngữ khí nàng ấy cũng ngấm trào phúng: “Mới nãy Đường Đại tỷ tỷ nhìn chăm chăm Bình nhi, Bình nhi nghĩ tỷ tỷ muốn xông đến, ai ngờ tỷ tỷ không thêm để ý.”

Dự vương có hứng thú nhìn hai người, hắc sớm có thói quen phụ nữ vì hắc tranh giành ghen tuông.

Đường Đại cười càng khổ: “Ta nhìn chăm chăm ngươi, là nghĩ bản lĩnh hầu hạ của ngươi, quả nhiên lưu loát không gì sánh được, học thật lâu sao?”

Đồng Bình nhi trong lời nói mỉa mai quá nặng, trong Vương phủ có mấy cơ thiếp, Vương gia thích nhất là nàng hầu ăn, nàng coi đây là quang vinh: “Tỷ tỷ nếu như muốn học, muội muội có thể dạy cho tỷ. Thói quen ăn uống ngày thường của Vương gia, Bình nhi có thể báo cho lệnh tỷ biết.”

Hóa ra nàng nghĩ sự thương tiếc của Đường Đại, xem thành lực đực tranh thủ tình cảm.

Đường Đại cười nhìn nàng, trên mặt Đồng Bình mang theo ý vênh váo tự đắc, ánh mắt... Ngươi có thấy qua gà chọi chưa? Khi gà chọi thấy kẻ địch, ánh mắt ấy lúc này so với Đồng Bình nhi không khác biệt lắm.

Dự vương buổi chiều chưa từng ngủ lại Phù Vân tiểu trúc, trở về phòng Hà Hinh còn sợ nàng mất hứng: “Ngươi không đến mức cùng Đồng Bình tị nạnh nhau chứ? Ta đoán Dự vương là nghĩ các ngươi tranh giành ghen tuông đây! Coi đáng đập nàng ấy... Ta van ngươi ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài nàng là người xuyên không đến.”

Đường Đại lại không chút nào để ý: “Yên tâm đi, ta là vai chính.” Ánh mắt của nàng ở trong ánh sáng đèn cây bất định sáng rực như ánh sao: “Vai chính hà tất theo một cái quần chúng tị nạn?” Nàng kéo Hà Hình, bên tai thấp giọng nói: “Đem thân phận xuyên không giả của chúng ta tuyên dương một chút, nếu thật có Thái Bình Thiên Quốc, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách liên hệ với chúng ta. Lần sau nếu gặp lại Hình Viễn, nói bóng gió hỏi về chuyện của tổ chức này. Quan trọng nhất là phương thức liên hệ, hiện tại không phân rõ thật giả, lòng ta không nắm chắc.”

Hà Hình gật đầu, Đường Đại đã ngồi xuống bên án. Ý tưởng sách mới của nàng cũng đi ra, tên của nó rất đơn giản —— >.

33. Chương 33: Tiểu Thuyết Xuyên Qua Này Cũng Quá Ngươi Lạnh

Sáng sớm, gia nhân phát hiện ngoài cửa Phù Vân tiểu trúc có người ngã nằm cạnh tượng sư tử đá trấn cửa, Ôn quân gia phái người bấm báo Đường Đại, Đường Đại người này không phải tâm địa bỏ tất gì, trên thực tế nàng thuộc loại mua trái táo còn xin thêm cái bịch. Thế nhưng nàng cũng không xấu, thỉnh thoảng trên đường phố có mấy ông cụ bà cụ quỳ xuống đất xin tiền, cũng biết cho hai ba đồng tiền.

“Ặc, trước khiêng vào đi.” Nàng không nở chắc lưỡi: “Dù sao cũng không thể để người ta chết ở bên ngoài...”

Người bị đưa vào, là một cô gái. Ôn quân gia tự mình đi mời đại phu, kinh chẩn đoán bệnh, xác thực là đới bất tỉnh. Đường Đại cho người châm rầy dứt cháo, Ôn quân gia tiễn đại phu ra về, sau khi đại phu đi xa thì gọi đến một gã sai vặt: “Đi đem chuyện này báo cho gia biết.”

Gã sai vặt nhận lệnh đi, Đường Đại trong phòng nhìn tiểu Y dứt cháo cho người mới nhặt được. Người đó sau khi rửa mặt sạch sẽ phát hiện là một cô gái cũng có vài phần tư sắc.

Hà Hình cũng cảm thấy kỳ quặc, người nói ngày nóng như thế này, người cũng không đóng băng được, hơn nữa cũng không có thiên tai gì, làm sao lại có người đới xỉu trước cửa Phù Vân tiểu trúc?

Thế nhưng đại phu là Ôn quân gia mời, hẳn nói là đới xỉu, vậy là đới quá nên vậy thôi.

Gia nhân dứt xong cháo, lại nấu thuốc bùng lên. Người đó khí tức không hề yếu ớt như lúc đầu, Đường Đại xác định hẳn sẽ không chết ở chỗ này, liền cũng thả lỏng.

Buổi chiều, thư phòng.

Đường Đại vội vàng xử lý thư tín các nơi, có xin mua sắm đồ vật, có thư hỏi chiêu sinh thêm họa sĩ, nhiều như rừng. Hà Hình kiểm tra sổ sách tiền lời, muốn làm một sổ sách giả rất đơn giản, muốn Đồng Bình nhi không tìm ra được không khó, nhưng mà làm cho Dự vương cũng không nhìn ra được mới hao tâm tổn trí. Trên tay hắn quản lý toàn bộ hộ bộ, cũng biết sổ sách tiền bạc các loại, tất cũng quản lý rất nhiều.

Tuy rằng hắn không có bao nhiêu thời gian để lật ra xem lại, nhưng chỉ sợ vạn nhất. Hai phương án hợp lại một chỗ, Đường Đại cùng Hà Hình đối diện mà ngồi, cùng làm việc. Phác trưởng phòng là Đường Đại mời về, vốn Hà Hình là cánh tay trái, nhưng hôm nay làm sổ sách giả, không thể làm gì khác hơn là giao cho Hà Hình xử lý.

Khi đó không có máy tính, phải đẩy tới đẩy lui bàn tính một trận, là một chuyện rất đau đầu.

“Làm giả bao nhiêu?” Hà Hình đem âm thanh hạ thấp, Đường Đại hơi trầm ngâm, hai người kề tai nói nhỏ, đề phòng ám vệ trên đầu: “Từ tổng số bên trong lấy ra hai phần, lấy tám phần còn lại đó chia bốn sáu.”

Đến qua buổi trưa, có người nhà vào bẩm: “Chủ tử, Tây sương phòng vị cô nương kia đã tỉnh, Ôn quân gia mời ngài qua xem.”

Đường Đại cùng Hà Hình nhìn nhau: “Đã biết.”

Người nhặt được ở Tây viện xác thực là tỉnh, khi Đường Đại cùng Hà Hình vào cửa nàng đã ngồi dậy, sắc mặt tuy còn mang theo vẻ u ám bệnh mới dậy, nhưng thần sắc không có đen thui như lúc sáng mới nhặt được.

Đường Đại ở trước giường ngồi xuống, Ôn quân gia đứng ở trước giường, mang đến cho Hà Hình một cái ghế.

“Người là ai? Nơi này là chỗ nào?” Người trên giường vẻ mặt mờ mịt.

Đường Đại liền biết —— mới xuyên tới sao?

“Nơi này là Đại Huynh vương triều Vĩnh Yên năm thứ sáu, tháng tám. Vương thượng là Thừa Minh hoàng đế.” Nàng trả lời rất bình tĩnh. “Người hiện tại đang ở chỗ gọi là Phù Vân tiểu trúc, ta là Đường Đại.”

Cô gái ấy nhìn chằm chằm Đường Đại nửa ngày, hỏi một câu khiến mọi người ở đây phun máu: “Người... là mẹ của thân thể này sao? Ta có đúng hay không còn có một người cha?”

...

Đường Đại té xuống đất, “Người nên xem tiểu thuyết xuyên không nhiều hơn đi.”

Vì vậy mọi người đều biết đó là một tay non mới xuyên đến, nàng không có chỗ ở, Đường Đại dù sao cũng không đem người đuổi đi. Huống chi ở đây nhân khẩu nhiều như vậy, cũng không ngại nuôi thêm một người. Vì vậy nàng thu làm nha hoàn, nàng gọi là Dung Sơ, Trì Dung Sơ.

Bữa ăn tối, nàng nói về cuộc sống trước khi xuyên qua, nàng làm về vận tải, tính ra cũng là nhân vật thuộc tầng lớp trí thức, tiệc mừng công ty cuối năm, sau khi liên hoan chạy xe về hơi nhanh, có một chiếc xe máy đụng phải nàng, sau khi tỉnh lại nằm ở Phù Vân tiểu trúc này.

Nhiều người xuyên qua, không có gì mới lạ.

Ngày kế Trường An phát sinh vụ án lớn. Có một nhà cự phú bị tàn sát, hung thủ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, Thương Hân người nhà họ Thương vậy mà bị khai tràng phá bụng. Càng khiến người ta giận sôi chính là hung thủ hạ đao từ đuôi đến đầu, từ dưới hai chân hướng lên phía trên xé ra, nhưng dừng ngay ổ bụng, không tổn hại tới trái tim, không đến vị trí hiểm yếu có thể mất mạng ngay lập tức. Ổ bụng Thương Hân bị mở ra nội tạng lòi ra ngoài, thống khổ giãy dụa không biết bao lâu mới tắt thở.

Ngoài thủ đoạn rất tàn nhẫn, người nhận nhiệm vụ khâm liệm cũng rét run. (hình như là Hình Viễn trả thù cho Hà Hình)

Dưới chân thiên tử lại phát sinh thảm án này, thật sự là coi rẻ hoàng quyền, thiên tử tức giận, lệnh cho hình bộ trong vòng 10 ngày phải phá án, cần phải đem hung thủ quy án trị tội.

Như vậy Dự vương liền có vài ngày không tới Phù Vân tiểu trúc, việc này tuy có quan viên thủ hạ phụ trách, nhưng nói đến tính trách nhiệm từ trên xuống dưới, không thể đem toàn bộ quan viên hình bộ nha dịch trên dưới 100 người ra răn dạy trách mắng à? Cho nên cũng chỉ có hấn làm chủ sự chống đỡ.

Mà đau đầu chính là, hung thủ này tàn nhẫn thì tàn nhẫn, nhưng lại cực kỳ cẩn thận, dưới đất không có lưu lại nửa phần đầu mối hữu dụng. Đường Đại trong phòng nghe Phác trưởng phòng bát quái, cảm thấy hiện đại dù sao cũng tốt hơn, tùy tiện kiểm tra cọng tóc có thể biết được hung thủ là ai.

Dự vương bên kia không có việc gì, 27 phân bộ quảng cáo ở các thành trấn cũng bình thường, sổ sách có Hà Hình, Đường Đại thật ra có thêm thời gian rảnh rỗi, thường xuyên tĩnh tâm viết tác phẩm mới >.

Đường Đại có một thời gian không có đổi mới, hiện nay tiểu thuyết ngôn tình quật khởi, song song đó cũng hiện lên vô số thiên lôi, cũng ra rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, vì vậy > lúc ban đầu, không có mới mẻ độc đáo như những quyển sách khác.

Nếu không phải dựa vào tiếng tăm trước đó, ước chừng số mạng của quyển sách này cũng như hòn đá ném xuống biển.

Mà tác phẩm mới > của Hàn Phong, bởi vì đổi mới đúng lúc, tình thế tốt. Đương nhiên là quan trọng nhất hấn bề ngoài rất đẹp trai, một người đàn ông phong độ nhanh nhẹn rất được các cô gái yêu thích, hấn cũng không bỏ qua cơ hội lộ diện, kể từ đó, nhân khí liền vượt thẳng qua Đường Đại, độc lĩnh đầu bảng.

Nếu nói không có một chút cảm giác mất mát, là không có khả năng. Thế nhưng cảm giác của con người, cũng như mỗi quyển sách của đại thần đều phải thành công, giống như mỗi CD của ngôi sao ca nhạc đều

phải bán sạch, giống như mỗi một bộ phim của siêu sao đều phải cháy phòng vé. Nếu như không được, đó là thất bại, là hết thời, con đường phía trước huy hoàng thì ra vì tôn lên đường lùi thê lương.

Miệng đời là vàng, miệng đời cũng là đao.

Cổ Long đại hiệp đã từng viết ra bảy loại vũ khí, có Ly Biệt Câu, Trường Sinh Kiếm, Khổng Tước Linh, Phách Vương Thương... Nhưng trên thực tế giết người không thấy máu, đó là hai cánh môi, ba tấc lưỡi.

Người nói vĩnh viễn đứng trên chỗ cao, gạn đục khơi trong vẫn tự, chỉ điểm giang sơn, một câu nói nhẹ nhàng khéo léo liền đem tâm huyết người khác toàn bộ gạt bỏ.

Có lẽ đây là sự mệt mỏi khi nổi danh? Vì vậy có nhiều tay viết lúc bộ đầu tiên thành danh, đều không thể tiếp tục. Có người gác bút, có người cởi áo. Cũng có người bởi vì tác phẩm sau không bằng tác phẩm trước, chịu không nổi sự chênh lệch của lòng sông so với mặt biển. Thế là soàn soạt ngã xuống một đường.

Kỳ thực với tay viết khó thừa nhận nhất, không phải là ai mạnh hơn so với mình, mà là bản thân mình càng ngày càng không được như xưa.

Đường Đại thường xuyên dưới bài văn thường xuyên xuất hiện bình luận như vậy:

[tầng 1] XX : ta thấy Sắc Đại viết văn không có hay như trước đây! Vẫn là Hàn Đại hay a, chữ cũng như người oai hùng.

[tầng 2] XX : Sắc Đại không có gì mới, kiến nghị mọi người nên xem > của Hàn Đại, đối mới rất đúng lúc. Hắc hắc, vừa xem vừa chờ > của Sắc Đại.

[tầng 3] XX : Ta căn bản không thể đọc nổi, vẫn là Hàn Đại viết hay hơn oa!

...

Đương nhiên, những cái này chỉ là số ít, kỳ thật tuyệt đại độc giả như trước đều ấn dấu tay dưới bản văn, mỗi ngày bình luận nội dung, mỗi ngày nói với nàng “Viết rất khá.” Mỗi ngày đều thay nàng đính bản, > của Đường Đại mỗi ngày đều đứng ở vị trí thứ 5 thứ 6 tại Công Khai Đình, đã là vị trí mà người khác mong mỗi mắt cũng không ra.

Nhưng phải thừa nhận, như thế so với tác phẩm của nàng trước đây, xác thực khí thế đã thua.

Vì vậy sau cùng, từ > tới nay Sắc Đại vẫn thuận buồm xuôi gió, cũng bắt đầu hoang mang như những tay viết bình thường khác —— người nói ta viết những câu chuyện này cuối cùng là vì cái gì a?

Chuyện tuyệt đại đa số đều là hư cấu, nhưng nhân vật đó, thực sự không từng tồn tại qua. Ta làm gì hàng đêm không ngủ, phí hết tâm tư biên soạn cho chu toàn ?

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy vô vị tẻ nhạt không có gì vui. Nhìn lại đồng bản thảo, càng thấy không vừa mắt, nàng hơi có chút giận dữ bản thân đem bút ném đi.

Bút lông chấm mực, trên sàn nhà gỗ tích hiện lên một vệt đen lôn xộn.

Cho nên, khi rất nhiều người đổ mắt ngóng văn của người nào đó ở Công Khai Đình, thì có biết hay không tác giả đang xoắn xuýt ở nhà bỏ văn mà chạy .

Đường Đại nghĩ mình có thể không quan tâm gì đến mấy người đó, dù sao người ủng hộ cũng chiếm số đông, bản thân mình vì vài bình luận mà như thế này thật không đáng? Có thể từng tay viết đều trải qua thời kỳ hoang mang như vậy, đến một giai đoạn tâm tình biến đổi, đột nhiên nguội lạnh. Đã từng yêu thích cấu tứ kịch tình, đối với vai chính hay phối hợp diễn trong tác phẩm, đều dần lạnh nhạt.

Xem lại lần nữa văn chương, chỉ thấy nhạt như nước ốc.

Vì vậy, chúng ta vì sao viết những chuyện xưa chưa hề tồn tại này để kiếm sống ?

Đường Đại ngồi xoắn xuýt bên án, trên mặt đất bút lông bị người nhặt lên. Đường Đại xoay người liền thấy Dụ vương, hần như trước cầm y bạch sắc, bàn tay thon dài cầm bút lông loang lỗ vết mực, lấy tấm vải bố dùng thấm mực trên án, nhẹ nhàng lau đi cán bút bằng tre.

Nhìn về Đường Đại khỏe môi hân tràn ý cười: “Xem ra tâm tình không tốt không chỉ có một mình bản Vương.” Hân chậm rãi đi tới, tay áo khe nâng, dưới ánh sáng mặt trời trưa mùa hè, như thần giáng xuống: “Bản Vương hôm nay đi ngang Công Khai Đình có xem qua sách mới của người.”

Hân vén vạt áo, nhẹ nhàng khoan chân ngồi xuống bên Đường Đại: “Người biết vì sao như vậy không?”

Đường Đại quay đầu nhìn hân, Dụ vương thu lại phong tình trong mắt. Giờ khắc này hân lại thành chủ biên của Vạn Tượng thư cục không còn là Dụ vương xem phụ nữ như đồ chơi: “Bởi vì người văn tự cho tới nay không có tiến bộ, chỉ bằng cấu tứ ước ắt hấp dẫn độc giả. Đây như là một tòa lâu đài trên không, khi mới khai hoang, rất nhanh thuận lợi, nhưng không thể lâu dài.” Hân cười tay vuốt lên tóc Đường Đại: “Hương diễm có thể khởi động một thiên văn thành công, nhưng chống không nổi một nhất tôn đại thần. Khẩu vị độc giả tiến bộ, người lại không đuổi kịp. Người phải nhớ, câu chuyện hư cấu khúc chiết ly kỳ, nó cũng không đặc sắc bằng lịch sử. Lúc rảnh rỗi đọc nhiều sách một chút, người một người không địch lại hiểu biết trí tuệ mấy nghìn mấy vạn tiền nhân trước đó.”

Đường Đại loay hoay cây bút trong tay, nàng rất phiền muộn: “Thế nhưng nhiều cổ ngôn ta xem không hiểu...”

Dụ vương cao giọng cười to, cánh tay kéo Đường Đại qua ôm, môi hân ghé vào vành tai nàng: “Người có thể mời một thầy về dạy a, có lẽ... Có thể bản Vương tự hạ thấp mình, dạy cho người?”

Hân một đường đặt Đường Đại trên mặt đất, nhưng không có động tác tiếp theo, cứ như thế lẳng lẳng mà đè lên người nàng. Đường Đại không kiên nhẫn, nghĩ dù sao cũng không tránh khỏi, tốc chiến tốc thắng tốt hơn. Vì vậy gờ tay kéo đai lưng hân, hân nắm lại tay nàng, khẽ lắc đầu: “Bản Vương muốn nghỉ ngơi một chút, không có tâm tình làm chuyện khác.”

Đường Đại hắc tuyến, việc này có tính là cầu hoan chưa toại?!

=.=!

Hân thật sự ghé vào người Đường Đại ngủ, hô hấp tinh thuần phun trên cổ Đường Đại, ẩm ướt ngứa ngáy. Đường Đại đành mặc cho bị đè nặng, tay nàng còn bị hân nắm trong lòng bàn tay, bản thân cũng không nghĩ ra được ý nghĩ gì với cái người này.

Thật ra hai người vốn không có oán hận gì lớn, trừ lần hân bức nàng cùng hầu hạ chung với Hà Hinh, nàng thậm chí muốn giết chết hân. Trừ lần đó ra hình như cũng không có đặc biệt căm giận hân chuyện gì.

Đường Đại thấy rất hoang mang, ý nghĩ của nàng luôn thiên mã hành không. Vì vậy liền tổng kết các sự việc từ khi xuyên qua đến giờ. Nàng đi qua đã gần 3 năm, đã 3 năm nếu nam chính còn chưa xuất hiện, vậy tiểu thuyết này cũng quá nguội lạnh đi, coi như là phối xứng với đồng cung đồ, đặt ở ‘cường thôi băng’ trên Tần Giang chắc cũng không có ai thêm sưa tắm nha?

Nếu như nói Dụ vương này là nam chính, nàng rất bức bối a, God, Đường Đại lẫn lộn khắp các ngôn tình trên Tần Giang, duyệt BG hàng vạn hàng nghìn, cũng chưa xem qua nam chính đau trứng như vậy a!!!

Lẽ nào ta đặc biệt xuyên thủng vào văn có ngựa đực bên trong?!

°(° °)°

34. Chương 34: Quan Viên Đại Huynh Vương Triều Thi Đấu Pk Nhân Khí

Vụ án cả nhà họ Thương bị tàn sát cuối cùng không tra ra kết quả, sáu người quan viên của hình bộ vì chuyện này bị phạt bổng lộc ba tháng, đứng mũi chịu sào đó là Dụ vương.

Đương nhiên Dụ vương không quan tâm gì chút tiền đó, hơn nữa chỉ là phạt bổng lộc, rõ ràng có thể thấy được Vương Thượng việc này có bao che cho anh em của hân, bọn họ có sáu huynh đệ, lão Ngũ không hiểu làm sao bị rấn cần chết, ban đêm đang ngủ thì không tỉnh lại được. Lão Thất đất phong cách đề độ quá xa, lại làm con rể của Khã Hân trên thảo nguyên, có vài năm không thấy mặt, Thập Nhất cùng Thập Nhị chết trận. Tiên vương nếu nói là giáng chức Thẩm Dụ từ biên cương trở về, không bằng nói là hân che chở cho con trai cuối cùng của mình.

Thẩm Triếp đang ngồi trên vương vị, cũng như thế còn duy nhất một huynh đệ huyết mạch tương liên, cho dù thịnh nộ, cuối cùng cũng chỉ răn dạy một phen mà thôi.

Nhưng mà hôm nay Dụ vương đang ghé vào trên người Đường Đại làm nũng: “Đại tử, hoàng huynh phạt bản vương ba tháng bổng lộc, ba tháng này bản Vương không thể làm gì khác hơn là đến nơi này của người ăn châu uống chực...”

Đường Đại chán nản: “Vương gia ngài có thể tùy tiện tìm một hồng phần bán thân xin bao dưỡng, nhưng một đồng cơ thiếp, nô bộc ở Thọ vương phủ làm sao bây giờ?”

Dụ vương cũng sớm có đối sách: “Vô phương, bản Vương trước đem các nàng đưa tới chỗ hoàng tẩu, hoàng huynh tuy hung ác, nhưng dù sao cũng không thể nhìn con dân Đại Huỳnh chết đói trong cung hử? Dù sao có cơm ăn là được, chờ lúc nào hoàng huynh phát tiền bổng lộc, bản Vương sẽ đón trở về.” =.=

...=.=!

Buổi chiều hôm sau, Hà Hình xuất môn, Đường Đại giữa đình tiểu lý ở ao sen viết >, sau khi nàng oán giận, hoang mang, lại lần nữa cầm bút lặng lẽ biên soạn một lần nữa câu chuyện.

Ngày hôm nay đưa trà lên không phải là tiểu Y, mà là Trì Dung Sơ nàng nhất trở về. Khi dâng trà nàng lấy thân ngăn trở ánh mắt, ở trên tay Đường Đại nhẹ nhàng viết xuống hai chữ —— Thái Bình.

Đường Đại tiếp nhận ly trà, cũng không biết là vui mừng hay mệt mỏi, nên tới rót cục cũng tới.

“Lê Kiều nói người khả năng sẽ không tin tưởng chúng ta, hử cho ta mang đến cái này.” Dung Sơ lúc này khí chất hoàn toàn không giống như lúc trước khúm núm, nàng cẩn thận đưa một vật ra, dĩ nhiên là một cái điện thoại di động.

Đường Đại phụt ra, đây là điện thoại di động dùng năng lượng mặt trời, trên mặt SIM hoàn toàn không có tín hiệu, nhưng bên trong ghi nhớ có một video. Đường Đại do dự nhìn món đồ mới tiếp nhận: “Lê Kiều là ai?”

“Là người đứng ra tổ chức hoạt động của Thái Bình Thiên Quốc,” Dung Sơ mặt đỏ lên, “ Cũng là chồng của ta, chúng ta cùng nhau xuyên qua. Hử nói... Hử nói chỉ có phái ta tới, mới có thể biểu hiện thành ý của tổ chức.”

“May mắn là hử không gọi là Hồng Tú Toàn...” Đường Đại nói thầm bắt tay vào chỉnh âm lượng nhỏ lại, nhìn đoạn video, bên trong cái người tên là Lê Kiều kia tóc húi cua, ăn mặc tây trang xanh đen, dáng dấp cũng có vài phần anh khí. Người đàn ông kể lại quy mô của hoạt động lần này, tôn chỉ, đã tâm bình bực muốn sáng tạo ra một thế giới văn minh con người bình đẳng.

- Hồng Tú Toàn: tên nhân vật lịch sử người lập ra Thái Bình Thiên Quốc baike.baidu /view/8904.htm

Đường Đại trả điện thoại di động lại, phát tay cho lui Trì Dung Sơ. Trì Dung Sơ vẫn còn muốn thuyết phục thêm, nàng lắc đầu, ra hiệu lui xuống. Một mình chấp tay trong tiểu đình vòng vo hai vòng, nàng không biết có nên tin tưởng hay không.

Đợi đến buổi chiều Hà Hình trở về, xác định đầu số Thái Bình Thiên Quốc gọi là Lê Kiều, phía sau cũng có một Trì Dung Sơ, hai người lúc này mới lần nữa gọi Trì Dung Sơ đến.

“Đường tiểu thư, Hà tiểu thư, tham gia cùng chúng ta đi.” Trì Dung Sơ thấy các nàng do dự, muốn rèn sắt khi còn nóng: “Nếu như người còn chưa tin, ta có thể kêu Lê Kiều cùng các người gặp mặt.”

“Không thể gặp mặt.” Đường Đại rất đau đầu: “Dung Sơ ta cùng Hà Hình cũng sẽ không giáp nhập với các người.” Lời vừa nói ra Dung Sơ liền thay đổi sắc mặt, Đường Đại phất tay ngăn giữ nàng: “Để cho ta nói hết đã, ta cùng Hà Hình đều không muốn trở thành thần tử của Thái Bình Thiên Quốc các người, trên danh sách của Thái Bình Thiên Quốc cũng không thể ghi tên của chúng ta.” Nàng ngẩng đầu nhìn Dung Sơ: “Nhưng chúng ta có thể định kỳ vì Thái Bình Thiên Quốc cung cấp tiền lương.”

Đây là kết quả thương lượng giữa hai người, thứ danh sách này, là một quả bom hẹn giờ. Không biết lúc nào bị lôi ra, mọi người cũng nhau xong đời.

Hơn nữa Hà Hinh cùng Đường Đại cũng không là vị chủ nhân an phận, tiến nhập Thái Bình Thiên Quốc phải nghe theo lệnh của Lê Kiều, làm gì có tự tại như các nàng bây giờ.

Việc này cứ như thế định ra, mỗi tháng Đường Đại đem tiền rút ra được từ sổ sách giả gửi các vào tiền trang, người của Thái Bình Thiên Quốc lấy mặt mã đến các chi nhánh tiền trang rút ra.

Từ Phù Vân tiểu trúc đi đến các chi nhánh tiền trang đều thuận lợi, số ngạch vốn rườm ra hỗn tạp, khi đó tiền trang cũng có các khách hàng mà tư liệu được bảo mật, đối với các hành lớn này bọn họ luôn duy trì thái độ phi thường tốt, mà Dụ vương cũng không thể mỗi ghi chép khoản tiền đều lưu ý, vàng thau lẫn lộn, chuyện này cũng xem là cơ mật.

Vĩnh Lạc mùa thu năm thứ sáu, Vạn Tượng thư cục bắt đầu một cuộc thi đấu chính văn, hạng nhất sẽ thu được vinh dự của Vạn Tượng chí tôn. Phút chốc nhất cử thành danh, trong cục mặc kệ là đại thần như Khổng Tử hay Mạnh Tử, hay là Hàn Phong, Hồ Lang, Đại Sắc Yên Thanh, tiểu phần hồng, hay là một tiểu thiếu minh tên không ai biết, đều nhắm ngay vị trí này.

Kỳ thực phàm là loại thi đấu này, cũng chỉ là mảnh lời, giải nhất, khen thưởng vân vân, chủ sự đã sớm có sự điều động nội bộ, tất cả người tham dự, cũng chỉ là người bồi khách mà thôi. Trừ khi nửa chừng thi đấu nảy ra một Kim Dung hoặc là đại gia Quỳnh Dao, bằng không không có biến động lớn gì.

Thế nhưng lúc này đây có chút mâu thuẫn, tất cả mọi người hiểu rõ cục diện trong cục, khi Ngụy Thanh Sơn tăng bốc Hàn Phong thì dồn hết sức tránh loại tác phẩm như Đại Sắc Yên Thanh, lúc này mới làm cho Hàn Phong bốc lên đứng đầu, cùng Đường Đại ngang sức ngang tài. Mà trận thi đấu PK chí tôn này hai người không thể buông tha.

Khi xưa Đường Đại có phần thắng, thế nhưng hôm nay, thắng bại rất khó nói.

Nếu dựa vào nhân khí của >, Đường Đại thấy muốn thắng Hàn Phong khả năng không lớn, cho nên nàng một lần nữa đeo gót đề tài. Đường nhiên xem tới chỗ này sẽ có người đọc nghĩ hóa ra công danh lợi lộc mới là trọng tâm, thế nhưng phải thông cảm một chút đi, dù sao đây cũng là một tiểu dân bình thường, đâu phải là một cao tăng đắc đạo... Trên đời này có bao nhiêu người mà đối với công danh lợi lộc lại tâm không trong đầu?

Trùng hợp trong lúc này, Vương Thượng của triều đình cũng muốn a, gần đây chuyện không trôi chảy nhiều lắm, liền nghĩ đến trong năm nay tổ chức cho các trọng thần thi đấu PK nhân khí, xem quan viên nào được lòng dân nhất. Chuyện này rất vui vẻ, cũng rất công ích, Vương Thượng tự tay viết ngự phê, quan viên từ hạng thứ 5 đến hạng thứ 10 đếm ngược hết thấy phạt bổng lộc nửa năm, giáng cấp một bậc. Đếm ngược từ hạng nhất đến hạng tư bốn quan viên, hết thấy cởi áo về vườn, đuổi việc a.

Cho nên từ xưa đến nay, chính trị chơi không vui bằng văn đàn.

Thế nhưng còn may ba thứ hạng đầu phần thưởng có phần phong phú, hạng nhất còn có ruộng tốt 500 mẫu Vương Thượng đặc biệt ban thưởng.

Địa điểm hoạt động đương nhiên là trên tường của Công Khai Đình, chiếm lấy quan thoại bảng, đại đồ bảng, tiểu đồ bảng, vị trí chữ đỏ, duy chỉ bảng phú hào kim cương là không bị ảnh hưởng —— Vương Thượng cũng luyến tiếc, 21 vạn lượng một tháng nha, đều là tiền bạc trắng bóng a!!!

>_

Vương Thượng một lần mở miệng, thanh thế hoạt động lớn, bách tính mỗi hộ trong thành Trường An đang lựa chọn danh sách tuyển cử quan viên cấp bậc ngũ phẩm trở lên. Đường nhiên trước đó, các quan viên đều phải tự viết bản giới thiệu cá nhân rồi, phạm vi quản lý, chiến tích nổi trội các loại. Mỗi người đều có một khối địa phương, có thể dán tiểu truyện cá nhân, thế nhưng mặc kệ thế nào, dù sao chỉ có đầu phiếu của nhân dân mới được tính.

Lệnh phát sinh đi, ngày hôm sau, trong nhà của hết thấy dân chúng đều xuất hiện lời nhắn của hơn 10 nhân vật thần bí, người nhắn giọng điệu đều rất thống nhất: “Nhớ kỹ đầu phiếu bỏ cho đại nhân X, bằng không cả nhà các ngươi không có điểm tâm mà ăn!!!”

Khụ đương nhiên rồi, mấy X đại nhân bên trong mấy lời nhắn kia đều không phải là một người.

Các dân chút đều có chút lờ mờ —— chúng ta đây đâu phải ai cũng thích ăn điểm tâm a...

Đang lúc kinh hoàng, liền có chủ ý thông minh, chúng ta có nhiều hạng mục để lựa chọn, đem tất cả các quan lớn đều đánh dấu gạch lên, ai ai cũng có phiếu, không phải đều có điểm tâm ăn sao?

Dân chúng bình tĩnh, người người làm theo.

Vương Thượng biết được, giận dữ, yêu cầu bỏ phiếu một lần nữa, đơn tuyến như nhau, phạm là uy hiếp dân chúng, phiếu phi pháp kéo ra ngoài giết chết!!

Các quan lại sợ sệt, mọi người liên quan lần thứ hai đau đầu.

Ngày kế, Phiêu Kỵ đại tướng quân cùng Đại Hành Đài thượng thư lệnh, hai vị đại nhân thấy bà lão cực nhọc quét dọn đường phố, đặc biệt cởi mũ miện, quan phục, giúp đỡ quét dọn một phút đồng hồ, lập tức có người đem việc này làm thành tin ngắn, phối hợp hình ảnh, vì hai người viết lên một thiên tiểu truyện nhiệt tình dào dạt.

Các quan viên còn lại vừa thấy, không tốt!!! Bị người ta đoạt hết tiên cơ.

Tả Phó Xạ cùng hữu Phó Xạ tranh thủ thời gian thăm hỏi bách gia nông hộ, mỗi gia đình đều đưa tặng dầu mỡ, bắp, thịt mấy vật dụng thiết yếu, dân chúng thụ sủng nhược kinh. Lúc này liền có người cấp tốc làm báo tường, phối hợp với hình ảnh dân chúng cảm động lệ rơi đầy mặt, làm thành truyện ký của hai người. Trong bài báo, các dân chúng đều không ngoại lệ đều giương ra bộ mặt với hai hàng lệ thật dài, thật dài...

Phụ quốc đại tướng quân cùng Đặc Tiến đại nhân đều không hài lòng —— một đám khổ nạn, thường ngày tiền hô hậu ủng, làm mưa làm gió, vừa nghe đến đầu phiếu, liền lén làm công tác bên ngoài!!

Hai người một bên chửi một bên hồi phủ, gọi gia nhân nhanh chóng lấy lương thực cất trữ trong kho, khai kho phát lương...

Nói chung có một đoạn thời gian, bên trong thành Trường An không nhột của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, chúng đại thần tác phong quan liêu toàn bộ không còn, tùy tiện nhìn một người đều cười tươi như hoa hướng dương, hử một tí là đỡ cụ già qua đường cái. Vì vậy thường xuyên có bà già cảm động khóc rống chảy nước mắt: “Đại nhân, lão thân thực sự là không cần qua đường cái a, hôm nay đã bị nâng đến lần thứ 28 rồi, các người ở đây cứ qua đường đi, chỉ xin ngài thả ta đi là được...”

...=.=!

Những điều này là mắt có thể nhìn thấy, còn có nhiều đại nhân tự nghĩ tài hoa, dựa vào tiểu truyện thu phiếu.

Không ngoài Phan thái sư bề bộn nhiều việc: “Tìm cho ta một mẹ kế viết, phải ngược thân ngược tâm, phải sinh lý tử biệt, phải khiến người rơi lệ.”

Người nghi trượng của hắn rất linh hoạt, lập tức đem chuyện tích hắn xuất sinh nhập tử trên chiến trường thêm mắm dặm muối, viết đến một cái khiến người xem cảm thiên động địa, người nghe chua xót. Phan thái sư vẫn không hài lòng: “Cuộc chiến với Đại Nguyệt này, xông mưa ra trận không đủ xúc động, a, hãy miêu tả mẫu thân bản thái sư đã chết, nhưng mà nhân đang tại ngoại, trách nhiệm trong người, không thể lo ma chay tước thủ linh cữu, ưu tư không ngớt.”

Nghi trượng choáng váng: “Như vậy cảm động thì cảm động... Thế nhưng... Thái sư, lão phu nhân còn khỏe mạnh a!”

Phan thái sư giận dữ: “Chiến dịch Đại Nguyệt, cha của tướng quân Vương Quốc Quốc của bản Thái sư đã chết, cha của ta coi trọng hắn còn hơn cả vợ của mình, hắn như vậy có đúng hay không là mẫu thân của bản Thái sư?!”

Nghi trượng bình tĩnh đại ngộ, mạnh mẽ cắn răng một cái: “Tiểu nhân đã hiểu!!”

Bên kia nghi trượng của Giản đại nhân cũng đang vội vàng giúp hắn viết tiểu truyện, Giản đại nhân yêu cầu rất cao: “Phải viết cảm động lòng người, xuất thần.”

Nghi trượng bưng má suy tưởng, tức thì xoẹt xoẹt chấp bút — Giản đại nhân vì thẩm tra xử lý vụ án Giang dương đại đạo Tiểu Trương Phi Dao vào nhà người ta ăn trộm, vì bảo vệ dân chúng an toàn, tăng ca thêm giờ, mất ăn mất ngủ. Hắn quen làm văn thư, viết cũng khá trôi chảy. Giản đại nhân còn chưa hài lòng: “Cái này không đủ nhân thần cộng phần, phải đem toàn bộ việc buồn nôn của tên Tiểu Trương Phi Dao viết hết ra, gọi nên sự phẫn nộ của dân chúng nha!”

Nghi trượng chấp bút sửa lại, Giản đại nhân vừa nhìn, hắn nổi giận: “Mẹ nhà ngươi, hắn trộm vật trong quý phủ của lão gia ta sao không dùng viết kể lại tỉ mỉ ra, ngươi là heo a!!!”

...=.=!

35. Chương 35: Con Đường Đạo Văn.

Các gia nhân đều mang gia sự, Dự Vương gia cũng rất nhàn, hắn vẫn như cũ hàng ngày đi đến Công Khai Đình xem bát quái, thỉnh thoảng lại đi Di hồng viện thăm hỏi một tri kỷ hồng phần nào đó, nhàn rồi nữa thì lại chạy đến Phù Vân tiểu trúc đùa giỡn Đường Đại ,Hà Hình cùng Đồng Bình nhi, rốt cục ngày hôm nay Đường Đại nhện không được: “Dự Vương gia, ngài không cần viết tiểu truyện sao?”

Dự vương nằm trên xích đu một đàng ngoài viện chợp mắt. Đồng Bình nhi bên cạnh quạt mát cho hắn, nghe vậy hắn mở mắt ra: “Viết a, tuy nhiên đó chỉ là việc nhỏ, làm thế nào có thể làm khó được Sắc Đại của Vạn Tượng thư cục nha? Cho nên Sắc Đại, năm trăm mẫu ruộng tốt của bản Vương, nếu mất người phải bồi thường a!”

...=.=!

Đường Đại vì vậy giúp hắn viết tiểu truyện, tiểu truyện của người khác giống như là báo cáo tường thuật văn học, có ghi chép giống như một loại tài liệu văn hóa, lại có dạng giống điều văn khoe khoang khoeác lác. Cái này thật ra không làm khó được Đường Đại, cái khác có thể năng không được, thể nhưng nếu luận tình tiết phát sinh, người khác dù sao cũng không am hiểu bằng tiểu thuyết gia năng a?!

>_

Cho nên ngày này, Đường Đại hướng về phía Hình Viễn hỏi thăm tỉ mỉ kỹ càng về sự tích cuộc đời của Thọ vương gia, sau viết ra tiểu truyện 2000 chữ, tiêu đề của nàng luôn hướng về chính đẳng, lần này cũng không ngoại lệ, tên của tiểu truyện này gọi là — quân thần.

Bên trong ghi lại Thọ vương cùng Vương Thượng tay chân tình thâm, từ nhỏ Thọ vương do Vương Thượng một tay nuôi lớn, ăn, mặc , đi , ở, tất cả mọi thứ Vương Thượng đều cho hắn thứ tốt nhất. Dạy hắn biết chữ, dạy hắn cưỡi ngựa bắn cung, dạy hắn ngâm thơ đối câu.

Lần đi săn nào đó, hắn ngã khỏi lưng ngựa, Vương Thượng thúc ngựa chạy tới, ngựa còn chưa dừng liền nhảy xuống lưng ngựa ôm lấy hắn.

Khi luyện tập thư pháp Thọ vương ham chơi, vẽ mặt dính nước mực, Vương Thượng lấy ngón tay cái lau đi dấu mực bên môi hắn, tà mị liếm đi nét mực tàn dư trên ngón tay.

Vương Thượng dạy Dự vương đánh đàn, khi rảnh rang hắn thường xuyên đàn khúc Phượng cầu hoàng, trước khi lớn Dự vương thật không hiểu, sau khi lớn lên Dự vương càng không hiểu.

Từ trên xuống dưới, phẳng phất khắp nơi đều không có gian tình, lại dường như khắp nơi đều tràn ngập gian tình...

Từ trước cổ đại trong giới quý tộc cũng có thịnh hành nam phong, Đại Huỳnh cũng không ngoại lệ. Tiểu truyện này vừa ra, bách tính đều phun máu — thật hay a, thảo nào Vương Thượng phong hắn là Thọ vương a...

Cũng có người bình tĩnh đại ngộ — thảo nào Thọ vương đến nay vẫn chưa lập chính phi a, thì ra là thế, thì ra là thế a...

Mọi người nhất trí nhận định — Vương Thượng là công, tà mị công a!!

Cho đến khi Dụ vương ở Công Khai Đình xem hết bát quái, nhìn đến thiên tiểu truyện phiêu lưu mạo hiểm phần hồng mộng ảo của mình, lại nghe thấy các bát quái bổ não của dân chúng xung quanh, biết thuộc tính của mình là loại thụ kỳ quái, hắc lão đảo một cái vịn vai Hình Viên...

Buổi trưa vừa qua khỏi, Dụ vương quang lâm Phù Vân tiểu trúc, lúc đó Đường Đại đang ở thư phòng cùng Hà Hình xử lý các bằng biểu thu chi tài vụ các nơi truyền đến, hắc ôm Đường Đại đang ngồi cuối bàn, trực tiếp đến phòng Đường Đại, thả lên trên giường, tập trung nhìn: “Bản Vương là thụ?”

Đường Đại rốt cục minh bạch hắc tức giận cái gì, nàng vẻ mặt vô tội: “Này... khụ khụ, đây là Vương gia miệng vàng lời ngọc, nói tùy tiện tiểu dân viết như thế nào cũng được mà.”

Dụ vương đã bắt đầu tuột quần áo: “Bản vương cho người nhìn bản vương có đúng là thụ hay không...”

Đường Đại còn muốn biện bạch, hắc đã lột sạch Đường Đại, cũng không cởi của mình nữa, chỉ dùng cái vật lộ ra ép lên người Đường Đại, thất lưng rất tận sức, ngoài miệng còn không nhân rồi: “Bản vương có đúng là thụ hay không? Hử?”

Tô hợp hương trên người hắc lượn lờ ngay chớp mũi, nhè nhang đồn dập, thanh tịnh mang theo sự cay đắng nhàn nhạt, Đường Đại tay nắm chặt y phục bằng vật liệu quý giá của hắc, nàng vẫn còn nhân rồi mạnh miệng: “Còn không có... a, không ai nói thụ,... cái kia không được... Vương gia ngài, ngài lạm dụng hình... không thể như thế a?”

...=.=!

Buổi chiều cùng ngày, Dụ Vương gia liền tiến cung gặp Vương Thượng, yêu cầu bỏ cũ thay mới tiểu truyện kia, hắc rất ủy khuất, khi tiểu truyện giao cho hắc không xem, trực tiếp nộp lên hoàng huynh hắc việc này luôn nghiêm túc hoàng huynh vậy mà lại dấn lên như thế, đáng trách, đáng trách!!

“Vì sao phải đổi?” Ngự thư phòng, Vương Thượng đang ở trước án, cuốn sách trong tay lật đến phân nửa, thanh âm không nhanh không chậm: “Trẫm thấy viết rất không tệ, nghĩ không ra những chuyện cũ năm xưa, người đều còn nhớ rõ.”

Dụ vương quỳ gối trong ngự thư phòng trên thảm thêu rồng hồng sắc kim tuyến, chữ chữ khấn thiết: “Thần đệ chỉ là nghĩ như vậy dấn tiểu truyện ra ngoài, sợ tổn hại đến uy nghiêm hoàng thất.”

Vương Thượng cong khóe môi: “Trẫm lại thấy rất tốt, cứ như vậy đi.” Hắc cũng không gọi Dụ vương bình thân, đứng dậy liền muốn rời khỏi ngự thư phòng, lúc gần đi lại đứng một hồi trước mặt Dụ vương đang quỳ gối, đột nhiên hắc cúi người, lấy ngón cái nhẹ lau đi khóe môi Dụ vương, sau đó làm bộ nhẹ mút ngón tay, cười tà mị.

Ngự thư phòng, cung nhân lùi đổ một loạt...

Vài ngày sau, Đại Huynh, Trường An thành, thi đấu PK nhân khí giữa các quan viên hạ màn, Dụ Vương gia đứng thứ nhất với số phiếu cao gấp đôi so với người hạng nhì, từ nay về sau tất cả mọi người không hề gọi hắc là Dụ Vương gia, bọn họ càng thích gọi hắc là Thọ vương.

Tự hiểu trong lòng Vạn Thọ Chi Vương...

Đường Đại tự nhiên rất nhanh phát hiện một khối thị trường, nàng cũng có tác phẩm tham gia thi đấu của Vạn Tượng thư cục, Vạn tượng chí tôn mùa thu nhân khí PK đấu —— >

Nàng gác lại thông lệ đi đến Vạn Tượng thư cục, cùng Hàn Phong, Thụy Từ bọn họ tụ tập, từng người cầm ra tác phẩm dự thi của mình. Tiểu thuyết lần này của Hàn Phong là > , vẫn là phong cách quen thuộc vô hiệp ngôn tình, nhìn ra hắc cũng một mực tiến bộ, Đường Đại xem rất tập trung, sách rất hay có khả năng lôi cuốn người khác.

Hàn Phong hỏi Đường Đại ý nghĩa của quyển sách, nhưng vẫn còn nghi hoặc: “Sách này... Nam nhân có thể đọc sao?”

Đường Đại cũng đã nghĩ qua rồi: “Chỉ nhắm vào nữ nhân thôi, ta nghĩ chủng loại này hiện tại trên thị trường còn không có nhiều lắm.”

Hàn Phong cẩn thận lật xem tiếp, năm người để ý Thụy Từ không có tác phẩm thi đấu, Đường Đại chọc nàng: “Còn không viết a?”

Nàng tươi cười dịu dàng: “Không Đại tử, ta qua hai tháng nữa sẽ thành hôn, lần thi đấu này sẽ không tham gia, ta cho các người giường cờ trợ oai.”

“Gả? Gả cho ai?” Đường Đại đối với bát quái luôn có hứng thú: “Thường ngày cũng không có nghe người nhắc tới a.”

Thụy Từ thần sắc xấu hổ: “Phỉ gia thiếu gia, Phỉ Thiếu Khanh.”

“Ai là Phỉ Thiếu Khanh?” Đường Đại rất quê mùa, vẫn là Hồ Lang thay nàng giải thích: “Trạng nguyên Vĩnh Lạc năm thứ hai, Phỉ Thiếu Khanh. Cha hắn là quan cư đặc tiến, tính ra cũng là một đại quan nhị phẩm trong triều.”

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng vài người đều trầm mặc, Thụy Từ gả cho người ta, chính là quan gia hiển hách như vậy, từ đó khẳng định phải khắc thủ nữ đức, giúp chồng dạy con, không được như hiện nay thiên kim tài nữ tự do.

Thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn, tất cả cố nhân cuối cùng cũng tan biến, cho dù là có thân mật thế nào đi nữa.

Ba ngày sau, Vạn Tượng thư cục thi đấu PK chí tôn bắt đầu, Đường Đại liền quảng vào >.

Đó là thiên tiểu thuyết ngôn tình mang khuynh hướng BL đầu tiên của Đại Huân vương triều, thái độ của nàng bắt đầu nghiêm cẩn, dưới những điển cố trích dẫn lại tỉ mỉ tra duyệt những điển cố đã từng kinh qua, những điều ấy hẳn là đương nhiên. Ngôn ngữ lô- gích cũng nhiều lần cân nhắc, lỗi ngôn ngữ, lỗi chính tả các loại đã khổng chế.

Tại vô số tiểu thuyết khuynh hướng BL, bản > này nhanh chóng nổi lên, rất nhanh trọng chấn Đại Sắc Yên Thanh đánh dấu thắng đó, vinh quang không gì cản nổi. > của Hàn Phong một đường truy đuổi, nhưng ưu thế đề tài, nhất thời khó mà vượt qua.

Xem ra lúc này chưa biết ai sẽ thắng ai, ban đầu là âm thầm phỏng đoán Vạn Tượng chí tôn không ai ngoài Hàn Đại, người vừa mới nổi.

Mặc kệ là tiểu thuyết mạng ở thế kỷ 21, hay là văn đàn ở Công Khai Đình của Đại Huân vương triều, chung quy đều cũng tràn ngập khói súng chiến tranh. Có người nói viết văn cùng buôn bán như nhau đều là tư duy, như vậy những tranh giành u tối này có nghĩa là gì?

Có thể là tín nhiệm, tình bạn, thậm chí nhân phẩm.

Khi Đường Đại ra sách được nửa tháng, bất ngờ bị sao chép. Có người phát hiện cấu tứ của > cùng một thiên văn tên là > cực kỳ tương tự, thậm chí ba chương đầu giống nhau như đúc.

Đây là văn của một tay viết tiểu thẩu mình, đã từng dán bản tại Công Khai Đình, nhưng rất nhanh chìm vào đáy biển. Có lẽ là chịu không nổi đả kích, viết đến chương thứ ba thì tạm ngưng, không có chương mới.

Trải qua một bộ phận đọc giả yêu cầu, Công Khai Đình tìm đọc tư liệu, xác thực có một thiên > như thế, ngày gửi ra công văn so với Đường Đại sớm hơn hai ngày.

Miệng dân chúng là vàng, Đường Đại dựa bên ngoài tường Công Khai Đình —— God, lão tử hình như rơi vào con đường đạo văn rồi...

36. Chương 36: Bằng Hữu A Bằng Hữu.

Dư luận là một thứ tốt, chân tướng chưa rõ quần chúng mãi mãi dễ dàng kích động, đạo lý này giống như trên văn đàn Tấn Giang mọi người thích đem chuyện bên lề văn chương đến diễn đàn bàn luận.

Đương nhiên, bên trong không ít nghĩa sĩ chân chính, thế nhưng chung quy ngư long hỗn tạp, cũng không thể thiếu hạng người làm mưa làm gió được.

Xuất hiện đọc giả có tinh thần trọng nghĩa lên án Đại Sắc Yên Thanh đạo văn, không phải là tác giả tự gởi bản văn, đây là chết không đối chứng, người nói người không có sao, ai biết a?

Sau đó có người biện bạch, đối phương có thể nói: người kích động như vậy để làm chi, thấp thỏm không yên sao?

Được rồi, vì vậy người trầm mặc, đối phương cũng có lời: xem, không có gì để nói đúng không? Bảo người đúng là đạo văn mà!

Mặc kệ âm ỉ như thế nào, đến cuối cùng sự tình chỉ có một kết quả: càng bôi càng đen, dù không phải phân cũng xem như phân, dù thế nào người cũng không làm sáng tỏ được.

Đường Đại ở trong vườn Phù Vân tiểu trúc chờ ra, bụi cây hoàng hoa bên cạnh đang trong thời kỳ tàn úa, nhất địa tàn hồng.

Nàng cũng không phải tìm lạnh với những sóng gió này, thật ra lại nói tiếp, những cái này so với khi nàng phải hầu Dụ Vương gia ngủ, bất quá chỉ là cái lông. Chẳng qua là nàng tìm lạnh vì người đâm dao sau lưng.

> ba chương bản thảo, chỉ có Hàn Phong, Thụy Từ, Hồ Lang, Hàm Châu biết mà hiện tại Đại Sắc Yên Thanh cùng Hàn Phong tình hình chiến đấu đang giằng co, nếu như > bị ảnh hưởng, người được lợi không thể nghĩ ngờ...

Đường Đại thật không muốn suy nghĩ như thế, nàng tuy rằng không phải là Thánh Mẫu gì, thế nhưng nếu như phải có một ngày bị người ta đâm một dao, nàng cũng muốn một dao này đến từ địch nhân phía trước, chứ không phải là bằng hữu phía sau. Nếu như lúc này chuyện tình là hẩn, như vậy Hồ Lang xét bản, hay là sự kiện lần xét bản bản thân trước kia...

Nàng cùng Hàn Phong quen biết đã hơn hai năm, nàng còn nhớ lần đầu tiên giúp hẩn đề cử văn, nhớ vô số lần hai người cùng nhau dạo chơi ngoài thành, nhớ kỹ khi Đại Huỳnh khảo hạch văn nhân, trong Lan Nhược Tự, hẩn buộc nàng treo cổ lên xà nhà đọc >, vô số lần sửa văn cho nhau.

Thái độ làm người của hẩn vẫn luôn kiệm lời, có lẽ là quen viết võ hiệp, đối nhân xử thế cũng hào sảng đứng đắn. Đường Đại như là đang làm lễ truy điệu niệm lại một lượt các sự việc trước kia, thế như trước giờ là bằng hữu, không nhất định vĩnh viễn sẽ là bằng hữu của người.

Ngày hôm sau Đường Đại chính thức đáp lại sự kiện đạo văn, phương thức xử lý của nàng rất trực tiếp trên chương mới của > để lại lời nhắn: oa haha , rõ ràng không ai có thể tìm ra nguyên bản của > a, các người thật sự không nhận ra đó là mã giáp của ta sao? Đáng tiếc cái mã giáp mới này thật sự rất lạnh, ta thật không rời bỏ các người a, cho nên ta đã trở về... (cái từ mã giáp ở đây mình không hiểu lắm, không biết phải là mang ý nghĩa một cái nich name khác của tác giả hay không??)

Một chiều này cực kỳ sạch sẽ lưu loát, tay viết dán nguyên bản > vẫn giấu mặt, cảm thấy nói nhiều sai nhiều, dứt khoát ra chết không đối chứng. Nhưng tai nạn chết không đối chứng này, hay là người chỉ có thể tùy ý đối phương nói năng xằng bậy.

Tuy rằng cũng có người không cam lòng phát ra tạp âm, nghi vấn vì sao chữ viết không giống nhau. Nhưng đến đây thế suy sức yếu, kỳ thực quần chúng vậy xem bên trong không có tính nhẫn nại miệt mài theo đuổi chân tướng, giống như rất nhiều người có thói quen bài post chỉ nhìn mỗi tiêu đề.

Giống như người viết một quyển sách, mà có người trên mạng online viết một bài bình luận, nói sách này không hay, nữ chính bị cường gian còn thật cao hứng quả thật là kinh thiên cự lôi. Dù cho hẩn căn bản không có xem qua sách của người, phía dưới vẫn như cũ có nhiều đọc giả bình luận: ghét nhất loại sách như vậy, ta đây không xem vân vân...

Có thể những loại việc ngu ngốc này chúng ta đều đã làm, cho nên nói chỉ cần tuyệt đại đa số người tin, bộ phận nhỏ dư ra khó có thể làm mưa làm gió.

Sự kiện đạo văn của Đường Đại đến đây kết thúc hoàn mỹ, cái người không biết tên phát văn mã giáp, đã thành tính phân của nàng. Đây là chân tướng mọi người biết đến.

Buổi chiều, Đường Đại lệnh cho Hà Hình mượn người, ở bên tai thấp giọng dặn dò một phen, Hà Hình hiểu rõ gật đầu.

Hà Hình lấy danh nghĩa Hàn Phong mượn một nhóm người, chỉ làm ba sự kiện.

Thứ nhất, tại Công Khai Đình tùy cơ lấy ra bản thông cáo thay Hàn Phong tuyên truyền tân tác, nội dung nhấn lại đại thể là —— cảm thấy văn này không đáng xem, kiến nghị mọi người xem > của Hàn Đại, tuyệt đối rất đặc sắc !!

Thứ hai, ở dưới bản văn của Hàn Phong nhiệt liệt tranh luận, thí dụ như —— ta ủng hộ Bạch Khang làm nam chính, những ai ủng hộ Cốc Phi các người đều cháy hồng óc đi. Những đọc giả yêu thích Cốc Phi khẳng định không phục a, vì vậy lại bình luận ở phía dưới, đến lúc ngữ khí càng lúc càng kịch liệt, bàn một hồi lại thành ——Hàn Đại có loại đọc giả này, ta thay hấn cảm thấy mắc ói a!!

Thứ ba, không ngừng trả lời những bình luận liên quan đến Hàn Đại cùng > , một khi cần đến tác giả văn trả lời, xem như hấn không tồn tại, tận lực gây nên tranh cãi.

Tôn chỉ hoạt động: Lúc nào cũng không thể quên biểu đạt tình yêu dày đặc với Hàn Đại.

Lúc Đường Đại ở thời hiện đại, trên mạng văn học Tấn Giang có một câu kim ngọc lương ngọc ——một nét phấn chống mười nét đen. Nói đúng ra là một cái fan hâm mộ nào tàn, so với mười người ý định đen tối càng đáng sợ hơn. Bởi vì hấn có thể đứng ở phía bên người, rất nhanh đem người mà người có thể đắc tội hoặc không đắc tội toàn bộ không bỏ sót đắc tội hết.

Khi đó Đường Đại là một tiểu thiếu minh, tự nhiên là không có biện pháp cảm thụ những điều này, không nghĩ tới xuyên đến Đại Huỳnh vương triều lại có thể dùng tới để đối phó với bằng hữu của mình.

Nàng sờ sờ vết sẹo lưu lại khi tay trái bị phỏng, một trận này cũng không phải là báo mối thù ngược thân, chỉ là vì nàng đã từng xem hấn là bằng hữu.

Buổi tối Dự vương đến, cũng không có ăn tiệc, cùng Hà Hình ở trong phòng chơi cờ, Đồng Bình đàn một khúc đàn cổ, duy Đường Đại kỳ nghệ không tinh, đánh đàn cũng không, cái gì cũng tệ.

Cho nên ngồi ở bên cạnh nhìn Dự vương cùng Hà Hình chơi cờ.

“Xác định phải đi như thế sao?” Hấn cầm quân trắng nhẹ gõ mặt bàn, cờ cẩm thạch cùng mặt bàn đụng chạm, phát sinh âm hưởng thanh thúy dễ nghe.

“Ừ, xác định.” Hà Hình gật đầu, Dự vương lại gõ gõ bàn: “Đừng học theo Đại tử hồng mắt.”

Lời hấn nói dường như có ám chỉ, Đường Đại trong nháy mắt nghi ngờ hấn có phải biết được chuyện mình ngầm ủng hộ Thái Bình Thiên Quốc, nhìn kỹ lại hấn rồi lại thấy lời nói như vô tâm.

Kết quả sau cùng không hề lo lắng, Hà Hình thua. >_

Dự vương thắng được quyền hầu ngủ một đêm, kỳ thực hấn không thắng cũng có thể yêu cầu đối phương hầu ngủ, nhưng hấn thấy như vậy rất có cảm giác thành tựu. Đường nhiên cảm giác thành tựu như vậy còn chưa cao lắm, cho nên hấn mỉm cười nhìn Đồng Bình nhi: “Bình nhi lại đây, chúng ta chơi ván tiếp theo. Thắng bản vương thưởng một bộ trang sức, đến lúc đó người có thể tự đi đến cửa hàng chọn lựa, thua đêm nay hầu bản Vương.=.=”

Đây là chuyện tốt, Đồng Bình nhi rất nhanh ngồi vào ứng chiến.

Đường Đại không thích Đồng Bình nhi, tự nhiên liền dự định về phòng của mình, trước khi ra cửa Dự vương còn gọi nàng: “Đại tử, nếu không thì người cũng đến làm một ván?”

Đường Đại trả lời là —— hừ!!

Cho nên buổi tối Dự Vương gia nhị mỹ nhân làm bạn, hoan độ XX đi. Đường Đại một mình ngủ, nàng biết cùng tên đàn ông này giảng trình tiết, cũng giống như phải giáo dục một cái đầu heo yêu đảng yêu nước, lười chẳng muốn nói thêm cái gì.

Bình luận của Hàn Phong càng ngày càng kém, có rất nhiều tác giả sổ đen, cũng có rất nhiều tác giả nổi điên, cũng có nhiều đọc giả nghĩ một tác giả có fan hâm mộ như vậy có thể biết thái độ làm người của hấn ra sao. Vì vậy > nhân khí chịu ảnh hưởng lớn, mức độ đầu tay đỉnh bản cũng đột nhiên rất xuống.

Vẫn bị hạ nhiệt, bình luận sôi nổi của độc giả cũng tiêu tan, tiêu tán như vậy, một thiên đại tác phẩm, vậy mà lại có chút quanh quẩn.

Ngày hôm sau Hàn Phong hẹn Đường Đại gặp mặt tại Thái Ất trà lâu. Khi Đường Đại đến, hắn đã đang chờ, Đường Đại không biết hắn nên nói với hắn cái gì, e rằng hai người trong lúc này cũng không còn gì để nói.

Nàng đến vị trí đối diện hắn ngồi xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh, dường như đối mặt với một người xa lạ.

Hàn Phong uống hết nửa chén trà mới mở miệng: “Bình luận của > ... là người khiến người khác viết sao?”

Đường Đại bưng ly trà, nhấp môi, rốt cục cam chịu.

Thần sắc Hàn Phong cũng không có biến hóa gì lớn, những việc này tựa hồ như trong dự liệu của hắn: “Đường Đại ta biết người khinh thường ta, ta là Vạn Tượng thư cục nâng đỡ lên, người thấy ta không xứng cùng người ngang sức ngang tài.”

Đường Đại quay đầu nhìn hắn, thần sắc hắn như trước bình tĩnh, chỉ là ánh mắt cô đơn: “Nhưng ta thật không ngờ người lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy. Nếu như người thật sự muốn danh hào Vạn Tượng tôn sư kia, dùng mọi thủ đoạn cũng muốn bò lên trên cứ nói, ngày mai ta sẽ rời khỏi trận thi đấu này.” Hắn đặt ly xuống, chỉ lưu lại một câu: “Từ nay về sau, Hàn Phong xấu hổ từng cùng người làm bằng hữu.”

Dứt lời, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Ngày thứ hai, vai chính của Vạn Tượng thư cục Hàn Phong cáo ốm, rời khỏi thi đấu PK Vạn Tượng chí tôn.

Đường Đại thấy cái tên đang đứng trên bảng thứ hạng bị xóa đi, nghĩ đau lòng. Nàng đi đến Vạn Tượng thư cục, Hàn Phong không ở đó. Nàng tìm được Hồ Lang, hỏi Hồ Lang vì sao tác phẩm dự thi phát huy thất thường, Hồ Lang cười ngại ngùng: “Hàm Châu nói nàng muốn hàng thứ ba... vừa vận Thụy Từ cũng không tham gia, ta nhường cho nàng thôi mà.”

Vẫn là Thụy Từ thấy nàng thần sắc không bình thường, rót cho nàng ly nước: “Đại tử, phát sinh chuyện gì?”

Rõ ràng là hậu viên cây cỏ sum suê, Đường Đại lại cảm thấy không khí loảng: “Thụy Từ ta nghĩ ta làm sai một việc, rất là ngu xuẩn a.” Nàng cúi đầu nói ra một câu, thần sắc cô đơn.

Cổ nhân có câu, thấy lợi tối mắt, khi trước mặt gặp danh lợi, cho dù là Đường Đại cũng là người có cân nhắc lo lắng. Nàng suy xét tranh giành lợi ích này, sau khi đá rơi nàng ai là người có lợi lớn nhất, nàng cân nhắc chỉ có Hàn Phong hết sức chăm chú xem bản thảo của nàng. Nhưng nàng lại duy nhất không nghĩ đến có người muốn nhất tiễn song điêu a.

Hàm Châu đâu chỉ muốn hạng thứ ba, nàng đầu tiên là cùng Hồ Lang đơn thuần mập mờ, dẫn kích đi một đối thủ, lập tức khơi mào cao thấp của Đường Đại cùng Hàn Phong, đến lúc Hàn Phong rút khỏi thi đấu, liền kích động quần chúng, cho là tra ra bản án sai của Hàn Phong trên danh nghĩa bắt được Đường Đại. Nàng mới có thể làm tân luân của Vạn Tượng chí tôn.

Đường Đại nuốt nước miếng, ánh mắt chuyển đến hậu viên của Vạn Tượng thư cục, trên mặt sân cỏ bàn ghế đá vẫn như cũ, đáng tiếc Vạn Tượng ngũ tôn, gần sụp đổ.

37. Chương 37: Lịch Sử Thi Đấu Chính Văn Bi Thảm.

Đường Đại không có biện bạch gì đối với chuyện hãm hại Hàn Phong, rất nhiều người đều suy đoán xác thực nàng là người hãm hại Hàn Đại, nàng cũng từ chối cho ý kiến, chỉ là muốn người liều mạng đánh bản, ấn dấu tay tác phẩm dự thi của Hàm Châu >.

> nhân khí tốc độ như tên lửa nhanh chóng vượt qua > của Đại Sắc Yên Thanh, vững vàng đứng ở hạng thứ nhất trên bảng Vạn Tượng chí tôn, đồng thời khí thế điên cuồng mãnh trưởng, như chẻ tre.

Trước một trận đó còn ít người bảo vệ Hàm Châu, nói là tác phẩm của nàng rơi vào cục diện vụ tai tiếng của hai đại thần trước đó nên nhân khí đọc giả bay lên, nhưng đến sau này, trên trán mọi người chảy xuống một dòng hắc tuyến — Châu Đại, hơi quá trốn rồi nha? Người như vậy xét bản quá lộ liễu đi...

Hàm Châu chơi cái trò này, nàng tự nhiên biết là có người hãm hại, chỉ là khi đó tự thú đã chậm > bị quản lý Công Khai Đình chứng thực xét bản, có người đến bắt nàng đi.

Đồng nhất, Đại Sắc Yên Thanh tuyên bố rời khỏi cuộc thi, nguyên nhân không rõ.

Buồn giận nhất là Phó chủ biên Ngụy Thanh Sơn của Vạn Tượng thư cục — trận thi đấu này biến thành...

Hắn xin chỉ thị của Dụ vương gia có muốn hay không bảo lãnh người trong Đại Lý tự, Dụ vương gia ở trên chỉ thị của hắn phê một câu nói: Vị học văn chương tiên tác nhân.

Vì vậy Ngụy Thanh Sơn đã biết phương thức xử lý, hắn cảm thấy những trăm phương ngàn kế sau lưng này, lục đục lẫn nhau, Dụ vương đúng là đã biết.

Đương nhiên, Dụ vương có biết hay không biết không có khả năng chứng thực. Cái này cùng biên tập văn học trên mạng ở thế kỷ 21 như nhau, các nàng sau hậu trường có thể thấy số liệu của rất nhiều tác giả, thật hay giả, thật ra vừa xem là hiểu ngay, nhưng là bọn nàng đa số đều cười mà không nói.

Đường Đại đi tìm Hàn Phong ba lần, lần đầu tiên, Hàn Phong đóng cửa không gặp. Lần thứ hai, Hàn Phong vẫn đóng cửa không gặp. Cho đến lần thứ ba nàng lại đến, gia nhân nói cho nàng nghe Hàn Phong đi câu cá, dọc theo đầu nguồn sông Thanh Thủy đi xuống là gặp.

Theo lý thuyết việc này cũng thật khó cho Đường Đại, nàng mạo xưng là trang hảo hán, ba lần bốn lượt tìm đến nhà nghe giáo huấn, lại bị yêu cầu khó giống như trên sân trường chạy tám trăm mét, còn phải khóa thân mà chạy

>_

Cho nên, nàng đi tìm người, ngay trong mớ cỏ lau đang đung đưa ở bờ sông Thanh Thủy, hắn ngồi ở trên một tảng đá màu xanh nhạt, mặc một thân trường sam màu nhạt, bên cạnh còn để một cái sọt cá, một bao giấy dầu đựng mỗi câu.

Lúc đó đã đầu thu, cỏ lau lại chưa khô héo, lá cây dài mảnh trong gió lất lự, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu xuống hoa cỏ. Chốc chốc có chim thủy diều lao đầu xuống mặt nước, có con có lá gan lớn nhìn chằm chằm vào sọt cá của hắn, phát ra tiếng kêu to thanh thúy. Thủy thảo như trước um tùm, mặt nước rộng hai trượng có hơn lấp lánh, hắn an tĩnh thả câu.

Đường Đại hoài nghi có đúng hay không mình mới xuyên qua một bức tranh sơn dầu.

Nàng đứng hết thời gian một chén trà nhỏ, rốt cục nhịn không được tiến lên, còn không nghĩ ra nói cái gì, Hàn Phong ngược lại đã mở miệng: “Người tới làm gì?”

Đường Đại trách móc, nhăn nhó một lát, mới thấp giọng nói: “Xin lỗi, Hàn Phong ta sai rồi.”

Hàn Phong không quay lại để ý gì nàng, nhấc cần, trên cần câu móc được một con cá to bằng bàn tay, vẫn còn đang vùng vẫy loạn xạ. Hàn Phong đem con cá trên cần câu gỡ xuống, bỏ vào trong sọt, cái sọt được đặt ở mép sông, ngâm quá nửa trong nước, mơ hồ có thể thấy được đã có hơn mười con cá.

Hắn lần nữa móc mồi, vung cần câu trong tay: “Người đi đi.”

Vì vậy Đường Đại dò xét nhìn hắn, ngữ khí rất là dè dặt: “VẬY... Người tha thứ cho ta nhé?”

“Tha thứ người? Ta lúc nào thì nói tha thứ người a?” Hàn Phong nhướng mắt liếc nàng, thấy thần sắc nàng tượng như con chó nhỏ ăn vụng trứng gà, trong lòng đột nhiên có vài phần buồn cười. Hắn cùng Đường Đại quen biết có hơn hai năm, hai người trong lúc đó tuy rằng cùng xuất hiện rất nhiều, thế nhưng nàng vừa xuất hiện đã là một tay viết nhân khí cao so với bọn hắn đều thành công hơn, cho nên ở trước mặt nàng, tất cả mọi người bảo lưu ba phần khách khí như đối với bậc tiền bối. Nghiêm túc mà nói, thật ra chỉ là quan hệ đồng nghiệp, quan hệ riêng tư chẳng có bao nhiêu.

Cho nên, Hàn Phong nhận biết vẫn là Đại Sắc Yên Thanh, hắn ngày hôm nay mới mơ hồ nhìn đến một mặt khác của Đường Đại.

“Vậy người muốn như thế nào hả?” Đường Đại cũng bò lên tảng đá đó, ở bên cạnh hắn ngồi xuống: “Nếu không ta công khai xin lỗi? Bồi thường phí tổn thất danh dự cho người?”

Hàn Phong như trước câu cá, từ chối cho ý kiến. Đường Đại bất đắc dĩ: “Vậy... thêm phí tổn thất tinh thần?”

Hàn Phong cong khóe miệng: “Cá đều bị người ồn ào mà chạy.”

Đường Đại lệ tuôn: “Ta đây lại bồi thường người tiền cá nữa được không?!”

Hàn Phong rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, tiếng cười này như tiếng mưa mùa hè rơi trên mặt sông, từng giọt từng giọt, đem cái khô nóng mùa hè thổi bay, lưu lại sự mát lạnh, Đường Đại bị hắn cười đến mắc cỡ, lấy đầu ngón tay chọc hắn: “Người nói gì đi chứ.”

Bộ dạng Hàn Phong thường ngày luôn như hiệp khách mềm mại, nhưng là sợ nhất là ngựa, hắn cười một trận, cuối cùng tay nắm lấy tay Đường Đại: “Đừng quây nữa.” Sau đó bốn mắt nhìn nhau, hai người đều giật mình.

Phải biết rằng cổ đại, hoang dã tất nhiên cũng có, nhưng lễ phép nam nữ trong lúc đó cũng rất nghiêm khắc. Đối với việc này Đường Đại không cảm thấy gì, ý nghĩ của Hàn Phong lại không như vậy, hắn một lát sau mới buông tay Đường Đại ho nhẹ hai tiếng, đem sự xấu hổ vừa rồi xua đi: “Ta Hàn Phong đường đường một nam nhi bầy thước, sẽ không giống nàng tính toán so đo.” Hắn quay đầu nhìn Đường Đại, thần sắc trịnh trọng: “Thế nhưng không được có lần tiếp theo nữa.” (Bắt đầu từ bây giờ đối xứng hô giữa Hàn Phong với Đường Đại nhé. Ngọt một chút cho đời nó đẹp.)

Đường Đại sắc mặt hồng hồng: “Đã biết.”

Nàng trên tảng đá ngồi một hồi, hai người chưa từng nói thêm cái gì. Qua hết công phu một nén hương, lại có một con cá mắc câu, Đường Đại thấy thú vị. Ở thế kỷ 21 nàng luôn cho rằng câu cá là chuyện mấy người lớn tuổi mới nên làm, cho nên cái thú tao nhã nhỏ bé này bây giờ nhìn thấy Hàn Phong câu mới có hứng thú.

Hàn Phong đem cá bỏ vào cái sọt: “Đến đây đi, cho nàng mượn chơi một chút.”

Đường Đại tiếp nhận cần câu, thời đại này tự nhiên là không có cần câu tự động, cần câu làm từ trúc này dùng đã một thời gian thật lâu, chỗ tay nắm rất trơn nhẵn. Nàng vụng về muốn móc mồi vào cần, nhưng là con giun đều là còn sống.

Nàng có chút chán ngán thứ này, tức thì định xách một cái móc lên cần câu, Hàn Phong cười nàng: “Nàng cũng quá thành thạo nhỉ.” Hắn tiếp nhận mồi, bẻ nhỏ ra thay nàng móc vào: “Mồi nếu móc vào không đúng, gặp phải con thông minh sẽ ăn mồi bỏ chạy, không mắc câu. Nếu như móc không đủ sâu, nó giãy dụa một trận cũng thoát ra được...”

Hắn móc mồi động tác rất quen thuộc, Đường Đại học theo khẩu khí của hắn: “Cá đều bị chàng ồn ào mà chạy.”

Hàn Phong mím môi cười, khi hắn cười bất đồng như Dụ vương phong lưu quý khí, nhưng lại có một phen ôn nhả: “Ta giúp nàng quảng câu.”

Trên mặt sông lẳng lặng bỗng bình, hai người sóng vai mà ngồi, chờ cá mắc câu. Đường Đại thu được sự lượng thứ của Hàn Phong, rất là hài lòng. Nàng một khi hài lòng lại nói nhiều: “Hàn Phong chàng có biết hay không, ở thời đại của chúng ta có một câu chuyện, tên là Tiểu Miêu Câu Cá.”

Hàn Phong hai tay ôm đầu gối, gió mát từ trên mặt nước thổi tới, vài sợi tóc bay lượn: “Ừ? Kể về cái gì?”

“ Là nói về lúc xưa có con mèo nhỏ, lần đầu tiên cùng mèo mẹ đi câu cá, câu một hồi có một con chuồn chuồn bay đến, nó chạy đi muốn bắt chuồn chuồn, thế nhưng không bắt được. Khi trở về mèo mẹ đã câu được mấy con cá. Nó lại ngồi xuống câu một hồi nữa, lại có một con bướm bướm bay đến, nó lại đi bắt bướm bướm. Lúc sau mèo mẹ đã câu được rất nhiều con, nó một con cũng không có, còn oán giận sao cá

không chịu mắc câu.” Đường Đại thấy mình nhất định là điên rồi, nhiều nữ chính xuyên qua kể > >, nếu không cứu giúp người cũng sẽ nói về thiên lý mã, cao sơn lưu thủy các loại, đặc biệt có mình nàng lại kể Tiểu Miêu Câu Cá!!!!

Hàn Phong lại nghe thấy có hứng thú, đợi Đường Đại nói xong, hần mỉm cười hỏi một câu: “Xuyên qua lâu như vậy, vẫn chưa quen sao?”

Đường Đại xuyên đến Đại Huỳnh vương triều gần ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, nàng từ một tên ăn mày sống ở ngôi miếu đổ nát, nàng vì cái mạng nhỏ từng bán thân, nàng vì một thág tiền thuê tiền lương đất đỏ vất hết óc, nàng vì mỗi thiên tác phẩm bình luận bất nhất viết không ngừng nghỉ, phí hết tâm huyết, nàng chưa từng có cảm giác ủy khuất.

Tất cả mọi người chẳng qua chỉ là khách qua đường vội vã, ai quan tâm nàng ủy khuất hay không ủy khuất?

Chỉ là sau ba năm, tháng chín, bên bờ sông Thanh Thủy, giữa lớp cỏ lau đung đưa, có một người mỉm cười hỏi nàng quen hay chưa quen, nàng mới cảm thấy ủy khuất: “Không quen được.” Nàng cúi đầu nhìn gợn sóng xanh biếc lan ra trên mặt sông: “Không quen mùi vị cơm nước ở đây. Không quen đồ lót ở đây thô cứng cạ vào người ta một thân bệnh sỏi. Không quen y phục tơ lụa ở đây, động hay không động cũng nhăn lại còn khó ủi.” Phao câu cá trên mặt sông theo làn nước di động, nhưng không có cá mắc câu, nàng hai tay nắm cán câu: “Không quen sáng sớm không có đồng hồ báo thức gọi ta rời giường, không quen ở đây không có ba mẹ bạn bè của ta.”

Kỳ thực ở đây cái gì cũng không có, cơ bản không phải là thế giới của nàng. Ta cảm hận người hãm hại ta, ta sợ lại bị quăng vào thiên lao, kêu trời không thấu kêu đất không nghe.

Đường Đại không kiên nhẫn lại quăng câu một lần nữa, Hàn Phong dè lại tay nàng: “Đừng nên cử động, phải có tính nhẫn nại, không thì sẽ thật sự trở thành Tiểu Miêu Câu Cá.” Hần cứ như thế nắm hai tay Đường Đại đang cầm cán câu, ánh mặt trời sau buổi trưa, trên mặt sông rắc lên một chút ánh vàng, thỉnh thoảng lại có vài chùm tơ vàng xuyên qua lá lau sậy, tỏa chiếu ánh sáng rực rỡ.

Hần không thèm nhắc lại, chỉ là hai tay bao phủ lấy tay nàng, không hề buông ra.

38. Chương 38: Đại Tử, Gả Cho Ta Đi?

Khi Đường Đại quay về Phù Vân tiểu trú, đã là thời điểm ăn cơm tối.

Hà Hinh ở ngay cửa chờ nàng, chủ vị nhà ăn là Dụ vương gia.

“Ngày hôm nay đi đâu?” Dụ vương gấp một miếng cá bỏ vào trong bát nàng, ngày hôm nay Đồng Bình rất tự giác mà đem vị trí bên phải Dụ vương cho nàng.

Đường Đại vui đầu lừa cơm: “Gặp Hàn Phong.”

Dụ vương với đáp án này rất thỏa mãn: “Tháng sau thu săn, bản Vương mang người cùng Hà Hinh đi xem cho biết.”

Đường Đại không giải thích được: “Muốn dẫn cũng là mang theo cơ thiếp trong phủ người chứ? Mang chúng ta để làm chi, chơi trạch đấu a.”

Dụ vương lại gấp một miếng cá bỏ vào bát nàng: “Bản Vương cũng là chủ biên của người mà, mang theo thuộc hạ cũng tốt. Dù sao hoàng huynh cũng không quản ta mang ai.”

Nhưng ngược lại Đồng Bình nghi tiếp lời: “Gia, Vương thượng cũng đi a?”

Nàng đứng ở phía sau Dụ vương chia thức ăn, Dụ vương xoay người lại vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Hần chưa năm nào mà không đi.”

Chuyện vốn là thuận miệng nhắc tới, thế nhưng lời nói vô ý người nghe cố tình. Trì Dung Sơ đêm khuya liền đem tin tức phát cho Lê Kiều. Dụ vương như trước cùng Hà Hinh và Đồng Bình nghi đi ngủ, liệu rằng hai người này so với Đường Đại thuận theo hơn, muốn chơi cái tư thế gì, đều hoàn toàn tùy theo hần .

Đương nhiên cái này Đường Đại cầu còn không được.

Sáng sớm Đường Đại mới rời giường, Hà Hình đến gõ cửa: “Này, Dụ vương nói đây là Tây Vực tiến cống vào cung, cái này đưa cho người.”

Đường Đại còn đang buồn ngủ tiếp nhận lấy, là một viên huyền châu, cỡ như nắm tay trẻ con, viên châu màu vàng giữa có ánh xanh, giữa ánh sáng ban mai rực rỡ nổi bật, vật này trong lúc đó chỉ có hoàng thất mới có quyền cầm giữ, Đường Đại trước đó chỉ là nghe nói, một viên lớn như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng đem hạt châu buông tay, thưởng thức: “Hắn nhiều hồng nhan như vậy, phải tốn bao nhiêu tiền mới đủ a.”

Một câu nói xong Hà Hình cũng cười rộ lên: “Cho Đồng Bình nhi là một cái lược ngà voi, ta là hương liệu, hắn nói cái này hắn là người thích nhất.” Nàng đem âm thanh hạ thấp, cười nói: “Dù sao hắn cũng là lấy từ anh hắn ra, một chút cũng không đau lòng.”

Hai người bọn họ cười một trận, Dung Sơ đưa đến nước rửa mặt, Đường Đại xoa mặt, nương theo tiếng nước, Dung Sơ ở bên tai Hà Hình nhẹ giọng nói: “Bọn họ quyết định...” nàng làm một cái động tác cắt cổ, “...Vương thượng.”

Hai người cả kinh, Đường Đại cao giọng nói: “Dem bữa sáng đến trong đình ngoài ao sen đi, Hà Hình chúng ta đến đó ăn.”

Hà Hình đương nhiên là không có ý kiến gì, Dung Sơ rõ ràng là có lời muốn nói, rất nhanh liền lui ra chuẩn bị.

Giữa ao sen trong tiểu đình, Đường Đại cùng Hà Hình ăn bữa sáng, Dung Sơ hầu hạ đứng bên cạnh. Nàng thẳng thắn: “Dung Sơ ta thấy như vậy không thích hợp, xưa nay muốn kiến công lập nghiệp, chí ít trước tiên cũng phải bồi dưỡng phe cánh của mình, chứ không phải là tiêu diệt tổ chức đối địch trước. Hơn nữa cá nhân ta cho rằng, hiện tại Thái Bình Thiên Quốc chưa có căn cứ địa của mình, ...ít nhất... Các người nên trước tiên chiếm một vùng xa xôi nào đó, tốt nhất là ngoài tầm tay của Đại Huỳnh, tránh cho việc binh đao. Đợi thực lực tích trữ tốt lại dựng cờ chiêu binh mãi mã.” Nàng một tay gấp món ăn, trong tay còn nắm viên huyền châu: “Vương thượng rời cung, không phải là chuyện đùa. Hàng năm trị an xung quanh khu vực săn bắn như một cái thùng sắt, trước không nói các người sẽ tổn hại bao nhiêu nhân mã, chỉ nói nếu như giết được hắn, cũng không phải còn thái tử sao?”

Dung Sơ có chút do dự: “Thế nhưng Lê Kiều nghĩ thái tử còn nhỏ, như vậy có thể khiến cho Đại Huỳnh náo động.”

Hà Hình không chớp mắt: “Bọn họ dự định phái bao nhiêu người đi? Trường săn bắn có thể đi vào được sao?”

Dung Sơ đứng rất quy củ, mỗi khi trả lời đều khom người, như là nha đầu trả lời câu hỏi của chủ tử: “Bao nhiêu người ta không rõ lắm, thế nhưng Lê Kiều nói trong trường săn có nội ứng của chúng ta. Mặt khác...” Dung Sơ nhìn Đường Đại một chút: “Hắn muốn mời các người trợ giúp một việc, đến lúc đó không phải các người đi cùng Dụ vương sao, hắn muốn nhờ các người thừa dịp Dụ vương không chuẩn bị, giết chết hắn.”

Lần này Hà Hình không mở miệng, nàng đánh mắt nhìn Đường Đại, Đường Đại cầm khăn lụa xoa miệng, một lát mới nói: “Xin lỗi Trì tiểu thư, chúng ta không phải người của Thái Bình Thiên Quốc, không cần nghe theo hiệu lệnh của Lê Kiều. Dụ vương gia hồng phần tuy nhiều nhưng đối với tỷ muội chúng ta xem như không tệ. Cái này... thứ lỗi cho chúng ta khó theo lệnh.”

Trì Dung Sơ không giải thích được: “Thế nhưng Đường Đại, các người cũng là xuyên không giả, tuy rằng tình cảnh các người so với những người khác tốt hơn, thế nhưng...”

Nàng có chút sốt ruột, lưỡng lự trước phía sau là nói về các loại lún vào an nhàn, Đường Đại trên đường cắt đứt: “Dung Sơ mỗi người đều có suy tính, những cái khác không cần nhiều lời.” Nàng phát tay: “Xuống dưới đi.”

Trì Dung Sơ rất không hiểu, nàng vẫn tưởng rằng, Đường Đại cùng Hà Hình đồng ý ủng hộ Thái Bình Thiên Quốc hào phóng như vậy, mà Dụ vương đối với các nàng như là thứ đồ chơi, các nàng hẳn là nên nghĩa bất dung từ mới đúng, vạn lần không nghĩ tới bị một lời từ chối. Nàng có chút thất vọng, lúc đầu nhìn hai người, tài năng xuất chúng, nguyên tưởng rằng là loại người cân quắc, lại không nghĩ rằng...

Nhưng dù sao ở đây vẫn là Phù Vân tiểu trúc, nàng khom người, vẫn là lui xuống.

Đồng dạng không giải thích được còn có Hà Hình: “Ta nghĩ người sẽ đáp ứng, Đại tử.” Nàng nhìn Đường Đại mỉm cười mặt như hoa đào: “Người không phải là bị hấn cảm động chứ? Tuy nhiên hấn đối với phụ nữ của hấn xác thực không tệ.”

Đường Đại cắn đũa trúc, thần sắc rất là ngưng trọng: “Hà Hình, người không cảm thấy chuyện này có chỗ không thích hợp sao?” Nàng lấy chiếc đũa đâm vào mặt bàn đá: “Người nói Dung Sơ từ lúc nào thì biết chuyện Vương thượng thu sản?”

Hà Hình nở nụ cười: “Còn phải hỏi, đương nhiên là tối hôm qua nghe Dự vương nói ra. Hấn lần này ra ngoài phụ trách an toàn phòng ngự khu sản bản, đây chắc là đầu tiên được nghe.”

“Như vậy người nói Trì Dung Sơ lúc nào đem tin tức truyền ra ngoài?”

Hà Hình thật muốn lấy đũa gõ vô đầu nàng: “Sớm nhất cũng phải đợi Dự vương đi ngủ chứ?”

Đường Đại lại vỗ đầu nàng: “Như vậy Trì Dung Sơ lúc nào đến nói cho chúng ta biết kế hoạch ám sát của Thái Bình Thiên Quốc?”

Hà Hình lại đang muốn cười nữa, đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì, sắc mặt cũng ngưng trọng lên: “Đúng vậy, kế hoạch ám sát trọng đại như vậy, bọn họ cư nhiên thương nghị không đến ba canh giờ liền định ra.” Nàng nhíu mày: “Thế lực Thái Bình Thiên Quốc có người nói trải rộng khắp phân nửa Đại Huỳnh, loại chuyện này Lê Kiều hẳn là nên triệu tập tất cả tinh anh thương nghị mới đúng. Nếu là chờ người lấy ngựa thông báo, không dưới nửa tháng thì không lập kế hoạch ra được. Nếu như hấn ở gần Trường An cùng mấy người thân thiết nghị liệu một phen, cũng quá liều lĩnh đi. Nếu thất bại, bọn họ bị tóm thì làm cái gì bây giờ?”

Nàng đột nhiên thấy kinh hoàng: “Đại tử, người nói Dung Sơ này có phải là người của Thái Bình Thiên Quốc hay không? Có khả năng hay không nàng là Dự vương phái đến thử chúng ta?”

Đường Đại lắc đầu: “Không biết, hôm nay điều chúng ta duy nhất có thể làm là yên tĩnh xem biến đổi, dù sao đi nữa trong lúc này, không nên đáp ứng bất luận yêu cầu nào của Trì Dung Sơ.”

Sau bữa trưa Đường Đại đi đến chỗ Hàn Phong. Hàn Phong đang ở thư phòng, lần này gia nhân rất có lễ phép mới nàng đi vào. Lúc do, Đại Huỳnh vương triều tuy rằng chịu ảnh hưởng của người xuyên không, lễ chế đã cởi mở rất nhiều, nhưng cô nam quả nữ ở cùng một chỗ một phòng vẫn là cực kỳ không hợp lễ phép. Cho nên Hàn Phong đem sách dời đến trong vườn đọc.

Trong vườn có trồng một gốc cây mai, năm tuổi đã thật lâu, khi đó là tháng chín, lá cây dày đặc bắt đầu ố vàng, làm cho cảnh sắc tươi đẹp dần dần khô héo. Dưới tàng cây có một gốc cây điêu khắc thành hình ghế nhỏ, bởi vì thời tiết không nóng lắm, cũng không cần đệm, Đường Đại trên ghế ngồi xuống, gia nhân mang trà lên, bàn cũng là một cạp gỗ mặt trên còn tỉ mỉ khắc lại một vòng năm tuổi.

Đường Đại thấy bầu không khí tốt: “Chàng đang xem sách gì đó?”

Hàn Phong cùng nàng sóng vai ngồi, giọng điệu ấm áp: “>, muốn xem sao?”

Đường Đại rất bất đắc dĩ: “Vừa nhìn loại sách này thì lại muốn đi ngủ.”

Hàn Phong rốt cục cười ra tiếng: “Ta đây đọc cho nàng nghe.”

Đường Đại vì vậy tựa trên đầu vai hấn, nghe hấn đọc >, nàng học thức nông cạn, thỉnh thoảng lại xen mồm vào đó là: “Ặc, tê thủ là ý nghĩa gì?” Hàn Phong cũng không thấy phiền: “Ý là giữ vững.”

Nàng hiểu rõ gật đầu, hấn lại tiếp tục đọc.

Gió thu thổi qua cây mai, làm rơi vài phiến lá xanh xuống vào vai Hàn Phong, tay Đường Đại thay hấn phải xuống dưới, Hàn Phong quay đầu nhìn nàng, nàng dựa vào vai hấn, trong lúc đó đã là tư thái hết sức thân mật. Hàn Phong sờ sờ đầu nàng, trong mắt bắt ngờ phát sinh vài phần lưu luyến triền miên: “Vạn Tượng thư cục thi đấu, sao nàng cũng rút lui?”

Đường Đại trên đầu vai hấn cọ cọ: “Không có ý nghĩa.”

Vì vậy trong thanh âm hấn cũng mang theo một tia thở dài: “Hàm Châu bị chặt tay, trực xuất văn đàn.”

Đường Đại giật mình ngẩn ra, lập tức lại thư thái: “Ta lúc này nói thương cảm, có phải rất giả nhân giả nghĩa hay không?”

Hàn Phong quay đầu, gương mặt âm áp dán ngay trán nàng: “Có, cho nên nàng không cần phải nói. Dù sao đi nữa rơi vào loại kết cục này, không phải ta và nàng là tốt rồi.”

Đường Đại cười ngắc đầu hôn lên gương mặt hần, Hàn Phong bị đôi môi ừ nóng lên, lấy tay ấn trụ nàng: “Đừng lộn xộn, bị hạ nhân nhìn thấy không tốt.”

Đường Đại cười đến cành cây loạn chiến —— (Quân Hoa: Ta biết mọi người rất là bi thống, nhưng mà cành cây loạn chiến thật không phải là lỗi chính tả.), nàng chạm vào vành tai Hàn Phong: “Chàng sợ sao? Chàng sợ sao?”

Hàn Phong nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt hần rất đen, rất sáng sủa, Đường Đại có thể thấy sâu trong ánh mắt ngưng trụ hình dáng tươi cười của mình. Đột nhiên hần trở tay đem Đường Đại đặt trên bàn đá, hai ly trà bị hất rơi trên mặt cỏ dưới tàng cây, hai người đều không rảnh đi quản. Hần đặt trên người Đường Đại, dồn sức hôn lên cánh môi của nàng, Đường Đại chỉ có ôm thắt lưng hần, nàng nghĩ không ra một Hàn Phong vẫn tao nhã nếu như khai phóng ra, cũng có thể nhiệt tình đến trình độ này.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc, hần mới buông nàng ra, hôn lên vành tai của nàng: “Như thế nào?”

Đường Đại đôi má nhiễm sương, hần kéo nàng lại, như cũ để ngồi trên ghế, hần nắm tay nàng, vẽ mặt trịnh trọng: “Đại tử, gả cho ta đi?” Đường Đại dùng một thời gian rất lâu, tiêu hóa những lời nói này, nàng đột nhiên đứng dậy: “Ta đi về trước.”

Hàn Phong kéo lấy tay nàng, nàng lại rút ra: “Ta còn có chút việc, phải đi trước.”

Hần vẫn đuổi tới cửa, cũng không rõ ràng nàng vì sao đột nhiên tức giận.

Đường Đại mới vừa đi tới trên đường cái, ám vệ Diệp Độc Thành của nàng đã theo kịp, hần tay ấn giữ kiếm, ngữ khí ừ dột: “Chủ tử, sau này đừng cùng nam nhân khác gần gũi như thế, đừng làm thuộc hạ khó xử.”

Đường Đại buồn bực: “Người khó xử cái gì, người cứ trực tiếp nói cho hần là được rồi, dù sao không phải các người vẫn luôn báo cáo cho hần sao?”

Diệp Độc Thành cũng không thấy giận, ngữ khí yên lặng: “Làm ám vệ, xưa nay chỉ bảo hộ an toàn cho chủ tử, không can thiệp vào sinh hoạt của chủ tử. Thế nhưng, việc này đối với các người đều không có gì tốt.” Hần không nói thêm nữa, xoay người nhập vào dòng người, rất nhanh tan biến không thấy nữa.

39. Chương 39: Thu Săn.

> của Đường Đại tạm dừng chương mới, đọc giả giục chương vô số, tuyên bố nếu không canh tân liền tổ đội đến gõ cửa Vạn Tượng thư cục, Ngụy Thanh Sơn rất đau đầu: “Ta nói Đại tử, dù người rời khỏi thi đấu, từ bỏ bảo tọa Vạn Tượng chí tôn, chỉ ít người cũng tiếp tục ra chương mới tác phẩm đi chứ.”

Đường Đại không có tâm tình viết sách, nàng ngoại trừ ở Phù Vân tiểu trúc xử lý mấy chuyện quảng cáo, còn cùng Hàn Phong đi câu cá. Luận câu cá, Hàn Phong tuyệt đối là cao thủ, hần dắt Đường Đại đến mấy dòng sông gần đây, câu khắp các ao hồ. Bình thường là Đường Đại nắm cần câu, hần ở một bên đọc sách, thuận tiện đọc ra cho nàng nghe một chút.

Khi ai đó nhìn một bản >, nói đến Trường Bạch Sơn, Đường Đại rất hưng phấn: “Đại Huỳnh cũng có Trường Bạch Sơn sao? Phải là cái ‘Thiên niên tích tuyết vi niên tùng, trực thượng nhân gian đệ nhất phong’ không?”

Hàn Phong tỏ ý bảo nàng nắm chắc cần câu: “Có a, thế nhưng không biết có đúng cái nàng nói hay không. Ở vùng biên giới Đông Bắc Đại Huỳnh, có một ngọn núi đá bạch sắc, quanh năm tuyết phủ, gọi là Trường Bạch Sơn. Có một chuyện kể rằng, những người yêu nhau cùng ngắm ngọn núi ấy, có thể dắt tay nhau đến bạc đầu.”

Đường Đại ánh mắt liền lộ ra hứng thú: “Núi này ở thời đại chúng ta cũng có, là một khu phong cảnh rất nổi tiếng. Trước đây trong tiểu thuyết võ hiệp luôn nhắc tới nó, ta còn nghĩ rằng tác giả nói bừa, lớn lên mới biết là có thật.”

“Đáng tiếc hiện giờ đã hơi muộn, chờ chúng ta tới đó, ...ít nhất... cần ba tháng, rất lạnh nàng sẽ chịu không nổi.” Hần thay nàng vén gọn mái tóc dài bị gió thổi loạn: “Chờ sang năm tháng năm, ta sẽ dẫn nàng đi xem.”

“Thật không?” Đường Đại cười há miệng: “Trên đó có đúng là có tuyết liên hay không, ăn vào công lực đại trưởng?”

Hàn Phong đối với điều ngây ngô này xì mũi: “Còn có thể ban ngày ban mặt phi thăng nữa!!”

“Nè, là bên trong tiểu thuyết của chàng viết ra mà!!”

“Vậy mà nàng cũng tin? Ta chỉ nói phét thôi. =V=”

...=.=!

Thời gian từ từ trôi qua, đảo mắt đã đến thu săn.

Dụ vương trời còn chưa sáng đã phái xe ngựa đến đón Hà Hình cùng Đường Đại, Đồng Bình ở lại giữ nhà. Ôn quán gia xưa nay chu đáo, chỉ huy nha đầu đem các thứ đã chuẩn bị cho các nàng, đi hơn nửa tháng, trên xe ô mai, trái cây, thịt khô, mứt kẹo các món ăn vặt cả một túi lớn, đường xá xóc nảy, các nàng lại sợ say xe ngựa, đã sớm đi Hồi Xuân đường mua thuốc chống ói cho các nàng.

Xe ngựa vốn là hai chiếc, hiện nay xe chở đồ hết một chiếc, Hà Hình không thể làm gì khác hơn là ngồi chung với Đường Đại. Đường Đại còn càu nhàu: “Được được, không biết là cho chúng ta săn bắn, hay là cho chúng ta chạy nạn nữa.”

Xa phu của xe ngựa này là một hán tử, lương trước là người của Thọ vương phủ, Đường Đại cùng Hà Hình đều không quen biết. Hần cũng không nói nhiều, đợi mọi vật thu dọn thỏa đáng, liền chỉ huy xa phu đuổi kịp, sau đó vung roi, hai con tráng mã nâu đỏ liền chạy vội đi.

Đường Đại xuyên qua lâu như vậy, lần đầu tiên xa nhà, trong đầu cũng hài lòng, thường thường còn vén rèm nhìn ra bên ngoài. Mùa thu tháng mười, ánh mặt trời cũng xem như nhu hòa, từ bên ngoài thành Trường An đường phố ngựa xe như nước, lầu các san sát, người đi đường rộn ràng, dần dần hiện ra phong cảnh điền viên.

Trong ruộng nước, lúa thóc đã thu hoạch lưu lại những gốc lúa dài ngắn không đồng nhất, có một ít ruộng nước trồng cây cải dầu, lúc này đang mùa hoa nở, xa xa nhìn lại, một mảnh vàng óng chói mắt, đung đưa chạm chân trời. Có một con trâu cày bị buộc trên mặt đất, nhàn nhã gặm cỏ hoang, lâu lâu lại với cổ “Ồ ọ” rống một tiếng.

Hương khí ủ dột của cây cỏ truyền đến, Đường Đại có chút tinh thần không quen, nàng đột nhiên nghĩ có thể mình không phải là xuyên không, nàng sinh ra từ nơi nào? Nàng giỏi chuyện gì? Thân thiết ở đâu? Tất cả tất cả, như là một hồi đại mộng của kiếp phù du.

Con đường ở đồng ruộng sơn dã kỳ thực không bằng phẳng lắm, thế nhưng để quân xuất hành, trước đó đã làm công tác san bằng, cho nên trong lúc xe chạy, Đường Đại cũng cảm thấy không xóc nảy lắm.

Trên đường ngang qua tiểu viện nông gia cũng làm một chút tu sửa, mỗi hộ mái hiên đều đồng nhất màu sắc, tường đều có quét vôi. Đường Đại tấm tắc lấy làm lạ: “Hà Hình ngươi nhìn xem, không giống quốc lộ ở thế kỷ 21 hai bên đều là công trình khác biệt?”

Hà Hình uống rượu trái cây mang theo, nghe vậy cười: “Ngươi thật lắm miệng, coi chừng bắt người đi chém đầu.”

Hai người cười đùa một trận, đến gần giờ Tý, xe ngựa đuổi đến đội xe săn bắn, không thấy nghi trượng, chỉ thấy một đội hộ vệ thật dài. Xa xa có thị vệ quát hỏi: “Người nào?”

Người mã phu cũng không nói lời nào, cầm một vật phát sáng trong tay, hần ở phía trước, Đường Đại nhìn không ra vật gì, chắc là các loại yêu bài ở Vương phủ. Thị vệ vẫn như cũ kiểm tra nghiêm ngặt xe ngựa một

hỏi, người nếu là xa giá của Thọ vương, lời nói và việc làm cũng khách khí hơn một chút, kiểm tra hoàn tất, hướng vào Đường Đại các nàng nói: “Đắc tội.”

Liên vung tay lên, cho các nàng đi vào.

Xa giá một đường đi vào xa đội của Thọ vương phủ, cũng không tỏ rõ thân phận của các nàng, lại yên lặng xếp hàng sau một chiếc xe, làm ấy cơ thiếp phía trước của Thọ vương phủ liên tiếp quay đầu lại nhìn. Đội xe thực sự quá dài. Đường Đại với mỗi cả cổ ngay cả nghi trượng của Vương thượng cũng không nhìn thấy.

Hà Hình còn nhớ đến chuyện của Thái Bình Thiên Quốc, nàng thấp giọng hỏi Đường Đại: “Đại tử, người nói bọn họ thực sự sẽ đến sao?”

Cái này thì Đường Đại không chính xác: “Dù sao cẩn thận hơn một chút là được.”

Xe ngựa tiếp tục đi, cho đến buổi trưa, trong đội xe một trận ầm ĩ, Đường Đại xốc lên rèm cửa sổ, liền thấy Dự vương cười một con ngựa cao to màu đỏ thẫm chạy tới. Hắn hôm nay một thân trang phục màu đen, tóc dài lấy hoàng bào thạch buộc ngang trán, phía sau lưng có một bao cung tên, một tay còn nắm cánh cung, thiếu chút phong lưu thoải mái hằng ngày, hơi có chút hào phóng oai hùng.

Thế cho nên Đường Đại vậy mà không nhận ra hắn, vẫn là cơ thiếp trong xe phía trước nũng nịu: “Gia.”

Hắn liền đứng ở trước xe, mỉm cười cùng người trong xe nói gì đó, trời mùa thu nhu hòa, người trong xe thay hắn cầm khăn lụa lau đi mồ hôi trên trán, hắn cười trong sáng từ sau cái túi trên lưng ngựa xách một vật ra ngoài, là một con thỏ trắng: “Cầm.”

Trong xe, người vui mừng, thanh âm liền lớn hơn chút: “A, thật đáng yêu, cảm tạ gia.”

Hắn vươn tay vào trong xe, chắc là vỗ vỗ mặt giai nhân bên trong, lại giục ngựa một đường về phía sau, đến trước xe của Đường Đại, Đường Đại vẫn vén màn xe, thấy hắn đến cũng không lùi đầu về.

“Này!” Hắn mỉm cười, làm xiếc từ trong túi lôi ra một con thỏ bỏ vào trong xe, Hà Hình giơ tay đón nhận, Đường Đại không hài lòng: “Chả có gì tốt, vì sao lại là màu nâu lại còn lốm đốm nữa?”

Dự vương gõ đầu của nàng: “Lớn mật!”

Đường Đại rất tức thời ngậm miệng, miễn cho chọc giận hắn, lại phải ngồi chồm hổm góc tường hô: “Không thể ghét bỏ vật Vương gia tặng, Vương gia tặng gì cũng là tốt nhất.” =.=

Có lẽ tâm tình không tệ, hắn cũng không cùng nàng tính toán: “Bản Vương thích nhất thỏ rừng có màu sắc này.” Tay hắn tiến vào cửa sổ xe, sờ sờ thỏ rừng xấu xí màu sắc lốm đốm béo ú: “Tuy rằng rất xấu, thế nhưng loại màu sắc nguy trang này ở hoang dã rất khó bị địch nhân phát hiện.” Bên môi hắn lộ ra nụ cười, ngón cái lướt qua cánh môi Đường Đại, ánh mắt giống như nam châm thu hút: “Giống như các người vậy.”

Hắn cười giục ngựa rời đi, Hà Hình đứng lên dùng rượu trái cây trên bàn trà rửa qua vết thương trên đùi con thỏ xấu xí, tìm một tấm khăn bằng bó cho nó, đối với thuyết pháp của Dự vương nàng nửa tin nửa ngờ: “Bề ngoài như vậy là an toàn nhất? Có đúng là thật như vậy không?”

Đường Đại không thèm để ý: “Cái rắc, hắn bắn được hai con thỏ, đẹp mắt thì tặng phi tử của mình, không đẹp thì cũng không nên đưa người khác, lại muốn gặt chúng ta!!”

...=.=!

Nhưng mà con thỏ hoang này còn rất không trung thực, con thỏ trắng trên tay Mộc Uyển Từ ôn nhu, còn nó dọa người ta phát run, trên tay Đường Đại và Hà Hình vậy mà đập gãy lưng tung, trên cánh tay của hai người đều bị cào vài vết máu, thậm chí còn dự định há miệng cắn Đường Đại! =.=

Đường Đại mãi tới hôm nay mới vững tin, thì ra con thỏ nóng lên cũng sẽ cắn người xác thực là có căn cứ khoa học!!

Nó cự tuyệt được ôm, Đường Đại lại càng ngang ngược —— người càng không cho, ta càng muốn làm! Nàng đem con thỏ đến chỗ ngồi trên xe, dùng sức đè lại, sờ soạng một trận lông thỏ bay đầy trời.

Sau cùng con thỏ nằm úp sấp bất động, sờ sờ còn thấy tim đập, cũng có hô hấp, Đường Đại cho rằng nó nhất định mệt mỏi, ngủ. Vẫn là Hà Hình nhìn không được, nói ra tiếng lòng của nó: “Đệch, nó là bị người chọc cho tức xỉu đó!!”

()

40. Chương 40: Thu Săn Trung

Giờ ngọ tam khắc, xa giá dừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn, người bên trong xe cũng bắt đầu bước xuống đi lại, ăn cơm uống nước linh tinh. Đường Đại bên này cách xa giá Vương thượng rất xa, đa số đều là nữ quyền của Thọ vương phủ, nàng cùng Hà Hình liền hưởng thụ một chút ánh mắt tò mò của mọi người. Có người nói ra nghị luận, nhưng cơ thiếp của Vương phủ, giáo đường không tề, trước những việc không rõ chân tướng cũng không dám nói ẩu nói tã.

Cơm canh đều thống nhất do quan binh làm, theo phân phối bưng đến, Đường Đại cùng Hà Hình tìm được một tảng đá thật cao, trải ra một tấm vải trắng, đem cơm nước cùng đồ ăn vặt bày lên mặt, đối mặt mà ngồi lại uống chút rượu trái cây, cũng xem như là vui vẻ.

Con thỏ ác ma kia bị Đường Đại dùng cái cạp vấy quần chắc bảy tám vòng, một đầu ở trên tay, nhưng nó vẫn cố gắng chạy ra. Nó liều mạng nỗ lực giãy khỏi sợi dây, nhưng cuối cùng chỉ là phí công.

Đường Đại lẳng lặng xem nó dùng móng vuốt cào sợi dây, thỉnh thoảng móng vuốt kéo mạnh, rút ra một túm lông, vết thương trên đùi cũng chảy máu ra. Nàng đột nhiên vươn tay ôm nó, không nhìn đến trên tay mình lại thêm vết máu mới, đem cạp vấy trên người nó cối ra, sau cùng túm ngay lớp lông tơ trên ót nó, đem nó đến vùng núi vắng người thả đi.

Nó chạy trốn mãnh liệt, rất nhanh đã biến mất ở cuối ruộng giữa núi rừng. Hà Hình nhấp một ngụm rượu: “Làm sao đột nhiên trở nên thánh mẫu như vậy?”

Đường Đại ha ha cười: “Chơi đủ thì thả đi thôi.” Nàng vẫn như cũ cười ngóng nhìn về vùng sơn dã bao la, ngữ thanh đột nhiên dẫn theo chút thở than: “Hôm nay ta thả người, lại không biết ngày sau, ai tới thả ta.”

Cơm xong, xa đội tiếp tục tiến lên, nhưng có nữ quyền, tốc độ thật sự không gọi là nhanh. Buổi chiều hạ trại ở một nơi địa hình trống trải, Đường Đại cùng Hà Hình được phân ở trong một tòa lều vải ở khu nữ quyền Thọ vương phủ. Bên ngoài quân sĩ ngồi dọc theo đồng lửa, người có chức trách trọng đại, không cho phép uống rượu, nhưng phần lớn trên đồng lửa có nướng đùi dê, thịt bò các loại, Đường Đại thật muốn ra ngoài ăn BBQ, thế nhưng nàng cùng tất cả mọi người không quen, hơn nữa Đại Huân vương triều, một phụ nữ xen lẫn giữa đám đàn ông là chuyện tuyệt không cho phép, nên cũng chỉ có thể ngồi chờ trong lều.

Không lâu sau liền có binh sĩ mang thịt quay tiến đến, còn mang cho hai bình rượu Hồ Thiêu, mấy món ăn nhẹ, đã có ba đôi dưa, ba bộ ly chén. Đường Đại cùng Hà Hình liền rất hiểu rõ. Không bao lâu quả nhiên Dự vương gia vén rèm tiến vào, hần rõ ràng vừa rửa mặt chải đầu, trên người quần áo đã thay đổi là cẩm y tổ sắc, ăn mặc rất đơn giản, chỉ là áo ngoài thêu hoa văn tường vân tinh xảo, áo bào dài nhẹ bay, càng làm cho hần toát ra phong thái thanh quý hiên ngang: “...mấy kẻ ăn hại này, không làm cho bọn họ yên lặng được sao, dọa thú vật chạy hết sạch.”

Hần lăm lăm tiến vào, Hà Hình đem rượu hâm nóng: “Vương gia hà tất sốt ruột, còn chưa tới trường săn bắn mà, tự nhiên là không có bao nhiêu con mồi.”

Dự vương ở giữa Đường Đại và Hà Hình ngồi xuống: “Người thì biết cái gì, về mấy thứ ở trường săn bắn, cũng là bản Vương nước đến chân mới nhảy tập hợp, có cái gì vui đâu? Không bằng trên đường đi bắn vài con gà rừng thỏ rừng nữa.”

Hần vừa nói vừa hướng Đường Đại, Hà Hình gấp một miếng thịt trong đĩa: “Đến, hầu bản Vương uống một chén.”

Hà Hình đem ba cái ly đều rót rượu vào, Đường Đại vốn không giỏi uống rượu, cũng cùng bọn họ uống một ly. Đường Đại tâm tình không tề, ba người uống xong một hồi, hần đem hai người ôm vào, đứng dậy đi ra ngoài.

Một chuyến đi săn này, hần phụ trách phòng vệ, lại có Vương thượng không thể xem thường việc này được.

Đến ban đêm, Đường Đại cùng Hà Hinh nói chuyện tán gẫu một hồi, đến canh hai mới ngủ. Ngủ đến giờ Sửu đột nhiên giật mình tỉnh giấc, nhưng kinh sợ cảm thấy mình đang nằm trong lòng người khác, nàng ngủ mơ mơ màng màng, còn tưởng rằng bao bọc mình chính là Hà Hinh, đẩy đẩy ra ngoài mới phát hiện không đúng —— ngực của Hà Hinh sao lại bằng phẳng như thế này?!

Nàng kinh hãi xong, buồn ngủ toàn bộ không còn, đang muốn ngồi dậy, bị một cánh tay người ôm lấy, thanh âm của Dự vương giữa đêm khuya cũng mang theo ba phần buồn ngủ: “Là bản Vương, nằm ngủ đi.”

Đi đã một ngày đêm, hần cưỡi ngựa, buổi chiều còn săn gà thỏ một trận, hiện giờ vừa tuần tra đến canh ba, cuối cùng Dự vương vẫn hay dư thừa tinh lực hiện cũng không còn bao nhiêu, cho nên hần cũng không định làm gì khác. Hần tay trái ôm Hà Hinh, trong ngực hai người đều nằm úp nửa mặt, đây vốn là tư thế đã thành thói quen qua nhiều đêm. Đường Đại không biết vì sao bắt đầu để tâm đến cái tư thế này.

Chuyến này, đi tới trường săn bắn, dùng hết ba ngày đi đường.

Đại Huỳnh phong tục dân chúng mặc dù cởi mở, nhưng nữ quyền đi theo không thể nghi ngờ là không thể cưỡi ngựa bắn cung săn thú, chỉ là xem như đi dạo mùa thu. Thọ vương phủ không có chính phi, chỉ có một quận chúa mà phụ mẫu đều đã chết, cái loại này vô quyền vô thế. Nhưng do Thọ vương nhận được sự tin cậy của thánh giá, nên cũng có nhiều nữ quyền thường xuyên qua lại quan hệ.

Trong số đó có những quý nữ quan lại chưa có hôn phối, đa số đều nhìn chằm chằm vào cái ghế Thọ vương phi đang để trống này. Lại thêm Dự vương cái người này, không thể không có mỹ nhân, trong lúc đó xung quanh một đám hoàn phi yến sầu, tay áo đầy hoa phấn ám hương, nhưng một phiến lá cũng không dính thân.

Người đến bình thường cùng nữ quyền của Thọ vương phủ dạo chơi, thỉnh thoảng cũng ngâm thơ đối câu.

Đường Đại cùng Hà Hinh đối với những điều này không có hứng thú, các nàng ngồi giữa cây cỏ không đồng đều, uống chút rượu, ăn quà vặt, tự mình mãn nguyện vui vẻ.

Tự nhiên cũng có người ngẫm chỉ vào các nàng hỏi có phải là nữ quyền của Thọ vương phủ hay không, thế nhưng ngay cả Mộc Uyển Từ cũng không nhận ra, mọi người cũng biết Dự vương phong lưu, liền cũng không khó suy đoán đây là tân sủng hần đột nhiên nổi hứng muốn mang ra ngoài.

Loại sự tình này đã phát sinh qua nhiều lần, các nàng ghen tuông cũng phai nhạt. Mà Dự vương cái người này ít nhất còn có một mặt tốt, hần vui cái mới, cũng vẫn nhớ chuyện xưa, đối với các hồng nhan tri kỷ trong ngoài phủ bất luận là thật tình hay giả ý, cuối cùng cũng chưa từng bạc đãi. (mình có điều thắc mắc, cái lúc Dự vương bạo súc hoa Đường Đại hần nghĩ cái gì? Cái đó không tính là bạc đãi sao?)

Các nàng cảm thấy đây cần phải cảm ơn, còn Đường Đại cảm thấy như vậy cần đem ra ngoài chặt thành tám khúc. >_<

Săn bắn tiến hành đến ngày thứ ba, sáng sớm.

Dự vương lần thứ hai bước vào trong lều của Hà Hinh và Đường Đại, lúc đó Hà Hinh đã trang điểm xong, Đường Đại còn chưa có rời giường. Dự vương tiến vào liền đến thẳng bên giường, giường chỉ là chế tạo tạm thời, tự nhiên không so được với ở Phù Vân tiểu trúc, chỉ là trên mặt có lớp da hổ làm đệm, Đường Đại rất thích. Dự vương cả người phủ lên người nàng, khi đó nàng vạt áo mất trật tự, tóc dài rối tung, trên má do ngủ đầy đủ nên nhiễm vẻ yên hà.

Hần không để ý Hà Hinh ở bên cạnh, đưa tay với vào vạt áo Đường Đại, Đường Đại kinh hãi, né trái né phải. Hần nhẹ thở gấp, gắt gao ngăn chặn, tay phải lưu luyến trên tắc tắc da thịt trơn mềm của nàng.

Đường Đại giãy dụa hết mức, vốn tính đóng con mắt. Tay hần trước bộ ngực no đủ của nàng di động, đến bên hông, sau cùng dừng ở bụng dưới. Hần cúi đầu hôn lên con mắt vẫn đóng chặt của nàng, thanh âm mang theo một chút hỗn hển: “Ngoan, nhanh rời giường, ngày hôm nay bản vương mang bọn người đi chơi.”

Hần thu tay xong xuôi, đứng dậy ly khai khỏi thân thể nàng, Đường Đại mở mắt ra, trong nháy mắt thấy trong ánh mắt hần có phần lưu luyến, hình như là... Hình như là không đành.

Đường Đại trong lòng kinh nghi bất định, ngoài mặt cũng không dám lộ ra thanh sắc: “Đi đâu?”

Dụ vương vẫn như cũ trang phục sắc sảo màu đen, dưới mang ủng ngắn, hơi có chút mùi vị thợ săn hoang dã: “Đi theo sẽ biết.”

Đường Đại cùng Hà Hinh ngồi trên xe ngựa của Dụ vương dẫn đi rời khỏi xa đội của Thọ vương phủ, chậm rãi đi vào trường săn bắn. Đường Đại nhìn lại một mảnh cảnh xa giai nhân kia, đột nhiên hiện ra dự cảm bất thường.

Dụ vương gia rất khó có dịp cùng các nàng ngồi chung xe, hần tay trái nắm Hà Hinh, tay phải ôm Đường Đại, tựa như thuyết minh viên trong viện bảo tàng dọc theo đường đi các phong cảnh điển cổ đều chỉ cho các nàng xem: “Bên này có rất nhiều con mồi, đều là bản Vương phí hết tâm huyết công nạp lên.”

Đường Đại chỉ vào một con gà đang chạy ven đường: “Vương gia có lầm không, kia rõ ràng là gà nuôi trong nhà.”

Dụ vương cúi đầu ẩn một nụ hôn lên trán nàng, dáng tươi cười chậm rãi thả ra, như nước sông mùa xuân ấm áp: “Đó là bản Vương mua từ các hộ nông gia. Mỗi lần đều nhiều người đi săn như vậy, lấy đâu ra nhiều con mồi a.” Hần buông tay, rất nghiêm túc bày ra bộ dạng không biết làm sao.

Hà Hinh nhịn không được cười ra tiếng, gấp một miếng thịt trên bàn gỗ đút hần, hần nhận lấy, ở bên má Hà Hinh hôn một cái, Hà Hinh má vừa xoa phấn, lại thêm vẻ nõn nà, như sen hồng tháng sáu. Hần đột nhiên thở dài một hơi, Đường Đại giả bộ không thèm để ý đến vẻ mặt của hần, từ lúc quen biết tới nay, hần vẫn thần thái phi dương, hoa gian phong lưu, ít khi than thở thế này.

Nàng luôn nhớ tới ánh mắt của hần lúc sáng sớm, là cái gì làm cho người ta không đành?

Đại khái... Có lẽ là lúc chờ đợi ly biệt đi.

41. Chương 41: Thu Săn Hạ

Xe ngựa một đường tiến vào trường săn, không như trước đó, xe ngựa lại đi vào khu vực đường núi gập ghềnh chằng chịt mới khai thác. Dần dần đi sâu vào trong núi, lá rụng gom lại càng dày, xe ngựa chạy trên lớp lớp lá khô rụng ngược dòng đi lại không ổn định, xa phu xin chỉ thị Dụ vương có cần đổi thành cưỡi ngựa hay không. Dụ vương như trước ôm lấy Đường Đại cùng Hà Hinh: “Cứ chậm chậm đi, không vội.”

Xe ngựa trong rừng xóc nảy nặng nề, sau nửa canh giờ, Đường Đại rốt cục nhìn thấy phía trước có một hồng mã cao to tinh trắng, vóc dáng rất cao, trên lưng yên ngựa cực kỳ tinh xảo, xa xa thấy xe ngựa, nó liền bắt đầu phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Đường Đại một mực nhìn ngựa, mãi cho đến khi lại gần, nàng cuối cùng thấy người trên ngựa, người kia một thân thường phục hoàng sắc, trên người cũng không có gì biểu hiện thân phận hần, nhưng hoàng sắc rõ ràng ở Đại Huân vương triều chỉ có thể là màu sắc để quân cùng thái tử mới có thể sử dụng.

Hiện nay Đông Cung thái tử mới ba tuổi, tất nhiên không có khả năng xuất hiện ở chỗ này, như vậy vị này là...

Đường Đại trong lòng nghiến cứa, lẽ nào đây là Vương thượng trong truyền thuyết của Đại Huân vương triều.

Dụ vương nhảy xuống xe ngựa, hần vẫn vững vàng ngồi trên lưng ngựa, hai người nhẹ giọng bàn cái gì đó, Đường Đại cùng Hà Hinh ở trên xe liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là kinh nghi. Dụ vương cùng người ngồi trên ngựa nói xong vài lời liền quay lại trên xe: “Trong truyền thuyết ở sâu trong Đông Lộc Sơn có một loại dã thú biết phun hỏa phóng điện, hung mãnh phi thường, Vương thượng dẫn theo hai trăm tinh binh thị vệ, muốn vào trong xem.”

Đường Đại cùng Hà Hinh đều phụt ra: “Sẽ không phải là khủng long chứ?”

Dụ vương lắc đầu: “Bản Vương cũng không biết, chỉ là hoàng huân là người thích náo nhiệt, hần muốn đi người bên ngoài cũng không ngăn cản được. Không nói được nên bản Vương cũng chỉ có thể đi cùng mở mang kiến thức một chút.”

Đường Đại vẫn đang hoài nghi: “Mang theo chúng ta, sẽ không phiền phức chứ?”

Hắn cười xoa bóp khuôn mặt Đường Đại: “Coi như mở mang kiến thức đi, quay về viết vào trong sách. Thêm nữa động vật dù hung hãn, còn có thể đấu với thợ săn sao?”

“Các người mang hai trăm thị vệ, coi như là tinh nhuệ cũng có nguy hiểm chứ?”

“Việc này không thể rêu rao, người nghĩ a, nếu trong triều có người hỏi ‘Vương thượng đi tới đâu?’, người nói bản Vương tình nguyện nghe bọn họ trả lời không biết hay là nghe bọn họ trả lời ‘Vương thượng đi xem quái thú’ cái nào thì tốt hả? Nếu như bị người nghe đồn bậy, khụ khụ, hoàng thất Đại Huỳnh sẽ thật mất mặt nha.”

...=.=!

Lần này, xe ngựa tiến vào ngọn núi đã là buổi chiều, một đường sắc núi xanh thẫm, giữa sắc xanh có các cây hoa cúc rực rỡ, Đường Đại thường thường vén màn xe nhìn ra xa, Dự vương đã đổi thành cưỡi ngựa, cùng Vương thượng sóng vai mà đi.

Ở sâu trong Đông Lộc Sơn, thực sự có quái thú sao?

Thời gian lâu lắm, Đường Đại cùng Hà Hình rốt cục có chút uể oải, đến lúc hai người buồn ngủ, đột nhiên phía trước có tiếng kêu lên ‘Khởi’, có một mũi tên liên tiếp xuyên thấu ba thị vệ, vút đỉnh một tiếng lên xe ngựa của các nàng.

Đường Đại tỉnh ngủ, Hà Hình buồn ngủ toàn bộ không còn, hai người nhìn nhau: “Bọn họ động thủ?”

Hà Hình lấy tốc độ cực nhanh rút ra mũi tên, trên mặt có hai chữ Thái Bình, nàng gật đầu: “Xem ra đúng rồi.”

Loại chuyện tình cách mạng này, đã trải qua lâu lắm. Những người sinh sau năm 80 như Đường Đại và Hà Hình chưa từng trải qua những nhiệt huyết không cần mạng sống lưng lấy này? Tiếng chém giết càng ngày càng kịch liệt, xa phu nói tựa hồ là trong thị vệ có nội ứng. Hai trăm tinh vệ, coi như là tinh nhuệ cũng không đỡ được hơn nghìn người mãnh liệt tấn công của Thái Bình Thiên Quốc, Dự vương bắt đầu yểm hộ Vương thượng thối lui về sau, theo một con đường hẹp rút ra.

Nhưng Vương thượng chủ trương tử chiến, hắn vốn là hoàng đế trưởng thành trên lưng ngựa, lúc này ở trong đám người giống như dao bổ dưa chém giết đổ cả mất. Dự vương mọi cách khuyên can, hắn cũng không chịu rút lui.

Đường Đại chỉ nhìn thấy người phía trước càng lúc càng ít, giữa núi rừng không khí vốn là thơm mát, nhưng hôm nay lại vương đầy mùi máu tanh. Dự vương cuối cùng lòi Vương thượng thối lui, đột nhiên một mũi tên bay đến, ở giữa ngực Vương thượng, thị vệ tàn dư hét lên một tiếng kinh hãi, một xuyên không giả mạnh mẽ cắm trường kích trong tay, trường kích lực đạo hung mãnh, đem Vương thượng trên lưng ngựa hất xuống đất.

Giữa lúc đó Vương thượng lập tức lăn xuống đất, là rơi vào bên cạnh xe ngựa của Đường Đại, toàn thân Đường Đại run lên, chân tay đều không còn khí lực. Có lẽ là rất vô dụng, nhưng nàng từ trước đến nay chưa một lần nhìn qua người chết. Ngay cả bà nội đã cao tuổi của nàng, khi chết không có máu, người trong nhà tuy rằng bị thương, nhưng cũng có cổ nhạc tuyên thiên.

Loại chiến đấu tàn nhẫn này, nhìn gần vào vẻ mặt Vương thượng thống khổ mà vận vẹo, trên người vết thương dữ tợn cùng máu tươi, nàng chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Ngược lại Hà Hình trấn tĩnh hơn: “Muốn giúp hắn một chút không?” Nàng thấp giọng hỏi Đường Đại, Đường Đại môi run rẩy một hồi mới nói: “Không, Hà Hình, bình tĩnh, chúng ta không động thủ.”

Hà Hình tự nhiên là cảm giác được sự khẩn trương của nàng, nắm lấy tay nàng: “Đại tử ngươi sợ sao?”

Đường Đại gật đầu như gà mổ thóc: “Ta sợ!”

Hà Hình giơ tay gõ đầu nàng: “Người chưa từng nghe qua tâm lý ám thị a, ta hỏi người người có sợ không, người phải trả lời không sợ.”

Đường Đại trơ trẽn: “Ta... cho dù là ta nói không sợ, ta cũng vẫn sợ a!”

Hà Hình cầm chặt tay nàng: “Đại tử ngươi sợ sao?”

Mới đầu Đường Đại cũng như cũ run run mà trả lời, mùi máu tươi hắc vào trong phổi, nàng có chút cảm thấy muốn nôn. Nhưng mà khi Hà Hình hỏi đến lần thứ 10, Đường Đại cuối cùng bắt đầu trả lời: “Ta không sợ.”

Như vậy trả lời hơn mười lần nữa, nàng đứng dậy. Có thị vệ tàn dư đã thu đi thi thể Vương thượng, Thái Bình Thiên Quốc quần chúng phấn chấn. Đường Đại trên xe nhìn những thân ảnh xung phong liều chết xung quanh: “Hà Hình, dọc đường ngươi có nhìn thấy Hình Viễn không?”

Hà Hình lắc đầu: “Không có, từ sau khi bắt đầu thu sản, hắn vẫn chưa liên lạc với ta.”

Đường Đại từ trên xe bước xuống: “Hay là không liên lạc...chính là thông tin tốt nhất hắn đưa cho ngươi.” Đang nói đột nhiên có một trận rối loạn hỗn chiến, Đường Đại phóng mắt nhìn qua, chỉ thấy Dụ vương gia vẻ mặt đầy máu, hắn nắm trong tay đầu của một xuyên không giả, trường thương của người kia thì hung hăng đâm vào trong ngực hắn.

Hơn tám mươi thị vệ đều đỏ mắt, liều mạng đưa hắn đến trước xa giá của Đường Đại, hắn đã ném cái đầu của xuyên không giả kia đi, tay bưng ngực, khí tức yếu ớt. Đường Đại tiến lên giúp đỡ hắn, trên trang phục màu đen của hắn đều là máu, cũng không biết là của hắn hay của người khác. Bàn tay ôm ngực đã sớm thành một mảnh máu đỏ tươi.

“Vương gia ?” Đường Đại cố nén không nhìn đến máu tươi, nhẹ giọng gọi hắn. Hắn hơi mở mắt ra, môi run rẩy một trận, nhưng không phát ra âm. Hà Hình đưa tay đến sau lưng Đường Đại, nhẹ nhàng viết lên lưng của nàng: giết hắn!

Đường Đại bất vi sở động, vẫn nói với Dụ vương gia: “Vương gia ngài muốn nói cái gì?”

Nàng cúi xuống ghé lỗ tai vào hắn, thanh âm Dụ vương cực nhẹ cực yếu: “Đại tử, bản Vương... bản vương không được. Các ngươi... khụ khụ, các ngươi giết bản Vương... Nương nhập vào bọn họ đi thôi...” Ánh mắt hắn nhìn Đường Đại, đương nhiên là lưu luyến triền miên: “Các ngươi đều là người xuyên không... hắn... Bọn họ sẽ không làm khó các ngươi, khụ khụ...”

Hắn kịch liệt ho khan, Đường Đại vỗ nhẹ lưng hắn, Hà Hình lại thúc giục, Đường Đại ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nàng, sau đó lại cúi đầu thanh âm vẫn nhẹ như cũ, cũng dần theo một chút không nhiều không ít đau thương: “Vương gia nói gì vậy, tuy rằng lập trường bất đồng, nhưng tỷ muội chúng ta hai người cũng không phải hạng người phi bạc tình nghĩa...” Nàng nói dối một phen, lại nói ra chữ chữ thành khẩn: “Nếu thiên ý là như vậy, chúng ta tất sẽ không vì Đại Huỳnh mà khổ sở. Nhưng chúng ta thủ giữ vì Vương gia, mãi cho đến cuối cùng.”

Bàn tay dính máu của Dụ vương nắm lấy tay nàng: “Đại tử... trong lòng ngươi, thật sự là muốn làm như vậy?”

Đường Đại tự mình có chủ ý, nàng nghĩ dù sao thì khi Thái Bình Thiên Quốc thành công cũng không giết nàng, đến lúc đó cái mạng nhỏ của Dụ vương cũng không giữ được, mình cần gì phải làm điều thừa?

Hơn nữa lần này xuất hành, điểm đáng ngờ rất nhiều, Hình Viễn đến bây giờ cũng chưa từng lộ mặt ra. Nàng trong lòng kinh nghi bất định. Lập tức đổi mặt với câu hỏi của Dụ vương, nàng liền không chút do dự gật đầu: “Tiểu dân mới cùng Hà Hình nói chuyện với nhau, hai người chúng ta đều nghĩ như vậy.”

“Có hồng nhan như vậy... Bản vương...” Dụ vương gia cố hống xen kẻ tiếng ho khan, thanh âm tự như than nhẹ: “Bản Vương cuối cùng cũng đáng giá.”

Dứt lời, hắn nhắm mắt, cổ tay mất lực rơi vào nửa đùi Đường Đại đang quỳ.

Lúc này mặt trời đỏ đang lặn, rừng rậm thâm sơn lá rụng bị tắm một màu vàng óng, có những con chim mệt mỏi bắt đầu về tổ, tiếng ve sâu thỉnh thoảng kêu vang. Thấm Dụ một tay che trước ngực, một tay ở trong lòng nàng, dung nhan an tường, giống như là đang ngủ say.

Có lẽ là người chết là hết, kỳ ngôn dã thiện, sinh mạng tới điểm cuối cùng, những yêu, hận đều cùng nhau kết thúc. Đường Đại nắm bàn tay buông xuống của hắn, bàn tay này, ngón tay ấm áp như vẫn còn sống. Nàng bỗng nhớ tới một câu thơ “Độc tại tha hương”, tháng 10 vốn là tuần lễ quốc khánh hoàng kim, thế nhưng ở Đại Huỳnh vương triều, giữa Đông Lộc Sơn, mùa thu gió rét lạnh, không thể không hoài niệm người thân a.

Một lúc lâu, đột nhiên Hà Hình chột chột Đường Đại, Đường Đại ngẩng đầu lên nhìn thấy Hình Viễn đi tới, không biết từ lúc nào, giữa núi rừng lại vang lên tiếng ‘Khởi’, không, đã không còn tiếng đao kiếm nữa, quân đội của Đại Huỳnh vương triều đã dồn người của Thái Bình Thiên Quốc vào chân núi, bọn họ vây quanh các cửa khẩu trong yếu, trực tiếp bắn cung. Đó là một trận vây sẵn vô cùng nhuần nhuyễn, tất cả mọi người lấy nhân số bắn chết làm quang vinh.

Hình Viễn cách Đường Đại không xa dừng lại, một đầu gối nửa quỳ: “Gia, đều làm tốt theo an bài bố trí của người.”

Dụ vương như trước vẫn nằm ở giữa cánh tay Đường Đại, không có nhúc nhích.

Hình Viễn xụ mặt: “Gia, đừng đùa.”

Một lát, Dụ vương đã chết trong lòng Đường Đại xoay người ngồi xuống, khoe môi mỉm cười, khí thế phong lưu nói không hết, nhưng đợi đến khi hắn liếc mắt nhìn về phía trước thì hắn đập bàn: “Hoàng huynh rất quá đáng, bản Vương còn chưa tới nha, hắn đã bảo bắt đầu rồi! Ờ, các người không được bắn cung, chờ bản Vương một chút!!!”

Hắn rút trường cung trong tay Hình Viễn, bao đựng tên, nhanh chân chạy đi. Đường Đại nhìn khuỷu tay trắng trơn, nhìn nhìn lại Dụ vương đang vui vẻ, hóa đá tại chỗ.

42. Chương 42: Sắc Đại, Ta Có Xem Qua Sách Của Người.

Tiếng kêu bi thảm làm Đường Đại bình tĩnh, giữa chân núi các quý tộc cưỡi ngựa săn bắn các thành viên của Thái Bình Thiên Quốc trong vòng vây, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của người nào đó, là tiếng người chết mà chúng giết được.

Người khẳng định đã xem qua tư liệu cuộc thảm sát Nam Kinh, Đường Đại cũng xem qua, khi đó trong trường học truyền dạy, bên trong người Nhật Bản xâm lược cũng tàn sát người Trung Quốc như vậy, quy định trong bao nhiêu thời gian ai giết được nhiều người, con số tối đa là người thắng.

Khi đó nàng chỉ cảm thấy không thể tin nổi, mà bây giờ, cái tình cảnh này thực sự xuất hiện trước mặt nàng, máu huyết cùng tiếng kêu khóc trở thành khúc ca hoàng hôn muộn giữa núi rừng, nàng chỉ cảm thấy lạnh buốt thấu xương.

Đường Đại lão đạo chạy nhanh đến hướng đông, Dụ vương và Vương Thượng ở nơi này săn bắn, thế nhưng nàng vẫn đi ra, Hà Hình liền giữ nàng lại: “Người đang làm gì?” Đường Đại thấy nàng ấy so với mình dũng cảm hơn, thanh âm của Hà Hình vẫn rất trấn định: “Nếu như người hiện tại giúp bọn họ cầu xin, ta dám cam đoan người nhất định sẽ chết.”

Đường Đại nhìn các chiến sĩ Thái Bình Thiên Quốc liều mạng muốn đột phá vòng vây — nàng thấy bọn họ hoàn toàn xứng với cái danh hiệu chiến sĩ này, sắc trời dần tối, nàng không nhìn thấy máu của bọn họ, chỉ nghe thấy thanh âm, dần khe khẽ xuống trong gió núi.

“Không nên đi Đại tử, người và ta đều không cứu được bọn họ.” Hà Hình thanh âm cực thấp, Đường Đại quay đầu lại mới nhìn thấy mơ hồ trong mắt nàng có lệ quang: “Đây không phải là tham sống sợ chết, nếu như dùng hết hai người chúng ta có thể cứu được bọn họ đương nhiên đáng giá. Thế nhưng nếu góp vào hai người chúng ta cũng không có ích gì, vì sao chúng ta phải uống công hi sinh?”

Đường Đại lấy tay che miệng, Hà Hình cảm thấy trên vai ẩm ướt lạnh lạnh, ngẩng đầu nhìn mới phát giác nước mắt Đường Đại tràn qua kẽ tay, thấy Hà Hình vô cùng kinh ngạc, Đường Đại cười xấu hổ: “Ta vẫn

cho là ta đọc mấy loại tiểu thuyết thiên lôi cầu huyết ngược luyện như > > mới có thể khóc... Không nghĩ tới nhìn khung cảnh chiến tranh ở cổ đại cũng sẽ khóc.”

Nàng ở lúc này khoảng thời gian rất không thích hợp lại nói giỡn, nhưng Hà Hình không có cười, nàng rút khăn lau đi nước mắt trên mặt Đường Đại.

Gió núi dần lạnh, ánh sáng dần tối, trong gió máu tanh thấm đẫm, tràn ngập khắp hoàng hôn núi rừng.

Cuộc đi săn rốt cục kết thúc, trong núi hàn ý rất đậm, nàng cùng Hà Hình ăn mặc đơn bạc, Đường Đại cũng không biết qua bao lâu, Dụ vương từ trong núi đi ra, đem áo chàng hồng sắc thêu tơ vàng cởi xuống khoác trên người Hà Hình, lại khom lưng đem Đường Đại đang ngồi ôm vào trong ngực: “Được rồi, quay về xe đi thôi. Bản vương tối nay đến cùng các ngươi, nếu sợ, đốt thêm mấy ngọn nến là được.”

Bước chân hần nặng nề bước lên lớp cành lá khô rụng hướng về phía xe ngựa đang đỗ, trong lúc mơ hồ có thể thấy được những thi thể tứ chi không còn đầy đủ của các binh sĩ chất đống tại một chỗ. Trong lúc hoảng hốt Đường Đại thấy mình cũng thành như là một cái xác chết trong đống thi thể kia, ở Đại Huỳnh không gốc không rễ này, tùy ý cho người ta kéo nơi nào thì đến nơi đó, chỉ bằng ột mồi lửa, nhìn lửa cháy mạnh mẽ đốt sạch cuộc đời.

Đường Đại cũng không biết vì sao bản thân mình lại khóc, chỉ là nước mắt không làm sao ngừng được. Đây là thổ chết cáo buồn sao?

Nàng trong lòng Dụ vương khóc, Dụ vương cúi đầu hôn lên thái dương của nàng: “Xuyt —— đừng khóc, hoàng huynh nghe không tốt.” Hần đem Đường Đại thả lên trên xe, kêu mấy người thị vệ một tấc cũng không rời coi giữ xe ngựa, thị vệ đưa vào trong xe hai chân nến bạc, mặt trên có sáu ngọn nến, bên trong xe phát sáng như ban ngày. Dụ vương đang buông xuống màn xe, ngoảnh lại thấy Vương Thượng đang lặng lẽ đến gần: “Thần đệ ra mắt hoàng huynh.”

Không phải ở triều đình, lễ tiết cũng giản lược. Vương Thượng thật ra rất thích loại tùy ý này, hần nhìn thoáng qua trong xe, Hà Hình ở chỗ ngược sáng, hần chỉ thấy vẻ mặt đầy vết nước mắt của Đường Đại, nước mắt đem dấu máu lúc Dụ vương “trước khi chết” chụp lên mặt nàng rửa trôi, nhìn có vẻ rất là buồn cười: “Đây chính là hoa tịnh đế của ngươi sao?” Khẩu khí của Vương Thượng rất là nghiền ngẫm.

Dụ vương nhẹ khom người: “Đúng là như vậy.”

Vương Thượng sao lại không biết tính tình anh em nhà mình, em trai hần phong lưu bên ngoài, nhưng mà phụ nữ mà hần nuôi dưỡng bất luận là người mới hay cũ đều là tâm can bảo bối của hần, phải động vào hần có thể thương tiếc muốn chết. Nhưng Vương Thượng cũng vẫn nói ra: “Trăm nhớ kỹ bên trong luật lệ của Đại Huỳnh, xuyên không giả dung sắc khuynh thành thì cần phải bị hủy dung?”

Dụ vương cười gượng: “Hoàng huynh nói đùa, tư sắc như vậy, tùy tiện quăng trên đường cái cũng không ai liếc mắt đến, khuynh cái gì thành a. Đại tử, Hình nhi, đến ra mắt Vương Thượng.”

Đường Đại vì vậy cùng Hà Hình một lượt xuống xe, Đường Đại đúng là không biết lễ nghi cổ đại, cứ quỳ xuống giả khuôn giả dạng dập đầu. Hà Hình là vốn là linh hồn xuyên qua, để che giấu tung tích nàng tồn không ít tâm tư, lúc này cũng y theo nghi lễ Đại Huỳnh, hướng Vương Thượng dụi dụi cúi đầu. (Hà Hình thăm, xuyên nhằm cái xác đẹp mà làm hại cái thân)

Khi bóng hình đó cúi đầu, vạt áo trong gió, tóc bay tán loạn, người tựa như ảo mộng. Vương Thượng thần sắc tái nhợt, tê ngắt một lúc lâu, hần rốt cục phát tay: “Hãy bình thân.”

Hần đột nhiên phát nhanh tay áo rời khỏi, Dụ vương quay đầu nhìn Hà Hình, đột nhiên hần cũng thở dài: “Bên ngoài gió lớn, quay về trong xe đi.”

Xa đội mãi cho đến giờ Tuất mới tập hợp, bọn họ bắt được người tổ chức Thái Bình Thiên Quốc, Lê Kiều. Vương Thượng của Đại Huỳnh vương triều ngồi trên lưng ngựa, nhìn người mưu nghịch toàn thân đầm máu bị trói gô cổ ở phía dưới: “Là cái người này?” Hần nghiêng đầu hỏi Dụ vương bên cạnh, Dụ vương gật đầu: “Là hần.”

Vương Thượng cầm trường cung đưa cho thị vệ bên người, tháo xuống bao tay da màu đen trên tay: “Lê Kiều, trợ thủ của người đầu quy thuận triều đình, người cũng đầu hàng đi. Các binh khí giao nộp từ trong

xưởng công binh của các người, trầm vẫn là cảm thấy hứng thú.”

Hai bên có người châm đuốc, hấn vẽ mặt quân chủ cao cao tại thượng, Lê Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, vẽ mặt như máu, hoàn toàn không hơn được sự tôn quý ưu nhĩ của hấn, ngừ thanh lại mang theo sự kiêu hãnh khó đè nén: “Là Thừa Minh hoàng đế đúng không?”

“Làm càn!” Hai bên có thị vệ cầm trường thương, trực tiếp đánh lên hai đầu gối của hấn, hấn đứng thẳng không được quỵ xuống.

Vương Thượng lại phát tay ngăn lại: “Người còn có gì để nói?”

Hai người đang hỏi đáp, Dụ vương chỉ cảm thấy có bàn tay hơi lạnh chụp lên năm ngón tay của hấn, hấn quay đầu liền thấy Đường Đại, nhựa thông trong cây đuốc bốc cháy sinh ra âm thanh lép bép, ngọn lửa chiếu rọi khuôn mặt của nàng, màu lửa vàng nhạt che đi nguyên bản trắng bột. Binh sĩ xung quanh có người thấy Dụ vương ôm nàng lên xe, cũng không hề ngăn trở. Nàng nhón mũi chân, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Vương gia, xin hãy giết hấn.”

Dụ vương quay đầu nhìn ra giữa sân, Lê Kiều như trước quỵ xuống, tóc dài tán loạn, trên mặt hấn tất cả đều là máu, thanh âm lại không có bao nhiêu đau buồn: “Xương cốt tiền nhân, ngay cả thất bại cũng có thể trải ra làm đường cho hậu thế. Lê Kiều hôm nay thân tử, ngày khác tất có người giương cờ tái khởi.”

Đối mặt với sự khiêu khích công nhiên như vậy, Thừa Minh hoàng đế lại không giận, hấn cười quay đầu, nói với Dụ Vương gia bên người: “Cái người này xương cốt thực cứng, trầm biết đối phó với người xương cứng như thế này, vẫn là nên giao cho người a.”

Dụ vương chấp tay: “Hoàng thượng, thần đệ cho rằng người này lưu không được. Một người này vốn là nam nhi bảy thước, nếu thần đệ dùng hình làm nhục, sợ làm cho bách tính cười chê. Thứ hai hấn còn tồn tại, sợ là dư nghiệt trong Thái Bình Thiên Quốc tà tâm không chết. Không bằng cứ xử quyết, đem đầu treo lên cửa thành Trường An thị chúng ba ngày, răn đe.”

Vương Thượng hiển nhiên là lo lắng một hồi: “Cũng được, vậy giết đi.”

Dụ vương rút trường kiếm từ bên người Hình Viễn, đưa tới trên tay Đường Đại: “Đi đi.”

Đường Đại xuyên qua đến Đại Huỳnh vương triều hơn một nghìn ngày, nàng đã nắm qua bút lông, nhưng là lần đầu tiên nắm lấy chuôi kiếm. Trên người nàng lại phát run, Dụ vương thanh âm rất thấp: “Không đi bản vương đổi ý.”

Đường Đại vì vậy cầm kiếm đi ra, Vương Thượng đem thanh âm nâng lên, làm cho hết thảy các tướng sĩ nghe thấy: “Đường Đại người cũng là xuyên không giả, tối nay lại muốn tự tay giết Lê Kiều, xuyên không giả muốn mưu cầu tự do sao?”

Lê Kiều ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt hấn mang theo mỉm cười: “Đường Đại... Người là Đại Sắc Yên Thanh sao?”

Đường Đại một mực nghĩ lời thoại cho chính mình, thế nhưng nàng vô pháp dạy cho những người này biết cái gì là văn minh, cũng không có loại dũng khí tiên phong như Socrates hay Giordano Bruno (triết học gia nổi tiếng), nàng chỉ có thể giống như kẻ phản bội Ju-đa (theo truyền thuyết Cơ đốc giáo, kẻ phản đồ đã nhận 30 đồng bạc để bán đứng thầy Jesus của mình) cầm hung khí đứng ở chỗ này.

Tiếng cười hi ha xung quanh cũng nhạt đi, bọn họ đều nhìn nàng xuất thủ, xem vũ khí cắm vào da thịt, bắn ra máu tươi ấm áp. Lê Kiều khóe miệng tươi cười như trước, ánh mắt hấn thậm chí còn dần theo một chút cổ vũ: “Không cần mỗi một màn xuyên không là phải kiến công lập nghiệp, không cần mỗi một màn xuyên không là khuynh quốc khuynh thành. Thế nhưng nếu không xuyên không lần này, ta sẽ ở trong nhà, sáng chín giờ đến chiều năm giờ bị rì sét giữa thái bình thịnh thế, sáng sáu giờ đón tàu điện ngầm đi làm, buổi chiều sáu giờ lại đón tàu điện ngầm tan tâm, vì mấy nghìn đồng tiền lương mệt mỏi, tầm thường suốt đời. Cuối cùng trong cuộc sống cũng không thể cảm thụ qua sự nhiệt huyết như thế này, cuối cùng trong cuộc sống cũng không biết thế nào là tín ngưỡng. Cho nên... Không cần hối tiếc. Chết đi, bản thân sẽ không có gì hối tiếc.”

Đường Đại trước mắt đã không rõ, nàng giờ trường kiếm lên cao, mắt nhắm lại, hung hăng chém xuống —kiếm mắc vào trong xương bả vai Lê Kiều, Lê Kiều liều mạng mở miệng hít thở, nửa ngày mới cắn răng: “Ngắm đúng một chút, ngắm đúng một chút.”

Đường Đại đã khóc thành lệ nhân, sau cùng Hà Hình tách ra khỏi đoàn người đi tới, nàng đem Đường Đại đẩy lui ra, rút thanh kiếm trong tay nàng, một kiếm trực tiếp đâm vào trái tim hắn, Lê Kiều vẫn cười như trước, thanh âm hắn rất nhẹ nhưng chữ chữ rõ ràng: “Sắc Đại, ta biết ngươi vì sao muốn cho ta chết, ta có xem qua sách của ngươi, còn lưu lại dấu tay và bình luận... Rất đặc sắc.”

Hà Hình thấp giọng nói cho Đường Đại : “Quay đầu đi, sợ đừng xem.”

Dứt lời, nàng trở tay xoắn một cái, trong nháy mắt Lê Kiều khí tuyệt.

Chung quanh tiếng vỗ tay vang lên, bọn họ đều vì một kiếm lưu loát sạch sẽ của Hà Hình ủng hộ. Hà Hình nắm cả Đường Đại nhìn quang ảnh của đoàn người bốn phía dần dần mờ đi trong ánh đuốc, thanh âm của nàng cũng mang ý cười, nhưng ngôn ngữ lại lộ ra sự tuyệt vọng thấu xương: “Đại tử ngươi nhìn thấy không? Thế giới này điên rồi,mọi người đều điên rồi.”

Đường Đại cúi đầu nhìn bên môi Lê Kiều tràn ra bọt máu, máu đó giống như nước mắt của nàng càng lau càng nhiều.

Không cần mỗi một màn xuyên không là phải kiến công lập nghiệp, không cần mỗi một màn xuyên không là khuynh quốc khuynh thành. Thế nhưng nếu không xuyên không lần này, ta sẽ ở trong nhà, sáng chín giờ đến chiều năm giờ bị rỉ sét giữa thái bình thịnh thế, sáng sáu giờ đón tàu điện ngầm đi làm, buổi chiều sáu giờ lại đón tàu điện ngầm tan tầm, tầm thường suốt đời. Cuối cùng trong cuộc sống cũng không thể cảm thụ qua sự nhiệt huyết như thế này, cuối cùng trong cuộc sống cũng không biết thế nào là tín ngưỡng.

Thế nhưng Lê Kiều, cái gì là tín ngưỡng?

Ở ngoài Công Khai Đình, chồng bản thảo sách vở ở Phù Vân tiểu trúc, bình luận mã giáp bên ngoài, những khen chê bất nhất này, kết bạn cùng ta bao nhiêu đêm, cũng không bằng một câu của ngươi nhỉ?

43. Chương 43: Nếu Như Chàng Không Phải Là Người Đàn Ông Duy Nhất Của Ta.

Đường Đại trở lại trong lều đã thật lâu, nàng buổi tối không ăn cái gì, nằm ở trên giường cũng chưa từng ngủ, nhưng Dụ vương tiến vào thì nàng giả bộ ngủ.

Hắn cởi áo khoác tiến vào trong chăn, thò tay kéo Đường Đại ra đặt ở dưới thân, trên người hắn còn mang theo mùi máu tươi, nhưng rõ ràng rất phấn khởi, cự vật cực nóng đặt giữa hai chân Đường Đại như muốn nhảy bật ra.

Đường Đại cũng không nghĩ vào lúc này phải xã giao với hắn, nàng nghiêng lệch đầu, cự tuyệt hắn hôn. Dụ vương gia dục hỏa thiêu đốt hừng hực, không thềm để ý sự chống cự của nàng, tay đã đi xuống lột ra y phục của nàng. Khi hai người đang lôi kéo thì Hà Hình vén rèm tiến vào.

Nàng đến quỳ trên giường, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Dụ vương gia, nũng nịu gọi: “Vương gia, ngài lại làm mấy chuyện xấu. Đại tử, ngày hôm nay mệt mỏi, ngài để nàng nghỉ ngơi một hồi đi mà.”

Dụ vương rốt cục buông Đường Đại dưới thân ra, xoay người bế Hà Hình đặt ở trên giường: “Vậy bản Vương trước hết chiến đấu với người ba trăm hiệp!”

Giết chóc làm cho hắn hưng phấn, hắn liên tiếp muốn Hà Hình hai lần, mãi đến cuối cùng, thân kinh bách chiến như Hà Hình nhịn không được xin tha thứ. Đường Đại cuộn lại ở một bên giường, quần chăn giả chết. Dụ vương sau khi tạm thu mây mưa cũng ôm lấy nàng, kéo lại dựa sát vào trong lòng. Ban đêm, thanh âm hắn phá lệ rõ ràng: “Giết là các ngươi muốn giết, bây giờ bản Vương cho giết, ngươi lại mất hứng.”

Hắn cúi đầu, môi nóng hổi ủi lên trán Đường Đại: “Có thể ngươi nghĩ như vậy là tàn nhẫn, nhưng mà Đại tử, đây là chiến tranh, nếu như ngươi bị tóm chính là ta và hoàng huynh, kết cục của chúng ta cũng sẽ không có gì tốt hơn. Đúng, người xuyên không cũng là người, là sinh mạng, lẽ nào bách tính của Đại Huyện

vương triều không phải là người. sinh mạng không là sinh mạng?” Hấn lấy tay nhẹ chạm vào gương mặt Đường Đại: “Cho nên Đại tử, thật ra chính nghĩa hay tà ác, chỉ là chủ quan của người nhìn bên ngoài thôi. Cho tới bây giờ không có cái gì đúng hay sai, mặc kệ là chết đi, hay là sống sót. Cho nên người không cần lưu tâm.”

“Người rõ ràng có thể cho hấn một con đường sống!” Đường Đại lần đầu tiên như vậy trực tiếp phản bác hấn: “Nói đến ra những lý do này là người sẽ vô tội sao? Nếu như Đại Huỳnh vương triều không áp bách những người xuyên không, xuyên không giả sẽ khởi nghĩa sao?! Bọn họ sẽ chết sao? Các người là một đám quái vật ăn tươi nuốt sống, căn bản là không ai có nhân tính.”

“Bốp” một tiếng, Dụ vương gõ một cái lên đỉnh đầu nàng, vừa mới phát tiết qua, hấn không dễ dàng nổi giận, chỉ uể oải nói: “Trước khi pháp lệnh này định ra, người xuyên không bắt đầu không ngừng khởi nghĩa. Khi đó Đại Huỳnh mấy năm liên tục dùng binh, loạn trong giặc ngoài, tiên hoàng, cũng là bị ép phải lập ra những quy củ này.” Hấn cảm thấy mình ra tay hơi nặng, sờ sờ đầu Đường Đại: “Các người chung quy có thể nói cổ nhân thế này thế kia, nhưng mà Đại tử, mặc kệ xuyên không giả nhân số nhiều, lại thêm nắm giữ khoa học kỹ thuật tiên tiến như thế nào, các người gọi là khoa học kỹ thuật đúng không? Xuyên không giả vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng Đại Huỳnh. Biết vì sao không?”

Đường Đại không trả lời, hấn dứt khoát độc thoại: “Bởi vì các người đều không có khả năng nhiệt tình yêu thương cái triều đại này, vĩnh viễn không có khả năng nhiệt tình yêu thương mỗi một bách tính, mỗi một tấc đất của Đại Huỳnh. Vô gia vô quốc, chỉ bằng nhiệt huyết quân đội, không có khả năng thành công. Các người có thể cười chúng ta ngốc, hơi một tí thì xác chết nằm khắp nơi, máu chảy đầy đất, thế nhưng Đường Đại nếu như không có những người này, da ngựa bọc thây, chôn cốt sa trường, sẽ có Trường An bây giờ sao? Sẽ có thái bình như bây giờ? Nếu như cho các người những xuyên không giả đi hi sinh như vậy, các người sẽ đồng ý sao? Cho nên, chúng ta không có khả năng để cho xuyên không giả dao động chính quyền Đại Huỳnh, coi như là phải giết hết những người xuyên không, cũng sẽ không tiếc.”

Hấn vỗ vỗ Đường Đại: “Được rồi, hiện tại mặc kệ bản Vương giải thích thế nào người cũng nghe không vào. Thế nhưng Đường Đại, từ đầu đến giờ, bản Vương cảm thấy không có cái gì sai, chỉ là lập trường bất đồng. Ngủ đi.”

Đường Đại ghé vào trước ngực hấn, trong thanh âm mang theo sự mệt mỏi trầm tịch: “Dụ vương gia, Đường Đại muốn xin người một việc, xin Vương gia thành toàn.”

Dụ vương ôm cả thắt lưng nàng, tay nắm thật chặt: “Nói đi. Chuyện người cầu xin bản Vương, có khi nào bản Vương cự tuyệt qua sao?”

Đường Đại thở dài một hơi, lát sau mới nói: “Có thể Vương gia ngài thật sự nhìn xa trong rộng, thế nhưng những quan niệm này, Đường Đại vĩnh viễn không thể gật bừa. Đường Đại kiến thức vụng về, ánh mắt nông cạn, chỉ hy vọng sau này có thể an an ổn ổn qua hết quãng đời còn lại. Cho nên... Cho nên... sau thu sản, xin Vương gia chấp thuận cho tiểu dân rời đi.”

Giữa núi rừng ý thu thực sự rất nồng, gió cuốn hương lá phát qua lều vải, âm thanh u ám.

Tay Dụ vương ôm lấy nàng cứng đờ, thanh âm phân không ra hỉ nộ: “Người muốn đi đâu?”

Trong lều ngọn đèn dầu ảm đạm, hấn nhìn không rõ biểu tình của nàng, chỉ cảm thấy trong ngữ thanh dẫn theo một tia trào phúng: “Vương gia lệnh cho chúng ta tự tay giết chết Lê Kiều, chúng ta tự nhiên không có khả năng cùng Thái Bình Thiên Quốc kéo ra nửa điểm quan hệ. Nếu đã không có khả năng đi theo địch, tiểu nhân đi nơi nào, thì có cái gì quan trọng đâu?”

“Người a.” Dụ vương bế nàng, vuốt dọc mái tóc dài của nàng: “Có đôi khi bản Vương thích người đủ thông minh, có đôi khi bản Vương hận không thể đánh cho người ngốc luôn. Lúc này nếu đi ra ngoài, người Thái Bình Thiên Quốc khẳng định sẽ giết người.” Hấn cười khê: “Nếu là người ở trong khu vực sản phẩm chiến, chết trên tay bản Vương, ít nhiều cũng xem như lưng lầy, nếu ra ngoài chết trên tay dư nghiệt của Thái Bình Thiên Quốc, hai mặt không là người, tội gì như vậy.”

Đường Đại không muốn bị thuyết phục như thế, cái này giống như việc từ chức, thường thường rất khó mở miệng, thế nhưng nếu đã mở miệng không có kết quả, lần sau lại không biết đợi đến khi nào: “Nếu vương gia thật thay tiểu dân suy nghĩ... Tiểu dân muốn xin Vương gia thay tiểu dân chỉ hôn.”

Dụ vương ngăn ra, quả nhiên, đây mới là mục đích của người sao... Thanh âm hần vẫn như cũ không gợn không sóng: “Chỉ hôn... Người muốn gả cho ai?”

Đường Đại không đáp lời, hần liền thay đổi vấn đề: “Người cùng bản Vương đồng sàng đã lâu, hần không ngại?”

“Tiểu dân... Tiểu dân chưa hỏi qua hần.”

“Người hỏi qua hần, sau đó nói cho bản Vương.”

Đường Đại theo đuổi không bỏ: “Vương gia ngài là đồng ý rồi?”

Dụ vương đột nhiên đứng dậy bắt đầu mặc quần áo: “Chuyện người xin bản Vương, bản Vương luôn luôn đáp ứng, không từng cự tuyệt.”

Hần thấy tay áo bỏ đi, cũng không có nói hần đi nơi nào. Trong lều này hai nữ tử đều từng cùng hần điên loạn đảo phượng, nhưng ai quan tâm hần đi nơi nào?

Trên giường, Hà Hình giọng điệu trào phúng: “Người nghĩ hần thực sự sẽ thả người đi?”

“Ta không biết.” Đường Đại nằm ngửa trên giường: “Nhưng mà cuộc sống như thế này, ta một ngày cũng qua không nổi nữa. Thành hay không thành, ta luôn muốn thử một lần.”

“Tuy rằng ta không hề muốn người rời đi, thế nhưng ta mong hần có thể giữ lời.” Nàng nghiêng người vỗ vỗ vai Đường Đại.

Trong lều an tĩnh, bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa thấp giọng của binh sĩ, lửa trại bốc cháy phát ra âm hưởng, đêm dài dần trôi.

Sau khi thu sản chấm dứt, đã là trung tuần tháng 10.

Đường Đại trở lại Phù Vân tiểu trú phát hiện Trì Dung Sơ vậy mà vẫn còn ở đó, nàng có chút không dám đối mặt. Mặc kệ là lý do gì, giết chồng cũng là huyết hải thâm thù. Nàng kéo cánh tay Hà Hình băng qua bức phù điêu tường vân sơn son, bên hành lang lâu các di chuyển, Trì Dung Sơ một mực đi theo. Trên mặt Dung Sơ son phấn đánh rất dày, che đi vết tích ở đuôi mắt, Đường Đại chỉ có thể từ ánh mắt của nàng nhìn ra sự ủ dột bên trong.

Đường Đại phân phó gia nhân múc nước, Trì Dung Sơ cũng vội vàng đi theo. Đường Đại hơi có chút lo lắng: “Hà Hình, người nói nếu như người là nàng ấy, người sẽ đối phó với người giết chết chồng người thế nào?”

Hà Hình nhìn phương hướng Dung Sơ lui ra đến xuất thần: “Nếu như ta hóa đau thương thành lực lượng, như vậy ta hiện tại nên theo tàn dư của Thái Bình Thiên Quốc rời đi, đợi thời cơ, Đông Sơn tái khởi. Nếu như ta nhi nữ tình trường, mất đi hần ta sống không nổi, ta sẽ lưu lại, dùng hết cuộc đời, liều mạng cá chết lưới rách.”

Nàng ngoái đầu nhìn Đường Đại, thần sắc ngưng trọng: “Nàng hần là không cứng rắn như thế chứ, hiện tại bắt đầu từ bây giờ, cẩn thận ăn uống, trái cây, một khi phát hiện cái gì dị thường, gọi ám vệ đến cứu mạng người nha.”

Đường Đại không có tâm tư quản những việc này, nàng tắm rửa xong liền đi tìm Hàn Phong, từ biệt hơn mười ngày, nàng cư nhiên có chút nhớ nhung hần. Cảm giác này rất kỳ quái, nàng ngủ với Dụ vương ba năm, nhưng hần đi đâu nàng chưa bao giờ nhớ, cùng Hàn Phong chính thức ở chung cũng không lâu, nhưng trong lòng luôn luôn nhớ hần.

Khi đó Hàn Phong ở phía sau hoa viên tưới hoa, nghe tiếng vội đi ra thì Đường Đại đã ngồi ở trước phòng khách. Hần cũng không để ý hạ nhân ở đây, lập tức kéo Đường Đại, một đường vào thư phòng. Đường Đại có thể cảm giác lực độ hần nắm tay mình, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm rất nhiều.

Hàn Phong đóng cửa phòng, đột nhiên xoay người sát sao ôm lấy Đường Đại, trên người Đường Đại mới tắm rửa có lưu lại mùi hoa nhột nhột, hần ở gần cổ nàng ngửi một trận, mới buông tay ra. Một lúc lâu hần ho nhẹ một tiếng, che giấu sự đường đột của mình: “Cùng ai đi ra ngoài, du ngoạn lâu như vậy?”

Đường Đại lần đầu tiên vào thư phòng của hắn, ở đây hoàn toàn bất đồng với Phù Vân tiểu trúc, một món đồ trang trí tùy tiện cũng là một tượng ngọc nhân kỹ mã từ thời Tây Hán truyền lại. Giá sách gỗ hương chương vẫn duy trì màu sắc vân gỗ, ngẫu nhiên trên mặt cắt còn có thể nhìn thấy vòng năm tuổi. Hoàn toàn bất đồng với thói quen ném đồ linh tinh của Đường Đại, Hàn Phong mỗi một quyển sách đều bảo tồn vô cùng tốt.

Hết thấy tay viết đều có cái bệnh như thế —— yêu sách. Dù cho là thực sự không có danh hiệu văn nhân, nhưng cũng không ngại bày tỏ nhiệt tình yêu thương của bọn họ đối với văn tự.

Nàng thuận tay rút một bản, có đáng chết hay không cứ nhiên lại là sách của Hàm Châu, lúc này nhìn thấy quyển sách, nàng trong lòng có chút kỳ quái: “Ta nghĩ chàng chỉ xem mấy loại như > thôi chứ.”

Hàn Phong mỉm cười giúp nàng cất sách trở lại: “Mỗi một quyển sách của năm người chúng ta, trong này đều có.”

Hắn không nói thêm gì nữa, sách của năm người đang ở đây, nhưng năm người đã...

Đường Đại lúc này mới đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, Thụy Từ phải xuất giá đúng không?”

“Ừ, thiệp cưới hắn là đã đưa đến Phù Vân tiểu trúc.” Hàn Phong lại nắm tay nàng, chà xát áp vào trong ngực: “Đại tử, còn chúng ta thì sao?”

Đường Đại ngẩng đầu nhìn hắn, khí tức hắn trong trẻo ngọt ngào, ánh mắt hắn chân thành tha thiết mà lại nhiệt liệt, Đường Đại nghĩ lời kế tiếp phải nói ra có chút cay đắng: “Hàn Phong, nếu như... nếu như...” Nàng cắn răng, đóng mắt nói ra một hơi: “Nếu như ta ở trước chàng từng có người đàn ông khác, chàng để ý không?”

Trong thư phòng lặng im một hồi, Đường Đại rốt cục không biết bản thân mình là chờ mong đến như thế nào.

Nếu như chàng không phải là người đàn ông duy nhất của ta, chàng còn nguyện ý làm người đàn ông cuối cùng của ta không Hàn Phong? Ta vậy mà lại quên, ở thời đại của chàng, coi danh tiết, nề nếp gia phong còn trọng hơn sinh mạng, những đèn thờ tam trình cửu liệt kia giải thích ra, tình yêu thì có bao nhiêu?

“Đại tử...” Trong lòng bàn tay Hàn Phong xuất mồ hôi, thanh âm hắn giống như lướt qua giấy nhám, chữ chữ gian nan: “Ta cân nhắc một chút được không? Ta... Có thể ta chỉ cần một chút thời gian để tiếp thu...” Hắn nỗ lực tìm kiếm từ ngữ để biểu đạt.

Đường Đại mỉm cười rút tay mình về, hắn đã rất nỗ lực nắm chặt, nhưng nỗi đau khổ cứ theo đầu ngón tay rút xệt qua.

“Ha ha, Hàn Phong ta chỉ là nói giỡn mà thôi.” Đường Đại nỗ lực cười giải vây. “Nhà chàng vốn là thư hương thế gia, thật sự gả vào nhà chàng còn không đem ta ngâm lông heo sao hả?”

Nàng từng bước từng bước lui về phía sau, dáng tươi cười sáng lạn như hoa xuân: “Ta Đường Đại thật vất vả mới có thời gian xuyên không một trận, mới sẽ không khinh địch tìm chết như vậy đâu.” Nàng xoay người đi ra cửa thư phòng, Hàn Phong từ phía sau ôm lấy nàng: “Đại tử, đừng như vậy, nàng chờ ta suy nghĩ, ta chỉ là quá bất ngờ, ta nhất thời...”

“Xuyết ——” Đường Đại cười giỡn khỏi song cửa sổ của hắn, thần sắc của nàng mang theo một chút dí dỏm: “Không cần nói nữa, ta hiểu được Hàn Đại.”

Nàng cười bước ra cửa phòng, Hàn Phong khàn giọng gọi nàng, nàng quay đầu lại, cười yếu ớt như trước, chỉ là dung nhan như tuyết.

44. Chương 44: Bình Thê.

Đường Đại trở về Phù Vân tiểu trúc, Hà Hinh thần sắc quái dị, Đường Đại nghi hoặc, nàng bắt đầu kéo Đường Đại đi về phía trước, cúi đầu nói hai chữ —— Dung Sơ. Đường Đại thấy đầu choáng váng, nàng kỳ thực không muốn quản mấy chuyện nhàn rỗi này, nàng thậm chí phải ngủ cho khỏe một giấc, cho dù là từ đó an giấc ngàn thu không tỉnh lại...

Nhưng nàng tới cuối cùng cũng xóc lại tinh thần đi vào trong, ở phía sau hành lang bên ao sen thấy hai người sống vai mà đứng, dĩ nhiên là Trì Dung Sơ và Dụ vương.

Đồng Bình nhi ở bên cạnh lan can nhìn, vẻ mặt mất hứng. Đường Đại thấy ý thức càng ngày càng ảm đạm, nàng từ lúc đi sẵn về liền tắm, gội rửa đi tìm Hàn Phong, ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, hoa sen trong ao sớm đã héo rũ, lá sen cũng dần tàn úa, chỉ có hoa cúc, cây cam, đậm phần, tuyết thanh, yên hồng, kim hồng, khoe sắc vây quanh tiểu kính, con đường như vết mực trải lên cánh đồng hoa.

Đường Đại giẫm lên đường đá nhỏ đi qua, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, đôi người giữa hoa cỏ, vốn là việc phong nhã, nàng lại là người phá hoại phong cảnh: “Vương gia.”

Dụ vương quay đầu nhìn nàng: “Đã trở về?” Hắn hướng nàng vươn tay, đỡ Đường Đại qua, vô ý thức lại chen Trì Dung Sơ qua một bên. Trì Dung Sơ cúi đầu, hai tay tự nhiên buông xuống, rất cung kính đứng hầu hạ, chỉ là đầu cúi rất thấp, nhìn không ra sắc mặt.

“Vương gia, các người đang nhìn cái gì vậy?” Thanh âm Đường Đại rất thấp, nàng chỉ cảm thấy búi tóc trên cổ nặng nề, Dụ vương kéo tay nàng: “Nhìn sen tàn, cũng thuận tiện chờ người trở về.”

Đường Đại cười mỉa: “Vì vậy Vương gia chờ không, không thú vị thuận tiện đùa giỡn nha đầu của tiểu dân.”

Dụ vương gia không hài lòng: “Chắc, tốt xấu gì người cũng tự nhận là một xuyên không giả tư tưởng cởi mở, làm sao mà bản Vương cùng nha đầu của người nói hai câu lại trở thành đùa giỡn? Đó là giao lưu bình thường, hiểu chưa? Ở thời đại các người nam nhân không được cùng nữ nhân khác nói chuyện sao?”

Đường Đại tư duy có chút hỗn loạn, cho nên nàng cười không chút khách khí: “Thôi đi, nếu ở thời đại chúng ta, người không biết bị tạt axit bao nhiêu lần nữa.”

Dụ vương thấy nàng sắc mặt đỏ bừng, với tay tìm hiểu rồi nhú mào: “Phát bệnh cũng đừng cạy mạnh a!”

Hắn phân phó Ôn quản gia mời đại phu, đem Đường Đại bế đi, đi qua đường mòn trồng hoa cúc, áo choàng gấm quét qua vô số cánh hoa, bị bám đầy hương thơm mát.

Hà Hình ở bên ngoài ngăn trở Trì Dung Sơ, hai người tản bộ vòng quanh ao sen: “Người đi đi Trì Dung Sơ, rời khỏi thành Trường An.”

Trì Dung Sơ theo phía sau nàng, không nói. Hà Hình nhẹ giọng thở dài: “Ta biết người hận chúng ta, ta cũng biết người vì sao muốn tiếp cận Thẩm Dụ, nếu như người ở gần có thể giết hắn, vậy đầu của hắn cũng không tới phiên người đến lấy.” Nàng đứng ở đình viện trong ao sen mặt trăng hình tròn trên cao, áo choàng tổ cẩm trong gió thu bay bay: “Mang theo tàn dư của Thái Bình Thiên Quốc rời khỏi thành Trường An, tìm một nơi hẻo lánh thành lập căn cứ địa. Lúc nào Thái Bình Thiên Quốc thật sự có được một nơi chốn ở cái thời không này, người tính ra cũng không phụ Lê Kiều.”

“Người có cái tư cách gì nói đến Lê Kiều!” Tư tưởng Trì Dung Sơ bắt đầu kích động: “Vì sao... Hà Hình, vì sao các người muốn giết chết hắn?” Dung Sơ gắt gao nắm lấy Hà Hình: “Vì sao các người giết chết chồng ta!?”

“Thứ nhất, cho dù hắn không chết, cũng chỉ có thể ở trong đại lao hình bộ chịu đủ các loại cực hình sống không bằng chết. Nếu như hắn chịu không nổi những cực hình này đầu hàng, nhục nhã thanh danh hắn một đời. Nếu như hắn chết cũng không hàng, cũng không thoát khỏi cái chết.” Thanh âm Hà Hình vẫn rất bình tĩnh, cứ như đang nói một chuyện thiết thực: “Thứ hai, nếu như hắn không chết, Thái Bình Thiên Quốc nhất định dùng hết lực lượng đi vào tìm cách cứu viện, thật ra khi Thừa Minh hoàng đế có ý lưu hắn lại, cũng chính là ý này. Thái Bình Thiên Quốc lực lượng tuy lớn, nhưng có thể từ trong nhà lao của hắn cứu người thoát ra sao? Sau cùng cũng chỉ là tăng thêm thương vong mà thôi.”

Nàng cúi đầu từ trên cao nhìn xuống Trì Dung Sơ: “Muốn đạt thành sự nghiệp, bản thân phải nỗ lực trả giá. Cái mà họ gọi là anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường chính là gốc rễ làm hỏng việc. Người hiện tại tiếp cận Thẩm Dụ, hậu quả chỉ có một, chính là chịu cực chịu khổ bị hắn bày đủ trò đùa giỡn một phen, sau đó giết chết.” Thanh âm của nàng mang theo ý cười, lãnh đạm tàn khốc: “Người như vậy thì sau này có mặt mũi nhìn Lê Kiều nữa không?”

“Hà Hinh,” Dung Sơ rót cục ngẩng mặt nhìn nàng, trong ánh mắt vẫn ánh lên thù hận như cũ: “Nếu sau này còn gặp lại, Trì Dung Sơ nhất định sẽ lấy tính mạng của ngươi và Đường Đại!”

Hà Hinh nghiêng người nhặt hoa, gió thổi qua đình viện, có cánh hoa vàng óng ánh quần trên mép tóc nàng, tao nhã quyến luyến: “Cái đầu của Hà Hinh này, mặc dù ngươi không lấy, vài năm về sau, cũng chỉ là một bộ xương khô, Hà Hinh không tiếc. Về phần đầu Đường Đại, nàng bảo ta khuyên cáo ngươi, nếu có duyên gặp lại, ngươi thật có loại thực lực này, nàng hết sức vinh hạnh.”

Đường Đại tỉnh lại sắc trời đã không còn sớm, Dụ vương chờ đại phu khám xong liền rời đi, nàng uống thuốc, vừa ngủ một giấc thì ngủ đến khi mặt trời lên cao. Hà Hinh ở trong phòng nàng, ở bên án lật xem các tư liệu từ các trạm quảng cáo truyền tới, nàng tỉnh dậy liền thấy một bàn tay chìa qua thăm dò cái trán của nàng: “Rốt cục hạ sốt. Đại tử, ngươi hiện tại không phải trở thành một thân đa sầu đa bệnh rồi chứ?”

Đường Đại buồn nôn: “Đi chết đi, ta thân thể khỏe như trâu!”

Hà Hinh cười đến run rẩy cả người: “Được rồi, Đại tử khỏe mạnh như trâu, người tình nào đó của ngươi sáng sớm đã tới rồi, ở trong thư phòng đợi ngươi hơn nửa ngày rồi đó!”

Đường Đại kinh hoàng: “Người tình nào của ta?”

Hà Hinh lấy ngón trỏ đâm cái trán của nàng: “Ha, người tình của ngươi cũng không phải một hai người a!! Là cái người cũng viết sách gì đó, Hàn Phong.”

Nụ cười của Đường Đại lại thu đi ba phần: “Hàn Đại a...” Nàng xuống giường mò tìm quần áo mặt vào: “Chẳng lẽ là vội tới phát cho ta giải thưởng an ủi?!”

...=.=!

Khi Đường Đại đến thư phòng, Hàn Phong xác thực đã đợi rất lâu. Chỉ là thư phòng của Đường Đại cũng rất thú vị, các loại sách giấy bên trong, hẳn ‘đào móc’ ra rất nhiều > > các loại sách báo WC, đầu đầu cũng thấy mùi thơm.

Khi đi vào Đường Đại nghĩ có chút mắc cỡ, nàng mỗi khi có khách đều hoảng sợ phát giác thư phòng của mình thật là rất rối loạn. Dụ vương gia từng đánh giá đây là nơi có trình độ bảo mật tốt nhất, kẻ trộm dù cho có ỉn tới đâu, vào thư phòng này đều bị đồng sách báo bản thảo này chôn chết!!

Đường Đại chỉ phải cười gượng: “Khụ, Hàn Đại, ngài xem ngài... đến cũng không báo trước một tiếng, này... Hắc hắc, ở đây đang sửa sang lại, không tiện đãi khách, hay là chúng ta đi ra hoa viên ngồi?”

Hàn Phong đứng lên, hẳn hôm nay mặc một thân trường bào lam bạch, toàn thân trang sức phối vào hết sức đơn giản, bên hông chỉ đeo một huyền bội, càng tôn lên dáng người cao ngất. Hắn đi tới trước người Đường Đại, nhìn nàng một lát, rốt cục nắm lấy tay nàng: “Đại tử, ta hôm qua đã suy nghĩ kỹ càng.” Hắn bình tĩnh nhìn nàng, âm thanh trong sáng: “Bây giờ ta muốn nghiêm túc trả lời vấn đề ngày hôm qua của nàng —— Đường Đại, gả cho ta đi?”

Hắn từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ chế tác cực kỳ tinh xảo, mở hộp, Đường Đại bị chấn động, bên trong vậy mà là hai chiếc nhẫn, hoàng kim giới hoàn, bên trên nhẫn có chạm một đóa lan hoa năm cánh.

Hai chiếc nhẫn đều đồng dạng về kiểu dáng, Hàn Phong lấy ra một cái đeo vào đầu ngón tay nàng: “Ta buổi chiều ngày hôm qua có đi hỏi một ít bằng hữu xuyên không, bọn họ nói ở thời đại của nàng, thành thân cần phải dùng chiếc nhẫn này mới xem như là thừa nhận.” Hắn nắm tay Đường Đại, nhìn cái nhẫn trên ngón tay áp út của nàng: “Ta đặc biệt tìm một hiệu vàng đúc một đôi, ông chủ nói nếu hôm nay cần dùng thì rất gấp gáp, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng loại điêu khắc hoa văn đơn giản này, Đại tử nàng thích không?”

Đường Đại cũng nhìn cái nhẫn của mình, qua thật lâu thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu, sau đó cả người nhào vào lòng Hàn Phong. Đường Đại nghĩ nếu như việc này xuất hiện trong một bộ phim Hàn cầu huyết, tuyệt đối biên tập sẽ dùng phương thức quay chậm phát lại từ ba đến năm lần để biểu đạt sự hạnh phúc cùng cảm động của nữ chính.

Thế nhưng cuối cùng Đường Đại chỉ ôm hắn có một lần.

Hay là ta phải nói một vài câu tình cảm, nói cho chàng hết thấy những yêu thương gắn bó, hạnh phúc cùng tương tư, nói cho chàng ta muốn cứ vậy mà ôm chàng, một lần trong đời, một lần đến suốt đời.

Đường Đại ghé vào trong gáy Hàn Phong, cảm động hết nửa ngày, cuối cùng mở miệng: “Hàn Phong, vì sao bằng hữu xuyên không giả của chàng không nói cho chàng biết trên mặt nhẫn là phải khảm kim cương?”

...=.=!

Đường Đại trong buổi chiều đó chính thức hướng về phía Dự vương gia đưa ra đề nghị xin Dự vương tứ hôn cho Hàn Phong. Trên bàn cơm ở Phù Vân tiểu trúc, Dự vương gia bắt đầu xoay bàn chỉ trong tay, nửa ngày mới hỏi: “Hàn Phong đồng ý?”

Đường Đại đưa chiếc nhẫn trên tay cho hắn xem: “Chàng đồng ý, Đại tử tạ ơn Vương gia thành toàn.”

Dự vương gia cũng không phải ác bá đầu đường, không thể ở trước mặt mọi người xấu tính đối ý, hắn nhìn chiếc nhẫn hoàng kim đó, ngữ khí đương nhiên mang theo một tia ghen tuông: “Hàn Phong cưới Đại tử của chúng ta lại chỉ có thể đưa mỗi cái này? Một miếng vàng lá có thể đúc ra mấy cái?”

Hà Hình bên kia nở nụ cười: “Gia, đây chính là tâm ý.”

“Tâm ý?” Ngữ thanh Dự vương gia giận tái đi: “Một món đồ chơi nhỏ như thế là đại diện cho tâm ý?”

Đường Đại không muốn ở lúc này chọc giận hắn, nàng đứng dậy thay hắn chia thức ăn: “Dự vương gia, Đường Đại vốn là một người thô鄙, Vương gia không vứt bỏ mới sống tạm đến hôm nay. Đại ân của Vương gia, tiểu dân tất nhiên ghi khắc.”

Dự vương hừ lạnh một tiếng: “Người không cần nâng bản Vương, bản Vương nếu đã chấp nhận việc này, nhất định không đối ý.” Hắn ngẩng đầu nhìn gần Đường Đại: “Bản Vương hiện tại hỏi người một lần, người có thật hay không phải gả cho Hàn Phong làm vợ?”

Đường Đại nhìn thẳng hắn, chữ chữ rõ ràng: “Tiểu dân tạ ơn Vương gia thành toàn.”

Hắn lần thứ hai ném đĩa bỏ đi, ngay cả Hà Hình trong lòng cũng thấp thỏm: “Đại tử, hắn sẽ không làm gì Hàn Phong chứ?”

Việc này Đường Đại vẫn tương đối an tâm: “Việc này đúng là sẽ không, bản thân hắn có nhiều giai lệ quốc sắc thiên hương như vậy, không cần phải vì một Đường Đại đi động vào vai chính của Vạn Tượng thực cù. Ta nghe nói trong đám cơ thiếp của hắn, cũng có vài người hắn đồng ý gả ra ngoài. Đường Đại vô mạo vô tài, không đáng cho hắn gây chiến.”

Nói xong lời này đột nhiên Đường Đại chẳng hiểu làm sao nhớ tới con thỏ rừng xấu xí mập ú trong lần thu săn, nàng cố sức lắc đầu, đem một ít tâm tư lộn xộn thanh lý ra ngoài.

Ngày 18 tháng 10, Dự vương chỉ hôn Đường Đại cho Hàn Phong, Hàn gia vui vẻ tiếp nhận, hôn kỳ quyết định là ngày 20 tháng 11.

Ngày 19 tháng 10, Vương thượng hạ chỉ, cho trưởng nữ Phó Vân Dao của Trung nghĩa hầu ban thưởng cho Hàn Phong làm vợ, hôn kỳ cùng quyết định là ngày 20 tháng 11. Nguyên nhân trước đó đã có hôn ước, nhị thê cùng cưới, cùng làm bình thê, không phân cao thấp.

45. Chương 45: Dưới Một Người, Trên Vạn Người.

Phù Vân tiểu trúc, Đường Đại ngồi ở lan can lấy bánh vớt xuống ao kéo đàn cá bu lại tìm thức ăn.

Hà Hình đứng ở phía sau nàng, gió thu ngấm lạnh, thổi lên màn che trong đình, màn sa bạch sắc trong đình bay bay: “Người dự định làm sao bây giờ?”

Đường Đại ném hết mỗi cá trong tay, ở trên bàn đá đã để sẵn khăn ướt để dành lau tay, bên ngoài có gia nhân báo lại: “Chủ tử, Hàn công tử cầu kiến, lão nô đã đưa công tử đến thư phòng.”

Đường Đại gật đầu, đợi gia nhân lui ra mới nhìn Hà Hình: “Ta hiện giờ đi hỏi ai biết làm sao bây giờ.”

Thư phòng, Hàn Phong cũng không có tâm tình đi bới sách, ngồi ở bên cạnh án. Đường Đại chậm rãi đi qua, đứng ở trước mặt hần, hần ôm lấy thắt lưng Đường Đại, chui ở trong lòng Đường Đại, ôm một hồi mới mở miệng: “Đại tử, nàng tin tưởng ta không? Nếu như nàng tin tưởng, không nên đổi ý việc hôn nhân của chúng ta.”

Đường Đại nắm bàn tay hần đang đặt bên hông: “Hàn Phong, chúng ta đi thôi?” Ánh mắt của nàng mang theo một chút mong mỏi: “Chúng ta rời khỏi thành Trường An, đi tái ngoại, đi thảo nguyên, đi nơi nào chỉ có hai người chúng ta.”

Hàn Phong ôm chặt nàng: “Ta có nghĩ qua, nghĩ tới chúng ta sẽ cùng nhau rời đi, cho dù có là hầu gia Phó Thanh Trì kia làm gì, Hàn Phong ta vì giai nhân si cuồng một phen cũng không có gì đáng kể.” Trong lòng Hàn Phong cũng biết đây là có chuyện gì, bọn họ đều nỗ lực không nói đến Thọ vương Thẩm Dự: “Thế nhưng Đại tử, Hàn Phong song thân tuổi tác đã cao, ta làm sao có thể bỏ lại bọn họ? Đại tử, chúng ta đợi qua một đoạn thời gian, chờ song thân sống qua quãng đời còn lại, chúng ta cùng đi ngắm Trường Bạch sơn, ngắm thiên trì, không bao giờ quay về Trường An nữa. Được không?”

Buổi tối Dự vương lần thứ hai giá lâm Phù Vân tiểu trúc, vẫn như cũ ăn chực cơm. Bất đồng chính là bên người hần còn có một thân thường phục, Vương Thượng.

Trên dưới Phù Vân tiểu trúc, quả thực kinh khủng.

Thừa Minh hoàng đế này không giống Khang Hi, hơi một tí là cải trang đi tuần. Hần thường ngày đều ở trong thâm cung, hôm nay đột nhiên thường phục đi ra, cũng đến Phù Vân tiểu trúc, Đường Đại cùng Hà Hình đều đoán không ra ý đồ.

Lần này tự nhiên vương thượng ngồi ở vị trí chủ nhân, Dự vương ngồi hầu bên phải, Đường Đại vốn ứng với vị trí ngồi bên tay trái, Dự vương lại kéo nàng ôm đến bên cạnh người, lệnh cho Hà Hình hầu tiệc bên trái. Đường Đại quay đầu lại nhìn hần, hần ở dưới mặt bàn nắm tay Đường Đại. Đường Đại bất động thanh sắc rút ra, hần cũng không thêm để ý.

Có Vương Thượng, gia nhân tự nhiên không thể ngồi cùng, Vương Thượng lần này ra ngoài rõ ràng không có người đặc biệt làm đại lễ cử ngũ chí tôn cho hần, cho nên hần chỉ phân phó gia nhân chuyển qua bàn khác khi hần không có mặt ở đó.

Từ lần trước vừa thấy, Hà Hình đã cảm giác được Vương Thượng không như bình thường, hôm nay đến thăm, loại chỗ ngồi như thế này, rõ ràng hướng về chính mình mà tới.

Cái chuyện của Vương Thượng này nàng biết một ít, người cũng biết, dân chúng đối với chuyện nhà của vua, đặc biệt là những mặt trái luôn phi thường cam tâm tình nguyện bất quá, do khi đó không có TV, không có đề tài tiêu khiển sau khi trà dư tửu hậu thì rất là nhàm chán nha.

Cái Vương Thượng này cùng những đế vương của các triều đại khác không có gì khác biệt, như nhau có tam cung lục viện, có cao cư minh đường, cũng như thế có chút tin tức râu ria. Giống như Thanh triều Mãn Hán không thông hôn, cũng không xuất ra rất nhiều Mãn Hán giai thoại sao.

Cho nên vương thân quý thích cùng xuyên không giả địa vị thấp, không thể nghi ngờ cũng là một đề tài thú vị.

Giống như Hà Hình cùng Đường Đại đã từng nói qua, Vương Thượng cũng có một người phụ nữ vô cùng yêu thích phát hiện là xuyên không giả, thế nhưng chuyện này không được xem là giai thoại, nó cuối cùng biến thành câu chuyện bạc tình, lang quân phụ lòng nữ tử si tâm. Hà Hình cảm thấy rất buồn bực, lẽ nào cái Vương Thượng này có hứng thú với mình?

Đuôi mắt nàng hiện ra ý cười, trong lòng có chút trào phúng: “Không biết Vương Thượng giá lâm, thức ăn thực đơn sơ, mong rằng Vương Thượng không lấy làm phiền lòng.”

Thanh âm của nàng tuy rằng rất mềm mỏng, nhưng phòng khách rất an tĩnh, nàng tự nhận còn không đến mức nghe không rõ. Nhưng Vương Thượng chỉ nhìn cánh tay nhỏ nhắn của nàng đang gấp thức ăn đến xuất thần, đương nhiên thực sự không có nghe đến lời của nàng.

Vẫn là Dụ vương mở miệng: “Hoàng huynh, hoàng huynh!” Hắn ý thể người huynh trưởng này thương hắn, ngày thường vốn thân thiết, cho nên gọi hai tiếng không có phản ứng, hắn liền lấy khuỷu tay chạm vào Vương Thượng: “Hoàng huynh! Hình nhi cùng người nói chuyện kia.”

“A,” Vương Thượng lúc này mới hoàn hồn, hắn quay đầu nhìn Hà Hình mỉm cười, hắn cười không giống như Dụ Vương gia phong nhã ân cần, giống như rất xa cách, vẫn như cũ lộ ra uy nghiêm của đế vương, ngữ khí cũng ôn hòa: “Không cần để ý đến trẫm.” Hắn giơ tay cầm đĩa, lại gấp một miếng cá bỏ vào trong chén Hà Hình.

Đường Đại giật mình trông chờ Dụ Vương gia, Dụ vương lại cười không chút đứng đắn: “Nhìn cái gì?” Hắn nâng đĩa gấp một miếng rau bỏ vào trong chén Đường Đại, thanh âm găng gượng xem như là ôn nhu: “Ăn đi.”

Cơm xong, Dụ Vương gia bảo Hà Hình dắt Vương Thượng tham quan biệt viện này một phen, Hà Hình liền dẫn theo Vương Thượng đến hậu viên. Lúc đó sắc trời đã tối, có gia nhân xách theo đèn lồng hoa sen dẫn đường.

Đường Đại cũng dự định đi theo, Dụ vương kéo nàng lại: “Chờ một chút, người đừng đi. Hiện tại viện này người thuê, tốt xấu gì bản Vương cũng là khách? Người đem khách tới nhà ném ở đây làm sao coi cho được?”

Đường Đại vài lần muốn nói, rốt cục vẫn là không có cùng hắn tranh cãi: “Vương Thượng coi trọng Hà Hình?”

Hai người ngồi ở thư phòng, Đồng Bình nhi lúc đầu cũng muốn theo vào, Dụ vương phát tay: “Ta cùng Đại tử nói chút chuyện, người nghỉ ngơi trước đi.” Nàng tuy là không muốn, nhưng cũng không dám trái ý hắn, cúi chào xong liền lui xuống.

Dụ vương ngồi ở trước án, trong thư phòng giá cắm nến cao cao, có gia nhân đem trà lên, là Long Tĩnh hắn thường uống. Hắn tùy ý lật một tờ bản thảo lộn xộn trên án, hỏi như đang thờ ơ: “Người vẫn còn muốn gả cho Hàn Phong sao?”

Đường Đại cũng không thể chịu được hắn vì sao cứ bắt lấy chuyện này không tha, kỳ thực hắn có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, làm sao lại có thể quá quan tâm tới Đường Đại một người vô tài vô mạo? Nhưng lập trường của nàng vẫn rất kiên định: “Ừ.”

Dụ vương từ giữa án lấy chén trà, lấy nắp ly gẩy gẩy lá trà qua, trong lời nói mang theo ý tứ khuyên bảo: “Người ở chỗ này, có cái gì không tốt sao?” Hắn ngẩng đầu nhìn Đường Đại: “Phụ nữ gả cho người ta không phải là chuyện đơn giản, người không phải gả ột Hàn Phong, người là gả cho nhà bọn họ. Sau này xác định sáng sáng chiều chiều giúp chồng dạy con, nào có tự tại như ở Phù Vân tiểu trúc? Chỗ này, ít ra bản Vương chưa từng quá khắt khe với người cái gì. Người thích cái gì, không thích cái gì, đều được phép tự mình làm.”

Một hồi này nói xong hắn chữ chữ thành khẩn, chân thành đến độ Đường Đại thiếu chút nữa đã quên thái độ làm người của hắn. Nhưng chung quy cũng chỉ là thiếu chút nữa, Đường Đại cũng ra sức nói phải thành khẩn: “Vương gia đối với tiểu dân vẫn tốt, nhưng Phù Vân tiểu trúc, tiểu dân dù sao cũng là thuê ở, ở đây sẽ không là nhà của tiểu dân. Cũng giống như tiểu dân dù là hàng đêm hầu bên người Vương gia, Vương gia cũng không có khả năng trở thành người đàn ông của tiểu dân.” Nàng nhìn thẳng hắn, trong mắt mỉm cười: “Hàn Phong tự nhiên so ra kém hơn Vương gia, thế nhưng chàng có thể lấy tiểu dân làm vợ, nếu chàng cũng như Vương gia ưu tú như vậy, tiểu dân chỉ sợ là trèo cao không tới.”

Dụ vương nhấp một ngụm trà, một hồi này, hắn từng chữ đều nghe rõ ràng, nhưng nhìn không ra hỉ nộ: “Người ý đã quyết, bản Vương cũng sẽ không cưỡng ép ở lại.”

Nhưng Đường Đại quan tâm rõ ràng không phải là cái này: “Người muốn đem Hà Hình làm như thế nào?”

Dụ vương cầm bút lông trên án, chuẩn bị viết xuống tám hoành phi gửi tặng bằng phú hào kim cương: “Hoàng huynh là bị Hứa Linh trước đây làm cho đau thương qua rồi, giờ thấy Hình nhi, cũng xem như là có niệm tưởng... Hình nhi theo hắn, sẽ không chịu ủy khuất.”

Đường Đại thật sự nổi giận: “Tiểu dân vẫn cho rằng, Vương gia tuy rằng đa tình, chí ít cũng xem như là một nam nhân. Hừ, không nghĩ tới...”

Dụ vương cũng không nổi giận, hần trải bằng giấy Tuyên Thành ở trên án, vẫn tâm bình khí hòa: “Người kích bản Vương cũng vô dụng, hoàng huynh cho dù tốt, cuối cùng hần cũng là quân, Thọ vương dù cho quyền trọng một thời, chung quy vẫn là thần tử của hần. Trong triều trên dưới, ở sau lưng nói xấu bản luận bản Vương đã tâm bình bực không phải là một hai người. Bản vương có thể làm sao bây giờ?” Hần ngẩng đầu ý bảo Đường Đại mài mực, thần sắc thản nhiên: “Mấy năm nay bản Vương chỗ nào cũng cần thận khắc chế, từng bước như đi trên băng mỏng, chỉ lo sợ mình lúc nào đó công cao chấn chủ, sợ đến lúc mang danh bất lòng thần phục. Đây là dưới một người trên vạn người, cũng bất quá chỉ là phong quang người bên ngoài nhìn vào.”

Hần mỉm cười đưa tay sờ sờ đầu Đường Đại: “Cho nên, người bình luận thế nào cũng không có vấn đề gì, dù sao đi nữa chỉ cần hần không nhúng chàm chính phi của bản Vương, những cái khác...”

Hần không có tiếp tục nói hết, lại bắt đầu viết tám biển ‘phú giáp thiên hạ’. Mặc dù thái độ làm người của hần không được tốt lắm, nhưng chữ viết ra phóng khoáng truyền thần, Đường Đại cũng không biết nên nói cái gì, nàng đột nhiên nghĩ kỳ thực thời đại này có chung một tính chất, người yếu, không có tư cách mở miệng.

“Người cũng không cần khổ sở,” Dụ vương cúi người thổi khô nét mực trên trang giấy: “Hình nhi ở bên cạnh, chỉ ít bản Vương còn có thể chiếu cố nàng. Nhưng thật ra người... tính tình không nhu, ở bên cạnh bản vương vẫn quen được chiều chuộng, chịu không nổi ủy khuất. Nhưng mà bản vương giấu lại, cho người gả đi cũng tốt, có vài thứ không trải qua, người sẽ không hiểu rõ.”

Hần đem tờ giấy hong khô để trên án, dùng cái chặn giấy đè lên, thần sắc vĩnh viễn gặp sóng lớn cũng không kinh hãi: “Người là bản Vương tự mình chỉ hôn, người Hàn gia muốn cũng không dám cho người chịu ủy khuất.” Hần đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt Đường Đại, ngón tay mang theo mùi mực: “Đại tử, rời khỏi bản vương, người bỏ được sao?”

Đường Đại cúi đầu: “Tiểu dân sẽ nhớ kỹ Vương gia.”

Tay hần xuống phía dưới, chạm vào trước ngực Đường Đại, Đường Đại kinh hoảng lui về phía sau một bước, hần là kéo ra cái khăn lụa từ vạt áo trước ngực nàng, chậm rãi lau đi vết mực trên ngón tay, động tác kia thật sự là tao nhã từ trong xương cốt, hần cũng cười mắng một câu: “Đồ hư tình giả ý!”

Đem khăn lụa đưa trả cho Đường Đại, khi bốn mắt nhìn nhau, Dụ vương ánh mắt thâm thúy: “Đường Đại, bản Vương không giống với người, người là làm bộ luyến tiếc, bản Vương là thật sự luyến tiếc.”

Vương Thượng cùng Hà Hình dạo chơi hậu viên, mãi tới giờ Hợi mới đi ra. Dụ vương theo hầu hần hồi cung, trễ nửa sợ cửa cung sẽ khóa. Từ cửa sau Phù Vân tiểu trúc đi ra, hai người trực tiếp lên xe ngựa.

Vương Thượng tâm tình không tệ: “Xem đi, trăm nói cho nàng gả đi làm thiếp, người lại muốn làm cái bình thê gì đó, hiện tại người ta đồng ý gả đi, người làm bộ dạng thất ý như vậy cho trăm xem có lợi ích gì?”

Chỉ có huynh đệ hai người, Dụ vương cũng không câu nệ, ngay bên cạnh Thừa Minh hoàng đế ngồi xuống: “Hoàng huynh, xem ra người cùng Hình nhi nói chuyện rất vui nha? Nếu tốt như vậy, về sau nếu vẫn thu xếp ở Phù Vân tiểu trúc, hoàng huynh, người nên giao tiền thuê ra. Ngài là quân, không phải là ở không trả tiền chỗ của thần tử của mình chứ.”

Vương Thượng ho nhẹ một tiếng: “Thẩm Dụ nghe chỉ!”

Dụ vương thần sắc trang nghiêm, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, quỳ một gối xuống ở trong xe ngựa: “Thần Thẩm dụ tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Vương Thượng rất nghiêm túc: “Ngày mai, giúp trăm giao ra tiền thuê Phù Vân tiểu trúc đến một trăm năm sau, tiền nha, từ trong ngân khố hộ bộ của người phát ra đi.”

Dụ vương nổi giận: “Ê... =.=!”

46. Chương 46: Gấm Thủ Cung Kia Trắng Như Tuyết A

Từ sau đó Vương Thượng bắt đầu trở thành khách quen của Phù Vân tiểu trúc .

Hắn mỗi lần đều thường phục mà đến, cùng Hà Hình lượn lờ đến giờ Hội thì rời đi. Thỉnh thoảng cũng đem theo chút cổ ngoạn kỳ trân đến, Đường Đại thấy cũng có phần, cũng liên đới thu được không ít đồ đạc. Nàng không thể phán đoán hắn có thực sự thích Hà Hình hay không, hoặc chỉ là Hà Hình cùng Hứa Linh gì trước đó có chỗ tương tự, Hà Hình trong mắt hắn cũng chỉ là người thể thân mà thôi.

Đường Đại càng không thể phán đoán được Hà Hình đối với Vương Thượng là cái thái độ gì, từ thế kỷ 21 xuyên qua đến quá khứ, luận tài mạo học thức, nàng thật sự không coi là tinh anh, thế nhưng nhiều năm hoàn cảnh sinh hoạt đã mưa dầm thấm đất, Đường Đại cảm thấy nếu thật sự là yêu...ít nhất... cần phải thiết lập trên cơ sở bình đẳng chứ?

Nếu là như vậy, Hà Hình sao có khả năng đối với Vương Thượng là thật tình đây?

Hôn lễ của Thụy Từ, Đường Đại chỉ để cho Hàn Phong giúp đỡ theo lễ nghĩa, nàng vốn là xuyên không giả, nhà chồng Thụy Từ lại là quan lại nhân gia, sợ có kiêng kỵ, nàng cũng không có ra mặt.

Hàn Phong mỗi lần đến Phù Vân tiểu trú, cũng không ngăn ngại lâu, mấy ngày nay chuẩn bị hôn sự, vài phía đều vội vàng, hắn lại vẫn cách ba năm ngày liền tranh thủ lúc rảnh rỗi, mang theo Đường Đại ra ngoài câu cá, dạo chơi phố xá. Đường Đại biết hắn sợ mình suy nghĩ miên man, vì vậy cũng rất phối hợp, hai người đi ra ngoài đi dạo là đi hơn nửa ngày.

Hôn kỳ càng đến gần, Đường Đại liền dự định tìm cho cho Dụ Vương gia một nhân viên khác giao lại chuyện tình ở các trạm quảng cáo. Ao sen, trong tiểu đình, Dụ Vương gia cũng không để ý lắm: “Người chỉ là thành thân mà thôi, việc vẫn còn có thể tiếp tục làm mà.”

Đồng Bình nhi trên kỹ trà đàn một khúc nhạc cổ, đáng tiếc Đường Đại đối với âm luật có thể nói là dốt đặc cán mai, nghe không ra cái ca khúc gì: “Thế như Vương gia, khi tiểu dân thành thân...”

“Sau khi người thành thân dự định cùng ta cắt bào đoạn nghĩa, hoa địa tuyệt giao?” Dụ vương chặn đứng lời của nàng: “Người như thế đem bản Vương cùng hồng thủy mãnh thú giống nhau?” Hắn đứng dậy, mùa thu gió hơi hơi lạnh, thổi lướt trên mặt nước, bay lên tay áo tố sắc, tô hợp hương láng máng quẩn quanh trong gió: “Bản Vương đáp ứng người, sau khi người cùng Hàn Phong ở chung, không hề chạm vào người. Nếu bản Vương thực sự tìm một nữ nhân ngủ một đêm, người không phải là sự lựa chọn.”

Cửa hồi môn của Đường Đại do Hà Hình chuẩn bị, nàng nói mặc kệ là thế nào, dù sao cũng phải qua được Phó Vân Dao kia. Đường Đại chỉ cười: “Phụ thân nàng ta là Trung nghĩa hầu, cái bối cảnh này, ta và người có thể so sánh sao?”

Hà Hình sắp xếp lại mấy món châu bảo cổ ngoạn trong rương gỗ đàn: “Đúng vậy, người nói đức tính nàng ta, biết làm mấy bài thơ, biết viết chữ Khải, thì thành tài nữ của thành Trường An? Nếu nàng giống như chúng ta vậy xuyên qua thời không, không chừng đã sớm chết đói.”

Đường Đại cũng vui vẻ, nàng cầm một viên minh châu trong tay suy nghĩ: “Cho nên nói, đầu thai sai chỗ thực sự là chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống.”

Hà Hình lau dọn đồ vật trong rương: “Tuy nhiên hắn là không có vấn đề gì, các người là bình thê mà. Nếu như là thiếp người hắn thê thảm. Thấy cũng còn phải dập đầu.”

Đường Đại không muốn lại thảo luận chuyện này, vòng vo đổi đề tài: “Người cùng Vương thượng thế nào rồi?”

Hà Hình dừng một chút mới cười nói: “Còn có thể thế nào, kiểu cũ thôi.”

Đường Đại trái phải suy nghĩ một hồi, rốt cục vẫn hạ giọng mở miệng: “Người với Hình Viễn thì sao?”

Hà Hình nhếch môi, lộ ra một nụ cười mỉa: “Người không cần thay ta lo lắng, thanh thần chờ làm tân nương tử của người đi thôi.”

Hôn lễ ở Đại Huynh vương triều, cùng nơi khác có điều bất đồng.

Sau khi đến giờ đã định, lúc buổi chiều, gia nhân đem Đường Đại đã trang điểm xong, tân lang đến giờ Dậu mới đến đón dâu. Bởi vì cùng cưới nhị thê, tân lang cũng không có đến, nhà gái ngồi trên cổ kiệu, khi đến Hàn gia, tân lang ở ngoài cửa nhà chờ đợi.

Đường Đại mặc một thân phượng quan hà bí, nàng gắng sức làm cho bản thân vui vẻ, dù sao xuyên qua đã ba năm, như thế này cũng xem như là có một nơi để đi về. Hà Hình đỡ nàng lên kiệu, Phù Vân tiểu trúc bày dây pháo ra, trên đầu Đường Đại còn trùm khăn hỉ đỏ, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều thành một mảnh màu đỏ, hài đỏ, hỉ phục đỏ, hỉ kiệu đỏ.

Đội ngũ đón dâu không dưới một trăm người, dọc theo đường đi tiếng pháo vang vang, hỉ nhạc du dương, có người dọc theo đường đi hướng về phía đoàn người vây xem vút kẹo cưới, tiền mừng, làm cho đoàn người ồn ào lộn xộn một trận.

Đường Đại vén một góc rèm kiệu, cách một lớp hỉ khăn nhìn đoàn người nháo loạn.

Cũng may ở thời đại này tân nương không phải làm gì nhiều, kiệu hoa một đường xóc nảy, ban đêm khi vào đến Hàn gia, dừng lại ngay ngoài sân. Có bà mối nhanh chóng đưa lên xứng cán (hình minh họa ở dưới nhé), Hàn Phong dùng lấy vén lên rèm kiệu, bà mối mới đem khăn hồng trong tay tân lang đưa đến cho tân nương, khác biệt chính là — một đầu của khăn hồng lại dắt đến hai vị tân nương.

Xung quanh đoàn người đều cười đùa, nói tân lang có phúc, chỉ có tân lang ử dột không nói.

Người chủ trì buổi lễ tính toán giờ giấc vô cùng tốt, Đường Đại vừa mới vào đại đường không lâu, đã bị người đỡ đến hỉ đường, ở đây cùng với tất cả thời cổ đại như nhau, kết hôn không cần giấy chứng nhận kết hôn. Bọn họ chỉ cần bái thiên địa, động phòng.

Mẹ ơi, con đã kết hôn rồi, tại một cái triều đại gọi là Đại Huýnh, cùng một người phụ nữ khác đồng thời gả ột người đàn ông.

Bái thiên địa thật ra rất nhanh, Đường Đại chỉ là cảm thấy một thân phục sức này vô cùng nặng nề, tóc được chải có hơi chặt, mũ phượng kéo chân tóc hơi đau. Nha hoàn nâng nàng cùng Phó Vân Dao vào động phòng.

Hai tân nương ngồi ở một đầu hỉ giường, hỉ khăn là phải chờ tân lang đi vào mới được vén lên, các nàng chỉ có thể như vậy ngồi ngay ngắn chờ chồng mình xong tiệc quay về.

Một hồi chờ đợi này, chờ đến thật lâu.

Hàn Phong uống rất nhiều rượu, hẩn tuy rằng viết võ hiệp, nhưng tửu lượng không bì được với các đại hiệp bên trong, lúc đó thiếu chút nữa là bị mọi người làm cho té ngã. Vẫn là Hàn mẫu yêu thương con trai, nghĩ ngày đại hỉ, trong phòng còn có hai tân nương đang chờ, cần vài ly rượu hẩn mới có thể thẳng người đi vào phòng.

Bà mối bưng rượu giao bôi đến, Hàn Phong dùng xứng cán giở lên hỉ khăn của hai người, ba ly rượu, ba người cùng uống.

Đường Đại còn chưa kịp quan sát Phó Vân Dao, bà mối đã đem sợi tóc của ba người cột lại, kết thành một cái đồng tâm kết, ý là đã kết thành vợ chồng. Sau đó còn nói các loại như sớm sinh quý tử may mắn vạn vân, sau cùng mới lui xuống.

Ba người đều ngồi ở mép giường, Đường Đại lúc này mới rảnh rỗi quan sát Phó Vân Dao, đợi sau khi nàng nhìn qua, phát hiện Phó Vân Dao cũng đang nhìn mình. Con gái dưới trang phục mũ phượng hà bí đều là đẹp nhất, ngũ quan của nàng ấy cũng xem như tinh xảo, chỉ là trước đó quen biết Hà Hình, Đường Đại thấy tư sắc này nhiều lắm cũng chỉ là trên trung bình.

Hàn Phong có phần thương tiếc Đường Đại, rất là cẩn thận đem mũ phượng trên đầu nàng gỡ xuống. Phó Vân Dao lẳng lặng nhìn động tác của hai người, bầu không khí vui mừng trong phòng tân hôn này dĩ nhiên hơi có chút gượng ép.

Đợi đến khi nghỉ ngơi, lại là ba người đồng sàng. Trên giường trải sẵn hai tấm gấm thủ cung trắng như tuyết, Đường Đại thổ huyết — song phi, người con mẹ nó chẳng lẽ đúng là cùng lão tử dây dưa không dứt?!

47. Chương 47: Ta Cảm Thấy Rất Hài Lòng, Thực Sự

Hàn Phong bằng hữu xuyên không không hề ít, đối với tập quán của bọn họ cũng hiểu biết một chút, hẳn đi ra ngoài nhờ Hàn mẫu chuẩn bị thêm một tân phòng, Hàn mẫu so với hẳn lợi hại hơn: “Một người là Vương Thượng ban cho, một người là dự vương ban cho, nếu chia làm hai phòng, con đêm nay cùng ai qua đêm a?”

Hàn Phong nhếch môi: “Mẫu thân không cần lo lắng, tách ra đi.”

Nguyên nhân là nhị thê đồng thú là chuyện đã xác định từ lâu, Hàn gia tự nhiên là cũng có vì hai người an bài sẵn nơi ở, Hàn mẫu cũng bắn khoăn sợ mấy cô vợ nhỏ suy nghĩ, mới đem Đông khoa viện và Tây khoa viện đổi thành Ngưng hương viên, và Hàn lộ trai, Đường Đại vừa nhìn thấy chữ trai lại nghĩ đến Sáu phương trai, cho nên nàng không chút do dự dọn qua Ngưng hương viên.

Hàn Phong giúp nàng sắp xếp đồ đạc, Đường Đại nhìn hẳn ở trong phòng bận rộn, có chút cảm giác hẳn là chồng của mình: “Hàn Phong, chàng có phải hay không cũng là xuyên không đến a? Vì sao không có chút giống đại nam nhân vậy?”

Hàn Phong đem hết những tấm vải bao chống bụi trước đây kéo xuống, có gia nhân nhanh chóng đi vào đón nhận, nhiều người nhiều lực lượng, hơn nữa trong phòng lúc đầu đã bố trí sẵn không tẻ, bọn hạ nhân châm thêm trà nóng, vài thứ trái cây, xong đều lui xuống phía dưới. Hàn Phong rót trà đưa cho nàng: “Ai nói ta không phải là đại nam nhân a?” Sau khi hẳn ôm lấy thắt lưng nàng, biểu tình rất nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ ngày mai, cổng chính không cho phép ra, cổng trong không được phép bước!”

Đường Đại mặc cho hẳn ôm, trở tay vén qua sợi tóc trên trán hẳn: “Ai nha, chàng đây là bức ta trèo tường a!”

Hàn Phong cũng không nghiêm túc được nữa, nằm ở hõm cổ nàng cười. Hơi thở của hẳn phun trên da thịt, Đường Đại thấy có hơi ngứa, đem tân hôn này, nàng vốn trông mong rất lâu. Nếu như lúc trước đây, có thể nàng sẽ không vui rất lâu, thế nhưng xuyên đến đã lâu lắm, nàng cảm thấy cho dù là chuyện lớn như thế nào, lúc nên hạnh phúc cần phải hạnh phúc một chút mới tốt.

Đạo lý sáng nay có rượu sáng nay say, nàng trước khi xuyên qua vẫn xem thường, mà sau khi xuyên qua mới biết loại ý chí khí phách này. Nàng âm thầm nắm tay, quyết định mặc kệ ngày mai ra sao cũng phải động phòng cho vui vẻ.

Hàn Phong kỹ xảo cùng “từng trải” tự nhiên không so được với Thọ vương. Thế nhưng đàn ông Đại Huỳnh và đa số triều đại cổ đại như nhau không phải là loại người thủ thân như ngọc, tuy rằng không có AV, nhưng không gì trở ngại bọn họ tìm hiểu tình hướng nam nữ —— bọn họ thông thường đều là trực tiếp thực nghiệm.

Xuất thân Hàn Phong là thư hương thế gia, tuy rằng văn nhân đa số phong lưu, nhưng trong nhà phụ mẫu xưa nay quản giáo nghiêm ngặt, cho nên hẳn thỉnh thoảng cũng cùng vài người bạn tri kỷ uống hoa tửu linh tinh, nhưng bao dưỡng kỹ nữ trong nhà trăm triệu lần cũng không dám.

Nếu luận sinh hoạt tác phong, ở niên đại này, nói đến dù sao cũng xem như là đứng đắn.

Hắn ôm Đường Đại đến trên giường, đưa tay cởi đi hỉ phục của nàng, mấy cái nút này hoa lệ phiền phức, hẳn lại cởi rất dụng tâm. Nửa người hẳn phủ lên trên mình Đường Đại, khoảng cách rất gần, không có huân hương, hơi thở của hẳn đầm ấm tươi mát: “Về sau nàng ở chỗ này, sẽ không còn một mình nữa.” Hẳn cúi đầu hôn nàng, động tác đó rất là dịu dàng: “Ta biết nàng không thích cuộc sống này, chờ song thân sống hết quãng đời còn lại, chúng ta sẽ rời khỏi đây... Ngắm đại mặc ngắm thảo nguyên, đi Trường Bạch sơn ngắm thiên trì, không trở về nữa.”

Đầu ngón tay Đường Đại vẽ theo hình dáng khuôn mặt hẳn, nàng không muốn nói đến cái bình thê kia. Khi đó Đường Đại cảm thấy bản thân mình có lẽ rất ích kỷ, nàng thậm chí nghĩ lấy góc độ của Phó Vân Dao mà viết kịch bản, khẳng định mười phần sẽ là một nữ phụ, hơn nữa còn vô cùng có khả năng là một tấm bia đỡ đạn.

Thế nhưng chỉ là một dân chúng nhỏ bé, nàng rõ ràng không có độ giác ngộ cao như vậy —— nếu như trong hai người phải có một người bị thương, thì người khác bị dù sao cũng dễ chịu hơn là chính mình đi...

Hàn Phong tắt đèn, ở trên giường ôm Đường Đại, cúi người hôn môi nàng. Ban đêm, Đại Huỳnh vương triều nhân gian đăng hỏa (theo mình nghĩ thì có nghĩa giống như thành phố lên đèn vậy đó, nhưng mà dùng trong truyện cổ đại thì không hợp lắm nên giữ nguyên văn Hán Việt), ánh nến dập tắt, trong phòng mất đi nguồn sáng duy nhất, đêm không trăng, giờ tay không thấy năm ngón.

Vào lúc môi răng triền miên, Đường Đại da mặt luôn luôn dày như vậy lại thấy e thẹn, nàng thử phối hợp với hắn sau đó liền nhớ tới trong sách hắn từng có một tình tiết: “A, ta nhớ kỹ bên trong > của chàng, khi nam chính cùng nữ chính động phòng, nam chính bị yêu ma bám vào người...”

Hàn Phong thanh âm mang theo ý cười, tay lại từ từ di chuyển xuống dưới, ở trên da thịt trơn bóng như ngọc, mềm mịn như tơ của nàng tham lam di động: “Khụ... Đêm động phòng hoa chúc, nàng đứng đắn một chút có được không?”

Đường Đại thấy rất vô tội: “Ta vẫn rất đứng đắn a.” Tay nàng đặt trên cổ Hàn Phong, kéo đông xé tây: “Sau đó hắn cưỡng X nữ chính, đoạn đó viết thật sự rất có lực a!”

Hàn Phong phụt ra: “Nè,nè, > hai mươi bảy vạn chữ, nàng cũng không chỉ nhớ kỹ mỗi cái này chứ?”

Đường Đại dưới thân hắn cười thoải mái, ban đêm không ánh sáng, nàng cũng không chú ý hình tượng: “Hàn Phong.”

Hàn Phong hôn lên ngực nàng, chậm chậm trả lời nàng: “Ừ?”

“Chàng nghĩ nó như thế nào?” Nàng ngẩng đầu cắn lỗ tai hắn, Hàn Phong cời hỉ phục trên người mình, một lần nữa đè lên, có bóng đêm che lấp, thanh âm hắn cũng có chút không đành lòng: “Kỳ thực nàng là muốn hỏi ta khi viết ra có khoái cảm hay không đúng không?”

Đường Đại không cho rằng hắn sẽ trực tiếp thẳng thắn như vậy, lập tức ho lên: “Khụ...”

Hàn Phong cúi người, ở bên tai nàng cười khê: “Nếu là luận về viết mấy thể loại này, ta sao có thể sánh bằng Sắc Đại.” Hắn cười yếu ớt, che đậy sự khấn trương: “Ta tới?”

Đường Đại chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, lúc cùng với Thẩm Dụ chưa từng có qua sự chờ mong khấn trương như thế, chỉ là lời nói ra cũng: “Chàng tới cứ tới, chẳng lẽ còn muốn ta xếp thành hàng nghênh đón a?”

Hàn Phong nghẹn lời, một lát sau mới nói: “Không dám làm phiền phu nhân.”

Hai người cười đùa một trận, hắn nơi đó cũng đã đem trận thức dọn xong, Đường Đại có chút khấn trương dung nạp hắn, hắn cũng khấn trương, trung tuần tháng 11, khí hậu hơi lạnh, nhưng trên trán hắn tràn đầy mồ hôi, thanh âm bị bóng đêm nặng nề lấy nhiễm, mang theo sự ma mị không nói nên lời: “Đau không?”

Đường Đại lắc đầu, tay nàng gắt gao bám vào vai Hàn Phong, thật là không đau, thân thể của nàng, kỳ thực đã sớm quen sự đụng chạm như vậy, lúc phải đau đớn đã sớm đi qua.

Hàn Phong vẫn rất cẩn thận, sau khi xong việc hắn còn cắn vỡ ngón trỏ một chút, đem máu nhiễm lên gắm thủ cung bạch sắc. Từ đầu đến cuối hắn không hỏi qua nửa câu về quá khứ của nàng, Đường Đại sáng tác qua rất nhiều truyện, viết qua rất nhiều đàn ông si tình, nhưng nàng từ trước tới giờ không tin. Duy giờ khắc này, nàng tin tưởng người đàn ông này thật sự yêu nàng, về phần tình yêu này có thể che chở nàng bao lâu, có thể chịu được bao nhiêu hao mòn, thì có cái gì quan trọng đâu?

Hai người bên này ngọt ngọt ngào ngào động phòng, tình hình Phù Vân tiểu trúc bên kia lại không tốt. Thọ vương ở trong thư phòng nổi cơn tam bành, hắn đem Tây Môn Xuy Ngưu đến báo cáo tình huống đập ra ngoài. Sau cùng ngay cả Đồng Bình nhi cũng sợ không dám đến gần, Hà Hình mới bưng chén súp thần nhiên đi vào: “Vương gia, ngài đây là...”

Nàng hiện nay theo Vương Thượng, cùng Dụ Vương gia khi rảnh rỗi cũng cùng gặp gỡ, nhưng Dụ vương đối xử với nàng, nghiêm nhiên đã là lễ nghi thúc tẩu. Thấy nàng đến, hắn vẫn hậm hực: “Vậy mà động phòng! Hừ, vậy mà động phòng!”

Hà Hình liền biết hấn vì sao nổi giận: “Vương gia, ngài đây là việc gì mà phải..., Đại tử, nếu đã gả cho người ta, khẳng định là phải động phòng.” Nàng đem khay đặt lên bàn, bưng chén từ trong khay ra đưa cho hấn.

Người như Dự Vương gia, hỉ nộ vốn không hiện ra mặt, hôm nay nhất thời thất thố, hấn kiểm hãm cũng nhanh, lập tức liền tiếp nhận chén, lấy muỗng bạc khuấy chén súp, không hề nói gì.

Đại Huỳnh vương triều cũng có tập tục lại mặt, cô dâu sau khi vào cửa ba ngày phải lại mặt, Phó gia lúc đó là một danh môn vọng tộc, mà Đường Đại là một người ăn no, cả nhà không đói bụng. Vì vậy hôm nay, Hàn Phong phải cùng Phó Vân Dao quay về nhà mẹ.

Bọn họ thành thân đã ba ngày, Hàn Phong phần lớn thời gian đều dính lấy Đường Đại làm chuyện không đứng đắn, không có chạm qua một cái ngón tay của Phó Vân Dao. Hấn cũng có nghĩ tới phản ứng của Phó Vân Dao, thế nhưng như Đường Đại suy nghĩ, hấn lấy nàng ấy chỉ vì kháng chỉ là một tội lớn sẽ bị tru di cửu tộc, nếu như trong hai người hấn phải phụ một người, không bằng cứ phụ triệt để hơn một chút.

Chỉ là lúc này hồi môn thì nhất định phải hồi, tốt xấu gì nàng cũng đường đường chính chính báai lạy ở từ đường Hàn gia. Cho nên sáng sớm, hấn liền rời giường, Hàn mẫu cũng không biết nguyên do trong đó, thẳng thẳng mà nói tuy rằng hai người đều là con dâu bà, nhưng trong đáy lòng bà hướng về phía Phó Vân Dao nhiều hơn. Đây cũng không phải là bà ấy bợ đỡ, chỉ là cảm thấy Phó Vân Dao xuất thân đại gia, từ nhỏ đã được nuông chiều, trong lòng liền thương yêu hơn một chút. Mà Đường Đại tuy rằng là Dự Vương gia tứ hôn, hơn nữa có khả năng là cùng con trai mình tình đầu ý hợp, nhưng dù sao nàng toàn bộ không có bối cảnh, hơn nữa còn là một xuyên không giả.

Cho nên lần lại mặt này danh mục quà biếu liệt kê đủ mười hai trang giấy.

Hàn Phong đối với việc này rất không đồng ý, hấn bị Hàn mẫu thúc giục vài lần mới đi đến chỗ Phó Vân Dao, khi đó Phó Vân Dao đã trang điểm xong. Đêm tân hôn hấn không rảnh bận tâm nàng, mà ở lúc này mới thấy rõ dáng dấp của nàng. Nàng một thân quần dài màu hồng, bên ngoài lồng áo khoác bạch sắc, tóc dài vấn cao. Bên tóc mai cắm một cây trâm hồ điệp. Nàng khi đó vừa mới mười sáu, chưa trút hết vẻ ngây thơ, thấy hấn tiến đến lại không oán giận: “Tướng công.”

Mặt nàng ửng đỏ, đem theo vẻ xấu hổ. Hàn Phong thấy lòng phát khổ, hấn miễn cưỡng trả lời nàng: “Đi thôi.”

Khi đó phụ nữ mặc dù cũng có loại có tâm địa rắn rết, nhưng thật ra tuyệt đại đa số so với phụ nữ hiện đại đều tinh khiết hiền lương, các nàng lập gia đình là lấy phu làm trời — những > > > không phải đã viết rõ ra sao. Cho nên hoàn cảnh sinh trưởng có thể chấp nhận một con người, làm cho nàng đối với một việc tập mãi thành thói quen, bao quát rất nhiều, hậu nhân sau này đối với mấy việc đó thật không thể tưởng tượng nổi.

Lại mặt, tự nhiên là hai người cùng xe. Theo thói quen của Hàn Phong, nếu có bạn gái, khẳng định là phải đỡ nàng lên xe, thế nhưng hấn không có, nếu làm không được, hà tất khiến cho người ta hy vọng.

Phó Vân Dao cũng không ngại, tự mình lên xe, ngồi bên cạnh hấn. Thành Trường An đường bằng phẳng, xe ngựa cũng không xóc nảy, Hàn Phong vén rèm nhìn ra bên đường ngựa xe như nước, Phó Vân Dao giống như đang nhìn hấn. Hấn thấy có chút không được tự nhiên, trong lòng chung quy vẫn có chút áy náy, lời nói ra cũng khó có thể giả vờ thản nhiên: “Người đang nhìn cái gì?”

Phó Vân Dao tựa hồ như vì những lời này nhảy nhót, thậm chí vẻ mặt của nàng mang theo vài phần mộng ảo: “Tướng công... Ta rốt cục đã gả cho người.”

Hàn Phong cười nhạt: “Không trách ta sao?”

Nàng chỉ lắc đầu, khi nàng lắc đầu cánh bướm trên trâm hồ điệp của nàng cũng theo đó run run, giống như muốn vỗ cánh bay đi: “Ta vẫn rất thích sách của người, ta thường hay lén đến Công Khai Đình, cũng lưu lại một ít lời bình, cũng không biết người có còn nhớ hay không.”

Hàn Phong tự nhiên là nhớ kỹ, khả năng là tác giả viết văn dài kỳ đều có thói quen như thế, hấn có thể quên người dưới bài văn bấm like, follow, có thể không nhớ được lợi nhuận của bài văn, thứ hạng, nhưng bình thường người dưới bài văn bình luận, hấn trong lòng tuyệt đối có ấn tượng.

Vân Dao, trong cuộc thi đấu PK Vạn Tượng chí tôn, sau khi trải qua thời kỳ đen tối, ở lúc > quanh què không gì sánh được, hẳn thường thấy lời nhắc lại của nàng.

“Trước khi Vương Thượng tứ hôn phụ thân có hỏi qua ta.” Giọng nói nàng không được tự nhiên: “Ta cảm thấy rất hài lòng, thực sự.”

(Ps: Nói đi nói lại vẫn không ưa nổi cái con mắt Phó Vân Dao tiểu tam này nên xưng hô mình cứ “ta, ngươi” mà phang tới. Mọi người đừng thắc mắc, OK?)

48. Chương 48: Như Vậy Là Tốt Nhất.

Đường Đại thành thân đến ngày thứ sáu, Ôn tổng quản đến Phù Vân tiểu trúc, nói là Vương gia truyền lời, thành thân nhưng dù sao cũng nên thường xuyên quay lại thăm Phù Vân tiểu trúc. Đường Đại tiễn Ôn quản gia về, tạo thành loại cục diện khó cả đôi đường như ngày hôm nay, nếu nói nàng một chút cũng không hận hẳn, làm thế nào cũng không nói nổi. Lòng dạ Đường Đại không có rộng rãi như vậy.

Chỉ là hận hẳn rồi có thể thế nào đây?

Đường Đại càng nghĩ, tối đa cũng chỉ có thể cắt một hình nhân giấy, đánh tiểu nhân, niệm mấy lời chú, còn phải làm sau lưng, sợ tai vách mạch rừng.

Sau khi Hàn Phong lại mặt, đối với Phó Vân Dao lãnh đạm như lúc trước. Bình thường hẳn cũng không đặt chân qua Hàn lộ trai, hàng đêm ở bên này của Đường Đại ngủ lại. Đường Đại tự nhận hoa mắt ù tai, chỉ là người này còn có cái chỗ tốt —— tâm tình nàng vẫn không tệ. Thói quen của người viết ngôn tình, biết nên làm thế nào để bản thân vui vẻ.

Nếu như ngay cả bản thân mình tâm tình cũng không tốt, người bên cạnh người cho dù yêu thương sâu sắc như thế nào, qua một thời gian lâu, tất cũng chán ghét. Đại Ngọc muối muối là chết sớm, nếu nàng ấy có thể sống lâu hơn một chút, chắc hẳn Bảo Ngọc ca ca sớm muộn gì cũng đi tình biệt ly.

Khí trời lạnh, Hàn Phong hàng ngày luôn cùng nàng ở trong thư phòng viết bản thảo, nàng tiếp tục hoàn thành >, hẳn cũng viết >, lúc này gia nhân vào đổi trà cũng nhẹ chân nhẹ tay, dường như sợ kinh động cái gì đó.

Thỉnh thoảng hai người trao đổi bản thảo, lời bình từng người, góp ý cho nhau, lăm nhăm tán dóc, cuộc sống coi như là mãn nguyện.

Đường Đại một lần nữa nhìn thấy Dự vương là nửa tháng sau ở Vạn Tượng thư cục..

Tháng 12, thành Trường An lạnh lẽo vô cùng.

Nàng cùng Hàn Phong một đường đi đến, vẫn không ngờ hẳn đã ở đó. Điều nói phụ nữ trực giác nhạy cảm, kỳ thật đàn ông cũng không kém. Hàn Phong lúc này liền cảm thấy ánh mắt hẳn khác thường. Dự vương phong lưu, mọi người đều biết, thế nhưng nếu đối tượng là thê tử của mình thì lại không giống nhau.

Đường Đại cũng có chút khẩn trương, nàng nghĩ mình ở trước mặt hẳn chính là một con thỏ rừng, nhìn qua coi như là đã thoát khỏi tầm bắn của hẳn, nhưng như trước mỗi ngày qua đều phải đứng đứng lỗ tai, lo lắng không biết đến lúc nào hẳn lại kéo cung bắn một mũi. Hàn Phong nắm tay nàng, mười ngón tay mang theo hơi ấm làm nàng thoáng thả lỏng, vẫn đeo gương mặt mỉm cười cùng Dự Vương gia chào hỏi: “Vương gia.”

Thọ vương Thẩm Dự vút ánh mắt về chỗ tay hai người nắm lấy nhau, thoáng gật đầu, thần sắc hơi hột.

Nàng cũng gặp qua Hồ Lang và Ngụy Thanh Sơn, Ngụy Thanh Sơn rất là than thở, một tay hẳn bồi dưỡng lên mấy tay viết, vậy mà giờ chỉ còn lại Hồ Lang thượng vị.

Hắn không ngừng ân cần dạy bảo Đường Đại và Hàn Phong: “Không nên chỉ lo nùng tình mật ý, phải có chương mới, phải viết nhiều hơn...”

Hàn Phong cùng Đường Đại đều mỉm cười, cúi đầu cười quan sát đối phương.

Khí trời rất lạnh, bãi cỏ sau hậu viên Vạn Tượng thư cục không thể ngồi, vài người trong kho sách hàn huyên một trận, Hàn Phong nắm tay Đường Đại chuẩn bị về, Dụ vương cũng chỉ để lại một câu: “Lúc rảnh rồi thì quay về Phù Vân tiểu trúc thăm Hà Hinh.”

Đường Đại rất là ngoan ngoãn lên tiếng, nàng không phải không nhớ Hà Hinh, chỉ là không muốn lại xuất hiện trước mặt hắn, không thể trêu vào ta trốn còn không được sao. Vì vậy trăm phương nghìn kế, không muốn có liên quan nữa. Mà Hà Hinh, nàng cũng phải gia nô ở Hàn phủ đi đến Phù Vân tiểu trúc thăm viếng, cũng trong mong nàng ấy đi đến Hàn phủ một chút, nhưng Hà Hinh mỗi lần phúc đáp đều là —— lúc rảnh rồi nhất định đến.

Đường Đại cũng không biết tình hình của nàng gần đây, quả thật là có chút lo lắng, mỗi lần đều hỏi lại gia nhân có hay không nhìn thấy Hà Hinh, nhìn qua khí sắc ra sao vân vân, trả lời của gia nhân cũng là không thấy cái gì bất thường.

Chỉ là... Nàng ấy làm sao không chịu qua Hàn phủ thăm Đường Đại, cho dù là tụ họp ăn uống trong chốc lát?

Đường Đại nghĩ không ra, nàng thật không yên lòng, nhưng Phù Vân tiểu trúc đối với nàng, chính là một cái lồng chim, đã bay ra, nàng sợ hãi trở lại. Vì vậy hai người từ biệt, dĩ nhiên đã có vài ngày không gặp.

Nhoáng một cái đã là hai tháng.

Trong thời gian đó Ôn quân gia ba lần bốn lượt đến mời, Đường Đại cuối cùng cũng không quay về Phù Vân tiểu trúc, chuyện ở trạm quảng cáo lúc đầu giao cho Hà Hinh, có người nghị luận nói có khả năng hai người bất hòa. Thậm chí có người phân tích nguyên nhân nàng bị dụ vương gả đi ra ngoài, chỉ là bởi vì hai người tranh thủ tình cảm, mà nàng bại vào trong tay Hà Hinh.

Do có đam mê > ở trong bảng hỏa nhiệt tiêu thụ, lập tức cũng có tác giả linh hoạt viết một quyển > mang khuynh hướng bách hợp, Đường Đại ở Công Khai Đình xem câu chuyện nhiều kỳ này, bên trong đem những chuyện xưa của hai người kể rất là sống động.

Tình bạn giữa phụ nữ, trong mắt người đời vốn là mỏng manh, chuyện trở mặt thành thù, đã có nhiều lắm. Vì vậy đoạn bách hợp trong thế giới nam quyền này, đương nhiên được nhiều độc giả truy đuổi tán tụng.

Đường Đại theo Hàn Phong hăng hái bừng bừng đến Công Khai Đình xem bát quái, kết quả thấy thiên tiểu thuyết dài kỳ này, từng chương từng chương tác giả hành văn không tệ, những đoạn ươi át, làm cho Đường Đại đọc cũng muốn xẹt máu mũi. Lật đến trang thứ mười hai, khi đọc thấy “Nàng ôm nàng ấy, khe hôn lên vành tai của nàng” miêu tả như vậy Đường Đại tức giận đến dựng lông.

Ngược lại Hàn Phong bật cười: “Chờ sách này xuất ra, vì phụ xác định sẽ mua hai bản cất kỹ.”

Chuyện xưa, luôn luôn làm cho người ta nghĩ là thật. Vì vậy liền có không ít người thực sự tin quan hệ giữa hai người, do ngay từ đầu có tình bạn, rồi đồng bệnh tương liên đến tình yêu, đến sau cùng đích không lại quyền thế đục vọng.

Mà Hà Hinh bên kia vẫn trầm mặc, chuyện quảng cáo nàng luôn luôn làm, Đường Đại cảm giác nàng ấy dường như tạo thành một loại bất hòa giữa hai người, quan hệ cá nhân giả vờ lạnh nhạt. Điều này làm cho Đường Đại mơ hồ nghĩ không rõ.

Vì vậy ngày hôm đó hạ tuần tháng 1, sau khi tuyết rơi trời quang, nàng quyết định đi đến Phù Vân tiểu trúc một lát.

Đường Đại làm việc, cũng là một loại người rất cẩn thận, nàng muốn đi tự nhiên cũng kêu Hàn Phong dẫn đi. Hàn Phong đương nhiên không nói hai lời, cho tới giờ Thìn, hai người cùng đến Phù Vân tiểu trúc.

Dụ vương không ở đây, dù sao đây chỉ là biệt viện của hắn, không phải Thọ vương phủ, hắn không có khả năng thường xuyên ngự ngai ở chỗ này. Đường Đại cũng thở dài một hơi.

Lúc đó vậy mà Hà Hinh còn chưa rời giường, đây không giống như phong cách của nàng. Đường Đại để cho Hàn Phong ở thư phòng chờ, nàng tự đi đến phòng Hà Hinh. Hàn Phong còn có chút lo lắng, nhưng Đường Đại biết được ít việc riêng của Hà Hinh, dù sao cũng không thể cho hắn biết. Nếu lúc này đi gặp, trong phòng Hà Hinh có người khác, sợ là sẽ xấu hổ, nên cố ý cho Hàn Phong ở lại thư phòng.

Mà lúc đó trong phòng Hà Hình lại không có người khác, nàng thấy Đường Đại đi vào, trên mặt chỉ ngạc nhiên trong chớp lát: “Người sao lại trở về?”

Tâm tình Đường Đại rất tốt: “Ta nhớ người a, không được trở về sao? Được rồi, người biết...” Nàng với Hà Hình đã lâu không gặp, lúc này vừa gặp liền nói liên thiên: “Mấy ngày hôm trước ta ở Công Khai Đình thấy một thiên tiểu thuyết, viết về hai chúng ta là đồng nghiệp, mà còn một chút cũng không giống, tức chết ta...”

Hà Hình nửa tựa ở trên giường, cười nghe nàng nói chuyện, Đường Đại nói hết nửa ngày, mới vỗ giường: “Người còn không dự định rời giường sao?”

Hà Hình lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể đi qua ngồi trên chỗ tựa lưng ở tú tháp chạm khắc hoa điêu, Đường Đại thấy hình như ở cổ tay nàng có dấu vết, nàng vươn tay nắm lấy cổ tay Hà Hình, trên cổ tay có một vết bầm xanh, kéo dài tới trong tay áo.

Hà Hình muốn giãy tay thoát ra, Đường Đại nghiêm mặt đem tay áo vén lên trên, lộ ra vài đường vết máu, nàng vén lên nội y tơ tằm, trên người càng có nhiều vết thương giao thoa. Nàng cho rằng nàng sẽ tức giận, nhưng thực tế thanh âm của nàng lạnh lẽo đến đáng sợ: “Chuyện gì xảy ra?”

Hà Hình cười buông ống tay áo xuống: “Hắn phát hiện chuyện của ta và Hình Viễn, đánh ta một trận.”

Nàng nói xong lại lộ vẻ lạnh nhạt hiển nhiên, giống như là đi chợ mua rau.

Đường Đại dè dặt hỏi: “Vậy... Hình Viễn thì sao?”

Hà Hình không có trả lời, dung nhan của nàng vẫn như cũ xinh đẹp tuyệt trần, mỉm cười phảng phất như trăm hoa đua nở, đại địa hồi xuân: “Đại tử, người nói bên kia bầu trời là cái gì?”

Đường Đại biết sự tình nghiêm trọng, nàng rất sợ Hà Hình như thế phát điên, vẫn cẩn thận dè dặt nói thuận theo nàng ấy: “Bên kia bầu trời... Hắn vẫn là trời đi? Hay là núi...”

Hà Hình cười yếu ớt nhìn nàng: “Hình Viễn nói hắn mang ta đi xem, chỉ đáng tiếc...”

Đáng tiếc bầu trời này quá lớn, không có một đôi cánh nào có khả năng đo được nó.

Đường Đại đột nhiên không dám hỏi Hình Viễn như thế nào, nàng cùng Hình Viễn thật ra không có giao tình gì, nàng không ngừng thuyết phục chính mình, không cần biết hắn ở nơi nào, nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Hà Hình cũng không có nói, nàng thậm chí không có bao nhiêu bi thương, chỉ là trong lúm đồng tiền, trong đôi mắt như bích thủy triều xuân kia mỹ lệ mà đau đớn: “Sau này... Không nên về đây nữa, mọi thứ của ta, cùng người không có nửa điểm can hệ.” Nàng nắm tay Đường Đại, nhẹ nhàng mà ôm vào: “Ta cũng sẽ không tạm biệt Hàn Phong, các người đi đi thôi.”

Đường Đại như cũ nhìn vào vết thương trên cổ tay nàng, Hà Hình nhẹ kéo khóe môi, sau cùng vẫn không cười: “Hắn sẽ không làm gì ta, muốn giết đã sớm giết.”

Đường Đại thực sự cùng Hàn Phong rời khỏi Phù Vân tiểu trúc, nàng đi rất nhanh, giống như là phía sau có cái gì truy đuổi. Hàn Phong thấy sắc mặt nàng rất tệ, vượt qua nắm lấy tay nàng: “Làm sao vậy?”

Đường Đại ngẩng đầu nhìn hắn, rõ ràng rất vất vả nói với bản thân không được để ý Hình Viễn, nhưng nàng luôn nhớ tới hắn, nàng đã có thể hiểu rõ, có thể Hình Viễn muốn mang Hà Hình đi, nhưng thất bại.

Ý nghĩa của hắn đối với Hà Hình, giống như ý nghĩa của Hàn Phong đối với nàng. Nếu như sau cùng một cộng rơm là thứ cứu mạng người, cho dù thực ra nó không có khả năng mang người lên bờ, nhưng nó có thể cho người nắm lấy nó, cho dù là cùng chìm xuống.

Nếu như người gặp chuyện không may là Hàn Phong, Đường Đại không thể tưởng tượng mình mong muốn cỡ nào có người cứu hắn đem ra, dù cho chỉ là một phần hy vọng. Thế nhưng Hà Hình không nhắc đến, cho dù Đường Đại đứng ra, hy vọng này cũng chỉ là một phần rất nhỏ. Hà Hình biết Đường Đại cùng Dụ Vương gia có tồn tại loại quy ước giao dịch gì.

Nếu là trước đây Đường Đại có thể lập tức đi tìm Thẩm Dự, không chút do dự, thế nhưng hiện tại bất đồng, nàng có một người chồng.

Nếu như nhất định phải tìm hiểu tình yêu của phụ nữ là gì, có lẽ là từ cổ chí kim nó chỉ bao gồm hai chữ — trung thành.

Cho nên mặc dù nghiêm túc tính toán ra, Đường Đại cứu hay không cứu Hình Viễn căn bản không có bất luận tổn thất cái gì, nhưng nàng vẫn không muốn đi, nàng đã không thể tưởng tượng tình cảnh ở dưới thân hần khom lưng hầu hạ. Vì vậy nàng thậm chí không dám hỏi Hà Hinh, Hình Viễn có còn sống hay không.

Buổi tối Đường Đại trần trọc khó ngủ. Hàn Phong cũng cảm giác được sự khác thường, ôm lấy nàng hỏi, nàng chỉ ghé vào trong ngực hần, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mà Hàn gia gần đây cũng không yên ổn, Hàn Phong vắng vẻ Phó Vân Dao làm cho nhị lão Hàn gia rất sợ hãi. Hàn phụ cùng hần đơn độc nói chuyện một lần, Đường Đại không biết nội dung, nhưng kết quả là hần bị lão phụ thân nhà mình đánh ột trận.

Buổi chiều Hàn mẫu lại qua cùng Đường Đại tán gẫu, Đường Đại cũng hiểu biết, sao không đoán được ý đồ của bà. Bà chẳng qua chỉ là chuyển hướng qua Đường Đại làm cho Đường Đại khuyên Hàn Phong phải “mưa móc quan ân.”

Đường Đại qua quét nghe theo bà, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Ngày rét đậm, trong Ngưng hương viên đốt lò sưởi, cũng không cảm giác lạnh. Nàng nằm ngửa trên giường, bất giác đã ngủ gật.

Lúc này Dự vương cũng bề bộn nhiều việc, hần lấy chút thuốc trị thương đưa cho Hà Hinh, trấn an tâm tình không tốt của Vương Thượng, dĩ nhiên không có nhân hạ đi quản Đường Đại. Hai người ở trong tiểu đình ở ao sen của Phù Vân tiểu trúc chơi cờ, chậu lửa cháy rất lớn, thỉnh thoảng phát sinh ra âm hưởng lép bép. Vương Thượng đối với chuyện Hà Hinh lén bỏ trốn cùng hạ nhân vẫn canh cánh trong lòng, nhất là cái người này cư nhiên lại là tâm phúc của Dự vương, vì vậy tên đệ đệ này của hần cũng bị tội liên đới.

Dự vương cũng rất đau đầu, người bị hần nhốt ở hình bộ đại lao, Vương Thượng đánh Hà Hinh, hần không nỡ, khuyên can mọi cách, kiến nghị Vương Thượng đánh Hình Viễn, nghĩ thầm dù sao hần da dày thịt béo, khổ sở vài cái cũng không sao.

Ai biết hoàng huynh vẫn luôn ở trong thâm cung của hần cũng có chút khí lực, xúc động phần nộ lại dùng hình, thiếu chút nữa lấy luôn cái mạng nhỏ của Hình Viễn. Vì vậy hần lại có chút không nỡ, rốt cục cũng là người theo bên cạnh mình, bồi dưỡng ra một tâm phúc không dễ dàng. Thật ra nếu nói về nữ nhân, hần so với cái hoành huynh này thông suốt hơn. Trước đây Hình Viễn cùng Hà Hinh cấu kết làm bậy, hần không phải không biết, nhưng cũng mở một con mắt đóng một con mắt.

Sau này Hình Viễn giết một nhà Thương Hãn thay Hà Hinh báo thù, hình bộ của hần có bao nhiêu người? Mặc dù Hình Viễn ra tay cẩn thận trăm bề, không lưu lại dấu mối, nhưng làm sao có thể tra không ra Thương Hãn từng cưới một xuyên không giả làm vợ, sau chủ động khai báo?

Chỉ là hần hồng nhan rất nhiều, nên cũng không tính toán mà thôi.

Mà Vương Thượng này lại không giống, Hứa thị lúc trước mất đi, hần đối với Hà Hinh thật ra có vài phần thật tình. Hơn nữa quân lâm thiên hạ, mấy năm nay quen được người ta bỏ đỡ, tam cung lục viện hơn một nghìn giai lệ, ai không trông ngóng hần sung hạnh? Hần có thể dung hạ sự phản bội như vậy, chỉ là trừng phạt nặng nề, đã là chuyện khó có được. Hà Hinh tuy rằng da thịt bị thương, chí ít nàng vẫn còn tay chân hoàn hảo, còn sống đứng không.

“Người rốt cục xử lý Đường Đại kia thế nào?” Vương Thượng nắm một quân cờ trắng, hạ cờ: “Trung nghĩa hầu đã cùng trăm nói qua vài lần, hần là cự thân, người biết có bao nhiêu là dài dòng.”

Bốn bề vắng lặng, Dự vương ở đây trước mặt anh cả cũng không quan tâm cấp bậc lễ nghĩa: “Hần còn không biết xấu hổ nói ra sao. Dạy con gái như thế nào, ngay cả tướng công mình cũng bắt không được! Còn để cho bọn họ động phòng!” Hần lần đầu tiên đối với những điều này cư nhiên có chút canh cánh trong lòng: “Gỗ mục không thể điêu khắc!”

Vương Thượng trầm ngâm: “Người đây là chơi đùa cái gì?”

Có hạ nhân dâng trà, Dụ vương yên lặng nhìn cờ, một lát sau hạ cờ: “Con chim nhốt lâu, luôn luôn nghĩ bên ngoài lồng tốt hơn so với bên trong. Thần đệ là muốn cho nàng bay bay ra ngoài, miễn cho nàng cả đời sống không yên ổn.”

Vương Thượng liếc thấy chỗ hấn hạ cờ, cuối cùng cũng mỉm cười, hấn lấy tay khê gõ bàn cờ: “Hấn là nên đi ở đây, chỗ sơ hở rõ ràng như vậy mà không nhìn thấy, thật không rõ người trước đây mang binh đánh trận như thế nào.”

Dụ vương buông tay: “Thần đệ nông cạn.”

Vương Thượng rõ ràng tâm tình tốt hơn một chút, hỏi cũng tương đối tùy ý: “Cả đời, người từ khi nào thì bắt đầu đối với phụ nữ dự định lâu dài như vậy?”

Dụ vương cũng giật mình, đúng vậy, cái gì là cả đời?

Hấn là hoàng tộc Đại Huynh, phụ nữ của hấn, chỉ có Thọ vương chính phi mới có thể nói cả đời.

Trong chốc lát, hấn nhẹ cong khóe môi, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: “Được rồi, bắt đầu từ ngày mai thần đệ cam đoan làm cho Trung nghĩa hầu không làm phiền hoàng huynh nữa.”

Một ván kết thúc, Vương Thượng đại thắng, tâm tình rất tốt: “Như vậy là tốt nhất.”

Hấn đứng dậy rời khỏi tiểu đình, bước qua cây cầu hình bán nguyệt đi qua mãn viện mai hoa, phải đi hướng gian phòng của Hà Hinh. Dụ vương cũng đứng dậy, hấn nhận biết ánh mắt, tự nhiên không cùng đi theo.

Gió lướt qua mặt hồ xanh nhạt nước trong ao cùng rèm sa, hấn chấp tay đứng ở trong tiểu đình, cảm y tổ sắc bên ngoài khoác áo lông chồn tía, hơi có chút mệt mỏi đóng mắt. Mai rụng không tiếng động, hồng nhạt, tím đậm, tuyết sắc, mép tóc trên vai hấn lộn xộn tung bay như loạn tuyết.

(Spoil: Chap sau có ngược, có H, có máu me, hehe...)

49. Chương 49: Nút Chết.

Dụ vương ngày hôm sau giá lâm Hàn phủ, người Hàn gia thụ sủng nhược kinh, tự nhiên là bằng mọi cách khoản đãi, ân cần vô hạn.

Đường Đại vốn không muốn đón chào, nhưng tốt xấu nàng cũng là Dụ vương ban hôn, hôm nay bà mới tới cửa, trốn mà không gặp thực sự là thất lễ. Nàng liền cùng Hàn Phong ra sảnh trước, nhưng thật ra cùng Dụ Vương gia uống trà tụ họp chỉ chốc lát.

Mà Phó Vân Dao vốn là ái nữ của Trung nghĩa hầu, cùng Dụ vương tất nhiên là có hiểu biết, cũng đi ra ngồi hầu một trận. Dụ vương đối xử với nàng như cháu gái, cùng nàng nói chút chuyện gia đình, thậm chí thay lão hầu gia mang giúp quần áo cùng đồ dùng hằng ngày qua, cho hạ nhân bưng cho nàng.

Đường Đại không rõ vì sao cùng ở trong thành Trường An, đi đường chỉ mất ba khắc, Phó gia đưa đồ dùng cho con gái mình lại phải nhờ Dụ vương đưa đến, thế nhưng nàng tự nhiên là không tiện mở miệng hỏi.

Dụ vương rảnh rỗi ngồi một trận liền tự ý rời đi, Đường Đại trong lòng an tâm một chút, nàng thậm chí nghĩ là Thẩm Dụ thật buông tha nàng, hấn hồng nhan vô số, sở dĩ quan tâm nàng, đơn giản là bởi vì lòng của nàng từ đầu đến giờ không ở trên người hấn. Hấn vẫn cho rằng nữ nhân như mã, hấn thích chinh phục chúng nó, nhốt vào chuồng. Thỉnh thoảng gặp một con cao ngạo, lại nổi tâm tư, không chỉ muốn cưới nó, còn phải cưới đến nó cam tâm tình nguyện, cưới đến khi nó nhìn thấy mình phải một bộ khom lưng uốn gối, cưới đến khi nó rời khỏi mình là sống không bằng chết.

Mà đến nay thời gian qua lâu, tính tình của nàng cũng đã như phụ nữ nhu thuận, hấn cũng nên mất hứng.

Vừa nghĩ như thế, nàng thoáng yên tâm, chỉ là vẫn nhớ Hà Hinh. Nàng đoạn tuyệt với Hà Hinh cái việc này không tính là cao thượng, nên dù sao cũng khó tránh khỏi một tia áy náy.

Buổi chiều, hạ nhân báo lại, Phó Vân Dao có chút đau đầu. Hàn Phong lệnh cho hạ nhân tìm đại phu, Hàn mẫu đưa hấn từ Ngưng hương viện đi ra, xách theo cái lỗ tai hấn kéo tới cửa Hàn lộ trai. Dưới cổng vòm

tam giác gốc mai leo lên mà thành, hoa rụng màu đỏ tía mang theo vẻ lạnh lẽo điêu tàn, hương thơm thấp thoáng.

Hàn Phong ở trước cửa chần chờ một hồi, mùa đông đối với Đường Đại mà nói cũng đồng dạng không phải là một mùa vui thích, tất cả ở tay trái nàng thường xuyên phát tác, nàng tuy rằng không nói ra, nhưng Hàn Phong có thể cảm giác được. Hắn hận không thể dính bên người nàng.

Thế nhưng Phó Vân Dao cũng là thê tử của hắn, là hắn đã lạy thiên địa, nhập qua động phòng, thê tử danh chính ngôn thuận cưới vào. Nàng từ một thiên kim vương tộc gả cho hắn đến thư hương hàn xá này, chỉ vì một quyền >.

Hàn Phong tới cuối cùng vẫn bước vào trong sân, Phó Vân Dao thấy hắn quả nhiên thụ sủng nhược kinh, nàng nằm ở trên giường, đối với sự thăm hỏi theo lễ của hắn trả lời xem như chất phác.

Hàn Phong có chút sợ đối mặt với nàng, ánh mắt của nàng quá mức trong suốt, có thể soi thấy hình ảnh của hắn, hắn ngồi ở ghế đầu bên giường nàng, bọn nha đầu đều rất thức thời mà lui xuống, trong phòng chỉ còn có hai người — một đôi phu thê.

Trong phòng đốt chậu than, trong lư hương chạm trổ khắc hoa không biết đốt cái hương liệu gì, có lẽ chậu than cháy quá lớn, Hàn Phong cảm thấy buồn bực, hắn vô ý thức muốn đi mở cửa, mới nhớ tới Phó Vân Dao đang bệnh, không biết là có trúng gió hay không.

Hắn ngồi một hồi lại có ý muốn đi: “Người nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi trước.”

Giữa màn gấm Phó Vân Dao thấp giọng gọi: “Tướng công.”

Hắn thấy trong mắt của nàng, mang theo sự đau thương thật sâu cũng dày đặc quyến luyến. Hắn cũng không biết vì sao mình tinh thần không tập trung, Phó Vân Dao nắm tay hắn, tay nàng thực sự là quá nhỏ, ngay cả da thịt trên ngón tay cũng mềm mại trơn bóng.

Trong phòng rất im lặng, Hàn Phong thấy cổ họng phát chặt, yết hầu hắn khẽ nhúc nhích, trong miệng phát khô, tư duy có chút tán loạn, hắn thậm chí có thể thấy cổ áo Phó Vân Dao hơi mở ra, lộ ra một khoảng da thịt như tơ như gấm, cùng một cái khe rãnh thâm sâu.

Hắn nghĩ ánh mắt mình dường như bóng ma trầm luân tại khe rãnh đó, bụng dưới phát hỏa, Hàn Phong thấy mình nhất định là bị ma ám. Hắn nghĩ hắn phải rời khỏi đây.

Đi... Đúng, Đại tử nơi đó, nàng nhất định đang đợi hắn.

Hắn không ngừng tự nói, nhưng chân bước không ra, ánh mắt hắn như cũ ở nơi nhũ cầu ẩn hiện giằng co cũng khó rời đi. Phó Vân Dao dường như cũng phát hiện nơi lực chú ý của hắn tập trung, trên mặt nàng cũng đã hồng như say rượu: “Tướng công...”

Nàng đứng dậy, chân tơ lướt xuống, lộ ra cái yếm hàn mai nguyệt sắc bao vây lấy tư thái lả lướt, đó là vẻ đẹp của một cô gái mười sáu tuổi, như nụ hoa sắp nở.

Nàng đứng dậy ôm hắn, da thịt phần lưng gần kề, Hàn Phong cảm giác được tay mình mất đi khống chế rơi vào trên mảng lớn da thịt mềm nhẵn. Phó Vân Dao má như nhiễm sương, nàng lui ra phía sau vài bước, chỉ dùng một chút lực, đã dắt Hàn Phong ngã vào trên giường.

Xử nữ mười sáu tuổi, với việc này đề kháng mạnh hơn rất nhiều, nàng liếc mắt qua lư hương ám hương lượn lờ, khẩn trương mà chờ mong. Hắn hiện tại ngay trên người nàng, thân mật như vậy hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, nàng lực lợi kéo đi quần áo hắn, lộ ra da thịt màu mật ong, hắn hôn xuống ngực nàng, bụng dưới, nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn.

Thế nhưng nàng đúng là hạnh phúc, đây là nam nhân nàng muốn, nàng còn nhớ rõ dưới >, dưới lời bình luận xoa dịu của nàng nhận được phúc đáp cứng cáp hùng hồn: ta tâm không thẹn, không sợ hải thị phi.

Hắn khẩn cấp tiến nhập vào nàng, cảm nhận truyền đến sâu sắc, nàng thở nhẹ một hơi, cuối cùng cắn chặt răng, trong phòng nhiệt độ thực sự rất cao, chỗ da thịt dán vào nhau mồ hôi một mảnh, hắn ôm thắt lưng của nàng, rong ruổi trên người nàng, lực độ kia dường như muốn đem nàng nhào vỡ.

Từng giọt mồ hôi của hắn rơi trước ngực nàng, Phó Vân Dao vươn tay nhẹ chạm vào gương mặt hắn, khuôn mặt anh tuấn kia đã bị dục vọng bao trùm.

Khấp phòng xuân sắc.

Đường Đại đang ngủ, bị tiếng mưa rơi trên mái hiên làm giật mình tỉnh giấc. Tỉnh lại thì theo thói quen tìm người ôm, nhưng phát hiện bên kia giường không có một bóng người. Đây là sau ba tháng thành thân, buổi tối đầu tiên Hàn Phong không có ngủ bên người nàng.

Đường Đại vẫn rất chán ghét phụ nữ nghi thần nghi quỷ. Vì vậy nàng chỉ là muốn đứng lên uống miếng nước. Còn không có mò lấy đồ đốt lửa, nàng đã cảm giác có gì đó không đúng — trước giường của nàng một người đang đứng.

Đường Đại sợ run một chút, thử tính toán gọi một tiếng: “Hàn Phong?”

Người trước mặt không nói lời nào, qua một lát, đôi mắt của Đường Đại nỗ lực thích ứng với bóng tối, mơ hồ thấy đường nét người trước mặt, trong lòng cũng kinh hoàng, nàng gắng sức làm cho thanh âm mình không run: “Vương gia?”

Dự vương kỳ thực đã đứng rất lâu, chủ ý ban đầu của hắn là tới nghiệm thu thành quả của Phó Vân Dao ở Hàn lộ trai. Vốn chuyện này để cho ám vệ vẫn đi theo Đường Đại, Diệp Độc Thành đi làm là được, nhưng lần này hắn có chút lo lắng — từ chuyện lần trước Đường Đại cùng Hàn Phong thuận lợi động phòng, hắn đã bắt đầu hoài nghi hiệu suất của Diệp Độc Thành.

Đó là hắn tự nói với bản thân như vậy, thế nhưng đến tột cùng vì cái gì mà đến đây, chính trong lòng hắn cũng không rõ. Ý định ban đầu là đi ngang qua đây, thuận tiện đến xem Đường Đại — hắn cần rõ đã quen, cũng không cảm thấy nửa đêm leo cửa vào phòng ngủ của nữ tử có gì không thích hợp, hắn tự nói với chính hắn nhìn xong sẽ đi.

Chỉ là nhìn một cái lại lâu như vậy, đến khi Đường Đại tỉnh lại, đồng thời nhận ra hắn.

Nàng sợ, mặc dù thanh âm đó cố gắng trấn định, hắn còn nghe rất rõ ràng. Trong lòng đột nhiên khó chịu, đối với cái loại muốn né tránh xa lánh này, bất mãn tích tụ đã lâu sau cùng bộc phát: “Người còn nhận ra được bản Vương sao?”

Bóng tối làm người ta sợ hãi, Đường Đại rất sợ động tác tiếp theo của hắn, rút lui về phía giường để phòng: “Vương gia nói cái gì vậy, tiểu dân... Tiểu dân đối với ân đức của Vương gia, khắc sâu vào trong ngũ tạng.”

Dự vương sao không nhìn ra động tác nhỏ của nàng, hắn đột nhiên cực kỳ hận sự bằng mặt không bằng lòng này, vươn tay ra kéo cái chăn đang che đậy nàng. Đường Đại kinh hãi, thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Vương gia, Vương gia đừng như vậy...”

Dự tính ban đầu của Thẩm Dự thực ra không muốn làm bất cứ cái gì, thế nhưng sự chống cự của nàng lúc này, nàng mềm giọng muốn xin, hắn lại ma ám đem chăn của nàng kéo xuống dưới, nàng vẫn không quen mặc yếm, áo ngủ vải bông trên người rất là rộng rãi.

Hắn đem chăn ném ra xa đầu giường bên kia, phủ người đặt trên người nàng. Nàng lạnh run, vẫn còn mạnh miệng chống đỡ: “Dụ Vương gia, người còn như vậy ta gọi người đến!”

Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, ăn chắc rồi, nàng không dám nói toạc móng heo, ngay cả miệng của nàng cũng không thêm che: “Người gọi đi, tốt nhất là cả nhà Hàn gia đều gọi tới.”

Tay hắn dùng lực, vải bông chịu không được lực đạo của hắn, trực tiếp xé rách, hắn khẩn cấp đưa tay đi vào, da thịt này đã lâu lắm không gặp vẫn mềm mại trơn nhẵn. Đường Đại liều mạng giãy dụa, trong lúc hỗn loạn đã trúng hắn một cái, móng tay từ cái mũi cào thẳng kéo đến xương gò má. Dự vương bị đau, thuận tay rút dây lưng vậy, gắt gao buộc lại hai tay nàng.

Hắn thật lâu không có kích động như vậy. Đường Đại có thể cảm giác được cự vật nóng như lửa nhảy lên để ở u kính khẩu, nàng không dám phát sinh bất luận âm thanh gì. Lưng vấy ở cổ tay thắt rất chặt, nhưng nàng không cảm giác đau đớn, người đàn ông dùng sức thẳng tiến vào thân thể nàng, nàng nước mắt như sông.

Ai cũng không thể gọi, ở thế kỷ 21 có một câu truyện cười là Ma vương nói với công chúa: “Người cứ kêu đến rách cổ họng cũng không có ai đến cứu người.” Mà nàng nếu kêu lên một tiếng, những người tới cứu nàng sẽ theo nàng cùng chết.

Thẩm Dụ cũng cảm giác nàng đột nhiên yên lặng, thân thể của nàng rất khô khan, điều này làm cho hắn có chút không dễ chịu, hắn vùi đầu trước ngực nàng, muốn thêm khúc dạo đầu để cho cả hai cùng sung sướng hơn, vừa mới cúi người xuống phía dưới, thỉnh thoảng nàng đột nhiên ngẩng đầu, một ngụm cắn lên cổ hắn.

Thẩm Dụ tuy hồi triều đã vài năm, nhưng hắn ngày trước khiên ưng lưu cẩu, bản lĩnh vẫn chưa mai một. Khi phát hiện ra nguy hiểm hắn lui về một tấc, bằng không một ngụm này của nàng tuyệt đối có thể đem động mạch cổ hắn cắn đứt.

Nàng sống chết cắn cổ hắn không chịu nhả ra, hắn còn đang trong thân thể nàng, đau nhức ngay cổ làm cho hắn vươn tay xiết cổ nàng, há biết nàng nghiễm nhiên chết cũng không nhả ra. Thẩm Dụ đau quá hừ một tiếng, cuối cùng hắn thu lực, nắm ngón tay hướng lên trên, tá hàm dưới nàng, khớp hàm mất lực, hắn lúc này mới có thể từ trong miệng nàng đoạt lại cái cổ của mình. Mà nàng miệng đã đầy máu tươi.

Thẩm Dụ chưa từng có cơn thịnh nộ nào như vậy, hắn từ nhỏ đến lớn vẫn tiếp thu nghiêm ngặt gia giáo hoàng gia, lễ nghi, lời nói và việc làm, rèn luyện hằng ngày, đều thông dong ưu nhã, cho dù là ở trên giường với phụ nữ cũng quý khí ung dung. Hiện giờ hắn phi thường tức giận, hoàn toàn đã quên mất tự mình đêm khuya xông vào phòng dân phụ muốn phi lễ gây rối.

Hắn không còn cố kỵ Đường Đại khô khốc nữa, dùng sức rút ra, lại nặng nề mà công thành, một lần lại một lần tận gốc mà chìm vào. Hắn có thể cảm giác mình xé rách nàng, nhưng hắn đành phải vậy, con liệt mã khó thể thuận này đã triệt để chọc giận hắn.

Đường Đại cảm thấy mình khả năng sống không nổi nữa, đau đớn tới cực hạn cảm giác cũng dần dần đi, mùi tanh trong miệng làm nàng muốn ói. Hắc ám trước mắt bắt đầu khởi động, ngoài cửa sổ mưa vẫn như cũ gõ lên mái hiên kiểu xưa.

Tư duy của nàng lần thứ hai trở nên rõ ràng, đến Đại Huỳnh bốn năm này, nàng vậy mà chỉ có một người đàn ông có thể tưởng nhớ.

“Hàn Phong...” Nàng nhẹ giọng gọi hắn, nhưng chỉ là môi nhẹ nhàng di chuyển không nên lời.

Đập vào mắt đều là bóng đêm âm trầm. Vì vậy tầm mắt hư vô.

Hắn tồn tâm địa dần vật, cho nên lúc này đây giao hợp đặc biệt lâu.

Thế nhưng nàng chung quy không có chết, mặc dù khi hắn từ trên người nàng xuống tới nàng vẫn phải cong đầu gối lui thành một đoàn để làm giảm bớt sự đau đớn của thân thể. Nàng có thể cảm giác được máu từ trong chân của mình chảy ra thấm vào ra giường. Nhưng mà nàng bò dậy không nổi, nàng thậm chí cứ như thế cong người nằm một hồi.

Hắn cũng không lại để ý nàng, rất nhanh sửa sang y phục, tự ý rời đi.

Ngoài cửa sổ mưa còn đang rơi, Đường Đại lúc này mới khóc thành tiếng, tay nàng còn bị cột, lưng vấy đã thít chặt vào da thịt, nàng khóc một trận, rốt cục vẫn ngừng lại. Đại Huỳnh không phải nhà của nàng, Hàn phủ cũng không phải nhà của nàng, nhà của nàng ở một nơi rất xa cách thời đại này hơn một ngàn năm. Cho nên dù là nàng có khóc chết ở chỗ này, cũng không có người nào đến an ủi nàng.

Mà nàng không thể để cho bất luận kẻ nào thấy bộ dạng của mình hiện tại, nàng ôm theo một tia mong muốn nhẹ giọng gọi: “Diệp Độc Thành? Tây Môn Xuy Ngưu ? Các người ai ở ngoài?”

Ngoài cửa sổ có một thanh âm rất nhanh vang lên: “Chủ tử.”

Là Diệp Độc Thành. Đường Đại còn đang khóc nức nở, nàng nỗ lực để cho thanh âm không mang theo giọng nghẹn ngào: “Người vào đây.”

Người bên ngoài dường như do dự trong chốc lát, cuối cùng đẩy cửa tiến vào. Đôi mắt hắn từ lâu đã thích ứng với bóng đêm, ban đêm nhìn đồ vật so với Đường Đại rõ hơn rất nhiều. Khi đó Đường Đại trên người che một tấm chăn mỏng, hai tay lại bị cột chặt, tóc đen dính trên cái trán đầm mồ hôi, trên giường một

mảnh ngổn ngang. Động tĩnh vừa nãy, hẳn tự nhiên là nghe. Xảy ra cái gì, trong lòng hẳn rõ ràng, cũng không nói nhiều, khom người tiến lên mặt không biểu tình cời lưng vấy ngay cổ tay Đường Đại.

Dụ vương vội vội vàng vàng vốn là cột một cái nút chết, nằng lại giãy dụa, cái nút này càng xiết chặt, mà trong bóng tối, cho dù hẳn có thị lực tốt trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà gỡ ra cái nút chết này.

Thời gian qua lâu, Đường Đại cũng không kiên nhẫn, cố sức nỗ lực gỡ tay ra khỏi, mà lưng vấy khảm vào càng sâu. Diệp Độc Thành đem hai tay của nằng kéo ra ngoài giường, thỉnh linh áo ngủ bị trượt xuống dưới, lộ ra thân mình xinh đẹp dưới chăn. Đường Đại không cho rằng hẳn có thể thấy rõ, bóng tối luôn là màu sắc bảo hộ tốt nhất.

Diệp Độc Thành đem cả người nằng di chuyển ra bên ngoài thêm một ít, vô ý làm cho chân trên người cũng kéo xuống ra ngoài, thành công gỡ ra xuân quang bị che đậy, thanh âm hẳn rất thấp: “Cứ như vậy, đừng nhúc nhích.”

Đường Đại vì thế nghe lời không nhúc nhích, nằng không thể cứ như vậy đợi đến hừng đông, Hàn Phong tùy thời đều có thể trở về. Nằng không thể để cho hẳn thấy dáng dấp hiện tại, mà nhìn ra bên người, chỉ có thể có người đàn ông xa lạ này để cầu viện.

Diệp Độc Thành lui ra phía sau hai bước, lại đo đạc vị trí, lần thứ hai nhắc lại: “Đừng nhúc nhích.”

Dứt lời, hẳn lấy tốc sét đánh không kịp bưng tai rút kiếm vung lên, Đường Đại chỉ thấy hàn quang chợt lóe, còn chưa kịp sợ, lưng vấy ở cổ tay đã bị đứt đoạn.

Hẳn cất kiếm vào vỏ, tiến lên kéo lưng vấy ra, vô ý thức thay nằng xoa xoa cổ tay, tiện tay bẻ lại khớp xương hàm của nằng. Đường Đại khản giọng: “Vừa nãy người nhìn thấy.”

Nằng không rõ lúc này vì sao lại tính toán chuyện buồn cười như thế. Diệp Độc Thành trả lời rất nghiêm túc: “Thuộc hạ sẽ không cười chủ tử.”

Đường Đại cảm thấy tất cả xấu hổ như thể tiêu tán, nằng phát tay: “Lui ra đi.”

Diệp Độc Thành khom người lui ra ngoài.

Đường Đại cố gắng chống đỡ xuống giường, đem tất cả quần áo bị rách thu dọn, trong phòng không có nước nóng, nằng rót nước trong bình trà súc miệng, lấy khăn lau mồ hôi trên người một lần, trải lại ra giường, bao gối vỏ chăn liên quan đều bị gỡ ra, lấy đồ dự bị trong tủ thay lên.

Nằng không ngừng nói với chính mình vừa rồi chỉ là cơn ác mộng, thực sự chỉ là một hồi ác mộng, kỳ thực cái gì cũng không có phát sinh qua.

Nghĩ như vậy, nằng liền bắt đầu tin tưởng kia thật sự là cơn ác mộng, chịu đựng đau đớn sâu sắc trên người lại nằm xuống, có lẽ là dính nước lạnh, tật cũ ở tay trái lại bắt đầu phát tác.

Lúc đó đã là canh tư, đêm mưa lác đác, nằng trần trọc, khó mà ngủ lại.

(PS: Mệt chưa mọi người, tình hình là hết vui rồi, chỉ còn có ngược, ngược thăm.)

50. Chương 50: Hồng Nhan Bạch Cốt.

Canh năm, Thọ vương phủ.

Mộc Uyển Từ trong giấc mơ giật mình tỉnh giấc, nhưng nằng thật ra không sợ hãi, cũng biết người vào là ai — cái mùi tô hợp hương này, nằng đã quá mức quen thuộc. Nằng khoác áo đứng dậy, mưa rơi bên ngoài, hẳn trên mình đều ẩm ướt.

Mộc Uyển Từ cuống quýt thay y phục cho hẳn, bỏ thêm một ít than vào lò, sợ hẳn bị cảm lạnh: “Gia, hơn nửa đêm rồi, ngại đi đâu vậy...” Thanh âm của nằng ôn nhu lộ ra sự ân cần khó nén: “Trên người đều ướt hết.”

Thẩm Dụ mặc cho nàng thay y phục, nàng gọi thị nữ mang nước nóng vào. Đợi giá cảm nền đốt lên, nàng mới nhìn rõ trên mặt hắn có một đạo vết xước. Mộc Uyển Từ trong lòng thất kinh, nghĩ không ra người nào to gan lớn mật dám nhỏ râu hổ. Nhưng hắn sắc mặt âm trầm, nàng tuyệt không dám hỏi.

Nước mưa rét đậm thấm vào trong xương, hắn đem thân thể chôn vào trong thùng tắm, cả người mới có chút hơi nóng, linh hồn một lần nữa quay về.

Hắn lôi kéo Mộc Uyển Từ cùng tắm, Mộc Uyển Từ rất giỏi nhìn mặt đoán ý, thấy hắn tâm tình không tốt, cũng chiều theo ý hắn, cùng nhau tắm rửa. Thỉnh thoảng có thị nữ châm thêm nước nóng, hắn cũng không nói gì, tựa vào trên thùng tắm chạm hoa mẫu đơn thiếp vàng, Mộc Uyển Từ càng thêm sợ hãi cực kỳ —— dưới cấn cổ hắn có một vết thương, dữ tợn đáng sợ.

“Gia, ngài đây là...” Nàng hoảng loạn gọi thị nữ cầm thuốc mỡ tiến vào. Vết thương thấm nước, đã trắng bệch, xung quanh sưng phù. Nàng cực nhẹ nhàng thay hắn thoa thuốc, hắn lại nhắm mắt nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Đầu ngón tay mang theo hơi lạnh phủ lên cấn cổ, đột nhiên hắn kéo tay nàng, thanh âm cực thấp: “Người yêu bản Vương không?”

Mộc Uyển Từ không rõ hắn vì sao đột nhiên đi hỏi cái này, nhưng vẫn ôn nhu như trước trả lời: “Đương nhiên là yêu.”

Hắn dường như rất thỏa mãn với đáp án này, gờ tay ôm nàng ra khỏi thùng tắm, lau khô qua loa, ấn nàng đến trên giường.

Đường Đại vẫn ngủ thẳng đến giờ Thìn, mưa bên ngoài cuối cùng cũng ngừng. Trời lại rất âm u, mây đen trên không rải rác, gió lạnh thấu xương, như là báo hiệu đại tuyết sắp tới.

Hàn Phong đi vào nàng thật ra đã tỉnh, chỉ là ở trong chăn không chịu đứng lên. Hàn Phong rót nước đưa cho nàng, ôn nhu nói: “Nên dậy rồi.”

Đường Đại lui ở trong chăn, sợ hắn để ý đến vết thương trên người: “Không được, ta ngủ đến trưa rồi cùng nhau ăn.”

Nàng biết cứ như vậy, Hàn mẫu khẳng định sẽ lải nhải một trận, thế nhưng lúc này nàng không muốn đến nhà ăn, ở trước một nhà gia nhân Hàn phủ miễn cưỡng vui cười.

Hai người đều có tâm sự, dĩ nhiên không phát hiện sự dị thường của đối phương.

Hàn Phong rất nhanh liền từ Ngưng hương viên đi ra, hắn cũng không biết mình muốn đi đâu, lững thững đi qua đường nhỏ rải đá xanh trên viện Lạc thanh, gốc mai già kia đã nở hoa, bông hoa hồng nhạt đứng ngạo nghễ nghênh sương ở đầu cành cây già cỗi. Khắp viện cây cỏ đều mang theo sự ẩm ướt sau cơn mưa, thỉnh thoảng có giọt nước mang theo hương mai rơi trên cổ hắn, lạnh đến thấu xương.

Buổi chiều ngày kế, Ôn quản gia của Phù Vân tiểu trúc cầu kiến Đường Đại, nói là Hà Hình dặn hắn mang qua một ít lễ vật. Đường Đại trong đồng điểm tâm, đồ trang sức nhìn thấy hai bình thuốc mỡ hoạt huyết giảm đau, cái loại này có thể dùng ở chỗ tư mật. Nàng tiến bước Ôn quản gia, xoay người nói với nha đầu đang cầm đồ lễ vật: “Cầm đi ra ngoài ném hết!”

Buổi tối Đường Đại và Hàn Phong như trước cùng ngủ, nàng tắt hết nến, tựa đầu thật sâu chôn trong lòng hắn. Hàn Phong không biết nên cùng nàng mở miệng như thế nào về chuyện tối hôm qua, ngữ thanh của nàng mang theo tiếng khóc thút thít: “Hàn Phong, chàng dẫn ta đi thôi.”

Hàn Phong trong lòng căng thẳng, hắn chỉ cho rằng nàng đã biết chuyện tối hôm qua, trong lòng cũng cay đắng khôn xiết: “Ừ, chờ song thân sống hết quãng đời còn lại chúng ta sẽ đi.” Hắn nắm chặt tay nàng, cúi đầu hôn lên tóc nàng: “Hàn Phong đã nói ra, nhất định giữ lời.”

Nước mắt Đường Đại dính lên nội y bạch sắc của hắn, hắn cảm giác nhiệt độ kia chậm rãi chuyển lạnh, chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt: “Đừng khóc...Đại tử, cầu xin nàng đừng khóc...”

Đường Đại liền thực sự ngừng nước mắt, nàng đem mặt dán sát vào ngực hắn, ngữ thanh nghẹn ngào: “Ừ, ta không khóc, ta đợi.”

Hai người vai gáy ôm nhau, đều có tâm sự.

Mà Dụ Vương gia có chút phiền phức, dầu rằng trên cổ hắn có thể lấy cổ áo che đi, nhưng vết cào trên mặt không ẩn giấu được.

Cái này người có thể tưởng tượng, trong triều đình trước mặt bao người, Thọ vương ăn mặt một thân triều phục thân vương giao long tím than, đầu đội thất tinh thông thiên quan, trên khuôn mặt uy nghiêm có một đạo vết cào...

Hắn không phải không nghe thấy chúng quần thần len lén nói thầm, ngay cả Vương Thượng ngồi trên long ỷ trên cao cũng cảm thấy hứng thú ngắm thêm vài cái, thế nhưng hắn có thể giải thích cái gì? Nói hắn nửa đêm tự ý xông vào phòng ngủ phụ nhân, đang thực hiện thú dục thì bị người ta cào?

Việc càng bôi càng đen này, hắn nhất định sẽ không làm, cho nên biện pháp giải quyết tốt nhất, chính là câm miệng.

Ngày hôm sau, Công Khai Đình ra một quyển sách mới, tên cũng rất mới —— >

Đương nhiên làm một nhân vật phong lưu, Dụ vương cũng không để ý đồng nghiệp gì gì đó, có thể làm hắn thẹn quá thành giận chính là cái đồng nghiệp này đoán chính xác, viết thành một cái tường thuật hiện trường a! Cùng ngày hắn liền ra lệnh cho hình bộ lập tức bắt được tác giả, xử lý nghiêm khắc!

>_

Cuối tháng ba, hoa đào nở rộ. Hàn Phong dẫn Đường Đại đến chốn đào nguyên du xuân, Đường Đại thật ra đối với hoa đào không có hứng thú, nàng sở dĩ háng hái bưng bưng là bởi vì chủ nhân chốn đào nguyên cũng họ Đào, gọi là Uyên Minh... (Đào Uyên Minh là nhà thơ nổi tiếng TQ.)

Mà chốn đào nguyên cách nhà chồng Thụy Từ rất gần, Đường Đại với Hàn Phong ngắm hoa đào thuận tiện ghé Phỉ phủ, Thụy Từ thấy cổ nhân kinh động, vui vô cùng, hết lời giữ lại, Đường Đại liền ở Phỉ phủ nửa tháng.

Thụy Từ vốn cũng không quen cá chậu chim lồng, thế nhưng đặc biệt gả vào nhà lão gia gia giáo nghiêm ngặt, bản thảo của nàng trong khuê phòng, cuối cùng chỉ có Đường Đại là đọc giả.

Đường Đại vòng vèo hơn mười ngày, Hàn Phong rốt cục nhện không được đến đón. Thụy Từ không mượn có giữ lại nữa, đành cùng hai người bịn rịn chia tay.

Trở lại Hàn phủ, Đường Đại thấy bầu không khí có chút không bình thường, là như thế nào, nàng cũng không nói lên được, cổ tình muốn hỏi, cũng không biết hỏi từ đâu.

Đảo mất liền tới tháng sáu, ngày đó Hàn phủ có gia yến thì Đường Đại mới thấy Phó Vân Dao, ngày mùa hè quần áo đơn bạc thân thể nàng ta hơi đầy đặn, bụng hơi gồ lên, nghiễm nhiên đã có thai bốn tháng. Đường Đại như bị sét đánh, đứng một lát mới quay đầu nhìn Hàn Phong, Hàn Phong cúi đầu, tránh được ánh mắt của nàng.

Buổi tối, Đường Đại cáo ốm đóng cửa không ra. Hàn Phong mời đại phu đến chẩn trị, đại phu vẫn chưa chẩn ra bệnh nặng gì, chỉ đành phải nói nhiệm phong hàn, khi kê đơn thuốc Đường Đại đột nhiên hỏi một câu: “Đại phu, vì sao ta thành thân gần tám tháng cũng chưa có mang thai?”

Trung y xác thực so với Tây y ở thế kỷ 21 biết rộng hơn một ít, hắn chỉ hơi giật mình liền nói ra đáp án: “Phụ nhân dùng lâu được Hồ lang, đối với thân thể khó tránh khỏi ảnh hưởng, tại hạ khai mấy phương thuốc, phụ nhân chiếu theo điều dưỡng, một năm rưỡi, muốn quý tử, cũng không phải việc khó.”

Đường Đại biết hắn kín đáo, được Hồ Lang đó là thuốc tránh thai ở Phù Vân tiểu trú thường xuyên dùng, nàng chỉ cười cười: “Khoan... Cảm ơn đại phu.” Nàng gọi nha hoàn tiễn hắn ra cửa, một mình ở trên giường chờ ra.

Hàn Phong tiễn khách khứa xong lại đến Ngưng hương viên, hắn không biết nên mở miệng thế nào, Đường Đại cũng không muốn hỏi, hai người đối diện không nói gì.

Phát ngốc một trận, Hàn Phong nắm tay nàng nhẹ nhàng ôm giữ nàng: “Cái gì cũng không thay đổi, Đại tử.” Hân thần sắc trịnh trọng, ngữ khí kiên quyết: “Ta, nàng, còn có Trường Bạch sơn, thiên trì, cái gì cũng không thay đổi.”

Nàng nghĩ không ra lý do gì để chỉ trích hân, kia cũng là thê tử của hân, nàng có thể trách hân ngủ với thê tử của hân sao?

Nàng chỉ có thể quay qua chăm chú nắm tay hân, như nắm một rễ cây, một cọng cỏ sắp cùng nàng chìm chìm.

Cuối tháng sáu, một hồi giông tố.

Hàn Phong đi Công Khai Đình, Đường Đại làm tổ ở Ngưng hương viên, cho đến lúc chạng vạng, lôi đình vũ thu. Ở thành Trường An có những người đưa tin chuyên chạy đi truyền tin tức, Đường Đại mở phong thư giấy dầu được người đưa tới, mặt trên rõ ràng là chữ viết của Hà Hinh, thư viết: tức tức lại Lan Nhược Tự.

Chữ viết nhìn ra được có chút vội vàng. Đường Đại trong lòng kinh nghi, Lan Nhược Tự cách xa ngoại ô, cách nơi này sợ không ít hơn hai canh giờ lộ trình, chạng vạng đi đến nơi núi hoang chùa dã như thế để làm gì?

Nàng tỉ mỉ nhìn hai mặt thư, năm chữ ngắn ngủi, nhưng nàng nhận định đây là tự tay Hà Hinh viết, có lẽ là vì nàng không có lạc khoản. (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

Hàn Phong chưa có trở về, Đường Đại cũng sẽ không cưỡi ngựa, mượn một chiếc xe ngựa, lúc đó sắc trời đã gần tối, đầu đường Trường An vẫn như trước náo nhiệt phi phàm, xe ngựa xuyên qua đoàn người rộn ràng trên đường, dần dần đường đi bắt đầu xóc nảy, người ở thừa dần.

Lan Nhược Tự ở lưng chừng núi, Đường Đại có chút vui mừng khi Hà Hinh hẹn ở chỗ này, nếu không ở chỗ này sống qua một thời gian rất dài, sắc trời như vậy, nàng căn bản không có khả năng leo lên trên núi.

Đường mòn trên núi lâu lắm không có người đi qua, cây mận gai mọc thành bụi, thỉnh thoảng có cành khô kéo vướng góc áo. Đường Đại cũng có chút sợ hãi, nàng chỉ có thể chạy nhanh hơn, bận rộn sẽ giảm bớt hoảng sợ.

Từ từ trên bầu trời hiện lên ánh trăng, màu sáng bạc chiếu lên sơ ảnh núi rừng, mơ hồ nhìn thấy mọi vật.

Đường Đại tay chân cùng sử dụng, dùng hết hai phần ba canh giờ, tự viện rách nát kia cuối cùng đã hiện ra trước mắt.

Nàng nhẹ tay chạm lên cánh cửa cũ, mở rộng ra quả nhiên là Hà Hinh, nàng ấy mặt vấy tơ tằm xanh nhạt bên ngoài khoác qua loa áo choàng hoàng sa, tóc dài chưa chải, ngay cả bông tai cũng không mang, càng làm cho Đường Đại khiếp sợ chính là —— bụng dưới của nàng nhô lên rất cao, nghiêm nhiên là mang thai đã mấy tháng.

“Người...” Đường Đại cả buổi nghĩ không ra nên hỏi vấn đề nào trước, cuối cùng dự định chờ tự Hà Hinh mở miệng. Tâm tình Hà Hinh nhìn ra được rất là vui vẻ, nàng cười yếu ớt nói cho Đường Đại: “Đại tử, ta đã giết hân.”

Đường Đại qua một hồi mới phản ứng: “Ai? Người giết ai?”

Phản ứng đầu tiên của nàng là Thẩm Dự, phản ứng thứ hai mới ra đáp án: “Vương Thượng? Người giết Vương Thượng?”

Hà Hinh vẫn như cũ cười: “Đại tử, ta muốn xin người một việc.”

Đường Đại dường như mất trọng lực, trong đầu có chút loạn, nàng chỉ có thể gật đầu: “Người nói.”

Trên tay Hà Hinh vậy mà có một đoản đao, trên mặt còn dính máu: “Mổ bụng ta, giúp ta lấy đứa bé ra.” Thần sắc của nàng vẫn không gợn sóng, kỳ thực nàng vẫn luôn tỉnh táo thanh tĩnh, nàng biết rõ ràng cái giá phải trả ổi một hành động: “Nó đã hơn bảy tháng, trước đây ta nghe mẹ ta nói qua bảy sống tám không sống, nó hân có thể sống sót.”

Nàng đem đao đưa cho Đường Đại, ánh mắt cuồng nhiệt: “Đại tử, ta thật không ngờ ta vậy mà còn có thể mang thai, đây là lễ vật trên trời ban cho ta, thế nhưng thời gian của ta không nhiều. Bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện hắc đã chết, rất nhanh.” Nàng bên môi vẫn mang nụ cười, không có nửa điểm tiếc hận: “Người giúp ta tùy tiện tìm một gia đình, không cầu phú quý, chỉ cầu nó có thể sống sót.”

Đường Đại lui về phía sau từng bước, Hà Hình nắm tay nàng, đem chuôi đao đưa đến tay nàng: “Xin lỗi Đại tử, ta biết ngươi sẽ sợ, thế nhưng trừ ngươi ra, ta không có ai để nhờ. Đến đây đi.”

Đường Đại nắm chắc chuôi đao lắc đầu: “Không thể được Hà Hình, ta không hạ thủ được.”

Hà Hình cũng có chút sốt ruột: “Đại tử, nhanh động thủ, nếu không bọn họ tới, ngươi cũng có nguy hiểm!”

Đường Đại lắc đầu như trước, tư duy của nàng đã hỗn loạn, quá nhiều chuyện trong nhất thời không tiếp thu được: “Không có khả năng.”

Hai người đang tranh chấp, có người xông tới, Đường Đại quay đầu thì thấy Diệp Độc Thành, hắc nhếch môi tiếp đao dao trong tay Đường Đại, lấy động tác cực nhẹ ở bụng dưới Hà Hình tìm một đường chữ thập, tay hướng vào bên trong, thuận lợi đưa đứa bé ra.

Ánh trăng chiếu lên máu tươi, Đường Đại thấy toàn bộ thế giới đều là một mảnh đỏ sẫm, Diệp Độc Thành động tác nhanh chóng xé rách nhau thai, móc hết chất dơ bẩn trong miệng đứa bé ra, cởi áo khoác ngoài bao lấy, nó giống như từ trong giấc mộng đẹp tỉnh giấc, là ai nói, sinh vốn là khổ, sống là chuộc tội...

Nó là một đứa trẻ mới sinh thiếu tháng, tiếng khóc đều nhỏ bé yếu ớt như vậy.

Đường Đại không kịp nhìn nó, nàng chỉ cúi người đỡ Hà Hình, nhiều năm về sau trong giấc mơ Đường Đại vẫn nhớ kỹ về mặt Hà Hình, mỉm cười tái nhợt không chút máu, nàng hỏi Đường Đại: “Đại tử, người nói bên kia bầu trời là cái gì?”

Thật ra khi đó, Hà Hình chỉ lờ lợ kéo tay Đường Đại, giọng như muỗi kêu: “Tên của nó là Thế An, nguyện đời đời kiếp kiếp, bình an.”

Đời đời kiếp kiếp, bình an.

Thế nhưng Hà Hình, ranh giới Đại Huỳnh hơn sáu trăm vạn ki-lô-mét vuông, ta có thể mang nó đến nơi nào? Đường Đại mờ mịt.

Diệp Độc Thành kéo nàng: “Đi mau.”

Đường Đại chỉ có thể mặc cho hắc dất, khi sắp ra đến cửa chùa nàng hoảng sợ quay đầu lại, Hà Hình nằm ở nơi ẩm ướt, trên án cổ tản ra mùi vị nấm mốc, ngửa đầu hướng nàng mỉm cười. Trong núi, ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu tầng mây chiếu lên lớp lá cây cát đằng ở chùa hoang, quanh ảnh như ký ức loang lổ.

51. Chương 51: Giám Quốc.

Đường Đại theo Diệp Độc Thành bước nặng bước nhẹ ra tới sơn đạo, nếu như nói đường lên núi gồ ghề, như vậy con đường xuống núi này cũng không gọi là đường.

Đến cuối cùng Diệp Độc Thành một tay kéo trụ nàng, một tay ôm đứa trẻ vừa mới ra đời, gần như là chạy xuống núi.

Lan Nhược Tự ở ngoại ô, ánh trăng mặc dù sáng, nhưng cư dân đa phần đều đã ngủ.

Thỉnh thoảng có tiếng mấy con ếch kêu lên, đêm yên tĩnh mà tịch liêu.

Diệp Độc Thành ôm đứa nhỏ đi nhanh về trước. Đường Đại lúc này lại đặc biệt tỉnh táo: “Diệp Độc Thành!” Nàng theo sau: “Chúng ta tìm một gia đình, nó... Nó khả năng phải ăn chút gì trước.”

Diệp Độc Thành thần sắc nghiêm trọng: “Ta phải mang nó quay về Thọ vương phủ.”

Đường Đại biết mình tranh không lại hắc, hắc sợ đi lấy ra đứa bé này, mà không trực tiếp bắt đi Hà Hình cũng chỉ là không muốn dính đến Đường Đại. Nếu Hà Hình sống, trong triều có người tranh luận sẽ nương theo nàng lờ ra Đường Đại, lại kéo theo Thẩm Dự.

Tội hành thích vua, đủ để lay động địa vị trong lòng nhân thần vua Thọ vương. Cho nên Thẩm Dụ cũng chỉ có thể hạ ra hạ sách, chính là muốn Hà Hình vĩnh viễn câm miệng, chết không đối chứng.

Hà Hình làm sao không rõ đạo lý này, khi nàng hạ thủ đã biết trước kết quả. Thực ra Vương thượng từ trước đến giờ đối với nàng không tệ. Hắn nỗ lực dùng hết thủy hỏa ái để bù lại cho cái người mất đi trước đó, chỉ là đáng tiếc hắn gặp phải Hà Hình.

Trong thế giới của Hà Hình, yêu hận vĩnh viễn không có khả năng dùng hòa.

Đường Đại cũng không dự định cùng Diệp Độc Thành tranh chấp: “Coi như là muốn đem nó về Thọ vương phủ, chí ít cũng nên cho nó ăn chút gì đó, người dù sao cũng không muốn mang về một cái xác trẻ con chứ?”

Cước bộ Diệp Độc Thành liền chậm lại: “Tìm một hộ gia đình đi.”

Đêm khuya gõ cửa, gia đình bình thường cũng không dám trả lời. Hai người sau cùng chỉ có thể tìm một gia đình rất nhỏ, còn là một cái khách sạn đang kinh doanh, đưa cho tiểu nhị mấy đồng tiền thưởng, kêu hắn vo chút gạo, nấu thành cháo lỏng.

Đường Đại với Diệp Độc Thành chưa từng chăm sóc qua trẻ con, nó thật sự là rất yếu đuối. Diệp Độc Thành mang áo mặc cởi ra, đem nó dán vào trong ngực, duy trì nhiệt độ cơ thể nó. Đường Đại đợi cho nước cháo nguội, liền chuẩn bị một cái muỗng lại đút, nàng múc một muỗng đầy, Diệp Độc Thành nhìn nửa ngày rồi cực mở miệng: “Sẽ sặc chết nó!”

Đường Đại ho nhẹ một tiếng, đem cái muỗng cháo đổ bớt phân nửa, nhẹ nhàng dính bên môi nó, khi đó nó cũng đã khóc mệt, da mặt nhăn nhoe, toàn thân đỏ hồng, còn không lớn bằng con thỏ rừng Thẩm Dụ sẵn được lần trước.

Đường Đại dè dặt đút vào, nó còn không ăn được một chút, đút một lát cũng không được bao nhiêu. Ngược lại trên y phục Diệp Độc Thành dính toàn cháo lỏng.

Đường Đại rất lo lắng: “Nó... Nó hình như không ăn vào.”

Diệp Độc Thành cũng mò không ra: “Hay là ăn không được bao nhiêu...” Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Đại: “Người đi trước đi, chuyện này cùng người không quan hệ.”

Đường Đại chỉ có thể lắc đầu: “Chuyện này không có khả năng cùng ta không quan hệ.”

Diệp Độc Thành đem nó lần nữa ôm vào trong ngực: “Người biết Hà Hình làm cái gì không? Đó là tội lớn tru di cửu tộc. Nếu dính dáng đến người, toàn bộ Hàn phủ đều phải bị liên lụy.”

Đường Đại lấy ngón tay chạm vào khuôn mặt nhăn nhó của nó: “Vương gia nhà người không ngốc, nếu một ngày hắn phát hiện Vương thượng chết ở Phù Vân tiểu trúc, chuyện thứ nhất là tìm Hà Hình, Hình Viễn bây giờ còn ở trong hình bộ đại lao, muốn tìm được Hà Hình người thứ nhất hắn tìm là ta. Phòng chừng hiện tại hắn đã sớm phái người bao vây Hàn phủ. Ta có trở về hay không... không có khác nhau.”

Diệp Độc Thành thất kinh trước sự bình tĩnh của nàng: “Người đã nghĩ ra đối sách ứng phó?”

Nàng đùa giỡn đứa bé trong lòng hắn, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Người đời nói cọng rơm cứu mạng, thực ra cọng rơm không cứu được mạng, nó chỉ khiến người ta hy vọng... Phí công hy vọng.”

Khi hai người trở về thành, cửa thành Trường An đã đóng, quân đội thủ thành đã đổi thành ngự lâm quân hộ vệ hoàng cung, toàn thành Trường An giới nghiêm.

Diệp Độc Thành đưa cho quân coi giữ thành lệnh bài Thọ vương phủ, có người cho bọn họ vào thành, quan binh thủ thành sau khi kiểm tra nghiêm ngặt mới cho họ vào.

Khi đó Hàn phủ quả nhiên đã bị tầng tầng lớp lớp bao vây, Thọ vương đang bận tối mày tối mặt, cũng may hắn vốn phụ trách phòng thủ thành Trường An, các trạm gác đa số là người của hắn, mới không có đến mức nước đến chân mới nhảy.

Tin Vương thượng chết được bảo mật nghiêm ngặt, của cung sớm phong tỏa, cũng may trong phủ hắn vốn huấn dưỡng trước tử sĩ, âm vệ, phòng ngừa dị động, lập tức liền đem các ngoại thích nắm giữ binh quyền ở thành Trường An khống chế.

Chư thần trong triều, có Phan Liệt con của Phan thái sư nắm trong tay binh quyền nhiều nhất, Thẩm Dụ sao không biết người này làm khó mình khắp nơi, nhưng dù sao vẫn ngại hấn một nhà trung liệt, không đáng tính toán. Hôm nay Vương thượng chết sớm, thái tử mới bốn tuổi, không thể trọng dụng.

Thời kỳ bất thường, Phan phủ liền bị canh giữ nghiêm ngặt, một con ruồi cũng bay không lọt.

Chuyện vụn vặt khó nói hết, Thẩm Dụ một đêm chưa ngủ, cho đến sắc trời không rõ mới trở về Thọ vương phủ.

Mà trong thành Trường An, bách tính một đêm mộng đẹp, triều đại giang sơn đổi chủ, trong hoàng thành phát sinh chuyện gì, bọn họ kỳ thật cũng không quan tâm.

Đây là lần đầu tiên Đường Đại chính thức đi vào Thọ vương phủ, năm vừa xuyên qua nàng tham gia hội thơ mừng thọ Thọ vương, còn xui xẻo đem bài thơ > ra giả mạo khiến cho bị thương. Lúc đó còn không kịp nhìn cảnh trí trong phủ, liền bị Dụ vương đuổi ra ngoài.

Mà nay, khi một lần nữa ngồi ở phòng khách Thọ vương phủ đã qua bốn năm.

Nàng ôm trong lòng đứa trẻ nho nhỏ mới sinh, khi Thẩm Dụ bước nhanh vào phòng thì nàng đang cúi đầu xuất thần nhìn nó, tình cảnh này không giống một khâm phạm phạm trọng tội đến tự thú, mà giống như là Tần Hương Liên thiên lý ôm con tìm chồng.

Gia nhân cũng biết tính tình chủ tử nhà mình, mặc dù Diệp Độc Thành đã sai người đến Lan Nhược Tự lấy thi thể Hà Hinh, nhưng khi thấy nàng ôm đứa trẻ mà tới, chưa từng dám thất lễ. Mà Đường Đại cúi đầu cũng không phải đang nhìn vật nhỏ kia —— nàng chờ đến độ muốn ngủ gục.

“Vương gia.” Nàng lần này rất ngoan, nghe tiếng bước chân hấn liền đứng lên.

“Ừ.” Hấn dường như thờ ơ lên tiếng, hai người có hơn nửa năm không gặp. Đường Đại đương nhiên là không muốn thấy hấn, có thể trốn thì liền trốn là hay nhất. Hấn cũng hiểu được không thể không để ý thể diện, hấn dù sao cũng là hoàng tộc, cũng không phải là lưu manh thô phỉ trên Phục hồ sơn hay cái sơn linh tinh gì đó, chuyện bá vương ngành thượng cung, chính hấn cũng biết không vẽ vang gì. Vì vậy cũng lười cùng nàng đối mặt.

Hấn đi tới trước mặt Đường Đại vươn tay, Đường Đại một lát mới để ý đưa đứa bé đang ngủ say cho hấn. Nàng rất sợ hấn mô phỏng theo tình cảnh trong Triệu thị cô nhi, đem đứa nhỏ ném chết tại chỗ, khi đưa qua liền nói: “Nó mới hơn tám tháng, rất yếu.”

Thẩm Dụ như có chút suy nghĩ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn trên tay: “Hơn tám tháng?”

Đường Đại gật đầu thanh âm rất là do dự: “Hà Hinh không muốn nói cho ta biết phụ thân nó là ai.”

Thẩm Dụ đương nhiên là còn nghi vấn, hấn cũng không thập phần tin tưởng những gì Đường Đại nói, thế nhưng Đường Đại cũng hiểu đạo lý hư hư thực thực, giống như là thư không có lạc khoản mà Hà Hinh đưa cho nàng. Chỉ có vật giả tạo mới có thể làm cho người ngoài nghi vấn, vì thế càng làm càng thêm có chứng cứ. Thẩm Dụ sẽ không muốn cho đứa bé này sống sót, mẫu thân của nó hành thích vua, là tội nhân thiên cổ của Đại Huynh vương triều, nó không có tư cách sống sót. Mà người chấp chính tự nhiên cũng không lưu lại cái người này để gây họa, chờ cho hấn mười năm sau có thể báo thù.

Nhưng thời cổ hoàng tử hết sức quý báu, chỉ cần đứa trẻ này có một phần là cốt nhục của Vương thượng, hấn ra tay sẽ có vài phần lo lắng.

Thẩm Dụ quả nhiên trầm ngâm một trận, một lát sau ngửa thanh băng lãnh: “Người đâu, đem Đường Đại nhốt vào đại lao hình bộ, đợi sau này thẩm tra.”

Có thị vệ đi lên tóm Đường Đại, dùng công sắt cột lại, chuẩn bị dắt đến hình bộ, trước khi ra cửa hấn phân phó một tiếng: “Còn nữa đây là trọng phạm, bản vương chưa cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được thẩm vấn.”

Thị vệ cung kính trả lời, mang theo Đường Đại ra ngoài, Đường Đại còn có hai sự kiện không yên lòng, thế nhưng nàng chỉ nói một câu: “Vương gia, người của triều đình khẳng định sẽ yêu cầu kiểm liệm thi thể Hà Hinh, đưa bé...”

Dụ vương vẫn không xoay người: “Đi thôi.”

Đường Đại suy nghĩ nửa ngày, tình huống ở Hàn phủ nàng cuối cùng vẫn không dám hỏi. Hay là lúc này, chỉ có thờ ơ không đề cập đến mới là bảo hộ.

Đường Đại liền ở trong hình bộ đại lao, ở đây cùng Đại lý tự đại thể tương đồng. Chỉ là nàng không bao giờ có thể gặp gỡ cô gái gọi là Hà Hình kia nữa.

Do trước đó dẫn binh, Thẩm Dụ quản lý cấp dưới nghiêm cẩn, bầu không khí ở hình bộ đại lao thật ra tốt hơn rất nhiều, chỉ ít ngục tốt không dám tùy ý ngược đãi nữ tù. Toàn bộ đại lao vẫn có người tuần tra, thời gian giữa mỗi lần là hai khắc.

Đường Đại cứ như thế ngồi ở trên đồng rơm rạ, bên ngoài sắc trời hiện ra, song cửa sổ trong lao hiện ra vài chùm sáng lờ mờ của ánh nắng chiếu vào.

Đây là ánh bình minh tháng sáu, dường như có thể nghe được vài tiếng ve kêu.

Đường Đại đột nhiên hồi hận, nàng cảm thấy mình không nên mang Hà Hình ra ngoài, cứ như vậy ở trong lao so với chết oanh liệt ở ngoài, cũng không biết là kết cục nào viên mãn hơn.

Trong lao với ngoài lao, cách một bức tường dày đã ngăn thành hai thế giới.

Tin Vương thượng chết ngày hôm sau công khai, hoàng thành đánh chuông báo tang từng tiếng từng tiếng, trang trọng nặng nề, vang vọng nửa thành Trường An.

Đại Huân vương triều để tang.

Tiên vương Thừa Minh để không mê nữ sắc, hậu cung giai lệ có hơn sáu trăm người, nhưng con có được chỉ hai nữ một nam mà thôi. Đông cung thái tử Thẩm Hi năm đó bốn tuổi, trong triều ngoài mặt không sòng, lời đồn ngầm nổi lên bốn phía.

Hải đồng bốn tuổi đang cơ, cho dù đội để quan, mặc hoàng bào chịu triều bái của vạn thần, cuối cùng chỉ là một con rối gỗ. Một đứa trẻ còn đang đái dầm, hiểu được cái gì gọi là giang sơn? Cái gì là xã tắc?

Mà huynh đệ Thừa Minh hoàng đế có sáu người, hiện nay chân chính chỉ còn một Thọ vương, hần hiện giờ mặc dù là quan văn, tay không binh quyền, nhưng trong quân đại bộ phận vẫn còn, hơn nữa hần nắm giữ phòng hộ Trường An, binh lực trong hoàng thành, đa phần ở trong tay hần, thái tử khó có thể được việc, nếu chỉ nghe lệnh của đế quân, ngự lâm quân như rắn mất đầu. Mọi người tuy không nói rõ, nhưng ngầm xem hần làm sao cướp đoạt chính quyền đây.

Cho nên sáng ngày kế, khi Thọ vương tiến vào đông cung, hoàng tẩu hần cố gắng biểu hiện trấn tĩnh, nhưng khi bưng trà, tay bưng ly cũng đều run rẩy.

Nàng thực ra đã nhìn hần thành hồng thủy mãnh thú.

Đây là tín nhiệm, quyền thế trước mắt, nguy nan trước mắt, nó không phải chỉ là một xấp giấy A4.

Chỉ có thái tử Thẩm Hi bốn tuổi, vẫn như bình thường lao đến, thanh âm còn mang theo hơi sữa: “Dụ hoàng thúc!” Hần nhào tới trước mặt Dụ vương, ôm lấy chân hần, ngửa đầu nhìn hần: “Dụ hoàng thúc, người đến đưa Hi nhi đi cưới ngựa sao?”

Hoàng hậu vươn tay muốn kéo nhi tử về, rồi lại e ngại Dụ vương, không dám làm gì, nàng chỉ có thể cười: “Hi nhi, mẫu hậu đi cùng con, Dụ hoàng thúc có việc cần làm.” Nàng rất tự nhiên tỏ ý bảo nữ mẫu đem thái tử đi, nhưng Dụ vương giơ tay ôm đứa bé lại: “Hoàng thúc vài ngày nữa sẽ mang người đi cưới ngựa, đến lúc đó hoàng thúc còn dạy người bắn tên!”

Bốn tuổi, Thẩm Hi cũng không biết xảy ra chuyện gì, nó thấy sắc mặt mẫu hậu bi thương, lưu ý nhưng lại vẫn cùng cung nhân vui đùa một hồi: “Vậy Hi nhi muốn bắn gấu chó, phụ hoàng nói gấu chó là con mỗi hung mãnh nhất!”

Thẩm Dụ trong lúc nhất thời không biết nên trả lời nó như thế nào, kỳ thực con mỗi hung mãnh nhất, thực sự rất khó nói rõ ràng. Tỷ như Thừa Minh hoàng đế từng giết qua sáu con gấu, tới cuối cùng lại chết trên tay một phụ nữ không biết võ công.

Hắn đem Thẩm Hi thả xuống đất, nhũ mẩu nhanh chóng bẻ thái tử nhỏ tuổi lui xuống phía dưới. Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, bởi vì người ta là dao thót, mình là thịt cá, nàng lựa chọn cách bảo vệ mình: “Dụ Vương gia, những cái khác ai gia không nói, Đại Huỳnh này vốn của họ Thẩm. Hi nhi tuổi nhỏ, ngôi vị hoàng đế nhỏ...”

Đang là mùa hè, Khôn Trữ cung có đặt khối băng làm mát, mà hoàng hậu chỉ cảm thấy mồ hôi nhễ nhại. Một khắc trước vẫn là một thần tử kính cẩn nghe lời, cũng không biết một khắc sau có thể lấy tính mạng của nàng hay không.

Ngày đó Thẩm Dụ một thân triều phục thân vương màu tím sậm, ánh mắt hẩn như hồ sâu, mặt ngoài bình tĩnh, ngầm ở dưới là dòng nước xiết hung hiểm. Hắn duyệt qua vô số người, làm sao nhìn không ra tâm tư hoàng tấu, nhưng mỗi chữ mỗi câu, thông thả rõ ràng: “Thần đệ đã lệnh cho lễ quan chuẩn bị đại lễ đăng cơ cho thái tử điện hạ, quốc không thể một ngày không quân, thái tử tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng có chúng thần phụ tá, dù sao cũng sẽ lớn lên.”

Hắn không cần nói nhiều, lời vừa ra khỏi miệng, hoàng hậu sắc mặt như sương: “Hoàng thúc!” Nàng vậy mà lại không để ý lễ nghi kéo tay áo Dụ vương, ngữ thanh gần như cầu xin: “Hoàng thúc... Hi nhi còn nhỏ, xin... Xin người buông tha cho nó.”

Nàng ở lâu trong cung, âm mưu quỷ kế gặp qua nhiều lắm. Hơn nữa... Hơn nữa Thọ vương với Thừa Minh để lúc trước cũng có một đoạn oán xưa, mặc dù người ngoài không hề biết được, nàng lại rõ ràng —— khi đó nàng đã là thái tử phi.

Thái tử bốn tuổi, ngây thơ vô tri. Phụ thân của nàng là khi xưa là tể tướng, hiện giờ nhàn rỗi ở nhà, trong triều không có thế lực, không thể làm gì khác hơn là cầu bình an. Nếu Dụ vương muốn đăng cơ, thả mẹ con nàng là hay nhất, nhưng chỉ sợ hắn tâm tư hung ác.

Trước chuẩn bị đại điển thái tử đăng cơ, sau đó thái tử đăng cơ vài ngày sau sẽ không hiểu làm sao chết đi, che miệng cự thần trong triều, hắn còn thu được cái danh trung hiếu.

Tâm tư nàng chuyển biến hơn trăm lần, ngữ thanh đã thành cầu xin, mà cái tên ma quỷ nắm tính mạng của mẹ con nàng trong tay chỉ lẳng lặng đứng ở giữa cung điện, gió hè thổi qua rèm lưu ly vào phòng, bay lên áo bào tường vân thêu kim tuyến của hắn, mây tía lay động, như thiên thần hạ xuống trái đất. Hắn tựa hồ như không chú ý đến sự hãi của nàng, thần sắc như trước sảng lớn không sợ: “Ba ngày sau, là ngày lành. Hoàng tấu chuẩn bị đi.”

Năm Tân Mão, Tháng Bính Thân, Ngày Bính Thân, thích hợp tế tự, thượng sách, thụ phong, lâm chính.

Ấu đế Đại Huỳnh Thẩm Hi chính thức đăng cơ, niên hiệu Thuận Long, sửa quốc hiệu Phong Xương.

Song song đó, thái hậu thay mặt tân đế nghĩ ra đạo thánh chỉ thứ nhất, xưng nhân thái tử quá mức nhỏ tuổi, đặc biệt ban tặng quyền dảm quốc cho Thọ vương, thay mặt đế quân xử lý tất cả chính vụ của Đại Huỳnh vương triều.

Giang sơn thật ra vẫn chưa đổi chủ, nhưng lo lắng miệng đời, khó tránh khỏi vu cho Thẩm Dụ tội danh cướp đoạt chuyên quyền. Cự thần trong triều cũng có chút ý kiến, thế nhưng đứa bé bốn tuổi, thật là quá nhỏ.

Suy nghĩ, trừ như vậy ra, đúng là không có phương pháp khác. Cũng may hắn vốn là huyết mạch dòng chính hoàng thất, việc này cứ như vậy định ra.

Tân quân lâm triều, một phen thay đổi này, nhìn chung không dẫn tới phong ba gì.

Dụ vương mãi đến nửa tháng sau mới đi đến thiên lao, khi đó hắn đã là giám quốc, thi thể Hà Hình tự nhiên cũng có người yêu cầu kiểm nghiệm, nhưng đã bị dã thú ăn chỉ còn một cái đầu lâu, vái cái xương khô. Vì thế việc này, dĩ nhiên là vu oan cho dư nghiệt của Thái Bình Thiên Quốc, sau cùng không giải quyết được gì.

Mà Đường Đại với Hà Hình kết giao sâu đậm mọi người đều biết, nói theo lý tội này phải đem ra đồng tru. Giám quốc đại nhân Thẩm Dụ lấy nửa tháng thời gian hạ quyết tâm, người này nếu lưu lại, việc tiên đế chết sợ là cùng hắn khó thoát khỏi can hệ. Vì vậy Đường Đại nói như thế nào cũng không lưu lại được.

Hắn đứng ở cửa đại lao hình bộ, thần sắc nghiêm túc. Ngực tốt không dám chậm trễ, chăm chú mở cửa ngục, phía sau có người cầm khay, bên trong đương nhiên là mấy món nhắm khoai khoai, một bầu rượu.

Nguyên nhân là có Dụ vương ở đây, lính canh ngục mang một cái bàn nhỏ tiến vào, đem tám món ăn tĩ mĩ dọn lên, nhưng lại chỉ để một đôi chén đĩa. Hai người đối diện mà ngồi, Thẩm Dụ tự tay mình thay nàng rót rượu, ngữ thanh không nhanh không chậm: “Trước khi chết có cái tâm nguyện nào không?”

Đường Đại trong lòng hoài nghi, tĩ mĩ nghiên cứu thần sắc hắn, đã thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, không giống nói chơi, trong lòng cũng ảo não. Nàng biết nếu mình tội danh định ra, người Hàn phủ tuyệt đối chạy không thoát. Ám sát thủ lĩnh quốc gia, ở thời đại nào cũng là tội lớn tru di cửu tộc.

Nàng cẩn thận từng li từng tí uống nửa ly rượu, rốt cục nhịn không được nhỏ giọng nói: “Tiểu dân thật có một nguyện vọng.”

“Sao?” Thẩm Dụ ngồi vào bên người nàng, dùng đôi đĩa của nàng gấp một miếng rau :”Nói.”

Đường Đại đáng thương hề hề nhìn hắn: “Xin Vương gia chấp thuận cho tiểu dân chết già đi.”

Thẩm Dụ cầm bầu rượu tinh xảo, giữa đầu đổ vào trong miệng hơn nửa bình, rót cho nàng thêm một ly nữa: “Người rốt cục là cầu bản Vương sao?”

Đường Đại chậm rãi uống ly rượu: “Tiểu dân cầu Vương gia, để cho tiểu dân chết già đi.”

Đang khi nói chuyện Thẩm Dụ lại đem bình rượu uống hết không còn một giọt, hắn ném bình về trong góc phòng, phịch một tiếng rơi vỡ âm thanh vang giòn. Bầu rượu vỡ thành một đồng sứ trắng. Tiếng vang kinh động lính canh, nhưng thấy hắn vô sự, không ai dám đi vào. Hắn đột nhiên thấy hết giận, ngữ thanh cũng mang theo mùi rượu: “Bản Vương chuẩn!”

Hắn dùng nửa tháng thời gian hạ quyết tâm xử tử Đường Đại, lại sau một bầu rượu thành công đổi ý.

Đường Đại chỉ là nhìn một đồng sứ trắng đó, chúng nó vốn là đất sét, ngày nào đó do cơ duyên xảo hợp biến thân thành đồ gốm, sau đó lại hoàn nguyên trở về thành đất sét. Địa cầu hình tròn, người cho rằng người có thể đi rất xa, mà trên thực tế người cũng chỉ ở trong một vòng tròn.

Đến sau cùng, phát hiện điểm kết thúc cũng là điểm khởi đầu.

52. Chương 52: Đường Quả Nhi.

Đường Đại ở trong hình bộ đại lao được thả ra, Hình Viễn ở trước cổng nhà lao chờ nàng.

Một thời gian lâu không thấy, hắn gầy đến đáng sợ. Trên mặt, cằm cổ, cổ tay, mu bàn tay, lộ ra những vết sẹo đều nhìn thấy được. Đường Đại đến gần mới thấy hắn ôm trong lòng đứa trẻ mới sinh, môi hắn khô cạn dường như kết vảy, khi mở miệng không được lưu loát: “Gia bảo ta đem cho người.”

Đường Đại đón lấy đứa bé, trên người nó quần vải bông in hoa lộn xộn, lộ ra khuôn mặt nho nhỏ, lúc này ngủ rất say, lâu lâu còn hừ nhẹ một tiếng. Đường Đại không biết nửa tháng nay nó trải qua ở Dụ vương phủ như thế nào, nhưng nó sống, vậy là tốt.

Hình Viễn lúc hai người gặp thoáng qua xong cuối cùng gọi lại nàng: “Đường Đại, nó có phải là con của ta hay không?”

Đường Đại gần như thờ ơ nhìn hắn, trả lời rõ ràng: “Không phải.”

Thật ra chính nàng cũng biết, với tính tình của Hà Hình, nếu đứa bé không phải là của người Hà Hình yêu, Hà Hình chắc chắn chết chung với nó.

Ôm đứa trẻ trên đường phố Trường An đông đúc lưng lay một trận, mãi đến khi đứa bé tỉnh dậy, mở đôi mắt đen lúng liếng nhìn nàng. Chưa đủ tháng, trẻ con thực ra thị lực rất kém, nó không có khả năng nhìn thấy cái gì. Đường Đại cảm thấy rất thất bại.

Khi nàng ngồi tù thì trên người có chút bạc, nhưng phòng ngừa vượt ngục tự sát linh tinh, khi vào tù thì như nhau bị người ta lục soát lấy đi. Khi đó pháp chế không hoàn thiện, ra tù cũng không có hoàn trả

nguyên vật —— không thể làm gì khác hơn là tự nhận mình không may. Những thứ khổ cực phần đầu bốn năm năm nay, một đi không trở lại. Đường Đại cảm thấy thật là có lý.

Nàng hiện tại thân không xu dính túi, cả người không tìm ra thứ gì đáng giá.

Nàng ôm đứa nhỏ suy nghĩ một trận, cuối cùng vội vàng quay lại, đi Thọ vương phủ. Lúc đó Dự vương không có trong phủ, Đường Đại cho rằng Hình Viễn mới vừa được thả ra, đương nhiên sẽ ở bên trong phủ bình phục một đoạn thời gian.

Nàng chính là muốn tìm hân, nàng thể tới rào rạt, quản gia ở Thọ vương phủ không dám chậm trễ, lập tức đi mời Hình đại tổng quản thị vệ. Hình Viễn ở tiểu đình phía sau hoa viên nhìn thấy nàng, hân sắc mặt cũng không tốt, thấy nàng dường như luôn luôn nhớ tới Hà Hinh.

Đường Đại rất là lễ thẳng khí hùng: “Tiền, cho ta chút tiền!”

Nàng nói chính là cho, cũng không nói là mượn. Cho cái này so với mượn, ngoại trừ cùng giống nhau là lấy mang đi ra ngoài, còn có một ám chỉ —— mấy thứ này ta sẽ không trả về. >_

Tiền thứ này, người thanh cao đa số khinh bỉ, từ cổ chí kim mấy lời tỉnh thế hằng ngôn hầu như tầng tầng lớp lớp, thế nhưng tầm quan trọng của tiền tài cứ một mực tăng, không bao giờ suy yếu.

Đường Đại cần có cơm, biết đói bụng là cái mùi vị gì, nàng thì không thành vấn đề, ăn một cái bánh màn thầu thiêu cũng không chết người, nhưng đứa nhỏ này tính sao?

Nói những lời này thì nàng rất thất bại, MB, ta Đường Đại xuyên qua bốn năm năm, từ đầu tới đuôi chỉ là xin ăn! Còn Đường Đại sao, trực tiếp kêu thất bại luôn cho rồi!

Cũng may nàng lần này rất là lễ thẳng khí hùng, Hình Viễn chỉ hỏi một câu: “Muốn bao nhiêu?”

Đường Đại cảm thấy nếu là ở thời hiện đại mà nói, Hình Viễn sẽ đem xấp chi phiếu ra, điền hết tất cả các khoản, sau đó đặc biệt vênh váo nói: “Chữ số tự điền!”

...=.=!

“ Trước cho ta hai ba mươi lượng gì đi.” Đường Đại cũng không có công phu tư tưởng, nàng cần một chỗ có thể thu xếp ổn thỏa, mà Phù Vân tiểu trúc , nàng không muốn lại trở về. Nơi đó một cái cây một cọng cỏ đều như nhau in bóng dáng của Hà Hinh. Chuyện xảy ra như mới hôm qua, nàng không muốn ở lại một nơi tràn ngập hồi ức.

Hình viễn đưa ra cho nàng 50 lượng ngân phiếu, 20 lượng bạc. Đường Đại không có từ chối, dù sao hân cũng là cha của đứa nhỏ này, nàng cầm tiền cũng yên tâm thoải mái.

Đến lúc trưa, Đường Đại rốt cục ở trên một chỗ rẽ trên cuối phố ở thành Trường An chọn trúng một tòa tiểu lâu, chủ nhà dọn đi nơi khác, cần bán gấp, chào giá thật ra không đắt, gần 50 lượng bạc. Đường Đại thấy người không phải cần bán gấp sao, nàng thừa dịp người ta là người bệnh yếu đuối, một trận lý sự trả giá, chủ nhà khóc ra nước mắt bán cho nàng tòa tiểu lâu với giá 35 lượng.

Ban ngày không ăn cái gì, tiểu tử kia khóc ầm ĩ không ngớt, chủ nhà sau khi dọn đi không lâu, trong bếp đồ dùng còn đủ, nàng cấp tốc mua chút đậu phộng, hạnh nhân, hạch đào, lại thêm mấy món đồ sứ, bản thân không quan trọng, dứt nó ăn no quan trọng hơn. Ở trong bếp nhóm lửa, đem nồi sứ thêm nước, bỏ hạch đào, đậu phộng, hạnh nhân, luộc nhừ, khuấy thành cháo. Lại sợ đứa nhỏ nghẹn, lấy tấm vải bông tẩy sạch, lọc cháo thành canh dứt nó.

Nàng vốn tay chân vụng về, một lần dứt xuống không phải nóng thì là phỏng không lại là sặc. Nó vẫn khóc không ngớt, Đường Đại cũng bức bối, hận không thể ném ra bên ngoài, cấu kính một trận bộc phát.

Mà đợi nàng phát cáu xong, lại cảm thấy mình rất không đúng. Vì vậy bức bối xong nàng chỉ có thể gắng gượng bình tĩnh trở lại đi dỗ dành nó, nó cái gì cũng không hiểu, ở đâu khó chịu cũng không nói lên lời, chỉ biết khóc, yếu đuối đến dường như chạm vào sẽ vỡ.

Ôm nó vòng quanh trong phòng cả buổi, nó rốt cục cũng ngủ. Đường Đại muốn đem nó thả lên giường, sau đó phát hiện giường nàng chưa kịp đặt mua, bây giờ phòng ốc này chỉ trống trơn không có đồ đạc gì.

Nàng chỉ phải vừa ôm nó, vừa xử lý món cháo đã nguội lạnh, cũng may ngày rất nóng nàng cũng không thèm để ý, liền ăn hết hơn phân nửa, miễn cưỡng qua bữa cơm tối đó.

Đêm đó, nàng ôm đứa nhỏ tìm được một cái ván giường còn sót lại khi chủ nhà dọn đi, miễn cưỡng dựa vào ngủ một đêm. Ban đêm nó khóc náo loạn hai lần, lại thêm ván giường rất cứng, nàng luôn bị khó chịu mà tỉnh, nghe thanh âm gió thổi qua cây hòe bên ngoài cửa sổ trong viện, nàng vậy mà có chút vui mừng — thì ra không chỉ có công chúa hạt đậu mới có làn da mềm mại, ta Đường Đại da cũng như vậy a, xem, ta cũng thấy cộm phát sợ... =.=!

Ngày thứ hai, Đường Đại chịu không nổi nữa. Nàng một thân đau nhức, rối bù, không có cái gì ăn, nàng chiếu theo nguyên dạng hôm qua lấy gạo nấu một nồi cháo loãng đem cho đứa nhỏ với mình tạm bợ ăn no. Vấn đề là phòng này cũng không có lược, tóc nàng rối bù, làm sao có thể xuất môn?

Cứ như vậy rơi lệ: “Cái chỗ này so với nữ lao cũng không hơn a!”

Đang rất cảm thán, bên ngoài có một người tiến vào, nghe như vậy cười nhạt nói: “Không bằng bản Vương cho người quay về nữ lao một lần nữa?”

Người tới đương nhiên là Thẩm Dự, hấn sắc mặt cũng không tốt, do là suốt đêm chưa ngủ lại mới hầu tâu để lâm triều. Đường Đại chỉ là suy đoán hấn một đêm không ngủ là lại đem khí lực đến thượng mỹ nhân như hoa trên giường: “Ặc... Vương gia người trước tiên có thể giúp ta ôm nó hay không?”

Đường Đại rất thống khổ, nàng cảm thấy cùng Thẩm Dự ở một chỗ là ngược thân, cùng Hàn Phong ở một chỗ là ngược tâm, như vậy cùng vị tiểu tử tông này ở một chỗ là vừa ngược thân vừa ngược tâm.

Dự vương vẫn chưa có con, hấn bế qua thái tử Thẩm Hi, chỉ là số lần không nhiều lắm thôi. Hôm nay hấn nhận lấy đứa nhỏ từ trong tay Đường Đại, còn trêu ghẹo nàng: “Người không phải là dự định một đi không trở lại chứ? Hình Viên nói xuyên không giả các người thích nhất là vứt tiểu hài tử.”

Đường Đại đột nhiên nhớ tới một việc — hấn làm sao có thể mới sáng sớm đã biết mình ở chỗ này? Trái đất tự quay một vòng, nàng mới phản ứng ra: “Tòa tiểu lâu này là Vương gia ngài làm cho bọn họ bán cho tiểu dân sao?”

Thẩm Dự cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, cười mà không nói. Đường Đại liền hỏi hấn: “Sớm biết vậy ta đã không trả tiền, đểch!”

...=.=!

Trong tiểu lâu trống trơn, cái đồ vật gì cũng cần phải mua, Đường Đại thừa dịp dự vương ở đây, rửa mặt cực nhanh, lấy tay miễn cưỡng cào tóc quăn sơ lại: “Vương gia, tiểu dân phải ra chợ mua mấy thứ.” Nàng hơi có chút khó xử: “Thế nhưng nếu ôm nó... Ta dám chắc không xách được đồ về...”

Dự vương nhếch môi: “Cho nên sao?”

Đường Đại sợ hấn lại tức giận, nàng đã sớm sợ hãi cái tính khí hỉ nộ vô thường của hấn: “Quên đi, cùng lắm thì ta nhờ người mang tới.” Nàng vươn tay về phía hấn, chuẩn bị đón đứa nhỏ lại: “Làm phiền Vương gia rồi.”

Dự vương lại không đưa đứa bé cho nàng: “Người là chủ nhân ở đây lại đem khách nhân vứt qua một bên không kỳ cục sao?” Hấn bế đứa nhỏ bước trước ra ngoài: “Ngày hôm nay thời tiết tốt, bản Vương theo người, thuận tiện giải sầu.”

Đi mua đồ dùng gia đình đều như nhau, ưu tiên hàng đầu là cái giường, giường là một thứ tồn tại tuyệt vời, nó so với cái bàn trà hay bàn trang điểm gì gì đó quan trọng hơn rất nhiều, như là người có thể ở trên giường ăn, ngồi ở trên giường, thậm chí ở trên giường trang điểm, thế nhưng người có thể chịu đựng ở trên bàn trà, trên ghế ngủ sao?

Cho nên Đường Đại khẳng định trước tiên là phải có giường.

Nàng ở trên tay tiên không nhiều lắm, không thể làm gì khác hơn là đi dạo chợ ‘bát tạp’ ở thành Trường An chợ này giống như là chợ chuyên mua bán các loại đồ second hand vậy.

Ngày tháng bảy, trời trong nắng ấm, như vừa được tẩy rửa.

Dụ vương ôm một đứa trẻ con, từng bước một bước sát theo sau lưng nàng.

Vừa mới chịu tang tiên đế, giám quốc đại nhân hiện giờ chân chính nắm giữ binh quyền đang là nhân vật trong tin tức trà dư tửu hậu của bách tính, thỉnh thoảng cũng có vài đôi mắt sắc bén nhận ra được. Đường Đại trên phố mua sắm, cùng ai đó ra ngoài mua sắm như là phía sau dắt theo một Hồ bá bá (search google ra cụ Hồ của chúng ta đó), hiệu quả như nhau, lập tức oanh động toàn trường.

Dụ vương lại cảm thấy thú vị, hần bình thường cũng mang theo giai nhân hồng phấn dạo chơi đồ cổ, kỳ trân, h0a diễm vân vân, thường ngày đầu đường cuối ngõ hần cũng nghiên cứu không ít, thế nhưng đi ra ngoài ôm theo trẻ con là lần đầu tiên.

Phố xá mặt ngoài bình tĩnh, thế nhưng lãnh đạo tuần tra, không phải là chuyện đùa. Lính bảo an địa phương, sai các quan viên lập tức thông báo cho các chủ cửa hàng, đem hàng giả, chất lượng kém, toàn bộ vật phẩm quá đắt triệt tiêu, đồ ăn cấp toàn bộ thu hồi, lập tức quét dọn vệ sinh sạch sẽ, giá cả điều chỉnh lại hết cho ta. Ai giám ra cái giá chặt chém, tuyệt đối vì hần dâng lên một ca khúc vàng —— thiên lao hoang nghênh ngài.

Đường Đại chưa phát giác ra, còn đang lựa chọn thì nhìn thấy một cái giường khảm ngà voi hợp ý, nàng chỉ cảm thấy những thứ này dùng trong khách điểm sang trọng thích hợp hơn ở nhà, mặt hàng này quả thật là quá tốt đi, đến sau cùng tại sao ở chợ hàng second hand lại xuất hiện giường gỗ lim khảm dạ minh châu, đá mắt mèo xa xỉ này.

Đường Đại lú lười: “Ông chủ, cửa hàng nhà các người lại đặt cái giường này ở chợ ‘bát tạp’. Có dân chúng nào có tiền mua nổi sao?”

Chủ hàng cười, lộ ra một hàm răng vàng: “Cô nương người xem bách tính ở thành Trường An này đi, hiện tại là Thọ vương giám quốc a, các bách tính sống ngày một khá giả! Thuế má cũng giảm, thế đạo thái bình, loại giường này, tùy tiện một gia đình bậc trung cũng có thể mua nổi. Còn có thể mua liền ba bốn cái nha.”

Đường Đại phụt ra: “Giường mua nhiều như vậy để làm gì a.”

Chủ hàng cười ton hót lấy lòng: “Một cái đương nhiên là ngủ, còn lại thì để đồ đạc linh tinh thôi.”

Đường Đại ...=.=!

Đường Đại vẻ mặt hắc tuyến nhìn Thẩm Dụ, hần không có vào cửa, trong ngực ôm đứa trẻ ngồi trên một cái ghế dài, dưới mái hiên kiểu cũ, tường đất dường như trải qua quãng thời gian ảm đạm, chỉ có hần cầm y bạch sắc ám văn phản xạ lại ánh mặt trời, liếc mắt nhìn lại thì như một quanh ảnh ai đó mọc cánh thành tiên, thế giới xung quanh trở thành phong nền.

Thẩm Dụ tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt Đường Đại, hần cong khóe môi, lộ ra một ý cười nghiền ngẫm: “Chủ hàng, giường này bao nhiêu tiền?”

Hần vừa khai kim khẩu, chỉ có vài lời, nhưng lộ ra quý khí thiên thành, chủ hàng cúi đầu khom lưng, trả lời dè dặt: “Công tử, chợ bát tạp ở thành Trường An này thật sự là không lừa gạt người già trẻ nhỏ, giường này cho dù là đứa bé ba tuổi lại mua cũng vậy, tuyệt đối là hai lượng bạc một cái, không nói hai lời.”

“Gi?” Đường Đại tròn tròn mắt: “Ta nói chủ quầy người bị ngốc sao? Người móc một viên đá mắt mèo này ra tuyệt đối cũng hơn hai lượng bạc a!”

Chủ cửa hàng vẫn như cũ vẻ mặt tươi cười: “Cho nên mới nói hàng hóa ở cửa hàng của tiểu nhân toàn là đồ vượt xa giá trị a, hiện tại chính sách rất tốt, thuế má ít, thành phẩm cũng thấp nha.”

Đường Đại hai tay nắm chặt, một chút chỉ vào cái giường lớn: “Ta mua! Được rồi, chủ quầy người có người phụ trách giao hàng không?”

Chủ hàng liên tục gật đầu: “Có có có, tiểu nhân phái người đưa cho ngài, cô nương ngài lưu lại địa chỉ...”

Đường Đại bỏ ra hai lượng bạc mua được cái giường gỗ lim mắt mèo, ngọc lục bảo, tử thủy tinh, hồng ngọc, còn có một viên dạ minh châu lớn kia, đúng là cái giường dành cho nhà giàu mới nổi, đồng thời tự đưa hàng tới cửa, nàng nghĩ thế giới này làm cho người ta thật là choáng váng.

>_

Vấn đề cái giường đã giải quyết xong, Đường Đại liền yên tâm hơn phân nửa. Dụ vương vẫn ôm đứa trẻ theo sau nàng, tuy rằng không thúc giục, nhưng trên mặt dĩ nhiên hiện vẻ mệt mỏi. Nàng không dám cho hắn đợi lâu, tính tình vị này nàng biết rõ, hắn không phát hỏa thì thôi, phát hỏa chỉ có bản thân mình là bị hại, không có việc gì thì không nên chọc giận hắn.

Nghĩ như vậy, nàng liền thức thời quẹo vào một nhà buôn vải, nàng trên tay tiền không nhiều lắm, hơn 10 lượng bạc nếu là trước đây nàng khả năng không thêm để ý, dù sao khi đó nắm trên tay các trạm quảng cáo, tiền lời rất là khả quan.

Nhưng hôm nay không như ngày xưa, nàng ở đây có hai cái miệng há ra, nếu có thể tiết kiệm thì tiết kiệm một chút mới tốt. Cho nên nàng chọn hiệu buôn vải này, thực ra cũng không phải rất tốt, chỉ có bán những nguyên liệu phổ biến.

Ngoài dự đoán khi Đường Đại bước vào thì ruột gan hối hận —— nhà buôn vải này hôm nay không biết kiếm đâu ra, đột nhiên bày một xấp lớn linh, la, gấm, lụa các loại, những chất vải này ở lúc đó thực là quý báu.

Đường Đại quyết định đổi qua một cửa hàng khác, Dụ vương phía sau lại mở miệng: “Những thứ này bán như thế nào?”

Chủ tiệm vốn đã nhanh chóng tiếp đón, lúc này lại càng nhiệt tình chu đáo: “Ai nha, công tử ngài thật là tinh mắt, sa tanh này là đặc sản của Ba-tư, cửa tiệm vừa mới nhập vào không lâu, thực sự là chất vải vô cùng tốt, người xem thủ công này, người xem nguyên liệu này...”

Chắc là nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn trên mặt Thẩm Dụ, hắn lập tức lời ít ý nhiều nói: “Cửa tiệm hôm nay có hoạt động đặc biệt, mọi thứ vải vóc tơ lụa như nhau, năm quan tiền một thước.”

Đường Đại phun máu, nàng run run rẩy rẩy chỉ vào xấp lụa hoa hảo hạng kia: “Làm cho ta bốn bộ ra giường.”

Dụ vương rõ ràng không muốn đợi ngày hôm sau mới tới lấy: “Có thành phẩm sẵn không?”

Ông chủ hiệu động tác cực kỳ nhanh, lập tức hai mươi mấy cái chăn ra kiểu dáng khác nhau cho lựa chọn, Thẩm Dụ ra hiệu cho Đường Đại, Đường Đại từ đó chọn ra năm bộ hoa văn màu sắc khác nhau, nàng vốn định tự mình xách về, mà ông chủ hiệu luôn miệng nói nàng lưu lại địa chỉ, nói là để người làm bao công đưa tới.

Đường Đại lại chọn thêm mấy tấm đệm, chiếu, bộ đồ ăn, thậm chí vài gánh củi lửa, đều là hàng tốt giá rẻ. Người như nàng xưa nay thứ đi mua không nhất định là thứ tốt nhất, nên rất ít khi có cảm giác thỏa mãn như hôm nay.

Thẩm Dụ một đường cũng ít khi nói chuyện, hai người khi trở lại tiểu lâu thì mấy người làm thuê đưa hàng của mấy cửa hiệu đều đã chờ ở cửa. Trong đó ông chủ bán giường tặng miễn phí bàn trang điểm, tủ chén, ghế đầu, ghế bành đồ dùng vân vân, nói là ưu đãi phúc lợi khi mua giường. Ông chủ hiệu vải cũng tặng một số bộ quần áo trẻ em, thậm chí còn tặng thêm một chồng tã!!!

Chờ mấy người liên quan dọn đồ đi vào, lại hỏa tốc bày xong, xong việc lập tức lui ra, một bộ dáng dập được huấn luyện chuyên nghiệp.

Đường Đại tự nhiên cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra, hiện tại Đại Huynh, Thẩm Dụ mới là chủ tử chân chính. Trong tay hắn quản lý hộ bộ, toàn bộ công việc của Đại Huynh vương triều, binh, đại, lễ, hình, một cái phần tiền lương chi phí nào cũng phải hỏi qua hắn, hắn bắt đầu đề bạt những bộ sậu cũ từ trong quân trước đây, đối với một số tướng lĩnh mà nói, hắn nói một câu so với thánh chỉ của hoàng thượng còn có tác dụng hơn.

Ấu đế ngồi trên long ỷ, bất quá chỉ là một quân cờ ở trong tay hắn, muốn sống, cũng còn phải nhìn tâm tình vị Dụ Vương gia này ra sao.

Đây là quyền lực, tư vị chúng tinh cùng nguyệt này so với ma túy càng làm cho người ta dễ nghiện hơn nhiều.

Thẩm Dụ không có tâm tình hầu nàng cảm khái, hần đang chờ nàng trải giường chiếu. Đường Đại vội vội vàng vàng bày các thứ chăn đệm ra, rút một bộ chăn mỏng màu sắc trang nhã, trải thêm một cái ra giường cùng màu.

Thẩm Dụ cũng không khách khí, đem đứa bé mới sinh giao qua tay Đường Đại, bản thân thì cởi giày leo thẳng lên giường ngủ. Đường Đại luống cuống tay chân nấu cho đứa nhỏ cháo loãng, có bao nhiêu đút bấy nhiêu, mấy món vật dụng lớn bọn họ đều đã hỗ trợ dọn xong, mấy món nhỏ còn cần sắp xếp lại, thế nhưng dù sao tiểu hài tử này cũng không thể thả trên mặt đất nha?

Đường Đại ôm nó dỗ dành một trận, nhóc con xấu xí, ăn no chỉ muốn ngủ. Đường Đại vui mừng phát hiện mình càng làm nó càng muốn ngủ. Nàng cẩn thận nhìn Dụ vương một cái, hần thật là đang ngủ, trong tay còn nắm một góc chăn mỏng, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Đường Đại đem đứa bé nhẹ chân nhẹ tay đặt xuống một bên giường, thả bên chân Dụ Vương, vừa quay đầu nàng lại sợ nó bị đập xuống giường, liền đem nó đặt bên người hần, nhẹ kéo chăn đắp lên người nó một chút, còn mình thì đi vào nhà bếp làm bữa trưa.

Sau nửa canh giờ, nó lại tỉnh ngủ, khóc liên tiếp. Đường Đại vội vàng gỡ tấm tã dính nước tiểu, rửa cái mông. Xong lại giặt cái tã, khi đó không có tã giấy, Đường Đại chèn thêm miếng vải thấm nước tiểu, quay đầu lại chạm vào ánh mắt của Dụ vương, nàng cười gượng: “Ngại quá Vương gia, đánh thức người.”

Thẩm Dụ cũng không ngủ nữa, xốc chăn xuống giường: “Bản Vương đói bụng.”

Đường Đại bất đắc dĩ đứng dậy, vẫn đem đứa bé đưa cho hần, hần hí mắt nhìn Đường Đại, Đường Đại rất chột dạ: “Việc này... tiểu dân đi dọn cơm.”

Hần cuối cùng cũng nhận lấy đứa bé, Đường Đại cuống quýt ba món ăn đều bưng lên, nàng làm không có cái gì tốt, chỉ có thể nói dù sao ăn vô cũng không có chết người. Thế nhưng người nào đó có ý kiến: “Cũng chỉ có người mới dám lấy mấy thứ này ra ứng phó với bản Vương.”

Đường Đại đón đứa trẻ lại, một tay không tiếng động gấp một miếng củ cải bỏ vào trong chén hần, hoàn hảo hần đối với thứ này không có canh cánh trong lòng, lập tức cũng miễn cưỡng chấp nhận: “Đứa nhỏ này không có tên gọi?”

Đường Đại rầu rĩ trả lời: “Có, kêu Thế An.”

Thế An, nguyện đời đời kiếp kiếp bình an.

Nàng trong lòng đột nhiên đau xót, rồi lại cười nói: “Hần còn có tự.”

Dụ vương đối với cái này tương đối hứng thú: “Tự là gì?”

Đường Đại lại cao hứng bưng bưng: “Hần họ Đường, danh Thế An, tự Quả Nhi.” (Quả Nhi = trứng gà)

“Đường Quả Nhi?” Dụ vương thưởng thức một hồi, sau đó hần cũng học theo Đường Đại cao hứng bưng bưng: “Tên rất hay, tên rất hay!”

Hai người vui vẻ một trận, Đường Đại rốt cục dè dặt nhìn hần: “Có phải có chút quái dị hay không?”

Dụ vương ngừng lại, lúc này mới giương mắt liếc nàng, ngữ thanh lại không nhanh không chậm: “Thì ra người cũng biết a?”

Trong chốc lát, cơm xong. Đường Đại dỗ ngủ Đường Quả Nhi, đang cúi người thả nó lên giường, Dụ vương từ phía sau ôm lấy nàng, Đường Đại cứng đờ, hần chỉ ở bên tai nàng nói: “Bữa cơm này bản Vương ăn không vừa lòng, bây giờ không thể làm gì khác hơn là ăn người!”

...=.=!

53. Chương 53: Thanh Quân Trắc, Sát Quốc Tặc.

Ngày hôm sau Đường Đại đi Hàn phủ, khi đó Hàn phủ vẫn còn hoảng sợ sau tai kiếp, có không ít gia nô đều là mới từ trong ngục thả ra không lâu, trong phủ khi quan binh lục soát đã phá hỏng không ít đồ vật,

hôm nay vẫn chưa kịp mua thêm.

Đường Đại đứng dưới cây mai già trong Ngưng hương viện, tháng bảy cảnh mai sum suê lá, dạt dào màu xanh che đi thân cây già cỗi.

Hàn Phong nghe thấy tin tức vội vã đi đến, sau khi trải qua mấy phen muốn hỏi lại thôi, hần mở cánh tay ôm lấy Đường Đại: “Xin lỗi Đại tử, xin lỗi.”

Đường Đại hơi lui về phía sau một bước, hần mới nhìn rõ trong lòng nàng còn ôm một đứa trẻ con gầy yếu: “Đại tử, nó là...”

Đường Đại lộ ra tia cười yếu ớt, nàng mang đến cho Hàn phủ kiếp nạn lớn này, Hàn gia nhĩ lão tất trong lòng oán hận, cho nên nàng lần này đi vào Hàn phủ, chỉ có một mình Hàn phong nghênh đón mà thôi.

Nàng ngược mắt nhìn hần thật sâu, thân thể cao to sau hơn mười ngày không gặp lại lộ ra vẻ phong phanh, hần vốn là một văn nhân, sinh ở thư hương thế gia, hiện có kiêu thế, sau đó không lâu lại phải có con trai kéo dài hương hỏa Hàn gia. Hần cuối cùng hứa hẹn đợi song thân sống hết quãng đời còn lại, sẽ rời khỏi Trường An, mang nàng đi Trường Bạch sơn ngắm thiên trì, từ nay về sau sơn lâm tiêu dã, dắt tay nhau sống hết quãng đời còn lại.

Thế nhưng hần hà tất phải rời khỏi Trường An?

Hà tất phải vứt vợ bỏ con? Hà tất phải sống cảnh ly hương?

Đường Đại đứng phía sau Hàn Phong, nhẹ nhàng để đầu lên đầu vai hần: “Phu quân.”

Hàn Phong ngẩn ra, nàng lần đầu tiên gọi hần như vậy, chỉ là thanh âm kia đã mệt mỏi như thế: “Ta phải đi, thời gian còn sớm, không cần kinh động đến cha mẹ chồng.”

“Đại tử!” Hàn Phong xoay người kéo nàng: “Rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Đường Đại bế Đường Quả Nhi, sự mệt mỏi vừa rồi phảng phất như là giả dối, nàng tươi cười long lanh: “Thật ra ta phải nói ta phải về bên cạnh Thẩm Dự, bởi vì hần hiện tại là giám quốc, giang sơn Đại Huyền vương triều đều ở trên tay hần, ta tham luyến một đời vinh hoa bên cạnh hần.” Bàn tay nàng mơn trớn gương mặt Hàn Phong: “Thế nhưng như vậy chàng tất sẽ không tin, những hư ngôn này bất quá chỉ làm tăng thêm đau thương mà thôi.”

Ngày hôm đó thời gian xác thực rất sớm, tia nắng ban mai tháng bảy xuyên thấu qua cành mai dày đặc lá, tỏa ánh sáng vàng nhạt lên mình hai người, bóng dáng tươi cười của Đường Đại cũng phảng phất ánh vàng, tươi đẹp lóa mắt: “Hàn Phong, ta yêu hần.”

Một câu này Đường Đại nói xong chữ chữ thành khẩn, nàng cả đời cũng không có thành khẩn qua như vậy: “Hàn Phong, chàng xem qua bản > chưa?”

Hàn Phong run rẩy đôi môi: “Ta không tin, nàng gạt ta!”

Đường Đại vẫn cười như cũ, nàng cũng không đi biện giải hần là thực sự không tin, cũng không đi giải thích ra Thẩm Dự là quyền cao chức trọng cỡ nào, ngọc thụ lâm phong cỡ nào, ôn nhu đa tình cỡ nào.

Nàng biết dùng cái phương thức gì để Hàn Phong thực sự tin tưởng, nàng cũng không cần nhiều lời, bởi vì sự thật, không cần phải đi chứng minh nó là giả dối.

Nàng chỉ ôm chặt Đường Quả Nhi trong lòng: “Xin lỗi Hàn Phong, ta đã từng thực sự muốn đi cùng chàng, đi Trường Bạch sơn, đi tái ngoại, đi đến bất cứ nơi nào, nhìn cây cỏ chim muông, ngồi thuyền nghe hát, suốt đời làm bạn.” Dáng tươi cười của nàng cũng mang theo tia bất đắc dĩ: “Thế nhưng hần lại xuất hiện, lúc đầu hần vì sắc đẹp của Hà Hinh mà vứt bỏ ta, ta xúc động phần nộ mới gả ra ngoài, giờ hần đã trở về.”

Nàng lẩm bẩm tự nói cho chính mình nghe: “Ta né tránh thật lâu, thế nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra ta vẫn còn yêu hần.” Nàng ngược mắt nhìn Hàn Phong: “Ngày mai ta cho người đến lấy hưu thư, cảm tạ chàng Hàn Phong.”

Hàn Phong lắc đầu, đôi môi như nặng ngàn cân, lời khó nói ra. Đường Đại không có an ủi hẳn, người bên ngoài an ủi thực ra không giảm bớt được nửa điểm đau xót, huống hồ nếu đau đớn qua thì có thể khỏi hẳn, làm sao cần phải an ủi chi?

Khi Đường Đại đi ra Hàn phủ thì chưa từng quay đầu lại, rời khỏi nàng, hẳn sẽ ôm lấy kiều thê ái tử, sung sướng một đời, không cần vứt vợ bỏ con, không cần bối cảnh ly hương.

Cho nên... Không cần quay đầu lại.

Khi Đường Đại trở về tiểu lâu thì mới vừa tới giờ Thìn. Nàng tìm một cái khăn trải lụa, đem Đường Quả Nhi cột vào trên lưng. Dù sao hai người hai cái miệng, tuy rằng tiểu lâu không có chi tiêu nhiều như ở Phù Vân tiểu trú , nhưng hai người ăn uống , chi phí hàng ngày là không thể thiếu.

Tình cảm này hay là tiếc nuối này chung quy vẫn là hư vô. Mặc kệ bên kia bầu trời là cái gì, cũng cần phải ăn no mới có khí lực suy nghĩ. Mà từ cổ chí kim, mộng tưởng và tình yêu, đều là thứ xa xỉ nhất. Cho nên Đường Đại không rảnh mà khổ sở.

Nàng trong đầu tính toán qua lại, ngoại trừ tạm thời viết xong >, đổi chút tiền nhuận bút bên ngoài, cũng không có kế sách khác.

Vừa cân nhắc nàng vừa nhỏ bỏ cỏ dại trong viện, sửa sang một bãi đất trống, nàng tự nhiên không có thú tao nhã nuôi dưỡng cây cỏ, chỉ tính toán trồng chút tỏi tươi, khoai lang các loại cũng không tệ lắm. Tiếp tục sửa sang xuống tới, trong viện chỉ chừa lại một cây chuối tây tươi đẹp trong góc , cây hoa ấy mặc dù không có hương thơm, như lá xanh hoa đỏ đặc biệt xinh đẹp. Đường Đại đối với mấy thứ mỹ lệ nào nó xưa nay luôn lưu tình, liền lưu lại cái cây đó, mặc cho nó tự do sinh trưởng trong tiểu viện.

Mà khi đó Thẩm Dụ xác thực không có bao nhiêu thời gian chiếu cố nàng, phụ tá của Thọ vương phủ đối với điều này có chút lo lắng, từ lần trước hẳn ôm theo đứa trẻ cùng Đường Đại đi mua đồ gia dụng, hơn phân nửa thành Trường An đều biết quan hệ của hắn với Đường Đại.

Mà quan hệ của Đường Đại với Hà Hình mọi người đều biết, hẳn hôm nay miệng ngậm hiến pháp, lấy thúng úp voi, mọi người ngoài sáng không dám nói, lén lút nghị luận đều có. Cũng có thần tử mãi luôn khuyên hẳn, không có gì ngoài loại đi Đường Đại trừ gièm pha. Hẳn thường thường đối với thứ này từ chối cho ý kiến, ngẫu nhiên có người can gián nóng nảy, hẳn liền sinh nộ: “Bản Vương giết nàng liền thành trung lương hiền thần sao?”

Vì vậy các tâm phúc của hắn cũng không khuyên gián nữa, Thẩm Dụ cũng từng động qua sát tâm, hẳn biết đó thật là biện pháp làm một mẻ khỏe suốt đời. Thế nhưng có thể là thói quen trước mặt phụ nữ ôn nhu đa tình, mỗi lần ôm vào trong ngực thì hẳn lại bỏ đi phiên niệm tưởng ấy.

Cuối tháng bảy, tân hoàng đăng cơ không được một tháng, Thiên sách tướng quân Phan Liệt không để ý gia quyến trong thành Trường An, từ biên giới Tây Bắc lĩnh binh phản loạn, lấy khẩu hiệu “Thanh quân trắc, sát quốc tặc” làm nam tiến, dĩ nhiên là muốn Nam hạ đánh chiếm Trường An.

Khi chiến báo bay tới thì, tân hoàng Thẩm Hi đang khóc lóc âm ỉ, nguyên nhân là do Dụ hoàng thúc không cho hẳn nuôi dưỡng chim yến, rắn dầy hẳn một trận.

Tướng sĩ dưới trướng Phan Liệt không quá mười vạn, nhưng mỗi người đều ở lâu ở biên giới phía Bắc điều kiện ác liệt, mã phi nhân tráng, dũng mãnh thiện chiến. Cũng may khi Thẩm Dụ quản lý hộ bộ nhiều lần không chế quân lương, làm cho thực lực vẫn chưa mở rộng ra đến mức không chế không nổi.

Nhưng hẳn một đường đánh chiếm thành trì của Đại Huỳnh, cướp được không ít lương hưởng, cũng không thể coi thường.

Thẩm Dụ triệu tập binh mã chinh phạt bình loạn, trong lúc nhất thời bên trong Đại Huỳnh rơi vào loạn lạc .

Đường Đại chưa từng trải qua nỗi khổ chiến loạn, thế giới thế kỷ 21, đã hòa bình lâu lắm, trong mắt nàng, Trường An chính là Trường An, bách tính vẫn là bách tính, vẫn chưa cảm thụ được bao nhiêu ưu sầu loạn lạc.

Nàng như trước viết >, nuôi nấng Đường Quả Nhi. Dụ Vương gia cũng không thường xuyên đến, tiểu viện bị bỏ rơi này rất là thanh tĩnh, trong viện cây hòe đã nở hoa, cả cây đầy màu trắng, trông rất đẹp mắt, Đường Đại nhặt bông hoa rửa sạch, đem nhụy hoa cho Đường Quả Nhi mút vào. Đường Quả Nhi thập phần thích mùi vị trong veo đó, thỉnh thoảng khóc la om sòm thì đứt nó vài đóa hoa cũng có thể cho nó an tĩnh một thời gian.

Đường Đại thừa dịp nó ngủ thì lại viết chương mới, đi đến Công Khai Đình dán văn thì cũng mang nó trên lưng, thị lực của nó như trước rất kém cỏi, nhưng đối với Đường Đại cũng có chút ý ỷ lại. Thỉnh thoảng đòi ngủ thì phải có Đường Đại ôm đi tới đi lui, ôn nhu xoa dịu, Đường Đại thậm chí còn học thuộc hai bài ca dao dân gian Đại Huỳnh, tuy mỗi lần hát ngũ âm không được đúng điệu nhưng cũng ru nó đi vào giấc ngủ.

Đường Đại đã có một thời gian dài không coi viết văn làm nghề kiếm sống, lại hay dừng chương, khi đó nàng cũng không quan tâm mấy thứ nhân khí, chỉ lấy sáng tác làm tiêu khiển, nhân khí tự nhiên giảm xuống.

Thế nhưng Ngụy phó chủ biên của Vạn Tượng thư cục là người ra sao, thứ nhất quan hệ của Đường Đại với Dụ Vương gia mọi người đã biết, hẳn không dám chậm trễ, thứ hai danh tiếng của Đại Sắc Yên Thanh ở Trường An mọi người đều biết, cái cây sinh tiền một lần nữa khai chi tán diệp, hẳn tự nhiên là mong muốn tưới nước bón phân thúc nó lớn lên.

Cho nên > của Đường Đại một khi khôi phục chương mới, hẳn lập tức đem sách ấy treo lên bảng nhiệt điểm Vạn Tượng thư cục, trắng trợn tuyên truyền tạo thanh thế.

Một phen khổ tâm tuyên dương, hơn nữa đúng giờ có chương mới, nhân khí Đường Đại tổn thất trước đó cũng chậm rãi bắt đầu bù lại. tuy rằng hôm nay, văn đàn ngôn tình trăm hoa đua nở, lực chọn của độc giả càng ngày càng nhiều, khó có thể một nhà độc quyền, nhưng chiêu bài Đại Sắc Yên Thanh, giữa trăm nhà đua tiếng trong thế giới ngôn tình cũng có thể xem như là kiên cố không bị đẩy ngã.

Đường Đại bình thường cũng đi đến Vạn Tượng thư cục, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy Hàn Phong, nàng chưa bao giờ né tránh hắn, mỗi lần gặp cũng nói chuyện như lúc xưa, ánh mắt nóng bỏng ban đầu của Hàn Phong dần dần cũng một phần một phần sầm lại, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hắn có thể cùng Đường Đại nói chuyện uống rượu, từ vợ lui về bằng hữu.

Những lần gáy cổ ôm nhau, ngày đêm ân ái, dần dần cách một thế hệ.

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời ngã về Tây.

Đường Đại thu dọn sạch sẽ dưới tàng cây hoa hòe, trải ra giường, ngày mùa hè gió nóng, nàng đem Đường Quả Nhi thả trên mặt, mặc cho nó chơi đùa. Nói là chơi đùa, nhưng thật ra nó cái gì cũng làm không được, nó vừa hơn một tháng, tay chân cũng không linh hoạt, ngón tay gờ ra cũng khó khăn, ngay cả nắm phiến lá cây cũng nắm không được. Thế nhưng nó xoay chuyển đôi mắt, nhìn cảnh mới mẻ xung quanh, về phần nhìn thấy cái gì, Đường Đại sẽ không biết được.

Nhưng nó rõ ràng rất hài lòng, việc này so với ở trên lưng Đường Đại tự do nhiều lắm, mà Đường Đại cũng không dám rời khỏi, liền ở bên cạnh viết văn hoặc là quạt cho nó, đánh đuổi muỗi.

Thỉnh thoảng có lá cây hòe bị gió thổi rơi, lá cây nho nhỏ rơi vào nghiêng mực của nàng, trên án, hoặc rơi trên người Đường Quả Nhi, Đường Đại cười giúp nó phủ đi, khều khều chớp mũi nó. Nó thậm chí còn không biết cười, chỉ là đôi con mắt như ngọc trai đen trong nước, trong suốt long lanh.

Hình Viên thỉnh thoảng cũng đến thăm bọn nàng, khi đó Thẩm Dụ nhiều việc bề bộn, chiến báo Tây Bắc truyền đi, trong triều đại thần cũng vờn cái cổ dài nhìn, xem hắn có khả năng giải quyết loạn trong giặc ngoài hay không.

Kỳ thực con người có đôi khi rất kỳ quái, bọn họ chung quy không biết kết quả so với hiện tại cái nào tốt. Cho nên lương thảo cung ứng các loại, cũng có cự thần trong triều trì hoãn kéo dài, không để ý đến sự khẩn cấp của tiền phương. Vì thế Thẩm Dụ liên trăm ba vị quan viên áp tải lương, liên tiếp phê bốn thượng thư của hộ bộ, tình huống mới chuyển biến tốt đẹp.

Giữa tháng 8 chiến sự Tây Bắc vẫn miệt mài, > của Đường Đại bản thảo thành công. Khi đó pháp luật xuất bản của Đại Huỳnh cũng không hạn chế sách truyện BL, cho nên > có thể phát hành rộng rãi ở 16 trọng trấn phồn hoa của Đại Huỳnh.

Song song đó, Đại Nguyệt Thị phái sứ giả lại triều, sau khi nghe thấy tin tức giám quốc Thẩm Dụ sai người nghênh đón ở ngoại thành Trường An, lấy quốc lễ đối đãi.

Quốc lực của Đại Nguyệt Thị thật ra cũng không cường thịnh, cũng không phải Đại Huỳnh vương triều không địch nổi. Nhưng là bọn hãn đang trụ ở lâm giới Tây Bắc Đại Huỳnh, nếu lúc này có thể cùng Đại Huỳnh nội giáp ngoại công, tức có thể dẹp loạn phản Phan Liệt, làm chơi ăn thật.

Mà làm cho Thẩm Dụ lộ ra chút ngoài ý muốn chính là —— Đại Nguyệt Thị sứ giả không chỉ mang đến hậu lễ, còn mang đến công chúa Khảm Mạn Nhĩ của bọn họ.

Khảm Mạn Nhĩ trong ý nghĩ của chủng tộc Đại Nguyệt Thị, có thể nói người như tên, có thể thấy được vị công chúa này rất được quốc quân yêu thích.

Lúc đó Khảm Mạn Nhĩ lần đầu đi sứ nước khác, năm ấy mười sáu tuổi.

Độ tuổi tuyệt diệu, nền tảng thanh xuân, đã tính dị tộc tràn trề.

Thẩm Dụ chịu đựng tính nết hầu bọn họ 5 ngày, sứ giả cuối cùng nói rõ ý đồ đến —— Đại Nguyệt Thị nguyện trợ giúp Đại Huỳnh hai mặt giáp công, dẹp nội loạn Đại Huỳnh, song song đó quốc quân cũng nguyện ý đem Khảm Mạn Nhĩ công chúa thương yêu nhất gả nhập hoàng tông Đại Huỳnh, vĩnh viễn xây đắp quan hệ hai nước tốt đẹp.

Đây vốn là một việc vui, Thọ vương Thẩm Dụ một hơi đáp ứng, nguyện thay thiên tử nghênh đón hôn sự cũng Khảm Mạn Nhĩ công chúa. Nhưng sứ giả mỉm cười lắc đầu: “Thiên tử tuổi nhỏ, công chúa của chúng ta lại chú ý giám quốc đại nhân.” Hãn nói không chút che giấu sự tôn sùng đối với Thẩm Dụ cùng ý xem thường thiên tử trong hoàng cung: “Ai chẳng biết Đại Huỳnh binh quyền chân chính nằm trong tay Dụ Vương, vị thiên tử này, chỉ là hư danh mà thôi.”

Lúc đó Thẩm Dụ cầm bình rượu, nghe vậy chỉ mỉm cười, hãn cũng không thể cãi lại cái gì, Đại Huỳnh này quá lớn, quyền binh cũng quá nặng nề, nếu thiên tử nắm không được, cuối cùng cũng phải có một người chống.

Thế nhưng quan hệ thông gia này...

Hãn nắm bình rượu cùng uống với sứ giả Đại Nguyệt, đang lúc hồn nhiên thảo luận không biết bản thân mình vì sao do dự.

54. Chương 54: Tối Nay Vô Tuyệt Vô Tình

Đường Đại không có nghĩ tới Dụ Vương gia buổi chiều lại đến, nàng đang đem sữa ngựa hâm nóng dứt Đường Quả Nhi. Buổi tối Đường Quả Nhi có hơi ho khan, nó đã 45 ngày, nhưng có lẽ sinh non thêm ăn uống thiếu dinh dưỡng, nó thoát nhìn vẫn gầy yếu như vậy, sức ăn cũng yếu.

Đường Đại ôm nó đến y quán nhìn đại phu, bất thành linh đại phu ở trước ngực Đường Đại sờ soạn một trận, còn trừng ra vẻ mặt tư thái học thuật, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Trách không được đứa trẻ dinh dưỡng không tốt, người không có sữa tươi dứt nó mà!”

Đường Đại tức giận đến dựng lông.

Thị vệ ở phía sau Thẩm Dụ chuyển những kiện đồ vào, Đường Đại có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Dụ, hãn tự ý ngồi xuống bên cạnh bàn: “Người bỏ quên ở Hàn phủ gì đó, Hàn Phong nhờ bản Vương thay người mang về đây.”

Đường Đại bật cười, nàng thường xuyên cùng Hàn Phong gặp mặt, Hàn Phong vẫn không nhắc tới, lại giao cho hãn mang về. Không cần phải nói, khẳng định là hãn đưa ra yêu cầu cho Hàn Phong. Đường Đại là một người cảm được cũng buông xuống được, nếu phải đi, thì cứ đi sạch sẽ đi. Vì vậy nhắc tới Hàn Phong, thần sắc nàng vẫn bình tĩnh: “Làm phiền Vương gia rồi.”

Đường Quả Nhi uống một chút sữa thì ngủ, Đường Đại bế nó thả đến trên giường, thuận tiện đem bao quần áo đồ dùng, trang sức son phấn, lấy ra sắp xếp gọn, thị vệ khom người lui ra ngoài cửa, Thẩm Dụ lẳng lặng nhìn động tác của nàng, hãn cũng không biết vì sao mình lại đến nơi này.

Một người ở bên cạnh bàn suy nghĩ nửa ngày, đọc một lượt binh pháp, tấu chương, dĩ nhiên trong đầu cũng nghĩ không ra manh mối. Vì vậy hỏi một câu lạc đề: “Một mình có quen không?”

Đường Đại đang gấp quần áo, nghe vậy chỉ cười: “Vương gia ngài không phải thường xuyên đến sao?”

Thẩm Dụ liền hơi nhú mày —— hẳn thực ra đã hơn nửa tháng chưa tới nơi này, nàng vẫn như trước nghĩ hẳn “thường xuyên” đến. Hẳn quyết định chuyện hòa thân không nói ra với nàng.

Trên thực tế hẳn cũng không biết vì sao mình muốn nói với nàng vấn đề này, hẳn gần như có thể dự kiến kết quả —— nàng cho hẳn xem sắc mặt, hẳn tức giận, nàng không chút nào để ý, hẳn lại càng tức giận. Cho nên hẳn cuối cùng chỉ nhẹ gõ bàn: “Bản Vương đói bụng.”

Đường Đại thì ra vị Vương gia này buổi chiều còn chưa ăn cơm. Thế nhưng nàng biết tính tình hẳn xưa nay, cũng không dám hỏi, chuẩn bị đi đến nhà bếp nhìn xem có thứ gì để làm đồ ăn hay không. Một lát sau nàng ngưỡng ngừng quay lại: “Việc ấy... Vương gia ngài có để ý buổi tối ăn mì sợi không?”

Thẩm Dụ nhú mày, Đường Đại giống như dỗ dành em bé dỗ hẳn: “Mì cán bằng tay, mùi vị rất không tệ, ta đảm bảo.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng trả lời: “Vậy làm đi.”

Đường Đại như được đại xá, nhanh chóng vào nhà bếp. Nàng cũng rất bất đắc dĩ, Đại Huỳnh không có tủ lạnh, huống hồ đi chợ mua thức ăn nàng đều lựa chọn trong ngày, không có để qua đêm.

Nàng cực nhanh nhào bột, dùng cán bột cán mỏng, cắt thành sợi mì độ dày như ngón tay, sợi hẳn ăn không quen, lại chần thêm một cái trứng gà, thêm chút cải bắp thảo, nhìn trái nhìn phải cảm thấy thiếu gia vị, lại len lén đem thức ăn thừa buổi chiều còn lại cho vào trong bát. Nghe mùi thơm bay vào mũi, nàng hơi hơi yên tâm liền bưng bát mì ra ngoài.

Thẩm Dụ là thật chưa ăn cơm chiều, nhưng có uống một chén rượu, điểm tâm trái cây một bàn lớn hẳn ăn không vô, đi vào tiểu viện này lại thấy bụng đói reo vang, nghĩ đến vận động có thể tiêu thực quả nhiên không sai.

Hắn tương đối ưu nhã ăn mì sợi, biểu tình miễn cưỡng xem như thỏa mãn. Đường Đại lúc này mới yên tâm, đi đến bên giường nhìn Đường Quả Nhi đang ngủ say, sờ sờ đầu của nó, thấy nó hơi nóng, vẫn là lấy cái chăn mỏng đắp lên mình nó.

Đêm trong tiểu viện rất yên tĩnh, gió hè thổi qua cây hòe bên ngoài viện, hẳn ngoại lệ vẫn không ngủ lại ở tiểu viện, khi đi cũng không chào hỏi Đường Đại.

Đường Đại cũng không phản đối, trên án bày ra tờ giấy, nghiên mực cân nhắc đề tài sách mới. Suy nghĩ như thế, nàng lại nhớ tới VIP nhiều kỳ trên mạng online Tấn Giang. Sau đó Đường Đại linh quang chợt lóe, nàng đột phát ý tưởng —— ta vì sao không làm một cái VIP nhiều kỳ nhỉ?

Đường Đại ngày hôm sau tìm gặp giám quốc đại nhân Thẩm Dụ, thỉnh cầu nhận thầu Công Khai Đình Trường An.

Công Khai Đình khi đó thuần túy là một công trình cho dân chúng, triều đình, bách tính cùng quan viên cùng trợ cấp tiền duy trì. Thẩm Dụ nghe nàng nguyện ý bỏ bạc ra thầu, tự nhiên là một hơi ưng thuận.

Đường Đại trên tay không có bao nhiêu tiền, khi nàng gả đến Hàn phủ tiền lời của trạm quảng cáo cũng như mấy món trang sức đồ cổ mà Dụ vương và Vương Thượng ban cho đều lưu lại ở Phù Vân tiểu trúc, trên người tiền không nhiều. Khi từ trong đại lao hình bộ thả ra thì không có một xu trên người, cứ như vậy mặt dày đi tìm Hình Viễn đòi mấy chục lượng bạc.

Vì vậy tiền nhận thầu Công Khai Đình lần này, nàng không thể làm gì khác hơn là thiếu.

Thẩm Dụ trước đây quản lý hộ bộ, vạn sự đều là nói miệng không bằng chứng, Đường Đại muốn thiếu nợ tiền thuê, hẳn lại lập tức phản phó Diêm đình trưởng của Công Khai Đình lập tức cùng Đường Đại ký ước hợp đồng thuê mượn.

Công Khai Đình những thủ vạ bố trí trước đó quản lý viên như cũ lưu lại sử dụng, giữ theo khuôn phép, tiền lương hàng tháng tự nhiên cũng là do nàng trả. Đường Đại tranh thủ thực hiện, thành quả giữ trị an bên ngoài Công Khai Đình cũng lưu lại, Thẩm Dụ thay nàng trả tiền lương ba tháng đầu.

Nhiều người dễ làm việc, Đường Đại cùng các viên quản lý Công Khai Đình thương lượng một trận, đem Công Khai Đình phân làm ba khu vực — tin tức, diễn đàn, khu tiểu thuyết.

Ngoại trừ những tin tức đặc biệt ra, phát hành những chuyện thú vị trong ngoài Đại Huỳnh, khi đó tin tức không nhanh nhạy, đây cũng xem như là kênh thời sự của dân chúng, là nơi phát ra những tin tức trọng yếu thú vị.

Diễn đàn xét duyệt tương đối rộng, lão gia nhà ai đến đại thọ, nhà ai đánh mất trâu cày, phụ nữ nhà ai có chồng ‘thâu hán tử’ giống nha đều có thể dán thông báo. (Thâu hán tử: từ chỉ phụ nữ làm hành động thông dâm)

Khu tiểu thuyết ngôn tình thì phân loại tỉ mỉ hơn, phẳng phát như trang báo trên mạng Tấn Giang ở thế kỷ 21, chia làm — ngôn tình, đam mỹ, bách hợp, khu tư liệu, bốn loại lớn.

Công Khai Đình vốn có không ít tay viết, Đường Đại cấp tốc đem các tác giả có danh tiếng toàn bộ ký kết. Thời gian này không có loại thuyết pháp về số lượng bản quyền cùng sách báo bản quyền, các tác giả nghe thấy đăng nhiều kỳ còn có thêm tiền vào túi, cũng không ảnh hưởng đến xuất bản, thấy có lợi chứ không có hại, đại bộ phận đều ký kết với Công Khai Đình Trường An thành.

Toàn bộ khu diễn đàn cùng tin tức đều mở miễn phí, duy chỉ có khu tiểu thuyết phân làm hai khu lớn miễn phí cùng thu phí.

Khi đó không có hỗ trợ network, tự nhiên là không có khả năng tính toán chính xác tiền lời từng tác phẩm, nhưng Đường Đại cũng có biện pháp — tất cả ta tính thành tiền tháng nha.

Nàng bắt đầu bán ra phiếu đọc giả VIP ở Công Khai Đình, phiếu rất rẻ, một tháng 10 quan tiền, tương đương với giá mười cái bánh màn thầu.

Công Khai Đình ở ngã ba đường Trường An, gần như tập hợp nhân khẩu ba huyện, chiếm một khoảng rộng, lưu lượng dòng người cũng là một con số đáng kinh ngạc. Huống hồ để đồ nhiều quý nhân, Đường Đại cần rằng suy nghĩ, dứt khoát điều chỉnh một thẻ hoàng kim và thẻ bạch kim.

Thẻ hoàng kim bao năm 400 quan tiền, làm thẻ có thể được tặng một quyển sách bìa cứng của 5 tác giả đứng đầu nhiệt tiêu bảng của Công Khai Đình tự tay ký tên. Thẻ bạch kim bao năm 600 quan tiền, có thể được tặng một bộ sách bản đồ số lượng giới hạn của 10 tác giả đứng đầu nhiệt tiêu bảng của Công Khai Đình tự tay ký tên. Ngoài ra đọc giả của thẻ bạch kim và hoàng kim cũng có thể lấy thẻ đó tham gia hội gặp mặt đọc giả của Công Khai Đình, tác giả ký tặng văn vân...

Loại xem tác giả như là ngôi sao này là phương pháp lăng xê rất hiệu quả, đến sau này Công Khai Đình tiêu thụ tốt nhất là thẻ đọc giả phổ thông và thẻ bạch kim, thẻ hoàng kim VIP thì ngược lại không ai hỏi tới.

Diêm đình trưởng rất không hiểu được, xin chỉ thị của Đường Đại muốn đem hủy hết thẻ hoàng kim. Đường Đại lúc đó công Đường Quả Nhi trên lưng đi dạo quanh Công Khai Đình, nghe vậy chỉ mỉm cười: “Thẻ hoàng kim không dùng để bán, chỉ dùng để nâng cao sự cao quý của thẻ hoàng kim, hiểu rõ chưa?”

Diêm đình trưởng không rõ, đương nhiên Đường Đại cũng không dự định làm cho hấn hiểu hết, chỉ là thẻ hoàng kim ở Công Khai Đình vẫn như cũ bày ra trước cửa sổ bàn quản lý, chỉ là không người nào hỏi han mà thôi.

Thế giới này là như vậy, người thực sự có tiền, sẽ không quan tâm ba trăm đồng tiền tươi, thứ hấn mua là thân phận, là bộ mặt. Mà dân chúng đều giống nhau chỉ cần thẻ phổ thông, lợi ích thực tế tốt. Vì vậy có thẻ hoàng kim nửa vơi, không tiện thì không tiện, nhưng nó tồn tại luôn có ý nghĩa riêng.

Công Khai Đình một lần nữa thay bảng, trong triều không có chấn động gì, có người nói tính ra sổ sách, căn cứ tình huống tiêu thụ tháng này của Công Khai Đình, chủ nhân của Công Khai Đình thu vào tổng lợi nhuận không dưới chín mươi vạn tiền. Hơn nữa trước đây miễn phí, hiện nay đột nhiên thu phí, người phản đối kháng nghị là khó tránh khỏi.

Một bên cho rằng, tác giả dốc hết tâm huyết viết ra những văn tự này, là thành quả khổ cực của bọn hần, bọn hần có quyền thu phí.

Ngược lại thì cho rằng, tác giả viết ra những văn tự này là cho người ta xem, hôm nay đột nhiên thu phí, là phụ lòng sự ủng hộ của đọc giả.

Trong lúc nhất thời bàn tán xôn xao, lần thứ hai đem Đường Đại đẩy ra đầu sóng ngọn gió. Nàng vẫn không chính thức trả lời mấy vấn đề này, chuyện mới lần đầu xảy ra, luôn luôn sẽ bị chất vấn, mà tâm huyết của tác giả kết quả đổi thành tiền là đúng hay không đúng?

Nàng không dự định biện luận, có lẽ có một ngày đăng nhiều kỳ nhập vào triều lưu VIP, cũng sẽ không có người nào phản đối.

Đường Đại ở Công Khai Đình loanh quanh một thời gian dài, Công Khai Đình khu vực mặc dù rộng, nhưng lúc trước bảng thông cáo không được dễ coi, nhìn lâu dài khó tránh khỏi mệt mỏi. Đợi tiền lời tháng đầu tiên tới tay, nàng đem Công Khai Đình tu sửa đẹp mắt một phen, trong nội đình trồng thêm hoa cỏ, lại suy tính đem một phần sửa thành hành lang gấp khúc, lại đem một bộ phận bảng thông cáo khảm trên tường làm thành bảng tác phẩm xuất sắc. Còn trên hành lang gấp khúc mua thêm rất nhiều bàn ghế đá, cung cấp cho du khách nghỉ ngơi.

Kể từ đó diện tích Công Khai Đình lại mở rộng hơn rất nhiều, cũng may khi đó nhân khẩu không dày đặc như thế kỷ 21, cũng không có gì đáng lo lắng.

Trong tay Đường Đại có chút tiền nhàn rỗi, lại thêm đại phu nói trẻ con uống sữa mẹ là tốt nhất, nàng liền tìm cho Đường Quả Nhi một nhũ mẫu là Trương thị. Trương thị là người thành Trường An, trong nhà làm chút bánh bao màn thầu đem bán, đi sớm về tối kiếm cũng không nhiều tiền. Nàng ta con thơ sớm mất, lại thêm Đường Đại ra tay cũng phóng khoáng, tiền tiêu vật hàng tháng không ít. Nàng cùng chồng thương lượng một trận, tính toán buông xuống việc kinh doanh, phu thê hai người lúc Đường Đại bận bịu thì cùng chăm sóc Đường Quả Nhi.

Đường Đại ở Công Khai Đình bận bịu được hai tháng thì chuyện vụn vặt mới giảm bớt.

Đầu tháng 10, trời xanh trong, vạn lý không mây.

Đường Đại thật vất vả mới rút ra thời gian ôm Đường Quả Nhi đi dạo phố. Ngày ấy thành Trường An so với ngày thường rất náo nhiệt, bên đường vậy mà có Thành quân tự thân xuất mã, đem hàng quán vân vân toàn bộ dẹp gọn, có thể đánh đuổi cũng toàn bộ đuổi đi.

Đường Đại cầm một cái chong chóng đứng ngây ngốc, đang định trả tiền, thì chủ hàng đẩy xe bỏ chạy.

Xung quanh bắt đầu xuất hiện một lượng lớn quan binh thủ thành, đem dân chúng đang vây xem tất cả chặn ở bên đường, con phố dài trống không sạch sẽ ngăn nắp. Đường Đại cũng là một lòng hiếu kỳ mãnh liệt, lập tức cũng học người ta vươn dài cổ ra hóng.

Loại trận thức này, chẳng lẽ là đại quân đánh bại Phan Liệt, chuẩn bị khải hoàn quay về triều?

Rối loạn giữa đoàn người một hồi, đội nghi trượng rước dẫu kéo dài khôn cùng, Đường Đại thấy đầu tiên là đội nhạc, thổi kèn xô-na, cầm dây pháo, ném tiền mừng, một đường chiêng trống xôn xao bầu trời. Sau ban nhạc là nghi trượng của Thọ vương, trên ngựa cao to màu nâu thẫm, Thẩm Dụ vẫn như cũ lễ phục thân vương hoa văn giao long tím than, mặc cho đoàn người chỉ trở. Đó là tiêu điểm của tất cả ánh mắt tụ hội.

Hần cũng thường xuyên giương mắt đảo qua đoàn người đang vây hai bên phố, giữa đôi lông mày cau lại, thần sắc lạnh nhạt, vô hi vô bi. Tháng 10 thành Trường An, gió thu cũng mang theo cảm tình ấm áp. Âm thanh chiêng trống quá mức xôn xao náo loạn, Đường Quả Nhi không nghe theo khóc ầm. Đường Đại không thể làm gì khác hơn là bế nó về tiểu lâu, khép cánh cửa quét sơn đỏ thẫm, ngăn cách lại Trường An phồn hoa.

55. Chương 55: Phong Trào.

Đêm đó Thọ vương phủ giăng đèn kết hoa, quần thần đều tới, cùng chúc mừng Thọ vương đại hôn. Thọ vương phủ đông như trẩy hội, xe ngựa tới lui chật như nêm cối.

Từ xưa người trong quan trường, rất khéo léo. Trong những người này cũng có không ít từng phản đối qua Dự vương giám quốc, nhưng khi đó hần tay không binh quyền, còn hơn mười vạn tinh kỵ của Phan Liệt, chưa biết ai thắng ai, hãy còn khó phân rõ.

Mà nay hần cưới vợ là công chúa Khảm Mạn Nhĩ, Đại Huynh cùng Đại Nguyệt Thị hai mặt giáp công, Phan Liệt hai mặt thụ địch, xác định khó có thể kéo dài. Bọn họ mặc dù thái độ vẫn xem chừng, nhưng lại không dám bác bỏ mặt mũi Thọ vương. Vì vậy những lễ vật đưa đến lần này đặc biệt xem trọng, lời chúc nói ra cũng đặc biệt thành khẩn.

Thẩm Dự cũng không thềm để ý chính kiến bất hợp hay không, dù sao đi nữa người tới là khách, ai cũng mời đi vào. Hần rộng rãi hiền hòa, làm cho các thần tử nguyên bản trong lòng thấp thỏm cũng yên lòng, ổn định ở hiện trường uống chén rượu mừng.

Đến lúc lên đèn, Thọ vương phủ đèn đuốc sáng trưng, chiếu lên hoa cỏ trong phủ y như ban ngày. Đàn sáo huyền nhạc vang vọng bên tai, màu sắc đỏ thắm tràn ngập vương phủ, mang đến sự vui mừng không chân thật lắm.

Thẩm Dự đứng ở giữa ánh đèn, tiếp thu bái lạy chúc mừng của mọi người. Hần xuất thân hoàng tộc, thuở nhỏ đã quen với sự khúm núm của người khác, chỉ trong chốc lát này, đột nhiên kinh nghi đây chính là khoảnh khắc phù hoa. Hần giật mình ngẩn ra lại tỉnh người lại, tiếp tục nâng chén uống cùng người khác.

Chiến báo tiền phương truyền đi, mười vạn đại quân của Phan Liệt tuy rằng dũng mãnh, nhưng thực sự không chống được hai mặt giáp công, trung tuần tháng 11, Hạ phó tướng dưới trướng Phan Liệt thừa dịp ban đêm ám toán Phan Liệt, trên bức tranh khởi nghĩa oanh oanh liệt liệt này lại vẽ thêm một cái chấm tròn.

Khi đó Đường Quả Nhi đã được 4 tháng, đã y y a a nói, ai nghe cũng không hiểu. Đường Đại nỗ lực kinh doanh ở Công Khai Đình, Công Khai Đình dưới sự khuếch trương cải biến của nàng, đã biến thành một chỗ nghỉ ngơi nhàn hạ.

Nàng thậm chí còn chiêu gọi rất nhiều tiểu thương, bán thức ăn vặt, cơm canh, nước trà các loại, ngoại trừ giao nộp phí quản lý ra, bọn họ còn phụ trách hoàn cảnh vệ sinh ở Công Khai Đình.

Khi đó nhân dân lao động so với người ở thế kỷ 21 thực thà chất phác hơn, bọn họ ngoại trừ việc buôn bán, tay chân cũng cực kỳ nhanh nhẹn, tình trạng vệ sinh ăn uống ở Công Khai Đình vẫn được mọi người khen ngợi.

Hoàn cảnh từ từ tốt lên, mà tác phẩm thu phí xuất hiện một cái vấn đề lớn nhất —— chất lượng.

Khi đó không có tiền lời đơn bản, tiền lời tác giả đa số phân phối bình quân, cùng ăn chung nồi cũng xấp xỉ như nhau. Chỉ cần 200 dấu tay khác nhau lưu lại trong sổ tên tác giả là có thể lấy được tiền thưởng.

Đường Đại cũng rất khó xử, không phải mỗi tác giả đều có thể có được 200 dấu tay a, vì vậy làm sao để được công chính công bình, ngăn chặn tác phẩm thật giả lẫn lộn, cũng thành một vấn đề rất vướng tay vướng chân.

Cho nên Đường Đại quy định phạm là tác phẩm thu phí, trước khi gửi bản thảo đi cần phải xét duyệt.

Các viên quản lý ở Công Khai Đình vẫn còn như trước, bọn họ sẽ giúp đỡ xem xét bản thảo. Thế nhưng ở Công Khai Đình bài viết sao mà phức tạp, nếu mỗi bài đều cần tỉ mỉ đánh giá, cần bao nhiêu người mới đủ? Cho nên biên tập ở Công Khai Đình nhân thủ khan hiếm.

Kể từ đó Đường Đại thân kiêm thêm chức, suốt ngày vội vàng như một con quay, thế cho nên Thẩm Dự đi qua thăm vài lần cũng không có thấy nàng.

Hai người lần thứ hai gặp mặt cư nhiên là ở Công Khai Đình, Thẩm Dự dẫn theo vài người làm ăn đến tham quan học tập. Khi đó Công Khai Đình đã không hề là trạm tin tức bình thường, thường xuyên có khách

qua đường dừng chân giải lao. Trước đây dòng người ở Công Khai Đình số lượng nhiều, hàng rong bán ra giá cả so với những nơi khác tương đối cao, người đến thông thường tự mang theo nước trà, thức ăn. Sau Đường Đại tiếp quản, định ra giá bán tất cả thương phẩm của hàng rong bên trong, đối xử với khách chu đáo, không khi già trẻ lớn bé, kinh doanh đương nhiên tốt hơn.

Thẩm Dụ vẫn tư thế như ngày trước chúng tinh cùng nguyệt mà đi tới hành lang gấp khúc, thiết bị tinh xảo, nhân khí tràn đầy, mọi người một đường tán dương không dứt.

Lúc đó Đại Huỳnh đã công nhận Thẩm Dụ là chủ đương gia, có mấy đôi mắt sắc lập tức phát hiện hai người quan hệ không phải tầm thường, lại liên hệ đến mẩu chuyện hai người trước đó công khai mua sắm trên đường phố Trường An. Đường Đại là người nào của Dụ vương, trong lòng cũng biết rõ ràng.

Vài người dưới bóng râm của hành lang gấp khúc nghỉ ngơi một trận, Đường Đại tự nhiên là đem trà rượu điểm tâm ân cần chiêu đãi, không dám qua loa. Đợi cho đến khi tham quan học tập hoàn tất, mọi người đa số đều rời đi, chỉ còn nàng cùng Thẩm Dụ, thì vị Vương gia này cuối cùng cũng phần nộ mở miệng: “Người hiện tại là quý nhân mang nhiều việc bận bịu a, hai ngày ba nơi ngay cả bóng dáng cũng không thấy, không phải là có ý định né tránh bản Vương chứ? Đường Quả Nhi người cũng không quản, giao hết cho phu phụ Trương thị. Người một nữ tử mang theo một đứa trẻ sơ sinh, còn để cho bọn họ ở cùng. Vạn nhất phu phụ hai người thấy hơi tiền nổi máu tham, người làm sao đối phó?”

Đường Đại không dám bác bỏ hẳn, chỉ phải cười mỉa: “Tiểu dân sao dám có dũng khí né tránh Vương gia, xác thực là gần đây hơi vội vàng. Hơn nữa lương trước Vương gia tân hôn, cũng không thể chiếu cố cho tiểu dân mà?”

Lời nàng vừa nói ra, Dụ vương cũng trầm mặc một trận, trong phòng làm việc của Đường Đại ở Công Khai Đình, hần vươn tay chạm vào mặt Đường Đại: “Người đang trách bản Vương vắng vẻ người?”

Đường Đại ngẩng ra một lúc mới phản ứng, nhưng nàng có đôi khi đầu óc xoay chuyển cũng nhanh, nếu như lúc này chém đinh chặt sắt mà trả lời không phải, nói không chừng hẳn sẽ tức giận, nàng không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói. Thẩm Dụ nhẹ ôm vai nàng, mặt của nàng dán lên ngực hắn, bên ngoài Công Khai Đình tiếng người lớn giọng xôn xao, nàng nghe không được tiếng tim đập của hắn, chỉ có thanh âm của hắn vang bên tai xem như rõ ràng: “Cưới vợ là gia sự của bản Vương, cùng người không có ảnh hưởng gì.”

Nói mở đầu xong, hắn lại thấy không cần cùng nàng giải thích cái gì, đến đây thì đình chỉ. Những máu chảy thành sông, này thân bất do kỷ, cũng không phải thế giới nàng có thể hiểu được. Đường Đại cũng không có hỏi nhiều, như hắn nói, đó là gia sự của hắn, nàng không nghĩ ra mình có lập trường gì để hỏi.

Hai người ôm nhau nửa khắc, hắn rốt cục nói đến chính sự: “Công Khai Đình người định lấy ra mấy phần đưa bản Vương a?”

Đường Đại vẽ mặt đau khổ, trả lời dè dặt: “Cái này giá thành thật là rất cao, ta chỉ kiếm chút sinh hoạt phí cho ta với Đường Quả Nhi, Vương gia ta cho người 50% lãi ròng được không?”

Dụ vương cười nhạt: “Người nghĩ thật tốt.”

Đường Đại vẽ mặt cầu xin: “Vậy Vương gia muốn bao nhiêu?”

Thẩm Dụ trầm ngâm một trận: “A, dù sao người chỉ muốn kiếm sinh hoạt phí cho người với Quả Nhi, vậy còn lại bao nhiêu toàn bộ đưa cho bản Vương đi!”

“Gi?” Đường Đại kinh hãi: “Vương gia, ngài so với Khương Văn trong > còn hung ác hơn, người ta chẳng qua là chỉ muốn kiếm chút tiền, ngài bắt chúng ta quỳ xuống, còn lấy hết tất cả tiền đi!”
www.dienanh.net/forums/showthread.php/121022-TQ-2009-Let-The-Bullets-Fly-Nhuong-Tu-Dan-Phi-Chau-Nhuan-Phat-Khuong-Van-Cat-Uu/page3 cái phim Nhượng Tử Đạn Phi đây.

“Khương Văn là ai?” Thẩm Dụ nghe không hiểu, cũng may hắn cũng không muốn hiểu: “Cứ định như vậy đi.”

“Không được!” Đường Đại nắm ống tay áo hắn, nhẹ giọng gọi: “Vương gia!”

Động tác này hết sức giống như làm nũng, hân yên tĩnh một hồi, cuối cùng giơ tay nâng cầm nàng, cúi người hôn lên. Cái hôn này tới bất ngờ, Đường Đại ngửa mặt về sau lảo đảo, hoảng loạn bám vào vai hân, hân rất thỏa mãn tư thế này, đem nàng đặt ở trên bàn, bắt đầu cởi dây lụa bên hông nàng, Đường Đại kinh hãi, vội vàng ngăn tay hân: “Vương gia!”

Hân giương mắt bình tĩnh nhìn nàng, thanh âm cực thấp, nhưng trong ngôn ngữ đầy hàm ý khiêu khích: “Đã lâu không gặp, ngươi không từng nhớ bản Vương?”

Đường Đại lúng ta lúng túng thấp giọng trả lời: “Thật ra cũng không cảm thấy lâu.”

Dụ vương dựng thẳng lông mày: “Ngươi thân hân tử?”

Đường Đại đầy mồ hôi, đây là cái logic gì: “Không có.”

Dụ vương vừa cởi y phục của nàng vừa nhận định: “Ngươi không nghĩ bản Vương là thân hân tử!”

...=.=!

Đợi đến buổi chiều, Dụ vương thay Công Khai Đình viết tẩm biển, trong triều rất nhiều đại thần trên dưới đưa đến hạ lễ, chúc mừng Công Khai Đình một lần nữa biến đổi. Đường Đại biết bọn họ vì sao tặng lễ vật, Thẩm Dụ hầu như ở trước mặt mọi người làm rõ quan hệ với nàng, những lễ vật này thực ra không phải đưa cho nàng, chỉ là biến tướng đưa cho Dụ vương ở phía sau.

Chỉ cần Thẩm Dụ vẫn là giám quốc, chỉ cần Thẩm Dụ còn đứng trước mặt nàng, ai quan tâm Đường Đại là ai?

Đường Đại đem những danh mục quà mừng các đại thần dâng tặng đưa cho Dụ vương xem qua, Thẩm Dụ cũng không nói lời nào, ngầm đồng ý cho Đường Đại nhận những lễ vật này. Đường Đại xưa nay không phải là người phong nhã, rất nhiều danh gia thi họa nàng trực tiếp bán ra. Nàng là nhà giàu mới nổi cho rằng chính tay cầm vàng thật bạc thật thì trong lòng mới yên tâm.

Vợ chồng Trương thị chiếu cố Đường Quả Nhi rất chu đáo, Trương thị nhiều sữa, Đường Quả Nhi tốt hơn nhiều, tay chân nhỏ nhắn như ngó sen cũng bắt đầu xuất hiện chút thịt. Trẻ con bốn tháng, mười ngón tay của nó bắt đầu học cầm nắm, thập phần khả ái, nói ai nghe cũng không hiểu, cũng bắt đầu sợ người lạ, ngoài Đường Đại cùng Trương thị, ai cũng không cho ôm.

Đường Đại mãi đến tháng thứ tư mới cho nó ăn dặm, thử chút cháo thịt, canh cá vân vân.

Ban đêm, Đường Đại viết sách mới >, đến sau nửa đêm nghe tiếng mưa rơi ngoài viện, nàng định ra bên ngoài lấy tã lót quần áo của Quả Nhi đang phơi vào, nàng khoác áo lên bụng dù mở cửa, phát giác mưa rơi rất to, cũng không có ý phụ cần phải thu dọn. Đóng cửa thì mới giật mình cảm thấy dưới mái hiên trong viện có một bóng ma đang đứng.

Nàng lá gan thật sự không lớn, lập tức kinh sợ một trận: “Ai?”

Bóng ma rất bất đắc dĩ: “Bên ngoài trời mưa, thuộc hạ đây tránh mưa, quấy rối chủ tử.”

Nghe ra thanh âm là Diệp Độc Thành, Đường Đại thở dài một hơi, lát sau nàng lại khó chịu: “Dụ Vương gia còn chưa đem các người rút về? Ta cho rằng ta đã không cần giám thị nữa.”

Diệp Độc Thành có chút ngạc nhiên, cũng không nói nhiều. Đường Đại đi tới trước cửa, phát hiện tóc hân ẩm ướt dán trên thái dương. Đầu mùa đông, đêm đã thấm lạnh, nàng sau cùng vẫn là lên tiếng: “Trước đi vào, người trên người đều ướt hết.”

Diệp Độc Thành một thoáng do dự, nhưng uyển chuyển cự tuyệt: “Không cần, tạ ơn ý tốt của chủ tử.”

Đường Đại nhìn quần áo dán sát trên người hân: “Đi vào.”

Là ngữ khí mệnh lệnh.

Diệp Độc Thành theo nàng đi vào, trong tiểu lâu của nàng cũng không có quần áo đồ dùng hàng ngày của đàn ông, chỉ đành đưa cho hân một cái khăn cho hân lau khô đầu tóc, lại thêm chậu than. Vợ chồng Trương thị ban đêm đều quay về nhà, nàng ở lâu các, đem lầu dưới nhường cho Diệp Độc Thành. Dù sao cũng phải cho hân hong khô y phục chứ? Nàng thầm nghĩ.

Vừa cảm thấy trời hừng sáng, Diệp Độc Thành đã không ở bên trong phòng, Đường Đại làm bữa sáng, Trương thị cũng đến chăm sóc Đường Quả Nhi. Công Khai Đình mở cửa rất sớm, Đường Đại cần phải đi ra ngoài, lúc gần đi nàng ở trong phòng kêu một tiếng: “Diệp Độc Thành, ở nhà bếp có chưa điểm tâm cho người.”

Cũng không quản người ta có nghe thấy hay không, cho Đường Quả Nhi ăn xong liền xuất môn.

Mà Công Khai Đình dần dần trở thành nơi để các văn nhân múa bút hươ vắn, thẻ đọc giả VIP, dường như giấy chứng nhận thân phận ở thế kỷ 21, trở thành bằng chứng hàng đầu tất cả các văn nhân phụ cận Trường An cần có.

Phàm là người khảo thủ công danh, nếu không có thẻ đọc giả bạch kim ở Công Khai Đình, đều bị coi là hạng người thô kệch, người bên ngoài không đáng tương giao.

Mà sách mới của Đường Đại, ở các nơi khác càng bội thu tôn sùng, các tiểu thư khuê các nhà giàu, ai cũng cầm sách xem như là vinh hạnh. Mà lúc đó thư tịch do chính tay Đại Sắc Yên Thanh ký tên, càng làm tăng giá trị con người gấp trăm lần, chiến thắng bách kim.

Phong trào Đại Sắc Yên Thanh, theo quyền lực của Dự vương vững chắc, như gió lốc cuốn sạch Trường An, trở thành một loại yếu tố lưu hành. Có không ít sĩ tử muốn cầu thủ công danh, trăm phương nghìn kế tham gia tiệc trà, bá nhập làm môn hạ của Đường Đại, cung kính gọi nàng một tiến tiên sinh.

Thời gian đó phổ biến, thầy giáo là nhíp cầu để con đường làm quan suông sẻ, mà Đường Đại có cái gì đáng giá để được leo lên?

Mọi việc ở Công Khai Đình vẫn thuận lợi, khuếch trương, thu mua các loại không người nào dám rầy rà. Diêm đình trưởng cùng Ngụy phó chủ biên đều tán thưởng Đường Đại thông minh tuyệt luân, Đường Đại nghe vậy chỉ là cười nhạt.

Phong Xương năm thứ tư, Thuận Long để Thẩm Hi tám tuổi.

Ai ngày nào đó ở trong cung trừng phạt cung nhân, truy cứu nguyên nhân, lại đơn giản là cung nhân sơ suất, để chọc chim hoàng yến mà hấn thuần chủng run sợ bay mất. Thái hậu mọi cách khuyên can, nhưng hấn chỉ gọi người khác lôi cung nhân ra ngoài đánh sáu mươi trượng.

Thẩm Dự đi vào trong cung thì nhìn thấy một hồi rối loạn như vậy, các cung nhân lạnh rung, quỳ giữa điện.

Hấn cao giọng hỏi nguyên do, phất tay cho lui mọi người ấu để Thẩm Hi không nghe theo: “Hoàng thúc, không được thả bọn họ!! Chim hoàng yến đó là nội thị Trần Phù trăm phương nghìn kế mới tìm lại được, hấn nói Đại Huỳnh khó có được con thứ hai.”

Thẩm Dự không có biểu tình gì, nhạt giọng hỏi: “Trần Phù ở đâu?”

Thẩm Hi gọi người truyền Trần Phù đến, Trần Phù từ sau khi Thẩm Hi sinh ra vẫn làm bạn với hấn, quan hệ hai người cực kỳ thân mật, hấn khom người quỳ gối giữa điện. Thẩm Dự chậm rãi đến gần hấn, năm nay hấn đã gần bốn mươi tuổi, chỉ là năm dài tháng rộng vẫn chưa lưu lại vết tích thời gian trên gương mặt hấn, thân thể hấn như trước cao ngất, cử chỉ trong lúc đó oai nộ xấu xí: “Người là Trần Phù?”

Hấn mở miệng, âm thanh trong trẻo, Trần Phù khấu đầu xưng vâng, thỉnh linh Thọ vương Thẩm Dự rút trên tường cung Sở huyền bảo kiếm, kiếm treo trên tường vẫn chưa khai phong qua, thế nhưng lực đạo hấn to lớn, cầm kiếm vung lên lại đem đầu Trần Phù một đao rơi xuống.

Thẩm Hi sợ hãi kêu một tiếng, hoảng loạn nhào vào lòng thái hậu. Thái hậu sắc mặt cũng trắng bệch, nàng cực lực ôm lấy Thẩm Hi: “Dự Vương gia...”

Thẩm Dự chỉ là xé đi rèm che giữa điện, chậm rãi lau đi máu tươi trên kiếm, xong trả kiếm vào vỏ. Trên người hấn sát khí chưa tan, ngay cả con chim yến cũng bị làm cho kinh sợ, khi nhìn Thẩm Hi thì hấn hít mắt, thân sắc như trước không tí gợn sóng: “Hôm nay cần phải học thuộc thiên tạp nghị của < thái= ”” bạch= ”” âm= ”” kinh= ””>>, ngày mai thân tự mình khảo giáo Vương Thượng.”

Hấn không cần phải nhiều lời nữa, bước ra ngoài điện, phất tay áo ra cung cũng không quay đầu. Nội thị nhanh chóng bắt đầu lôi thi thể Trần Phù xuống phía dưới, vội vàng đem vết máu trên điện lau sạch. Thẩm

Hi nhìn theo mảnh máu thịt phun ra bị lau đi rất nhanh kia, hắn chỉ cảm thấy thấy toàn bộ đại diện mang theo mùi vị tanh tưởi rỉ sét, môi mấp máy hết nửa ngày, rốt cục nói ra một câu: “Dem toàn bộ những cái lồng chim này ra ngoài, ra ngoài!!!”

56. Chương 56: Alsace.

Năm đó Đường Quả Nhi vừa bốn tuổi, cây hờ trong tiểu lâu đã bốn độ thăng trầm, mà Đường Đại đã sắp đến 30 tuổi.

Đứa bé bướng bỉnh, đi học trường tư thực ở Trường An, nhiều lần bị mồi phụ huynh. Đứng xem Đường Đại nở mày nở mặt ở ngoài, ở trong trường học thường bị mấy cổ giả dạy bảo lại giống như con chó con, hơn nữa nàng còn phải cười theo, khom người nói tiên sinh giáo huấn rất đúng.

Sau khi trở về tự nhiên là Đường Quả Nhi không có điểm tâm để ăn, nàng thường thường cầm cái chổi đánh cho nó một hồi. Thế nhưng tác dụng không lớn, nhiều nhất là ba ngày, vẫn như cũ bị mồi đến trường, mặc cho thầy giáo quả trách.

Ngày hôm đó thầy giáo cảm hận, tỉ mỉ nghiên cứu, thế là trên lớp học thầy giáo hỏi bài văn hôm qua: “Liên Pha Lão Hi, câu sau?”

Đường Quả Nhi xoay người trả lời: “Uyển chuyển Nga Mi năng kỷ thi?”

Thầy giáo cắn răng, lại ra đề: “Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, câu sau!”

Đường Quả Nhi dè dặt: “Vô nhân tri thị lệ chi lai.”

Lão thầy giáo nổi trận lôi đình.

Ban đầu Đường Đại nghĩ đứa bé còn nhỏ, cũng không cần gấp. Nàng nghĩ trẻ em bốn tuổi ở thế kỷ 21, tuy rằng không phải là thần đồng chơi đàn dương cầm các loại, nhưng mà biết đọc biết viết chỉ sợ cũng không quá 1/1000.

Chỉ là ngày qua ngày, khi đứa con này càng thêm phá phách, nàng mới đau đầu. Lúc này mới nhân cơ hội bắt nó ở trong sân quỳ gối, học thuộc > , không thuộc không được ngủ.

Đường Quả Nhi trề môi, nhưng trước mặt Đường Đại nó thực có mấy phần sợ hãi, liền cũng chỉ có thể quỳ củ quỳ trước án, thành thành thật thật học bài. Cho đến giờ Tuất, Dụ Vương gia tới. Nó gần như là phản vị cứu tinh tới rồi, bổ nhào tới ôm lấy bắp đùi ai đó: “Nghĩa phụ!!”

Thẩm Dụ mỉm cười nhìn nó: “Lại làm cái chuyện tốt gì chọc giận mẫu thân con a?”

Đường Quả Nhi bụng đầy ủy khuất: “Thầy giáo lại cáo trạng với mẫu thân! Nghĩa phụ, dựa vào cái gì câu sau của Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, không phải là Vô nhân tri thị lệ chi lai a?”

Thẩm Dụ sờ sờ đầu của nó: “Được rồi, đã trễ, ngủ đi thôi.”

Đường Quả Nhi như được đại xá, xoay người định đi vào phòng ngủ. Đường Đại cũng không tiện bác bỏ mặt mũi Thẩm Dụ, chỉ khẽ quát nó một tiếng: “Ngày mai lại tính sổ với con!”

Đường Quả Nhi thè lưỡi, nhanh chóng chạy biến.

Ngày 3 tháng 3, Đại Huynh xưa nay có phong tục thả diều.

Trước đó một ngày Đường Quả Nhi tan học trở về liền khóc ồn ào không dứt, kiên quyết làm ẩm muốn Đường Đại làm diều cho nó. Đường Đại tay chân vụng về đâu có biết làm diều cái gì? Nàng không thể làm gì khác hơn là dỗ nó: “Tiểu tổ tông, mẹ sẽ đi ra phố, mua cho con một cái đẹp nhất, được không?”

Đường Quả Nhi không nghe theo: “Hác Vân với Trâu Thành diều đều là ba mẹ nó tự tay làm, rất là đẹp mà!”

Đường Đại nhéo mũi nó: “Mẫu thân mua con không nói ra, bọn họ làm sao biết là không phải tự tay ba mẹ làm?! Con ngốc quá.”

Đường Quả Nhi vẫn khóc âm ỉ: “Con muốn mẫu thân tự tay làm điều, muốn mẫu thân tự làm!”

“Đệch!” Đường Đại chửi nhỏ một tiếng, nàng không lay chuyển được nó liền đi ra phố tìm một ông cụ chuyên làm điều, ột lượng bạc đi học làm điều. Ông cụ rất nhiệt tình dạy nàng mười hai lượt, nhìn điều nàng làm ra vẻ mặt xấu hổ nói: “Phu nhân, số bạc này, để lão trả lại cho phu nhân nha?”

...=.=!

Đường Đại về đến nhà, rút kinh nghiệm xương máu —— nàng không tin mình vậy mà làm không nổi một con điều! Vì vậy bỏ một cây trúc, làm điều hết nửa ngày. Nàng vội vàng trong nửa ngày đó rất cục làm xong khung điều, chỉ cần trét hồ dán giấy lên nữa thì Dụ vương đến, hẩn ở bên cạnh nhìn trộm một lát, rất không hiểu được: “Đại tử, trong viện nhà ngươi thiếu đèn lồng?”

Đường Đại cả giận, đợi đến khi Thẩm Dụ hiểu rõ ngọn nguồn thì đã cười không thể ngừng lại, hẩn dắt Đường Quả Nhi, lời nói mang theo ý khiển trách: “Vì sao khó xử mẫu thân a, người xem tay mẫu thân đều bị xước hết cả! Nàng vụng về như thế, làm sao làm ra điều? Nếu như làm ra được, cũng có thể bay lên sao?”

Đường Quả Nhi lại mím môi: “Bọn họ nói Quả Nhi là đứa nhỏ không cha không mẹ mà mẫu thân nhất được! Nhưng mà Quả Nhi rõ ràng có mẫu thân, ba mẹ của Quả Nhi sẽ tự tay làm điều!”

Hai người đều trầm mặc, một lát sau, Thẩm Dụ cầm dao nhỏ, đem cây trúc trên mặt đất róc ra, gọt nhỏ: “Nghĩa phụ làm cho Quả Nhi một cái điều bay rất cao, thế nào?”

“Nghĩa phụ là giỏi nhất! Mẫu thân rất vụng về.”

“Nói rất hay! Ngày mai nghĩa phụ cùng con đi chơi điều!”

“Nghĩa phụ người nói phải giữ lời nhé! Mẫu thân nói nói dối con trẻ con sẽ bị chó sói ăn thịt!”

“Nghĩa phụ lúc nào mà nói không giữ lời?”

...

Hạ tuần tháng tư, Ngụy Thanh Sơn cùng Đường Đại ở Công Khai Đình uống rượu. Nói đến việc Thọ vương phi sắp sanh, hỏi Đường Đại tặng lễ vật gì, Đường Đại mới biết được Dụ vương sắp có con nối dõi.

Đợi đến khi Thọ vương phủ làm tiệc rượu đầy tháng cho thế tử, nàng không mời cũng tự đi, lễ vật đơn giản là trân châu ngọc bích. Lúc đó Thọ vương bế ấu tử bị chúng thần lấy tư thế chúng tinh cùng nguyệt vậy quanh, mọi người đều tán thưởng thế tử mặt mày giống Thọ vương ra làm sao, Đường Đại không biết, khó khăn lắm, trẻ con đầy tháng, mặt mày có thể hay không nhìn ra giống với cha mình.

Nàng chỉ có thể thụ mị, hướng tổng quản Thọ vương phủ trình lên danh mục quà tặng, lúc đó quan hệ của nàng và Thọ vương mọi người đều biết, tổng quản Thọ vương phủ cũng không dám chậm trễ, liền mang nàng tới phòng tiệc, tìm một chỗ sát mặt tiền mời nàng ngồi xuống.

Thẩm Dụ vẫn không nghĩ đến nàng cũng tới, hẩn ôm đứa con tròn tháng trong đám người giương mắt nhìn qua. Nàng nâng chén, hướng về hẩn thăm hỏi từ xa, mặt còn mỉm cười.

Thẩm Dụ cũng mỉm cười lại, hai người cũng không cần trao đổi chuyện gì, chỉ có chúng thần tử văn nhân ở giữa hai người trong lúc đó lần lượt kính rượu.

Nếu như nói phụ nữ quả nhiên như mã, Thẩm Dụ có thể liền coi là Bá Nhạc. Hẩn cả đời này duyệt qua vô số phụ nữ, nói không hết nợ nần phong lưu, chỉ duy nhất người phụ nữ này, hẩn chân thành đối đãi chín năm, nàng vẫn như cũ chưa hề quyến hẩn nửa phần.

Thật ra loại tình huống này, nếu hẩn một đao đi xuống tất sẽ sạch sẽ lưu loát, nhưng hết lần này tới lần khác nàng không chọc hẩn nổi giận, khi cần chịu thua thì tuyệt đối không vượt thẳng cổ. Hẩn cũng không thừa nhận giữa mình với nàng là yêu, có thể chỉ là thời gian lâu độ sức lẫn nhau. Mà một đường đi tới này, lẫn lộn trì hoãn, thoáng một chốc, đã qua nhiều năm như thế này.

Đang trầm ngâm, Thọ vương phi đi ra, tiếp nhận đứa con trong tay hẩn, nàng ta khi đó vừa tròn 20 tuổi, trăm cài tóc leng keng, tà váy uốn lượn, dung mạo vẫn mang theo nét ngang bướng dị tọc, nhưng ngôn hành

cử chỉ đã thấm sự mềm mại đáng yêu của phụ nữ phía Nam, thản nhiên đứng bên người Thọ vương, đúng là một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

Có mấy ánh mắt linh hoạt lén nhìn Đường Đại, nàng vẫn như trước nâng ly cùng văn nhân bên người thảo luận cười đùa, thản sắc như thường.

Bản thảo ở Công Khai Đình ngày càng nhiều, Đường Đại mượn rất nhiều biên tập nhưng vẫn bận rộn, nàng tính liên minh cùng Vạn Tượng thư cục, chỉ là Vạn Tượng thư cục chủ công xuất bản, nàng chủ công đăng dài kỳ. Biên tập công việc lại bận rộn cũng có khả năng hỗ trợ lẫn nhau, kể từ đó, Vạn Tượng thư cục cùng Công Khai Đình, có xu hướng hợp lại thành một.

Thẩm Dụ cũng không quản cái này, người là hắc ủy quyền, hơn nữa việc này cũng không có gì xấu.

Cho đến giữa tháng sáu, người cầm quyền Đại Huỳnh cùng xuyên không giả tái khởi phân tranh. Không phải Thái Bình Thiên Quốc ngóc đầu trở lại, mà là một thế lực thần bí khác đã bí mật quật khởi. Có người nói đầu lĩnh tên là Alsace, Đường Đại còn rất nghi ngờ —— tên này làm sao mà nghe quen tai như vậy?

Sau cùng vừa nghe thấy danh hào của đối phương, nàng nhận thức ra, hào của đối phương —— Vu yêu vương.

Đường Đại lật bàn —— Blizzard, ma thú nhà các người cũng xuyên qua!!

Alsace lời đồn lực phá hoại rất mạnh, Đường Đại cũng sốt ruột, nhưng Thẩm Dụ lại không hoảng loạn. Hắc tinh tế dò xét lai lịch của Alsace, cấp tốc phái rất nhiều văn thần thương nghị.

Ngày kế, dân gian bắt đầu truyền một ít lời đồn, nói trên tay Alsace có thứ vũ khí tên là Sương chi ai thương, là thần khí thượng cổ thần linh lưu lại, có tiên thiên thần chúc, có trượng này có thể được thiên hạ.

Lời đồn truyền ra, dân chúng cùng nghị luận, tục ngôn nói ba người thành hổ, không ai có thể phân biệt thật giả.

Người đoán ai sẽ tin tưởng truyền thuyết?

Xuyên không giả, bởi vì bản thân người xuyên không đã là truyền thuyết.

Hạ tuần tháng bảy, Thái Bình Thiên Quốc buông tay cho kế hoạch tiến quân vào Gia Hòa quan, liên tục chiến đấu ở Phù thành nơi đã bị Alsace chiếm lĩnh. Alsace mặc dù dũng cảm, nhưng nhện không được thái bình thiên quốc người đông thế mạnh, bị đông đảo xuyên không giả chém chết. Trước khi chết rên rỉ một hồi, chấn động Phù thành.

Thái Bình Thiên Quốc đoạt được Sương chi ai thương, lập tức vì nguyên nhân tranh đoạt cây trượng này khởi lên nội loạn. Đang lúc nội chiến thì bị Đại Huỳnh một lần mang quân bóp nghẹt, binh sĩ chết trận tám chín phần mười, từ đó Thái Bình Thiên Quốc không gượng dậy nổi.

Về sau Đường Đại may mắn thấy được chuỗi Sương chi ai thương này, ngoại trừ tạo hình hoa mỹ bên ngoài, tuyệt không có chỗ nào đặc biệt.

Nàng còn nghiên cứu một hồi, vốn là muốn lưu lại ở tiểu lâu mấy ngày để tham quan học tập, Thẩm Dụ cự tuyệt: “Loại đồ vật này, lưu ở chỗ nào cũng là tai họa, đây không phải là bản Vương keo kiệt, nếu thật sự lưu lại chỗ người, cái mạng nhỏ của người chỉ sợ tối hôm nay sẽ mất.”

Đường Đại nửa tin nửa ngờ, cho đến ngày thứ hai truyền ra tin tức quốc khố hoàng thành mất trộm, bảo vật Sương chi ai thương bị Tư Không Minh thần trộm đánh cắp, nàng mới tin là thật.

Hoài bích kỳ tội, tội lớn vô cùng, Hoài bích kỳ tội: mang ngọc mắc tội; người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội.

Mà thần trộm Tư Không Minh ngày thứ ba sau khi đánh cắp bảo vật bị người ta vây giết, Sương chi ai thương tục truyền cũng rơi vào Phong thành, sau cùng Phong thành bị cháy lớn, thành hủy nhân vong, mà Sương chi ai thương vẫn tiếp tục lưu lạc trần trở.

Triều đình cũng không có ý định tìm về, Thẩm Dụ đối với thứ này rất thông suốt: “Được là may mắn, mất là số mệnh, để bảo vật tự tìm chủ nhân có duyên đi.”

Mọi người đều tán thưởng Thọ vương cao thượng, duy Đường Đại hoài nghi —— nếu thật sự Sương chi ai thương có giấu bí mật to lớn, vì sao lúc Alsace bị các xuyên không giả chém chết, cũng không có nhờ nó mà cứu được mạng a?

Đường Đại xem qua rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, nguồn cơn tai họa không ngoài bí tịch có thể luyện thành thần công, thánh vật có thể hiệu lệnh thiên hạ, thần binh lợi khí có thể thổi lông đoạn tóc, Sương chi ai thương xuất thế hoành không, chỉ nghe thấy tên, không thấy bất luận xuất hiện từ cái địa phương nào. Mà sau khi cái bảo bệ này ra đời, người chân chính được lợi là ai?

“Ta đêch!” Trước cổ án Đường Đại chửi nhỏ một tiếng, nếu là bình thường có người nói cho nàng Vu yêu vương cũng là người xuyên không đến, sợ rằng ngay cả cái đầu heo cũng không tin. Thế nhưng nàng hiện tại hết lần này tới lần khác tin, còn giống như thằng ngu ôm cái chuôi Sương chi ai thương này nghiên cứu một trận.

Nàng bị phẫn một hồi, rất nhanh liền cân bằng lại —— cái kẻ lưu manh kia, cái kẻ lưu manh chưa bao giờ thiếu trí giả và cao thủ kia, cái kẻ lưu manh to lớn đến mức làm cho triều đình đứng ngồi không yên kia, còn đang làm ọi người vì cái thần khí này mà chém giết đổ máu. Còn có vô số thế ngoại cao nhân cây trường thương này chuyên dùng để mở cửa bảo tàng, bọn họ nghĩ trong chuôi binh khí này cất giấu bằng đồ kho báu, nỗ lực đi tìm bảo vật.

Đường Đại cảm thấy chí ít mà nói mình còn hơn bọn họ, mình cũng không tính là quá ngu. Nàng phải thừa nhận có một loại người dối trá, có thể lừa gạt người trong thiên hạ.

Hay là căn bản không có Alsace gì, đây là một nhà tùy cơ ứng biến, hắc một lời nói dối, tiêu trừ hậu hoạn Thái Bình Thiên Quốc, lại ám hại không ít anh hùng giang hồ, mà sau cùng còn có thể hùng hồn khẳng khái, đồng dạng nói để cho bảo vật tự tìm vị chủ nhân có duyên!

Đây đòi hỏi loại da mặt dày như thế nào a?

57. Chương 57: Không Được Tức Là Vô Duyên.

Công Khai Đình vận hành tốt đẹp, Đại Sắc Yên Thanh danh tiếng như nhật long.

Kỳ thật một tay viết ngôn tình, vĩnh viễn đều không có khả năng trở thành đại thần, Đường Đại cũng rõ ràng, thật giống như Quỳnh Dao cùng Lỗ Tấn, thật ra đọc giả của Quỳnh Dao nhiều hơn hẳn so với Lỗ Tấn, bà cũng giàu có hơn Lỗ Tấn tiền sinh rất nhiều. Thế nhưng nếu luận thành tựu và tôn sùng, hai người liền không thể so sánh nổi.

Nghiên cứu nguyên nhân, thật ra không phải vì Quỳnh Dao so với Lỗ Tấn tiền sinh kém hơn. chỉ là tác phẩm của tiền sinh, được giao phó cho tinh thần của một thời đại, theo lâu ngày dài tháng, kính nể càng nhiều. Mà nói tình sao? Thời gian lâu dài, tình tiết bị lạm dùng nhiều lắm, kính nể kinh diễm thì đã không còn, duy chỉ có cầu huyết thiên lôi thôi.

Đồng chứng minh mà nói phù thể thịnh danh của Đường Đại hư thực là bao nhiêu.

Cũng may Đường Đại không thêm để ý, nàng vốn là một tiểu dân con buôn, cũng không thắng được giác ngộ sinh tiền thân hậu. Thẩm Dụ đối với tiền tài của nàng kềm kẹp rất chặt, thế nhưng sau đó Đường Đại ở Công Khai Đình thúc đẩy phần thưởng chế độ, đọc giả có thể đăng ký ở chỗ viên quản lý Công Khai Đình, gửi phần thưởng cho tác giả mình yêu thích, tiền bạc, vải vóc, khí cụ, tất cả thu nhập Công Khai Đình cùng tác giả chia 3-7. Danh mục thu chi của Công Khai Đình, vẫn ầm ừ, Thẩm Dụ phòng bị mọi cách này đây, Đường Đại vẫn như cũ thu được rất nhiều tiền tài.

Khi đó tiền trang cũng không nghiêm cẩn như ngân hàng hiện tại, nếu không có cổ chủ yêu cầu, theo gửi cũng không cần lưu tính danh. Đường Đại ở các tiền trang lớn đổi thành ngân phiếu các loại, chậm rãi xếp đầy một hộp.

Tới cuối tháng 10, Đường Quả Nhi lại bị mời phụ huynh một lần nữa. Nguyên nhân là ở trường học đánh nhau, một người đánh ngã tám đứa bé trong trường, thầy giáo cảm thốt đi vào ngăn lại, nó đoạt thước, dĩ nhiên cũng đánh luôn thầy giáo.

Khi Đường Đại đi đến học đường hỗn loạn một mảnh, thầy giáo thẳng thắn bảo Đường Đại dẫn con đi về, hần không bao giờ dạy nữa.

Đường Đại còn không có đi đến học đường, Đường Quả Nhi tự nghĩ lần này ắt gặp đòn hiểm của nàng, sợ sệt bỏ chạy. Đường Đại cho người tìm hết nửa thành Trường An, thực sự là không có biện pháp lại bỏ thêm tiền mướn giang hồ xung quanh tìm kiếm.

Sau cùng ở một tòa miếu đồ nát ngoài ngoại ô tìm được nó, ngôi chùa này đồ nát từ lâu, Đại Hùng bảo điện ngày xưa cũng đã trở thành tàn viên. Chỉ có lập thạch ngoài điện, ba chữ Lan Nhược Tự, còn có thể nhìn rõ.

Đường Đại kéo nó đi ra thì vốn là lòng đầy tức giận, Đường Quả Nhi cũng là chuẩn bị trước không tránh khỏi bị ăn đòn một hồi nghiêm khắc. Nó nhắm mắt, một lát không có gì đến, lẽ nào mẫu thân đi tìm kiếm binh khí?

Nó mê hoặc len lén trốn mắt, nhưng chỉ thấy mẫu thân kinh ngạc nhìn tòa miếu đồ nát, thần sắc này quá mức ủ dột, nó đột nhiên có chút sợ, vội vàng lay nàng: “Mẫu thân? Mẫu thân, Quả Nhi sai rồi, người đánh Quả Nhi đi, không nên tức giận...”

Đường Đại lúc này mới cúi đầu nhìn nó, khi đó nó 5 tuổi, đã rất cao, lớn lên cũng rất khỏe mạnh, hoàn toàn không thấy nét gầy yếu khi xưa. Đường Đại vỗ về khuôn mặt nó, khuôn mặt này cực kỳ giống Hà Hình, thật là trời sinh mỹ nhân bại hoại.

Hà Hình người có thể nhìn thấy nó không?

Nàng đột nhiên dắt lấy nó, ngữ thanh uể oải: “Được rồi, trở về đi.”

Đường Đại lần thứ hai có thai, tới bất thành linh, đợi đại phu khám chữa bệnh qua đi, nàng vẫn như cũ không thể tin tưởng. Nhưng ngược lại Trương thị có chút khuây khỏa, nàng ấy là một người phụ nữ bình thường, nàng gặp qua Thẩm Dụ vài lần, nhưng không biết thân phận hần, chỉ nhìn hần khí độ bất phàm, cho rằng Đường Đại là ngoại thất được quyền quý nhân gia nuôi dưỡng bên ngoài mà thôi.

Nàng thấy Đường Đại mang theo Đường Quả Nhi, chỉ nghĩ con nhà quyền quý dưỡng một quả phụ. Khi đó người đời rất nặng con nói dòng, cho nên nàng cũng rất vui vẻ vì Đường Đại: “Đều không phải nói mẫu bằng tử quý sao, đến chiều hần đến, người nói cho hần không chừng hần có thể cưới người vào cửa.”

“Cuộc đời của một phụ nữ, con gái tuổi trẻ có bao nhiêu năm nữa? Tuy nói khả năng không được làm chính thất của hần, thế nhưng có một chỗ dựa luôn luôn tốt. Nếu không chờ đến một ngày người già đi, dựa vào ai a?” Ngôn ngữ của Trương thị hết sức giản dị, chỉ là khó che giấu sự đồng cảm trong đó.

Nàng vốn bản hàn, hai vợ chồng thu nhập một năm không bằng tiền một hộp son phấn của Đường Đại. Thế nhưng nàng thông cảm Đường Đại.

Đường Đại cũng cười: “Đúng vậy, không chừng hần có thể cưới ta vào cửa.” Nàng cũng cao hứng bưng bưng trả lời lại Trương thị, Trương thị yên tâm ra khỏi tiểu viện, sắc trời đã tối, nàng về nhà làm cơm cho chồng.

Đường Đại nhìn Trương thị đóng cửa đi ra ngoài, ý cười trên mặt càng ngày càng mờ nhạt, dần dần biến mất.

Đáng tiếc cánh cửa nhà bọn họ rất cao, không chỉ nói mang thai, ta dù cho cầm cột nhảy sào vào cũng không được. Nàng đột nhiên xoa nhẹ bụng dưới, nơi này vẫn bằng phẳng như trước, nàng cái gì cũng không cảm thấy. Thế nhưng nói đó đã tồn tại một sinh mệnh, nó cũng sẽ giống như Quả Nhi sẽ lớn lên, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ gọi mẫu thân.

Đương nhiên nếu như không có ai thương tổn nó.

Đường Đại một mực chờ Thẩm Dụ thế nhưng hần vẫn không có tới.

Đường Đại xem qua một ngàn câu chuyện ở thế kỷ 21, bức thư ngắn nhất trên đời là thư gửi đi là “?” thư hồi âm là “!”

Thời gian nàng ở chung với Thẩm Dụ thật không ngắn, nếu như nói nàng chờ đợi là “?” như vậy sự lãng tránh của hần chính là “!” kia. Nếu nàng hơi chút thức thời thì đã biết nên làm cái gì bây giờ. Việc này

nàng cũng không phải lần đầu tiên trải qua, thế nhưng tâm tính lại không được như sự quyết tuyệt năm đó. Nàng đã qua tuổi ba mươi, ở thế kỷ 21 cũng được cho là sản phụ cao tuổi.

Có lẽ là thuận theo lâu lắm, nàng đột nhiên hạ quyết tâm muốn kiên cường một hồi, bảo vệ lại thứ bảo bối mất rồi khó có lại này.

Cho nên nàng mặt dày mày dạn qua hơn nửa tháng.

Thẩm Dự vẫn chưa có tới, chỉ là hôm nay, Diệp Độc Thành xuất hiện, hẳn thường ở bên người nàng chiếu ứng, đó là chuyện hai người đều hiểu mà không nói ra. Sau cùng hôm nay, hắn mở miệng: “Chủ tử, thuộc hạ mang người đi.”

Đường Đại trên giường giương mắt nhìn hắn, ngữ thanh so với trong tưởng tượng của hắn bình tĩnh hơn: “Người có thể mang ta đi đâu?”

Diệp Độc Thành rõ ràng đã suy nghĩ trước: “Trên người thuộc hạ có yêu bài của Thợ vương phủ, nếu gặp việc gấp, cho dù đêm khuya cũng có thể ra khỏi thành.” Thần sắc hắn do dự mà mâu thuẫn: “Có thể mang chủ tử đi tới bất luận địa phương nào.”

Đường Đại ngó nhìn hắn, một lát mới mở miệng: “Cho dù ta muốn đi Trường Bạch sơn cũng có thể sao?”

Yết hầu Diệp Độc Thành khẽ nhúc nhích, một lát mới nói: “Thuộc hạ nguyện đem chủ tử đi đến nơi chủ tử muốn đi., bất luận là địa phương nào.”

Đường Đại nửa đêm ngày hôm sau liền đem Đường Quả Nhi đang ngủ say trên giường ôm đến xe ngựa, nàng thu dọn hết vàng bạc châu báu trong tiểu viện, đồ ăn thức uống cũng chuẩn bị tốt, Diệp Độc Thành tự mình lái xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy đến cổng Tây thành Trường An, dùng yêu bài của Thợ vương phủ ra khỏi cửa thành, một đường hướng Tây, tan biến trong bóng đêm.

Đường, dần dần xóc nảy. Đường Quả Nhi xoa đôi mắt hỏi Đường Đại: “Mẫu thân, chúng ta đi đâu vậy?”

Đường Đại mặc nó dựa trong lòng mình, khi đó trên đường cái không còn bao nhiêu người qua lại, chỉ còn tiếng vang vang của xe ngựa phát ra. Đêm tháng 12, không trăng, khó nhìn thấy con đường phía trước.

Một chuyến đó, hơn sáu mươi ngày. Ngày đêm đi gấp, xe ngựa rốt cục chạy đến vùng biên giới Đại Huỳnh, xa xa ngọn núi như ẩn như hiện, những đám mây trên chân trời như khảm vàng, không khí càng phát ra lạnh giá, Đường Đại với Đường Quả Nhi đều mặc áo lông, trong xe ngựa cũng đặt thêm lò sưởi.

Hai tháng chạy suốt ngày đêm, ngựa không biết thay bao nhiêu con, ngay cả Diệp Độc Thành người cũng lộ ra vẻ mệt mỏi huống chi Đường Quả Nhi bốn tuổi và Đường Đại còn đang có thai trong người?

Nhưng đây là lưu vong, nó kỳ thực không như người tưởng tượng hoặc trong tiểu thuyết lãng mạn. Người cho là người có thể có được thế giới tự do, trên thực tế chỉ là bản thân mình tự do trong cái xe ngựa to bằng lòng bàn tay.

Xe tới Kim Sa quan thì Diệp Độc Thành ngừng lại cho nàng cùng Đường Quả Nhi xuống vận động một chút. Hắn chỉ vào con đường mòn ngoằn ngoèo phía trước cho Đường Đại: “Đi tiếp về trước, khoảng chừng 4-5 ngày đường, liền có thể đến Trường Bạch sơn.”

Đường Đại nhìn theo đầu ngón tay hắn, rừng núi kéo dài kia phẳng phất gần ngay trước mắt, đó chính là nơi nàng mơ tưởng. Buổi sáng ngắm cây cỏ chim muông, buổi chiều ngồi thuyền nghe hát, nắm tay phu quân, sống quãng đời còn lại nơi núi rừng.

“Mẹ, ở đây đẹp quá a.” Đường Quả Nhi hai tay ôm vòng lấy cổ nàng: “Nhưng là chúng ta có thể ở chỗ này chơi hai ngày trước không, Quả Nhi mệt quá à.”

Đường Đại phải mẫu đường của món ăn vặt còn dính trên mặt nó, thanh âm của nàng hòa vào gió, thanh sắc lơ đãng: “Bên kia có gian miếu, chúng ta tối nay không chạy đi nữa, tá túc một đêm đi.”

Diệp Độc Thành ngăn người, đã gần như vậy, hắn cho rằng nàng sẽ tiếp tục đi gấp trong màn đêm, nhưng một lát sau hắn đã phục hồi tinh thần lại: “Vâng.”

Quan ải hẻo lánh, chùa miếu đương nhiên không lớn, may mắn gặp được chủ trì nhiệt tình, đặc biệt nhường ra hai căn thiền phòng cho bọn họ ở lại. Đường Đại cũng không phải một người cung tâm tín phật, nhưng nếu tới, nàng cũng bái lạy chư thần trong miếu. Nàng mặc dù thỉnh thoảng cũng viết văn huyền huyền, nhưng với những thần thoại cổ đại biết cũng không nhiều, cũng nhận không ra các lộ thần tiên ngồi trên đại điện.

Khi thăm viếng thì chủ trì bên cạnh thay nàng niệm kinh cầu phúc, nàng cũng thêm chút tiền nhang dầu, thấy trước án phật có ống thẻ, nàng mặc dù không tin cũng không khỏi hiếu kỳ: “Đại sư, ta có thể xin thẻ không?”

Chủ trì liền lấy ống thẻ, có lẽ giữa điện nhang đèn rất sáng, làn khói lượn lờ, hắn nói cũng mang theo vài phần trang nghiêm: “Phàm là trước phật, đại thể tâm thành tắc linh. Nhưng mọi người lại không biết một chữ thành này, đều không phải là đối với Phật, mà là đối với mình. Nữ thí chủ tin hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu muốn ở Phật tiền coi bói, thì phải lấy thành đối với mình.”

Đường Đại thực sự không phải một người có tuệ căn phật tính, nàng chỉ cầm lấy ống thẻ, xóc một hồi, rồi cục rơi xuống một cây xăm. Thẻ ở đây không giống những nơi khác, không có thượng, trung, hạ. Chủ trì xem xong rất cao thâm, nhân sinh như lộ, cái mà họ gọi là phúc họa thuận nghịch, bất quá chỉ là một loại từng trải, không nói tới lành dữ. Cho nên cái thẻ trong tay Đường Đại nhìn không ra là tốt hay xấu. Nàng so với số hiệu trên tường tìm ra được ký ngữ của cái thẻ đó, ghi chép trên đó quá ngắn —— Ai bi mặc khanh, tình như phao ảnh, uyên ương mộng, tam sinh ước, hà kham truy nhận. (Đau thương trông rõ, tình như bọt nước, uyên ương mộng, hẹn tam sinh, sao có thể truy nhận)

Thật ra chủ trì nói không sai, nàng xác thực không tin những điều này, cái mà họ gọi là bí hiểm, chỉ là mượn cớ cho những chuyện giải thích không được, mà văn tự từ xưa có lắm loại giải thích. Nàng đây cũng không tìm chủ trì đoán xăm, chỉ làm trò cười.

Ngôi chùa ở nơi rất cao, có thể thấy được hàng núi xa xa, nàng vịn lan can chùa nhìn ra xa, chỉ thấy sâu trong ngọn núi tuyết đọng mây mù khói phủ, ánh sáng chạm đến, óng ánh chói rọi. Tuyết đọng phản xạ lại quang ảnh ngũ sắc, cảnh trí hư ảo.

Đường như tận cùng thiên nhai.

Thật ra nàng biết, dãy núi này lừa gạt lữ khách, phong cảnh gần ngay trước mắt kia, nhưng lại cách khá xa. Nếu thật sự muốn vào trong núi, cần rất nhiều thời gian.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Diệp Độc Thành mới mời nàng trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng ngược mắt nhìn hắn hồi lâu, hắn lần đầu tiên phát hiện thì ra ánh mắt Đường Đại cũng có thể sắc bén như vậy, làm cho hắn trong chốc lát không dám nhìn thẳng.

Mà sự sắc bén này cũng chỉ chợt lóe trong chốc lát rồi trôi qua.

Khi nàng trở về thiền phòng, một đường mệt nhọc, Đường Quả Nhi đã ngủ. Diệp Độc Thành đưa nước nóng vào, cho nàng tắm rửa. Khi đó nàng đã hai mươi mấy ngày chưa tắm qua, nàng nhận lấy bồn tắm, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Cho đến buổi tối, Đường Đại nửa đêm giật mình tỉnh giấc, đúng là đau bụng khó nhịn. Nàng rên rỉ một tiếng, Diệp Độc Thành ở ngoài phòng, gọi một tiếng: “Chủ tử?”

Một lát sau hắn liền xuất hiện trong phòng nàng, Đường Quả Nhi còn đang ngủ say, hắn mím môi, hồi lâu mới đem nàng ôm ngang bế lên, chạy vội xuống chân núi cầu y. Nơi hẻo lánh, chỉ có một y quán đơn sơ, nhưng đại phu kia cực kỳ nhiệt tâm, dắt Diệp Độc Thành ôm nàng vào phòng, đặt trên giường nhỏ.

Hắn tỉ mỉ xem mạch, khai phương thuốc, ra lệnh cho đồng tử gian ngoài bốc thuốc, lập tức nấu thuốc, rồi mới quay sang nói với Đường Đại: “Phụ nhân một đường tàu xe mệt nhọc, tuy là người lớn có thể chịu nổi, nhưng em bé trong bụng thì thế nào...”Hắn không nói nhiều lời nữa, hắn chỉ giãi giải: “May là không quá nghiêm trọng, phụ nhân nghỉ tạm đi, cốt nhục cũng là coi trọng duyên phận, không được tức là vô duyên. Đại uống thuốc xong, điều dưỡng vài tháng, thân thể có thể khôi phục như cũ.”

Thần sắc Đường Đại đã trắng bệch, sự đau đớn này nàng đã trải qua, cách đây mấy năm, cho nên ký ức hãy còn mới mẻ. Diệp Độc Thành nắm lấy tay nàng, mỗi một chữ hắn nói đều gượng gạo: “Xin lỗi chủ tử.”

Đường Đại vươn tay vuốt sợi tóc trên trán hần, mỉm cười nhìn thẳng hần. Đau đớn hiện ra trên mặt, nhưng ý cười phát ra càng sâu, mang thai đã bốn tháng, cho dù là ở thế kỷ 21 muốn sanh non cũng là cực kỳ nguy hiểm. Mà ở cái trần nhỏ hẻo lánh này, vị đại phu lại bình tĩnh nói đừng lo. Ở đây quanh năm bão cát, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, mà vú già trong y quán này, và đại phu màu da lại rất trắng, hoàn toàn không nhiễm vẻ khổ hàn ở biên quan xa xôi.

Diệp Độc Thành không dám nhìn thẳng đôi mắt của nàng, biết đâu nàng hần là nên ôm vật gì đó khóc một hồi, làm cho tất cả đau khổ đều tan biến ở trong buổi tối vùng tái ngoại hoang vu vắng vẻ này. Thế nhưng nàng chỉ cười như vậy, sau cùng nàng ôm bụng nằm ở trên giường cười to.

Có vú già tiến vào giúp nàng rửa sạch thân thể, Diệp Độc Thành đi ra, đóng cửa thì tiếng cười của nàng còn đuổi theo sát lỗ tai hần, một tiếng lại một tiếng, hoang liêu tận xương.

Vú già thay nàng lau rửa cơ thể, rất là không giải thích được: “Người cười cái gì?”

Thanh âm của bà cũng dẫn theo chút làn điệu đất khách, nhưng miễn cưỡng có thể nghe hiểu. Đường Đại mặc cho bà ta lau, tiếng nhỏ dần đi: “Ta đang cười chính mình.”

Hà Hình ta tới rồi, ta đã tới chân trời, còn thiếu một bước, chỉ một bước nữa ta có thể giương cánh, đi xem bên kia rốt cục có cái gì. Thế nhưng ta đột nhiên chán ghét, nhìn khắp thiên hạ này, nơi nào không phải là đất khách quê người đâu?

Dị khách tha hương, đang ở nơi nào, có khác nhau sao?

Vú già cũng không nhiều lời nữa, bà đã quá hiểu loại đau đớn này, bà đã thấy qua vô số phụ nữ rên rỉ rơi lệ, thực sự nghi không ra có cái gì buồn cười.

Người phụ nữ này không phải là điên rồi chứ?

Diệp Độc Thành bưng thuốc vào, Đường Đại giơ tay đón lấy, hần chỉ thở dài: “Thuộc hạ dứt cho chủ tử đi.”

Đường Đại vẫn đón lấy chén thuốc: “Ta tự tay làm.”

Nàng ngửa đầu một hơi đem thuốc uống cạn, vị đắng chát của thảo dược thấm vào ngũ tạng lục phủ, Diệp Độc Thành thở dài: “Chủ tử, hôm nay thân thể của người... Chúng ta nghỉ ngơi hai ngày lại chạy đi tiếp?”

Nàng giương mắt nhìn hần một lát, nắm lấy tay hần đặt lên bụng dưới của mình: “Diệp Độc Thành, ta năm nay 31 rồi, ta không có tiếp theo, sẽ không có... tiếp theo nữa...” Thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng mơ hồ mang theo đau đớn, Diệp Độc Thành không biết làm sao để an ủi nàng.

Đường Đại cuối cùng không thể chạy trốn, hai ngày sau bị Hình Viễn dẫn người bắt được, nói Thọ vương có lệnh, mang về Trường An.

Hình Viễn mang theo Đường Đại, Diệp Độc Thành, Đường Quả Nhi, đường cũ quay về. Đường Đại thậm chí không có giây dựa, rất bình tĩnh theo hần quay lại, hần với Đường Đại mặc dù không có giao tình gì, nhưng có Đường Quả Nhi, hần cuối cùng cũng không đành lòng nhìn nàng quá mức chán nản: “Lúc trở về gặp Vương gia, nhận sai cho tốt, đừng nên làm hần tức giận.”

“Ta vì sao phải làm hần tức giận?” Đường Đại đang cười, nói: “Hình Viễn, đời này của Đường Đại, cứ như vậy. Hà tất đi chọc giận hần...”

Nhưng mà nhẹ giọng thở dài, tiêu điều thê lương.

58. Chương 58: Phản Rời, Lăn Lại Đây!

Đầu tháng 2, thành Trường An tuyết sớm tan.

Hình Viễn mang theo một thân hàn khí vào Phù Vân tiểu trúc, Thẩm Dự ở tiểu đình trong ao sen ngắm tuyết, nghe tiếng bước chân hần cũng không quay đầu: “Đã trở về?”

Hần tự nhiên cũng biết câu này không phải hỏi hần: “Vẫn thu xếp ở tiểu lâu phố Tây.”

Hần nói rất là ngắn gọn, trong tiếng tuyết tan tóc tóc lạnh giá: “Thế nào?”

Hình Viễn cân nhắc một trận mới trả lời: “Nàng quay về Trường An đầu tiên là đến Túy Tiên lâu gọi một bàn đồ ăn, ăn no lại mời đại phu ở Hối Xuân đường đến kê thuốc.”

Thẩm Dụ cuối cùng quay đầu lại: “Bị bệnh?”

Hình Viễn lắc đầu: “Thuộc hạ về sau truy hỏi vị đại phu kia, hắn nói đơn thuốc đó chỉ có một công hiệu... Làm cho phụ nữ cả đời vô sinh.”

Hắn vẫn đứng thẳng tắp, hai tay chống lan can ở tiểu đình, một lát mới nói: “Đem nàng quay về Phù Vân tiểu trúc đi.”

Buổi chiều cùng ngày, Đường Đại bị đón về Phù Vân tiểu trúc, năm tháng trong nháy mắt, lần nữa quay về chốn cũ đã sáu năm.

Liên tiếp mấy tháng đi đường, Đường Quả Nhi sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, không quan tâm hiếu kỳ Phù Vân tiểu trúc mới mẻ, thuận theo nha đầu dẫn nó vào trong phòng, trước ngủ.

Thẩm Dụ cuối cùng lo lắng cho thân thể Đường Đại, để cho Hình Viễn đến xem trong viện còn thiếu cái gì cần chuẩn bị. Năm nay mùa đông phá lệ rét buốt, Đường Đại quấn áo lông ngồi ở trong tiểu đình ở ao sen. Bên chân nàng là chậu sưởi, than củi cháy rất lớn, trên bàn đá là một bầu rượu.

Hình Viễn cau mày, hắn cũng không muốn quan tâm nàng, thế nhưng thấy nàng, luôn luôn nhớ tới Hà Hình. Thời gian đã qua lâu lắm, đến nỗi hắn đã lẫn lộn dáng dấp người trước mặt, lần này đây hắn nhìn nàng chung quy vẫn không nhận được, ngữ điệu thân thiết: “Đừng ngồi ở chỗ này, gió lớn.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, phân phó hạ nhân đem thêm một ly rượu, nghĩ hắn tửu lượng có lẽ tốt, lại thêm một vò rượu.

Hình Viễn ở tám đệm gấm trên ghế đá ngồi xuống đối diện nàng, thấy bầu rượu vẫn còn ấm, vẻ mặt mới tốt hơn: “Uống một mình có hại cho sức khỏe, uống ít thôi.”

Đường Đại đứng dậy rót đầy ly trước mặt hắn: “Vậy người uống với ta đi.”

Hình Viễn đem chung rượu uống cạn, tửu lượng của hắn với Đường Đại, tất nhiên là không so sánh nổi: “Gia buổi chiều có thể qua đây.”

Đường Đại lại rót ỉnh một ly: “Ừ.”

Hình Viễn có chút lo lắng: “Người trách hắn có đúng không?”

Đường Đại có chút say, xuyên qua nhiều năm thế này, nàng chưa từng say qua, ở thế kỷ 21 càng không uống qua rượu mạnh như vậy, nàng trước đây cũng không biết say là cái loại cảm giác gì: “Ta vì sao phải trách hắn? Ta cùng thị vệ của hắn chạy trốn, hắn không giết ta đã là khai ân, ta sao còn dám trách hắn?” Nàng lại làm một chén, tựa hồ cảm thấy rất là thú vị: “Có thể ta hắn là nên trách hắn, hắn vốn không muốn có đứa con này.” Nàng lần thứ hai nâng bình rót đầy: “Hắn không muốn nó, lại lưu không được, lại đem thị vệ của hắn mang ta bỏ trốn! Sau đó giữa đường nghĩ biện pháp giết chết nó, vì vậy ta đuối lý, tự nhiên là không tiện trách hắn.”

Hình Viễn sắc mặt đại biến, lập tức khế quát: “Nói bậy bạ gì đó, người uống say!”

Đường Đại lại nhấp một ngụm rượu, ngoài đình giá rét, nhưng trong đình mặt nàng đã đỏ bừng, con người dường như cũng nhiễm thủy sắc, sáng rực thông thấu: “Ta nói bậy? Ta có nói bậy hay không, người không biết sao?” Nàng vậy mà lên giọng trách hắn, Hình Viễn đoạt lấy ly rượu trên tay nàng: “Đưa cho ta, không được uống!”

Nàng vốn đứng không ổn định, lập tức mà ngã vào trong lòng Hình Viễn, mùi rượu đập vào mặt, Hình Viễn thấy trong lòng như ôm một đống lửa, nàng lại còn không an phận: “Người biết ta hận ai nhất không Hình Viễn?” Nàng phun ra mùi rượu bám lên bờ vai hắn, nắm lấy áo hắn: “Ta hận nhất Diệp Độc Thành! Ta hận cái người nói cho ta hy vọng, hận thứ hư tình giả ý này.”

Về mặt đó quá mức chăm chú, Hình Viễn đột nhiên không phân biệt rõ nàng say thật hay giả say.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nàng vậy mà biết, nàng vậy mà ngay từ đầu đã biết, hắn ôm ngang nàng về phòng, ra lệnh cho người nấu canh giải rượu đến, nếu là buổi chiều Thẩm Dụ qua, nàng vẫn về say rượu này sợ là không tốt.

Nhưng mà canh giải rượu còn chưa có bưng lên, Thẩm Dụ đã bước vào cửa lớn Phù Vân tiểu trúc.

Hắn ở trước giường thấy Đường Đại say đến nát bét, hắn biết hắn không nên đến lúc này, hà tất xuất hiện trước mặt nàng, tại thời khắc nàng đau khổ nhất.

Có gia nhân cầm khăn nóng thay nàng lau mặt, nàng không thấy Thẩm Dụ, vẫn như cũ nắm Hình Viễn: “Ta thực sợ hận nhất Diệp Độc Thành! Ta hận hắn!”

Hình Viễn chỉ đành phải dỗ nàng: “Được rồi, được rồi, chúng ta đã biết, người trước ngủ đi cho khỏe?”

Gia nhân bưng canh giải rượu lên, Thẩm Dụ đi tới đem nàng kéo về, ôm trong lòng mình, nhận lấy chén canh từ gia nhân, chuẩn bị dứt nàng. Nàng đột nhiên bắt đầu khóc, khóc đến không còn hình tượng, Hình Viễn khom người đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên nàng khóc to: “Diệp Độc Thành, ngay cả thân sinh cốt nhục của mình người cũng giết, ta hận người, hận người!”

Trong chốc lát lặng im, chén canh trong tay Thẩm Dụ đã rơi xuống đất, nước canh văng khắp nơi.

Hình Viễn vẫn đuổi theo đi ra, hắn đột nhiên thấy mình bị lừa. Diệp Độc Thành là một tay hắn dạy dỗ, người này thế nào, hắn đã rất rõ ràng. Thời gian ở chung quá lâu, hắn nhất định không có khả năng có chuyện gì với Đường Đại. Thế nhưng Thẩm Dụ đang lúc thịnh nộ.

Chưa từng có chuyện gì làm cho Thẩm Dụ hắn cảm thấy thất bại như vậy, làm cho hắn cảm thấy mình giống như con khỉ đắc ý hoang đường đến buồn cười. Đây là người phụ nữ hắn chân thành đối xử đã tám năm, hắn cho rằng mình là Bá Nhạc, thật ra lại chính là một người mù.

“Tiện nhân, tiện nhân!” Hắn không ngừng mà chửi, đến bước này hắn rốt cục có thể lý giải khi xưa Hà Hình cùng Hình Viễn bỏ trốn thì toàn bộ không phần nộ, hắn nghĩ ra một nghìn loại biện pháp làm cho nàng sống không bằng chết, làm cho nàng vì có mắt không trông mà hối hận cả đời, nhưng nàng lại ở trên giường, say mềm.

Hắn trầm giọng phân phó Hình Viễn: “Mang Diệp Độc Thành đến đại lao hình bộ.”

Hình viễn cau mày: “Gia, việc này chỉ dựa vào lời nói của một bên có phần quá mức qua loa!”

Thẩm Dụ nắm giữ hình bộ cùng hộ bộ rất lâu, luôn luôn lý trí bình tĩnh, mọi việc đều phải coi trọng chứng cứ rõ ràng, nhưng lần này hắn thật sự bị chọc giận: “Năm đó người với Hà Hình trong lúc đó không phải cũng là lời nói của một bên sao? Qua loa không?”

Hình Viễn không thể cãi lại, người phụ nữ này, nàng sớm đã rắp tâm hãm hại Diệp Độc Thành. Cho nên giả say, ở Phù Vân tiểu trúc này toàn bộ là tai mắt của Thẩm Dụ, nàng trước khi hắn đến giả say, khiến ọi người không cho rằng nàng đang làm trò, sau đó làm bộ sau khi say rượu nói lỡ, Thẩm Dụ tất tin tưởng không nghi ngờ.

Nàng cũng biết từ lâu Hình Viễn sẽ thay hắn bài bác, thế nhưng hắn không mở miệng còn có thể, hắn nếu mở miệng, Thẩm Dụ sẽ nhớ lại chuyện hắn với Hà Hình, chỉ sợ càng thêm nhận định Diệp Độc Thành tư thông với Đường Đại.

Đường Đại vẫn ngủ mãi đến khi mặt trời lên ới rời giường, đang lúc rửa mặt chải đầu Thẩm Dụ đá cửa đi vào, sắc mặt phẫn nộ âm trầm: “Người gạt ta?”

Đường Đại còn đang điểm chút phấn lên trán, thờ ơ trả lời: “Tiểu dân gạt Vương gia cái gì?”

Hắn bỗng nhiên kéo nàng, dùng sức tát nàng một cái: “Tiện nhân, người cũng dám lừa gạt bản Vương.”

Hắn chẳng bao giờ đánh qua phụ nữ như vậy, lực đạo cũng dùng không chính xác, khóe miệng Đường Đại đã rớm tia máu, trong lỗ tai chỉ cảm thấy ong ong, một lát sau nàng mới lắc đầu, thần sắc lại bình tĩnh: “Tiểu dân vốn là tiện nhân, một người xuyên không mà đến. Vương gia không biết sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, một hồi vẫn là cúi đầu điểm thêm chút phấn lên mí mắt: “Tiểu dân là tiện, trời sinh dân đen, cho nên con của tiểu dân cũng là tiện, sẽ bôi nhọ huyết thống hoàng thất tôn quý của Vương gia.”

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng hần, thần sắc đó không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Vương gia không phải sớm đã biết sao?”

“Người!” Thẩm Dụ giận dữ, hần lần thứ hai giơ tay lên, nhưng bàn tay đó nặng như ngàn cân, khó có thể vung xuống dưới, trong lòng chỉ có hận ý ngập trời, tìm không được lời ra khỏi miệng: “Hình Viễn! Đem người phụ nữ này kéo xuống đưa vào đại lao hình bộ!”

Hần không biết mình rốt cục là làm sao, trong nháy mắt lại có loại thẹn quá thành giận. Lời nói ra khỏi miệng hần lại chẳng thể mất mặt thu hồi, trong lòng cảm thấy nàng xưa nay rất là sợ chết, tự nhiên sẽ thu liễm.

Ai biết lần này Đường Đại cũng ngang ngược: “Không nhọc Vương gia, dân đen tự đi nhảy hồ!”

Nàng tự ý ra cửa, hướng về phía ao sen bước đi, giám quốc đại nhân Thẩm Dụ tức giận đến nổi trợn lồi đình, hần không ít lần cân nhắc, nói cho bản thân để cho nàng chết đi cho sạch sẽ, nhưng nói ra lại càng làm cho hần tức giận lồi đình, hần nghe bản thân mình quát: “Phản rồi, lăn lại đây!”

Lời này vừa nói ra, hần lại tức bễ phổi, hần cuối cùng đau đớn hạ quyết tâm —— bắt luận làm sao, ngày hôm nay phải giết chết người phụ nữ này!

Hần chộp tay Đường Đại kéo trở về, tay phải thuận thế rút ra trường kiếm của Hình Viễn, Đường Đại chỉ cảm thấy cần cổ lạnh lẽo, kiếm gác trên cổ mình. Thẩm Dụ cũng không do dự, lại nắm kiếm cắt lên cổ nàng máu rướm trên kiếm phong, một lát hần cúi đầu, phát hiện kiếm phong chỉ cắt rách một chút bề mặt, hần hung dữ nghiêm mặt trầm giọng quát: “Người làm sao còn chưa chết a!”

Đường Đại lệch đầu không thèm để ý tới hần, hần cầm hận rống: “Với cái cổ qua đây một chút.” Lại cắt một trận, hần rốt cục buông tha, lại đem kiếm đưa đến trên tay Đường Đại: “Quên đi, giết dân đen như người, chỉ làm bản kiếm của ta mà thôi. Người tự sát đi!”

Những lời này thực sự không có ăn khớp, kiếm trong tay hần rõ ràng là của Hình Viễn. Hơn nữa nàng tự sát không phải cũng là bản kiếm này sao?

Đường Đại như trước lệch đầu, không nhận lấy kiếm hần đưa qua: “Kiếm người đã nắm qua, cũng làm bản tay ta, ta đi nhảy hồ!”

Thẩm Dụ nhíu mày, lần này ngay cả dạ dày cũng muốn tức bễ: “Dân đen lớn mật, bản Vương ra lệnh cho người tự vận, người lại dám đi nhảy hồ?!” Hần oán hận ném kiếm đi: “Không tự vận không cho phép chết nữa!”

Đường Đại ngẩng đầu nhìn hần, đón nhận ánh mắt của hần, trong vườn trầm mặc một trận, Hình Viễn đến đem gia nhân vây xem đều sơ tán đi rồi, hoa mai trước cửa nở rất tươi đẹp, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi vào mép tóc trên đầu vai nàng, Thẩm Dụ đứng một lát, rốt cục ngồi xổm bên người nàng, ngữ thanh tiu nghịu: “Đại tử, bản Vương có chút thích người đứng hay không?”

Đường Đại bị hần kéo té trên mặt đất, náo loạn một trận như thế, nàng dứt khoát cũng không đứng dậy, đem qua uống rượu quá độ, say rượu nhúc nhừ đến bây giờ vẫn còn rõ ràng, nhưng hết lần này đến lần khác tư duy vẫn rất rõ nét: “Đều không phải, ta trước khi xuyên qua đây đã từng dùng một cái điện thoại di động kiểu dáng rất chán, rất rẻ, hình thức cũng rất cũ. Rất nhiều người đều nói cấu hình đó đã qua thời, ta cũng biết thế, thế nhưng vẫn không có đổi. Cũng không phải bởi vì ta thích nó, chỉ là dùng quen, lười thay đổi.”

Thẩm Dụ tự nhiên là chưa thấy qua điện thoại di động, thế nhưng cái đáp án này hần rất thỏa mãn: “Thảo nào, thì ra là dùng quen.”

Hai người dùng cái tư thế kỳ dị như thế nói chuyện phiếm, hàn mai thấm sương, hoa rụng lả tả.

“Bản Vương hiểu người rất khó chịu, thế nhưng Đường Đại, không chỉ người, bản Vương cũng có tiếc nuối!” Hần ngồi trên bậc cửa gian phòng của Đường Đại, khi đó gió lạnh nhập xương, khi thổi qua gương mặt thì giống như bị lắng trì. Áo khoác ngoài của hần là một cái tổ y bạch sắc lông tuyết hồ, trên người cũng không thừa vật trang sức, bốn mươi tuổi, năm tháng dường như cũng không lưu lại trên người hần vết tích gì: “Kỳ thật một đời người, vốn là một lần lại một lần thỏa hiệp.”

Hắn đem Đường Đại từ trên mặt đất ôm lấy, xốc áo lông đem nàng kéo vào trong lòng: “Tất cả nhân quả đều nằm trong được hay không được, cho nên cầu mà không được, đều phải bỏ qua. Hiểu rõ chưa?”

Đường Đại không có trả lời, trong áo lông hồ này xác thực ấm áp hơn rất nhiều, nàng ở bậc cửa nằm úp sấp nửa ngày, tay từ lâu đã lạnh lẽo, nàng không muốn đi nghe cái tên đàn ông này nói đạo lý, khi tên đàn ông này đứng đắn nghiêm túc như vậy thường thường rất không thể tin. Nàng đưa tay dán vào trong ngực hắn, Thẩm Dụ 40 tuổi, trong ngực hắn vẫn dày rộng như trước, tim đập vẫn khỏe mạnh như trước, khi hắn nhẹ giọng lải nhải thì dường như là người tình ôn nhu nhất thế gian, chỉ là lúc này hắn có chút ý kiến: “Đại tử, tay ngươi thật lạnh.”

Hắn vói tay vào, nắm chặt tay Đường Đại, cúi đầu hà hơi, Đường Đại tựa trong lòng hắn, mặt của nàng đã sưng lên —— một cái tát của hắn kia, rất thật không nhẹ. Thẩm Dụ cúi đầu nhìn nàng, vươn tay xoa nhẹ chỗ sưng, nàng rốt cục không nhịn đau được hừ một tiếng, hắn còn nhàn tình cười nói: “Hong rồi, vốn đã ngốc, bây giờ lại càng thêm ngốc.”

Đường Đại mở nửa mắt nhìn hắn một chút, không nói chuyện. Hắn đã rất thông hiểu nhân tâm, một người phát tiết phần nộ thù hận, biện pháp tốt nhất không phải là an ủi, mà là so với hắn càng phần nộ, chỉ có một khi bạo phát, mới có thể chân chính tỉnh lại. Mà dùng khí đi chịu chết, thường thường chỉ sinh ra trong chớp mắt, huyết khí dâng lên, xung động nhất thời. Chờ qua sự hăng chí này, tư tưởng muốn chết cũng không còn.

Hắn ôm thế thay Diệp Độc Thành giải oan phần nộ mà đến, kỳ thật cũng là kích động một phen phản kháng của Đường Đại, phản kháng qua đi, theo lệ thường khúm núm mà sống, chuyện cũ trước kia, chưa từng phát sinh qua.

Mục đích của hắn đã đạt được, thậm chí còn cực kỳ mờ mịt bày tỏ tình yêu với Đường Đại, đem cái côi lòng hắn cũng không xác định được dùng phương pháp thỏa đáng bộc bạch, hắn hỏi Đường Đại —— bản Vương có chút thích ngươi đúng hay không?

Một câu cần chứng thực, đủ để giấu được vô số quần chúng, cười chết Đường Đại.

(P/s: nhờ có cái đoạn dưới này mà đầu mình nó to ra gấp đôi, trong đầu tự nhiên xuất hiện 1000 dấu “?” rất cực Dụ vương có yêu Đường Đại không???? Mệt cả người.)

59. Chương 59: Sẽ Có Thiên Lôi Đền Thay Ta Đánh Ngươi!

Chuyện này cứ như thế mà qua, ám vệ bên người Đường Đại, như cũ đổi lại thành Tây Môn Xuy Ngưu, không còn nhìn thấy Diệp Độc Thành nữa. Tây Môn Xuy Ngưu cũng không xuất hiện trước mặt nàng, thỉnh thoảng vừa hiện, cũng là cẩn thận dè dặt rất là cung kính.

Thẩm Dụ cũng không có đem việc ở trạm quảng cáo giao cho nàng, nhưng cùng nàng thương nghị chiếu theo Công Khai Đình ở thành Trường An tìm biện pháp cải cách quản lý Công Khai Đình ở các nơi khác, Đường Đại không có ý kiến gì, cũng liền đồng ý. Vì vậy nàng càng bận bịu.

Đường Quả Nhi 5 tuổi, truy hỏi ngày nào là sinh nhật nó, Đường Đại không muốn nhắc tới cái ngày này, Phù Vân tiểu trúc cảnh xưa bất biến, mỗi khi nhớ tới ngày này, nàng luôn nhớ tới ánh trăng lạnh lẽo đến phát ngán ở Lan Nhược Tự, cùng màu máu đen sẫm trong bóng đêm của Hà Hình.

“Con là do mẹ nhặt được, ai biết sinh nhật con là ngày mấy đâu, không thì con tự chọn một ngày đi?” Nàng mỗi lần đều qua quýt như vậy với Đường Quả Nhi, lúc đầu Đường Quả Nhi không tin, về sau nó bắt đầu tin tưởng: “Mẫu thân, mẹ ở nơi nào nhặt được con?”

Đường Đại gắng sức làm cho vẻ mặt mình như là tỉ mỉ hồi tưởng một phen, rồi mới trả lời nó: “Hình như là trong cái chuồng ngựa ở phố Tây đi.”

Đường Quả Nhi quá sợ hãi, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân, người còn nhớ rõ là con ngựa nào sinh ra con không?”

Đường Đại mồ hôi diên cuồng.

Khi đó giới ngôn tình càng lúc càng đa dạng, chỉ có đọc giả nghĩ không ra, chứ không có tác giả không dám viết. Công Khai Đình cũng đưa đi đủ loại bản đơn, nhưng các tác phẩm trên bản đơn đều trải qua chọn lọc nghiêm ngặt, bảo đảm chất lượng tác phẩm. Tác phẩm trên bản cũng trải qua từ tiểu biên tập đến tổ trưởng sau cùng là đến Đường Đại xem xét, mức độ nghiêm ngặt, không thua gì sách xuất bản ở thế kỷ 21.

Thế nhưng trong cánh rừng lớn cái gì cũng có, mà bậc cửa tiểu thuyết tình cảm vốn thấp, đủ loại thứ hạng, tác giả từ chín tuổi cho đến chín mươi tuổi cũng có, vì vậy đôi mắt Đường Đại cũng nhiều lần bị độc hại.

Cuối cùng có một ngày, nàng không thể nào nhịn nổi nữa —— kẻ thù đuổi tới cửa, người trượng phu nói với thê tử: “Vân, nàng mau dắt nhi tử của chúng ta chạy đi!” Thê tử lệ rơi đầy mặt: “Không, tướng công, thiếp không thể bỏ lại chàng...” Người chồng vì thế cầm tay nàng, niệm lại chuyện hai người quen biết, yêu nhau, hiểu nhau, sống chung tổng cộng 600 chữ, sau đó xúc động tổng kết: “Vân, ta cũng không thể bỏ mẫu tử các nàng, nhưng mà tình thế khẩn cấp, nàng phải mau đi nhanh đi.”

“Không,” thê tử nắm tay áo trượng phu: “Ta không thể mất chàng!”

Chỗ này tỉnh lược thê tử giảng lại lịch sử hai người ân ái 2000 chữ, sau cùng thê tử tổng kết: “Tướng công, chúng ta một nhà ba người trải qua nhiều đau khổ như vậy, muốn chết cũng phải chết chung một chỗ.”

Nói đông dài lê thê như vậy mãi, rốt cục kẻ thù cũng không phụ sự mong đợi của mọi người đuổi tới nơi, trượng phu mới đẩy thê tử của mình, quát một tiếng: “Đi mau!”

Vì thế dưới mắt truy binh, hắn một mình giữ quan ải, cầu nhân được nhân, anh dũng hi sinh. Mà thê tử tay trái gà không chặt của hắn ôm con chạy trốn. Đường Đại lật bàn, dưới văn đề bút phê: Anh hùng, nếu như tỉnh lược đi những lời vô ích ở chỗ đó, một nhà ba người các ngươi có thể chạy rất xa... thực sự...

Bỏ bản thảo này xuống, lại cầm một quyển khác, chỉ thấy lên lớp giảng bài: “Bàn tay của nha đầu nhanh chóng thay ta cầm lấy cái gương, ta vừa nhìn thấy người trong gương nhịn không được duyên dáng che miệng hô to một tiếng. Trong gương kia thực sự là ta sao? Chỉ thấy người trong gương mặt tựa hoa đào, da thịt trong suốt như ngọc, một đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhìn xung quanh, phảng phất như ánh sao rực rỡ...(nơi này bỏ bớt đi 1 vạn lẻ một chữ nhân vật tự ca ngợi chính mình)”

Đương nhiên thế này còn chưa tính, đằng sau là phản ứng của một đồng người khi nhìn thấy nữ chính, Đường Đại lại càng khó chịu —— nàng vốn là người tầm thường, điển hình của hâm mộ, đồ kị, oán hận!

Vì vậy bản thảo này lại bị bỏ xuống, cầm lấy một bản khác lên, lại lên lớp giảng bài: “Ta đứng ở đỉnh núi quan sát thế giới này, cùng nhật nguyệt luân hồi, bốn mùa luân chuyển, giống như bông hoa lẳng lẳng nở lại lẳng lẳng tàn đi, giống như chim lẳng lẳng bay đến lại lẳng lẳng bay về, giống như phù vân tụ rồi lại tan, giống như nhân thế vô thường, giống như gặp được nhau trên thế gian tươi đẹp nhất lại rất bất đắc dĩ mà ly biệt...”

Rất văn nghệ, không sai xác thực rất văn nghệ?

Đặc biệt là đây rốt cục viết cái gì?

Vì vậy lại đặt xuống...

Thăm tra bản thảo mấy ngày, Đường Đại thấy không thể ngồi chờ chết như vậy...

Trải qua vài ngày nỗ lực, Đường Đại ở Công Khai Đình công bố tiêu chuẩn đánh giá “Lôi văn”, đối với những trường hợp xin lên VIP, nếu giống như dưới đây đều ột dấu “X”:

Một: có góc nhìn của đẳng Thượng đế, ví dụ như: Hắn si mê nhìn ta, thầm nghĩ: “Làm thế nào trên thế gian lại có người phụ nữ mỹ lệ thiện lương như vậy...”

Hai: ngôn ngữ dài dòng, lời thoại vô ích liên thiên, ví dụ như: quên đi nàng? Ta làm sao có thể quên nàng? Nàng vì sao nhân tâm như thế, chuyện đó ta cả đời cũng không thể nào làm được? Quên đi nàng? Nàng có biết hay không nàng đã khắc sâu vào linh hồn ta, khắc vào lên thân thể ta, chết cũng không thể... Vĩnh viễn cũng không có khả năng... Làm sao có khả năng quên đi nàng...

Ba: lạm dụng thuật ngữ, dùng loạn thành ngữ.

Bốn: cường điệu hóa khiến người khác giận sôi.

Năm: không có nhận thức.

Sáu: tự kỷ nghiêm trọng.

Bảy: trước khi chết nói lời vô ích liên thiên.

Quy định này vừa ra, nguyên tưởng rằng lời văn sẽ giảm thiểu rất nhiều, không ngờ mấy thiên lời như > > ùn ùn như trước, vô số tác giả hành văn Tiểu Bạch như Nhất Độ Quân Hoa, sáo rỗng cầu huyết, vì ngược mà ngược vẫn như cũ lấy lời làm vui vẻ.

Ở trong một thế giới ngôn tình, luân lý cương thường là đồ bỏ, quốc gia cừu hận là đồ bỏ, giá trị nhân sinh là đồ bỏ. Tướng quân không đi chiến đấu, chỉ nói chuyện yêu đương, sát thủ không giết người, chỉ nói chuyện yêu đương, phú thương không kinh doanh, chỉ nói chuyện yêu đương, Vương Thượng không để ý tới chính sự, chỉ nói chuyện yêu đương.

Sau này lại lưu hành một loại văn thể gọi là chủng điền văn, cho dù chúng ta là nông dân cũng không lo trồng trọt... Chỉ nói chuyện yêu đương. Sau nữa lại lưu hành tiểu thuyết huyền huyền, mèo vẫn hoàn mèo, thần tiên cũng không có việc gì, chỉ nói chuyện yêu đương...

Về sau lại viết chán tình yêu 1vs1, vì vậy dưới ngòi bút nam tác giả nam chính số lượng bất biến, nữ chính số lượng biến thiên. Dưới ngòi bút của tác giả nữ, nữ chính số lượng bất biến, nam chính số lượng biến thiên.

Lại về sau nữa, viết chán tình yêu người vs người, vì vậy lời động vật ra viết.

Không may đi đầu tự nhiên là hồ ly, thứ hai là chó, mèo, hổ, báo, xà, đến cả thực vật cũng bị liên lụy, thật sự là quá độc ác!

Nếu như đem toàn bộ sự phát triển của văn học ngôn tình viết thành một quyển tiểu thuyết, e rằng kết cục cuối cùng sẽ là thế giới diệt vong — ngôn tình hủy diệt thế giới.

Đường Đại hết lời để nói.

Buổi chiều hôm nay, Đường Đại tiếp nhận bản thảo xuất bản thì gặp phải một thiên văn thật hay mà mọi viên quản lý đều đề cử — >, vừa nhìn tác giả, cũng không phải là tên gọi xưng bá thiên hạ trong truyền thuyết, mà là một cái tên là Cổ Máy Thời Gian.

Trong buổi chiều nàng mời người này đến phòng làm việc, vỗ lên chồng bản thảo: “Sách này... Nguyên bản là của người?”

Cổ Máy Thời Gian rất lo lắng: “Không sai!”

Đường Đại dùng tay đập bàn: “Bản kế người dự định viết > đúng hay không a?” Cổ Máy Thời Gian kinh hãi, Đường Đại thản nhiên: “Kế đó lại viết >?”

“Người...” lo lắng của Cổ Máy Thời Gian rốt cục lộ ra: “Người cũng là người xuyên không tới?”

Đường Đại ngồi ở tấm đệm gấm trên ghế, như vậy nhìn hần hơi có chút ý vị như từ trên cao nhìn xuống, trước khi chưa xuyên qua nàng xem qua vô số tiểu thuyết, bất luận là Khởi Điểm, Hồng Tụ hay là mạng Tấn Giang, trong văn các vai chính mượn dùng tác phẩm tiền nhân đều lẽ thẳng khí hùng, thậm chí còn rất đặc ý dào dạt. Thậm chí khi mới xuyên chính nàng cũng mượn > của Lý Bạch mạo xưng của mình, nàng chẳng bao giờ thấy có gì không thích hợp.

Cho đến hôm nay, khi nàng dùng thân phận một người ngoài cuộc trải qua trận sự tình này, nàng mới thấy lúc trước Thọ vương cho nàng 20 gậy là không oan uổng. Thật ra bị chỉ trích không phải là thất bại của tác giả, hành văn kém cấu tứ cổ xưa không phải là thất bại của tác giả, mà thất bại chân chính của một tác giả là ở một ngày nào đó ngay cả đối với văn tự, với sự tận tâm của bản thân mình đều mất đi.

Đến khi Cổ Máy Thời Gian đi ra ngoài thì Đường Đại thấy ngoài tiểu thuyết ngôn tình ra, phải mở mang khai thác tiểu thuyết nam tính. Vì vậy lại bày ra chuyên đề tiểu thuyết mới, đẩy lên thám hiểm, phong trào tiểu thuyết nam tính truyền kỳ.

60. Chương 60: Chương 60.

Nàng cứ như thế tiếp tục bận bịu, liền có người không được vui. Tiểu dân chờ ở Phù Vân tiểu trúc đã nửa canh giờ. Tính tình của vị chủ nhân này, đúng là không được tốt.

Đường Đại mới vừa vào cửa, Ôn quán gia đã giống như bị lửa đốt chạy tới, nàng trấn an gia nhân một hồi mới hướng đi đến thư phòng. Đường Quả Nhi còn đang viết bài tập, thứ bài tập ở nhà này, hóa ra đã có lịch sử từ rất lâu.

Trong thư phòng có ba cái chân đèn, Đường Quả Nhi ngồi ở trước án viết chữ, Thẩm Dụ ngồi bên người nó đọc sách, thanh âm Đường Quả Nhi mang theo sự non nớt của tuổi tác: “Nghĩa phụ, chữ này là chữ gì?”

Tiểu dân nghiêng đầu nhìn một chút: “Hủy.”

Đường Quả Nhi không rõ: “Nó vì sao đọc là hủy?”

Cho nên giám quốc đại nhân nhin không được: “Nó đọc là hủy, không có vì sao.”

Thời kỳ trẻ thơ, luôn luôn có rất nhiều vấn đề cổ quái kỳ lạ, nó dừng tay nhìn nghĩa phụ nó: “Người nói có khi nào cổ nhân đọc sai rồi không, nó thật ra đọc là chú?”

Thẩm Dụ nhíu mày: “Đọc là hủy hay không hủy, không nên hỏi nhiều như vậy, dài dòng!”

Đường Đại cười đến không thẳng lưng nổi, một lát sau mới đi qua vỗ vỗ đầu Đường Quả Nhi: “Uhm, trước khi sáng tạo ra chữ viết, từng chữ trước khi thành hình đều có âm đọc của riêng mình, nguyên do khi đó có rất nhiều từ, đều là mọi người nghĩ nên đọc thế nào, thì cứ đọc thế ấy. Dần dần gom góp chỉnh lý lại, cứ từ từ như thế mà định ra những chữ này đọc lên như vậy.”

Đường Quả Nhi ngửa đầu, vẻ mặt hiếu kỳ: “Vậy nói cách khác nó thật ra cũng không nhất định phải đọc là hủy?”

Đường Đại gật đầu: “Đúng, tất cả văn tự đều là sáng tạo của tiền nhân, cho nên thật lâu trước đây từng có một thời kỳ, ngôn ngữ cùng văn tự không có tồn tại. Mỗi một việc một vật, mỗi người đều không có tên, tất cả mọi thứ cũng không có từ gì để hình dung.” Nàng ngồi xổm bên người nó, lau đi vết mực trên mặt nó: “Thế nhưng hiện tại, tất cả chúng nó đều có. Mà cái chữ này nhất định phải đọc là hủy, bởi vì những người khác đều đọc như thế, nếu như con đọc nó khác đi, không phải là con nói sai mà là những người khác sẽ nghe không hiểu. Văn tự cùng ngôn ngữ là để giao lưu, nếu như những người khác đều nghe không hiểu, vậy nó có còn ý nghĩa gì hay không?”

Đường Quả Nhi cái hiểu cái không, nhưng cuối cùng không quán quýt lấy Đường Đại về vấn đề này nữa.

Bảo Đường Quả Nhi tiếp tục viết chữ, Thẩm Dụ dặt tay Đường Đại ra khỏi thư phòng.

Trời đã tối rồi, có gia nhân cầm đèn lồng ở phía trước dẫn đường, cũng không cần phân phó, trực tiếp đi đến phòng Đường Đại. Ôn tổng quản lệnh cho nhà bếp mang rượu và thức ăn đến, hai người ở trước bàn ngồi cạnh nhau.

Từ khi Đường Đại quay về Trường An, cũng gần hai tháng, Thẩm Dụ rót đầy hai ly rượu trước mặt: “Người đã lâu lắm không có ngồi hầu bản Vương.”

Đường Đại nhẹ nhấp một chút rượu: “Đại Huỳnh ai chẳng biết Vương gia hồng phấn khắp thiên hạ? Là Vương gia không nhìn đến tiểu dân mới đúng.”

Thẩm Dụ cũng nâng ly, nghe vậy chỉ là cười nhẹ: “Bây giờ mở miệng nói chuyện càng thêm bén nhọn rồi.” Hắn uống cạn rượu trong ly, bỗng nhiên kéo Đường Đại qua nói: “Bản Vương ném thử xem mùi vị trước đây thế nào.”

Một hồi hôn này liền qua thật lâu, hô hấp của hắn có chút dồn dập, rõ ràng so với ngày trước càng thêm động tình —— hai người đúng là đã có nhiều ngày chưa ở cùng một chỗ.

Đường Đại mặc hắn ôm ngang mình đến trên giường, lớp lớp màn trướng lụa Hồ Châu thanh sắc như khói buông xuống, tia sáng không rõ. Hắn phủ mình xuống. Đường Đại cảm giác thấy tay hắn luồn vào áo lót

của mình, hôn phủ lên mỗi một đường viền của nàng, thanh âm của hắn ở nơi u ám này cũng trở nên khàn khàn: “Muốn ta không?”

Đường Đại không có trả lời, hắn là cao thủ trong đó, tự nhiên có thể cảm giác được Đường Đại chưa có động tĩnh bao nhiêu. Vì vậy tạm dừng động tác, từ trong tay áo mò ra một hộp thuốc mỡ, Đường Đại lúc này mới cảm thấy hứng thú, với cổ lên nhìn: “Xuân được sao?”

Nàng xem quen tiểu thuyết ngôn tình, đưa ra đạo cụ như vậy trong lúc này, há có thể đoán không ra?

Mà Thẩm Dụ chỉ cau mày, một lát mới phê bình: “Thấp kém!”

...=.!

Hắn vùi đầu tuốt sạch y phục của nàng, mặc cho nàng trần trụi trên giường, thấm thuốc mỡ trên hai lòng bàn tay tinh tế mà xoa lên người nàng. Đường Đại vẫn không có phản ứng gì, tay hắn có chút thô ráp, nhưng là cũng rất ấm áp, lực độ như vậy nàng thấy cũng thật dễ chịu.

Thẩm Dụ cũng thật nhẫn được, cứ như thế từng chút từng chút, đem hơn phân nửa hộp thuốc mỡ vẽ loạn vùn vùn lên tất cả da thịt của nàng. Đường Đại cứ như vậy nhìn hắn, ánh nến yếu ớt, điểm tâm trên bàn đã lạnh hương thơm cũng dần dần tan hết. Trong màn chỉ còn lại mùi thơm của thuốc mỡ tẩm mác như hương tô hợp, động tác của hắn miễn cưỡng có thể coi là dịu dàng: “Đây là cống phẩm từ Dương Châu của năm nay, nghe đâu là hàng cao cấp cho phụ nữ dùng để dưỡng da, à, còn có chút công hiệu thúc tỉnh, còn có trợ hứng, nhưng mà không nặng.”

Còn lại hắn không nói thêm, thuốc mỡ này nếu trường kỳ bôi lên có thể dần dần trở thành mùi thơm của cơ thể, cái hương khí thanh u mang theo vị ngọt đắng này Đường Đại quá mức quen thuộc: “Cái đó và huân hương trên người Vương gia giống nhau.”

Tay Thẩm Dụ xoa nắn giữa bụng nàng: “bản Vương trên người không phải là huân hương, thật lâu trước đây mẫu hậu vì để giành được trường súng của Phụ vương nên sử dụng nên sử dụng trường kỳ hương cao, bản Vương sau khi sinh, thì mang theo luôn mùi hương này trên cơ thể.”

Đường Đại đối với mấy chuyện bát quái của hoàng gia cũng rất hứng thú: “Thế nhưng trên người tiên hoàng hình như không có.”

Dụ vương liền nhú mắt: “Người gửi qua?”

Đường Đại vội vàng làm sáng tỏ: “Nào có, cho dù là tiểu dân muốn gửi, hắn sẽ cho sao?”

Hắn liền cười, cười xong lại tự ý cúi người hôn lên bụng dưới của nàng, đầu lưỡi từ rốn đi xuống dưới, đương nhiên kéo dẫn xuống chỗ tư mật, Đường Đại không đề phòng, thấp giọng hô lên một tiếng, lấy tay ngăn hắn, hắn nắm lấy tay nàng, cúi người như cũ.

Đầu lưỡi ấm nóng linh hoạt ở vị trí mẫn cảm nhất quay vòng, Đường Đại toàn thân căng thẳng. Nàng cảm thấy có lẽ là do hiệu lực của thuốc mỡ, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên. Đầu lưỡi ở đấy hoa lên xuống, tay nàng vươn xuống dưới bám lấy bờ vai hắn. Nàng cũng không phải là chưa trải qua chuyện đời, thế nhưng lúc trước cùng Thẩm Dụ ở một chỗ, đa số là cần cần thận thận, sau này ở cùng một chỗ với Hàn Phong, cũng là lo lắng được mất, một chữ dục này, nàng từng lướt qua, nhưng chẳng bao giờ trầm mê.

Duy trong đêm này, trong trường lụa Hồ Châu, chống cự ban đầu của nàng biến thành đón ý nói đùa, tiếng rên rỉ dần mang theo ý vị **.

Mà đối với Thẩm Dụ mà nói đây chỉ là bắt đầu. Một hồi hoan ái này hắn thay đổi vài cái giản thể, nếu là bình thường nàng khẳng định sẽ bài xích, nhưng lúc này lại cân toát nhuần, mặc hắn bày bố.

Hắn ở trên người nàng chơi đùa, Đường Đại cũng nói không rõ đây là cái cảm giác gì, vui sướng như nước thủy triều dâng trào trong cơ thể, từng chút từng chút mang nàng đẩy lên chỗ cao nhất, trên đầu ngọn sóng, phân không rõ là cực lạc hay là thống khổ.

Nàng nghĩ hắn là tác dụng của dược tính, vì vậy ngay cả người trên thân mình là Thẩm Dụ, cũng có thể buông xuống gánh nặng, cảm thấy tất cả cũng không phải là bản ý của mình.

Nàng đã chịu đựng lâu lắm, ản ản lâu lắm, lúc này mới có thể buông thả bản thân, hưởng thụ dựa theo tác dụng của dược vật.

Thân thể con người rất ti tiện, bởi vì chúng nó là thứ thành thật nhất.

Cuối cùng hẳn đem cơ thể đổi thành tư thế vợ chồng thường dùng nhất nam trên nữ dưới, ý thức của nàng đã tan rã, một tay sít sao nắm lấy tay hắn, cổ ngưỡng về sau, cong lên phối hợp với động tác của hắn.

Đến sau cùng hai người cùng nhau leo đến đỉnh, vào trời đông giá rét, nhưng trên mình hai người toàn mồ hôi. Đường Đại chỉ cảm thấy trong đầu một đoàn ánh sáng nổ lóe mắt như pháo hoa chiếu sáng rực cả một bầu trời đêm, xua tan đi hết tất cả hắc ám.

Mà sau cùng khi những ánh sáng rực rỡ đó rơi xuống, đêm, so với trước đó càng thêm u tối. Dư vị của cao trào là trống lỗng tịch liêu bị khoét ra. Nàng chỉ có thể gắt gao ôm hắn, trong lòng có sự sống mới giảm đi cảm giác trống rỗng.

Thẩm Dụ cũng thuận thế ôm chặt nàng, mặc nàng dán ở trong bộ ngực đầy mồ hôi của mình.

Trong trường tia sáng rất ít, gương mặt của nàng như nhiễm hơi sương, hẳn đột nhiên nhẹ giọng thở dài, hẳn mong muốn làm cho nàng biết mùi vị thực tủy, có thể cùng hắn triền miên loại luyến ái này. Lại mâu thuẫn mình nhiều việc vặt vẩn, không có khả năng hoàn toàn thỏa mãn ** một người phụ nữ.

Hai người nằm một hồi, bên ngoài phòng có người gõ cửa: “Vương gia, Vương Thượng ban đêm đột nhiên sốt cao không hạ, thái hậu ời ngài nhanh chóng vào cung một chuyến.”

Âm thanh đó cực kỳ lạnh lạnh, là thanh âm của nội thị.

Thẩm Dụ cả kinh, nhanh chóng vén chăn đứng dậy, vừa lấy quần áo mặc vào vừa trầm giọng hỏi: “Tuyên gọi thái y chưa?”

Nội thị cung kính trả lời: “Đã đi mười vị viện sĩ, hiện đang bắt mạch. Thái hậu rất lo lắng.”

Hắn vội vã chỉnh quần áo đi ra ngoài, ra đến cửa phòng thì mới căn dặn Đường Đại một câu: “Đi ngủ sớm một chút.”

Dứt lời, không đợi nàng lên tiếng đã theo nội thị rời khỏi Phù Vân tiểu trúc , vội vã chạy vào trong cung.

Cho đến gần canh bốn, Thẩm Dụ vậy mà quay lại, Đường Đại từ trong mộng hoảng sợ thức dậy thì hắn đang ở trước giường cởi áo ra. Đường Đại day day đôi mắt: “Tiểu dân cho rằng Vương gia trực tiếp hồi phủ.”

Hắn cởi áo bào thuận tay máng ở trên giá áo cạnh giường, lên đến trên giường: “Vô phương, ngày mai không cần lâm triều, bản Vương cũng có thể dậy trễ. Người với ta lâu rồi chưa ngủ chung, tối nay thật vất vả mới ở cùng một chỗ, như vậy, cũng xem như là đến nơi đến chốn.”

Hắn nằm xuống, thuận thế kéo Đường Đại ôm vào trong lòng , mặc nàng dựa sát vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng: “Ngủ đi.”

Về sau này, chuyện phòng the của hắn với Đường Đại không còn qua loa nữa, mỗi lần đều khiến nàng động tình không ngớt. Người ta nói ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, Đường Đại không biết có thật có chuyện như vậy hay không. Làm cho nàng cảm thấy đáng sợ chính là, thỉnh thoảng đêm khuya, khi ngủ một mình, nàng vậy mà lại trần trọc khó ngủ.

Khổng Tử từng nói “Âm thực nam nữ”, con người tồn tại dục vọng to lớn. Đường Đại lại thấy như vậy thập phần khó xử, ba mươi năm qua, vậy mà giờ lại khó nhịn tịch tịch mịch sao?

Mà càng làm cho Đường Đại ám ức chính là, hộp thuốc mỡ kia, thật ra cũng không có công hiệu thúc tình, cái người nói chuyện này, quả là một cái đầu chấm câu cũng không tin được...

Tình dục như ma túy làm cho người ta nghiện, tất cả những chống cự, khó có thể ngăn cản sự vui sướng của cơ thể. Một tia chờ đợi dục cự còn nghe kia, có thể phá hủy tất cả sự kiên trì đến buồn cười của nàng.

Mà mọi thứ cũng ứng với sự lo lắng của Thẩm Dụ trước đây, hẳn việc vất phức tạp, tri kỷ hồng phần khắp Trường An, không có thời gian cùng tinh lực đi thỏa mãn dục vọng của một phụ nữ ba mươi tuổi. Thì ra tình cùng dục thật có thể tách ra sao?

Đường Đại là một cái tên qua tam bản mới tốt nghiệp, không nghĩ ra thứ đạo lý sâu xa như vậy. Có lẽ ở bên ngoài lý trí, nhân loại e rằng có nhiều phương diện đều không thể chỉ bằng vào sự khống chế chủ quan, như là yêu ghét, như là tưởng niệm, như là hồi ức.

Hết tháng hai, tháng ba khoan thai mà đến. Mặt đất từ khô phục từ trong băng giá, gió xuân thổi đi hoa đào ở Phù Vân tiểu trúc. Đường Đại mỗi khi ngang qua thời gian đó chỉ cảm thấy hoảng sợ, đây là sự bi ai muôn vãn.

Động vật có thể quang minh chính đại phát dục, đồng thời mỗi một năm lại có một thời kỳ xác định, mỗi một lần giao hợp đều đại biểu cho sự sinh sản cùng truyền thừa. Mà nhân loại thói quen đem tính cùng đạo đức tương liên, cũng từ đó suy ra rất nhiều từ ngữ trung trinh, dâm đẳng, hoặc là khen ngợi hoặc là chỉ trích.

Loại lý niệm được truyền thụ từ nhỏ này làm cho Đường Đại cảm thấy rất là nhục nhã, thế nhưng cảm giác của thân thể lại thường thường có thể tách đi sự dối trá rụt rè của đại não, rất thành thực mà biểu hiện sự khát vọng cùng nhu cầu của nó.

Đường Đại cứ như thế mà thông đồng với Hình Viễn, tính toán ra, hẳn thật sự là lựa chọn thích hợp nhất. Đầu tiên chỉ có hắn mới có thể điều đi Tây Môn Xuy Ngưu, thứ hai, e ngại Đường Quả Nhi, hẳn vô pháp dùng quan hệ của hai người để áp chế Đường Đại. Lại thêm nữa giữa hai người ngăn cách bởi Hà Hình, hẳn không có khả năng yêu thương Đường Đại, cũng như Đường Đại không có khả năng yêu thương hắn.

Hai người ở cùng một chỗ, nguyên nhân chỉ là nàng cần một người đàn ông, hẳn bên người cũng đang vừa vặn không có một người phụ nữ nào.

Thì ra tình và dục, thật sự có thể tách ra.

Về sau này, phàm là khi Thẩm Dụ không ở, Hình Viễn liền thường xuyên tách ra đi đến. Hẳn trước đó cũng thường âm thầm qua thăm Đường Quả Nhi, bây giờ lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Chỉ là ở đây qua đêm cùng Đường Đại rất ít, hẳn làm việc từ trước tới nay luôn cẩn thận, thỉnh thoảng Đường Đại dính lấy hắn, hẳn sẽ đợi cho đến khi nàng ngủ thật say mới rời đi, còn phần lớn thời gian còn lại, xong việc tắt đi. Khi hai người cùng một chỗ trọng tâm câu chuyện thường triển khai xung quanh Đường Quả Nhi —— hoàn cảnh khác biệt, thật sự là không có tiếng nói chung.

Như vậy phòng ngừa được Thẩm Dụ lui tới, tính ra cũng an ổn vô sự.

61. Chương 61: Vài Câu Chuyện Của Các Tay Viết Ngôn Tình...

Tham khảo cái từ này, Đường Đại cũng quên mất là nó xuất hiện từ khi nào. Theo những tiểu thuyết ngôn tình ngày càng nhiều, tình tiết giống nhau khó tránh khỏi. Vì vậy cuối cùng thường có độc giả nghĩ bản văn nay cùng một bản văn khác khác giống nhau vân vân...

Đến mãi về sau, có độc giả phát hiện đến cả các quần áo phục sức của nhân vật trong một vài tiểu thuyết và các tác phẩm lớn cũng giống nhau như đúc, vì thế bắt đầu cử báo.

Khi bắt đầu có một chế độ phán định hoàn chỉnh mới có chút hơi tự giác, trải qua chỉ trích đúng lại kịp thời thay đổi. Đường Đại vẫn khống chế được, mãi đến sau này, có tác giả có ý kiến —— người thích xem thì xem, không xem thì biến, dù sao đi nữa thế giới văn chương to lớn, ông đây không sao chép từ điển của Đại Huýnh là được ?!

Độc giả vừa nhìn thấy thái độ này, dựng lông —— mèo vẫn hoàn mèo, người sao chép còn lý sự?

Vì vậy mâu thuẫn từ từ leo thang, bắt chẹt bản văn đã thành nghiện, có người bắt đầu chỉnh lý lại tất cả những đoạn văn trùng lặp, trên diễn đàn tuyên bố tin tức cửa Công Khai Đình công khai lên án.

Loại bầu không khí này, Đường Đại đã quen thuộc, vì thế Công Khai Đình ban bố tiêu chuẩn phán đoán sao chép tham khảo quá độ, vị chi phạm là tham khảo quá mức từ 1000 chữ đến 5000 chữ, yêu cầu tác giả lập tức sửa chữa, trùng lặp vượt hơn 5000 chữ, phán là đạo văn, xử lý xóa văn. Toàn bộ những người rập khuôn văn tự cho vào sổ đen, vĩnh viễn không cho phép phát văn tại Công Khai Đình nữa.

Thứ quy định này vừa ra, an ổn không được ba ngày, phong ba lại nổi lên. Có tác giả nghỉ bài bảng ở Công Khai Đình không phải là hạng thấp minh, biên tập là thượng đế ẩn tác phẩm nhân khí ở Công Khai Đình vân vân. Trên diễn đàn Công Khai Đình các loại quan điểm xôn xao, Đường Đại thấy bản thân mình gần biến thành chủ tịch hội phụ nữ.

Mà những sự kiện này đều dẫn đến một việc khác, cũng không là một việc nhỏ —— đạo văn.

Đại Huỳnh khi đó giao thông bất tiện, Công Khai Đình mặc dù ở ngã ba đường, nhưng chỉ dựa vào xe ngựa, đi bộ, lui tới cũng cần phí chút thời gian. Vì vậy mà bắt đầu có vài chủ tiệm nhanh nhạy tay chân —— vì sao chúng ta không đem những tiểu thuyết ở Công Khai Đình dán ở cửa tiệm mình, tăng thêm chút nhân khí đi?

Cho nên từ từ, rất nhiều tiểu thuyết ở Công Khai Đình bắt đầu được dán trên vách tường của các trà lâu tửu quán.

Người đầu tiên kỳ thực là tồn tại tâm tư chia sẻ, vì vậy tất cả bản văn dán lên đều là chính mình có xem qua, cũng thật sự yêu thích. Mà dần dần người hành nghiệp cũng theo đó mà cao hứng —— Chuyển Văn Phường.

Bọn họ bắt đầu chuyên môn mua tất cả những sách xuất bản của Công Khai Đình, tiến hành in lại, cũng cho thuê sân bãi tiến hành tuyên truyền đăng nhiều kỳ. Do giảm đi tiền tác quyền, trang giấy in cũng không coi trọng, giá cả thành phẩm bán ra của bọn họ so với Công Khai Đình thấp hơn rất nhiều.

Bình thường 60 quan tiền có thể mua được một quyển sách bìa mềm, còn bọn họ bán ra chỉ từ 18 đến 25 quan tiền. Tiền lãi kếch sù do sách lậu làm bọn họ to gan ra, bắt đầu in ẩn phi pháp các tác phẩm văn học kinh điển, đến về sau, thấy văn nhiều kỳ ở Công Khai Đình lợi nhuận cũng rất khả quan, liền phái người chuyên môn lên vào Công Khai Đình, lấy thân phận đọc giả sao chép lại các bản thảo, làm ột lượng lớn bản sách ở Công Khai Đình bị lộ ra ngoài.

Vừa mới bắt đầu thì những điều này cũng không gọi nên chú ý, Đường Đại kể cả rất nhiều tác giả đều nghĩ một quyển tiểu thuyết thôi mà, coi như là bên ngoài đăng lại, cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Mà Chuyển Văn Phường vì để nổi tiếng nhanh, đem những tiểu thuyết nhiều kỳ này đăng miễn phí lại.

Như vậy về sau, rất nhiều bách tính ở Trường An chỉ biết Chuyển Văn Phường, không biết bản gốc là cái vật gì.

Lượng phát hành tiểu thuyết dài kỳ ở Vạn Tượng thư cục và Công Khai Đình đã bị ảnh hưởng cực lớn, tác giả oán than khắp nơi.

Đường Đại với Ngụy Thanh Sơn thương nghị khẩn cấp, từ đó bắt đầu hành động một trận phản đạo văn.

Ngày thứ hai Đường Đại cùng Ngụy Thanh Sơn đến Chuyển Văn Phường, yêu cầu chủ phường ột lời giải thích. Phường chủ Ngô mỗ biết rõ quan hệ lợi hại giữa Đường Đại cùng Dụ vương, hấn cũng là một lão xảo trá, lúc này né tránh không gặp. Vả lại còn ra lệnh cho các viên quản lý Chuyển Văn Phường giả dạng làm đọc giả, chọc cho hai người tức giận khiêu khích đến nóng nảy mà bỏ đi.

Lần đầu tiên giao chiến Chuyển Văn Phường thắng.

Lần thứ hai, Đường Đại cũng biết lão cáo già này xem ra không muốn hòa đàm, nằng quyết định cầm lấy vũ khí pháp luật bảo vệ quyền lợi của mình, vì thế hướng triều đình tố cáo.

Mẫu đơn kiện đưa đi một tháng, Thẩm Dụ tự mình thay nằng cầm trở về, còn thiện ý khuyên nằng: “Quên đi Đại tử, không phải là kiếm chút tiền sao, đừng nên giống hấn tính toán.”

Đường Đại hồ nghi, sau mọi cách nhờ Hình Viễn hỏi thăm, biết Ngô phùng chủ của Chuyển Văn Phường là cháu trai nhà mẹ đẻ của thái hoàng thái hậu, lại ngang vai vế với Dụ vương. Thợ vương coi như là có thiết diện vô tư đến thế nào, mặt mũi của mẫu hậu nhà mình cũng không bác bỏ được.

Đường Đại nổi giận phồng mang trợn má: “Người không phải nói thiết luật Đại Huỳnh không thể phá sao? Chuyển Văn Phường đây là xâm phạm, là phạm tội, đúng không?!”

Vì vậy giám quốc đại nhân Thẩm Dụ cũng không biết làm sao: “Đúng là thiết luật Đại Huỳnh không sai, nhưng mà nó còn phải xem đó là người nào! Nhà mẹ đẻ của mẫu hậu chỉ có một cây đình duy nhất, bản Vương nếu đưa hấn ra xử lý theo pháp luật, lão thái hậu có thể bị tức chết!”

Lần thứ hai giao chiến Chuyển Văn Phường thắng.

Mà lần thắng này, dáng vẻ kiêu ngạo của Chuyển Văn Phường liền lộ ra — các người kêu gào cái gì a, có bản lãnh thì đi tố cáo ta đi a, ta lên công đường hầu người?

Trong lúc nhất thời mà nói trên diễn đàn của Chuyển Văn Phường rất nhiều tin tức ném đá. Đường Đại tức giận đến nghiến răng, cùng Ngụy Thanh Sơn thương lượng — được, ta phổ cập cho đọc giả một chút kiến thức bản quyền đi.

Vì vậy Công Khai Đình mở tọa đàm, đặc biệt nói về sách lậu cùng bản chính thức, cũng đưa ra lời mời đọc giả ủng hộ chính bản, ủng hộ người sáng tác. Lúc tọa đàm, Chuyển Văn Phường vẫn như cũ ngang ngược.

Đây là sự yếu kém của tình cảm, ở lợi ích trước mắt đánh bài tình cảm, định trước thất bại thảm hại. Cho nên liền có đọc giả cười viết: “Phương diện này rất nhiều sách ta rất là thích, thêm nữa yêu ai yêu cả đường đi lối về nên với tác giả của sách cũng rất là thích. Nếu như ngày nào đó tiểu thuyết ở Công Khai Đình không thu phí nữa ta mới ngày ngày đến chính bản ủng hộ tác giả.”

Lần tọa đàm này, trở thành một trò cười.

Vì vậy lần thứ ba giao chiến, Chuyển Văn Phường thắng.

Công Khai Đình, Vạn Tượng thư cục, phong trào đạo văn rất nhanh lan đến các hiệu sách nhỏ. Mười nhà sách ở Trường An, tám nhà chuyên bán sách lậu, không có biện pháp, giá thành rẻ mà.

Tác giả khởi nghĩa, mạnh mẽ yêu cầu Đường Đại duy trì quyền lợi. Đường Đại hít sâu một hơi, rốt cục ngày hôm sau, nàng ôm lấy Thẩm Dụ vừa mới đến Phù Vân tiểu trú vòng vèo, khóc chảy nước mắt nước mũi: “Ta mặc kệ, dù sao người cũng là giám quốc, người không giúp chúng ta làm chủ, ta không cho người đi!”

Thẩm Dụ nhìn cái người đang ngồi trên mặt đất ôm đùi hấn, không biết nên khóc hay nên cười: “Đừng náo loạn, không phải đều nói rõ với người rồi hay sao?”

Đường Đại cũng không biết xấu hổ, quyết tâm không được giải quyết thỏa đáng không buông tay, một lát sau Thẩm Dụ rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, ngày mai bản Vương phát thông cáo, có được hay không?”

Ngày hôm sau, trên bảng quan phương của Trường An quả nhiên dán >. Tài hoa văn vẻ của Thẩm Dụ tự nhiên là không tệ, trong thông cáo đem chuyện đạo văn này phê xuống, lại nói sẽ gia tăng trừng trị.

Thứ bố cáo này vừa ra, các tác giả ở Công Khai Đình rất vui mừng, lỗ tai của Đường Đại cũng yên tĩnh vài ngày. Vài ngày sau bọn họ mới thấy không đúng — Chuyển Văn Phường vẫn đạo văn như cũ, cũng không in ít sách đi.

Vì vậy tất cả mọi người khó hiểu — mèo lại hoàn mèo, rốt cục cái thông cáo này có cái gì hữu dụng a?!

Đường Đại rất phẫn nộ cùng ngày tổ chức biểu tình của các tác giả, ở bên ngoài Thợ vương phủ diễu hành thị uy. Thợ vương giận dữ, đem tất cả các người biểu tình bắt hết, tội danh là tổ chức tụ hội phi pháp! >_

Đường Đại ngang ngược nhõng nhẽo, rốt cục đem tất cả mọi người đi ra, Thẩm Dụ cuối cùng cũng đồng ý nói chuyện cùng Chuyển Văn Phường.

Vì vậy hôm nay Thợ vương phủ mở tiệc chiêu đãi Ngô mỗ của Chuyển Văn Phường. Ngô mỗ ở trước mặt hấn không dám lơ đãng, lập tức liền đem mấy hộp trân châu đến tặng. Hai người trong bữa tiệc trò chuyện

với nhau thật vui, Dụ vương cuối cùng nhin không được nói ra một câu: “Chuyện đạo văn, đừng làm quá mức. Nhân huynh đây cũng biết đàn bà rồi đó cả ngày nói đến nhứt lỗ tai bản Vương.”

Ngô mỗ cũng nhanh chóng gạt đầu xưng vâng.

Một phen nói chuyện này thật ra có hiệu quả, Ngô mỗ trở về liền ở Chuyển Văn Phường thiết lập một khối xử lý bản quyền, công bố nếu như người sáng tác không đồng ý chúng ta đăng lại tác phẩm, hãy liệt kê ra đây tên tác phẩm của người, bút danh tác giả, hợp đồng ký ước ủy quyền với Công Khai Đình, phường của ta sẽ kiểm tra thực hư, đem quyền tác phẩm cắt bỏ.

Kỳ thật những lời này người sáng suốt vừa nhìn là biết đều vô nghĩa, người nói Chuyển Văn Phường không phải là chỗ đạo văn sao, những tiểu thuyết ở đây đều không phải đạo ra sao, bây giờ muốn cắt bỏ, trực tiếp đóng cửa phường không phải được hơn sao?

Thế nhưng Dụ vương có nói trước, Đường Đại cũng chỉ có thể phát động các tác giả lần lượt khiếu nại Chuyển Văn Phường thỉnh cầu cắt văn.

Các tay viết cũng chỉ có thể nén giận.

Như vậy một phen, Chuyển Văn Phường an phận được nửa tháng.

Sau nửa tháng, phong thanh đạo văn qua đi, tất cả như cũ. Tất cả các tiểu thuyết một lần nữa dán lên, tất cả những khiếu nại vĩnh viễn chìm xuống.

...=.=!

62. Chương 62

Nhiều lần hành động duy quyền kích thích Chuyển Văn Phường thật sâu, phường chủ Ngô mỗ nghĩ trường kỳ bị động bị người ta vây như vậy chung quy không phải là kế sách lâu dài. Ta không phải là không đạo văn sao? Ta không phải là không có sự đồng ý của tác giả không đưa tác giả tiền sao? Cái này còn nhìn không ra sao?!

Nghĩ như vậy, thế giới của hắn bỗng nhiên bùng cháy!

Hôm nay, vị Ngô phường chủ này đi vào trong cung, vấn an lão thái hậu đã hơn bảy mươi tuổi, đem những tình hình ẩn phẩm dân gian, tiểu thuyết dài kỳ này thêm mắm dặm muối nói một hồi. Lão thái hậu giận dữ, lúc này liền gọi một nội thị tuyên gấp Thẩm Dụ.

Ngày kế một hồi tinh lọc môi trường tinh thần của con dân Đại Huynh, đả kích tiểu thuyết dâm, uế, sắc tình, làn gió êm dịu thổi qua Thần Châu đại địa.

Vương lệnh, đem những tiểu thuyết tài liệu nội dung bên trong chứa sắc, tình, dâm uế, giống nhau liệt vào sách cấm, tiêu chuẩn phân định như sau:

1. Văn chương miêu tả đến bộ phận sinh dục, tính hành vi, tính kỹ xảo, tính giao, đề cập đến tâm lý hưởng thụ.
2. Công nhiên tuyên dương những tư tưởng trái với luân lý ,hủ bại sa đọa, tuyên dương hình tượng XX.
3. Văn chương làm phần lớn người khác sinh ghét, miêu tả hành vi ác tâm, bao gồm tràng cảnh các hành vi bạo lực ngược đãi vũ nhục, cùng với hành vi biến thái.
4. Miêu tả cụ thể hành vi loạn luân, cưỡng gian, luân gian, phá vỡ luân lý (bao gồm cả NP), tràng cảnh tính giao mang tính chất thủ đoạn, quá trình quá chi tiết, có khả năng dụ phát phạm tội.
5. Miêu tả cụ thể tính- hành vi với thiếu niên nhi đồng (hoặc những thứ liên quan)
6. Miêu tả tình tiết dâm tục với những hành vi đồng tính khiến người khác không thể khoan nhượng.

Những điều lệ ở trên đây một khi phát hiện, có ảnh hưởng đến phong hóa (phong tục và tập hóa) sẽ đem tác giả cùng trạm trưởng của trạm thông báo đem ngâm lồng heo xử lý.

Ghi chú: Khi ngâm lồng heo các tác giả cùng trạm trưởng phải tự mang lồng tới.!

Chuyển Văn Phường chỉnh lý các tác phẩm cử báo ở Công Khai Đình, nhiều vô số đạt gần 1000 bộ. > của Đại Sắc Yên Thanh đứng mũi chịu sào.

Trường An thành dân chúng ồn ào.

Toàn bộ tiểu thuyết của Đại Sắc Yên Thanh đều bị hạ xuống, gần 2/3 tiểu thuyết ở Công Khai Đình bị yêu cầu sửa lại, hơn sáu trăm bộ tiểu thuyết dài kỳ bị tiêu hủy. Đường Đại nỗ lực bảo hộ, nhìn chung các tác giả bình an vô sự.

Lần đầu tiên tiến công, Chuyển Văn Phường thắng.

Ngay sau đó, > của Đường Đại mãi mãi chỉ có một chỗ có thể mua có thể xem, tự nhiên nơi đó là —— Chuyển Văn Phường.

Mà lúc đó có rất nhiều tác giả đưa ra nghi vấn —— vì sao những tác phẩm sắc tình như vậy Chuyển Văn Phường nó có thể một quyển lại một quyển đăng lên, một quyển lại một quyển in ra?

Đương nhiên Chuyển Văn Phường mặc kệ những điều này, bọn họ vẫn như trước bên vừa mắng những tác giả sắc tình, bên thì hàng ngày đều đạo những tiểu thuyết sắc tình này của Công Khai Đình. Ngày ngày đều như vậy, cũng không lười biếng.

Công Khai Đình bị lệnh cưỡng chế ngừng kinh doanh hai tháng để chỉnh đốn, sau lại một lần nữa khai trương, trên diễn đàn hoặc là bên dưới tác phẩm thường hay có bình luận vênh vác của Chuyển Văn Phường: “Ông đây đạo tiểu thuyết của người là nể mặt người, chưa thấy ai nhu vậy, viết mấy thứ đồ bỏ này còn cất dấu y như bảo bối.”

Đây coi như cũng còn khách khí, e ngại quan hệ với Thẩm Dụ, không dám trực tiếp tổn hại Đường Đại.

Đường Đại tràn ngập oán khí, chỉ thiếu chút nữa tổ chức một cuộc tự thiêu tập thể của các tác giả tại đế đô Đại Huynh.

Nàng ở trước mặt giám quốc đại nhân bùng nổ, lần này thái độ của nàng đã coi như là bất hảo: “Ta mỗi tháng nộp cho người biết bao nhiêu tiền thuế hả? Người đối xử với ta như vậy! Nếu không giải quyết, từ tháng sau khỏi nộp thuế nữa!”

Thẩm Dụ là người thế nào, hấn lại cấp tốc ra thông báo, cho thấy thái độ của triều đình, kiên quyết đã kích đạo văn.

Đường Đại an tĩnh được hai ngày, phong thanh thổi qua, Chuyển Văn Phường chiếu đạo bắt ngộ. Đường Đại lại nổi trận lôi đình quần lấy hấn, hấn lại ra một phần thông cáo, Đường Đại lại an tĩnh hai ngày, gió thổi qua một ngày, Chuyển Văn Phường lại chiếu đạo bắt ngộ, Đường Đại lại nổi giận, hấn lại ra một phần thông cáo...

Cứ như vậy tuần hoàn.

Về sau này, triều đình đương thời đem những thông cáo “kiên quyết” đã kích đạo văn dán khắp các bảng bố cáo quan phương thì Đường Đại cũng không tìm hấn nữa. Chuyển Văn Phường quản lý lồng lều, truyền ra vô số văn thảo tiểu thuyết. Vì thế cái vị trí đạo văn này từ từ không chỉ là một nhà Chuyển Văn Phường. Đổi lại Công Khai Đình dần dần nhân khí suy sụp.

Có rất nhiều tác giả hoang mang, người nói vì sao chúng ta viết lách đây?

Đường Đại liền đưa bọn họ lên sườn núi gần Công Khai Đình, nơi có thể thấy cửa Đông Công Khai Đình Trường An, lúc này sắc trời vừa tối, đoàn người tốp năm tốp ba tan đi, nàng cười nói với bọn họ: “Các người xem, cho dù Trường An nhiều sách lậu như vậy, vẫn có người nguyện ý lại Công Khai Đình, ở dưới văn đề lại bình luận, nói cho chúng ta biết, vẫn còn có bọn họ.”

Sau này, Đường Đại mời một điêu khắc gia rất nổi danh ở Trường An điêu khắc một pho tượng thần thú, thỉnh về làm trấn quán vật ở Công Khai Đình. Vô số các tiên nhân văn nhân đều cảm thấy hứng thú, hỏi thăm cái con thú ngồi chồm hổm này rốt cục là cái con gì. Thậm chí có người suy đoán —— chẳng lẽ cái con thú vẽ mặt kiêu ngạo này ám chỉ là Thọ vương?!

Nhưng không ai có thể phân biệt, người khắc tượng đất để đó cũng không nói lên lời, nói là hấn chỉ chiếu theo hình vẽ mà làm thôi, thực sự nhìn không ra nguyên vật.

Cuối cùng ngay cả giám quốc đại nhân đứng ở trước tượng thú, trong chốc lát cười nói : “Thú giả, thụ giả. Lấy ý ngậm bồ hòn làm ngọt cho xong.”

Phong Xương sáu năm, Thuận Long để Thẩm Hi 10 tuổi.

Giám quốc Thẩm Dụ làm chủ, thay hấn hạ hôn ước cùng với con gái một của chương binh Thiên sách tướng quân Vũ Diên là Vũ Đàm, đợi ba năm sau sẽ chính thức cưới. Thẩm Hi tuy rằng chỉ có mười tuổi, thế nhưng dù sao cũng là Thẩm Dụ dạy dỗ chặt chẽ, thời điểm đó hấn đã hiểu biết chút lý lẽ, biết hôn ước là như thế nào.

“Dụ hoàng thúc, trẫm không muốn cưới Vũ Đàm, hoàng hậu của trẫm, trẫm muốn đích thân chọn.” Hấn ở Chính Đức điện phát giận, Thẩm Dụ thờ ơ: “Người phải cưới nàng bởi ví phụ thân của nàng trên tay nắm 1/3 binh mã. Mà hấn chỉ có một con gái duy nhất, nếu như người cưới nàng, Vũ thị một nhà nhất định cả đời thần phục người.”

Thẩm Hi rất cục nịnh không được, mười tuổi hấn nắm chặt tay, phồng hai má lên: “Trẫm không muốn cưới nàng, là không thích cưới nàng.”

Thẩm Dụ ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, một lát hấn rất cục bại trận xiêu xuống, 10 tuổi, luận khí thế, thật sự là không bằng người hoàng thúc lấy thúng úp voi này. Thái hậu nghe nói hai người ở Chính Đức điện tranh chấp, liền vội vã chạy tới.

Thấy hai người ồn ào có phần bế tắc, thái hậu lập tức trách cứ ấu đế: “Hoàng thượng, Dụ hoàng thúc của người định ra việc hôn nhân này rất cục là vì ai? Người còn ở nơi này cáu kỉnh, người làm vua một nước, như vậy thì có bộ dáng của đế quân hay không?!”

Thẩm Hi dù sao cũng còn nhỏ, lúc này trong mắt đã ánh lệ, nhưng vẫn cố gắng ra vẻ quân uy, không chịu khóc ra. Trong cung này, vô số người mỗi ngày dạy bảo hấn, làm sao tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Những binh pháp thao lược làm tiêu tan tuổi thơ của hấn, nhẫn nại cùng kiên trì, làm cho hấn nhìn qua chừng chặc hơn trẻ con cùng tuổi rất nhiều.

Thế nhưng lúc này đối mặt với lời trách cứ của thái hậu, hấn lại khó hiện ra vẻ kiên trì, hấn phát tay đem những > > trên ngự án hất rơi xuống mặt đất: “Trẫm thân là vua một nước Đại Huynh, vậy mà lại không có quyền quyết định tề tử của mình là ai chẳng?”

Chính Đức điện an tĩnh, nghe được cả tiếng kim rơi.

Thẩm Dụ cúi người đem những trang sách rơi lả tả nhặt lên, chỉnh tề đặt lại trên ngự án, một lát hấn mới quay đầu nhìn thẳng Thẩm Hi, thanh âm không cho phép chần vãn: “Người không thể.”

Thẩm Hi không dám nói nữa, từ sau khi tiên đế từ trần, trong tiềm thức hấn xem Thẩm Dụ như cha, luôn mang theo một chút kính sợ.

Thẩm Dụ xoay người ra điện, phân phó quan lễ nghi vì ấu đế hướng Vũ gia hạ sính lễ, quan lễ nghi khom người đáp vâng, nhanh chóng xem hoàng lịch tuyển ngày. Thái hậu lúc này mới ôm lấy Thẩm Hi, thanh âm của nàng trầm thấp, đề phòng bọn nội thị nghe được: “Hi nhi, người cũng không còn nhỏ nữa, làm sao lại không hiểu chuyện như thế?”

Thẩm Hi lúc này mới dám khóc, các cung nhân đều lui xuống, Chính Đức điện chỉ còn mẫu hậu cùng với hấn, hấn đem mặt dán trong ngực nàng: “Mẫu hậu, nhi thần không muốn cưới con gái của Thiên sách tướng quân kia... Nhi thần thích con gái Ngô Tướng của Bình Xương hầu.”

63. Chương 63: Thật Sự Là Có Thương Tích Phong Hóa...

Bên này của Đường Đại, Đường Quả Nhi sáu tuổi, lần lượt cũng có chiến tích rực rỡ bị ba bốn thầy giáo ở trường tư thực đuổi khỏi trường.

Đường Đại đành phải mời thầy giáo về nhà dạy nó, nhưng cũng như thế thay đổi ba bốn lượt. Giáo dục con cháu là một kỹ thuật sống mà Đường Đại rõ ràng không am hiểu.

Càng đáng sợ hơn chính là, cái thời điểm trưởng thành này, nhiều vấn đề hơn, nó thường xuyên quẩn lầy Đường Đại hỏi đông hỏi tây.

“Mẫu thân bọn họ nói người là xuyên không tới, có đúng như vậy hay không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy Quả Nhi làm sao tới được?”

Đường Đại đối với cái nguyên nhân này trí nhớ không tốt, thường thường sẽ quên lời đã nói đối trước đó: “Con là lúc mẫu thân đi ngang qua đồng rác ở trên phố Đông Trường An nhặt được.”

Tiểu tử kia lập tức nghi vấn: “Mẫu thân người lần trước rõ ràng nói nhặt được con trong chuồng ngựa.”

Đường Đại rất không nhịn được: “Còn không để yên, hỏi nữa mẹ đánh con!”

Đường Quả Nhi liền không dám mở miệng nữa, một lát nó lại gian xảo hề hề bám theo: “Mẫu thân bọn họ nói Quả Nhi là người cùng nghĩa phụ sinh ra, có đúng như vậy hay không?”

Đường Đại một miệng trà phun ra giấy.

Buổi chiều, Hình Viễn không có gì làm, Thẩm Dự cũng bận. Có thể là tuổi tác đã cao, trong phủ hần đến bây giờ rất ít khi đón người mới đến, nhưng trong phủ hần nhóm kiều thê mỹ thiếp, muốn nhất nhất ứng phó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ban đêm Hình Viễn thấy hần cùng cơ nhân trong phủ quần ở một chỗ, liền âm thầm đi đến Phù Vân tiểu trúc.

Khi đó Đường Đại như trước cúi người trên án viết sách, xuyên qua rất nhiều năm, chữ viết bút lông của nàng đã hết sức tốt. Đối với việc này nàng cũng thường xuyên kiêu ngạo, có đôi khi còn viết lời tựa hoặc câu đối linh tinh cho vài gia đình treo tranh trong nhà.

Hình Viễn ở sau lưng nàng đứng một hồi lâu, thấy nàng một thân áo kép rộng thùng thình, tóc dài xỏa tới thắt lưng, không thoa son phấn, dưới ánh đèn xem ra rất có vài phần mỹ cảm linh động phóng khoáng. Bụng dưới của hần nóng lên, nhìn không được bẻ lấy nàng, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai của nàng. Đường Đại tựa ở trên ngực hần, dưới ngòi bút vẫn liên tục: “Chờ một chút, để ta viết hết đoạn này.”

Hình Viễn đặt kiếm lên trên án, bẻ ngang lấy Đường Đại, Đường Đại không hề đề phòng, ngòi bút xẹt qua giấy Tuyên Thành, lưu lại một đạo vết mực. Nàng không khỏi nâng một nắm tay dấm lên vai Hình Viễn. Hình Viễn làm sao để ý đến nắm tay nhẹ như phấn này, thanh âm hần ép tới rất thấp, ở dưới ánh nến nghe đặc biệt gợi cảm: “Hôm nay gia nghỉ ở trong viện của Lục phu nhân, sợ hần ban đêm gọi đến, ta phải trở về sớm một chút.”

Đường Đại hừ lạnh, Hình Viễn đem nàng đặt lên trên giường, nhanh chóng cởi y phục của nàng. Đường Đại ngược nhìn hần, ánh nến phiêu diêu bất định, trong phòng hương mực thoang thoảng, nàng nhận không ra khuôn mặt này. Ai cởi vạt áo của nàng? Ai cùng nàng chung giường triền miên?

Thân thể của Hình Viễn cường tráng hùng hực, Đường Đại ôm cổ hần, hưởng thụ sự vui sướng trong chốc lát. Hình Viễn làm mọi việc luôn sạch sẽ lưu loát, chưa từng đùa giỡn, cũng ít khi dụ dỗ, thể nhưng thể lực thập phần dư thừa. Đường Đại lần mò thắt lưng săn chắc của hần, thầm nghĩ cứ coi như là một “Giác tiên sinh” cũng không lỗ vốn. Giác tiên sinh : hông chịu trách nhiệm nha, ai tò mò thì xem

Ước chừng canh ba, Hình Viễn đứng dậy khoác áo, thấy Đường Đại mệt mỏi bất động, hần xé quần lót thay nàng chà lau: “Ta đi.”

Đường Đại mí mắt cũng không nâng lên, thái độ lãnh đạm: “Ừ.”

Hình Viễn chỉnh đốn xiêm y, cầm bội kiếm đang đặt ở trên án lên, nhìn thấy trên án đang giở ra một trang bản thảo. Hần chưa bao giờ nhìn qua tiểu thuyết của phụ nữ viết, cái thứ không ồm mà rên này hần không có hứng thú. Kỳ thật đại đa số đàn ông đều không xem sách của phụ nữ, tựa như đa số đàn ông đều không hiểu được sự tịch mịch của phụ nữ. Mà ngay trong lúc đêm khuya thanh tĩnh này, Hình Viễn cao lớn đứng trước án, nhìn thấy bản thảo trên án kia nét mực xinh đẹp.

Trong giấy viết “Thật lâu thật lâu trước đây, có một con mèo xám bị nhốt vào trong lồng, nó vẫn rất hài lòng, vẫn rất nỗ lực, bởi vì nó nghĩ nó nhất định có thể đi ra ngoài. Sau lại, có một con mèo trắng cũng bị bắt nhốt vào. Chúng nó cùng nhau nỗ lực, cùng nhau hướng tới ngàn dặm biển xanh, ánh trăng vô ngần. Lại về sau, con mèo trắng chết mất, mãi đến khi thấy thi thể nó, con mèo xám mới biết mình thoát ra không được, vĩnh viễn cũng không được.”

Ấn tượng của Hình Viễn đối với Đường Đại, kỳ thực cho tới nay không bao giờ tốt. Ở trong mắt hắn, Đường Đại loại phụ nữ này, chỉ cần có chút lợi ích, sẽ buông lỏng lưng quần, căn bản chẳng biết tiết tháo là cái gì... cũng không biết yêu là cái gì. Hắn cùng Đường Đại giao thiệp, phần lớn nguyên nhân là vì Đường Quả Nhi. Hắn cùng Đường Đại làm chuyện thân mật nhất, nhưng hắn cho tới bây giờ sẽ không làm người đàn ông của Đường Đại, cho tới bây giờ sẽ không là.

Nhưng nếu như nói hắn từng một lần thật tình ngủ với Đường Đại, như vậy cũng là lúc này đây. Hắn tắt nến bên cửa sổ, một lần nữa quay về giường, kéo Đường Đại ôm đến trong lòng. Thanh âm Đường Đại nặng nề: “Không đi nữa?”

Hình Viễn cho nàng tựa vào trong ngực mình: “Ừ, ngủ đi.”

Đường Đại lại một mặt không biết xấu hổ: “Ta ngủ không được.”

Hình Viễn rất nỗ lực phối hợp với nội dung vở kịch: “Nghĩ cái gì?”

Đường Đại trở mình, đem mặt dán ở vòm ngực rộng của hắn: “Muốn gả cho người.”

Hình Viễn lập tức lạnh lùng nói: “Không có khả năng.”

Đường Đại âm sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ta biết, ta chỉ là nghĩ. Lúc bắt đầu ta thấy Hà Hình chết rất không đáng, nàng sau khi chết ta đánh con của nàng, ngủ với người đàn ông của nàng. Nhưng tới hiện tại ta lại thấy ta càng không có giá trị, nàng chết còn có ta thay nàng lập bia, ta chết, cũng không biết dưới bia vẫn sẽ lưu tên ai.”

Hình Viễn không nói lời nào, những gì nàng nói, nàng chẳng qua chỉ là ngẫm lại, thật ra nàng cũng chỉ có thể ngẫm lại mà thôi. Đường Đại nâng chân, chậm rãi ma sát nơi mẫn cảm nhất của hắn, tiếp tục lẳng nhàn liên miên: “Thật ra ta thực sự muốn gả cho người, ở phía trước sẽ mang theo họ của hắn, mỗi sáng sớm đều có thể bên người hắn tỉnh dậy, một khi chết đi, cùng hắn chôn chung một chỗ.”

Bóng đêm đen đặc, trong trường gương không thấy năm ngón, HÌNH VIỄN thấp giọng nói: “Người muốn khóc cứ khóc, ta không xem.”

Đường Đại lại đang cười: “Muốn khóc cũng là ôm gấu bông khóc, nào có ai ôm Giác tiên sinh khóc đâu.”

Hình Viễn hỏi hận không nên hiếu kỳ: “Giác tiên sinh là cái gì?”

Đường Đại thực sự giải thích công dụng, Hình Viễn tàn bạo xoay người ngăn chặn nàng.

Hai người một phen dây dưa thì Hình Viễn cũng trong tình trạng kiệt sức. Đến khi vừa tỉnh lại thì trời đã sáng choang, hắn vừa chỉnh áo, bên ngoài Đường Quả Nhi đã gõ cửa: “Mẫu thân, mẫu thân, khăn đội đầu của Quả Nhi tìm không thấy?”

Tiếng la của nó kinh thiên động địa, Hình Viễn sợ nó gọi đến người bên ngoài, Đường Đại lại phản ứng thật nhanh, xoay người xuống giường dẫn nó đi vào, thấp giọng dỗ nó: “Ngoan, Hình thúc thúc dạy võ công ầu thân, Hình thúc thúc sử dụng kiếm rất lợi hại nha!”

Tự nhiên, một phen nói chuyện này chỉ có thể lừa gạt tiểu hài tử chưa dứt sữa, cô nam quả nữ khuya khoắt ở chung một phòng, ăn mặc đồ ngủ ở trên giường luyện võ...

Thẩm Dự cũng nhìn bản sách đó, mỗi bản tiểu thuyết của Đường Đại hắn đều xem, đều không phải là vì yêu thích —— người nuôi một con mèo, chẳng lẽ không mong muốn biết nó mỗi ngày suy nghĩ cái gì sao? Hắn chiều đó liền ngưng hết thầy xã giao, đi đến Công Khai Đình, coi như vị giám quốc đại nhân này có có được hứng thú nhật lý vạn kỷ, tới đón Đường Đại tan tầm.

Hắn tiến vào phòng công sự ở Công Khai Đình trước nay không có thói quen gõ cửa, nhưng mà vừa vào cửa hắn liền tức bể phổi. Chỉ thấy trong phòng ghế ngã trên mặt đất, Đường Đại tựa ở đầu vai Hàn Phong, Hàn Phong hai tay ôm chặt vai nàng!

Kỳ thực lúc này Thẩm Dụ trái lại oan uổng Đường Đại, con trai Hàn Phong cùng với Phó Vân Dao lúc này cũng thường đi ngang qua, vợ chồng hai người coi như là cầm sắt hài hòa, mà ngày thường hắn với Đường Đại cũng cố bảo trì khoảng cách. Cũng không phải Phó Vân Dao đa nghi, hắn lại càng không nguyện ý Thẩm Dụ khó xử Đường Đại. Mà hôm nay nhìn thấy đoạn văn này khó tránh khỏi làm cho Hàn Phong tâm sinh bi ý, dấy lên tình cũ.

Đường Đại cũng không muốn tiếp cận hắn, đều là mượn cái gì đó của người khác, thì mượn người chết dù sao cũng khá hơn là mượn người sống. Hai người một phen chống đẩy, liền thành bộ dáng này để Thẩm Dụ nhìn thấy. Thẩm Dụ sắc mặt xanh đen, xông lên một cước đem Hàn Phong đá sang một bên.

Hàn Phong là một thư sinh, đâu phải là đối thủ của hắn, hắn liên tục đập hơn 10 cước, Hàn Phong thương tổn đã vào trong phế phổi, trong miệng đã phun ra máu. Đường Đại thấy hắn có tâm muốn giết chết Hàn Phong, cũng có chút kinh hãi, vội vàng quỳ đất đi ôm chân hắn.

Thẩm Dụ tức giận, cũng đập cho Đường Đại mấy đá, bên ngoài Hình Viễn rất cục nghe ra động tĩnh có chỗ không đúng, Thẩm Dụ phong lưu, thường ngày cùng giai nhân ở chung một chỗ khó tránh khỏi phóng đãng, nên Hình Viễn thường tránh ra thật xa. Lần này thực sự lo lắng cho Đường Đại, mới tiến đến xem, vừa thấy tình cảnh trước mắt, hắn cũng có chút hoảng sợ: “Gia, ngài đây là...”

Thẩm Dụ là thật mất lý trí, hắn vốn chú ý chuyện Hàn Phong nhúng chàm Đường Đại, nhiều năm qua vẫn canh cánh trong lòng. Hôm nay thấy hai người thân mật, cũng không biết ở sau lưng hắn lui tới bao lâu, hắn làm sao không hận! Đường Đại thân cốt tuy nói không kém, nhưng chung quy vẫn là con gái, có thể chịu được mấy đá của hắn?

Hàn Phong thấy hắn hạ thủ không biết nặng nhẹ, liều mạng đang trọng thương nhào qua bảo vệ Đường Đại, thấy Đường Đại đau đến sắc mặt tái nhợt hắn cũng đau lòng như thắt: “Thẩm Dụ! Ta đặt người yêu nhất vào trong đáy lòng, ngươi không hỏi xanh đỏ trắng đen đã ức hiếp như vậy! Ngươi không cần nữa thì trả lại cho ta, trả lại cho ta!”

Đường Đại nghe vậy liền biết chuyện hôm nay khó có thể tốt. Quả nhiên đôi mắt của Thẩm Dụ cũng đổi sắc, hắn giận dữ cười: “Trả lại cho ngươi? Hừ, ngươi tính cái kiểu gì vậy? Nhúng chàm nữ nhân của bản Vương, còn trả lại cho ngươi?” Hắn xoay người nhìn Hình Viễn: “Còn đứng đó làm gì? Kéo hắn ra, bản Vương muốn cho hắn xem người yêu nhất mà hắn đặt trong đáy lòng ở dưới thân bản Vương là cái bộ dáng gì nữa!”

64. Chương 64: Ta Muốn Lấy Chồng.

Hình Viễn mở miệng muốn khuyên, thấy trong mắt hắn thịnh nộ, bắt đắc dĩ đành phải chế trụ Hàn Phong. Thẩm Dụ cúi người xé đi quần áo Đường Đại, Đường Đại tha thiết bảo vệ ngoại sam: “Vương gia, ta cùng Hàn Phong thực sự cái gì cũng không có, ngài để cho bọn họ đi ra ngoài ta hầu hạ ngài được không?”

“Thế nào, ngươi còn biết liêm sỉ sao?” Thẩm Dụ bị lửa giận che mắt, một mực kéo xé áo lót hạnh sắc của Đường Đại, Đường Đại biết hắn nói được làm được, không khỏi kinh hoàng, nàng lấy tay che da thịt trần trụi, Thẩm Dụ cố sức xé rách, quần áo từng mảnh từng mảnh nhỏ rơi xuống đầy đất, Đường Đại có một loại sợ hãi như bị lộ ra giữa ban ngày ban mặt. Mà khi đến mảnh áo cuối cùng rời khỏi nàng thì thanh âm của nàng cực kỳ quạnh quẽ: “Ở cái thời đại kia của chúng ta, chỉ có súc sinh giao phối mới cho người bàng quan.”

Thẩm Dụ đặt ở trên người nàng, không để ý Hàn Phong ở bên cạnh la đến khàn cả giọng, thanh âm của hắn lợi hại như dao: “Ở trong mắt bản Vương ngươi chỉ là một thứ súc sinh! Ngươi ỉn là cái gì?!” Hình Viễn chăm chú ngăn chặn Hàn Phong, bên môi cắn ra máu, trong mắt Đường Đại tất cả tâm tình đều mất hết, nàng thậm chí còn mang theo ý cười: “Đúng vậy, chỉ là một thứ súc sinh, ta cũng là một thứ súc sinh...”

Nàng không hề giãy dụa, cũng không bảo vệ thân thể nữa, cứ như vậy nằm trên mặt đất khi Thẩm Dụ đi vào nàng thậm chí không hề động, nhưng nàng vẫn chảy máu. Thẩm Dụ trong lòng có một loại tâm tình, cũng không nói lên được là giận là hối hay là hận, hẩn hướng về Hình Viễn ở bên cạnh rống một tiếng: “Cút!”

Hình Viễn kéo Hàn Phong đi ra ngoài, lúc gần ra cửa, ánh mắt phức tạp.

Thẩm Dụ làm một trận, từ đầu tới cuối ra vào gian nan. Hẩn lấy dầu bôi trơn, lại làm một trận, thấy nàng trước sau thần sắc ngẩn ngơ, cũng không hăng hái, làm qua loa.

Đường Đại mặc áo ngoài của Thẩm Dụ quay về Phù Vân tiểu trúc, chuyện của nàng với Thẩm Dụ trong lúc đó đã không phải là cái gì bí mật, mọi người mặc dù nhìn nhiều hơn vài lần, nhưng cũng không có ngạc nhiên. Thẩm Dụ cũng không ở trong Phù Vân tiểu trúc gây gỗ, hẩn trong lòng cũng buồn bực—— kỳ thực bên người Đường Đại luôn có ám vệ, nàng cùng Hàn Phong có thể làm cái gì a!

Ngược lại là bản thân mình dưới cơn thịnh nộ, không duyên không cớ cho người ta nhìn một tràng xuân cung sống. Hẩn cũng nói không ra tại sao lại mất lý trí như thế, nhất thời thẹn quá thành giận, trở về Vương phủ.

Ban đêm hẩn lại bị gia nô gọi dậy từ trên giường Thọ vương phi: “Không xong rồi Vương gia, mới có nô tài báo lại, nói là vị chủ tử bên Phù Vân tiểu trúc nhảy xuống nước!”

Thẩm Dụ cũng đang chột dạ, vốn là vẫn nghĩ đến Đường Đại, lúc này hẩn từ trên giường bật dậy: “Cái gì?”

Ngoài cửa gia nô lại báo: “Vị chủ tử bên Phù Vân tiểu trúc nhảy xuống nước!”

Thẩm Dụ khoác áo đứng lên, đi ra tới cửa mới phát hiện quên mang giày, Vương phi đang ở trên giường ngồi dậy cầm giày muốn thay hẩn mang vào thì hẩn đã ra đến đại sảnh. Khi đó Ôn quân gia đã quỳ hồi lâu. Thẩm Dụ một cước đạp hẩn té ngã, run giọng hỏi một câu: “Người đâu?”

Ôn quân gia nhanh chóng nói: “Bẩm Vương gia cứu về rồi. Chủ tử chỉ là trượt chân té xuống nước, nô tài thất trách, mãi đến khi chủ tử bò lên mới nhìn thấy!”

Thẩm Dụ lúc này mới cảm thấy trái tim quay về trong ngực: “Nàng... tự bò lên trên?”

Ôn quân gia gật đầu, Thẩm Dụ đứng lên đi vài bước, cuối cùng lại ngồi trở lại: “Người trở về đi, đêm nay cho tiểu thiếu gia ngủ cùng với chủ tử các người. Người nghe đây, người nếu thiếu đi một cọng tóc, tất cả các người đều phải chết!”

Thật ra Đường Đại nhảy vào trong ao là thật dự định tự tử, nàng lừa đi Tây Môn Xuy Ngưu, khi người ở trong ao buồn bực một trận mới nghĩ, nàng sau khi chết Đường Quả Nhi sẽ lẻ loi một mình. Thẩm Dụ đối với lai lịch xuất thân của nó vẫn còn nghi vấn, nàng nếu vừa chết, Thẩm Dụ khó tránh khỏi giận chó đánh mèo với nó. Hình Viễn càng không đáng tin cậy, nó tuy là một tiểu hài tử xấu xa nhưng cũng rất đáng thương a.

Tốt xấu gì cũng đã đáp ứng với một câu nó kia của Hà Hinh, nàng cũng không biết lúc đó mình có khóc hay không, một người cứ vậy chậm rãi bò lên cạnh ao, lúc này Tây Môn Xuy Ngưu đi lấy thịt bò khô cho nàng quay về mới phát giác ra.

Đường Đại đã có nửa tháng không có ra khỏi cửa, Đường Quả Nhi rất hiểu chuyện, nó dường như biết tâm tình Đường Đại không tốt, cả ngày cùng nàng nói chuyện giải buồn, mẹ con hai người thập phần thân cận.

Nửa tháng sau Dụ vương mới bước vào Phù Vân tiểu trúc, hẩn là Vương gia cao cao tại thượng, cho dù biết sai cũng sẽ không nhận. Hẩn làm bộ đi gặp Đồng Bình nhi, Đồng Bình vẫn như trước ở Phù Vân tiểu trúc, nhưng từ sau khi Hà Hinh chết, Thẩm Dụ không còn cần nàng giám thị Hà, Đường hai người nữa thì sự tồn tại của nàng bạc nhược đi rất nhiều.

Thẩm Dụ ở trong phòng của Đồng Bình được hai khắc, cuối cùng ngồi không được, đi loạn ra ngoài vườn. Vẫn là Ôn quân gia thực sự nhìn không nổi nữa, thấp giọng nói: “Gia, Đường chủ tử ngủ ở trong phòng, ngài ở chỗ này... Sợ là gặp không được...” Mắt thấy hẩn sắp thẹn quá thành giận, Ôn quân gia nhanh chóng nói: “Nô tài thay ngài bẩm báo một tiếng nha...”

Thẩm Dụ hừ lạnh cũng không ngăn cản hắn, còn mặt dày đi theo sau hắn vào trong phòng Đường Đại. Chỉ có nửa tháng mà người luôn luôn khỏe mạnh như Đường Đại thực sự xúng với bốn chữ yếu đuối mỏng manh. Thẩm Dụ thấy nàng bộ dạng gầy yếu, trong ngực như bị chóc gặm, đau lòng không thôi : “Người...” Hắn đem Đường Đại ôm vào trong ngực, khẽ nhàng xoa xoa lưng nàng, động tác ôn nhu, “Được rồi, được rồi, đừng nghĩ gì nữa. Đại tử của chúng ta rất ngoan...”

Đường Đại dựa vào hắn, hồi lâu mới nói. Nàng cần có chuyện này, trao đổi lấy vài thứ: “Ta muốn lấy chồng.”

Thẩm Dụ cứng người, nhớ kỹ chuyện lần trước, không tính toán với nàng, lạnh lùng nói: “Người lại muốn lấy ai?”

Đường Đại ngẩng đầu nhìn hắn: “Người! Người nếu thực sự yêu ta, vậy người cưới ta đi.”

Ánh mắt của Thẩm Dụ nhu hòa trở lại, thấp giọng nhỏ nhẹ khuyên nàng: “Nếu thật muốn đón người vào cửa, cũng là chuyện có thể. Chỉ là trong phủ bản Vương nhiều quy củ, người ở bên trong làm sao tiêu điều tự tại như bên ngoài này?” Hắn hôn lên trán Đường Đại, yêu thương vô hạn: “Huống chi vương phi của bản Vương là công chúa của Đại Nguyệt Thị, thân phận của nàng ta như thế, bản Vương làm sao sủng người yêu người, chung quy cũng không thể không để ý đến quan hệ hai nước, bỏ vợ cưới người ? Với tính tình này của người, làm sao chịu được sắc mặt của người khác?”

Đường Đại không nói, tay hắn vói vào trong áo kép rộng rãi của nàng, ở trên da thịt vuốt ve: “Ngoan, an phận phận ở Phù Vân tiểu trúc này, nếu người không thích Bình nhi, ngày mai bản Vương liền lệnh cho nàng dọn đi. Sau này một mình người ở chỗ này, có được hay không?”

Đường Đại vẽ mặt xa lạ, ngữ thanh nhạt nhẽo: “Hôm nay người tự nhiên là nói như vậy, ngày sau ta hoa tàn ít bướm, thì người sẽ làm sao, ta làm sao bây giờ?”

Nàng đã dò xét ra điểm mấu chốt của Thẩm Dụ, nửa tháng trước Thẩm Dụ nghi nàng cùng Hàn Phong có tư tình, cái loại phản ứng này, không giống như là đối với nàng không có một chút cảm tình gì. Nếu như hắn đối với nàng chỉ có một tia cảm tình, nàng nhất định phải mau chóng vì Đường Quả Nhi suy nghĩ.

Thẩm Dụ đề ở trên người nàng, dường như không có vì những lời này mà khó chịu: “Uhm, đây cũng là một vấn đề. Bản Vương sau này trăm tuổi, người lẻ loi một mình, dù sao cũng phải có một chỗ để nương tựa.”

Đường Đại mặc cho ngón tay hắn chạy khắp nơi trên da thịt, nàng thử tưởng tượng người đang ở trên mình không phải là Thẩm Dụ, như vậy nàng mới có thể tốt hơn một chút: “Vương gia nếu quả thật có lòng, để Quả Nhi vào cung làm bạn hầu ấu để đọc sách. Hai người hắn vốn là thân huynh đệ, nếu có thể ở chung từ thuở nhỏ thì không thể tốt hơn. Như vậy đợi sau này nó trưởng thành, cũng có thể quan tâm một ít đến vị mẫu thân này.”

“Người nghĩ thật là hay.” Thẩm Dụ vừa mới đi vào chỗ sâu trong đào nguyên, nghe nói như thế không khỏi cười nhẹ. Đường Đại vừa nghe đã đứng dậy, lấy hai tay để trước ngực đẩy hắn ra, hắn lại vài lần dò xét chỗ đào nguyên, thấy nàng giãy dụa gay gắt mới nói: “Được rồi, được rồi, thư đồng thiên tử, từ trước tuyển chọn đều từ thư hương thế gia, xuất thân của Quả Nhi, dù sao... Người cũng phải thông thả cho bản Vương suy nghĩ một chút.”

Đường Đại dứt khoát chơi xấu: “Ta mặc kệ, người lúc trước đã đáp ứng, ngủ với ta một lần thì đồng ý với ta một việc, người ngủ với ta nhiều lần như vậy, chưa từng ứng hạ với ta chuyện gì !?”

Thẩm Dụ bị nàng đùa bật cười, hắn đề nàng một hồi, mãnh liệt nhập vào rồi mới hạ quyết tâm nói: “Được rồi, bản Vương nhận lời.” Hắn trở mình nhường cho Đường Đại ở phía trên, vô vô tấm lưng trần của nàng: “Chỉ cần người ngoan ngoãn theo bản Vương, không được trêu hoa ghẹo bướm nữa, bản Vương tự nhiên sẽ hết mức thương người.”

Mỗi khi Thẩm Dụ đến Phù Vân tiểu trúc, Đường Quả Nhi sẽ thật vui vẻ. So với những thầy giáo suốt ngày chỉ, hô, giả, đã nó càng thích múa đao động thương. Nó thường hay quần quýt lấy Dụ vương gia, đối với mấy loại kéo cung bắn tên rất có hứng thú.

Thẩm Dụ phạm là sẵn sẵn, luôn luôn mang theo nó ra ngoài.

Dần dần, nó liền giở quẻ về theo phe nghĩa phụ.

Có người nói con nít đối với mẫu thân là một loại ỷ lại, mà đối với phụ thân là một loại sùng bái. Thẩm Dụ cũng không phải là phụ thân của Đường Quả Nhi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự sùng bái của Đường Quả Nhi đối với hắn, mỗi khi nó nhắc tới nghĩa phụ, luôn luôn tự hào hết sức.

Ngày cuối năm, Thẩm Dụ ghé thăm Phù Vân tiểu trúc.

Pháo bông, pháo hoa ở Đại Huỳnh không đa dạng như ở thế kỷ 21, thế nhưng bầu không khí vui vẻ vào ngày lễ cuối năm lại dày đặc hơn rất nhiều. Cái loại người người mặc đồ mới, nhà nhà treo câu đối tết, trẻ con tung bồng, người ở thế kỷ 21 đã sớm chết lặng.

Gia nhân ở Phù Vân tiểu trúc mặc dù cũng có người hồi hương thăm người thân nhưng bầu không khí vẫn là náo nhiệt. Mãi cho đến khi tan tiệc, trong phòng Đường Đại Thẩm Dụ rốt cục nói rõ ý đồ đến lần này: “Trong cung bản Vương đã chuẩn bị thỏa đáng, người thay Quả Nhi thu dọn một chút, năm sau thì vào cung.”

Thư đồng thiên tử, kỳ thật tuyển chọn chính là gia thế. Đây là chuyện đại sự, cần trải qua tầng tầng sàng lọc không nói, từ trước trong triều đều là người hiển quý, hơn nữa phải là con trai trưởng mới có tư cách tham tuyển. Hắn một câu nói ra định ra lai lịch xuất thân không rõ trước đó của Đường Thế An.

Đường Đại quay đầu lại nhìn nó, đứa nhỏ này tốt xấu gì nàng cũng nuôi dưỡng hơn sáu năm, hôm nay nếu thật sự tiến cung vào làm bạn đọc sách, sợ sau này khó gặp mặt, nàng làm sao bỏ được?

Thế nhưng Thẩm Hi là thiên tử Đại Huỳnh, Thẩm Dụ sớm muộn gì cũng hoàn chính cho hắn. Thư đồng của hắn, tương lai địa vị trong triều khẳng định không tầm thường, nàng yêu thương Đường Quả Nhi, cũng không nên làm lỡ nhờ nó.

Trầm mặc một lát, Đường Đại rốt cục gật đầu đáp ứng: “Quả Nhi trẻ người non dạ, sau này ở trong cung, sợ là phải phiền Vương gia chiếu cố đến nó.”

Thẩm Dụ vỗ về mái tóc của nàng, cũng thở dài: “Nếu không phải là nó, thật không biết ngươi còn có thể ở trước mặt bản Vương ngoan ngoãn như thế này không.” Hắn lần thứ hai ôm chặt Đường Đại: “Đại tử, đừng nghĩ bản Vương ức hiếp ngươi, so với việc ngươi ở cùng một chỗ với thê thiếp trong phủ của bản Vương lại càng không làm cho người ta bớt lo hơn. Được rồi, thay bản Vương cởi áo ra đi.”

Nửa đêm, Đường Quả Nhi qua gõ cửa, làm ầm ĩ muốn ngủ với mẫu thân, bị Hình Viễn ngăn ở ngoài cửa. Thẩm Dụ ôm Đường Đại, không muốn bị người khác quấy rối mộng đẹp: “Hình Viễn đem tiểu tử này đi đi!”

Hình Viễn liền một phen bế Đường Quả Nhi đi ra ngoài, đề phòng Dụ vương sinh nghi, hắn rất ít khi tiếp xúc với Đường Quả Nhi, mà lúc này ôm vào trong ngực, thì ra nó đã lớn như vậy. Thì ra Hà Hình rời đi, đã lâu như vậy sao?

“Ngày hôm nay Hình thúc thúc ngủ với ngươi được không?” Hắn nhẹ giọng hỏi, Đường Quả Nhi trong lòng hắn đấu tranh: “Không được, ta muốn ngủ với mẫu thân!”

Hình Viễn vẫn ôm chặt nó: “Không ngủ với Hình thúc thúc, vào trong viện phạt đứng!”

Đường Quả Nhi vươn cổ nhìn ra cửa sổ, cách song cửa, nó cái gì cũng không nhìn được, thế nhưng thanh âm tuyết rơi bên ngoài đặc biệt rõ ràng, nó bĩu môi, cuối cùng không dám ngang ngược nữa, nằm thẳng người bên cạnh Hình Viễn.

Nằm chỉ chốc lát, nó lại thấy hứng thú với bội kiếm không lúc nào rời khỏi người của Hình Viễn, vươn tay sờ sờ, thấy Hình Viễn cũng không ngăn lại, nó cầm đi qua, rất có hứng thú mà chơi đùa: “Hình thúc thúc, người rất lợi hại có đúng hay không?”

Hình Viễn hai tay gối đầu: “Cũng không tính là rất lợi hại, nhưng cũng gần giống thế.”

Đường Quả Nhi cũng thích thú lên, nó ghé vào trên người Hình Viễn, vụng về đem kiếm rút ra, thân kiếm quá dài, trên tay nó cầm không hề linh hoạt, nhưng không ảnh hưởng đến sự vui thích của nó: “Vậy người cùng nghĩa phụ ta, ai lợi hại hơn?”

Hình Viễn hưởng thụ sự thân cận trong chốc lát khi nó ghé vào ngực mình, hấn đáp rất thành thực: “Nếu luận thân thủ, hấn không bằng ta, nếu luận những phương diện khác, Hình thúc thúc không bằng hấn.”

Đường Quả Nhi đem kiếm gác lên cổ hấn, hoa tay múa chân làm một cái tư thế sát nhân: “Hình thúc thúc, người có giết qua ai hay chưa?”

Hình Viễn nghe vậy nằm ngửa nhìn nó, mặt mày nó thanh tú cực kỳ giống Hà Hình, gác trên cổ hấn là bội kiếm của hấn, hấn đã rất quen thuộc với nó, với mỗi hoa văn cũng rõ như lòng bàn tay. Người cầm kiếm là cốt nhục của hấn, hấn ngoại trừ biết tuổi của nó, còn những thứ nó yêu ghét thì hoàn toàn không biết gì. Trên mặt Hình Viễn mang theo ý cười, không có trả lời nó.

Đường Quả Nhi lại nổi tính nết, nó đứng ở trên giường, đem kiếm múa múa, kiếm phong cực lợi hại, cắt ra mấy lỗ trên màn giường, Đường Quả Nhi kinh hãi, lại nhanh chóng nằm xuống: “Xong rồi, Hình thúc thúc, mẫu thân mà nhìn thấy sẽ đánh ta!”

Ý cười của Hình Viễn liền trong sáng: “Vậy giờ người làm sao?”

Đường Quả Nhi vô cùng thân thiết ở trước ngực hấn cọ cọ: “Việc này...Hình thúc thúc, người đánh thắng được mẫu thân ta không?”

Hình Viễn sờ sờ đầu của nó, hấn rõ ràng là cười, nhưng không biết vì sao lại đau lòng. Đường Quả Nhi tựa đầu gối lên ngực hấn, mép nheo một trận, lại ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói: “Hình thúc thúc, nếu như mẫu thân hỏi, người nói là người cắt hổng được không? Dù sao đi chăng nữa, mẫu thân khẳng định sẽ đánh không lại người.”

Hình Viễn giơ tay chạm vào mặt nó, một lát mới gạt đầu: “Có thể.”

Đường Quả Nhi liền có chút thân thuộc: “Hình thúc thúc, người dạy ta võ công đi? Ta cũng muốn giống như Hình thúc thúc, cả ngày cầm kiếm.”

Hình Viễn thấy ngón tay nó lướt qua thân kiếm, mang kiếm thu vào vỏ, ngữ thanh của hấn rất thấp: “Được, ta hứa với người bất luận là chuyện gì.”

65. Chương 65: Bò Lưu Tiên.

Phong Xương bảy năm, tháng hai, đầu xuân.

Đường Đại tự mình đưa Đường Quả Nhi vào Thọ vương phủ, nghe theo Thẩm Dụ tùy ý an bài nó tiến cung. Trước cửa phủ Đường Quả Nhi ôm đùi Đường Đại, nhẹ khóc gọi mẹ, Đường Đại làm thính: “Đi thôi, nghĩa phụ sẽ chiều cổ cho con.”

Hình Viễn đi qua kéo nó, nó sống chết ôm chân Đường Đại không dám buông tay: “Bọn họ nói đúng, không phải là mẹ ruột mà, nếu là phải, làm sao lại nhấn tâm như thế!”

Đường Đại không biết giải thích với nó làm sao, tuy rằng cũng từ tuổi tác này trưởng thành lên...

Bình thường đối xử với Đường Quả Nhi cũng không tính là tốt, thường xuyên trách đánh, nó đối với Đường Đại cũng là hận không thể từ dưới mí mắt chạy trốn ra ngoài đi chơi. Thế nhưng giờ đây đến lúc phải rời đi, nó khóc đến hồ đồ: “Mẫu thân, con không quấy rối nữa, đừng đuổi đi mà.”

Đường Đại cúi người, ôm lấy nó: “Cũng không phải không trở lại nữa, khi rảnh rồi vẫn có thể quay về Phù Vân tiểu trúc mà.”

Nó lại ôm lấy cổ nàng: “Quả Nhi không đi, đâu cũng không đi!”

Hai người ở trước cửa Thọ vương phủ “Quần đầu” hết thời gian một chén trà, Hình Viễn rốt cục đem nó xách vào trong phủ. Quân gia Vương phủ rất nhiệt tình, hỏi Đường Đại có muốn vào trong phủ ngồi một lát hay không, Đường Đại cũng rất khách khí, cười lắc đầu: “Đường mẫu không dám quấy rối, ngại cứ làm việc của mình đi.”

Quả thật không có đi vào, một mình đứng ở cửa phủ hồi lâu, sau cùng xoay người rời đi.

Thọ vương phi từ một nơi bí mật gần đó nhìn trộm, mãi cho đến khi Đường Đại đi khỏi. Từ khi nghe qua người phụ nữ này, thường nghe được người khác, thị nữ, trong sách nói các đủ loại về phu quân của mình. Cái người phụ nữ đứng ở đỉnh núi ngôn tình tiểu thuyết của Đại Huỳnh này, đã từng thấy, nhưng chỉ cảm thấy bình thường, chẳng hề như lời đồn rục rờ làm người ta lóa mắt.

Thực sự là ăn không nổi dấm chua, phụ nữ của Thọ vương, không phải chỉ là vài con số, thật sự muốn nghiên cứu ra, sợ là cả bố? Cả chục bố...

Đường Quả Nhi thuận lợi vào cung, mặc dù nó lai lịch bất minh, nhưng Thẩm Dự nỗ lực tiến cử, trong triều không người phản đối.

Đường Đại lại thấy rảnh rỗi hơn, Phù Vân tiểu trúc kỳ thật cũng không có nhiều biến đổi, chỉ cảm thấy quanh quẩn. Thời gian trước người phải qua lại như con thoi, vậy mà không biết giờ đã trôi về nơi nào.

Việc ở Công Khai Đình vẫn phức tạp như trước, vẫn như cũ thu nạp tác giả khắp nơi, mỗi ngày xét duyệt bài viết, ngày ngày xuất ra các loại cải cách mới. Chẳng hạn như tiến cử danh quan bang phái, tài trợ các loại văn văn.

Vì vậy ở Công Khai Đình thường xuyên có thể nhìn thấy vài dạng như thế này —— tiểu thuyết tiên hiệp huyền huyền dài kỳ do Võ Đang phái quan danh độc nhất tại Công Khai Đình, tiểu thuyết võ hiệp dài kỳ do Thiếu Lâm Tự là nhà tài trợ duy nhất ở Công Khai Đình, tiểu thuyết ngôn tình nữ tôn dài kỳ do phái Nga Mi quan danh độc nhất tại Công Khai Đình vân vân...

Về sau lại, có người linh động, tìm được tác giả, yêu cầu chèn vào quảng cáo, phí quảng cáo dựa theo độ nổi danh của tác giả mà định. Mỗi tác giả tiểu thẩu mình thì mỗi lần nhắc đến từ chỉ định then chốt thì được 1 xâu tiền, tác giả tiểu phần hồng mỗi khi trong văn xuất hiện từ chỉ định then chốt thì nhận được 5 xâu tiền, tác giả đương hồng mỗi khi nhắc tới thì nhận được 10 xâu tiền, tác giả đại thần – giá cả gặp mặt thương nghị.

Phái Hoa Sơn lúc ban đầu tìm Hàn Phong, sau khi bị cự tuyệt thì liên hệ đến Hồ Lang —— Hồ Lang lại rất vui vẻ mà tiếp nhận đơn đặt hàng này, chỉ là sau cùng bị Đường Đại đuổi đánh, bởi vì thiên tiểu thuyết kia trở thành —— Dương Tiểu Tà ngẩng đầu nhìn, thấy trên biển đề ba chữ “Hoa Sơn Phái”, hấn đi vào phái Hoa Sơn, hấn giương mắt quan sát phái Hoa Sơn, chỉ thấy phái Hoa Sơn quả thực khí thế, mỗi tên đệ tử của phái Hoa Sơn đều ăn mặc một thân y phục kiêu khách lam sắc của phái Hoa Sơn cầm trong tay phát tiêu của phái Hoa Sơn có ấn ký của phái Hoa Sơn còn có thêm phái Hoa Sơn trường kiếm...

Ngày hôm đó Đường Đại đi qua chợ ‘bát tập’ thì nhìn thấy một tập đoàn văn bày bán trên quầy bán sách lậu, mặt bìa cực kỳ tinh xảo, thuận tay mua một quyển, không ngờ lật ra xem lại làm cho người ta kinh sợ. Lập tức liền tìm chủ hiệu bán sách, truy hỏi tác giả của tập văn ngắn này, sau khi qua tay nhiều người, mò tới Lan Nhược Tự, tìm gặp hấn.

Khi đó là chạng vạng, tiết trời đầu xuân, trời tối đi rất sớm, khi Đường Đại tới Lan Nhược Tự thì tia sáng đã rất ít, trời đầy mây không thấy mặt trời, tầng mây kết lại thành sắc xám.

Đường Đại đứng trước cửa tự hồi lâu, đi qua Đại Hùng bảo điện rách nát, bên trong ngôi chùa rách nát chốc chốc lại phát ra tiếng động kệt kệt, trên song cửa sổ đã được dán qua một lớp giấy, lúc này lóng lánh lộ ra ngọn đèn sáng mờ.

Sâu trong nội tâm Đường Đại lợi ích chiến thắng sợ hãi, nhẹ đẩy cửa, bên trong gian nhà, bên án cũ một thiếu niên đang khom người viết tốc ký ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Đường Đại thấy tình cảnh này rất quen thuộc, mà quen ở chỗ nào, thì cũng nghĩ không ra.

Ngây người như thế, người con trai bên án đã mở miệng: “Là ai?”

Đường Đại cũng không đáp, đi qua thuận tiện nhìn trang bản thảo đang hong khô mực trên án, trên mặt mang theo tia cười, cũng có ý trêu chọc: “Là một hộ gia đình dưới núi này, nghe nói trên Lan Nhược Tự có chuyện ma quái, đặc biệt đến kiểm tra! Là quỷ sao?”

Lúc đó mặc dù hơn ba mươi, nhưng chưa từng sinh đẻ, hơn nữa vẫn không vắt vả cực nhọc, tư thái bên ngoài, thanh âm lúc này y như thiếu nữ. Người nam nghe lời nay cũng thả lỏng cảnh giác, trong lời nói cũng

mang theo sự thân thiện: “Tại hạ không phải là quỷ, chỉ là tạm sống ở hoang tự này. Cô nương là người độc thân, thực không nên tới chỗ này, sắc trời đã tối, nhanh chóng trở về nhà đi thôi.”

Đường Đại nương theo ngọn đèn nhìn trang bản thảo, vốn cũng là yêu thích tài năng, người này nếu thu nạp vào Công Khai Đình, ít ngày nữa chắc hẳn sẽ ngồi lên vị trí đại thần. Tình tế đưa tay cầm bản thảo lên duyệt, xong mới mở miệng nói: “Sách này là viết?!”

Thiếu niên có lẽ là người thường xuyên đọc sách thánh hiền, đối với người con gái xa lạ, hẳn theo lễ rất cung kính: “Tại hạ họ Bồ, tự Lưu Tiên, một chút văn tự thô thiển, làm cho tiểu thư chê cười.”

Đường Đại thấy người này rất thú vị: “Haha, Bồ Lưu Tiên? Danh có đúng là Linh hay không?!”

Thiếu niên thần sắc nghiêm túc, cung kính đáp: “Đúng là tiểu sinh, xin hỏi cô nương xưng hô như thế nào?”

Đường Đại cười đến gập cả lưng, buột miệng đáp: “Tiểu nữ tử là Nhiếp Tiểu Thiển.”

Đường Đại ở Lan Nhược Tự ngày ngốc đến tận canh ba, sau lại thấy sắc trời đã tối, cửa thành Trường An đã đóng từ lâu, liền đơn giản ở lại trong chùa ngốc đến hừng đông. Ở một góc bí mật có Tây Môn Xuy Ngưu, cũng không thấy sợ, chỉ nói sắc trời đã tối, đường núi khó đi, ngủ tạm trong chùa một đêm.

Bồ Lưu Tiên coi như phúc hậu, lập tức tìm chăn đệm. Trong miếu mặc dù cũ nát, nhưng vật dụng để ngủ vẫn sạch sẽ gọn gàng, trên mặt chăn bông mơ hồ còn có mùi vị ánh mặt trời.

Đường Đại tựa trên tấm ván gỗ, lấy xấp bản thảo của hắn đem qua, rồi mới hỏi: “Ặc, có thể xem những bản thảo này không?”

Bồ Lưu Tiên xem xét bản thảo trong tay, cuối cùng cũng không thể từ chối, gật đầu đáp ứng.

Đường Đại đối với chỗ này kỳ thực rất quen thuộc, thuận tiện liền đem đệm ngủ chăn bông để dựa vào tường, rồi dựa lưng vào lật xem từng trang bản thảo, hoàn toàn chưa phát giác ra, sắc trời đã hừng sáng.

Bồ Lưu Tiên nhìn thấy Đường Đại thật là nhập thần, cũng vô cùng kinh ngạc: “Không ngủ sao?”

Nói khỏi miệng, hắn lại thấy đường đột, đứng rồi, núi hoang chùa dã, cô nam quả nữ, đương nhiên là không dám ngủ. Đường Đại cũng quen thức đêm, cứ nhìn từng trang bản thảo như vậy, chỉ cảm thấy câu hình dung tự tự như châu ngọc là thật sự tồn tại.

Bồ Lưu Tiên tự nhiên cũng là đêm không ngủ, sáng sớm hắn đứng lên làm bữa sáng, cũng làm cho Đường Đại một bát, chỉ là cháo, thêm chút rau dại, nhưng cũng ngon miệng. Đường Đại phát hiện hiền tài, cũng hưng phấn không gì sánh được, tự nhiên xốc lên chủ ý muốn đào góc tường: “Bồ Lưu Tiên, sách của người là ký ước với thư cục nào?”

Từng tác giả, đối với đọc giả của mình không thể nghi ngờ sẽ sản sinh ý muốn thân cận, cho nên thái độ của Bồ Lưu Tiên cũng không tệ lắm: “Tại hạ viết sách chỉ là một kiểu tự tiêu khiển tự vui vẻ, không có ký ước với thư cục.”

Đường Đại thấy rất khó hiểu: “Thế nhưng lần trước trên đường mua được một tập đoản văn!”

Bồ Lưu Tiên lúc này mới lộ ra nụ cười mỉm: “Chuyển Văn Phường thường có người đến xin văn, có thể là bọn họ tự phát ra thôi.”

“Vậy bọn họ có nói gì không?” Đường Đại hận không thể xông lên lắc cho hắn tỉnh ra: “Bọn họ là một mạng lưới đạo văn, biết hay không?”

Bồ Lưu Tiên lơ đãng: “Tại hạ biết, thế nhưng văn bản là vật vô giá, nếu như là lấy nó trao đổi tiền, khó tránh khỏi thô tục.”

Đường Đại ngay từ nhỏ đã không thể dính dáng gì đến loại người cao thượng này, vô pháp lý giải loại thanh cao này, còn may là không dám khinh bỉ: “Thế nhưng đem nó giao cho Chuyển Văn Phường, bọn họ lấy nó đổi tiền, dù sao đi nữa cũng không tránh khỏi là mưu cầu lợi nhuận, còn không bằng tự mình buôn bán kiếm lời, đúng hay không?”

Bồ Lưu Tiên lắc đầu như cũ: “Nếu đúng là lấy nó làm lợi, khó tránh khỏi đón ý nói hùa theo thị trường, nhân nhượng đọc giả, sinh ra văn tự sẽ mất đi linh tính, hiểu được chưa?”

Đường Đại nổi giận: “Tính tình người này sao lại vừa thối lại vừa cứng như thế! Nhìn Hàn Phong xem, người ta có hồ đồ không? So với người nở mày nở mặt hơn không?”

Không ngờ nhắc tới Hàn Phong, vị trước mặt đây lại nở nụ cười: “Rảnh rồi hỏi hẩn một chút, hẩn viết mấy thứ đó, cảm giác của chính mình ra sao? Tiểu thuyết kiếm lời là viết vì đọc giả, chỉ có cùng lợi ích, thanh danh không quan hệ, tiểu thuyết mới là vì chính tác giả viết. Không phải là tác giả, không hiểu được.”

Một phen nói ra này, lời lẽ nghiêm khắc từng chữ từng chữ, Đường Đại không thể nào phản bác, cảm thấy hướng đi có tiền không kiếm đó chính là ngu ngốc, thế nhưng bất luận là thế kỷ 21 hay Đại Huynh vương triều, một thân nông nghênh vô dục vô cầu này, vĩnh viễn đều đáng để kính trọng.

Khi mới tới Đại Huynh vương triều, Đường Đại ven đường xin ăn, vẫn không biết tên, khi đó viết tiểu thuyết là vì cái gì? Thật là vì chính mình. Thế nhưng hôm nay Đường Đại đứng trên đỉnh phong quang của giới tiểu thuyết ngôn tình, cần nhắc mỗi đoạn kịch tình, tả tình, sắc, xuyên không, viết bách hợp, viết đam mỹ, vì cái gì?

Vì nhân khí, vì thanh danh Đại Sắc Yên Thanh không ngã đổ.

Đây cũng là bi ai của tác giả, ở thế kỷ 21, các thứ này gọi là thương nghiệp hóa, ý của thương nghiệp hóa chính là vì thị trường, vì đọc giả mà viết, dù cho là vừa viết vừa mắc ói, không vấn đề gì, chỉ cần tiêu thụ là được.

Tác phẩm nhiều, đọc giả cũng chậm rãi tăng lên, vì vậy tác giả của những tác phẩm kia, văn phong từ từ thành thực, cấu tứ cũng càng thêm khéo léo, chỉ là tâm tình, nhân khí, vì like, follow, sẽ không như lúc ban đầu.

Đường Đại khó thể nào như vậy, dĩ nhiên cảm thấy trong lòng thân thiết hơn, bỏ xuống chén đũa, khi xưa có Tào, Lưu, Thanh ba người nấu rượu luận anh hùng, Đại Huynh này cũng có Bồ, Đường hai người húp cháo luận tiểu thuyết. Đường Đại không phải là một người đơn giản buông tha cho như vậy, suy nghĩ vậy mà đến, dù sao cũng phải vớt vát được chút gì.

“Bồ Lưu Tiên, dù sao đi nữa đưa cho Chuyển Văn Phường cũng là phát hành, không bằng trực tiếp tự phát hành đi?” Gian xảo hề hề nhìn hẩn, Bồ Lưu Tiên lại không để ý: “Có thể.”

Vì vậy Công Khai Đình quyền phát hành tất cả văn chương của Bồ Lưu Tiên, quyền xuất bản, Đường Đại nhiều lần tạo thanh thế, tuyên truyền, nhân khí của Bồ Lưu Tiên ở Công Khai Đình lên như điều gặp gió, nghiễm nhiên đã sinh ra một vị đại thần mới.

Đường Đại cảm tiền của đối phương, cũng cảm thấy băn khoăn, thường đi đến Lan Nhược Tự, đem theo rượu đồ nhắm các loại cùng hẩn tâm tình. Nói ra buồn cười, Bồ Lưu Tiên bán chữ viết, thay người viết thư mà sống, thỉnh thoảng gặp việc hiểu hỉ, cũng viết vài câu đối, phúng điệp các loại, kinh tế lại quá mức khó khăn.

Vì thái độ làm người của hẩn quá mức quật cường cao ngạo, Đường Đại sau lưng làm trò gọi hẩn là Bồ Thạch Đầu.

Tính cách Bồ Lưu Tiên mặc dù không ra làm sao, nhưng học thức lại uyên bác, hẩn tự mình xuyên không đến, vẫn mãi độc thân, tiền có được ngoại trừ sống qua ngày, còn lại mua sách. Khi Đường Đại viết sách thì cũng hay tra các loại tư liệu, khi đó không có google, baidu, liền đem hẩn thành Từ Hải di động. (Từ Hải: tên cuốn từ điển tổng hợp Trung Quốc.)

Lại thêm thường đi đến thúc giục bản thảo chương mới, thời gian lâu dần, hai người cũng xây dựng một chút giao tình.

66. Chương 66: Đem Hai Người Này Bắt Lại.

Thảm Dụ như cũ thường xuyên ghé qua Phù Vân tiểu trúc, không có Đường Quả Nhi cái bóng đèn này chẳng ngang giữa hai người, thời gian hẩn lén lút ở chung với Đường Đại cũng nhiều hơn không ít. Đường Đại đưa cho nội thị trong cung một chút bạc, nội thị hiển nhiên kịp thời đem tin tức về Đường Quả Nhi truyền đạt ra.

Trong triều có người tư truyền Đường Quả Nhi kỳ thực là con trai của Dụ vương cùng Đường Đại sinh ra, nhưng loại đồn đãi này rất nhanh bị đánh vỡ —— Đường Đại xuyên qua hơn 10 năm vẫn mãi ở thành Trường An, khi đó thành thị thật sự là không lớn, mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, chưa từng có người nào thấy cái bụng nằng to lộ ra ngoài.

Nhưng ngược lại Hà Hinh trước khi chết đã có một đoạn thời gian không có đi ra... có người như thế thấp giọng nghị luận, nhưng không ai dám nhắc tới cô gái có tướng mạo như thiên nhân kia nữa. Một cái giết vua mưu nghịch, ai cũng sợ bị liên lụy, ngôn luận Đại Huỳnh, tuyệt đối không thể gọi là tự do.

Vì vậy lai lịch Đường Quả Nhi lại càng khó phân biệt.

Tháng tư, lũ lụt mùa xuân đúng hạn tới, một phần đê bị vỡ, nước lũ tàn sát bờ bãi.

Thẩm Dụ đốc xúc hộ bộ đem ngân lượng giúp nạn dân thiên tai phát xuống dưới, mệnh cho công bộ hiệp trợ hình bộ, truy cứu chuyện ăn xen nguyên vật liệu công trình đê điều. Nhưng mà phạm là thiên tai, sự cố luôn luôn dồn dập. Nạn úng thối lui, dịch bệnh lại bắt đầu hoành hành.

Thẩm Dụ thay mặt Thuận Long để thị sát tình huống khu vực gặp tai họa, cùng người bên công bộ, hình bộ thương lượng tìm biện pháp giải quyết, định ra triều đình sẽ tiếp tế lương thực cho các hộ gia đình gặp tai hoa nghiêm trọng, đợi sau vụ thu hoạch sẽ hoàn trả.

Mà gián gian cũng không biết từ nơi nào nổi lên lời đồn đãi, nói trời giận nịnh thần, Đại Huỳnh đại tai.

Thẩm Dụ ở đó bận rộn hơn ba tháng, hấn bận thị sát hoa màu, dân tình các nơi.

Mà phạm là nguyên thủ đi ra ngoài, an toàn luôn khiến cho người khác lo lắng.

Thẩm Dụ ở Tam nguyên trấn Tây Giao bị đâm, khi đó Đường Đại đang duyệt bản thảo ở Công Khai Đình, chính là nội thị trong cung đi đến báo cáo tình hình gần đây của Đường Quả Nhi trong cung thuận tiện nhắc tới.

Đường Đại thật ra không có gì lo lắng, còn nhớ rõ chuyện hấn mấy năm trước giả chết phản giết người của Thái Bình Thiên Quốc, cái người này không phải là một chủ nhân đơn giản, cho nên cũng không từng để trong lòng.

Cho đến khi chạng vạng, tan tầm, chuẩn bị rời khỏi Công Khai Đình thì có người đến đây đau khổ cầu xin Đường Đại đóng cửa trẻ nửa canh giờ, đợi hai người bọn họ tham quan hết Công Khai Đình...

Hai người nói xong thương cảm, Đường Đại nghe được bọn họ từ Dục Châu chạy tới Trường An, cũng nghe theo thỉnh cầu của hai người.

Vì vậy những người khác ở trong Công Khai Đình lục tục trở về nhà, khi bên trong chỉ còn thừa lại hai người này, bọn họ rất cục cùng Đường Đại thẳng thắn, xưng hai người là nghĩa sĩ của Thái Bình Thiên Quốc, nghe mệnh lệnh của Trì Dung Sơ đến đây ám sát Thọ vương Thẩm Dụ.

Đường Đại trong đầu vòng vo bảy tám vòng, rốt cục mở miệng: “Các người giết hấn?”

Hai người nhìn lẫn nhau mới nói: “Không có, bên người hấn ám vệ rất nhiều, hai người hợp lại đem hết toàn lực chỉ đâm hấn một đao, không thể giết hấn. Còn thỉnh Đường cô nương thu lưu.”

Đường Đại trầm ngâm một hồi, toại lưu hai người ở Công Khai Đình chờ một chút.

Loại chuyện này không phải là lần thứ 2 trải qua, hoài nghi thân phận hai người, nguyên nhân là hai người xưng gọi là Đường cô nương. Nếu quả nhiên thân phận hai người là người xuyên không, loại xưng hô này, không phải là quá mức kỳ quái sao?

Huống hồ mình với Trì Dung Sơ còn có thù giết phụ, vì sao cuối cùng lại cho thủ hạ đến nhập vào Công Khai Đình cầu cứu đây?

Càng nghĩ, càng cảm thấy không thích hợp, nếu như đám người này không phải là do Thái Bình Thiên Quốc phái tới, như vậy bọn họ là ai? Dù sao đi nữa mặc kệ là ai, chỉ cần thu giữ bọn họ, sẽ là đồng đảng.

Nghĩ tới đây, Đường Đại đối với ý đồ hai người đến trong lòng đã có tính toán, chỉ sợ là hai người này sau khi ám sát Thẩm Dụ, càng muốn đến vu oan a?

Đi ra ngoài trực tiếp gọi Tây Môn Xuy Ngưu: “Đem hai người này bắt lại, đưa tới Thọ vương phủ trị tội.”

Tây Môn Xuy Ngưu cấp tốc triệu tập sáu cao thủ ở Thọ vương phủ, đem bắt được hai người, giải đến hình bộ, nhốt vào trong lao chờ xét thẩm.

Lúc trước thẩm vấn thì hai người mở miệng căn xác định là người của Thái Bình Thiên Quốc phái tới, Trì Dung Sơ phân phó hai người chuyển thành lập tức đến Công Khai Đình tìm Đường Đại. Thẩm Dụ nửa tháng sau quay lại, cũng không biết dùng cái phương pháp gì bức cung, hai người trong ngục tự sát bỏ mình.

Cái án tử này đến sau cùng không giải quyết được gì.

Thẩm Dụ đến Phù Vân tiểu trú đã là giữa hè tháng sáu, trong phòng oi bức, hai người ở trong sân dưới cây bồ đào hóng mát.

Trong viện này ban đầu không có bồ đào, vẫn là Đường Quả Nhi thích ăn, Đường Đại từ Công Khai Đình cắt một cành đem về cắm ở trong sân, thường xuyên bón phân tưới nước, thời gian ba năm, cứ như vậy tươi tốt lên.

Đường Đại từ bên cạnh bồn hoa đào vò rượu ôm đi ra: “Rượu mai này chôn đã nhiều năm, hôm nay nhân dịp Vương gia trở về mà bóc ra nếm thử.”

Thẩm Dụ ngồi ở đằng ghế, trên ngực hắn còn băng thuốc, hai người thích khách ngự trang thành dân trồng rau, lúc đó mặc dù cự ly quá gần, nhưng Hình Viễn cũng đứng gần hắn, đường đao này mặc dù trúng ngực, nhưng thương không cấp hại. Hắn vốn tưởng rằng không có gì đáng ngại, dự định ngày thứ hai sẽ quay về Trường An, vừa mới lên ngựa không bao lâu, vết thương nứt ra, vậy là phải tĩnh dưỡng hơn nửa tháng mới quay về được.

Đường Đại ôm vò rượu đến, hắn vươn tay xoa đầu, ngữ điệu thở dài: “Người, thực sự là không nhận già cũng không được. Trước đây chút thương nhỏ này, sao có thể trì hoãn bản Vương nửa tháng đâu.”

Đường Đại vốn là ngồi xổm trước người hắn để bóc nắp phong bình rượu, ngẩng đầu thì gặp ánh mắt hắn, ánh trăng đêm hè làm cho khoảng sân này tựa một tầng phấn bạc, bên cạnh bàn là bếp nhỏ hâm rượu. Côn trùng mùa hè thấp giọng kêu, gió thỉnh thoảng thổi qua bụi mây đầy lá, làm cho đêm hè này thêm vài phần ý thơ.

Thẩm Dụ mang vết thương, ảm thực linh tinh đương nhiên không thể xem thường. Ngay cả rượu thái y cũng dặn là không nên uống nhiều.

“Vương gia, kỳ thật tiểu dân mãi vẫn không rõ.” Đường Đại từ trong mâm đựng trái cây lấy ra vài trái dương mai dứt hắn: “Đại Huân này chính quyền vốn là thứ trên tay, cùng làm với người ta ghen ghét, sao không đơn giản... chiếm lấy, mình chính ngôn thuận đi?”

“Làm càn!” Thẩm Dụ quát khê, hắn nằm ngửa trên ghế mây, trước ngực còn băng thuốc. Vết thương khi nứt ra lần thứ hai thì khép lại rất chậm: “Mỗi lần đổi chủ, tất có một phen tranh đoạt máu tanh, gà nhà bôi mặt đá nhau, nội bộ bất hòa. Hi hi tuy nhỏ, nhưng dù sao cũng sẽ lớn lên. Bản Vương thay hắn nắm quyền 20 năm, tức có thể bảo vệ Đại Huân 20 năm an ổn, 20 năm sau hoàn chính cho hắn, hắn có thể chấp chính 30 năm, Đại Huân tức có thêm thời gian 30 năm thái bình. Giang sơn này dù sao cũng là họ Thẩm, bản Vương trên không thẹn với liệt tổ liệt tông, dưới không thẹn với lê dân bách tính, cần gì phải tranh cái đế vị này?”

Đường Đại đem rượu trong bình nghiêng rót vào ly, mặt cười nhạt: “Nói như thế này, Vương gia vậy mà là lòng mang thiên hạ, cao sĩ ưu lo cho dân.”

Nói chưa hết, đột nhiên Thẩm Dụ vươn tay vỗ vỗ đầu Đường Đại: “bản Vương nghe mấy lời này sao lại chối tai như vậy!”

Đường Đại đợi rượu nguội lại, liền đem ly dâng qua: “Tiểu dân thành tâm tán thưởng Vương gia.”

Thẩm Dụ không có nhận lấy ly rượu, ngón tay hắn chạm vào khuôn mặt. trong thanh âm mang theo vẻ mệt mỏi: “Đại tử, qua hai tháng nữa bản Vương mang người đi Trường Bạch Sơn nhé.”

Đường Đại giật mình ngừng lại, phân không rõ hẳn có đúng hay không thật sự mệt mỏi rồi, hẳn thường xuyên dùng loại thần thái này tranh thủ tính ‘mẫu ái’ của phụ nữ. Hắn nói ra lại thông thả rõ ràng: “Ban đầu thật muốn đi trước, nhưng trong triều sự việc bận rộn, mãi kéo dài. Xem, bản Vương cũng già rồi, nếu lại kéo dài thêm thời gian, sợ là vô pháp lên tới đỉnh núi.”

Hắn đưa tay nhận lấy chén rượu của Đường Đại dâng, Đường Đại lại đem chén rượu trút xuống đất: “Vương gia trên người có thương tích, vẫn không nên uống rượu.”

Thẩm Dụ cũng lơ đãng: “Vậy châm trà đi. Đại tử, bản Vương muốn ăn bò đào.”

Đường Đại đổi ly trà đưa qua: “Còn không có chín đâu, bây giờ mà ăn rất chát miệng.”

Nói những lời này thì cúi nhìn rượu bị tạt thấm vào bùn đất kia, lúc này hẳn vừa mới chết hụt sau kiếp nạn, tính cảnh giác rất lỏng lẻo, là cơ hội tốt nhất để giết hắn. Hắn sau khi chết, thái tử tuổi nhỏ, chính quyền Đại Huỳnh chắc chắn dao động, thậm chí có thể hơn bốn trăm vạn lý này sẽ không mang họ Thẩm nữa. Thế nhưng tới cuối cùng lại buông tay, mặc dù đây có thể là cơ hội duy nhất của cuộc đời này.

Tuyệt đối không tin là chính mình bị hắn cảm động, sinh tử của Thẩm Dụ, không thêm để ý, giang sơn họ gì, lại càng không có quan hệ. Thế nhưng như Thẩm Dụ nói, xuyên không giả là sinh mạng, dân chúng Đại Huỳnh không là sinh mạng sao?

Khi mưu đồ thì cực nhanh, nhưng trong trận đấu đá chính quyền này sẽ phá hủy bao nhiêu sinh mệnh gia đình?

Đường Đại sinh mệnh thối nát, từ lâu đã không sợ sống chết, nhưng Quả Nhi còn nhỏ như vậy, nó làm sao bây giờ?

Biết mình lại vô pháp giết hắn, nhìn trước ngó sau, người do dự bất định, không thể thành đại sự.

67. Chương 67: Chẳng Qua Chỉ Là Hạng Người Lừa Đời Lầy Tiếng.

Do mang theo vết thương, Thẩm Dụ liền sớm ngủ lại. Đường Đại ở thư phòng viết sách, Hình Viễn đã đứng ở cửa. Hắn dời Tây Môn Xuy Ngưu đi qua bảo hộ Thẩm Dụ, bản thân mình thì đến đây gặp Đường Đại.

Đường Đại nghe tiếng mở cửa liền biết là hắn, cũng không đứng dậy: “Sao dám tìm đến vào lúc này, không sợ hắn phát hiện sao?”

Hình Viễn rất nghiêm túc: “Trong chung rượu bị đổ đó, bỏ thêm cái gì? !”

Đường Đại nhún vai: “Quản bỏ thêm cái gì làm chi, dù sao hắn cũng không uống.”

Hình Viễn lần này không có nói chơi, hắn tiến lên nắm cánh tay kéo Đường Đại đứng dậy: “Đừng gây chuyện, có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng vạn lần cũng không động nửa phần vào gia. Nếu là không có hắn, cho rằng ở Đại Huỳnh này còn có chỗ dung thân sao?”

Hắn cũng có chút nghĩ lại mà sợ, lúc đó đều không nghĩ tới có khả năng động thủ, mãi cho đến khi Đường Đại đổ rượu đi, trong lòng sinh nghi, lại kiểm tra trên mặt đất ẩm ướt thì mới phát hiện dị dạng.

Hắn vốn là người tập võ, hạ thủ lực đạo rất nặng, Đường Đại rất vất vả mới giật cánh tay đi ra, gơ tay xoa xoa mặt hắn: “Để làm chi nha, tức giận nhiều như vậy.”

Hình Viễn nghiến mặt né cánh tay kia: “Đường Đại, thật là một chút cũng không yêu hắn sao?”

Đường Đại lại ngồi xuống, tiếp tục viết bản thảo: “Hình Viễn, ở thế kỷ 21, trong tình yêu nhất định phải trung thành... Sau đó mới được trung thành. Hắn đã không trung, cũng không thành...” Giương mắt nhìn Hình Viễn, vẫn là mang theo ý cười: “Làm sao yêu cầu được trung thành a?”

Hình Viễn không biết nên cùng giảng đạo lý thế nào, nàng miệng lưỡi lợi hại, hẳn thực sự không phải đối thủ. Hắn chỉ có thể khuyên bảo: “Phụ nữ, quá mức thanh tỉnh không tốt.”

Đường Đại thấy dáng dấp hần, cảm thấy sao đi chẳng nữa thì Đường Quả Nhi thật giống với hần. Ở trước mặt hần tự nhiên so với ở trước mặt Thẩm Dụ tự do hơn nhiều lắm, lập tức liền lôi kéo hần cúi người xuống, nâng đầu hần lên vành tai hần, Hình Viễn đưa tay phát đi: “Đừng quậy, đêm nay không được.”

Đường Đại cũng không giận, ôm thắt lưng hần: “Hình Viễn, đem ám vệ bên người rút hết đi.”

Hình Viễn mặc cho ôm, hần cũng không nói lên được mình đây là cái cảm giác gì. Hần nhận ôm, đưa tay vuốt lên mái tóc nàng, nhúu chặt đôi lông mày rậm: “Không được, bên cạnh có người, luôn luôn chiếu ứng tốt.”

Đường Đại liền giận: “Không phải chó, vì sao nhất định phải đeo vòng cổ?!”

Hình Viễn đẩy ra: “Không phải chó, ám vệ cũng không phải là vòng cổ.”

Đường Đại khóc lóc om sòm: “Nếu không rút, nói cho Thẩm Dụ biết có một chân.” (có một chân = JQ = gian tình)

Hình Viễn chán nản: “Buồn cười, tự đi nói, Hình mỗ dám làm dám chịu!”

Đường Đại lại nhúu mày suy nghĩ một trận, rốt cục bật ra: “Lại nói cho Thẩm Dụ, nói Đường Quả Nhi là con!”

Làm thế muốn đi, Hình Viễn kéo trở về: “Rút hết ám vệ, muốn làm gì?!”

“Quần để làm chi!” Đường Đại không nói với hần nữa, thẳng ra thư phòng, về phòng mình.

Ở trước giường thay đổi áo ngủ, leo đến trên giường thì Thẩm Dụ đang ngủ say, trong trướng tia sáng không rõ. Đường Đại thích ngủ mặt trong giường, dựa sát tường, thấy như vậy có cảm giác an toàn. Cho nên không biết từ lúc nào Thẩm Dụ cũng thành thói quen ngủ bên ngoài giường.

Nằm ở trên giường, lúc đó lại không ngủ được. Vì thế chống tay nhìn hần, như vậy nhìn sát vào thấy hần khóe mắt đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, không biết từ lúc nào cả người đã bắt đầu trút khỏi hình tượng quý công tử khi mới gặp gỡ, lại càng hiện ra vẻ trầm ổn lỗi lạc.

Nàng nằm úp người muốn ngủ, ngủ say Thẩm Dụ lại đột nhiên nghiêng người ôm lấy, thanh âm hần mang theo ý cười: “Lăn lê ở đâu hết nửa ngày mới chịu lên giường, phải đi gặp ai?”

Hần dán rất gần, môi đã chạm lên mặt Đường Đại, Đường Đại cũng không sợ, đã quen hần xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng): “Vương gia còn chưa ngủ sao?”

Thẩm Dụ xoay người chặn nàng, trong la trướng quang ảnh chập chờn, thanh âm của hần cũng lấy nhiễm vài phần tươi đẹp: “Không đến, bản Vương ngủ không được.”

Đường Đại mặc cho hần đè nặng, tay hần đã nhập vào trong nội sam, đặt ở ngọc câu, lưu luyến giữa ngọn núi, Đường Đại chỉ phải nhỏ giọng khuyên: “Vương gia còn đang bị thương đó.”

Thẩm Dụ liền xoay người nằm thẳng: “Đúng vậy, bản Vương còn đang bị thương, cho nên đến đây đi.”

Đường Đại cởi áo ngủ hần, trước ngực hần băng bọc thuốc, Đường Đại nhìn không thấy chỗ vết thương, thế nhưng hần nói, nếu như là chút thương nhỏ, thật sự không thể làm chậm trễ nhiều thời gian của hần như thế. Cho nên vết thương này ước chừng rất trầm trọng.

Đường Đại vẫn là dùng miệng hầu hạ hần, đợi đến khi hoan ái tạm dừng, hần lại ôm Đường Đại làm nũng: “Đại tử, ngực bản Vương rất đau.”

Đường Đại đành chỉ phải giả khuôn giả dạng hầu hần diễn kịch: “Tiểu dân đi gọi đại phu.”

Làm bộ muốn đứng lên, Thẩm Dụ cuối cùng kéo lại: “A, hình như cũng không có việc gì. Sáng mai nói sau.”

Cuối tháng bảy, Thẩm Dụ thương thế khỏi hần, thật sự chuẩn bị mang theo Đường Đại đi leo Trường Bạch Sơn.

Đường Đại tự nhiên là không có quyền phát biểu ý kiến, chỉ cần thu thập hành trang, đi theo Thẩm Dụ. Dương nhiên cũng không phải không có nghi ngờ: “Vương gia gây thù hần rất nhiều. Lần này đi Trường Bạch Sơn đường xá xa xôi, Vương gia không sợ trong triều lâu ngày sinh biến sao?”

Thẩm Dụ cũng không chính diện trả lời, hấn vỗ đầu Đường Đại, trong ngôn ngữ không có một tia đáng đáp đứng đắn: “Đại tử, là lo lắng cho bản Vương sao?”

Đường Đại không thể lại nêu ý kiến, tự nhiên không cần lo lắng cho hấn, chỉ là lời Hình Viễn nói kỳ thực không sai, nếu hấn có việc, Đại Huynh này mình làm sao có chỗ dung thân?

Nếu là có việc, ấu đế còn không thể tự mình chấp chính, quyền lực ắt phải rơi ra xung quanh, khi đó ai sẽ chiếu cố Quả Nhi?

Đường Đại thật theo Thẩm Dụ xuất phát đi Trường Bạch Sơn, khoảng cách từ Trường An đến đó cách mấy ngàn dặm đường. Đường Đại thật sự không thể tin tưởng hấn sẽ vì mình mà đặc biệt dành ra thời gian nửa năm.

Thế nhưng hấn đặc biệt phái một vú già đến giúp đỡ Đường Đại thu dọn hành trang.

Buổi chiều, Đường Đại ở Công Khai Đình giao hết các sự vụ cho các viên quản lý, cố ý về trước đi đến Lan Nhược Tự thăm Bồ Lưu Tiên. Khi đó tiểu thuyết dài kỳ của Bồ Lưu Tiên tại Công Khai Đình, tiếp đó xuất bản ở Vạn Tượng thư cục, lượng tiêu thụ rất tốt. Bản thân hấn cũng không tham dự bất kỳ cuộc tụ hội nào, cũng không đồng ý dùng thân phận tác giả lộ diện.

Đường Đại mời vài lần không được, đành phải chịu mà thôi.

Mỗi lần hấn có chương mới đều là Đường Đại tới lấy, mỗi khi đến lại sao chép lại hai bản, một dán ở Công Khai Đình, một lưu lại dành riêng. Qua nhiều lần, Đường Đại liền nán lại lâu hơn cùng hấn nói chút chuyện phiếm.

Đường Đại lần này mang theo chút rượu và đồ nhắm đi vào, ở bên trong phòng, ở bên trong phòng có một bếp nhỏ hâm nóng: “Qua vài ngày nữa phải đi ra ngoài một chuyến, khả năng có thể qua một thời gian không thể tới.”

Bồ Lưu Tiên cùng nàng đối ẩm, cũng lộ ra chút ý thân thiết: “Là một cô gái, cũng đừng chạy loạn xung quanh.”

Đường Đại vì hấn châm rượu: “Aiz, điểm ấy sẽ không nhọc Bồ công tử quan tâm!” Ngữ khí cực kỳ thanh thoát: “Nhưng có điều bản thảo bên này, không thể làm gì khác hơn là cho người bên Vạn Tượng thư cục tới lấy.”

Bồ Lưu Tiên bắt đầu tìm hiểu lai lịch: “Là người của Vạn Tượng thư cục?”

Đường Đại đột nhiên sinh tâm nghịch ngợm: “Lưu Tiên nghe qua danh Đại Sắc Yên Thanh chưa?”

Bồ Lưu Tiên nhấp ngụm rượu: “Chính là quán trưởng Công Khai Đình, có người nói là nhân khí đệ nhất Đại Sắc Yên Thanh?”

Đường Đại thấy hăng hái, dựa sát qua: “Đúng vậy, nghĩ thế nào?”

“Chẳng qua chỉ là hạng người lừa đời lấy tiếng, lấy sắc thị nhân, mua danh trục lợi.” Bồ Lưu Tiên đem món ăn gấp bỏ vào trong đĩa: “Không có gì để bình luận.”

Đường Đại không có gì thú vị, nhưng cảm thấy hả hê: “Thống khoái!”

Bồ Lưu Tiên liền vô cùng kinh ngạc: “Tưởng rằng phụ nữ đều yêu thích các tác phẩm đó.”

Đường Đại uống một ngụm rượu, cũng hưng phấn: “Thôi đi. Kỳ thực trong mấy lời ca tụng hoặc là nhục mạ kia có mấy người thật sự xem qua tiểu thuyết?”

Bồ Lưu Tiên rốt cục phát hiện ra chút manh mối: “Quen biết?”

Đường Đại kinh hãi: “A, không, là một biên tập thủ hạ của Ngụy Thanh Sơn phó chủ biên của Vạn Tượng thư cục, không quen.”

Đường Đại cứ như thế rời khỏi Trường An, theo Thẩm Dụ đi xa.

68. Chương 68: Chính Là Con Ngựa Chuyên Môn Dừng Để Phối Giống

Cuối tháng bảy, thời tiết vẫn rất nóng.

Thẩm Dụ chỉ dẫn theo 5 thị vệ, trên đường thúc ngựa, rất ít khi cùng chung xe với Đường Đại. Đường Đại vẫn tìm không ra mục đích hẳn xuất hành, nhưng đoạn đường này thiếu Đường Quả Nhi, liền cũng dễ dàng hơn rất nhiều, trên xe thưởng thức cảnh trí bên đường, không có như lần trước lưu vong một mình.

Xe ngựa đi một chút lại dừng lại, đoạn đường dần dần hoang vắng, đến cuối cùng Đường Đại hồ nghi: “Vương gia, ngài không phải là muốn đem tiểu dân đến một chỗ hoang vắng, một đao chém xuống, chôn ngay tại chỗ chứ?”

Thẩm Dụ vẻn khỏe môi, nghiêm túc gật đầu: “Không thể không nói người đứng là người am hiểu ý người khác, bản Vương thật ra đang có ý này.”

Đường Đại nghiêng đầu tỉ mỉ suy nghĩ một chút, lại thấy không tin được —— hẳn nếu muốn giết, cần gì khó khăn như thế.

Xe ngựa trên đường tiến về phía trước, tới nửa đêm thì đến một trấn nhỏ xa lạ, Thẩm Dụ sai người tại một khách sạn ngủ lại. Khách sạn bình dân này nói đến cũng có chút thú vị, nó không gọi là Long Môn khách sạn cũng không gọi là Duyệt Lai khách sạn, rõ ràng là một gian khách sạn bình dân, nhưng tên gọi của nó lại là Lưu Hoa khách sạn, không cẩn thận còn nghĩ rằng đây là thanh lâu.

Chưởng quỹ của khách sạn này là một quả phụ xinh đẹp, mang theo một cô con gái 16 tuổi xây dựng kinh doanh ở khách sạn này. Mấy vùng lân cận có nhiều người ngang qua nơi này, lần quần đi đường vòng cũng tới nơi này ở trọ, nguyên nhân cũng là hai mẹ con này hơi có chút tư sắc.

Xe ngựa dừng bên ngoài khách sạn, Đường Đại đời này đã định trước không phải là một người nhả nhận, cũng không đợi thị vệ lại đỡ, thì ầm một tiếng từ trên xe ngựa nhảy xuống, làm ấy thợ đóng giày ở bên cạnh khách sạn mắt có mắt không nhìn qua.

Thẩm Dụ dắt vào trong khách sạn, điệu bộ hẳn cao quý, tự nhiên phải đặt phòng hảo hạng chữ Thiên. Đi vào bên trong phòng mới phát hiện ban ngày cưỡi ngựa không biết bị vật gì móc rách bên vai trái ngoại sam, hẳn nhìn Đường Đại, Đường Đại đang ở trước bàn chuẩn bị ăn cơm, thấy thế cũng bất đắc dĩ: “Vương gia, cái này thật sự tiểu dân không biết. Lúc trước toàn dùng máy may!”

Cũng may Thẩm Dụ cũng không có trông mong gì lắm, ăn cơm xong Đường Đại ở trong phòng nghỉ ngơi, Thẩm Dụ cũng mượn cớ ra phòng ngoài.

Nửa đêm Đường Đại tỉnh ngủ, phát hiện hẳn chưa trở về phòng, vốn cũng lười hỏi đến nhưng người này xác thực tội tệt, chẳng lẽ hẳn bỏ mình lại mà chạy?

Đường Đại khoác y phục, đẩy cửa đi ra ngoài, ngoài cửa hai người thị vệ cũng không hề nhận biết, nhưng hai người cung kính theo lễ: “Sắc trời đã tối, vẫn là thỉnh chủ tử ngủ lại.”

Đường Đại thấy bọn họ, cũng thả tâm xuống, chỉ ít đây chứng minh là Thẩm Dụ còn không có chuồn mất. Chỉ hỏi một câu tượng trưng: “Vương gia đâu?”

Hai thị vệ nhìn nhau, cúi đầu đáp: “Thuộc hạ không biết.”

Đường Đại liền đóng cửa lại, vẫn là nằm xuống ngủ. Ở một nơi tương đối xa lạ, ánh nến sáng tỏ, trần trọc một trận, cuối cùng cũng một lần nữa chìm vào mộng đẹp.

Đợi cho đến sáng ngày hôm sau, tỉnh lại thì vẫn không thấy Thẩm Dụ. Lần nữa đẩy cửa, thì nhóm thị vệ đã đổi, vẫn là đứng gác thẳng tắp, thấy đi ra, có người gọi tiểu nhị đưa nước vào. Đường Đại rửa mặt sạch bước ra, Thẩm Dụ đã chờ ở trước bàn, Đường Đại suy nghĩ nửa ngày rốt cục nhìn không được —— tràn đầy lòng hiếu kỳ: “Vương gia tối hôm qua đi đâu vậy?”

Thẩm Dụ hướng qua cái đĩa nước tương, vú già bên cạnh nhanh chóng thay Đường Đại làm một chén nước chấm: “Thế nào?” Thẩm Dụ vẫn cợt nhả như trước, không một chút đứng đắn: “Đêm không thấy bản Vương, không ngủ được?”

Đường Đại liền lười hỏi.

Đang một đường ăn cơm, chuông quỹ đến, ngày hôm nay mặc một bộ quần dài hoàng sắc, vậy mà mang theo vài phần tươi đẹp trong sáng của thiếu nữ: “Còn muốn gì khác không?” Lời này là đứng ở bên người Thẩm Dụ hỏi, thanh âm tựa như thấm mật, mềm mọng như nước nhỏ giọt.

Người viết tiểu thuyết trời sinh có hai con mắt có khả năng phát hiện gian tình, mắt Đường Đại liền nhìn ra mấy chuyện dơ bẩn trong đó: “Đệch, không phải chứ...” chữ nhỏ một tiếng, quay đầu nhìn Hình Viễn, Hình Viễn thu hồi ánh mắt, chứng minh giả thuyết này.

Đợi chuông quỹ lắc mông rời đi, Đường Đại mới nhìn Thẩm Dụ, đối với điều này Thẩm Dụ rất bình tĩnh: “Y phục của bản Vương bị rách nha, lại không biết sửa, không thể làm gì khác hơn là làm phiền nhà người ta.”

Đường Đại cúi đầu nhìn, trên đầu vai của trường y quả nhiên đã được vá lại, vết rách trên mặt dĩ nhiên là thù nô phát hàn mai —— về sau Đường Đại mới biết được chuông quỹ của khách sạn Lưu Hoa gọi là Diễm Mai.

Theo kế hoạch ban đầu, ngày hôm đó sẽ khởi hành, Thẩm Dụ giơ bàn tay to ra đem ngày lên đường kéo dài qua hôm sau. Đêm đó đã canh ba, hần vẫn không trở về phòng, Đường Đại cũng lười đi tìm, lui ở trên giường, vén màn lên đọc sách.

Thẩm Dụ mãi đến nửa đêm về sáng mới về, Đường Đại cũng không đứng dậy, hần tự cởi y phục, leo lên giường kéo Đường Đại. Mùi vị son phấn ở trước mặt mà đến, Đường Đại nhớ tới chuông quỹ đã ba bốn chục tuổi kia, một trận buồn nôn, vội vàng cản tay hần: “Vương gia ngủ trước đi, tiểu dân xem xong hết chương này.”

Hần lại đoạt đi quyển sách trong tay Đường Đại, tiện tay ném trên tủ con, thuận thế kéo Đường Đại gục ở trên giường.

Luận lực đạo, Đường Đại thực sự không phải là đối thủ của hần, hần nắm hai tay, hôn như mưa rơi vào trên mặt, cần cổ, mùi vị son phấn kia càng thêm đậm nó cũng là hàng xa xỉ, Đường Đại cảm thấy trong bụng khó chịu, trong ngực hoảng sợ.

Thẩm Dụ đối với sự phản kháng này rất thỏa mãn: “Thế nào, mất hứng?”

Đường Đại tự nhiên sẽ không nói mùi vị trên người hần rất khó ngửi, nói ra như thế hần lại thẹn quá thành giận. Chỉ nói một câu giống thật mà là giả: “Đừng dính mùi vị người phụ nữ khác lại chạm vào!”

Thẩm Dụ chỉ nghĩ đang ghen tuông, vẫn không có làm khó, gọi tiểu nhị trong quán một lần nữa đem nước nóng vào.

Hần đang tắm rửa, gian ngoài lại có người gõ cửa, cách bình phong, Đường Đại cũng không sợ hần cảnh xuân bị lộ ra ngoài, trực tiếp lại mở cửa. Ngoài cửa con gái cửa chuông quỹ ung dung đứng, năm đó vừa mới 16, lúc này hồng mặt xấu hổ, thấy người mở cửa là Đường Đại cũng hơi sợ run, sau đó lấy đồ vật chuyển cho Đường Đại thì Đường Đại tức bực phỉ, vừa giơ vật vừa nùng nịu nói: “Thẩm công tử đánh rơi quạt này trong phòng của tiểu nữ, do đó hoàn trả.”

Khó tránh hần muốn kéo dài thời gian, thì ra là đem mẹ con hai người đều thông đồng mà thượng.

Đường Đại rốt cục biết hần vì sao lần hành động này chỉ mang theo một mình mình, thuận tiện quyển rừ vài cái hồng phấn khác a!

Tự hiểu giọng điệu cần phải khó coi, đây thực ra là không phải ghen, chỉ là phần nô đối với con ngựa đực này mà thôi: “Đây xác định là hần tặng, không cần trả lại.”

Người đang lo lắng kia lại cúi người nói một tiếng tạ ơn, cầm quạt đi xuống dưới. Đường Đại nhìn bóng lưng, không biết vì sao lại nghĩ đến con yo-yo.

Đi qua bình phong, Thẩm Dụ lại đang tắm, mấy năm nay mặc dù hần ở hậu phương làm quan văn, nhưng vóc người là vô cùng tốt, toàn thân không có dấu hiệu mập ra. Lồng ngực hần kiên cố như trước, cơ thể

vẫn cường kiện hữu lực, lúc này uể oải ngâm mình ở trong nước nóng, nhìn không ra tuổi tác, tính ra cũng có vài phần tư sắc...

Đường Đại cũng rất phần nộ, vòng vo mấy vòng cũng không tìm ra được biện pháp đối phó hần —— đánh khẳng định là không lại, mắng chửi sao, chọc giận hần cuối cùng bị hại chỉ có chính mình.

Vòng vo vài vòng, rốt cục lấy bút mực, ở trên án trải ra trang giấy, trên ghi lại hai chữ lớn —— ngựa đực!

Thẩm Dụ tắm rửa hoàn tất, quả nhiên là thấy mấy chữ này, hần không giải thích được ý ngoài, Đường Đại giải thích cực nhanh: “Chính là con ngựa chuyên môn dùng để phối giống.”

Thẩm Dụ cầm trang giấy đó nhìn hết nửa ngày, bộ mặt hiện ra vẻ giận dữ: “Đường Đại lớn mật, dám như vậy đùa giỡn nhục mạ bản Vương! Còn dám viết trắng ra như vậy, người đâu, lôi ra ngoài cho bản Vương, trừng phạt hai mươi!”

Đường Đại bị thị vệ kéo lấy, mắt thấy dù sao đi nữa cũng phải chịu đòn, còn không bằng mắng thêm cho đủ sở hụi: “Dám làm còn sợ người ta nói! Vậy mà lại dám X nữ, cầm thú!”

“Lớn mật!” Thẩm Dụ dựng thẳng lông mày: “Đánh bốn mươi!”

Đường Đại trời sinh sợ đau nhức, thế kỷ hai mươi, khoa học kỹ thuật tiến bộ, nhân loại lại quả thực thụt lùi. Bốn mươi trượng đủ để đánh cho kêu cha gọi mẹ, cho nên khi hào khí đối mặt với bạo lực trấn áp thì lại cảm thấy không đáng. Khoe miệng lưỡi thật nhanh, làm da thịt chịu khổ, cuối cùng hần cũng không ít đi miếng thịt nào, tội gì như vậy?

Ngẩng đầu tìm Hình Viễn, nhân thần cầu cứu, Hình Viễn trừng mắt, cuối cùng mở miệng: “Gia, ngày mai còn phải sớm lên đường, nếu thực sự là bị thương, chỉ sợ làm chậm trễ vài ngày hành trình.”

Thẩm Dụ trầm ngâm một hồi mới nói: “Là như vậy, vậy kéo vào đi.”

Thị vệ đóng cửa đi ra ngoài, hần vỗ vỗ mép giường: “Qua đây.”

Đường Đại liền đi qua, hần ôm đến trên giường, với tay tắt ánh nến. Hai người ôm nhau mà ngủ, việc vừa rồi một chữ cũng không nhắc đến. Đường Đại chỉ cho rằng hần lúc đó rồi thôi, nhưng lâu chưa cùng chỗ, ngay cả tính nết hần cũng đã quên.

69. Chương 69: Trường Bạch Sơn Trong Mộng.

Ngày kế, đoàn người tiếp tục lên đường.

Ngang qua một khe núi, thấy một thác nước như lụa bạc treo giữa ngọn núi, đổ xuống một hồ sâu, trong đầm thấp thoáng thấy được bóng cá bơi lội. Thẩm Dụ nổi lên hăng hái, lệnh cho bọn thị vệ rút vào trong rừng, nghiêm cấm người khác tới gần.

Đường Đại cũng xuống xe, ở bên bờ đầm loanh quanh: “Ở thời đại của chúng ta khi đó, độ hoành tráng có thể so với thác nước Hoàng Quả Thụ nha!” Thác Hoàng Quả Thụ: nhìn hình thôi là biết đẹp rồi.

Nàng xuyên qua kỳ thật đã rất lâu, nhưng nàng vẫn cứ thích nhắc tới thế kỷ 21 là “Thời đại của chúng ta khi đó”, Thẩm Dụ nghe được nhú mày: “Hiện tại Đại Huynh mới là thời đại của người.”

Đường Đại không muốn cùng hần cãi cộ những chuyện vô nghĩa này, nàng ở cạnh đầm, lấy khăn lụa ra lau mặt. Thành linh Thẩm Dụ từ sau lưng ôm ngang lấy nàng, Đường Đại thậm chí không kịp kêu lên hoảng sợ, đã bị hần một phát ném vào đầm sâu.

Kỹ năng bơi của Đường Đại, chỉ là có thể ở góc hồ bơi đập hai ba cái, còn phải là khu nước cạn. Bị hù dọa như vậy, nàng chìm xuống dưới nước khoảng chừng 50cm mới phản ứng được là mình đang chìm xuống, chìm xuống, chìm xuống phía dưới...

Khi nàng uống vào ngụm nước đầu tiên thì Thẩm Dụ bắt được nàng, Đường Đại quần lấy hần, hần cũng không hoảng sợ, cố sức đem đầu của nàng đưa lên mặt nước, Đường Đại dùng sức hít vào một hơi, còn chưa kịp nói, hần buông tay, một lần nữa đem nàng thả xuống dưới.

Ba lần như vậy, Đường Đại giống như con bạch tuộc gắt gao bầu lấy hần, hần một lần nữa đem nàng thả vào trong nước, mới thấp giọng cười: “Lúc này mới ý thức được tầm quan trọng của bản Vương.”

Ý thức của Đường Đại đã hoàn toàn hỗn loạn, nàng rất sợ hần sẽ buông tay, hai chân chặt chẽ quắp lấy thắt lưng hần, hai tay ôm cổ hần, động cũng không dám động. Thẩm Dụ thể lực mặc dù tốt, cũng không dám ở giữa đầm ngầy ngốc lâu, hần ôm Đường Đại về bên cạnh đầm, bên bờ nước cạn, Đường Đại chân vừa chạm đất thì tay chân cùng sử dụng muốn bò lên trên bờ, hần vươn tay lần thứ hai kéo nàng lại, bước lên một bước, lần nữa đẩy nàng ngã vào trong nước.

Khi ngã xuống thì ngón chân Đường Đại quẹt vào hòn đá dưới nước, nàng chỉ nói bị rấn nước cắn, lúc này không để ý hình tượng, gào khóc.

Thẩm Dụ có chút hồ nghi, kéo mũi chân nàng lên xem xét một lát lại buông xuống, chớp mũi hần cùng chớp mũi nàng chạm vào nhau. Tay hần phát qua gương mặt nàng, trong khe núi nước đầm mát rượi, như trân châu tích giọt trên gương mặt nàng, hần vén những lọn tóc ẩm ướt trên trán nàng, lẳng lẳng bế nàng lên. Mái tóc ẩm ướt của hai người rối tung quần vào một chỗ, cũng hơi có chút ý vị kết tóc. Đáng tiếc cái từ này cùng hai người kia, tuyệt đối không dính một cạnh.

Lúc đó trong núi cây rừng xanh tươi, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây rậm rạp rơi trên mặt đầm, gió từ núi đến, mặt nước ánh vàng. Trong không khí mang theo mùi vị của thực vật cùng bùn đất, bên tai thì có tiếng thác nước đổ xuống âm vang. Trong nước có hai người quần áo đều ẩm ướt, lẳng lẳng ôm.

Tình cảnh này vốn cũng được cho là lãng mạn, nhưng Đường Đại thật sự không lãnh hội được loại không khí lãng mạn này, nàng lo lắng trong nước có rấn nước, có đĩa, có nòng nọc, có cá mập...=.=!

Nàng khóc nỉ non không ngừng, Thẩm Dụ vô pháp, chỉ đành bế nàng đi ra. Vú già sớm chờ ở bên ngoài đem quần áo của hai người ôm đến, Thẩm Dụ cũng không lảng tránh, hai người một chỗ thay y phục.

Cho đến trấn trên, Thẩm Dụ phái người mời đến liên tiếp bốn vị đại phu, kiểm tra chỗ vết thương trên chân nàng, nghi là bị con cua kẹp. Đường Đại vẫn hoài nghi là rấn nước. Thẩm Dụ lấy tay lau nước mắt của nàng: “Đều nói là con cua rồi, nếu như là rấn nước người đã sớm trúng độc. Nếu như không tin, bản Vương ném người xuống nước nhìn lại lần nữa!”

Buổi chiều lại ở trọ, Dụ vương gia đi đến Linh Lung các, nghe đồn hết sức nổi danh trên trấn uống rượu hoa. Đường Đại từ chối nói thân thể không khỏe, đem Hình Viễn lần qua lần lại một trận dữ dội. Lúc này Thẩm Dụ rời đi, Hình Viễn rốt cục có chỗ phát hỏa: “Không phải là bị con cua kẹp sao, khóc thành như vậy làm cái gì!”

Đường Đại cả giận: “Đệch, ta không khóc hần có thể dìm chết ta người tin hay không !”

...=.=!

Lần bị ném xuống nước này làm cho Đường Đại thu liễm rất nhiều, cho đến ngày kế ngang qua một con sông nhỏ. Thẩm Dụ kéo nàng đi xiên cá, lúc đó nàng vẫn còn sợ hãi: “Vương... Vương gia, tiểu dân nghĩ bên trong mấy thiên tiểu thuyết xuyên không, chúng ta vẫn là nên đi dạo chùa ăn kẹo hồ lô, như thế mới là bình thường, ngài không cảm thấy sao?”

Thẩm Dụ hí mắt nhìn nàng: “Người muốn cãi lại mệnh lệnh của bản Vương?”

Đường Đại vì vậy lo sợ theo gót hần đi xiên cá, nước sông này không qua tới đầu gối, nhưng nàng cũng không dám xuống nước, lúc mới bắt đầu vẫn còn đề phòng Thẩm Dụ, đến sau này ngược lại hài lòng, thật xách kiếm của thị vệ đi xiên cá, hồi lâu xiên được hai con, còn vui vẻ hoa tay múa chân nhảy nhót.

Đoàn người một đường đi tới, tốc độ như vậy nhưng Đường Đại không cảm thấy mệt mỏi —— hơn hần lần trước cùng Diệp Độc Thành chạy xuyên màn đêm, đây thực sự đã xem như là vu sơn ngoạn thủy. Khi ở trọ thì Thẩm Dụ thông thường cũng ở bên ngoài nhiều hơn, nàng liền rảnh rỗi có thể viết chút điều mất

thấy tai nghe, phong tình, phong tục tập quán dân tộc vân vân... Trường An xa dần, lòng của nàng vẫn đặt ở nơi đó, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ lo lắng cho cái hoàng thành thực ra không có quan hệ gì với nàng: “Vương gia, Trường An không có việc gì sao?”

Cũng may Thẩm Dụ lần này còn có chút tự mình hiểu lấy, biết nàng sẽ không quan tâm chính mình, cho nên cũng rất thành thực trả lời: “Quả Nhi, không có việc gì, người không cần lo lắng.”

Tháng 10, đoàn người rốt cục tới Trường Bạch Sơn. Đường Đại từ trước đến nay vẫn chấp nhất cho rằng trên Trường Bạch Sơn có nhân sâm cùng tuyết liên có thể cải lão hoàn đồng, khởi tử hồi sinh. Cho nên lúc nàng nhìn thấy Trường Bạch Sơn, nàng cảm thấy rất thất vọng: “Đây là Trường Bạch Sơn?”

Thẩm Dụ cùng nàng ở dưới chân núi nhìn lên: “Ừ.”

Đường Đại rất không muốn tin tưởng: “Nó cùng với mấy ngọn núi khác cũng không có gì khác nhau sao...” Nàng xoay người nhìn Thẩm Dụ, rất hoài nghi hẳn tùy tiện chỉ một ngọn núi lửa bịp nàng. Thẩm Dụ cũng lơ đãng, tự xuống ngựa hướng nàng vươn tay: “Lại đây, bản Vương mang người lên trên xem.”

Tháng 10 thu vàng, ở Trường An không tính là lạnh, nhưng ở đây hàn ý đã rất nặng. Ngọn núi có tuyết đọng, những khối đá ẩn dưới lớp tuyết trắng, đỉnh núi một phiến trắng toát đến gai mắt. Thẩm Dụ đỡ Đường Đại đi đến trên núi.

Bọn họ ở trên núi ngây người năm ngày, Thẩm Dụ còn rảnh rỗi bắn được hai con chồn tía, một đầu hươu sao.

Dựa theo ý nghĩ của Đường Đại, vốn đã không muốn leo lên đỉnh núi, càng lên trên cao, khí lạnh càng nặng. Độ cao của Trường Bạch Sơn thật ra cũng không cao lắm so với mặt nước biển, khi tới đỉnh núi, Đường Đại vẫn như cũ thấy không khí loãng. Đặc biệt đến chiều tối, nhiệt độ không khí đột nhiên hạ thấp, trong núi càng thêm lạnh giá.

“Đây là Trường Bạch Sơn.” Thẩm Dụ trước bếp lửa ôm nàng, lấy bình rượu hồ lô đưa qua đút nàng một ngụm, rượu này rất nồng, Đường Đại cúi người ho khan, Thẩm Dụ vuốt xuôi lưng nàng.

Nàng có chút không thể tiếp thu đây là nơi mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, thực tế không hoàn mỹ như tưởng tượng, cứ cố chấp cho rằng đây là một vùng thế ngoại đào nguyên. Mà ngày hôm nay rốt cục nhìn thấy, nguyên lai phát hiện đây chỉ là một nơi rất hoang vắng chim cũng sống không nổi.

Nhóm lửa nấu một cái nồi, bên trong hầm thịt hươu, Hình Viễn còn hái thêm hai cái nấm đầu khỉ thả vào bên trong, nhưng ẩm thực bên ngoài khẳng định không so được với Trường An, mùi vị linh tinh, chỉ tạm tạm.

Gió núi mang hơi lạnh mà đến, ánh lửa sáng tối bất định. Đường Đại trước đồng lửa ôm đầu gối mà ngồi, nghĩ không ra sau cùng người theo mình ngồi ở đây, y nhiên lại là cái người này.

“Người vì sao vẫn luôn muốn đến nơi này?” Thẩm Dụ ngừng đầu uống một hớp rượu, dùng củi khô gảy lên đồng lửa, giữa núi rừng nhóm lửa hết sức không an toàn, lúc này đây hẳn cũng rất chú ý.

Đường Đại xuất thần nhìn chằm chằm cái nồi, nửa ngày mới trả lời lại hẳn: “Vương gia muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Thẩm Dụ híp mắt tự hỏi một hồi, sau cùng nói: “Trước nói dối.”

Cho nên Đường Đại bày ra một tạo hình đặc biệt âm trầm, đặc biệt có nội hàm: “Tiểu dân cho rằng ở đây rời xa khói lửa quyền lợi, một nơi hoang vắng, có thể phẩm trà đánh đàn, đàm bạc suốt đời cũng tốt.”

Thẩm Dụ liền gạt đầu, hẳn tin tưởng đây thật là lời nói dối —— Đường Đại không biết đánh đàn, cũng sẽ không phẩm trà, dùng lời Thẩm Dụ mà nói, tùy tiện nhặt một phiến lá cây ngâm nước lửa nàng nói là trà Long Tĩnh, nàng cũng có thể tin tưởng.

“Vậy nói thật thì sao?” Hẳn cầm bình muối nhỏ trong tay, rắc một chút lên miếng thịt.

Đường Đại liền có chút mắc cỡ: “Trước đây trong nhiều tiểu thuyết võ hiệp đều có viết Trường Bạch Sơn có nhân sâm, linh chi, tuyết liên vân vân... một khi ăn vào thêm được 12 năm công lực, thậm chí trong tiểu thuyết võ hiệp huyền huyền còn nói trên thiên trì có quái thú, uống máu nó có thể đắc đạo phi thăng...”

...=.=!

Thẩm Dụ: “...”

Trường Bạch Sơn đến tháng 11 sẽ có tuyết lớn, đợi đại tuyết phong kín núi, muốn đi ra ngoài phải đợi qua mùa xuân, cho nên đoàn người Thẩm Dụ không nán lâu lại trong núi.

Xuống núi thì Đường Đại một lần nữa nhìn lại ngọn núi này, đây là khác biệt giữa mộng tưởng và hiện thực, khi chúng ta cuối cùng giương cánh, rơi vào bên kia bầu trời, nguyên lai lại phát hiện ra bản thân mình căn bản là không chịu nổi cái lạnh khủng khiếp ở nơi đây.

Hà Hình, ta quả thật thiếu dũng cảm, bên kia bầu trời của ngươi là cái gì... Ngươi nhìn thấy không?

70. Chương 70: Phản Kháng.

Thẩm Dụ mang theo người bắt đầu quay về, khi đó giao thông bất tiện, quá trình nói ra đơn giản, kỳ thật rườm rà nhàm chán.

Thẩm Dụ thỉnh thoảng cũng nhận chút thư tín, hẳn rất ít khi ngủ cùng Đường Đại, tự nhiên cũng sẽ không nói cho Đường Đại hẳn bây giờ vội vàng cái gì. Cũng may Đường Đại không quá quan tâm, sau khi đi đường thì viết lại một xấp nhật ký, sách mới cũng đã kết thúc.

Rời khỏi Công Khai Đình, vận hành cũng vẫn bình thường.

Chỉ là hành trình quay về không bằng phẳng như khi đến, Đường Đại cho dù không để ý, cũng có thể thấy được đây không phải là đường lớn. Về sau Thẩm Dụ đem Đường Đại bố trí ở trong một thôn xóm, bọn họ ngồi xe ngựa rời đi, rời khỏi cũng không nói bọn họ sẽ đi nơi nào.

Đường Đại liền ở tạm tại thôn trang này, tiếp hầu chỉ có người vú già từ Trường An theo tới kia, tuổi tác khoảng chừng bốn mươi, mãi ít lời ít nói, làm việc rất chịu khó.

Ý thức được Thẩm Dụ thật sự rời khỏi, Đường Đại thấy đó là cơ hội tốt ông trời ban tặng, có thể thoát ly hẳn, trốn đến một nơi khác. Trong lòng vẫn thấp thỏm Đường Quả Nhi, nhưng lại luyến tiếc buông tha cho tự do sắp tới tay.

Chưa bao giờ là một người cao thượng, vì vậy ở đây quẩn quýt vấn đề bỏ hay giữ hết vài ngày.

Mà cái ý nghĩ này đến ngày thứ tư bị xua tan —— buổi tối hôm đó, có ba người đầu trộm đuôi cướp đột nhập vào trong nhà, vú già bốn mươi tuổi kia lấy một địch ba, đánh cho ba người kêu cha gọi mẹ, sau cùng còn bị ép buộc làm cu li một trận...

Đường Đại mỗi lần nhìn thấy vết thương xanh tím trên mặt ba người, đều thay bọn họ đau lòng.

Mà Thẩm Dụ có một đoạn thời gian rất lâu không có tin tức, cũng may Đường Đại đối với điền viên sơn thủy ở đây rất có hứng thú, mỗi ngày đều dạo chơi ngai ngồi đồng ruộng, bèn không suy nghĩ gì tới hẳn.

Tên vú già kia một tác cũng không rời theo sát Đường Đại, cho nên Đường Đại rất hoài nghi —— lẽ nào ngay cả nhà xí cũng không cần ngồi?

Trung tuần tháng 10, ở đây bắt đầu có tuyết, Đường Đại đi dạo khu chợ lớn nhất ở đây —— Ngũ Lý Pha.

Đương nhiên không có ăn kẹo hồ lô, cũng không có diêm ngộ bất luận cái gì, nếu như nhất định phải nói có chuyện gì —— ở cổng chợ trông thấy một hoàng bảng, mặt trên dán thông cáo thông tập Thẩm Dụ với một số tiền lớn, tội danh là làm loạn chính sự, kết bè kết cánh, ngang ngược độc đoán.

Đường Đại thấy rất khó hiểu, làm sao lại thành tội phạm trong cái thông tập này?

Đường Đại thu thập hành trang, muốn quay về Trường An. Vú già tùy thân ngăn cản: “Chủ tử, gia có lệnh, bảo ngài ở tại chỗ chờ hẳn.”

Đường Đại vẽ mặt mê hoặc: “Hắn trước khi đi rõ ràng dặn 15 ngày sau quay về Trường An, không biết sao?”

Vú già có chút ngạc nhiên, càng nghĩ, càng thực sự không thể nhớ gia có mệnh lệnh như vậy, Đường Đại liền có chút khó chịu: “Là không tin ? Vương gia cùng ta là cái quan hệ gì, cùng người là cái quan hệ gì? Một chút việc này, tất nhiên là không cần nói cho biết. Hắn trước khi đi nhiều lần căn dặn, có khi nào nhớ lầm hay không?”

Vú già lại không thể cãi chày cãi cối nữa, thật sự nói ra cũng có vài phần đạo lý, tốt xấu gì cũng là ngoại thất của Thọ vương, mà mình chỉ là một nô bộc.

Định xong việc này, chủ tớ hai người liền mướn xe, đi suốt đêm, về thành Trường An.

Khi Đường Đại trở lại đã là đầu tháng, thậm chí không kịp đi đến Công Khai Đình, thẳng tới hoàng cung, ở cửa nhỏ phía sau hậu cung gặp nội thị Ngô công công hầu hạ bên cạnh Vương thượng. Ngô công công này trường kỳ truyền tin tức của Đường Quả Nhi cho Đường Đại, thu vào không ít lợi ích.

Lúc này nghe thấy được, nhưng chỉ là quá sợ hãi, kín đáo gặp ngoài nhà gian của trà lâu bên ngoài cung.

Đường Đại đợi hắn ngồi vào chỗ của mình mới mở miệng: “Đường mỗ làm phiền công công, xin hỏi công công trong cung có tốt không?”

Ngô công công tự nhiên hiểu rõ là nói người nào, liền thấp giọng nói: “Đường công tử cùng Vương thượng quan hệ vẫn hoàn hảo, chỉ là hôm nay trong cung ngoại thích loạn chính...” Hắn ở trong cung phụng dưỡng qua hai đời đế vương, tính ra số ngày cũng đã hơn mười năm, cái gì nên nói hắn cũng rõ ràng, cho nên hắn đứng lúc ngừng lại: “Nếu như Thọ vương quả thật bị liên lụy, chỉ sợ Đường công tử...”

Đường Đại cũng biết ý tứ của lời này, vẫn đưa tám ngàn phiếu qua: “Những thứ này không đáng lo, Thọ vương... vô ưu.” Nhận nhặt để lộ tin tức này ra ngoài, Ngô công công tự nhiên liền tin tưởng không nghi ngờ.

Sâu bảy trăm tuổi chết còn không cứng, huống hồ chỉ là Thọ vương chấp chưởng Đại Huỳnh đã lâu. Hiện nay trong triều mấy ngọn cỏ khô còn ở trên đầu tường bình tĩnh quan sát phương hướng, cũng không dám có động tác gì khác.

Đường Đại với Thẩm Dụ quan hệ thân mật, mọi người đều biết, không chút lo lắng như vậy tiết lộ chút ẩn ý, đã đủ để cho người khác tin tưởng giám quốc đại nhân xác thực đã lưu lại con đường ở phía sau.

Hai nữa, Thẩm Dụ tuy rằng độc đoán ngang ngược, nhưng hắn tốt xấu cũng là huyết mạch hoàng thất, giang sơn vẫn chưa đổi chủ, mà người khác nếu là ép buộc thiên tử, tức hậu quả khó lường. Cự thần trong triều thường ngày mặc dù đối với Thẩm Dụ bất mãn, nhưng nếu những người khác ép buộc thiên tử chấp chính, bọn họ cũng tuyệt đối không thể tiếp thu.

Ngô công công từ chối ngân phiếu của Đường Đại, phàm là cung biến, tính mạng so với tiền bạc quan trọng hơn nhiều lắm. Lần này nếu Thọ vương một lần nữa chưởng chính, trong triều tất có một phen tàn sát tanh máu, hắn tự nhiên lúc này phải mượn hơi Đường Đại: “Đường công tử ở trong cung mọi thứ đều tốt, chúng ta cũng dốc lòng chăm sóc thỏa đáng. Xin Đường quán chủ an tâm.”

Đường Đại vẫn đem tiền đẩy tới, ngữ khí như trước rất nhạt: “Công công không cần từ chối, một chút tiền này so với sự chiếu cố hàng ngày của công công dành cho Quả Nhi, thực sự không coi là cái gì.” Lại trầm ngâm một trận, mới đề ra yêu cầu: “Tiểu dân muốn tranh thủ gặp mặt Quả Nhi, chẳng biết công công có tiện không?”

Ngô công công lúc này đã nhận định Thọ vương chắc chắn tái khởi, đắc tội Đường Đại đó là đắc tội Thọ vương. Lúc này đây hắn nhủ mày khổ sở suy nghĩ một trận, cuối cùng cũng đáp ứng: “Gần đây trong cung lòng người hoang mang, tuy rằng ngoài mặt giới nghiêm, kì thực ra so với ngày thường hỗn loạn hơn rất nhiều, lão nô có thể an bài, ngày mai giờ này mời Đường quán chủ ở nơi này chờ một chút.”

Đường Đại cũng không tiễn hắn đi ra ngoài, lúc này hai người lui tới rất bí mật, thật sự không phải là chỗ tốt.

Trong lòng chỉ lo lắng cho Đường Quả Nhi đừng nên tiếp xúc lẫn lộn với phản đảng, Thẩm Hi là đề quân Đại Huỳnh có sẵn khối kim bài miễn tử, mà Quả Nhi, ngoại trừ Thẩm Dụ che chở, thật ra cái gì cũng không có.

Trong thành Trường An bố cáo thông tập Thẩm Dụ đã dấn đầy phố lớn ngõ nhỏ, mà phản đảng dường như cũng lo lắng thể lực khổng lồ của Thẩm Dụ, e sợ gọi nên dân biến ở Trường An, trên văn bản cố ý ghi rõ sẽ không trách cứ những đồng bọn chịu giao ra hắn.

Ở Công Khai Đình cùng các trạm quảng cáo, ngoại trừ bị đội cảnh vệ lục soát kiểm tra, vẫn chưa bị ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng Đường Đại vẫn rất cẩn thận, lo lắng đến lực ảnh hưởng của văn đàn ngôn tình, triều đình cũng không có hạ lệnh truy nã rõ ràng, nhưng lén lút thì khó mà nói. Lúc này đây không có liên hệ với bất luận quen biết cũ nào ở Trường An, mang theo người hầu nữ ở một khách sạn nhỏ gần hoàng cung trọ lại.

Từ sau khi Thẩm Dụ đi ra ngoài thì vẫn chưa quay lại Trường An, hôm nay Thẩm Dụ tắm tích không rõ, phản đảng trong triều đang cùng Thẩm Dụ giằng co, lại càng khiến cho người khác chú ý tới Phù Vân tiểu trúc cùng Công Khai Đình, nhưng tuyệt không có ai phát hiện ra tung tích Đường Đại.

Cho đến ngày hôm sau, tại nhà gian của trà lâu mãi đến buổi trưa hai khắc, Ngô công công cuối cùng mang Quả Nhi đi vào. Hơn nửa năm không gặp, nó lại cao lên không ít, Đường Đại tiến lên kéo lấy nó, nó qua nửa ngày mới phản ứng lại, ôm chặt lấy Đường Đại: “Mẫu thân đi nơi nào? Cũng không mang theo Quả Nhi!”

Đường Đại xoa đầu nó: “Mẫu thân không phải trở về rồi sao, ở trong cung có tốt không?”

Lúc nói chuyện mới ngẩng đầu, phát hiện phía sau Đường Quả Nhi còn dắt theo một tiểu đồng mặc áo xanh, bề ngoài mi thanh mục tú, nhưng chỉ mặc trang phục thái giám, lúc này hắn cúi đầu đứng ở cạnh cửa.

Đường Đại ngẩng đầu nhìn Ngô công công, Ngô công công lại nhìn ánh mắt người kia, hắn mang ý cười nói: “Chúng ta không nên quấy nhiễu mẫu tử gặp nhau, chúng ta ra gian ngoài trước.”

Hắn đi ra, nhưng không mang theo tiểu thái giám kia đi cùng, tiểu thái giám vẫn như cũ cúi đầu đứng ở đó.

Đường Đại vừa nói chuyện với Đường Quả Nhi, vừa liếc mắt quan sát hắn, khuôn mặt đó ẩn giấu cổ anh khí, mũi ôi mỏng, cũng có vài phần giống Thọ vương. Đường Đại đại thể đối với thân phận người này có chút hiểu rõ, nhưng vẫn ngạc nhiên, theo độ tuổi, Thẩm Hi năm nay là mười hai hay mười ba, tuy nói cổ nhân trưởng thành sớm, thế nhưng ở độ tuổi này đã biết giấu diếm thân phận đến thắm thính tình hình sao?

Có thể hắn cũng biết quan hệ của Đường Đại và Thọ vương, mượn cơ hội này, hắn muốn biết Thẩm Dụ ra sao, hiện đang ở nơi nào, lại ứng đối làm sao.

Mà Đường Quả Nhi trực tiếp kéo hắn đi qua: “Mẫu thân, đây là hài nhi... Bằng hữu tốt ở trong cung với hài nhi, hắn rất quan tâm đến hài nhi.”

Đường Đại không có đánh gãy lời nó nói ra, nó vẫn chỉ là một đứa bé, chỉ cảm thấy chơi giỡn tốt, chứ không biết được người ta đang làm những cái gì.

Đường Đại làm cho bản thân cười có chút thân thiện, tay kéo ghế ra, đối với Thẩm Hi đang giả vờ làm tiểu thái giám kia nói: “Nếu là bằng hữu tốt, cứ tới đây ngồi đi.”

Thẩm Hi thanh giọng nói tạ ơn, thật sự ngồi xuống bên cạnh Đường Quả Nhi, nửa người của Đường Quả Nhi đều ghé vào trên mình Đường Đại, trong ngôn ngữ cực kỳ thân thiết: “Mẫu thân, nghĩa phụ đi nơi nào rồi?”

Đường Đại tâm tư xoay mấy vòng, phản đảng có thể tuyên bố thông tập lệnh, chứng minh rằng Thẩm Hi hoặc là bị bức bách, hoặc là tự nguyện về phe bọn họ. Mà hôm nay hắn biết mình ở đây hẹn gặp Đường Quả Nhi, khó đảm bảo những người khác không biết.

Việc cấp bách trọng yếu bây giờ, chính là phải ổn định hắn.

Có lẽ đối thủ là một đứa trẻ, nên rất trấn định: “Nghĩa phụ đương nhiên là đi tiêu diệt phản đảng.” Vỗ về Đường Quả Nhi gần như đã tiến sát vào trong lòng. Thẩm Hi vẫn như cũ ngồi ngay ngắn, Đường Đại biết

hắn khẳng định đang chăm chú lắng nghe: “Quả Nhi, trở về trong cung cần phải nói cho Vương thượng, không cần hoảng sợ, Vương gia rất nhanh sẽ mang binh tới cứu.”

Rõ ràng đã có người dạy qua cho Đường Quả Nhi lý do khoải thác, lúc này đây nó đưa ra câu hỏi giống như bài văn học thuộc lòng: “Vậy nếu như phản đảng thắng thì sao mẫu thân?”

Đường Đại trả lời khẳng định: “Bọn họ thắng không được.”

Thẩm Hi bên cạnh rót cục nhện không được: “Vạn nhất thì sao?”{

Đường Đại ngược mắt nhìn hắn, vẫn mỉm cười như cũ: “Không có vạn nhất, đây là thứ đảo chính buồn cười.” Ngô công công dắt tiểu nhị mang điểm tâm, nước trà đến, đợi mọi người đi ra, Đường Đại thay Đường Quả Nhi làm nguội trà, cầm cái đĩa đẩy đến trước mặt bọn họ: “Đầu tiên, nắm giữ một cái gia mạch đều không phải là quân chủ, mà là thuê ruộng, quân đội. Môn sinh cũ của Thẩm Dự trải khắp Đại Huỳnh, ngay cả trong quân cũng có tâm phúc cũ của hắn. Quân đội ở bên ngoài, những người này há có thể chỉ vì một cái thánh chỉ hay lời nói của một đứa trẻ con hơn mười tuổi mà có thể điều động?”

Vô ý thức nhìn vào mắt Thẩm Hi, Thẩm Hi dường như không có nghe thấy những lời nói mang ý bất kính này, ngay cả đầu chân mày cũng không nhăn lại. Đường Đại mới cảm giác người này quả nhiên không hổ là dòng dõi đế vương: “Thứ hai, vô cớ xuất binh. Thẩm Dự tuy rằng độc đoán ngang ngược, thế nhưng từ khi hắn phù chính tới nay, mọi mặt cẩn thận chặt chẽ, quan quân đại sự xử ký dù sao cũng không có làm cho người ta nắm được khuyết điểm. Đối với Vương thượng cũng không nghe được có nửa điểm khác nghiệt.”

“Vương thượng nếu là vì kẻ gian bực bách, tất có cơ hội danh chính ngôn thuận cho các lộ quân thảo phạt. Vương thượng nếu là nhập bọn cùng phản đảng, tất sẽ mang danh hãm hại hiền lương. Dự vương có thể nào cũng là dòng dõi đế vương, vả lại mẫu hậu hắn là thái hoàng thái hậu, lúc trước cũng đường đường là đông cung hoàng hậu, ngược lại tiên đế là do Tần phi sinh ra. Hắn nếu chỉ huy đánh tới, Vương thượng gánh trên mình cái danh bất nghĩa, khắp thiên hạ không người nào vô ân vô uy, người đời chắc chắn đứng về bên kia hắn.”

Một hồi này nói không nhanh không chậm, Thẩm Hi trên trán đã nhìn thấy mồ hôi, chỉ là hắn vẫn đang cúi đầu uống trà, Đường Đại cầm một miếng Quế hoa cao dứt Đường Quả Nhi: “Nếu thật có khi đó... cho dù là hắn hành thích vua tự lập, lưu vào sử sách cũng sẽ không có nửa điểm ác danh.”

Thẩm Hi vẫn đang uống trà, cúi đầu không nhìn ra được thần thái, lại cũng rất giống Thẩm Dự, Đường Quả Nhi lại ở trong ngực nũng nịu: “Mẫu thân, vậy nghĩa phụ lúc nào mới trở về a? Quả Nhi nhớ nghĩa phụ muốn chết.”

Đường Đại ôm nó vào trong lòng, cười thoải mái: “Nhanh thôi. Ở trong cung mọi việc đều phải nghe theo lời Vương thượng, không thể nghịch ngợm gây sự nữa.”

Đường Quả Nhi ở trong ngực cọ cọ, buồn rầu nói: “Quả Nhi biết rồi, vẫn rất nghe lời.”

Đường Đại vô pháp cùng Đường Quả Nhi ở lâu một chỗ, Ngô công công đã ở bên ngoài thúc giục, Đường Đại lập tức đứng thẳng dậy, mà Thẩm Hi này giờ vẫn trầm mặc lại hỏi một câu: “Cảm thấy phản đảng làm thế nào mới thành công được? Giả thiết là phản đảng mà nói.”

Đường Đại cũng giật mình, trong thần sắc cái đứa trẻ này, đã không nhìn thấy sự non nớt của trẻ con cùng tuổi, có thể là cung đình kia thật sự làm tăng tốc độ trưởng thành của con người. Đột nhiên có chút hối hận khi đem Đường Quả Nhi đưa vào, mặc dù thư đồng của quân vương, là vị trí mà biết bao nhiêu con cháu quan gia chen lấn bề đầu cũng muốn giành lấy.

“Là phản đảng cũng vô ích, chân chính quyết định thắng bại nhờ vào Vương thượng.” Đem Đường Quả Nhi thả trên mặt đất, giúp nó chỉnh lại quần áo: “Vương thượng tuổi nhỏ, độc lập chấp chính không thể phục chúng, thế nhưng điều này không gây trở ngại cho hắn bởi dưỡng tâm phúc thần phục. Cựu thần trong triều, đa số không hề vừa lòng Dự vương chuyên chính, có thể mượn hơi. Tiên sĩ ân khoa, cử nhân, phần lớn tuổi trẻ nhiệt huyết, có thể thí chút ân huệ, thậm chí thiết lập quan hệ cá nhân, từ từ đưa vào những vị trí chức quyền có lợi ỉn. Chuyện lung lạc nhân tâm, hoàn toàn có thể học tập Thọ vương, ít nhất hắn hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ, nhưng vẫn như cũ từng người phụ nữ đều thương hắn.”

Thẩm Hi rất chăm chú lắng nghe, đến những lời này thì hần căng khoe miệng, vậy mà lại nở nụ cười. Đường Đại đã đang cười: “Khi đợi đến thời cơ chín muồi, chậm rãi nhổ đi vây cánh của hần, lại tạo ra một cái cơ khiến cho hần vạn kiếp bất phục, Vương thượng trên cao kêu gọi, tức vạn sự có thể thành. Nhưng mặc dù vậy lúc đó Vương thượng cũng không thể giết hần.”

Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn, tràn đầy khó hiểu. Đường Đại thay Đường Quả Nhi buộc lại dây giày, lại nhéo nhéo trên mặt nó, mới nói: “Vương phi của hần là công chúa mà quân chủ Đại Nguyệt Thị sủng ái nhất, hưởng chi khi hần đương quyền người nhận ân huệ của hần không ít, nếu giết hần, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến quan hệ của Đại Huỳnh cùng Đại Nguyệt Thị, cũng khiến cho nhiều người tâm sinh bất mãn. Việc qua sông đoạn cầu, ở đâu cũng không có vẻ vang gì. Mà ngược lại, Vương thượng lưu lại hần, tức biểu hiện Vương thượng bụng dạ khí phách, thứ hai cũng có thể an ủi nhân tâm. Lưu vào sử sách, cũng là một đoạn giai thoại.”

Thẩm Hi vẫn mơ hồ: “Nếu hần Đông Sơn tái khởi, thì phải làm sao?”

Đường Đại cả cười: “E rằng thật sự tới ngày đó, sẽ không lo lắng vấn đề này nữa. Một quân vương chân chính, chân đạp thiên địa, tay nắm càn khôn, sao lại sẽ lo lắng một Thọ vương tuổi già nhàn rồi?”

Thẩm Hi khẽ gật đầu, một lát mới nhìn Đường Đại cười, hần cũng không giấu diếm thân phận nữa: “Kỳ thực vừa rồi nói cũng không đúng toàn bộ, hồng nhan tri kỷ của hoàng thúc... cũng không phải mỗi người đều thương hần.”

Ngô công công lại thúc giục, Đường Đại lên tiếng trả lời, lại cùng hần nói: “Ở thời đại Tam quốc trước đây, Tào Tháo có một đứa con trai tên là Tào Xung, chín tuổi xưng tượng, phi thường thông minh, mọi người đều tán thưởng. Kết quả trên đường chết trẻ, số mạng rất ngắn.” Rồi khỏi Đường Quả Nhi, ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Hi, thần sắc trịnh trọng: “Người thật sự thông minh, không phải là làm cho tất cả mọi người biết mình thông minh. Giấu tài, tĩnh lặng đợi thời cơ, mới có thể lâu dài.”

Không biết cái đứa nhỏ mười hai tuổi này có nghe hiểu hay không câu chuyện này, Ngô công công nhanh chóng đi vào mang bọn họ rời khỏi trà lâu, trở về thâm cung.

Quả thật không ngoài dự liệu của Đường Đại, nửa tháng sau, Thọ vương mang theo sáu vạn quân binh tiến công tập kích Trường An, phản đảng làm cho thiên tử tự viết thư tay tới cầu viện các đại doanh quân đội, tướng lĩnh dẫn binh cự tuyệt không cứu viện...

Ba ngày sau, nội ứng ở Trường An mở rộng cửa thành, Ngự lâm quân, quân thủ thành gần phân nửa không chiến mà hàng, đầu lĩnh phản đảng uy hiếp thiên tử muốn chạy khỏi Trường An, bị nội thị thái giám Ngô Ngai đâm chết, vây cánh chạy ra ngoài bị quân đội tất cả bắt giữ.

Hồi đảo chính này, giống như một trò hề buồn chán. Lúc bắt đầu oanh oanh liệt liệt, khi kết thúc sạch sẽ lưu loát.

Đường Đại trở lại Phù Vân tiểu trú, không có gì thay đổi. Chỉ là sau ba ngày ở cổng chợ bán thức ăn ở thành Trường An, Thọ vương kiêm giám quốc Thẩm Dụ tự mình giám sát chém 87 tên phản đảng, trong đó có tám gã là trọng thần trong triều.

Thẩm Hi cũng có mặt, 87 người chết máu nhiều như vậy, ở chỗ trống trên mặt đất tụ thành một vũng máu. Máu sắc đó rất tươi đẹp, nhưng Thẩm Hi chỉ cảm thấy vạn vật lọt vào trong tầm mắt đều nhiễm màu đỏ, máu tươi trên mặt đất rất nhanh bị nước rửa trôi, mà màu đỏ trong trí nhớ, lại trở nên khô cạn, ngưng tụ lại thành một khối máu tím đen...

Tối ngày kế, Thẩm Dụ như trước đến Phù Vân tiểu trú qua đêm, đề cập đến hần còn phần nợ không ngót: “Bản Vương cho hần nửa năm thời gian, hần lại làm ra cái trò hề này!Đứa ngốc, ngu dốt đến nước này, làm sao thành đại sự!”

Đường Đại mới hiểu ra —— hóa ra nửa năm này, chỉ là lần diễn tập hần nhằm vào Thẩm Hi.

71. Chương 71: Người Tiếp Tục Kể Đi.

Đường Đại xử lý xong công việc ở Công Khai Đình, lại đi đến Lan Nhược Tự...

Cửa chùa vẫn sứt mẻ như cũ, ai có thể tưởng tượng những văn tự hào hùng mỹ lệ này, những câu chuyện thiên mã hành không, vậy mà lại xuất phát từ nơi hoang dã rách nát điêu tàn này?

Đường Đại mang theo rượu và đồ nhắm, đẩy cửa đi vào thì Bồ Lưu Tiên không ở đó. Dem mấy vật linh tinh để lên bàn, bên trong rất ngăn nắp sạch sẽ, nhìn rồi không có việc gì làm, vẫn là cầm mấy bản thảo ở trên án lật xem, cho đến lúc nhìn thấy thiên bản thảo kia, tên gọi vậy mà thật sự là Nhiếp Tiểu Thiển.

Lúc đó Đại Huỳnh không có câu chuyện kể về Thiển Nữ U Hồn, cái tên này bịa ra chỉ là một trò đùa vui, không ngờ hẳn thật sự viết ra. Đường Đại đang cầm trang sách, đây rõ ràng là một bộ ngắn, nhưng xem mãi đến sắc trời gần tối. Nội dung câu chuyện vẫn là một thư sinh cùng một ma quỷ mến nhau, quả là bước chân lịch sử thì sẽ không ngăn cản được sao?

Xem đi xem lại nhiều lần câu nói của Nhiếp Tiểu Thiển nói với Ninh Thái Thần —— Thiếp rơi xuống biển sâu, tìm không thấy bờ. Lang quân nghĩa khí can vân, nhất định có thể bạt sinh cứu khổ. Nếu đồng ý xin mang hủ cốt của thiếp, quy táng an trạch, khác nào tái tạo.

Thiếp rơi xuống biển sâu, tìm không thấy bờ... Nếu đồng ý xin mang hủ cốt của thiếp, quy táng an trạch, khác nào tái tạo.

Bồ Lưu Tiên khi trở về liền thấy nàng ngồi ở trước án, trong tay cầm vài tờ bản thảo. Mặt hẳn đỏ lên, vội vàng đi đến đoạt lại mấy trang bản thảo, thuận tay gác qua trên án, dùng cái đồ chặn giấy dẫn lên: “Một chút tác phẩm vui đùa, không thể gặp người.”

Đường Đại nghiêng đầu qua: “Nhìn thấy để đây cứ nghĩ là tác phẩm chính, khụ, đương nhiên trước đây cũng có một bài, không nói tới cũng được. Làm thành tập ngắn có được hay không?”

Bồ Lưu Tiên vẫn ẩn giấu bản thảo kia, hẳn không thể khẳng định Đường Đại đã xem được bao nhiêu: “Không cần, mấy bài này không ra.”

Nói như thế, bầu không khí tẻ ngắt có chút quỷ dị, hẳn vội hỏi: “Mang theo nhiều đồ ăn như vậy? Đi đâu chơi vậy mà lại đi hết nửa năm?”

Đường Đại lại cao hứng trở lại: “Đi Trường Bạch sơn a, vốn là ban đầu muốn mang về chút đặc sản, thế nhưng động vật bắt không được, thực vật nhìn không ra, muốn mang chút bùn đất về, ai ngờ khắp nơi đều là tuyết, sẽ bị tan hết.”

Dáng tươi cười của Bồ Lưu Tiên liền trong sáng hơn rất nhiều: “Cứ tiếp tục kể đi.”

Đường Đại lại từ trong lòng móc ra hai quyển sách, nói là sách nhưng không phải là từ thư cục xuất bản ra, chỉ là hai bản du ký tự mình viết lại những điều mắt thấy tai nghe: “Đây vốn là du ký, ghi lại chút phong cảnh sơn thủy, những thứ nhìn thấy nghe được, những chuyện tình thú vị của con người văn hóa, chuẩn bị tốt đã lâu mới đóng thành sách, tặng cho nè!”

Bồ Lưu Tiên đem hai tay lau sạch trên quần áo rồi mới tiếp nhận lấy hai quyển sách, chỉ mới lật xem hai trang liền khen ngợi: “Hành văn không tệ nha, nếu viết tiểu thuyết, không chừng có thể vượt qua cả Đại Sắc Yên Thanh!”

Đường Đại ôm bụng cười: “Vượt qua chẳng phải càng trở thành hạng người lừa đời lấy tiếng sao?”

Bồ Lưu Tiên cầm quyển sách gõ vào đầu một phát, nửa năm không gặp, hai người dường như chưa từng xa lạ. Hắn đem củi gỗ bên ngoài ôm vào, Đường Đại mới giật mình phát hiện thì ra hẳn vừa rồi mới đi đốn củi.

Hắn vốn là thư sinh, tay trái gà không chặt, một hồi giày vò này, để lại không ít dấu vết trên tay.

Đường Đại có một chút tiếc hận, hai tay này, nếu chủ nhân nguyện ý, thực sự không cần làm lụng vất vả như vậy: “Lưu Tiên, hay là ký ước cùng các thư cục đi?” cũng không biết là lần thứ mấy khuyên bảo: “Đâu có thù oán gì với tiền bạc, dù sao cũng cần kiếm tiền, tiếp nhận chút có gì không thể?”

Bồ Lưu Tiên bực nổi lên, bắt đầu hăm thúc ăn Đường Đại mang đến, nghe vậy vẫn mỉm cười như cũ: “Tiểu Thiển cô nương, người đều có chí. Ở trong mắt Bồ mẫu, đốn củi cũng là lạc thú trong cuộc sống. Bồ mẫu thực sự mê luyện sự nghèo khó nơi đây.”

Đường Đại theo thói quen tìm đôi dưa mực, đưa qua cho hân: “Vây ở phố Tây thành Trường An có một tòa tiểu lâu, mặc dù nơi đó đơn sơ, nhưng tốt xấu cũng có thể che gió tránh mưa...”

Nói chưa xong đã bị Bồ Lưu Tiên cắt ngang: “Tiểu Thiển cô nương, Bồ mỗ ở chỗ này rất khá, không cần thông cảm...”

Đường Đại liền không tiện nhiều lời nữa, Bồ Thạch Đầu tính tình có bao nhiêu cổ chấp? Người như vậy quả nhiên là chín con trâu cũng kéo không lại.

Hai người mãi cho tới đêm khuya, Bồ Lưu Tiên tự nhiên sẽ không ở lúc ban đêm thả người trở lại, đành phải mặc cho ngủ. Đêm ở núi hoang, ánh trăng non nhàn nhạt đọng ở chân trời...

Hai người ở trước cửa nhóm lửa ngồi đối diện nhau, cũng không thấy mệt nhọc. Các tay viết đa số là động vật ngày ngủ đêm làm việc. Hơn nửa năm không gặp, hai người đều có nhiều chuyện thú vị để kể, đương nhiên trò chuyện với nhau thật vui, hoàn toàn không phát giác ra đêm dài đằng đẳng.

Sau khi đến hừng đông, Đường Đại lúc gần đi không nhẽ ngang ngạnh quần quít muốn lấy bản thảo > của Bồ Lưu Tiên. Bồ Lưu Tiên bị quần đến vô pháp, chỉ đành sao chép ột phần. Đoàn văn này ngắn không đủ ba ngàn từ, hân lại chép đến hơn một canh giờ.

Khi đến phút cuối cùng, Bồ Lưu Tiên móc ra con ấn riêng nho nhỏ, nhẹ thổi một hơi, ở trang cuối của bản thảo hạ ấn một dấu màu đỏ.

Đường Đại vẫn nán lại ở Lan Nhược Tự mãi đến giờ Thìn, cũng không quay về Phù Vân tiểu trúc , trực tiếp đi Công Khai Đình, Hình Viên quả thật triệt hồi ám vệ, lúc này đây đúng là tự do vùng lên.

Khi đó Công Khai Đình đã mở cửa từ lâu, Đường Đại ở trong đó đi loạn vài vòng phát hiện bên diễn đàn tin tức nhân khí rất thấp, nhìn kỹ nửa ngày, phát hiện cái máy mực trong này thật “Không đáng xem”. Truy cứu nguyên nhân, e là bên trong nội dung quá mức trống rỗng vô vị, đại thể là trâu của người nào đó lạc đường, người nào đó bị rút túi tiền, người nào đó ở phố Tây bị người ta lừa, các loại nội dung được tuyên bố ở chỗ này người tuyên bố cũng không có năng lực tổ chức ngôn ngữ, cái diễn đàn này đã mất đi ý nghĩa ban đầu.

Đường Đại suy tính một trận, quyết định tuyển dụng 50 ký giả ở Công Khai Đình, phân tán ở các nơi của Đại Huỳnh, chuyên môn thu thập các việc thú vị mắt thấy tai nghe. Đưa ra yêu cầu với Thẩm Dụ ,có thể dùng những người này chen vào các trạm quảng cáo, sử dụng con đường truyền tin của các trạm quảng cáo, giảm bớt phần lớn tin tức chuyển giao cùng giá thành.

Vì vậy khối diễn đàn tin tức, từ từ cũng trở nên hưng thịnh.

Buổi chiều ngày hôm đó, Đường Đại được các biên tập đề cử bản thảo sách mới, tên gọi là >, viết về đề tài trộm mộ. Tác giả hành văn hết sức không tệ, thể nhưng ở Đại Huỳnh vương triều , trộm mộ là một việc phạm pháp. Đường Đại suy nghĩ trái phải một chút, cuối cùng ngăn lại bản thảo này...

Ngày kế, từ ban biên tập tìm ra tác giả, dĩ nhiên là cái vị đã mạo dùng > trước đó, Cổ Máy Thời Gian.

Tư thái của hân có thể coi là bướng bỉnh: “Sớm đoán được sẽ không thông qua, tuyệt cũng không muốn ký ước cùng Công Khai Đình, viết bộ tiểu thuyết này chỉ muốn nhìn lại, cũng không phải là muốn lấy trộm đồ vật của người khác.”

Dứt lời, hân bước đi ra ngoài, rất có phong độ của “Bối khởi thị hồng bao nhân”.Bối khởi thị hồng bao nhân : cụm từ miêu tả tâm lý tự phụ, biểu hiện cho hình tượng thỏa thuê mãn nguyện của nhà thơ, thi sĩ

Đường Đại liền vui vẻ: “Hiện giờ ngươi đang làm gì?”

Cổ Máy Thời Gian cũng không quay đầu lại: “Ở Phúc Viên tửu lâu bưng rượu.”

“Đợi ra tác phẩm mới thì liên hệ sau,” người vô lý Đường Đại đã nhiều năm không gặp, tình nhân của giám quốc đại nhận Thẩm Dụ, ai dám tự dưng đắc tội? Lúc này đây ngẫu nhiên xuất hiện một cái, thấy cũng không tệ lắm.

Mà Cổ Máy Thời Gian vẫn đang giận lẫy: “Cũng không hề dự định ký ước.”

Đường Đại mỉm cười: “Toàn bộ thành Trường An nơi có thể đăng VIP nhiều kỳ chỉ có Công Khai Đình đây. Hơn nữa chỗ này còn liên quan đến cơ quan xuất bản thực thể lớn nhất thành Trường An, Vạn Tượng thư cục. Là cùng Công Khai Đình ký ước cũng không phải là cùng. Có cần phải vì một cá nhân, mà mất đi cơ hội phát triển tốt như vậy?”

Cổ Máy Thời Gian cuối cùng ký ước với Công Khai Đình, viên biên tập vẫn rất tiếc nuối bộ > kia, Đường Đại có ý vô tình cười hắc: “Đề tài trộm mộ, triều đình khẳng định sẽ cấm, nếu thật muốn ra sách, nói tác giả đổi thành mấy loại đề tài âm dương phong thủy đi.”

Vì vậy ít ngày sau, Đường Đại nhận được > bản thay đổi, tên gọi là —— >, Đường Đại lật bàn: “Xem, không có chút tiền đồ!!”

Tuyệt bút vung lên, đem bản thảo đổi tên thành >.

Các viên quản lý về mặt hắc tuyến, nhưng bản sách này trải qua thẩm tra cuối cùng, ở Công Khai Đình tiến hành đăng VIP dài kỳ thì phản ứng không ngờ rất tốt, rất nhanh sau Vạn Tượng thư cục cũng thông qua bản thảo, quyết định cuối năm sẽ phát hành ra thị trường.

Đường Đại tận hết sức lực tuyên truyền tạo thanh thế, lúc đó tác giả nổi danh ở Công Khai Đình đã rất nhiều, thậm chí các thí sinh trong khoa cử, tuyệt đại bộ phận đều có ký ước với Công Khai Đình. Có vài người thật sự cũng không viết ra tác phẩm gì, thế nhưng vẫn trăm phương nghìn kế lộ về phải cùng Công Khai Đình ký ước như vậy mới là tác giả hàng đầu.

Đường Đại cũng thường xuyên thu được chút lễ vật không hiểu ra làm sao, chẳng bao giờ trước mặt bất kỳ ai tiết lộ ngày sinh nhật, cũng không ai biết là ngày gì, thế nhưng những người này luôn luôn đủ loại lý do để đưa tới lễ vật.

Thí dụ như ngày kỷ niệm khai trương Công Khai Đình, như là tiết Nguyên tiêu, như là Trung thu, Trùng dương... thậm chí còn có cả tiết Thanh minh...

Kỳ thật đối với quan đồ của bọn chúng không có bất luận quan hệ gì, nhưng bọn họ vẫn như cũ tặng quà đến kinh khủng dễ sợ. Đường Đại liền đều nhận hết, đến một cửa hàng quen biết đổi thành hiện kim, từ đầu đến hết năm cho các tay viết ở Công Khai Đình làm tiền trà nước.

Cổ Máy Thời Gian ban đầu thật không thích Đường Đại, hắc là một người đàn ông, mạo dùng tác phẩm người khác bị một phụ nữ vạch trần, hắc then quá thành giận, tự nhiên cũng hận Đường Đại nói mấy lời ác độc...

Hắn bắt đầu tốt với Đường Đại, là sau khi hắn nhân khí thịnh vượng.

Thật ra con người đa số đều như vậy, khi không có thứ gì thì hắn có thể ngông nghênh cứng rắn, mà khi hắn có chút của cải thì ngược lại biến thành cẩn thận từng li từng tí, cũng không phải là bộ đồ gì, chỉ là đắn đo hơn mà thôi.

Cổ Máy Thời Gian xuyên đến Đại Huỳnh thời gian cũng không ngắn, Đại Sắc Yên Thanh là cái thân phận gì, trong lòng hắn tự nhiên là biết. Thật sự hắn cũng không muốn đắc tội Đường Đại, hắn phải sống sót sinh tồn ở Đại Huỳnh, mà nhiều người ở đây, hắn thực sự không thể động vào...

Huống hồ sau khi hắn ký ước với Công Khai Đình, cũng xem như là được Công Khai Đình coi trọng, có thể thấy được Đường Đại với sự vô lễ của hắn trước đây cũng không canh cánh trong lòng, nên lúc này hắn đối đãi với Đường Đại cũng tự tiêu tan giới cách.

Thỉnh thoảng có tác phẩm mới, tình tiết cấu tứ có chỗ nào còn nghi hoặc, thường xuyên tìm Đường Đại thỉnh giáo.

Đó là một tay viết xuyên không cũng không giảm đi cuồng ngạo, hắn thường xuyên nói, trong vòng ba năm, Cổ Máy Thời Gian tất vượt qua Bắc Vực Hồ Lang, bước người lên trước danh bài Ngũ đương gia ở Công Khai Đình, sau năm năm, sẽ vượt qua Hàn Phong, trở thành đại thần thật sự ở Công Khai Đình.

Khi đó Đường Đại luôn cười hắc: “Cái gì là đại thần hả?”

Cổ Máy Thời Gian liền do dự, sau đó nhanh chóng khẳng định mà trả lời: “Đại thần thật sự, là sách viết ra tất nóng, viết nhất định phải ra, viết tất thành tác phẩm kinh điển. Xếp hạng trên bảng thì là bậc cao nhất, tiểu ngạo trời xanh.”

Lúc này Đường Đại lại nhớ tới Bồ Lưu Tiên ở Lan Nhược Tự, nhớ tới câu chuyện kỳ quái dưới ngòi bút của hắn, không nổi gió, không mị tục, giữa những hàng chữ, thoải mái đậm bạc, đơn sơ vô dục vô cầu.

Nhân khí của Cổ Máy Thời Gian quả thật bay nhanh lên cao, đứng trên bảng Thập Cường Tác Giả ở Công Khai Đình, đương nhiên cũng có một chỗ ở tiệc tụ hội, vì thế các loại hâm mộ, đổ kị, hận cũng đều như ong bay đến...

Bình luận phía dưới tác phẩm cũng trở nên thập phần quỷ dị, Cổ Máy Thời Gian không ngừng cùng đọc giả phát sinh va chạm, mà trên thực tế hắn rất khó tranh cãi thắng được bọn họ, bởi vì bồi đen vĩnh viễn dễ dàng hơn so với tẩy trắng...

Rốt cục sau khi xảy ra một trận đại chiến, hắn phát biểu với Đường Đại muốn xin ra một văn kiện: Cấm tuyệt bất luận đọc giả nào bình luận chấm điểm cấp bậc vân vân... tác phẩm của ông đây. Bởi vì đa số người gọi là cho điểm bình luận căn bản không có đầy đủ năng lực xét duyệt tác phẩm, bọn họ kỳ thực là một đọc giả phổ thông, có người thậm chí không thể tính là đọc giả, chỉ dựa vào đánh giá tác phẩm trước đó chia thành 1 sao, 2 sao, 3 sao, 4 sao, 5 sao mà phân biệt tác phẩm có đáng đọc hay không.

Mà trên thực tế những người tính là đọc giả này chỉ là vui thích của chính bọn họ, bọn họ hiểu được yếu tố của bộ tác phẩm hay là cái gì? Bọn họ biết cái gì là đáp nặn nhân vật, cái gì là kết cấu nội dung, cái gì là manh mối đầu bút?

Mỗi khi như vậy Đường Đại liền cười hắn: “Nếu muốn triệt để ngăn chặn những đọc giả này, thật ra có một biện pháp —— đem toàn bộ tác phẩm gỡ xuống, vứt vào thư phòng tự mình xem đi.”

Cổ Máy Thời Gian chán nản, Đường Đại như cũ mỉm cười: “Mỗi một tác phẩm từ thời khắc quyết định tuyên bố nó ra, nhất định phải có chuẩn bị tâm lý, tiếp thu lấy tán dương hoặc phê bình. Cũng là xuyên không đến, câu nói này chắc là nhớ rõ “Vô tác gia miễn, hữu tác sửa chi.” Tầm mắt vì sao chỉ chú ý những lời phê bình mà quên đi những kiến nghị có thể làm ình tiến bộ?

Cổ Máy Thời Gian tự nhiên là không phục, kỳ thực có rất nhiều việc nói ra thì dễ hơn làm: “Chính là đứng nói thì không biết đau, tự mình thử xem sẽ như thế nào?”

Đường Đại liền không thể nói, thực ra từng quá trình trưởng thành của một tay viết đều là tàn khốc.

Ban đầu viết văn chỉ là chia sẻ với người khác, tuy rằng từng tay viết đều muốn, nhưng không phải mỗi người mới đều có cơ hội được nổ pháo là thành công, đại đa số cần phải trải qua đoạn thời gian tịch mịch dài đằng dặc. Qua khỏi tịch mịch, nếu tiếp tục kiên trì, sẽ chậm rãi thu thập nhân khí, từ tiểu thẩu minh trước kia biến thành phần hồng. Lúc này tất cả mọi thứ nghe được đều là khen ngợi, bởi vì không quyền không thế, bình luận lưu lại thực sự đều là xuất phát từ chân tâm.

Lúc này có thể sẽ lằng lằng, nhưng ít ra sẽ tự được chút tự tin.

Đến sau này nhân khí ngày càng cao, đọc giả ngày càng nhiều, bình luận tiêu cực cũng theo nhau mà đến. Những phương diện hâm mộ, đổ kị, hận dĩ nhiên là có, nhưng là làm dẫu trăm họ, có người thích, có người không thích, đành phải như vậy mà thôi.

Khi người lạc vào cảnh giới này chưa hẳn có thể bình tĩnh, lúc này góc cạnh rõ ràng, trong mắt chứa không được một hạt cát vì vậy những giải thích, tranh chấp, phiền muộn, phần nộ, sau cùng rơi vào cái danh lòng dạ hẹp hòi, nhân phẩm thấp kém. (Edit toát mồ hôi, mấy bạn đọc có hiểu được không vậy? Tóm ý lại là “càng giàu thì càng chảnh” đúng không???)

Đợi một thời gian lâu, góc cạnh chậm rãi bị mài mòn, nếu gặp phải bình luận tiêu cực cho dù là vô lý vô lý, cũng không hề nhắc chân tranh chấp. Ít nhiều sẽ có phiền muộn, nhưng những phần nhuệ khí muốn bộc lộ rõ tài năng này cuối cùng sẽ mờ nhạt đi.

Vì vậy văn kiện Cổ Máy Thời Gian xin bị bác bỏ, trên mặt thư phúc đáp Đường Đại phê vào: “Tôn chỉ Công Khai Đình: Một, đọc giả vĩnh viễn đúng. Hai, nếu đọc giả sai, xin đổi chiều điều một. Cho nên ngoài

xin bác bỏ ra có một biện pháp có thể giải quyết việc này —— Khi có 100 độc giả, khả năng 98 người thật thích tác phẩm, trong đó có 2 người không thích. Mà khi có 1 vạn độc giả thì có 9800 độc giả thích, như vậy có 200 là không thích. Mỗi ngày đi tính toán số độc giả không thích này, lại tính toán nhuận bút thu được, sẽ cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.”

Cỗ Máy Thời Gian bị loại tinh thần AQ này làm cho tức giận đến nổi trợn lồi đình, hần nhảy dựng lên, giơ cước bay lên đá vào tượng thần thú trấn cửa Công Khai Đình, sau đó ngón chân hần cùng thần thú tiếp xúc 0,0 giây, hần mới nhớ tới đây là từ đồng thau đúc ra.

“Đệch!” Hần cúi người ôm chân, nhảy éch tại chỗ năm mươi cái, vừa nhảy vừa phối âm: A, a, a, a...

72. Chương 72: Chỉ Là Hoàng Lương Nhất Mộng Mà Thôi.

Hoàng lương: gạo kê. Dùng để ví von những mộng tưởng hư ảo không thể thành hiện thực.

Phong xương năm thứ chín. Thẩm Hi ấu đế 13 tuổi đại hôn, lấy lễ nghi Đế Hậu chính thức cưới Vũ Đàm, con gái duy nhất của Thiên Sách tướng quân.

Thiên tử đại hôn, Đại Huỳnh cử hành chúc mừng. Đế vương rất vui vẻ, ban thưởng cho dòng họ của Thiên Sách tướng quân Vũ Diên, gia phong làm Hộ Công.

Thánh sủng hưng thịnh, xưa nay hiếm có.

Triều đình dùng ba tháng thời gian chuẩn bị hồi nghi thức phong hậu long trọng này. Thẩm Dụ càng ra sức ra lực khắp nơi, đến cuối cùng nhìn chung thiết lập thuận lợi.

Sau khi nghi thức kết thúc, Dụ Vương gia tâm tình vui vẻ, hần thậm chí cho Đường Quả Nhi ba ngày nghỉ...

Ngày hôm đó, Đường Quả Nhi được thiên tử ân chuẩn về nhà thăm viếng, Dụ Vương gia tự mình đưa nó về Phù Vân tiểu trú, Đường Đại rất là vui mừng, ở dưới sự chỉ dẫn của đầu bếp cũng xào vài món thức ăn, nhìn sơ qua, cũng có thể tạm chấp nhận.

Thế cho nên Dụ vương cũng ngạc nhiên: “Này vậy mà là tự tay Đại tử làm?” Hần gấp một đĩa nếm thử, tấm tắc khen: “Quen biết nhiều năm như vậy, giờ cũng đã học được nấu ăn. Đại tử, bản vương phải nhìn người với cặp mắt khác xưa rồi.”

Đường Đại cũng gấp một đĩa bỏ vào trong chén Đường Quả Nhi, nhàn nhạt trả lời: “Vương gia khen quá lời.”

Dụ Vương gia cũng lơ đãng, Đường Đại kiểm tra việc học của Đường Quả Nhi ở trong cung, Đường Quả Nhi trả lời vắn tắt ra cũng lưu loát.

Đường Đại vốn muốn cùng Đường Quả Nhi trò chuyện một trận, thế nhưng người nào đó không nhịn được: “Quả Nhi trở về phòng ngủ đi, không cần để ý tới mẫu thân. Phụ nữ người ta, hay dài dòng.”

Đường Quả Nhi dễ dàng mừng rỡ, sôi nổi mà đi trở về phòng.

Không còn bóng đèn, Dụ vương liền kéo Đường Đại rời khỏi thư phòng, gia nhân sớm đã thành thói quen, tự chờ ở trước cầm đèn liên hoa dẫn đường. Vừa mới vào cửa hần đã phân phó gia nhân đem nước nóng vào, hần muốn tắm rửa.

Đêm này, hần vẫn yêu cầu Đường Đại cùng tắm, hần ngửa mặt tựa ở cạnh bồn, giữa màn hơi nước dày đặc, Đường Đại nhìn không rõ vẻ mặt hần.

Cho đến khi lên giường, hần cũng ngoại lệ không cùng Đường Đại triền miên, chỉ ôm vào nhẹ giọng nói: “Sớm đi ngủ đi.”

Đường Đại không biết thời cổ đại hậu nhân trưởng thành sớm yêu sớm, thế nhưng Thẩm Dụ hơn bốn mươi tuổi, xác thực là già yếu, mặc dù tóc hần không thấy bạc, mặc dù dáng người hần rắn rỏi như cũ.

Thể năng của hần khôi phục ngày càng chậm, ở mặt tính dục nhu cầu cũng dần dần không bằng trước đó. Lần đi săn bắn ngày kia, vậy mà hần phải ở Phù Vân tiểu trú nghỉ ngơi hai ngày.

Nhưng những điều này có thể lý giải, giang sơn vạn dặm Đại Huynh, những tấu chương biểu chương, loạn trong giặc ngoài, từng chút từng chút tiêu hao tâm thần hần, độc chiếm thiên hạ, hần thận trọng mấy năm nay, mưu kế tận cùng, người như vậy, làm sao có thể không già đây?

Đầu tháng năm, Hình Viễn truyền lời đến, nói là sinh nhật thể tử Thọ vương, Thọ vương phủ vì hần chúc mừng sinh nhật, Thẩm Dụ phỏng chừng sẽ không đến.

Lúc này đây Đường Đại rời khỏi Công Khai Đình, liền trực tiếp đi đến Lan Nhược Tự.

Khi gần đến canh hai, mọi người ở Thọ vương phủ tan hết, Thọ vương phi oán giận Thẩm Dụ vậy mà lại đem vị trí thư đồng thiên tử cho Đường Thế An. Trải qua nói đi nói lại, Thẩm Dụ khó chịu, phất tay áo ra khỏi Vương phủ.

Hần rời Vương phủ, vô ý thức liền đi về hướng Phù Vân tiểu trú. Khi đến sắc trời đã tối, hần cũng không đợi Ôn quân gia dẫn đường liền đến thư phòng, sau đó mới quay đầu hỏi Ôn quân gia : “Chủ tử các người đâu?”

Ôn quân gia đầu đầy mồ hôi, Hình Viễn thấp giọng nói: “Sợ là còn nán lại ở Công Khai Đình, thuộc hạ sẽ đi tìm.”

Thẩm Dụ vốn tâm tình không tốt, hướng chi trong lòng hần biết Đường Đại đối với hần không tính là phục tùng, buổi tối hôm nay không về, liền canh cánh trong lòng: “Tối nay bên người ám vệ nào đang trực?”

Hình Viễn trầm tư một lát, bên người hiện nay không có ám vệ nào đang trực, nhưng hần làm sao dám nói cho Thẩm Dụ?

Trầm mặc một thời gian dài, Thẩm Dụ liền nhăn trán: “Không nghe thấy câu hỏi của bản Vương?”

Hình Viễn đành chỉ phải theo sự thực trả lời: “Bên người... Tạm rút ám vệ.”

Thẩm Dụ đương nhiên giận dữ.

Gia nhân ở Phù Vân tiểu trú lập tức đi Công Khai Đình, trải qua kiểm chứng thực sự cũng không ở đó. Hình Viễn tự nhiên là biết đi nơi nào. Thẩm Dụ lục soát khắp Trường An, cũng không thấy hình bóng.

Dần dần hần cũng tự mình nghĩ ra chỗ, liền chỉ dẫn theo Hình Viễn, hai người cưỡi ngựa trang phục gọn nhẹ ra khỏi Trường An. Khi đó cửa thành đã khóa từ lâu, nhưng hần là người ra sao, quan binh thủ thành tự nhiên là không dám lên tiếng.

Hần trực tiếp đi đến Lan Nhược Tự, giữa núi rừng không có ánh trăng, Lan Nhược Tự im lặng đứng trong bóng đêm dày đặc, ánh đèn thắp qua song cửa sổ dán giấy đã qua nhiều lần tu bổ.

Lửa giận của Thẩm Dụ chính thức bạo phát khi đẩy cửa đi vào nhìn thấy Bồ Lưu Tiên.

Đường Đại ngồi trên tấm ván gỗ, đầu tháng năm, trên núi hàn ý còn nặng, vây quanh là chăn đệm. Gần cửa đốt một chậu lửa, Bồ Lưu Tiên an vị ở trước ống lửa, hai người cứ như vậy hâm rượu tâm tình...

Mãi đến khi Thẩm Dụ rút bội kiếm của Hình Viễn, Đường Đại mới ý thức được hần phẫn nộ. Cũng không bối rối, tự ý từ trong ống chăn đệm đứng dậy nghênh đón: “Vương gia? Nửa đêm làm sao lại đến nơi này?”

Phối Thẩm Dụ lại bắt đầu thiêu đốt, nhưng thanh âm hần vẫn hời hợt: “Thế nào, cũng biết hiện tại đã nửa đêm sao?”

Đường Đại cũng nói cười dịu dàng: “Vây không phải là vì công việc sao.” Giơ tay đặt ở Thanh phong kiếm trên tay Thẩm Dụ: “Vương gia, ngài không thể giết hần, mỗi thiên văn chương hần đều không thu tiền nhuận bút, ngài nếu giết hần, tiểu dân đi đâu tìm ra một kẻ ngốc nghếch như thế?”

Thẩm Dụ trầm ngâm, lúc đầu hần thật sự phẫn nộ, nhưng lúc này bóng đêm đã sâu, hai người nếu thật sự có tư tình, sợ đã đồng phò duyên ương mộng. Mà khi hần vào phòng Đường Đại tuy rằng ôm lấy đệm chăn, nhưng quần áo trên người chưa từng lột nộ.

Lúc đó các tay viết ái mộ lẫn nhau, lấy văn kết bạn, cũng thường có chuyện này xảy ra. Lúc này lửa giận trong lòng hắn đã tán đi bớt. Việc này đây nói đến cũng không có đạo lý, lúc trước khi Hình Viễn ái mộ Hà Hình thì đã từng ngầm báo cáo qua với hắn, hắn chỉ là cười cười, vẫn không để vào lòng.

Mà hiện nay đối tượng biến thành Đường Đại thì hắn giận dữ sôi gan.

Bồ Lưu Tiên vẫn mờ mờ: “Tiểu Thiển cô nương? Vị này chính là...”

Đường Đại thật ra có phương pháp đối phó với hắn, tự cởi xiêm y, Thảm Dụ đột nhiên tức giận: “Làm gì?”

Đường Đại ngữ thanh rõ ràng: “Vương gia nếu không tin, khó tránh khỏi lại muốn làm cho hắn nhìn tiểu dân ở dưới thân ngài là bộ dạng gì. Tiểu dân cởi quần áo tiện cho Vương gia hành sự.”

Thảm Dụ gơ tay, cuối cùng không có đánh xuống. Hắn đem quần áo Đường Đại mặc trở lại, tay dắt Đường Đại, ngữ thanh mang theo lãnh ý: “Sắc trời đã tối, tốt xấu gì cũng là vũ văn lộng mặc (múa văn chơi mực), đọc qua sách thành hiền, lại không biết cô nam quả nữ, cần phải tránh hiềm nghi sao?” Hắn quay đầu nhìn Bồ Lưu Tiên: “Khách phải đi, là chủ nhân dù sao cũng nên tiễn một đoạn.”

Nói xong, hắn lại nhìn Hình Viễn ra ý, ném kiếm xuống đất, dắt Đường Đại ra cửa chùa.

Lan Nhược Tự lụn bại, kỳ thật đã rất lâu không có náo nhiệt qua như vậy...

Bốn người xuống núi, Thảm Dụ đỡ Đường Đại ngồi lên ngựa của mình, ôm nàng ngồi xong. Hình Viễn rút dây lưng áo, lại đem hai tay Bồ Lưu Tiên buộc ở sau ngựa.

Ngoại ô ban đêm, vạn vật yên tĩnh.

Đường Đại dựa vào trong lòng Thảm Dụ, móng ngựa như mưa, tiếng tiếng như là giẫm lên ngực, vẫn không có quay đầu lại, đằng sau ngựa Bồ Lưu Tiên kêu gào cái gì, nghe không rõ.

Một đường ngựa đi thẳng đến cổng thành Trường An. Thảm Dụ hiện ra thân phận, quan binh thủ thành rất nhanh mở cửa. Hình Viễn đem Bồ Lưu Tiên ở sau ngựa cởi ra, vứt bỏ ở ven đường.

“Bồ Lưu Tiên.” Đường Đại cũng xuống ngựa, ở trước mặt hắn đứng một hồi, hắn rút cục ngẩng đầu lên cùng nàng đối mặt, ngọn đèn dầu mờ nhạt treo trên cửa thành mang theo chút sắc vàng đỏ, Thảm Dụ chấp tay đứng ở sau người. Đường Đại mỉm cười mở miệng: “Chính là Đại Sắc Yên Thanh.”

Là trong miệng, cái người lấy sắc hầu người, lừa đời lấy tiếng – Đại Sắc Yên Thanh.

Cửa thành mở, lần thứ hai leo lên ngựa của Thảm Dụ, hướng vào trong thành mà băng đi.

“Nhiếp Tiểu Thiển !!” Bồ Lưu Tiên khàn giọng gọi, giữa ánh lửa mờ mờ người ấy hốt hoảng quay đầu lại, cười tươi như hoa như trước.

Thiếp rơi xuống biển sâu, tìm không thấy bờ. Lang quân nghĩa khí can vãn, nhất định có thể bạt sinh cứu khổ. Nếu đồng ý xin mang hủ cốt của thiếp, quy táng an trạch, khác nào tái tạo.

Cửa thành Trường An nặng nề khép lại, ánh lửa như xưa, không trăng không sao, cũng không có Nhiếp Tiểu Thiển.

Người hàng đêm cầm đuốc soi đường mà đến, chỉ là Hoàng Lương Nhất Mộng mà thôi.

73. Chương 73: Lại Hoan Tẫn Hôm Nay, Không Hối Quả Ngày Mai.

Kỳ thực có một đoạn thời gian Đường Đại hơi hợt với Hình Viễn, nhưng từ sau chuyện Bồ Lưu Tiên, quan hệ của hai người lại giảm co. Thật ra không thể tính là yêu, chỉ là một loại gỏi gắm khi con người trống rỗng. Khi Đường Đại tuổi còn trẻ, vẫn nghĩ mình còn có hi vọng, dù sao đi nữa có một ngày nào đó mình có thể tìm một chỗ tự do an tĩnh, cùng phu quân sống quãng đời còn lại nơi sơn dã.

Thế nhưng thời gian lâu lắm, lâu đến dần dần già đi, rất nhiều sinh mệnh của người khác đều thành khách qua đường, khi hiện thực từng chút một làm tiêu tan đi mộng tưởng cùng mong muốn. Phát hiện mình chính là con mèo rơi xuống nước, liều mang giày dụa, khờ dại cho rằng mình có thể bơi qua biển lớn.

Nhưng mà là mèo, làm sao có khả năng bơi qua biển rộng vô ngần đây?

Cho nên chỉ có thể trầm mê vui thích trước mắt, lại hoan tẫn hôm nay, không hỏi quả ngày mai...

Hình Viễn kỳ thật hiểu rõ Thẩm Dụ, Thẩm Dụ cái người này thích nhất thứ đồ vật có tính khiêu chiến. Đến khi hoàn toàn chinh phục, lại cảm thấy dần dần vô vị.

Hà Hình cùng Đường Đại thật ra hẳn đều thích, chỉ là Hà Hình có đôi môi đỏ vạn người nếm, hẳn mặc dù thích vẻ mặt xinh đẹp nhu thuận, nhưng cũng không để ý cùng thuộc hạ chia xẻ.

Lúc Hình Viễn cùng Hà Hình lưỡng tình tương duyệt cũng là lúc trực tiếp nói với hẳn. Mà Đường Đại từ trong thời gian chung sống với tất cả những hồng phần hẳn sở hữu, có thể thấy được hẳn đúng là tương đối dễ tâm.

Hình Viễn không dò xét được điểm mấu chốt của hẳn, tự nhiên không dám cùng hẳn nói ra.

Ngày hôm đó Thái hoàng thái hậu bệnh tình nguy kịch, Thẩm Dụ cực nhọc ngày đêm không hề ngơi nghỉ mà hầu hạ.

Thái độ làm người của hẳn mặc dù không được tốt lắm, nhưng hẳn đối với người mẫu hậu này hết sức hiếu đạo. Trong cái hoàng cung cả ngày đầu tới đầu lui này, chỉ có người phụ nữ này, từ trước đến giờ luôn vì hẳn mà sống. Trên đời này cũng sẽ không có người phụ nữ nào, có thể thương hẳn đến như vậy.

Trong cung thị vệ có thừa, Hình Viễn liền không cần đi theo. Hẳn tới Phù Vân tiểu trúc thì Đường Đại vẫn chưa đi ngủ, chỉ đang ở trong phòng mài mực. Hẳn từ ngoài cửa sổ nhảy vào, cũng rất quen thuộc.

Đường Đại gác bút xuống: “Ngày hôm nay có gặp qua Quả Nhi không?”

Hình Viễn cởi áo khoác, thấp giọng đáp: “Uh, nó vẫn tốt.” Đường Đại xoay người nhìn về hẳn khoa chân múa tay: “Nó đã nhanh lớn tới bả vai.”

Hình Viễn bế lên giường, thuận tay tắt đi ánh nến: “Ngày hôm nay còn cùng Vương thượng đi bắn tên, tiểu tử tư chất không tệ.”

Hẳn hôn lên bờ vai Đường Đại, cởi áo ngủ qua một bên, Đường Đại cũng không thêm nói lại, hai người ở trong bóng tối tận lực thỏa mãn cho nhau. Hình Viễn thủ đoạn đương nhiên không bằng Thẩm Dụ, nhưng thể lực của hẳn hiện nay so với Thẩm Dụ dư thừa nhiều lắm. Đường Đại ôm vai hẳn, thân thiết đều biến mất trong bóng tối, không thêm nghĩ đến người này là ai. Có thể lúc này Hình Viễn căn bản cũng không cần biết ai là ai.

Phút cuối cùng, Hình Viễn đứng dậy mặc quần áo thì Đường Đại ôm thắt lưng hẳn: “Cùng ngủ đi.”

Hình Viễn lại lần nữa nằm xuống phía dưới kéo Đường Đại ôm vào trong lòng, Đường Đại ở trong ngực hẳn tìm một tư thế thoải mái nhất: “Hình Viễn.”

Hình Viễn dùng giọng mũi đáp: “Sao?”

“Còn nhớ rõ Hà Hình bề ngoài như thế nào không?” Hình Viễn giật mình, lấy tay xoa lên tóc: “Vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

Đường Đại buồn vô cớ: “Đêm qua ở trong mộng nhìn thấy, ngay ở tiểu đình ngoài ao sen, còn như ngày thường cùng uống trà nói chuyện phiếm. Thế nhưng khi ở trước đình quay đầu lại thì phát hiện nhớ không rõ mặt. Ngoại trừ gọi là Hà Hình, bề ngoài rất đẹp ra, cái gì cũng không nhớ rõ.”

Hình Viễn ôm nàng càng thêm chặt: “Hôm nào đó dắt Quả Nhi đi bá tửc đi.”

Đường Đại cũng gắt gao ôm hẳn, trên giường hai người vai gáy ôm nhau, nhưng đều khó có thể ngủ đi. Hồi ức tàn khốc ở chỗ người liều mạng muốn nhớ kỹ tất cả, kết quả là lại chậm rãi mơ hồ...

Đến khi sắc trời gần sáng, Hình Viễn cũng mới đi vào giấc mộng.

Không bao lâu, hắn bị một trận tiếng bước chân kinh động, mới phản ứng thức dậy, mặc vào y phục qua loa. Mà khi đó ngoài cửa đã có người gõ cửa: “Mẫu thân! Mẫu thân! Quả Nhi đã trở về!”

Đường Đại cũng có chút kinh hoảng, lúc này cho dù Hình Viễn nhảy cửa sổ ra ngoài tất cũng bị nó nhìn thấy. Mà Đường Quả Nhi chín tuổi, từ lâu đã không còn là đứa bé vô tri xưa kia...

Hai người giương mắt nhìn nhau, đều mặc xong quần áo rời khỏi giường, Đường Đại sửa lại đầu tóc, rút cục mím môi đi mở cửa, ánh mắt mừng rỡ của Đường Quả Nhi khi nhìn thấy Hình Viễn thì ngưng kết lại...

Đường Đại miễn cưỡng cười ôm lấy nó: “Mẫu thân cùng Hình thúc thúc đang nói chuyện...”

Đường Quả Nhi có chút căm ghét đẩy tay ra: “Nói chuyện ở trên giường sao?!” Hình Viễn nhanh chóng phòng ngừa bên ngoài, gia nhân ở Phù Vân tiểu trúc đã bị tiếng la gọi của Đường Quả Nhi triệu qua đây. May mà nó cũng không tiếp tục nói gì, Đường Đại dù sao cũng là mẫu thân của nó, trên cuộc đời nó, là người thân duy nhất...

Trong mắt nó đã tuôn ra lệ, độ tuổi này không hiểu được thế gian, cố chấp cho rằng thị phi cùng hắc bạch cần phải phân minh rõ ràng. Nhìn không thấy ánh mặt trời đằng sau bóng ma, không biết cái gì là chấp nhận, không rõ cái gì là bất đắc dĩ.

Nó đẩy Đường Đại ra, khóc trở về trong cung. Từ nhỏ đến lớn, nó đã khóc vô số lần, duy nhất lần này, làm cho Đường Đại không biết phải làm sao.

Đường Quả Nhi chưa bước vào cửa cung, Hình Viễn liền ngăn cản nó. Nếu nói nó đối với Đường Đại là oán thì đối với Hình Viễn là hận: “Đi ra!”

Hình Viễn nắm được tay nó: “Chuyện ngày hôm nay ngàn vạn lần không được nhắc lại trước mặt nghĩa phụ, bằng không hắn sẽ giết mẫu thân.”

Đường Quả Nhi cố sức giằng ra, nhưng đâu phải là đối thủ của Hình Viễn, đấu tranh nửa ngày cũng là phí công: “Gạt người, nghĩa phụ rất thương mẫu thân, làm sao nghĩa phụ giết!”

Hình Viễn ngồi xổm bên người nó, biểu tình nghiêm túc: “Hắn thật sẽ giết mẫu thân. Mẫu thân không có sai, chờ sau này lớn hơn, có thể lý giải được. Hình thúc thúc mới sai, nhưng mà cho dù không phải là Hình thúc thúc, cũng sẽ là một người đàn ông khác. Chỉ có Hình thúc thúc bên cạnh, đứng, đối với mẫu thân, đối với nghĩa phụ, đều là tốt nhất. Nếu muốn rõ ràng, trên đời này chỉ có một người là thuần khiết, nếu đã chết, cái gì cũng không còn.”

Đường Quả Nhi cuối cùng khóc đẩy hắn ra, đi vào trong cung. Hình Viễn lúc này mới thả lỏng, chỉ ít nó cũng sẽ không ở trước mặt Thẩm Dự nhắc tới việc hôm nay.

Ngày kế, Thái hoàng thái hậu băng hà trong Đức Hình cung, Thọ vương rất đau buồn, Đại Huân để tang.

Tháng bảy, Vương thượng thấy hoàng hậu Vũ Đàm nóng lòng nhớ nhà, đặc biệt truyền Hộ Công mang theo thê tử quay về Trường An, cùng Hoàng hậu gặp gỡ vài ngày, trong lúc đó nhiều lần thiết yến trong cung, để hậu ân ái, người đời đều ao ước.

Trong lúc thăm viếng, Vũ Diên trước sau ba lần được phong thưởng, thăng chức làm Binh mã đại nguyên soái, thống lĩnh binh mã Đại Huân. Nhà Vũ thị, một thời hiển hách.

Đường Đại mặc kệ chuyện thiên hạ, mà trong thời gian này Cổ Máy Thời Gian quả nhiên dần vượt qua Hồ Lang, trở thành tay viết có nhân khí ngang hàng với Hàn Phong tại Công Khai Đình. Dưới tiểu thuyết, những bình luận tiêu cực vẫn còn, đồng thời còn đang tăng nhanh, hắn rút cục không giờ chân ra nữa. Còn có thể cùng Đường Đại nói giỡn: “Lão đại, nếu như ngày nào đó vượt qua được, sẽ như thế nào?”

Đường Đại cười nhạt: “Cái người này thực ra cái gì cũng tốt, chỉ là để tâm tới công danh lợi lộc quá nặng.”

Cổ Máy Thời Gian dùng ánh mắt xem kỹ: “Lão đại, thực sự một chút để ý cũng không có? Không tin được.”

Bút chấm vào mực, Đường Đại lẳng lặng viết xuống lời bình luận bản sách trên án, lời nói than thở: “Sẽ không để ý. Thời Gian, từng thời đại đều bất đồng văn thể cùng thẩm mỹ, có thể đứng ở đỉnh văn đàn này,

thể nhưng mặc kệ đứng cao tới đâu, thiên hạ, dù thể nào tới cuối cùng cũng không có khả năng là thiên hạ của một cá nhân.”

Tình hình ngày đó, Cổ Máy Thời Gian ngay cả nhan sắc, mặc quần áo gì trên người đều quên, hần chỉ nhớ kỹ những lời này.

Vì vậy hần lại hoang mang rất nhiều năm, từng thời đại đều bắt đồng văn thể cùng thẩm mỹ, cho nên có Hán triều phú, Lục triều biên văn, Đường thi Tống từ Nguyên khúc, thậm chí tiểu thuyết Minh Thanh. Đào Uyên Minh, Lý Bạch, Tô Đông Pha, Âu Dương Tu, Lục Du... Những biển sao mệnh mông trên văn đàn kia, cho tới bây giờ không từng thiếu tay cự phách.

Vô số tay viết đều vì trở thành đại thần mà phấn đấu.

Thế nhưng cái gì là đại thần đây?

Khuất Nguyên nói “Ngô tương thượng hạ nhi cầu tác”* tại thời khắc ông nhảy vào sông Mịch La, ông hiểu rõ được sao?

Gốc gác từ bài Ly tao của Khuất Nguyên, nguyên là:

Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác

Hiểu là: con đường phía trước xa xăm dang dặc, (nhưng) ta vẫn sẽ đi cùng trời cuối đất tìm kiếm thái dương trong lòng.

Ý tứ nói: việc truy tìm chân lý là một con đường rất dài lâu, nhưng ta sẽ kiên trì, nhẫn nại, dốc sức theo đuổi

74. Chương 74: Tất Cả Những Phản Bội Cùng Thương Tổn Nếu Không Yêu Cũng Không Tính Là Ngược.

Đường Quả Nhi vẫn ở trong cung không quay về Phù Vân tiểu trúc nữa.

Nơi ngồi xanh tường đỏ kia, là hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, không phải là nơi cho Đường Đại loại người xuyên không này có thể đi vào. Nàng thường xuyên phải nhờ Ngô công công truyền lại tin tức, nói cho nàng hướng đi hiện nay của Đường Quả Nhi. Nhưng muốn nhìn thấy một mặt của nó, lại quá khó khăn quá khó khăn.

Ở thời đại này con người rất xem trọng lễ tiết của phụ nữ, đây là sự giáo dục từ nhỏ đến lớn nó được dạy, vô hình trung đã biến thành một phần tư tưởng của nó.

Nó không đi ra, Đường Đại cũng không biết nên giải thích thế nào, chuyện như vậy cho dù là ở thế kỷ 21, cũng khó có thể mở miệng.

Đường Đại chờ rất nhiều ngày tháng, Đường Quả Nhi vẫn không có xuất hiện.

Nàng liền có chút kiềm chế không được — cái Đại Huỳnh vương triều này, nàng có thể cùng bất luận người nào chiến tranh lạnh, duy nhất Đường Quả Nhi, trong lòng nàng luôn nhung nhớ.

Môn sinh của nàng ở Trường An rất nhiều, cử nhân khoa cử hàng năm, phần lớn bộ phận đều ký ước với Công Khai Đình, thấy nàng, đều phải kính cẩn gọi một tiếng tiên sinh.

Vì vậy nàng cũng tìm mấy người quen biết, cố ý nhờ tiền cung khuyên bảo, nhưng Đường Quả Nhi trước sau vẫn canh cánh trong lòng. Nó sinh ra ở Đại Huỳnh vương triều, tiêu chuẩn duy nhất phán định đức hạnh của phụ nữ chính là trinh tiết. Cho dù trong lúc đó Đường Đại cùng Thẩm Dụ không có bất luận danh phận gì, nó cũng kiên quyết cho rằng Đường Đại phải nên trung thành với Thẩm Dụ.

Phong xương năm thứ 11, trong cung có biến đổi lớn.

Hoàng hậu Vũ Đàm ở thẳm cung thâm cột mà chết, khi ngự lâm quân bao vây đến thì trong thẳm cung của đế hậu chỉ có một người Thọ vương Thẩm Dụ.

Việc này truyền ra, thiên hạ ồn ào.

Thiên sách tướng quân Vũ Diên cuộc đời này chỉ có một con gái duy nhất, như hòn ngọc quý trên tay, chợt trải qua biến động này, bị phần gần chết, lập tức liền dẫn đại quân trở về Trường An, bức Thọ vương giao ra tất cả quyền hạn.

Khi phong thanh thổi đến thì Đường Đại đang ở trong Công Khai Đình xét duyệt bản thảo, nghe Ngụy Thanh Sơn nói xong, nàng trước hết có hơi kinh ngạc: “Thọ vương? Bức tử hoàng hậu?”

Ngụy Thanh Sơn biểu tình ngưng trọng: “Đại tử, ta mong ngài hiểu rõ, tình huống lần này nghiêm trọng. Vũ Diên yêu thương Vũ Đàm mọi người đều biết, hiện tại binh quyền Đại Huân nằm trong tay hắn, việc này xảy ra, Gia sợ là... dữ nhiều lành ít.”

Đường Đại vẫn không dám tin: “Theo lý, nếu hoàng gia thật sự xảy ra chuyện tai tiếng này, che giấu còn không kịp, làm sao ngược lại con lan truyền khắp nơi đây?”

Dứt lời, nàng đột nhiên nhớ tới năm kia, khi đứa bé 12 tuổi hỏi nàng: “Nếu như phản đảng muốn thành công, nên làm thế nào?”

Lúc đó nàng nói sao? Là nói qua danh sự xuất cao đồ đi, lần này thật sự đúng là danh sự xuất cao đồ, còn nữa lần này tuyệt đối là danh chính ngôn thuận.

Chỉ thương cảm cho Vũ Đàm mới 16 tuổi. Từ xưa thủ đoạn của Đế vương luôn là thứ nhẫn tâm, tàn nhẫn nhất.

Thẩm Dụ từ trong thẳm cung trực tiếp bị đưa vào thiên lao, đó là một nơi giam giữ trọng phạm, Vương thượng đặc biệt phân phó, bất cứ kẻ nào cũng không được thăm hỏi.

Thế cục của triều đình bắt đầu phát sinh biến hóa vi diệu, những văn nhân tử sĩ ngày trước bắt đầu giải ước với Công Khai Đình. Phù Vân tiểu trúc ngày xưa ngựa xe như nước, hiện tại trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Thẩm Hi 15 tuổi bất động thanh sắc mà bỏ cũ thay mới hình bộ và hộ bộ của Thẩm Dụ, tướng lĩnh lĩnh quân toàn bộ thay đổi bằng tân tú trúng tuyển trong ba năm khoa cử gần đây.

Một năm này, Đường Quả Nhi 11 tuổi.

Thiên lao đề phòng nghiêm ngặt, chỉ có khi nó đi vào mọi người mới không dám ngăn trở —— nó hiện tại là hồng nhân bên cạnh quân vương. Những bộ hạ cũ của Thẩm Dụ nhất nhất đều bị trục xuất, chỉ có nó vẫn như trước là tâm phúc của Vương thượng.

Nó ở trong lao ngục nhìn thấy Thẩm Dụ, trong tù âm lãnh, Thẩm Dụ lại nhàn nhã như dạo chơi, ở trong trên án phòng giam luyện viết chữ khải, áo mũ chỉnh tề, ngay cả một sợi tóc cũng không rối loạn.

Có lẽ là phần gặp biến không sợ, quý khí kinh hoàng làm cho ngục tốt đối với hắn vẫn hết sức khách khí.

Đường Quả Nhi mở cửa đi vào, nhưng lại cảm thấy bị thương: “Nghĩa phụ!”

Thẩm Dụ lên tiếng, nhưng vẫn cúi đầu viết chữ, Đường Quả Nhi ở trước mặt hắn quỳ xuống, gian nhà tù này so với những gian biệt giam khác sạch sẽ hơn, Đường Quả Nhi thấy mũi mình ê ẩm: “Nghĩa phụ, oan ức cho người.”

Thẩm Dụ mỉm cười nhìn nó, khuôn mặt nó còn rất non nớt, ánh mắt cũng tinh khiết, chưa thấm nửa hạt bụi mù. Hắn cuối cùng gác bút, lấy khăn lụa lau đi vết mực lem trên tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của nó: “Nghĩa phụ không oan ức.”

Hắn lại nhớ tới cái gì, mới nói: “Lúc rảnh rỗi nên về thăm mẫu thân nhiều hơn, nàng một mình ở đó, rất tịch mịch.”

Đường Quả Nhi liền nước mắt như sông: “Nàng căn bản không đáng giá với sự đối xử của nghĩa phụ, căn bản cũng sẽ không tịch mịch. Nghĩa phụ không quan tâm chính mình một chút nào sao!”

Thẩm Dụ lúc này lại không tính toán nhiều, hẩn gơ tay lau đi nước mắt của Đường Quả Nhi: “Không khóc, người đã trưởng thành, khóc rất mất mặt. Làm sao, giận đối với mẫu thân sao? Nàng lại đánh người?”

Đường Quả Nhi lại không nói thêm gì nữa, cho dù Đường Đại thế nào, dù sao cũng là mẫu thân của nó.

Nó từ trong thiên lao đi ra trực tiếp đến ngự thư phòng, Thẩm Hi cùng Vũ Đình ở bên trong nghị sự. Lại chờ qua một trận, đợi Vũ Diên rời đi, nó mới đi vào.

Thẩm Hi đối với nó xem như không tề, hẩn nghe qua rất nhiều lời đồn nói Đường Quả Nhi kỳ thực là em trai cùng cha khác mẹ với hẩn. Hẩn chưa từng có qua em trai, thêm nữa Đường Quả Nhi vẫn rất nghe lời hẩn, lúc này đây hẩn với Đường Quả Nhi thật là đối xử như huynh đệ.

Đường Quả Nhi ở trước mặt hẩn cũng không câu nệ, trực tiếp mở miệng “Vương thượng, nghĩa phụ ngày thường đối với chúng ta thực ra không tệ lắm, chúng ta cư xử với người như vậy, có thể quá phận hay không? Huống hồ năm nay người đã lớn tuổi, thiên lao ẩm ướt, chỉ sợ người...”

Đường Quả Nhi biết chuyện lần này, ngày ấy có nội thị tuyên triệu Thọ vương, mời hẩn đi Tê Phượng cung, Vương thượng có việc cần thương lượng. Đợi hẩn đi vào trong, ngự lâm quân liền bao vây Tê Phượng cung, khi nó với Thẩm Hi đi vào, chỉ thấy Thẩm Dụ đang cúi người kiểm tra thi thể Vũ Đàm.

Nhân chứng vật chứng đều có, Thẩm Dụ hết đường chối cãi.

Đường Đại lần đầu tiên cảm thấy tự do như vậy, hiện nay Thọ vương phủ đại loạn, Hình Viễn cũng bất chấp năng. Nàng lững thững dạo chơi, vậy mà lại tới Lan Nhược Tự, chỉ là đứng trong đám cây cỏ nhìn từ xa một hồi lâu, nhưng lại khó có thể tiến lên một bước.

Cựu thần trong triều bị đối hơn phân nửa, thế cục dần dần ổn định. Người trong thiên hạ đều mỗi mắt mong chờ, xem kết cục cuối cùng của Thọ vương Thẩm Dụ.

Phong Xương năm thứ 12, Vương thượng Thẩm Hi hạ chỉ, Thẩm Dụ tội ác tày trời, vốn ứng với trăm thủ thị chúng, nhưng trăm trái phải suy xét, niên kỷ hoàng thúc đã cao, có công hơn 10 năm phù chính, tội chết tạm miễn. Lấy đi hết thấy chức quyền, bảo lưu danh hào Thọ vương, phê chuẩn đóng cửa tự suy ngẫm, vui vẻ dưỡng già.

Thánh chỉ này vừa hạ, bách tính đập bàn, Thẩm Hi là người tài đức sáng suốt, thành truyền kỳ thiên hạ. Duy Vũ Diên không phục, Thẩm Hi luôn mãi trấn an, lại lo lắng tuổi tác đã cao, ân chuẩn trường trú thành Trường An, dẫn binh mã thiên hạ từ xa.

Mà người sáng suốt liếc mắt liền nhìn ra, tuy rằng binh phù còn trên tay vị lão tướng quân, nhưng kì thực quyền lực đã sớm ở trên tay Thẩm Hi, hẩn khống chế binh phù, Thẩm Hi trực tiếp khống chế hẩn, cái binh mã đại nguyên soái này bất quá chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi.

Thẩm Dụ vẫn bị giam đến tháng ba năm này, khi hẩn trở ra trước tiên liền đi đến Phù Vân tiểu trúc. Đường Đại nhìn thấy hẩn cũng lấy làm kinh hãi, mặc dù chịu nửa năm tai ương trong ngục, nhưng thái độ hẩn không có nửa điểm chán chường. Hẩn tới vội vội vàng vàng, lúc này đây tắm rửa cũng ở trong phòng Đường Đại.

Gia nhân mang nước nóng, Đường Đại giúp hẩn đi vào, hẩn lôi kéo tay nàng, nửa ngày mới than thở: “Đại tử, lập tức đem việc ở Công Khai Đình chuyển giao cho thuộc hạ của ngươi, tùy tiện một người, cái gì cũng không cần, ở Công Khai Đình dán bố cáo, cùng Công Khai Đình đoạn tuyệt quan hệ.”

Đường Đại không giải thích được: “Vì sao?”

Thẩm Dụ giữa làn nước nóng giãn ra thân thể: “Ngươi có nguy hiểm, ngày mai... Không, buổi chiều phải đi, đem vị trí chủ biên tùy tiện tặng ột người nào đó, nhanh chóng rút ra.”

Đường Đại lúc này liền hiểu rõ: “Vương gia nói, Vương thượng sẽ hạ thủ với Công Khai Đình?!”

Thẩm Dụ không muốn nói thêm nữa: “Đi thôi.”

Đường Đại lại không có ý đi ra ngoài, ngữ khí của nàng vẫn như cũ không nhanh không chậm: “Các hạng mục kinh doanh hiện nay của Công Khai Đình, hẩn bối không ra phần vi phạm pháp luật, cho nên có khả năng nhất là làm loại Văn Tự Ngục giống như triều Thanh. Mục đích cuối cùng của hẩn thực ra không phải

đổi phó ai chỉ là dương oai với thiên hạ.” Đường Đại khom lưng lại bỏ thêm vào chút nước nóng: “Nếu như ta vẫn còn, hẳn động một mình ta là đã đủ để dương oai, thế nhưng nếu ta đi, không biết bao nhiêu người của Công Khai Đình sẽ bị liên lụy. Cho nên Vương gia, tiểu dân thật sự đi không được.”

Thẩm Dụ quay đầu nhìn nàng: “Người muốn liều mình xả thân? Đây không giống với phong cách của người.”

Đường Đại chỉ cười gượng: “Kỳ thực có đôi khi, tiểu dân cũng sẽ cao thượng một phen.”

Thẩm Dụ khoác áo tắm đi ra, đột nhiên cúi người ôm nàng đến trên giường, hẳn nằm ở trên người nàng, hôn nàng, lâu lắm không có thân mật, Đường Đại có phần không quen. Trên đường hoan ái, hẳn mới ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Hiện giờ không phải thời điểm giận dữ, nếu như người thật thích Công Khai Đình, đợi phong thanh qua đi, bản Vương lại mua một tòa cho người, được không?”

Đường Đại từ trong ngữ thanh kia nghe được một tia cầu xin, có lẽ là quen biết thật sự lâu lắm, sau khi mất đi sợ sẽ cô đơn, sẽ tưởng niệm, sẽ luyến tiếc. Đường Đại cũng chỉ có thể ôm lại hắn, ngữ thanh như trước thản nhiên lạnh nhạt: “Không được, tiểu dân tạ ơn Vương gia nâng đỡ.”

Ngày kế, Đường Đại tìm được Ngụy Thanh Sơn, yêu cầu giúp mình mau chóng ra một đoản tập, Ngụy Thanh Sơn cực kỳ không lý giải được đây là loại quan hệ khẩn cấp gì, nàng vì sao lại vội vã ra một quyển sách. Đường Đại chỉ có thể cười khổ: “Có một số việc hiện tại không làm, có thể không làm được nữa.”

Sau khi trở về Đường Đại điên cuồng giải ước, các tác giả không liên hệ được hiệp ước toàn bộ thiêu hủy, tất cả bản thảo sách xuất bản bỏ dỡ, đưa trả về cho người nguyên tác.

Rất nhiều người cũng không hiểu, Đường Đại cũng không giải thích cái gì. Nàng tìm được Cổ Máy Thời Gian, đem toàn bộ tiểu thuyết VIP dự bị ở Công Khai Đình đưa cho hắn, hai người suốt đêm dời bản thảo lên mười chiếc xe ngựa, vận chuyển qua lại ba lần.

Mùa hè Phong Xương năm thứ 12, Vương thượng Thẩm Hi hạ chỉ quét sạch văn đàn, chính thức đem tiểu thuyết diễm tình liệt vào sách cấm, các tác giả cùng các tiểu thuyết giống nhau, thiêu hủy thị chúng.

Cung cấp truyền bá tiểu thuyết diễm tình cho người đọc, Công Khai Đình đứng mũi chịu sào, Vạn Tượng thư cục cũng chịu liên lụy.

Hầu như song song, quan binh vây quanh Công Khai Đình chặt như nêm cối, bắt được cầm đầu Đường Đại cùng toàn bộ các nhân viên quản lý biên tập và một bộ phận tác giả không rút lui kịp lúc, toàn bộ nhốt vào đại lao.

Kho sách bên trong Công Khai Đình sở hữu, bản thảo, ở trong tâm đình chồng chất thành núi bên cạnh tượng thần thú, Thẩm Hi ở bên cạnh đứng hồi lâu, mới hạ lệnh: “Đốt đi.”

Có nội thị hô to châm lửa, ánh lửa dấy lên tận trời, tới cuối cùng ngay cả tượng đồng thú ngồi chồm hổm cũng bị đốt thành lửa đỏ, có thể xem là tráng lệ.

Ở thành Trường An cho dù là một dân chúng phổ thông nhất cũng biết quan hệ của Thợ vương cùng Đường Đại, hôm nay Thẩm Hi trực tiếp hạ thủ với Đường Đại, mọi người đều suy đoán hẳn là nhỡ bỏ tàn dư của Thợ vương.

Mà thực ra bọn họ đều sai rồi, văn nhân tay trái gà không chặt, bọn họ có thể uy hiếp được ai? Thẩm Hi năm đó dù sao chỉ có 15 tuổi, tâm tính thiếu niên, cảm thấy cần phải ở trước mặt Thẩm Dụ biểu hiện một chút năng lực, làm cho cả thiên hạ đều biết mình mạnh mẽ hơn so với hắn.

Mà lúc này thủ đoạn tốt nhất, không thể nghi ngờ là phá hủy thứ hắn coi trọng nhất.

Lúc Đường Đại vào trong ngục, Đường Quả Nhi cũng không thuận theo, ngày ngày trước mặt Thẩm Hi khóc lóc âm ỉ, Thẩm Hi chỉ đưa hai quyển sách cho nó: “Người cho là nàng thật sự là mẫu thân của người sao? Người nhận tặc làm mẹ lại còn ừ ừ cạc cạc qua nhiều năm như thế này.”

Đường Quả Nhi khi đó mới nhìn thấy bản > kia, Đường Đại cùng Hà Hình quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, cuối cùng tranh thủ tình cảm, nghi kỵ lẫn nhau, Hà Hình thiết kế làm cho Thẩm Dụ đem Đường Đại gả cho Hàn Phong, Đường Đại ghi hận trong lòng, ở Lan Nhược Tự giết hại. Không có Hà Hình, Đường Đại mới

có thể trở lại bên người Thẩm Dụ, nguyên nhân dưới gối không có con, thu dưỡng con thơ Hà Hình lưu lại dùng cho việc dưỡng lão sau này.

Bởi vậy có thể thấy được tác giả, xác thực là sinh vật rất có khả năng đổi trắng thay đen, Đường Quả Nhi nhìn trên dưới quyển > hết hai ngày, sau hai ngày nó đi đến thiên lao.

Đường Đại cúi người bên án trong gian ngục, viết phần cuối của sách mới >. Thấy Đường Quả Nhi nàng hết sức vui mừng: “Quả Nhi? Đến đây mẫu thân nhìn một cái.”

Lính canh mở cửa ngục, Đường Quả Nhi lại tránh ra khỏi bàn tay nàng đang vươn tới, nó nhìn gần nàng, ánh mắt như đao: “Mẫu thân ta, có đúng tên là Hà Hình hay không?”

Đường Đại sợ hãi lui về phía sau một bước: “Con làm sao biết được?”

Nàng thăm nghĩ chẳng lẽ Hình Viễn nói cho nó biết về thân thế của nó?

Lại không biết nhất cử nhất động của mình rơi vào trong mắt Đường Quả Nhi càng xác thực tính chính xác của bản > kia: “Ta lúc trước chỉ cảm thấy người chẳng qua là một dân phụ, không nghĩ tới người còn tâm tư như rắn rết.”

Nó đem hai bản >, hung hăng ném trên mặt đất, Đường Đại từ trên mặt đất nhật lên. Sách đó muốn xem còn cần chút thời gian, Đường Quả Nhi cũng không có tính nhẫn nại chờ nàng xem xong, nó chậm rãi rời khỏi gian ngục, cũng muốn nhớ lại chút gì đó, nhưng cố chấp không muốn lưu nước mắt: “Đây là lần cuối cùng ta đến nhìn người.”

Nó đi ra cửa lao, quay đầu bước đi trên một hành lang thật dài, lưu lại cho Đường Đại một bóng lưng màu sắc thâm đen.

Rất nhiều người đều nói bản tiểu thuyết này rất ngược, không biết rằng thực ra nếu như không có yêu thì những phản bội cùng thương tổn này đâu tính là ngược. Ngược thật sự là mở mắt trừng trừng nhìn thứ đồ tốt đẹp nhất bị hủy diệt trước mắt người.

Nó thực sự đã trưởng thành, đã không còn là đứa bé vừa uống một chút sữa đã bị sắc khi xưa. Không còn là đứa nhỏ năm ngón tay không thể đóng mở ở dưới tầng cây hòe trong tòa tiểu lâu trên cuối phố Tây.

Đường Đại đang cầm hai quyển sách đứng trong gian ngục chật hẹp, cách hàng rào nhìn bóng lưng nó, một khắc bị ngược kia, còn hơn cả cái trận xuyên không này.

75. Chương 75: Nếu Như Thế Này Cũng Không Tính Là Yêu...

Buổi chiều khi Thẩm Dụ đến thăm hỏi thì nàng đang xem hai bản >, Thẩm Dụ ở bên cạnh án ngồi xuống, có ngục tốt mang lên rượu thịt, tình cảnh này, tương tự như hết mười hai năm trước.

Đường Đại rót đầy ly của hai người, cùng hân hoan. Thẩm Dụ sắc mặt âm trầm: “Người vì sao không đem chân tướng nói cho nó?”

Đường Đại cười lắc đầu: “Nếu như nó biết chân tướng, sẽ thế nào đây?” Nàng gấp một miếng bỏ vào trong chén hân: “Vương Thượng khiến cho nó với ta, tất nhiên còn có Vương gia ngài đoạn tuyệt ra. Nếu nó biết ta với nó thật sự không có thù hận, tất sẽ sản sinh hiềm khích với Vương Thượng. Mà lúc này, Vương gia đã không bảo hộ được nó, tiểu dân cũng đã lâm vào cảnh tù tội, càng bảo hộ không được nó. Như vậy chi bằng để cho nó tin tưởng hai bản > này.”

Thẩm Dụ liền có chút ăn không vô: “Làm sao cho tới bây giờ cũng không thấy người đối với bản Vương để tâm như vậy?”

Đường Đại cười lại vì hân châm rượu: “Bởi vì nó là con tiểu dân, Vương gia thì không phải.”

Thẩm Dụ : “...”

Nàng lần thứ hai nâng ly kính hân: “Vương gia, tiểu dân muốn cầu ngài một việc.”

Thẩm Dụ đem ly rượu uống cạn, lại một trận ho khan: “Quy tắc củ sao?”

Đường Đại sững sốt một trận, mới nhớ tới, nhất thời cười không thể nín: “Khó có khi Vương gia còn có hứng thú, tiểu dân ắt phải phụng bồi.”

Thẩm Dụ vẫn nhìn nàng, thời gian tựa hồ như chưa thay đổi dung nhan của nàng, hắn còn có thể nhớ kỹ tiết trời cuối thu kia, trong Lan Nhược Tự qua kẽ hở giữa song cửa, phút kinh hồng khi thoang nhìn: “Nói đi.”

“Xin Vương gia bao gồm cả gia nhân ở Phù Vân tiểu trúc, vĩnh viễn không nói cho Quả Nhi thân thể của nó.”

Là rượu rất nồng, hai gò má của nàng vậy mà nổi lên hai rặng mây đỏ, Thẩm Dụ tiện tay đem ly rượu còn sót lại của nàng uống cạn: “Cho dù sau khi người chết cũng không nói sao?”

“Không cần.” Nếu đã đúc thành sai lầm, đâm lao thì phải theo lao, cần gì khi kết cục đã định, lại muốn tìm cách tỉnh ngộ, ôm dao động đến hết đời?

“...Có thể.”

Hai người vẫn nói đến tận đêm, Thẩm Dụ mới tỉnh rồi đi, hắn đứng lên, cảm y tố sắc như cũ: “Không muốn nỗ lực cầu bản Vương một lần sao? Không chừng sẽ có chuyển cơ.”

“Chỉ xin Vương gia nhớ kỹ ước hẹn hôm nay, tiểu dân ... không dám lại phiền Vương gia.”

Thẩm Dụ nhẹ giọng thở dài, khi xoay người thì hắn đột nhiên mở miệng: “Đại tử, từ đầu tới cuối, người có yêu bản Vương không?”

Dù cho chỉ là mây may, người có yêu không?

Có thể là hắn hỏi thực sự rất nghiêm túc, Đường Đại cũng sợ run một lát mới thấp giọng nói: “Từ đầu tới cuối, Vương gia có yêu tiểu dân không?”

Dù cho chỉ là mây may, người có yêu ta không?

Thẩm Dụ lại bắt đầu ho khan, hắn có chút chán ghét thân thể hiện tại.

Có yêu không?

E rằng không có đâu. Cho nên kỳ thực chúng ta ai cũng không có yêu ai, đúng không?

Ai cũng không có yêu, vì vậy cũng không cần khổ sở, đúng không?

Hắn xoay người muốn ra cửa, Đường Đại cười mỉa mai: “Vương gia không phải nói quy tắc cũ sao? Nếu hôm nay không lấy, tiểu dân e rằng thời gian không còn nhiều.”

Trước khi ra khỏi cửa lao Thẩm Dụ nghe vậy, nhưng vẫn cúi người đi ra ngoài: “Thiếu đi, nếu thời gian không còn nhiều, bản Vương... cũng không ngại hoãn tới kiếp sau.” (Biển, ông đây không cần.)

Kiếp sau... hắn đối với nàng hứa hẹn kiếp sau, hắn quay đầu nhìn nàng, tóc mai kia mơ hồ hiện ra tóc bạc: “Nếu có kiếp sau, bản Vương cũng muốn thuần thuần khiết khiết yêu đương một hồi, không cần để ý tới hoàng thành, không có Trường An, tựa như những nhân vật chính trong mỗi bộ tiểu thuyết của người.”

Hắn xoay người rồi đi, Đường Đại lại đứng trong lao nhìn bóng lưng hắn, nàng đột nhiên gọi hắn lại, ngữ thanh châm biếm: “Vương gia, thật ra người vĩnh viễn không có khả năng trở thành nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, cho dù xuyên suốt toàn văn, tác giả cho xuất hiện từ văn án cho tới chương kết, người cuối cùng chỉ là một cái nam phụ. Cho nên Vương gia không cần bi thương, nếu kết cục câu chuyện này chọc giận người không hài lòng... coi như là câu chuyện chưa xong vẫn còn tiếp, mà nữ chính chưa đi, vả lại còn quên đi kết cục này.”

Thẩm Dụ bước chân đình trệ, không có quay đầu lại, Đường Đại đột nhiên không muốn có ai đến đây thăm hỏi nàng nữa.

Tất cả người đến đây thăm hỏi, cuối cùng đều lưu cho nàng một bóng lưng dần dần rời xa.

Thế nhưng ở trong tiểu thuyết, đêm trước khi vai chính lâm chung, luôn có rất nhiều bạn cũ đến thăm, như là tưởng nhớ lại cả cuộc đời này.

Cho nên Đường Đại cũng biết, một đêm này sợ là không được an ổn.

Lúc canh hai Hình Viễn đi vào, nơi này là nhà lao hình bộ, lần này bắt được mấy trăm tay viết, lúc giờ đây trông coi không thể chu đáo.

Hình Viễn theo Thẩm Dụ quản lý hình bộ nhiều năm, khóa sắt trong lao hắt quá quen thuộc, cho nên khi hắt mở cửa lao không tốn nhiều sức: “Theo ta đi!”

Hắn nói với Đường Đại như thế.

Đường Đại đột nhiên lý giải được Hà Hình, nếu như là 10 năm trước, nếu như thời gian lùi lại 10 năm...

Thế nhưng Đường Đại sau 10 năm, khi tác giả nguyện ý mở bàn tay vàng thả nàng đi, nàng lại không dám liều lĩnh: “Hình Viễn, người đi nhanh đi.”

Hình Viễn đứng trước cửa lao gơ tay đến, lần thứ hai lặp lại: “Theo ta đi.”

Đường Đại chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Thẩm Hi cũng sắp tới, người không đi sẽ chậm.”

Hình Viễn kiên quyết như trước: “Theo ta đi, ta cùng người lưu lạc thiên nhai.”

Đường Đại ngẩn đầu nhìn hắn, khoe môi nàng nhợt nhạt mang theo ý cười: “Hình Viễn, nếu một ngày nào đó Thẩm Dụ lệnh cho người mang ta quay về, người sẽ mang ta quay về bên người hắn sao?”

Hình Viễn do dự chỉ chốc lát, không có đáp lại. Hắn đối với nàng không phải là yêu, càng nhiều hơn là một loại bồi thường. Thế nhưng hắn đối với Thẩm Dụ là trung thành, ngoại trừ Đường Quả Nhi, không gì khác có thể dao động. Tay của Hình Viễn dừng trước mặt Đường Đại, Đường Đại mỉm cười nhìn hắn, trong mắt của nàng ngưng kết sự uể oải của lẽ nhân tha hương nhiều lần trải qua phong trần không tìm thấy đường về. Nàng chậm rãi nhìn xung quanh đại lao ẩm ướt, chống lại vô số ánh mắt. Nàng không thể đi, nếu như nàng rời đi, Thẩm Hi sẽ thẹn quá thành giận, Công Khai Đình tay viết thừa lại không dưới mấy người. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Người không phải là người có thể bầu bạn với ta nơi thiên nhai, ta vẫn là không đợi được hắn.”

Không biết là tiếng bước chân của ai bắt đầu đến gần, phạm nhân xung quanh nghe âm hưởng, hô hào kêu oan. Đường Đại bên môi vẫn mỉm cười: “Hình Viễn, nếu người không đi, nhất định sẽ lên lụy Thẩm Dụ.” Bàn tay Hình Viễn đưa ra nắm lại thành quyền đã chậm rãi thu hồi, hắn biết người đến là ai, không thể còn do dự, coay người nhảy lên xà nhà, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Chỉ trong chốc lát, Đường Đại liền thấy Thẩm Hi, 16 tuổi hắn đã cao rất nhiều, khuôn mặt cũng trút bỏ vẻ non nớt trước đây, cử chỉ pha thêm vài phần xu thế áp bách không giận mà uy nghiêm.

Có lính canh định mở cửa lao, hắn phát tay ngăn lại. Hai người cách chần song nhìn nhau một trận, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Buổi trưa ngày mai, trẫm sẽ lệnh cho hoàng thúc tự mình đốc hình.” Trong thanh âm hắn có khoái ý không hiểu được: “Hắn giám sát hình bộ nhiều năm, việc này chắc chắn am hiểu.”

Đường Đại đối với thứ này không hề để ý, nàng thậm chí một lần nữa ngồi trước án, chuẩn bị bổ sung thêm >, Thẩm Hi cảm thấy không thú vị, hắn còn nhớ rõ mấy năm nay, hoàng thúc của hắn ở Đại Huynh lấy thú tính úp voi, ngay cả người phụ nữ liên quan trước mắt này cũng cao quý một thời, mà hắn, giống như một con rối co đầu rút cổ trong hoàng thành, bị mọi người xem như một trò cười.

Hắn hận Thẩm Dụ, hận hắn giả nhân giả nghĩa, so với việc hắn oán vị đoạt quyền càng hận. 16 tuổi hắn còn giấu lời không được, cho nên hắn nói với Đường Đại: “Trẫm thắng.”

Đường Đại cúi người bên án, hồi lâu mới mỉm cười nhìn hắn: “Người có yêu Vũ Đàm không?”

Sự nghiêm nghị trong mắt Thẩm Hi ngưng lại, từ từ mới khôi phục lại nụ cười nhạt: “Trẫm chưa từng yêu nàng, trẫm có hậu cung giai lệ ba ngàn, thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ.”

Thế nhưng đó là thê tử đầu tiên của hắn, mặc kệ là giả tạo hay là thật tâm, hắn đã cùng nàng làm một đôi phu thê ân ái hơn tám trăm ngày đêm.

Đường Đại không biết có đúng hay không trong máu hoàng tộc đều chứa đựng sự quật cường cao ngạo này, nhưng mà Thẩm Hi trước mắt, cùng Thẩm Dụ, Thẩm Triếp đều giống hệt nhau.

Ra oai xong, Thẩm Hi lại không cảm thấy khoái trá. Hắn xoay người muốn chạy, Đường Đại nhẹ giọng gọi hắn lại: “Kỳ thực, người thua là người Thẩm Hi.” Hắn dừng lại bước chân, tiếng người nói phía sau rất trầm, không sợ hãi không gọn sóng: “Hắn thành công đem người biến thành hình dạng hắn mong muốn.”

Hắn quay đầu đi, trong lao ngục âm u không che lấp được một thân mình hoàng. Ngọn nến trên án của Đường Đại đã cháy hơn nửa, nàng ngẩng đầu hướng về phía hắn mỉm cười, hình dáng nụ cười ấy thật nhu hòa, tựa như nàng đối với Đường Thế An: “Thật ra trên đời này đáng thương nhất là những đế vương như các người, đến cuối cùng ngồi cao trên minh đường, mà bên gối, trong lòng, cái gì cũng không còn.”

Trong mắt Thẩm Hi vậy mà ngẩn lệ, hắn còn quá nhỏ, có vài thứ còn không thể hoàn toàn ẩn dấu. Hắn xác thực có giai lệ ba ngàn, nhưng ba ngàn người đẹp, trang son điểm phấn đó không có thấy ai như người ban đầu kia.

Đường Đại lại cúi đầu chấm mực, màu sắc mực này so với thứ trước kia nàng vẫn dùng không giống nhau, nàng cau mày, tựa như bất mãn với màu sắc này, thanh âm cũng hồ hững: “Tuy nhiên may là người còn có một em trai, bằng không trong hoàng cung Đại Huân này thật sự rất tịch mịch.”

Thanh âm đó thật sự rất thấp, nhưng trong hình bộ đại lao, suốt năm yên tĩnh giống nhau, làm cho Thẩm Hi nghe rõ nguyên câu. Hắn nhíu đôi lông mày rậm rạp truy vấn: “Thế An thật sự là em ta sao? Nếu là thật, người làm sao có khả năng đem nó nuôi lớn?”

Đối với việc này Đường Đại cũng vẽ mặt dao động: “Lúc đó tiểu dân làm sao biết nó lớn lên sẽ ngỗ nghịch bất hiếu như vậy?” Nói xong nàng lại cao hứng: “Vương Thượng, nhìn xem tiểu dân tốt xấu gì cũng có chút ân dưỡng dục với huynh đệ người, người có thể giơ cao đánh khẽ không...”

Thẩm Hi nhăn mặt muốn chạy: “Trẫm không có khả năng buông tha người.”

“Tiểu dân cũng không muốn lại cầu mạng sống, chỉ là Vương Thượng, tiểu dân trời sinh có tính sợ đau, cái chết cháy này thật sự rất tàn nhẫn, Vương Thượng xưa nay là người khoan hồng, xin Vương Thượng cho tiểu dân đổi kiểu chết thống khoái một chút, coi như là hồi báo lại cho chút điểm ân tình của tiểu dân đối với tiểu Vương gia đi.”

“Hừ!” Thẩm Hi cuối cùng cũng nhanh rời đi, Đường Đại cũng không đứng dậy, nàng hôm nay đã xem qua bối cảnh của vài người, không cần vì một người này mà xuất ra.

Ngày hôm sau, Vương Thượng Thẩm Hi đem những tác giả phản động diêm tình bắt được đa số sửa án lưu vong, riêng Đại Sắc Yên Thanh cầm đầu với hơn mười thứ trọng tội quyết định chôn sống.

Đường Đại lần đầu tiên bị đạo phổ thị chúng, bách tính thành Trường An vây xem. Nàng đứng trên xe chở tù, có người nói vợ của quan binh áp giải lần này cũng là đạo giả của nàng, nên dây xích này cũng không cột chặt lắm, nàng còn có thể thoải mái mà đứng.

Mọi người xung quanh chỉ trở, ánh mắt Đường Đại tự do trong đám người, lúc đó nàng thật ra không có trở ngại gì, chỉ là cảm thấy quan phủ này thật sự không có đầu óc kinh doanh, nếu như nói mỗi lần xử tử tội phạm quan trọng đều thu vé vào cửa, thứ nhất có thể giải quyết vấn đề giao thông bế tắc ở Trường An, thứ hai kiếm được một khoản không nhỏ, có sao mà không làm!?

Xung quanh có người cao giọng gọi Sắc Đại, Đường Đại quay đầu, không thấy ai gọi nàng, chỉ thấy chỗ rẽ ở phố Tây Nam, Đường Quả Nhi xa khỏi đoàn người, đứng dưới mái hiên kiểu cũ. Cự ly ấy thực sự rất xa, xa đến nỗi nó không tin Đường Đại có khả năng nhận ra nó, xa đến nỗi chỉ có Đường Đại mới có khả năng nhận ra nó.

Đường Đại rất nhanh thu hồi ánh mắt, lại cảm thấy rất nhiều phim truyền hình cổ trang đều là gạt người, cho dù là đạo phổ thị chúng, cũng không tất sẽ có dân chúng ném cà chua, rau cải, cùng trứng gà.

Chẳng lẽ những đạo cụ này trên mạng Tân Giang, Hồng Tụ, Khởi Điểm sẽ bị thu phí?

Không thì sao bọn họ lại keo kiệt như vậy?

Xe chở tù đi thật chậm, thế cho nên Đường Đại phát hiện ra nhiều bạn cũ trong đoàn người, nàng nhìn thấy Thụy Từ, sau đó lại thấy Bồ Lưu Tiên, hắn đứng lặng trong đám người ở đầu đường, khi bốn mắt nhìn nhau thì Đường Đại muốn phát tay với hắn, thế nhưng tay thật sự là phát không được, liền chỉ có thể

hướng về phía hắn nói: “Thiếp rơi xuống biển sâu, tìm không thấy bờ. Lang quân nghĩa khí can vân, nhất định có thể bạt sinh cứu khổ. Nếu đồng ý xin mang hủ cốt của thiếp, quy tán an trạch, khác nào tái tạo.”

Đoàn người tiếng động rất ồn ào, Đường Đại lương trước hắn sẽ nghe không rõ, nàng chỉ mong muốn hắn đừng trách nàng. Nếu trên đời này nguyên bản không có Ninh Thái Thần, như vậy Đường Đại có đúng là Nhiếp Tiểu Thiên hay không, cần gì phải chú ý đâu?

Đến pháp trường thì đã gần đến buổi trưa, trọng phạm liên quan từ trong xe tù bị giải đi ra, đều bị trói ngược hai tay xếp hàng chỉnh tề trước hố chôn đã đào sẵn. Thọ vương Thẩm Dụ làm quan đốc hình, tự nhiên cũng đã tới hiện trường.

Thời gian chưa quá một giây, sau giờ Ngọ ngày hè, ánh mặt trời hùng hực chiếu xuống từ trên cao. Một thân Đường Đại mồ hôi, áo tù màu trắng sít sao dán ở trên người.

Thẩm Hi vẫn chú ý biểu tình của Thẩm Dụ, cho đến giờ Ngọ một khắc, hắn đứng dậy, rót một chén rượu, chậm rãi đi đến trước mặt Đường Đại. Ánh mặt trời vàng rực làm hoa mắt, Đường Đại nhìn không rõ mặt mày của hắn, chỉ từ tay hắn nhận lấy chén rượu kia.

Rượu mạnh vào cổ họng, thân thể giống như thiêu đốt, nàng lại quật cường uống cạn.

Thẩm Dụ ném cái chén đó đi, thay nàng vén sợi tóc vương trên cái trán đầy mồ hôi, hắn nỗ lực làm cho thanh âm có thể khiến ọi người nghe rõ: “Sau này muốn chôn ở nơi nào?”

Thanh âm của hắn như trước bình thường, duy trong ánh mắt mang theo một tia cầu xin, Đường Đại biết hắn muốn nhận liệm thi cốt của nàng, khí trời nóng bức, khuôn mặt nàng phờ phắc thời gian dài nổi lên rắng hồng, tươi đẹp như ánh bình minh. Thanh âm của nàng trong sáng vang vọng, người người đều có thể nghe thấy: “Trong thiên hạ, đều là hoàng thổ. Đợi năm sau Đường Đại thân thể mục nát, cũng không hơn hoàng thổ. Không quan tâm chôn cốt ở nơi nào.”

Thẩm Dụ cũng không nói cái gì nữa, nhưng là đôi môi run rẩy, ngữ khó thành câu.

Giờ Ngọ ba khắc, ra lệnh hành hình. Có người đi lên đỡ hắn trở lại, trong ánh mặt trời hùng hực hắn hốt hoảng quay đầu, trong mắt vậy mà ẩn hiện lệ quang. Đường Đại mỉm cười nhìn hắn.

Từ mạng văn học Tấn Giang ở thế kỷ 21, đến Công Khai Đình ở Đại Huỳnh vương triều, Đường Đại cả đời viết ngôn tình những văn tự biểu đạt những thân tình, hữu tình, ái tình đến cuối cùng nàng phát hiện trong một chữ tình này, kỳ thực không có gì đáng nói.

Thẩm Dụ tự quay trở về án, không còn quay đầu nữa.

Có quan binh đem những trọng phạm liên quan đẩy xuống hố sâu, Đường Đại sau cùng nhìn lại, bờ môi cười tươi như hoa. Nếu như đây cũng coi là ngôn tình, như vậy có thể nói là ngôn tình thất bại nhất, ở trong câu chuyện, tất cả nhân vật chính, phối hợp diễn, cũng không từng yêu nhau. Khi bùn cát ùn ùn kéo đến thì Đường Đại cười yếu ớt đóng mắt, từ nay về sau trong ánh mắt chỉ còn thế giới trời trong xanh thẳm, ánh mặt trời vàng rực ngập tràn.

Mãi mãi không còn bóng tối.

Trăm người bị chôn sống xong, sau nửa canh giờ cho phép người nhà đi vào nhặt xác.

Thẩm Hi ngồi ở chủ vị trên cao, hồi lâu cũng không thấy thú vị, mới phát tay: “Hình xong, đều lui đi.”

Chúng quần thần cũng không dám tự ý rời đi, Thọ vương Thẩm Dụ mặc dù thực quyền không còn, nhưng nếu nói tôn ti, cũng phải chờ hắn đứng dậy rồi đi trước. Chỗ ánh mắt tụ hội, Thẩm Dụ chậm rãi đứng dậy, trong mắt hắn mỉm cười, động tác trầm ổn, khí độ ung dung, một phụ nữ không biết đối nhân xử thế như vậy, căn bản không phải là vật thiết yếu cần lưu lại. Hắn có cái gì đáng để buồn đâu?

Hắn dưới tầm mắt chăm chú của mọi người đứng dậy quỳ lạy: “Thần...” Là cái gì che đi nghìn tắc ánh sáng? Hắn mở miệng, cảm thấy có vật gì nghẹn giữa cổ họng, làm cho hắn chữ chữ gian nan: “Thần Thẩm Dụ...”

Lời nói chưa dứt, hắn phun ra một búng máu trên quan hình đài mới dựng, những dấu vết nho nhỏ kia dưới ánh nắng hè chói chang tản ra, đúng là nhìn thấy mà giật mình. Đoàn người trước mắt quang ảnh mơ hồ, hắn cực lực muốn thấy rõ.

Lan Nhược Tự buổi tối, gió đêm thổi qua song cửa, cổ áo thanh đăng, một cô gái, tóc dài rối tung, tay trắng cầm bút, trong miệng khẽ hát điệu hát dân gian tha hương...

Dụ Vương gia của Đại Huỳnh vương triều nằm ở bậc thang quan hình đài cất tiếng cười to, trạng như điên cuồng.

Thẩm Hi kinh hãi đứng lên, lại cảm thấy thất thố: “Đỡ hoàng thúc hồi phủ, tuyên Thái y.”

Hắn nỗ lực làm cho bản thân trấn định, nhưng mà một khắc đó, tâm loạn như ma.

Thẩm Dụ rời khỏi, các quan viên cũng lục tục quay về. Có người nhà khóc lóc vào nhận lãnh thi thể. Pháp trường sau khi trừng phạt đúng người đúng tội, người xem tan cuộc, vậy mà chỉ còn lại đau buồn bi thương.

Người chết đã chết, sẽ không còn đau khổ, ai sẽ phủ thi đoạn trường?

Thẩm Hi ở trên đài đứng hồi lâu, nghi tượng thiên tử chưa động, Ngô công công đi lên: “Vương Thượng, ngày đã trễ, hồi cung thôi.”

Ngày xác thực đã trễ, hắn cảm thấy hoa mắt: “Người nói, trẫm có muốn đem thi thể người kia ban thưởng cho hắn hay không? Kỳ thực từ nhỏ tới lớn, tất cả đồ vật hắn chưa từng bạc đãi trẫm. Hắn cũng già rồi, nhìn hắn như vậy, trẫm...” Thanh âm hắn càng ngày càng thấp, như là tự nói với bản thân: “Trẫm đột nhiên tâm không đành lòng.”

Ngô công công nhìn một mảnh pháp trường đầy tiếng khóc bi thương: “Vương Thượng, lão nô thấy... Nếu đem thi thể Đường quán chủ trả cho Vương gia, Vương gia tất thấy vật sẽ hao tổn tinh thần, hắn thân thể hôm nay đã lụn bại, vật ấy không thấy còn được, nếu vừa thấy, chỉ sợ... chỉ sợ tuổi thọ không còn nhiều.”

Thẩm Hi một lúc sau mới khởi gia rời đi, trước khi đi lưu lại một câu: “Như vậy đem nàng đốt đi... tro cốt thả ở ven sông.”

Ngày kế, thiên tử tự mình đến Thọ vương phủ thăm hỏi, Thọ vương Thẩm Dụ đã bệnh nặng khó khỏi. Nhưng khi Thẩm Hi lộ ra vẻ mặt xấu hổ thì hắn lại cười nhạt như trước: “Bản Vương sao vì một phụ nữ mà đau xót đến bước này, chỉ là nhân sinh như đèn, cuối cùng cũng có lúc tàn lụi. Vương Thượng không cần lưu tâm.”

Thẩm Hi liền tin tưởng việc này cùng hắn không có quan hệ, nhân sinh như đèn, cuối cùng cũng có lúc tàn lụi.

Thế nhưng người hiểu được cái gì là yêu sao?

Thật sự yêu, là khi người làm ra sai lầm, tình nguyện đâm lao phải theo lao, cũng không nguyện ngày nào đó khi kết cục đã định người biết được chân tướng.

Thật sự yêu, nguyện quân suốt đời vô tư, không cần hối hận, không cần đau buồn.

Mùa thu Phong Xương năm thứ 12, Bồ Lưu Tiên lần nào đó đi ngang qua một hiệu sách ở thành Trường An, phát hiện một quyển sách tên là >, khẽ lật sơ qua, vậy mà lại là tập truyện ngắn của mình, chỉ là ở trên tên sách, viết một đoạn chữ nhỏ ý nghĩa ——

Trăm ngàn năm sau, khi giấy mực theo năm tháng nhạt đi, khi những đường viền tư ấn không còn nhìn rõ, chàng và ta đều trở thành cổ nhân trong lời bình phẩm của mọi người, ai sẽ còn đi suy đoán những bí mật phía sau những văn tự này? Ai sẽ còn ở trong chùa cổ lụn bại, trong đêm lạnh trên núi, tay của chàng vì ai cầm bút?

Có thể nếu như không xuyên không?

Nếu ở nơi này, ta có thể gặp được chàng.

Thì ra ở nơi này, ta có thể gặp được chàng.

Hắn giật mình tại chỗ, ngón tay chậm rãi mơn trớn trang bìa, ở nơi đó, tên tác giả cùng tên biên tập đặt song song cùng một chỗ: Bồ Lưu Tiên và Đại Sắc Yên Thanh .

Bao nhiêu năm sau, có tăng nhân trùng tu Lan Nhược Tự, thấy một phần trước chùa, đào móc ra được một cái quan tài rỗng. Trừ một hộp gỗ bên trong chứa một quyển sách mỏng ra không còn cái gì nữa.

Sách là một tập truyện ngắn, thời gian đã lâu, viền sách đã cong lại, duy chỉ trên trang bìa có thể thấy được lời tựa ——

Trăm ngàn năm sau, khi giấy mực theo năm tháng nhạt đi, khi những đường viền tư án không còn nhìn rõ, chàng và ta đều trở thành cổ nhân trong lời bình phẩm của mọi người, ai sẽ còn đi suy đoán những bí mật phía sau những văn tự này? Ai sẽ còn ở trong chùa cổ lụn bại, trong đêm lạnh trên núi, tay của chàng vì ai cầm bút?

Có thể nếu như không xuyên không?

Nếu ở nơi này, ta có thể gặp được chàng.

Thì ra ở nơi này, ta có thể gặp được chàng.

Một quyển truyện ngắn về quỷ thần, vì sao lại dùng những chữ nghĩa không đầu không đuôi này là lời tựa?

Các tăng nhân tranh luận xem xét qua, không ai giải được ý nghĩa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-chu-dai-than>